

DIANA
GABALDON
CIZINKA

Nacházíme se v roce 1945. Armádní zdravotní sestra Claire Randallová přijíždí se svým mužem Frankem na skotský venkov, aby tu prožili druhé libánky. Po válečných hrůzách, které Claire prožila ve službách polní nemocnice ve Francii a během nichž svého muže viděla jen třikrát, se konečně oba radují ze společně strávených chvil a plánují si budoucnost. Poklidná skotská vesnice se jeví jako ideální místo pro vzájemné sblížení a jaro láká k výletům do romantické a pověstmi a mýty opředené krajiny. Frank, který miluje historii, tu navíc nachází stopy svého anglického praprapředka kapitána Jonathana Randalla, jenž byl velitelem anglické vojenské pevnosti Fort William v polovině 18. století. Poklidný idylický venkov však skrývá nečekaná tajemství a překvapení. Jsou to především dávné mýty, pověry a zvyky, které zdejší obyvatelé úzkostlivě dodržují i ve 20. století, ale také místa, v nichž se odehrávají nezvyklé a nepřírozené úkazy. Jedním z nich je kopec Craigh na Dun, na němž při jedné ze svých botanických expedic objeví Claire megalitickou stavbu – kamenný kruh podobný proslulému Stonehenge v Jižní Anglii. Claire se dotkne jednoho z menhirů a pak se to stane. Ve změti zvuků a neurčitých představ se přenese o dvě stě let zpátky. Do časů kapitána Randalla, který bojoval se skotskými klany a krutě hájil zájmy anglické koruny na Skotské vysočině. Claire je moderní racionální žena a zprvu nechápe, co se jí vlastně stalo. Je zajata skupinou skotských mužů, odvezena na nedobytnou tvrz a konfrontována se životem a primitivními způsoby tamějších obyvatel. Spolu s ní prožíváme situace běžné i absurdní, hrůzné i humorné, kruté i něžné. Pro své odborné lékařské znalosti je náčelníkem klanu MacKenziů jmenována místní léčitelkou a získává si určitý respekt u zdejších obyvatel i mladého skotského bojovníka Jamieho Frasera. Je otřesena a dojata jeho výjimečným osudem a okouzlena jeho hrdou a upřímnou povahou. Náklonnost záhy přeroste v bouřlivý milostný vztah, jenž jim oběma pomáhá čelit protivenství, intrikám a zvůli, které panovaly ve válkou zmítaném Skotsku v 18. století. Odvaha a zbabělost, něha a krutost, láska a nenávisť nás provázejí celým příběhem – historickým a zároveň tak současným.

DIANA
GABALDON
CIZINKA

Název originálu:

Outlander

Přeložila: Marie Fulková

Část první

Inverness, 1945

1

Nový začátek

Bylo to velmi vhodné místo pro zmizení. Alespoň na první pohled. Dům paní Bairdové vypadal jako další tisícovky podobných na Skotské vysočině v roce 1945. Čistý a klidný, s vybledlými květinovými tapetami, naleštěnými podlahami a ohřívačem vody na toaletách. Sama paní Bairdová byla usedlá a bezstarostná dáma a neměla nic proti tuctům knížek, které Frank vozil neustále s sebou a kterými obložil její malý salonek s výhonky růží.

Potkala jsem paní Bairdovou v hale cestou ven. Zastavila mě a dotkla se svou buclatou rukou mé paže a neupravených vlasů.

„Drahoušku, paní Randallová, takhle nemůžete ven! Trochu vás upravím. Tak! Tak je to lepší. Moje sestřenice mi říkala o nové trvalé, kterou vyzkoušela. Vypadá úžasně a drží. Možná byste ji také měla zkusit.“

Neměla jsem odvahu jí říci, že moje nepoddajné kudrnaté vlasy jsou pouhým rozmarem přírody a nikoli důsledkem nějaké trvalé ondulace. Ona sama měla také vlnité vlasy a vypadaly přirozeně.

„Ano, udělám to, paní Bairdová,“ zalhala jsem. „Teď jdu do vesnice, kde se mám setkat s Frankem. Vrátime se na čaj.“ Strčila jsem do dveří a vyběhla na pěšinu ještě dřív, než mohla zaznamenat další nedostatečnosti mého poněkud nedisciplinovaného zevnějšku. Po čtyřech letech práce v uniformě armádní zdravotní sestry jsem se těšila z toho, že už ji nemusím nosit a oblíbila jsem si bavlněné oblečení jasných barev, které však bylo pro zdejší vřesovišti pokrytou krajinu naprosto nevhodné.

Původně jsem ale měla jiné plány. Těšila jsem se na dlouhý dopolední spánek a líná odpoledne v posteli po boku Franka. V přítomnosti pracovité paní Bairdové a jejího neúnavného vysavače však žádné lenošení nebylo možné.

„To musí být ten nejvíc zaneřádný koberec na celé Skotské vysočině,“ poznamenal Frank, ještě když jsme leželi v posteli a poslouchali zuřivý řev vysavače na chodbě.

„Zeptej se na to naši paní domácí,“ navrhla jsem. „Možná jsme měli jet raději do Brightonu.“ Vybrali jsme si vysočinu jako ideální místo pro naši dovolenou ještě předtím, než Frank nastoupí na místo profesora historie na Oxfordu. Domnívali jsme se, že skotské území bylo o něco méně zasaženo válečnými hrůzami na rozdíl od zbytku Británie a nebylo infikováno frenetickým veselím, které propuklo po skončení války.

A aniž bychom o tom mluvili, oba dva jsme cítili, že je to také symbolické místo k opětovnému utužení našeho manželství. Vzali jsme se a strávili spolu pouhé dva dny líbánek na vysočině a pak vypukla válka. To bylo před sedmi lety. Chtěli jsme klidný útulek, kde bychom znovu našli jeden druhého. Tak jsme uvažovali a neuvědomili si, že zatímco golf a rybaření jsou ve Skotsku nejvíce oblíbené venkovní sporty, klepy jsou nejoblíbenějším sportem v domácnostech.

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se, když Frank spustil nohy z postele.

„Nechtěl bych přijít o ty nádherné staré věci,“ odpověděl. Seděl na pelesti starodávné postele a pohupoval se nahoru a dolů za rytmického skřípotu matrace. Vysavač na chodbě náhle zmlkl. Frank se dál pohupoval a pak hlasitě a teatrálně zařval a padl naznak, až péra postele zavržala. Zahihňala jsem se tlumeně do polštáře, abych nerušila nastalé ticho.

Frank na mě zamrkal. „Měla bys úpěnlivě sténat, ne se chichotat,“ napomenul mě s povzdechem. „Bude si myslet, že nejsem dobrý milenec.“

„Musel bys takhle poskakovat déle než dvě minuty, pokud očekáváš extatické vzdechy,“ odpověděla jsem. „Dvě minuty si nezaslouží nic jiného než smích.“

„Bezohledná malá holka. Přijel jsem sem odpočívat. Nezapomněla jsi?“

„Lenochu. Nikdy se ti nepodaří rozluštit původ vaší rodiny, když neprojevíš víc píle.“

Frankova vášeň pro genealogii byla dalším z důvodů, proč jsme si vybrali vysočinu. Podle jednoho z dochovaných dokumentů, které s sebou neustále vlácel, měl jeden z jeho předků něco společného právě s tímto regionem v polovině osmnáctého století – nebo to bylo sedmnácté století?

„Kdybych umřel bezdětný, nepochybně by to zavinila ta naše neúnavná hostitelka za dveřmi. A to už jsme spolu skoro osm let. Malý Frank junior by byl docela legitimní, ale k tomu nepotřebujeme žádné svědky.“

„Byl by,“ řekla jsem pesimisticky. Počít potomka se nám přes veškerou snahu dosud nedařilo.

„A co ten posilující čerstvý vzduch a zdravá dietní strava? Co víc bychom pro to ještě mohli udělat?“ vzdychla jsem. Včerejší večeře sestávala z herynka, smaženého. K obědu byl herynek v nálevu. A ostrý zápach stoupající po schodišti dával tušit, že i k snídani bude herynek, tentokrát uzený.

„Než si budeš stěžovat a budeš poučen paní Bairdovou, měl by ses obléci,“ navrhla jsem. „Nemáš se setkat s tím pastorem v deset?“ Reverend Dr. Reginald Wakefield, místní vikář, měl Frankovi ukázat vskutku vzácný křestní list, něco opravdu cenného a neobvyklého.

„Jak se jmenoval ten tvůj úžasný pra-pra-pra-dědeček?“ zeptala jsem se. „Ten, který se tu potuloval dávno v minulosti? Nemohu si vzpomenout, jestli to byl Willy nebo Walter.“

„Ve skutečnosti to byl Jonathan.“ Frank bral můj naprostý nezájem o rodinnou historii s nadhledem, ale zůstával ve střehu, připravený pochytit ten nejmenší náznak mé zvědavosti, aby mi mohl sdělit všechna fakta o původu Randallů a jejich příbuzenských vztazích. V očích se mu objevil podezřelý lesk zapáleného lektora, když si zapínal knoflíčky u košile.

„Jonathan Wolverton Randall-Wolverton po strýci matky, rytíři ze Sussexu. Byl nicméně spíše znám pod přezdívkou „Black Jack,“ především v armádě v době, kdy tu pobýval.“ Zabořila jsem hlavu do polštáře a předstírala, že spím. Frank mě ignoroval a pokračoval ve svém učeném výkladu.

„Zakoupil si svůj úřad v polovině třicátých let osmnáctého století a sloužil jako kapitán dragounů. Podle těch starých dokumentů, co mi poslala sestřenice May, počínal si v armádě docela dobře. Jeho mladší bratr pokračoval v tradici a stal se kaplanem, ale zatím jsem toho o něm moc nezjistil. Nicméně Jack Randall byl vysoce hodnocen vévodou ze Sandringhamu za své aktivity před a během roku 1745 – za povstání Jakobitů, jak víš.“ Zvýšil hlas, což dělal pokaždé, když pozoroval nezám, zvláště pak můj. „Říká ti něco ‚Bonnie Prince Charlie‘ a jeho družina?“

„Nejsem si úplně jistá, jestli ho zrovna Skotové milovali,“ přerušila jsem ho, posadila se a snažila si uhladit vlasy. „Slyšela jsem, jak nás barman ve zdejší hospodě včera večer nazval ‚Sassenachy‘.“

„A proč ne?“ namítl Frank s klidem. „Znamená to pouze ‚Angličané‘, nic víc. Nebo přinejhorším, přivandrovalci, cizáci, cizinci. A to jsme všichni.“

„Vím, co to znamená. Jen se mi nelíbil ten tón.“ Frank hledal v zásuvce stolu svůj pásek. „Byl jistě naštvaný, protože jsem mu řekl, že pivo je slabé. Řekl jsem mu, že pravé skotské pivo vyžaduje, aby se do sudu přidala stará bota a cedí se přes řádně obnošené spodní prádlo.“

„Aha, to vysvětluje sumu na účtu.“

„Dobrá. Řekl jsem to taktněji, ale jen proto, že galština nemá výraz pro spodky.“

Natáhla jsem se pro své spodní prádlo s výrazem údivu. „Proč ne? Copak staří Keltové nenosili spodní prádlo?“

Frank zašilhal. „Nikdy jsi neslyšela tu starou písničku o tom, co nosí Skotové pod kiltem?“

„Předpokládám, že ne spodky,“ řekla jsem suše. „Asi podniknu vlastní výzkum u místních mužů, kteří nosí kilt, zatímco ty budeš skákat kolem vikáře a klást mu dotazy.“

„Dobrá, ale ať tě při tom nezabásnou, Claire. Děkanovi univerzity St. Giles by se to vůbec nelíbilo.“

Po náměstí se však nepotulovali žádní muži v kiltech, ani neokouněli po výlohách místních obchodů. Bylo tam sice dost lidí, ale většinou ženy v domácnosti typu paní Bairdové, které obstarávaly každodenní nákupy. Byly to upovídané dámy a jejich solidní upravené zjevy naplňovaly obchody jistou vřelostí a útulností. Bezpečná ochrana před chladnou mlhou venkovského rána.

Protože jsem zatím neměla vlastní domácnost, nebylo téměř co nakupovat. Ale bavilo mě broudit mezi čerstvě naplněnými regály z čiré radosti, že zase vidím spoustu věcí v obchodech. Dlouho existoval přidělový systém, kdy jsme se museli obejít bez základních věcí jako polévky nebo vajec a samozřejmě také bez těch luxusních maličkostí, jako byla kolínská L'Heure Bleu.

Upírala jsem pohled do výlohy zaplněné potřebami pro domácnost – vyšívání, prostírání, džbánky a skleničky a sada tří váz.

Nikdy ve svém životě jsem nevlastnila vázu. Během válečných let jsem žila na ubytovnách pro zdravotní sestry, nejdřív v Pembroke Hospital, později na polní ubikaci ve Francii. Ale ani předtím jsme nikde nežili tak dlouho, abychom si takové věci kupovali. Jednu jsme sice měli, ale strýček Lamb ji rozbil dávno předtím, než jsem ji stačila zaplnit kytičkou sedmikrásek.

Quentin Lambert Beuchamp. „Q“ pro studenty archeologie a jejich přátele. „Dr. Beuchamp“ ve vědeckých kruzích, kde se pohyboval, přednášel a vůbec existoval. Ale pro mě vždy strýček Lamb.

Byl jediným bratrem mého otce a můj jediný žijící příbuzný, s nímž jsem vyrůstala. Bylo mi pět, když mí rodiče zahynuli při automobilové nehodě. Chystal se na dlouho plánovanou cestu na Střední východ, ale odložil ji, aby zařídil pohřeb, převzal majetek mých rodičů a zapsal mě do školy jako řádnou žačku. Tam jsem ovšem odmítla chodit.

Baculatými prsty jsem svírala kliku dveří našeho auta a on mě táhl do školních schodů. Strýček Lamb, který nenáviděl lidské spory všeho druhu, vzdychal a byl podrážděný, krčil rameny a jednou mi dokonce strhl slamák.

„Zatracená věc,“ mumlal si pro sebe, pozoruje ve zpětném zrcátku, jak klobouk poletuje ulicí. „Vždycky jsem nesnášel ženské klobouky.“ Podíval se na mě a zmrazil mě zuřivým pohledem.

„A další věc,“ pokračoval strašlivým hlasem. „Ty si *nemůžeš* hrát s mými pohřebními soškami z Persie jako s nějakými panenkami. Se vším jiným, ale ne s tím. Rozumíš?“

Přikývla jsem spokojeně. A odjela s ním na Střední východ, do Jižní Ameriky, na desítky studijních míst po celém světě. Naučila se číst a psát z novinových článků, kopat latríny a vařit vodu a dělat spoustu jiných věcí naprosto nevhodných pro mladou dámu. Pak jsem potkala hezkého tmavovlasého historika, který přišel za strýčkem Lambem na konzultaci o francouzské filozofii a o tom, jak souvisí s egyptským náboženstvím.

Dokonce i po svatbě jsme s Frankem vedli kočovný život, cestovali po konferencích a žili v přechodných bytech až do války, kdy ho povolali jako důstojníka do armády. Ačkoli jsme byli svoji téměř osm let, dům, do něhož jsme se měli stěhovat v Oxfordu, byl naším prvním skutečným domovem.

Sevřela jsem kabelku pevně pod paží a vyrazila do obchodu, abych si koupila vázy.

Potkala jsem Franka na křižovatce High Street a Gereside Road a společně jsme se vydali domů. Frank při pohledu na můj nákup překvapeně zvedl obočí.

„Vázy?“ Usmál se. „Nádherné. Snad už přestaneš cpát kytky do mých knih.“

„Nedávala jsem tam kytky, ale vzorky. A byl jsi to ty, kdo mi navrhl, abych se zajímala o botaniku. Abych se nějak zaměstnala, když už nepracuji jako zdravotní sestra,“ připomněla jsem mu.

„Máš pravdu,“ přikývl s úsměvem. „Ale nedošlo mi, že budu mít tu zeleninu v klíně pokaždé, když otevřu své spisy. Co byl ten příšerný hnědý plevel, co jsem našel mezi účty?“

„Vřes. Je dobrý na hemoroidy.“

„Připravuješ se na mé stáří, co? Jsi tak pozorná, Claire.“

Prošli jsme brankou, smáli se a Frank se zastavil na úpatí úzkého schodiště, aby mi dal přednost.

Náhle mě uchopil za paži. „Podívej! Dej pozor, ať do toho nešlápneš.“

Zvedla jsem opatrně nohu nad velkou rudohnědou skvrnou na posledním schodě.

„To je divné,“ řekla jsem. „Paní Bairdová drhne schody každé ráno. Viděla jsem ji. Co si myslíš, že to je?“

Frank se sklonil a začichal.

„Řekl bych, že je to krev.“

„Krev!“ Ustoupila jsem o krok zpátky. „Čí?“ Nervózně jsem pohlédla na dům. „Myslíš, že se paní Bairdové něco stalo?“ Nedovedla jsem si představit, že by naše čistotná paní domácí nechala bez povšimnutí krvavou skvrnu na schodech, aniž by se něco katastrofického stalo. Na chvíli jsem si představila, co se tu asi mohlo udát.

Frank zavrtěl hlavou.

„Nemyslím. Stejnou skvrnu mají na schodech také Collinsovi.“

„Opravdu?“ Přitiskla jsem se k Frankovi, abych v něm získala psychickou oporu a oba jsme se zadívali přes plot k sousedům. Vysočina se nezdála být pravděpodobným místem pro řádění masového vraha. Ale na druhou stranu si masoví vrazi jistě nevybírají místa svých zločinů s důkladnou promyšleností. „To je poněkud... nepříjemné.“ Rozhlédla jsem se kolem. Sousední dům nejevil žádnou známku života. „Co si myslíš, že se tu stalo?“

Frank zaváhal a přemýšlel, pak ho něco napadlo a plácl se do stehů.

„Myslím, že to mám! Počkej tu chvíli.“ Vyrazil k brance a pak na ulici a nechal mě vyjevenou na domovních schodech.

Za chvíli se vrátil a zářil spokojeností.

„Ano, to je ono. Každý dům na téhle straně má to samé.“

„Má co? Nějaká návštěva zabijáckého maniaka?“ Mluvila jsem příkře, stále nervózní z toho, že mě tu nechal samotnou ve společnosti velké krvavé skvrny.

Frank se zasmál. „Ne, žádná rituální oběť. Vzrušující!“ Klečel na zemi a s rukama v trávě zkoumavě civěl na skvrnu.

Nijak mě svým chováním neuklidnil. Poklekla jsem vedle něj, přičichla k zemi a pokrčila nos. Much bylo v tomhle ročním období ještě málo, ale pár komárů už nedočkavě kroužilo nad záhadnou skvrnou.

„Co myslíš tou ‚rituální obětí‘?“ zeptala jsem se. „Paní Bairdová pravidelně navštěvuje kostel a stejně tak její sousedé. Tohle není místo pro druidy nebo něco takového.“

Vstal a očistil si kalhoty od hlíny. „Moc toho nevíš, má zlatá děvenko,“ řekl. „Na zeměkouli neexistuje místo, kde by dosud panovalo více pověr, než je Skotská vysočina. Kostel nekostel, paní Bairdová věří ve staré pohanské obyvatele a její sousedé také.“ Namířil na skvrnu špičkou své vyleštěné boty. „Krev černého kohouta,“ vysvětloval a vypadal rozjařeně. „Domy jsou nové, jak vidíš. Prefabrikované.“

Chladně jsem si ho změřila. „Jestli si myslíš, že tohle vysvětlení stačí, zamysli se. Co na tom, že jsou domy nové? A kde jsou vůbec všichni?“

„Dole v hospodě, očekával bych. Pojd'me tam a uvidíme, ano?“ Vzal mě za paži, vystrčil z branky a vyrazili jsme na Gereside Road.

„Za starých časů,“ vysvětloval při chůzi, „a ještě poměrně nedávno, když byly domy postaveny, existoval zvyk zabít něco živého a pohřbít to v základech na usmíření místních duchů.“

Otřásla jsem se při té představě. „V tom případě si myslím, že by bylo moderní a osvícené použít v dnešní době kuře. Myslíš, že pokud jsou domy nové, v jejich základech není pohřbená žádná oběť a místní obyvatelé to chtěli napravit?“

„Přesně tak.“ Frank byl potěšen mou chápavostí a poklepal mě uznale po zádech. „Podle vikáře si mnoho místních obyvatel myslí, že válka začala kvůli některým lidem, kteří se zřekli svých kořenů a zapomněli na staré zvyky, k jakým patří pohřbívání oběti v základech domu nebo pálení rybích kostí v krbu – kromě tresky ovšem,“ dodal se šťastným úsměvem. „Nikdy nepal kosti tresky – pamatuj si to – nebo už nikdy žádnou nechytíš. Místo toho kosti zakopej do země.“

„Budu si to pamatovat,“ řekla jsem. „Raději mi pověz, co mám dělat, abych už nikdy neviděla žádného herynka a já to okamžitě udělám.“

Zavrtěl hlavou a zabral se do úvah stejně jako v krátkém údobí svého akademického působení, kdy úplně ztratil kontakt s okolím a ponořil se do magického světa poznání.

„Nevím nic o heryncích,“ řekl nepřítomně. „Na myši nicméně musíš pověsit svazek ocásků na strop – *Pověs ocas výš a neuvidíš myš*, to

znáš. Tělo pod základy – to je stará zdejší pověra. Znáš Mountgerald, ten velký dům na konci High Street? Ten má svého ducha, dělníka, jenž byl zabit jako oběť a pohřben v základech. Někdy v osmnáctém století, to je poměrně nedávno,“ dodal zamyšleně.

„Pověst vypráví, že majitel domu nařídil nejprve postavit jednu zeď a nechal ji zřítit na jednoho z dělníků – předpokládám na nejméně oblíbeného jedince, který byl vybrán jako oběť – a ten byl pak pohřben ve sklepení, na němž byla postavena celá budova. Od té doby duch ve sklepech straší s výjimkou výročí své smrti a čtyř Starých dnů.“

„Staré dny?“

„To jsou starodávné svátky,“ vysvětloval stále zabraný do svých úvah. „Hogmannay, to je Nový rok, Midsummer Day, Beltane a All Hallows‘. Druidové, Beaker Folk, keltové, všichni slavili svátek slunce a ohně od nepaměti. A duchové o svátcích odpočívají, jen se poflakují a přemýšlejí o škodě nebo dobru, které způsobí.“ Podrbal se zamyšleně na bradě, zamrkal a já si uvědomila, že jeho vytržení už pominulo.

Zasmála jsem se. „Je tu hodně místních duchů?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Zeptáme se vikáře, až ho příště uvidíme, ano?“

Skutečně jsme vikáře brzy uviděli. Seděl spolu s dalšími místními občany dole v hospodě a popíjel světlé pivo na oslavu nového vysvěcení domů.

Zdál se být poněkud rozpačitý z toho, že byl přistižen při oslavách pohanských zvyků, ale odbyl to vysvětlením o zdejších obyčejích, jakým je například obliba historické zelené barvy.

„Opravdu docela vzrušující,“ přiznal s výrazem badatele, jenž poznal drozda po hlase. Spolu s Frankem tvořili společenství spřízněných duší, které Frank kdysi založil na půdě akademie a brzy se pustili do debaty o archetypech a podobnostech mezi starými pověrami a moderním náboženstvím. Rezignovaně jsem pokrčila rameny a vydala se skrze shromážděný dav k baru pro dvě sklenice brandy.

Ze zkušenosti jsem věděla, jak těžké je vytrhnout Franka z takového hovoru, a tak jsem mu strčila plnou sklenici pod nos a ponechala ho svému osudu.

Objevila jsem paní Bairdovou sedící na masivní lavici u okna, popíjející hořký likér s postarším mužem, jehož mi představila jako pana Crooka.

„Tohle je ten muž, o němž jsem vám říkala, paní Randallová,“ řekla a oči jí zářily vlivem alkoholu a sympatického společníka. „Ten, který ví všechno o rostlinách.“

„Paní Randallová se moc zajímá o botaniku,“ prozradila spolusedícimu, který poslouchal s nakloněnou hlavou snad ze zdvořilosti nebo nedoslýchavosti. „Lisuje rostliny v knihách a tak.“

„To opravdu děláte?“ zeptal se pan Crook a zvedl husté bílé obočí s výrazem zájmu. „Mám takový malý lis na rostliny a podobné věci. Od svého synovce, když přijel z univerzity na prázdniny. Přivezl mi ho a já neměl to srdce mu říct, že takové věci nepoužívám. Rostliny musíte usušit na šňůře nebo na rámu a pak uložit do gázového pytlíku nebo džbánu, ale lisovat je v knihách, to opravdu nevím.“

„Můžeme se na ně podívat,“ vmísila se paní Bairdová laskavě. „Paní Randallová má moc pěkné kousky slézu a fialek. Daly by se zarámovat a pověsit na zeď.“

„Hmmm.“ Pan Crook se zatvářil odmítavě při tom pochybném návrhu. „Jestli vám to nějak pomůže, paní Randallová, dám vám svůj lis. Nechtěl bych ho vyhodit, ale opravdu pro něj nemám využití.“

Ujistila jsem pana Crooka, že budu potěšena, když budu moci zpracovat rostliny v lisu a ještě více si přeji, aby mně ukázal, kde se některé z těch vzácných rostlin vyskytují. Ostře si mě změřil s hlavou stále na stranu jak stará poštolka, ale pak zřejmě usoudil, že můj zájem je nefalšovaný a navrhl, abychom se sešli zítra ráno a společně se vydali na místní křoviska. Frank, jak jsem věděla, se chystal zajet na radnici v Inverness na konzultaci o nějakých starých dokumentech a já byla ráda, že mám alespoň důvod nejet do města s ním. Ty dokumenty byly jeden jako druhý a příliš mě nezajímaly.

Frank se mezitím rozloučil s vikářem a vydali jsme se domů společně s paní Bairdovou. Nechtělo se mi mluvit o krvavé skvrně na schodech, ale Frank nebyl tak zdrženlivý a dychtivě se jí vyptával na podrobnosti toho dávného zvyku.

„Je docela starý, myslím. Ne?“ zeptal se a švihal hůlkou do keříků rostoucích kolem silnice. Některé z nich již rozkvétaly a bylo vidět malá poupata janovce, která příští týden nádherně vykvetou.

„Jo, jo.“ Paní Bairdová kráčela svižným krokem. „Starší, než si dovedeme představit, pane Randallo. Pocházejí ještě z doby před dny obrů.“

„Obrů?“ zeptala jsem se.

„Fionny a Feinna, jak víte.“

„Galští hrdinové,“ poznamenal Frank se zájmem. „Pověstní hrdinové, pravděpodobně se severskými kořeny. Je tu spousta severských vlivů zvláště směrem k západnímu pobřeží. Jedno z míst se dokonce jmenuje Norse – Severské.“

Obrátila jsem oči v sloup v očekávání dalších Frankových učených výlevů, ale paní Bairdová se mile usmála a povzbudila ho ujištěním, že má pravdu. Ona sama navštívila to místo a viděla Kámen dvou bratrů, a ten je v Norse, je to tak?

„Seveřané připluli k pobřeží několikrát v letech 500 až 1300 našeho letopočtu,“ pokračoval Frank a zasněně se zadíval na obzor plný temných bizarních mraků. „Vikingové, jak víte. A ti sem přivezli mnoho vlastních mýtů. Tohle je ideální země pro mýty. Jsou tu hluboce zakořeněné.“

Tomu jsem věřila. Začalo se stmívat a blížila se bouřka. Mezi černými mraky pronikalo tajemné světlo a dokonce i moderní domy lemující ulici vypadaly starobyle a zlověstně jako obrovský zvětralý kámen stojící několik stop dál na křižovatce cest, kterou strážil už několik tisíciletí. Těšila jsem se domů, do tepla a sucha za pevně utěsněnými okenicemi.

Frank se naproti tomu rozhodl zajít na sklenku sherry s panem Bainbridgem, nechtělo se mu sedět v malém salonku paní Bairdové a civět na panoramatický obraz přístavu v Perthu. Pan Bainbridge byl sollicitátor a zajímal se o místní historické záznamy. Měla jsem v živé paměti moje setkání s ním, a proto jsem se raději rozhodla zůstat ve společnosti panoramatického výjevu.

„Snaž se vrátit dřív, než se přizione bouřka,“ řekla jsem a políbila Franka na rozloučenou. „A pozdravuj pana Bainbridge.“

„Hmm, ano. Ovšem.“ Opatrně se vyhnul mému pohledu, nasunul se do kabátu a odcházel i s deštníkem, který sebral na stojanu u dveří.

Zavřela jsem za ním a šourala se zpátky do salonku. Představila jsem si, jak Frank bude vysvětlovat panu Bainbridgovi moji nepřítomnost. Tomu ale zajisté chybět nebudu, naopak bude rád.

Při naší včerejší odpolední návštěvě u pana Bainbridge všechno zpočátku probíhalo klidně. Byla jsem zdrženlivá, laskavá a vnímavá,

nenápadně oblečená – tak jak má vypadat dokonalá manželka. Až do chvíle, kdy se začal servírovat čaj.

Ted' jsem otočila dlaň pravé ruky a lítostivě zkoumala velký puchýř, který se táhl po celé její délce. Nebyla moje chyba, že pan Bainbridge, mimochodem vdovec, donesl čaj v laciné plechové konvici namísto řádné porcelánové. Nemohla jsem za to, že mě zdvořile požádal, abych čaj nalila. Uchopila jsem konvici, ale byla příšerně žhavá a já se bolestivě spálila.

Ne, usoudila jsem. Reagovala jsem naprosto normálně, když jsem ji upustila do klína pana Bainbridge. Byla to jen nešťastná náhoda. Mohla jsem ji upustit kamkoli. Přitom jsem hlasitě vykřikla: „Zatraceně, do hajzlu!“ Vyděsila jsem tak pana Bainbridge a přiměla Franka se na mě káravě zadívat přes talíř s čajovými koláčky.

Když se pan Bainbridge vzpamatoval z šoku, projevil neobyčejnou galantnost, foukal mi na spálenou dlaň a ignoroval Franka, který se omlouval za moje výrazy. Vysvětloval, že jsem pracovala jako armádní zdravotní sestra na bojišti skoro celé dva roky. „Obávám se, že má žena všechno pochytila tam, ty nespisovné a hrubé výrazy,“ říkal Frank a nervózně se usmíval.

„Máš pravdu,“ řekla jsem a kousala se do rtů, když jsem si ovazovala namočený ubrousek kolem popálené ruky. „Muži bývají docela hrubí, když kolem nich poletují šrapnely.“

Pan Bainbridge se taktně snažil převést konverzaci na neutrální historickou půdu a tvrdil, že ho vždy zajímaly podoby lidové řeči v dějinách. Například výraz „brejden,“ namísto správného „Dobrý den.“

„Ano, jistě,“ přitakal Frank vděčný za změnu tématu. „Bez cukru, Claire, děkuji. A co třeba ‚brytro‘. To bry ještě chápu, ale to tro...“

„Ano,“ přerušil ho sollicitátor. „Myslím, že je to zkomolenina starého skotského slova jitro. To by dávalo smysl, že?“

Frank přikývl a jeho vlasy, na vědce tak nepatřičně dlouhé, mu spadly do čela. Automaticky je odhrnul a pokračoval. „Je zajímavé sledovat vývoj lidového projevu.“

„Ano a ten stále pokračuje,“ řekla jsem s kouskem cukru v ústech.

„Ach,“ opáčil pan Bainbridge zdvořile. „Setkala jste se s nějakými zajímavými rčeními během vaší válečné zkušenosti?“

„Ano, jistě,“ řekla jsem. „Moje nejoblíbenější rčení jsem pochytila od jednoho Američana z New Yorku. Jmenoval se Williamson. Říkal to pokaždé, když jsem ho převlékala.“

„Co to bylo?“

„Ježíš H. Roosevelt Kristus,“ řekla jsem a elegantně upustila kostku cukru do Frankova šálku.

Po poklidném a docela příjemném posezení s paní Bairdovou jsem se vydala do schodů, abych se připravila na návrat Franka. Věděla jsem, že nevypije víc než dvě sklenky sherry a tudíž se vrátí docela brzy.

Vítr sílil a vzduch v ložnici byl nabitý elektřinou. Vykartáčovala jsem si vlasy, přichytila je sponkami a svázala do uzlu. Při čištění zubů se mi však několik pramínků uvolnilo, padaly mi do obličeje a lepily se na tváře a já se úporně pokoušela vrátit je na své místo.

Ve džbánu nebyla žádná voda. Vyplýval ji Frank, když se chystal na schůzku s panem Bainbridgem a mně se nechtělo obtěžovat se pro ni na toaletu. Natáhla jsem se pro lahvičku s kolínskou L'Heure Bleu a nalila si vydatnou dávku do dlaně. Rozetřela ji oběma rukama a nanesla do vlasů.

Trochu kolínské jsem nakapala na kartáč a sčesala si neposedné prameny za uši.

Dobré. Takhle je to lepší, pomyslela jsem si a otáčela hlavou ze strany na stranu prohlížejíc se v popraskaném zrcadle. Vlhkost zbavila mé vlasy statické elektřiny a já je mohla konečně upravit. Vůně kolínské zaplnila celý pokoj a já si pomyslela, že by se to Frankovi líbilo. L'Heure Bleu měl nejraději.

Najednou se v pokoji zablesklo a vzápětí silně zahřmělo. Všechna světla naráz zhasla. Zatajil se mi dech a začala jsem potmě šátrat v šuplících.

Někde tu musely být svíčky a zápalky. Výpadky elektřiny byly na vysočině velmi časté a svíčky byly nepostradatelnou součástí všech domácností. Viděla jsem je dokonce i v těch nejluxusnějších hotelech,

kde byly napuštěny vůněmi a umístěny v blyštivých svícnech a závěsných lustrech.

Svíčky paní Bairdové byly velmi praktické a obyčejné – čistě bílé a hladké – ale bylo jich tu dost a také tři krabičky zápalek. Nebyla jsem v tomto směru náročná a navíc jsem neměla na vybranou.

Zasunula jsem svíčku do modrého keramického svícnu na stole a další rozmístila po pokoji a zapálila je. Celá místnost se zaplnila mírným mihotavým světlem. Velmi romantické, pomyslela jsem si a v příjemném rozpoložení jsem vypnula elektrický vypínač pro případ, že by byla obnovena dodávka elektřiny. Nechtěla jsem narušit romantickou atmosféru večera.

Svíčky vyhořely ani ne do půl palce, když se otevřely dveře a Frank vrazil dovnitř. Doslova vrazil a poryv větru, který zavál ze schodiště, zhasil tři svíčky.

Dveře se s prásknutím zavřely a přitom zhasly další dvě svíčky. Frank mžoural do okolního šera a rovnal si pocuchané vlasy. Vstala jsem, znovu rozžala svíčky a okomentovala jeho rázný způsob, jakým vstoupil do místnosti. Pak jsem se zeptala, jestli chce drink a uvědomila si, že vypadá pobledleji a neklidněji než obvykle.

„Co se děje?“ řekla jsem. „Viděl jsi ducha?“

„Přesně tak,“ pronesl pomalu. „Nejsem si vůbec jistý.“ Nepřítomně zvedl svůj kartáč a začal si česat vlasy. Když ucítil vůni kolínské L'Heure Bleu, pokrčil nos, kartáč položil a místo něj vytáhl z kapsy svůj hřeben.

Podívala jsem se z okna, kde se vysoké jilmy klátily sem a tam. Někde na opačné straně domu třískla okenice a mě napadlo, že bychom měli zavřít okenici na našem okně, ačkoli výhled na zahradu byl docela vzrušující.

„Na ducha je dost větrno, myslím,“ poznamenala jsem. „Nemají raději klidné mlhavé večery na hřbitovech?“ Frank se rozpačitě zasmál. „Asi je to kvůli historkám pana Bainbridge a sherry, kterou jsem vypil. Asi to opravdu nic není.“

Posedla mě zvědavost. „Co jsi přesně viděl?“ zeptala jsem se a posadila se na toaletní stoličku. Natáhla jsem se pro láhev whisky, zvedla obočí a Frank přistoupil ke mně, aby nalil do sklenic drinky.

„Byl to jen nějaký muž,“ spustil a pečlivě odměřoval dávku pro sebe i pro mě. „Stál venku na silnici.“

„Venku před domem?“ zasmála jsem se. „To musel být duch. Nedovedu si představit, že by kdokoli živý stál venku v takové noci.“

Frank naklonil džbán s vodou a když zjistil, že je prázdný, vyčítavě se na mě podíval.

„Nedívej se na mě,“ řekla jsem. „Všechnu vodu jsi vypotřeboval. A já ji vlastně nepotřebuji.“ Výmluvně jsem usrkla ze sklenice.

Frank se chvíli rozmýšlel, jestli má jít pro vodu na toaletu, pak nápad zavrhl a pokračoval v líčení své history, opatrně upíjeje obsah své sklenice, jako by to byl vitriol, a ne výtečná skotská whisky.

„Ano, byl dole na okraji zahrady na téhle straně. Stál u plotu. Myslel jsem,“ zaváhal a podíval se do své sklenice, „myslel jsem, že se dívá do tvého okna.“

„Do mého okna? Jak zvláštní!“ Nedokázala jsem potlačit lehké chvění a šla zavřít okenice, ačkoli už se zdálo být poněkud pozdě. Frank šel za mnou přes celou místnost a stále hovořil.

„Ano. Viděl jsem tě zvenčí i já. Kartáčovala sis vlasy a snažila se je uhladit, protože ti odstávaly od hlavy.“

„V tom případě se ten chlápek musel dost nasmát,“ řekla jsem sarkasticky. Frank zavrtěl hlavou a položil mi ruce na vlasy.

„Ne, nesmál se. Ve skutečnosti vypadal zoufale nešťastný. Neviděl jsem mu sice dobře do tváře, jen celý jeho postoj. Přistoupil jsem zezadu k němu a když se nehýbal, zeptal jsem se ho zdvořile, jestli mu můžu s něčím pomoci. Zpočátku se zdálo, že mě neslyšel a já myslel, že to bylo kvůli silnému větru, takže jsem otázku opakoval. Chtěl jsem mu položit ruku na rameno, aby si mě všiml. Ale než jsem se ho stačil dotknout, rychle se otočil a vyrazil kolem mě dolů na silnici.“

„To nebylo zrovna slušné, ani na ducha,“ poznamenala jsem a dopila svoji whisky. „Jak vypadal?“

„Poněkud zvláštně,“ řekl Frank a při té vzpomínce se zamračil. „A skotsky, typický zjev z vysočiny. Včetně kožené kabely a nádherné spony na plédu. Chtěl jsem se ho zeptat, odkud je, ale ještě předtím zmizel.“

Přešla jsem k sekretáři a nalila si další drink. „Nic neobvyklého v těchto končinách, je to tak? Už jsem viděla tak oblečené muže ve vesnici.“

„Nee...“ Frankův hlas zněl pochybovačně. „Nebylo to jeho oblečení, co na něm bylo zvláštní. Jen když mě míjel, přísahal bych, že

byl tak blízko, že bych musel cítit jeho dotek – ale nic jsem necítil. A celou dobu jsem se na něho díval. Šel dolů směrem ke Gereside Road, ale když došel na roh, tak... zmizel. V tu chvíli jsem ucítil mrazení v kostech.“

„Možná, že jsi chvíli nedával pozor a on prostě zmizel ve stínu,“ namítla jsem. „Je tam spousta stromů.“

„Přísahal bych, že jsem z něj nespustil oči,“ zamumlal Frank. Pak se zarazil. „Už vím! Už vím, proč se mi zdál tak zvláštní.“

„Proč?“ Už jsem byla poněkud unavená tím duchařským vyprávěním a chtělo se mi do postele.

„Přestože vítr burácel, jeho oblečení – kilt a pléd – se vůbec nepohnulo.“

Zírali jsme jeden na druhého. „Dobrá,“ řekla jsem konečně. „To je poněkud strašidelné.“

Frank se otřásl a pak se pobaveně usmál. „Konečně budu mít co vyprávět vikáři, až ho příště uvidím. Možná je to pověstný místní duch a on mi vyličí jeho krvavý příběh.“ Podíval se na hodinky. „Ale teď je čas jít do postele.“

„To je,“ zamumlala jsem.

Pozorovala jsem ho v zrcadle, jak si svléká košili a sahá po ramínku. Najednou se zarazil.

„Pečovala jsi o hodně Skotů, Claire?“ zeptal se. „V polní nemocnici nebo v Pembroke?“

„Jistě,“ řekla jsem poněkud zmatená. „V nemocnici v Amiens jich bylo několik a později po Caenu jsme měli hodně vojáků z celého Skotska. Milí lidé, většina z nich. Všeobecně velmi klidní, ale pokud se týkalo injekcí, byli to zbabělci.“ Usmála jsem se při té vzpomínce.

„Měli jsme jednoho – byl to armádní dudák – který injekci naprosto nesnášel, zvláště do zadní části těla. Byl schopen trpět několik hodin, než nechal někoho se k němu přiblížit s jehlou. A vždycky se pokoušel přemluvit nás, abychom ho píchli do paže.“ Opět jsem se usmála při vzpomínce na desátníka Chisholma. „Jestli mám ležet s nahým zadkem ksichtem dolů, chci mít holku pod sebou. Ne nad sebou.“

Frank se zasmál, ale vypadal rozčileně jako pokaždé, když jsem mu vyprávěla válečné historky. „Neboj se,“ ujistila jsem ho. „Nebudu to vyprávět u čaje v Seniorském klubu.“

Něžně se usmál, přistoupil ke mně a postavil se za toaletní stolec, u něhož jsem seděla. Políbil mě na temeno hlavy.

„Ty se neboj,“ řekl. „V Seniorském klubu tě budou milovat bez ohledu na tvé historiky. Hmm. Vlasy ti nádherně voní.“

„Líbí se ti to?“ Položil mi ruce na ramena, pak mě uchopil za řadra zahalená noční košilí. Viděla jsem v zrcadle, jak se nade mnou sklání a pokládá mi bradu na hlavu.

„Všechno na tobě se mi líbí,“ řekl chraptivě. „Vypadáš nádherně ve světle svíček. Tvé oči jsou jako sherry v křišťálové sklenici a tvoje plet' září jako slonovina. Jsi nádherná čarodějka. Možná bych mohl navždy odstranit všechny lampy.“

„V posteli by se nedalo číst,“ řekla jsem a srdce mi začalo tlouci.

„V posteli se dají dělat lepší věci,“ zamumlal.

„Opravdu?“ řekla jsem, vstala a ovinula mu ruce kolem krku. „Jako co?“

O něco později jsme leželi pod zavřenými okenicemi přituleni k sobě a já zvedla hlavu a zeptala se. „Proč ses mě na to ptal? Jestli jsem měla nějaké zkušenosti se Skoty. Myslím – že musíš vědět, že to tak bylo. V těch nemocnicích byly různé typy lidí.“

Jemně mě rukou dloubl do zad.

„Hmm. Nic to nebylo, opravdu. Jen když jsem uviděl toho muže venku, napadlo mě, že by mohl být,“ zaváhal a sevřel mě pevněji, „hm, že by to mohl být někdo, koho jsi ošetřovala... možná se doslechl, že tu jsi a přišel tě navštívit... něco takového.“

„V tom případě,“ podotkla jsem věcně, „proč nešel dovnitř a neptal se po mně?“

„Možná,“ Frank se snažil mluvit lhostejně, „možná nechtěl narazit na mě.“

Opřela jsem se o loket a zadívala se na něho. Nechali jsme hořet jednu svíčku a já na něj dobře viděla. Měl hlavu otočenou a tvářil se neúčastně, dívaje se na litografii s názvem Bonnie Prince Charlie, kterou paní Bairdová ozdobila stěnu.

Chytila jsem ho za bradu a otočila tvář ke mně. Rozevřel oči v předstíraném údivu.

„Chceš tím naznačit,“ řekla jsem, „že ten muž venku byl nějaký můj...“ váhala jsem a hledala vhodný výraz.

„Milenec?“ opáčil.

„Nějaký romantický flirt?“ doplnila jsem.

„Ne, jistě ne,“ řekl nepřesvědčivě. Odsunul moji ruku z tváře a pokusil se mě políbit, ale teď jsem otočila hlavu já. Snažil se mě stáhnout vedle sebe na polštář.

„To jen...“ začal. „Dobře, Claire. Trvalo to šest let. A za celou tu dobu jsme se viděli jen třikrát. A naposledy pouze jeden den. Nebylo by nic neobvyklého, kdyby... každý ví, že lékaři a sestry jsou ve službě pod obrovským tlakem... tak, já... já bych pochopil, kdyby se něco takového přihodilo...“

Přerušila jsem ho, vyškubla se a vyskočila z postele.

„Myslíš, že jsem ti byla nevěrná?“ křičela jsem. „Ano? Jestli je to tak, tak okamžitě odejdi z tohoto pokoje. Opusť tento dům. Jak se odvažuješ něco takového říci?“ Byla jsem úplně bez sebe. Frank se posadil a natáhl ruku, aby mě uklidnil.

„Nesahej na mě!“ vyštěkla jsem. „Odpověz mi – opravdu si myslíš, že ten podivný muž, který mi civěl do pokoje, že jsem měla nějaké milostné plotky se svými pacienty?“

Frank vstal z postele a objal mě. Stála jsem úplně zkamenělá jako Lotova žena. Ale on mě nepřestával hladit po vlasech a drbat na ramenou způsobem, o němž věděl, že ho mám ráda.

„Ne, nemyslím si nic takového,“ řekl rozhodně. Přitáhl mě k sobě a já se trochu uvolnila, ale neobjala jsem ho.

Po delší přestávce mi zamumlal do vlasů. „Ne, vím, že bys to nikdy neudělala. Také tě miluji. Nic, co bys udělala, by nezničilo moji lásku.“ Vzal můj obličej do dlaní, díval se mi upřímně do očí a řekl mírně: „Odpustíš mi?“ Jeho dech slabě vonící po skotské byl horký a žádostivá ústa blízko mých.

Další zablesknutí venku ohlásilo blížící se bouři a na střechu se spustil prudký liják.

Ovinula jsem mu ruce kolem pasu.

„Milost nepřichází sama od sebe,“ řekla jsem. „Padá jako chladivá rosa z nebe.“

Frank se zasmál a podíval se vzhůru. Velká skvrna na stropě vyhlížela zlověstně a připomínala se pokaždé, když jsme usínali v suché posteli.

„Jestli je tohle důkaz tvé milosti,“ řekl, „nedovedu si představit, jak by vypadala tvá pomsta.“ Následovalo silné zahřmění jako odpověď na jeho slova a oba jsme se zasmáli tentokrát už naprosto uvolněně.

Později, když jsem poslouchala jeho pravidelný dech, vkrádaly se do mé mysli pochybnosti. Jak jsem řekla, z mé strany nebyly žádné důkazy o jakékoli nevěře. Z *mé* strany. Ale šest roků, jak řekl, je dlouhá doba.

2

Stojící kameny

Pan Crook se pro mě zastavil, jak slíbil, přesně v sedm hodin příští ráno.

„Tak vyrazíme na ty orosené pryskyřníky, ano, děvenko?“ pronesl se starosvětskou galantností. Přijel na motocyklu zřejmě vlastní výroby, na němž jsme společně odjeli za vesnici. Lisy na rostliny měl pevně přidělané po obou stranách obrovského vozítka jako nárazníky na remorkéru. Byla to příjemná jízda ještě spící krajinou, jejíž klid kontrastoval s řevem Crookova motocyklu, který burácel do okolního ticha. Starý muž toho skutečně věděl hodně o místní vegetaci, jak jsem s potěšením zjistila. Nejen, kde co roste a kde můžeme které rostliny najít, ale také o jejich léčivých účincích a jak je zpracovávat. Přála jsem si, abych s sebou měla zápisník a mohla si všechno poznamenat. Když jsem kladla naše vzorky do speciálního lisu na rostliny, poslouchala jsem pozorně jeho nakřáplý stařecký hlas a snažila se všechno si zapamatovat.

Zastavili jsme na úpatí zvláště tvarovaného kopce, abychom posvětili. Kopec byl pokrytý zelení jako většina okolních, se stejnými skalními výčnělky a útesy, ale něčím byl přece jen zvláštní. Byla na něm vyšlapaná stezka vedoucí vzhůru a mizející náhle za jedním z výčnělků.

„Co je nahoře?“ zeptala jsem se, ohánějíc se šunkovým sendvičem.

„Och.“ Pan Crook se zadíval na kopec. „To je Craigh na Dun, děvenko. Ukážu vám to, až se najíme.“

„To místo je něčím zvláštní?“

„Ach, ano,“ odpověděl, ale dál nepokračoval a ponechal mě mým úvahám.

Pochybovala jsem o jeho schopnosti vyšplhat po příkré stezce, ale mé obavy se brzy rozplynuly. Pan Crook napřáhl svou sukovitou ruku a táhl mě nahoru do strmého kopce.

„Tady to je.“ Ukázal rukou okázalým gestem.

„Tohle je malý Stonehenge,“ řekla jsem překvapeně. „Takový miniaturní prehistorický monument.“

Kvůli válce jsem naposledy navštívila Salisbury Plain před několika lety, spolu s Frankem jsme se na prohlídku Stonehenge vypravili krátce po svatbě. Jako všichni ostatní turisté jsme obdivovali stojící kameny, především Altar Stone, kde staří druidové prováděli své krvavé obětní obřady, jak nám dramatickým hlasem vykládal místní průvodce. S námi tu byli ještě nějací Italové, kteří přijeli autobusem a povinně si fotografovali všechny neolitické kamenné kvádry.

Protože jsme oba s Frankem milovali preciznost, on dokonce věšel kravatu na ramínko tak, aby oba konce byly stejně dlouhé, chodili jsme po obvodu kruhu, měřili vzdálenosti mezi jednotlivými místy a počítali překlady v Sarsen Circle, vnějším kruhu velkolepé stavby.

Za tři hodiny jsme měli jasno, ale stále nám unikal účel celé stavby, který se snažili najít desítky profesionálních i amatérských archeologů po celá staletí.

Nebylo to z nedostatku znalostí a odvahy mít svůj vlastní názor. Život mezi akademiky mě naučil, že přesně formulovaný názor je lepší než nepřesná fakta.

Chrám. Pohřebiště. Astronomická observatoř. Místo poprav (odtud název jednoho z kamenů „Slaughter Stone“ – Jateční kámen). Tržiště. Ta poslední domněnka se mi líbila. Představovala jsem si neolitické ženy s koši na zádech, jak kriticky hodnotí nabízené zboží a dohadují se s pekaři a prodavači nástrojů z jeleního paroží a jantarových korálků.

Proti téhle domněnce však svědčila přítomnost těl pod Alter Stone a ohořelé lidské zbytky. I kdyby to byly ostatky obchodníků

obviněných z šizení zákazníků, připadalo mi dost neobvyklé pohřbívat lidi na tržišti.

Zde, mezi miniaturními megalitickými kameny na vrcholu kopce, nebyly po hrobech žádné stopy. Tím „miniaturním“ jsem měla na mysli velikost kruhu ze vztyčených kamenů. Byl menší než Stonehenge, každý z kamenů vážil jen o něco více než dvojnásobek mé váhy a měl menší proporce.

Věděla jsem od průvodce ze Stonehenge, že takové kamenné kruhy jsou po celé Británii i Evropě – některé v lepším, jiné v horším stavu, a liší se pouze formou nebo umístěním. Účel a původ všech těchto prehistorických staveb však zůstával záhadou.

Pan Crook se laskavě usmíval, když jsem prolézala mezi kameny a zastavovala se, abych se jich dotkla a pocítila jejich blízkost.

Některé z kamenů byly skvrnité, pokryté zasedlými barvami. Jiné byly poseté vrstvami slídy, která se v ranním slunci zářivě leskla. Všechny však měly naprosto odlišné tvary od těch, které pokrývaly svahy kopce. Ať už to byl kdokoli, kdo je tu postavil a měl pro to jakýkoli důvod, bylo to pro něho zřejmě velmi důležité. Opracovat kameny, dopravit je na místo a vztyčit je tu jako svědectví. Opracovat – jak? Dopravit – jak? A z jaké vzdálenosti?

„Můj muž by byl fascinovaný,“ řekla jsem panu Crookovi a zastavila se, abych mu poděkovala za to, že mi ukázal místo i zdejší flóru. „Přivedu ho sem později.“ Starý muž mi galantně nabídl paži a já ji přijala. Společně jsme se vydali po srázném svahu dolů a on se zdál být i ve svém pokročilém věku v lepší kondici než já.

Vykračovala jsem si po silnici do vesnice, abych vyzvedla Franka na vikářství. S rozkoší jsem vdechovala vzduch vysočiny, který voněl vřesem, pelyňkem a janovcem. Do něj se mísil kouř z komínů a vůně smažených herynků, to když jsem občas mījela lidské příbytky. Vesnice se krčila ve svahu, při úpatí jedné z převislých skal, která se strmě tyčila mezi okolními vřesovišti. Domky kolem silnice byly opravdu hezké. Poválečná prosperita se projevila i tady, domky měly

nové omítky a dokonce i fara stará jistě sto let zářila jasně žlutou barvou. Jen okenní rámy byly už značně zpuchřelé.

Vikářova hospodyně mi otevřela dveře, byla to vysoká, šlachovitá žena a kolem krku měla ve třech řadách zavěšené perly. Když jsem se představila, pozvala mě dovnitř a vedla dolů úzkou tmavou chodbou. Po zdech byly rozvěšené rytiny s podobiznami lidí, kteří snad ve své době byli proslulí nebo to mohli být také vikářovi příbuzní. Stejně tak to ale mohla být královská rodina. V panujícím šeru jsem to nedokázala posoudit.

V ostrém kontrastu s tmavou chodbou byla vikářova pracovna. Místnost překypovala světlem z obrovitých oken, která se táhla od podlahy ke stropu. Jistě nebyla původní a musela být zbudována v mnohem pozdější době.

Frank spolu s malým obtloustlým mužem s typickým kněžským kolárkem šťastně zírali na útržky papírů na psacím stole. Frank sotva vzhlédl, aby mě pozdravil, ale vikář zdvořile povstal a spěchal mi potřást rukou, usmívaje se s neskrývanou radostí.

„Paní Randallová!“ zvolal a srdečně mi stiskl ruku. „Rád vás opět vidím. A přišla jste právě včas, abyste slyšela novinky!“

„Novinky?“ Upřela jsem pohled na haldy dokumentů na stole a odhadovala stáří těch novinek tak kolem roku 1750.

„Ano, opravdu. Vystopovali jsme předka vašeho manžela Jacka Randalla ve vojenských záznamech z 18. století.“ Vikář se ke mně naklonil a šeptal koutkem úst jako gangster z amerického filmu. „Vypůjčil jsem si originální dokumenty z místního historického archivu. Neřeknete to nikomu, že ne?“

Pobaveně jsem souhlasila, že neprozradím jeho strašlivé tajemství a rozhlížela se po místnosti, kde bych mohla usednout a vyslechnout tu úžasnou zprávu z 18. století. Otočná židle u okna vypadala pohodlně, ale když jsem přistoupila blíž, zjistila jsem, že je už obsazená. Seděl v ní malý chlapec s křtící hustých černých vlasů. Byl zabořen do sedadla a zdálo se, že spí.

„Rogere!“ Vikář, jenž ke mně přistoupil, vypadal stejně překvapený jako já. Chlapec se probral ze spánku a otevřel oči, které měly barvu mechu.

„Co tady děláš, ty malý rošťáku?“ káral ho vikář laskavě. „Zase jsi četl komiksy a usnul jsi přitom?“ Sesbíral ze země barevné stránky

a srovnal je do desek. „Jdi teď pryč, Rogere, mám nějaké jednání s Randallovými. Ne, počkej. Zapomněl jsem tě představit – paní Randallová, tohle je můj syn Roger.“

Byla jsem poněkud překvapená. Nevěděla jsem, jak si to mám vysvětlit v případě svobodného mládence, jakým byl reverend Wakefield. Chlapec mi zdvořile podal ruku a já jí srdečně potřásla.

Chlapec odpochozoval do kuchyně a reverend Wakefield ho provázel zamilovaným pohledem.

„Můj nejmilejší syn,“ přiznal se. „Jeho otec byl zastřelen v námořní bitvě a matka zabita při leteckém náletu. Tak jsem si ho vzal.“

„To je od vás laskavé,“ zamumlala jsem a vzpomněla si na strýčka Lamba. On také zahynul při bombardování, když přednášel v Britském muzeu. Jak jsem ho znala, byl by určitě nevýslovně šťastný, že expozice perského starověku zůstala neporušená.

„Vůbec ne, vůbec ne.“ Vikář mávl v rozpacích rukou. „Je hezké mít kolem sebe mladé lidi. Teď se posaďte.“

Frank začal mluvit ještě předtím, než jsem usedla. „Máme obrovské štěstí, Claire,“ jásal a hrabal se v dokumentech. „Vikář objevil celou složku záznamů o Jonathanu Randallovi.“

„Myslím, že spoustu z nich pořídil sám kapitán Randall,“ poznamenal vikář a vzal jeden z dokumentů Frankovi z rukou. „Byl velitelem posádky ve Fort William asi tak čtyři roky, ale zdá se, že strávil také spoustu času cestováním po skotském venkově v zastoupení panovníka. Tohle,“ pečlivě oddělil část papírů a položil je na stůl, „jsou stížnosti adresované kapitánovi od různých rodin a státních úředníků na všechno možné. Od pletek, které měli jeho vojáci se služkami, po krádeže koní a podobné věci.“

Zatvářila jsem se pobaveně. „Takže ty jsi měl ve své rodině zloděje koní?“ poznamenala jsem, otáčejíc se na Franka.

Lhostejně pokrčil rameny. „Byl takový, jaký byl a nic s tím už neudělám. Jenom to chci zjistit. Stížnosti v této době nebyly ničím ojedinělým a zvláštním. Angličané obecně a zejména vojáci byli na vysočině velmi nepopulární. Zvláštní ale je, že za prohřešky nebyl nikdo potrestán.“

Vikář, jenž nedokázal mlčet, se vložil do hovoru. „Máte pravdu. Nejen, že úředníci nedodržovali zákony jako dnes, ale mohli si dělat, co chtěli. Ale tohle je opravdu zvláštní. Stížnosti nebyly vyšetřeny,

většinou byly zamítnuty a dál se o nich nemluvílo. Víte, co si myslím, pane Randallo? Váš předek musel mít nějakého ochránce. Někoho, kdo ho chránil před jeho nadřízenými.“

Frank se podrbl na hlavě a přitakal. „Asi máte pravdu. A musel to být někdo velmi mocný. Vysoko postavený v armádní hierarchii nebo možná příslušník šlechty.“

„Ano, nebo snad...“ vikáře přerušil příchod jeho hospodyně paní Grahamové.

„Přinesla jsem vám nějaké občerstvení, pánové,“ hlásila a položila táč s čajem přesně doprostřed stolu. Mě přitom jako by přehlédla a pokračovala.

„Přinesla jsem vám dva šálky, protože jsem předpokládala, že paní Randallová půjde se mnou do kuchyně. Mám tam trochu...“ Nečekala jsem na vysvětlení a hbitě vyskočila ze židle. Když jsme společně s paní Grahamovou procházely posuvnými dveřmi, slyšela jsem za sebou odvážné teorie obou mužů.

Čaj byl zelený, horký a báječně voněl. Po hladině kroužily malé kousky čajových lístků.

„Hmm,“ řekla jsem a odložila šálek. „Už dlouho jsem neměla Oolong.“

Paní Grahamová přikývla a zářila spokojeností nad mou pochvalou. Pod šálky prostřela ručně háčkované dečky a přichystala také malé čajové koláčky.

„Během války se nic takového nedalo sehnat, jak víte. Dobře se z něho čte. Ten Earl Grey, který se prodával, byl příšerný. Lístky se okamžitě rozpadaly, prostě hrůza.“

„Ach, vy umíte číst z čajových lístků?“ zeptala jsem se pobaveně. Paní Grahamová se svým šedivým přelivem na krátké trvalé ondulaci a perlovým náhrdelníkem rozhodně nevypadala jako stará cikánka věštící osud. Polykala horký čaj a její dlouhý šlachovitý krk se přitom nadouval.

„Proč ne? Ano, je to tak, drahoušku. Naučila mě to moje babička a tu zase její. Dopijte čaj a já vám řeknu, co tam vidím.“

Na chvíli se odmlčela, naklonila šálek a pak jím pomalu otáčela v dlaních.

Pak ho opatrně položila na stůl, jako by se bála, že poruší strukturu sedliny. Vrásky kolem úst se jí prohloubily a čelo se záhadně zkrabatilo.

„Ano,“ řekla konečně. „Vidím nějakého cizince.“

„Ale?“ stále jsem se bavila, ale hořela jsem zvědavostí. „Setkám se tedy s nějakým vysokým tajemným cizincem. Nebo se jedná o cestu do ciziny?“

„Může být.“ Paní Grahamová postřehla můj ironický tón a odpověděla stejně posměšně, slabě se usmívajíc. „A nemusí. To je to zvláštní ve vašem šálku, drahoušku. Jsou tam samé rozpory. Tady je zakroucená linie značící cestu, ale kříží ji jiná, která znamená setrvání na místě. A cizinci tam jsou, je jich několik, tím si buďte jistá. A jedním z nich je váš manžel, pokud čtu ž lístků správně.“

Už jsem se tak nebavila. Po šesti letech odloučení a šesti společných měsících byl můj muž stále něco jako cizinec. Ale pochybovala jsem, že by to čajové lístky mohly vědět.

Čelo paní Grahamové bylo stále zamračené. „Ještě se podívám na vaši ruku, děťátko,“ řekla.

Chytila mě kostnatou, ale překvapivě horkou rukou. Když se nade mnou sklonila, ucítila jsem vůni levandule z jejích šedivých vlasů. Dívala se do mé dlaně dlouho, přejížděla prstem sem a tam po čarách jako po nějaké mapě, na níž se vyznačené cesty ztrácejí v písku pouště.

„Tak, co je?“ zeptala jsem se, snažíc si zachovat klid. „To je můj osud tak strašný, že mi ho nechcete odkrýt?“

Paní Grahamová zvedla posměšně oči a zamyšleně se dívala na moji tvář. Přitom mě stále držela za ruku. Pak potřásla hlavou a našpulila rty.

„Ale ne, drahoušku. Celý váš osud nemáte napsaný v dlani. Jenom jeho část.“ Naklonila hlavu na stranu a nahlas uvažovala. „Linie vaší ruky se mění. V příštím období vašeho života mohou být úplně jiné než dnes.“

„To jsem nevěděla. Myslela jsem, že se s nimi člověk narodí.“

Cítila jsem se nesvá a měla chuť ruku ze sevření vytrhnout. „Co jste tedy z mé dlaně vyčetla?“ Nechtěla jsem, aby má otázka vyzněla urážlivě, ale celá věc se mi už přestávala líbit. Čtení z čajových lístků i hádání z ruky. Paní Grahamová se nečekaně usmála a pustila mou ruku.

„Proč? Linie vaší dlaně ukazují, jaká jste, drahoušku. Proto se mění – nebo mohou měnit. U některých lidí ne. Ti nešťastníci se nikdy nezmění, ale není jich mnoho.“ Znovu mi sevřela ruku a poklepala na ni. „Myslím, že vy k nim nepatříte. Vaše ruka vykazuje už teď dost změn na to, že jste tak mladá. Pravděpodobně je to válkou,“ řekla jakoby pro sebe.

Znovu jsem zahořela zvědavostí a ochotně rozevřela dlaň.

„Jaká tedy podle čar na mé ruce jsem?“

Paní Grahamová se zamračila, ale moji ruku tentokrát neuchopila.

„To teď nemohu říci. Je to zvláštní, ale většinou se obě ruce podobají. Stačí vidět jednu a jako byste viděla obě. Jsou jako šablony.“ Najednou se usmála a odhalila své nezvykle bílé umělé zuby.

„Já pracuji jako většina vykladačů osudu. Děláním to při různých oslavách každý rok – nebo jsem to dělala ještě před válkou. A doufám, že v tom budu pokračovat. Děvčata za mnou přicházela do stanu – a já tam seděla v turbanu s pavím perem vypůjčeným od pana Donaldsona a v orientálních šatech. Chvíli jsem se na tu dívku dívala a pak předstírala, že si prohlížím její ruku, cítila lacinou vůni jejího parfému a prohlížela si její náušnice visící až na ramena. Nepotřebovala jsem kříšťálovou kouli, abych jí řekla, že bude mít dítě, než se rok s rokem sejde.“

Paní Grahamová se odmlčela a škodolibě si mě změřila. „A když byla dlaň hladká, říkala jsem, že se brzy vdá.“

Zasmála jsem se a ona také. „Takže jste se jim na ruce vůbec nemusela dívat?“ zeptala jsem se. „Stačilo zjistit, jestli mají prstýnek?“

Zatvářila se mrzutě. „Ale samozřejmě jsem se dívala. Všem.“ Shýbla se nad mou rozevřenou dlaní. „Ale tohle je vzorec, který jsem nikdy předtím neviděla. Velký palec,“ předklonila se ještě víc a lehce se prstu dotkla, „ten se příliš nezměnil. Znamená to, že jste silná a tvrdohlavá.“ Zamrkala na mě. „Předpokládám, že vám to samé řekl už váš manžel. Nebo něco podobného.“ Ukázala na masitý hrbolek v dolní části palce.

„Co je to?“

„Venušin pahorek, tak se tomu říká.“ Sevřela pevně rty a zamyslela se. „U muže by to znamenalo, že má rád ženy. U ženy je to trochu jiné. Budu velmi upřímná, když řeknu, že váš manžel asi nevyhledává cizí postele.“ Zasmála se nečekaně oplzle a já se začervenala.

Stará hospodyně se opět ponořila do mé dlaně, uchopila můj ukazováček a pokračovala.

„Tady je dobře rozeznatelná čára života, těšíte se dobrému zdraví a ještě budete. Čára je přerušená, to znamená, že váš život se výrazně změnil – to je ale typické pro většinu z nás, že? Ale ta vaše je zprerhaná nezvykle často na krátké úseky. A čára vašeho manželství,“ opět potřásla hlavou, „ta je rozdělená. Není to nic neobvyklého a znamená to dvě manželství...“

Zachvěla jsem se, ale ona neodbytně pokračovala. Nedokázala jsem posoudit, jestli je skutečně dobrou věštkyní. Podívala se na mě konejšivým pohledem.

„Ne, nemějte strach, děvenko. Neznamená to, že se vašemu muži něco stane, znamená to pouze, že kdyby se to stalo,“ zdůraznila slovo „kdyby“ a slabě mi stiskla ruku, „nebudete se soužít a trávit zbytek života v hlubokém žalu. Znamená to, že dokážete opět milovat, pokud ztratíte svou první lásku.“

Zašilhala krátkozrace do mé dlaně a přejela krátkým ostrým nehtem po mé čáře manželství. „Ale většina takových čar je skutečně rozdělená, ta vaše se větví.“ Vzhlédla a potutelně se usmála. „Doufám, že nejste bigamistka?“

Zavrtěla jsem se smíchem hlavou. „Ne. Kde bych na to vzala čas?“ Obrátila jsem ruku hřbetem vzhůru.

„Slyšela jsem, že malé čáry na hřbetě značí počet narozených dětí?“ zeptala jsem se s předstíranou lhostejností. Hřbet mé dlaně byl beznadějně hladký.

Paní Grahamová mávla kostnatou rukou nad mou otázkou.

„Pah! Čáry se vám udělají až po porodu. Spíš by vám to bylo vidět ve tváři. To, že je na ruce nemáte, nic neznámá.“

„Opravdu?“ Ulehčeně jsem si oddechla. Chtěla jsem se ještě zeptat, jestli hluboké rýhy na zápěstí znamenají možnou sebevraždu, ale vyrušil nás reverend Wakefield, který přinášel do kuchyně prázdné šálky. Položil je na dřez a začal se hlučně hrabat v kredenci, aby přivolal pomoc hospodyně.

Paní Grahamová vyskočila ze židle, aby ochránila svoji svatyni před pohromou. Odstrčila reverenda stranou a ujala se své práce. Ten se otočil na mě a zeptal se.

„Proč nepřijdete do pracovny a nedáte si šálek čaje se mnou a se svým mužem, paní Randallová? Učinili jsme skutečně potěšitelný objev.“

Viděla jsem navzdory jeho usedlému vzhledu, že přímo překypuje nadšením nad tím, co se mu podařilo nalézt. Vypadal jako malý kluk ukryvající v kapse ještěrku. Nezbyvalo mi, než se odebrat do pracovny a přečíst si účetní záznamy z prádelny nebo od ševce nebo jiné zápisy stejné důležitosti týkající se kapitána Jonathana Randalla.

Frank byl tak zabraný do zašlých dokumentů, že sotva vzhlédl, když jsem vstoupila do studovny. Neochotně předal svazek papírů do rukou vikáře, postavil se za něj a civěl mu přes rameno, aby se snad některý z nich nepoškodil.

„Ano,“ pronesla jsem zdvořile, ukazujíc na zaprášené útržky papíru. „Hmm, ano, velmi zajímavé.“ Ve skutečnosti bylo písmo na papíře tak vybledlé a plné ozdobných kudrlinek, že bylo těžké ho rozluštit. Jeden z listů byl lépe dochovaný než ostatní a v horní části měl nějaké erbovní znamení.

„Vévoda ze... Sandringhamu, je to tak?“ zeptala jsem se a zírala na vybledlý erb s vyobrazením leoparda a tiskem, který byl čitelnější než zbylý ručně psaný text.

„Ano, skutečně,“ potvrdil vikář a rozzářil se ještě víc. „Už nepoužívaný heraldický znak, jak víte.“

Nevěděla jsem, ale vychytrale jsem přikývla, abych nevypadala jako naprostý ignorant mezi těmi šílenými historiky. Většinou stačilo pouze kývat hlavou a říkat „Ach, opravdu?“ nebo „Jak fascinující!“ v přiměřených intervalech.

Poté si Frank s vikářem dávali přednost, kdo mi sdělí zprávu o tom úžasném objevu. Přednost dostal vikář a já zjistila, že všechn ten humbuk se týká zjištění, že Frankův předek, pověstný Black Jack Randall, nebyl jen vojákem Jeho Veličenstva, ale také důvěrníkem a agentem vévody ze Sandringhamu.

„Takový agent provokatér, dalo by se to tak říci, pane Randle?“ Vikář galantně předal slovo Frankovi a ten se rozpovídal.

„Ano, je to tak. Sloh je velmi obezřetný, pochopitelně...“ Otočil stránku opatrně ukazováčkem.

„Opravdu?“ řekla jsem.

„Ze zápisů je patrné, že Jonathan Randall byl pověřený vypátrat příznivce Jakobitů mezi prominentními skotskými rodinami v této oblasti. Cílem bylo vypudit je a celé území vyčistit. Ale je tu cosi velmi zvláštního. Nebyl sám Sandringham přívržencem Jakobitů?“ Frank se obrátil na vikáře s výrazem vyšetřovatele. Vikářova hladká tlustoučká tvář se zkrabatila.

„Ano, myslím, že máte pravdu. Ale ověříme si to v Cameronovi.“ Vystartoval směrem ke knihovně a vrátil se s knihou vázanou v telecí kůži. „Určitě tu bude zmínka o Sandringhamovi.“

„Jak fascinující,“ zamumlala jsem a věnovala pozornost korkovému obložení, které pokrývalo celou jednu stěnu pracovny od podlahy ke stropu.

Byla pokrytá různorodou směsicí věcí, většinou nějakými papíry, účty za benzín, korespondencí, poznámkami, stránkami z knih a časopisů, ale také klíči, zátkami od lahví, všechno připevněné připínáčky a špendlíky.

Prohlížela jsem si se zájmem tu rozmanitou směsicí a na půl ucha poslouchala hovor obou mužů. (Usoudili, že vévoda ze Sandringhamu byl pravděpodobně Jakobita.) Moji pozornost vzbudil genealogický nárys připíchnutý čtyřmi připínáčky v rozích. V horní části byla jména s letopočty z počátku sedmnáctého století. A úplně dole bylo jméno „Roger W. (MacKenzie) Wakefield.“

„Promiňte,“ řekla jsem a přerušila disputaci o tom, jestli leopard na erbú vévody držel v pravé tlapě lilii, nebo to byl krokus? „Tohle je rodokmen vašeho syna?“

„Ach, ano, ovšem, je,“ koktal vikář rozrušeně. Přistoupil blíž, něžně sundal list ze stěny a položil ho přede mě na stůl.

„Nechtěl jsem, aby zapomněl na svoji rodinu,“ vysvětloval. „Je to docela starobylý rod, sahá až do šestnáctého století.“ Krátkým tlustým ukazováčkem téměř nábožně sjížděl po rodové linii.

„Dal jsem mu své jméno, protože se to zdálo být praktičtější, když tu žije. Ale nechci, aby zapomněl, odkud pochází.“ Udělal omluvnou grimasu a pokračoval. „Obávám se, že má rodina tak zajímavá není. Vikáři a kaplani, příležitostní knihkupci. Moji předkové se dají vystopovat jen do roku 1752. Záznamy jsou poněkud sporé,“ řekl a kajícně potřásl hlavou.

Bylo už dost pozdě, když jsme opustili vikářství. Vikář nám slíbil, že vezme dokumenty do města a pořídí z nich kopie hned zítra ráno. Celou cestu domů Frank šťastně blábolil něco o špionech a Jakobitech, až konečně postřehl moji zamlklost.

„Co se děje, miláčku?“ zeptal se a uchopil mě starostlivě za ruku. „Není ti dobře?“

„Ne, jsem docela v pořádku. Jenom jsem přemýšlela...“ Zaváhala jsem, protože jsme o té věci mluvili už předtím. „Přemýšlela jsem o Rogerovi.“

„Rogerovi?“

Netrpělivě jsem vzdychla. „Ano, Franku! Zapomněl jsi snad? Roger, syn reverenda Wakefielda.“

„Ach, ano. Jistě,“ řekl roztržitě. „Roztomilé dítě. Co je s ním?“

„No... je spousta takových dětí. Sirotků, jak víš.“

„Ne, Claire. Opravdu. Už jsem ti řekl, co si myslím o adopci. Je to jen... necítil bych se dobře s dítětem, které není... není má vlastní krev. Vím, že je to ode mne směšné a sobecké, ale tak to je. Možná časem změním názor, ale teď...“ Ušli jsme několik kroků v naprostém mlčení. Náhle se zastavil, otočil se ke mně a chytl mě za ruku.

„Claire,“ řekl chraptivě. „Já chci *naše* dítě. Ty jsi pro mě ta nejdůležitější věc na světě. Chci, abys byla šťastná, ale také chci... ano, chci tě mít jen pro sebe. Obávám se, že cizí dítě, k němuž nemáme žádný příbuzenský vztah, by bylo jakýmsi vetřelcem a neschvaluji to. Ale chtěl bych ti dát své dítě, vidět ho v tobě růst, narodit se... cítit v něm naše pokračování. Skutečnou součást rodiny,“ oči měl doširoka otevřené a naléhavé.

„Ano, dobře. Chápu.“ Chtěla jsem už opustit téma a pokračovat v chůzi. Ale on si mě přitáhl k sobě a silně objal.

„Claire. Miluji tě.“ V jeho hlase zazněla neskrývaná něha a já mu položila hlavu na hrud' a cítila teplo a sílu jeho paží.

„Také tě miluji.“ Stáli jsme v pevném sevření a vzdorovali nárazům větru, který se hnál po silnici. Najednou Frank ustoupil o krok zpět a usmál se na mě.

„A kromě toho,“ řekl mírně a odhrnul mi vlasy z obličeje. „Ještě to nevzdáváme, že ne?“

Usmála jsem se také. „Ne.“

Vzal mě za ruku, vsunul si ji pod paží a vyrazili jsme k našemu domovu.

„Čas na další pokus?“

„Ano. Proč ne?“ Šli jsme ruku v ruce směrem ke Gereside Road. Byl to prehistorický kámen Baragh Mhor stojící na křižovatce, který mi připomněl dnešní výlet s panem Crookem.

„Zapomněla jsem!“ vykřikla jsem. „Musím ti něco úžasného ukázat.“ Frank se na mě podíval a přitáhl mě k sobě. Znovu mi silně stiskl ruku.

„Já také,“ řekl se smíchem. „Ukážeš mi to zítra.“

Druhý den ráno jsme nicméně měli na práci jiné věci. Zapomněla jsem, že jsme si naplánovali výlet do Great Glen.

Byla před námi dlouhá cesta a vyrazili jsme hned časně ráno ještě před východem slunce. Spěchali jsme k autu, které na nás čekalo, mrazivým úsvitem. Usedla jsem a přikryla se dekou, abych si zahřála ruce a nohy. Padla na mě dřímota a já usnula opřená o Frankovo rameno. Poslední, co jsem zaznamenala, byla silueta řidičovy hlavy rýsující se proti ještě tmavé obloze.

Na místo jsme dojeli kolem deváté hodiny a tam už na nás čekal průvodce, jehož si Frank předem objednal. Stál na břehu jezera před malým lehkým člunem.

„Doufám, že budete spokojen, pane. Myslel jsem, že pojedeme dolů po jezeře k Urquhart Castle. Možná bychom se předtím mohli něčeho napít.“ Průvodce, malý sporý muž v bavlněné košili a hrubých kalhotách, vyndal nůši s občerstvením zpod sedadla a nabídl mi mozolnatou ruku, abych se mohla pohodlně usadit.

Byl nádherný den, kolem strmých břehů jezera se zelenala bujná vegetace a odrážela se ve vodní hladině. Náš průvodce byl navzdory svému urputnému zjevu poučený a výmluvný muž, ukazoval nám ostrovy, zámky a ruiny, lemující podlouhlé úzké jezero.

„Támhle je Urquhart Castle.“ Ukázal na hladkou kamennou zeď sotva viditelnou mezi stromy. „Nebo to, co ze zámku zbylo. Ten byl proklet čarodějkami z Glenu a jedno neštěstí střídalalo druhé.“

Vyprávěl nám příběh Mary Grantové, dcery zemana z Urquhart Castle a jejího milence, básníka Donalda Donna, syna MacDonalda z Bohuntinu. Měli zákaz se scházet, ale přesto tak činili. Otec Mary to zjistil, vylákal Donalda na falešnou schůzku a zajal ho. Odsouzenec prosil, aby byl sťat jako urozený člověk, a ne pověšen jako zločinec. Jeho prosbě bylo vyhověno a mladý muž byl odveden ke špalku a cestou si neustále opakoval. „Čert si odnese zemana Granta a má hlava bude dneska sťata.“ Pověst vypráví, že když se jeho uťatá hlava koulela po zemi, promluvila řvouc: „Mary, zvedni mou hlavu.“

Otřásla jsem se a Frank mě objal. „Tohle je jedna z jeho básní,“ pronesl tiše. „Donald Donn.“

*„Zítřa spočinu na kopci, bezhlavý.
Budete mít slitování s mojí zarmoucenou dívkou,
mou Mary, krasavici s něžnýma očima?“*

Chytila jsem Franka za ruku a lehce ji stiskla.

Jak pokračovalo vyprávění o zradě, vraždě a násilí, jezero se zdálo být čím dál tím ponuřejší.

„A co zdejší lochneská příšera?“ zeptala jsem se a zírala do kalných hlubin.

Náš průvodce se oklepal a plivl do vody.

„Ta historka je pochybná. Vypráví o nějakém starém a ohyzdném tvorů, co kdysi žil v hlubinách. Přinášely se mu oběti – dobytek a někdy také dítě, které se hodilo do vody v proutěném koši.“

Znovu si odplivl. „Někteří lidé říkají, že zdejší jezero je bezedné – uprostřed má díru hlubší než cokoli ve Skotsku. Na druhé straně,“ – průvodce hrozivě zakoulel očima – „to byla jedna rodina tady z Lancashire, která před několika lety volala na policejní stanici v Invermoristonu a křičela, že viděli monstrum vylézat z vody a skrýt se v kapradí. Tvrdili, že to bylo příšerné stvoření pokryté rezavými chlupy a s velkými rohy, něco přežvykovalo a z tlamy mu přitom vytékala krev.“ Zvedl ruku, aby zarazil můj vystrašený výkřik.

„Komisař se sem přijel podívat a prohlásil, že ten popis se dokonale hodí,“ – teatrálně se odmlčel – „na skotskou krávu přežvykující šťavnaté kapradí.“

Dojeli jsme asi do poloviny jezera, zakotvili u břehu a vystoupili, abychom si dopřáli pozdní oběd. Usadili jsme se do připraveného auta a jeli zpátky do Glenu. Cestou se nám nepříhodilo nic zlého, jen jsme vyplašili lišku, malé vylekané stvoření kulhající na jednu tlapku. Uskočila stranou a šplhala do svahu rychle a obratně.

Bylo už hodně pozdě, když jsme se vrátili do domu paní Bairdové. Potichu jsme stoupali po venkovních schodech, Frank šátral po klíči a stále se chechtal při vzpomínce na dnešní události.

Už jsme se svlékali do postele, když jsem si vzpomněla na miniaturní Stonehenge na Craigh na Dun a řekla to Frankovi. Jeho únava byla ta tam.

„Opravdu? A ty víš, kde to je? To je úžasné, Claire!“ Rozzářil se a začal se hrabat ve svém kufříku.

„Co hledáš?“

„Budík,“ odpověděl.

„A na co?“ zeptala jsem se udiveně.

„Potřebuji být brzy vzhůru a vidět je.“

„Koho?“

„Čarodějnice.“

„Čarodějnice? Kdo řekl, že jsou tam čarodějnice?“

„Vikář,“ odpověděl Frank pobaveně. „Jeho hospodyně je jednou z nich.“

Vybavila se mi důstojná paní Grahamová a ironicky jsem poznamenala. „Nebud' směšný!“

„Jasně. Žádné čarodějnice. Tady ve Skotsku byly čarodějnice stovky let – upalovali je až do osmnáctého století. Ale v tomto případě se jedná o druidy nebo něco takového. Nepředpokládám, že by se tam konal sabat nebo satanská mše. Ale vikář říkal, že existuje skupina místních lidí, kteří stále provozují staré rituály. On sám si při svém postavení nemůže dovolit se o to příliš zajímat, to chápeš, ale je pochopitelně zvědavý a nemůže to ignorovat. Nevěděl, kde se obřady konají, ale jestli je tu prehistorický kamenný kruh, musí to být tam.“ Mnul si ruce nadšením. „Jaké štěstí!“

Vstávat ještě za tmy považuji za šílenost. A dva dny po sobě, to už zavání masochismem.

Tentokrát žádné vyhřáté auto s plédem. Klopýtala jsem v polospánku do kopce za Frankem, zamotávala se do kořenů a okopávala si palce o vyčnívající kameny. Bylo chladno a mlhavo a já si strčila ruce hluboko do kapes.

Zdolali jsme poslední výběžek a megalitická stavba se objevila před námi. Kameny byly stěží vidět v ponurém ranním šeru. Frank stanul v němém obdivu, zatímco já se posadila na jeden z kamenů a těžce oddychovala.

„Nádherné,“ mumlal Frank. Plížíl se opatrně k vnějšímu okraji kruhu a jeho postava se ztrácela mezi vztyčenými kameny. Vypadaly opravdu velkolepě, ale také dost strašidelně. Jistě byly udělány s úmyslem co nejvíce zapůsobit, ať už sloužily k jakémukoli účelu.

Frank se ve chvílce vrátil. „Nikdo tu ještě není,“ zašeptal mi zezadu do ucha a já polekaně vyskočila. „Pojď, našel jsem místo, odkud můžeme všechno pozorovat.“

Světlo přicházející z východní strany sílilo a mělo nádech bledé šedi na obzoru. Na cestu už bylo vidět, když mě Frank vedl mezi křovím k proláklíně na konci pěšiny. Byla úzká, stačila sotva tak pro nás dva a my se tiskli k sobě v napjatém očekávání. Na pěšinu bylo dobře vidět a stejně tak na vnitřní prostor mezi kameny. Nebylo to poprvé, co jsem obdivovala Frankovu schopnost pohybovat se naprosto neslyšně, které se naučil za války.

Byla jsem ospalá a nepřála si nic jiného, než se schoulit pod jeden z keřů a spát. Ale nebylo tam místo na ležení a já dál nepohnutě stála zírajíc na pěšinu a vyhlížela domnělé druidy. Záda jsem měla strnulá a nohy ztuhlé. Šedivý obzor zruřověl a začínalo svítat.

První příchozí se pohyboval téměř stejně neslyšně jako Frank. Ozvalo se jen nepatrné křupnutí, když šlápl na drobné kamínky pod vrcholem a pak se objevil obrys šedivé upravené hlavy v mlhavém úsvitu. Paní Grahamová. Takže to byla pravda. Vikářova hospodyně byla oblečená příhodně do tvídové sukně a vlněného svetru a pod paží nesla bílý balík. Zmizela za jedním z kamenů tiše jako duch.

Pak v rychlém sledu přicházeli další. Po jednom, po dvou, po třech. Z pěšiny se ozýval tlumený šepot a smích a kruh uprostřed se začal pomalu zaplňovat.

Několik příchozích jsem znala. Přišla paní Buchananová, místní poštmistrová, s načesanými blond vlasy a šířila kolem sebe vůni parfému Evening in Paris. Stěží jsem potlačovala smích. Tohle jsou tedy moderní druidové.

Celkem jich bylo patnáct, vesměs ženy, od šedesáti do dvaceti let, které jsem viděla ve vesnici tlačit kočárky před dvěma dny. Všechny byly oblečené sportovně a pod paží nesly balíky. Mluvily spolu spoře a mizely mezi kameny a keři. Znovu se objevily už bez balíků a celé v bílém. Ucítila jsem vůni mýdla na praní, když se jedna z nich mihla kolem našeho úkrytu. Ženy měly přes sebe prostěradla a roucha sepnutá na rameni sponou.

Shromáždily se vně kruhu v pořadí od nejstarší po nejmladší a stály v tichém očekávání. Světlo na východu zářilo stále jasněji.

Když se nad obzorem vynořilo slunce, daly se ženy do pohybu a pomalu kráčely mezi kameny. Velitelka je vedla přímo do středu kruhu a pak chodily stále dokola pomalou chůzí, vznešeně jako labutě.

Velitelka se náhle zastavila, zvedla ruce a vkročila do středu kruhu. Obrátila tvář směrem ke dvojici kamenů na východní straně a zvolala zvučným hlasem. Ne hlasitě, ale tak, aby ji bylo slyšet. Slova zanikala v mlze a vracela se ozvěnou, jako by okolní kameny odpovídaly.

Nerozuměla jsem zvolání, ale pro přítomné ženy to byl zřejmě pokyn. Roztáhly paže, a aniž by se navzájem dotýkaly, houpaly se a vlnily v kruhu. Pak se kruh rozdělil v půli. Sedm tanečnic vykročilo ve směru hodinových ručiček po obvodu kruhu. Ostatní se daly do pohybu opačným směrem. Ve dvou polokruzích se otáčely rostoucí rychlostí, někdy se spojily, jindy rozdělily. Ve středu stála nepohnutě velitelka a stále cosi žalostně vykřikovala neznámou řečí.

Působilo to všechno směšně a snad také bylo. Skupina žen v prostěradlech, hodně z nich obtloustlých a neohrabaných, motajících se v kruzích na vršku kopce. Ale při zvuku opakovaných výkřiků mě mrazilo v zádech.

Náhle se zastavily a otočily hlavy k vycházejícímu slunci stojíce ve dvou polokruzích, které od sebe dělila pěšina. Když slunce vystoupalo nad obzor, jeho paprsky pronikly mezi dvěma kameny a ozářily velký rozeklaný kámen na protější straně.

Ženy se stále nehýbaly a pak pronesla paní Grahamová cosi neznámou řečí, ale tentokrát hlasitěji. Otočila se a vydala se směrem ke

slunci. Přítomné ji beze slova následovaly. Jedna po druhé, seřazeny v zástupu, mizely za skalnatým výstupkem v naprostém tichu.

Krčili jsme se s Frankem za nízkou olší a sledovali ženy, teď už normálně oblečené, které začaly sestupovat dolů z kopce. Smály se a klábosily a mířily na vikářství na šálek horké kávy.

„Páni!“ Protáhla jsem se a pohnula ztuhlýma nohama. „To byla ale podívaná, co?“

„Úžasná!“ jásal Frank. „Ještěže jsme to nezmeškali.“ Vyklouzl z křoví jako had směrem do vnitřního kruhu s nosem u země jako honící pes.

„Co tam hledáš?“ zeptala jsem se. Vstoupila jsem do kruhu s lehkým zaváháním. Už se úplně rozednilo a kameny, přestože stále působivé, už ztratily své hrozivé a skličující vzezření.

„Značky,“ odpověděl a plazil se po kolenou po zemi. „Jak můžou vědět, kde začít a kde skončit?“

„Dobrá otázka. Ale nic nevidím.“ S očima u země jsem spatřila zajímavé výhonky rostoucí u paty jednoho z kamenů. Pomněnky? Mají oranžové terčíky uprostřed modrých okvětních lístků. Zvědavě jsem vyrazila k trsu rostlin. Frank, který měl lepší sluch než já, mě chytil za ruku a táhl pryč. Vtom se na druhé straně objevila postava jedné z účastnic.

Byla to paní Grantová, obtlouklá malá žena, která provozovala ve vesnici na High Street obchod s cukrovinkami a pečivem. Mžourala kolem sebe, pak zašátrala v kapse a vytáhla silné brýle. Nasadila si je na nos, vydala se kolem kruhu a cosi hledala. Po chvíli se sehnula a sebrala ze země sponu do vlasů, kterou tam ztratila při obřadu. Sepnula si husté lesklé kadeře, ale k odchodu se neměla. Místo toho se posadila na balvan, zády se opřela o jeden ze vztyčených megalitických kamenů a zapálila si nenuceně cigaretu.

Frank našťavaně vzdychl. „Tak,“ prohlásil rezignovaně. „Raději bychom měli jít. Může tu sedět celé dopoledne. A stejně jsem nenašel žádné značky.“

„Možná bychom se sem mohli vrátit později,“ navrhla jsem. Chtěla jsem důkladně prozkoumat ten modře kvetoucí porost.

„Ano, máš pravdu.“ Zdálo se, že Frank úplně ztratil zájem o neolitickou stavbu a soustředil se na samotný rituál. Celou cestu dolů

z kopce mě obtěžoval otázkami. Jestli nevím, co ženy vykřikovaly, jak dlouho tančily a podobně.

„Seveřané,“ řekl nakonec s patrným uspokojením. „Základ slov pochází od starodávných Seveřanů, jsem si tím jist. Ale ten tanec,“ zavrtěl hlavou. „Ne, ten tanec je mnohem starší. Není to tanec Vikingů,“ řekl a zvedl významně obočí. „Obrazec se dvěma polokruhy, to je... hm, to je něco jako... jako obrazec typický pro neolitickou kulturu Beaker Folk.“

Opět upadl do akademického vytržení a něco si pro sebe mumlal. Z transu byl vytržen v okamžiku, když nečekaně zakopl o překážku na úpatí cesty. Rozpřáhl ruce, cosi zařval a svalil se na zem, kutáleje se z kopce dalších několik stop. Zastavil se až dole, když se zachytil o malý keř.

Spěchala jsem za ním, ale už jsem ho našla sedícího v hustém křoví.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se starostlivě.

„Myslím.“ Mnul si rukou oči a pak pročísl tmavé vlasy. „O co jsem to zakopl?“

„O tohle.“ Držela jsem v ruce plechovku od sardinek, kterou tam odhodil nějaký z návštěvníků. „Jedna z vymožeností civilizace.“

„Ach.“ Vzal mi plechovku z ruky, podíval se dovnitř a pak ji odhodil. „Škoda, je prázdná. Cítím se po tom výletu poněkud hladový. Mohli bychom zjistit, co připravuje paní Bairdová hostům k pozdní snídani?“

„To bychom mohli,“ řekla jsem, uhlazujíc mu vlasy. „Nebo bychom to mohli pojmout jako časný oběd.“ Podívali jsme se na sebe.

„Ach,“ řekl opět úplně jiným tónem. Hladil mě rukou po paži, pak po krku a palcem jemně stiskl můj ušní lalůček. „To bychom mohli.“

„Pokud ovšem nejsi příliš hladový,“ řekla jsem. Druhou rukou mi sjížděl po zádech. Lehce mě k sobě tiskl a prsty hladil níž a níž. S mírně pootevřenými ústy slabě dýchal a jeho horký dech jsem cítila na svých prsou.

Položil mě opatrně do trávy, sklonil se a něžně mě políbil. Líbal mě a přitom mi rozepínal vestu, chvílemi přestal a šimral mě na naběhlých bradavkách. Měla jsem už tělo obnažené od krku do pasu.

„Ach,“ řekl potřetí znovu jiným tónem. „Jako bílý samet.“ Mluvil chraptivě a vlasy mu spadly do čela, ale nechal je tak.

Obratným pohybem mi rozeplnul sponu podprsenky, položil mi obě ruce na prsa a lehce po nich přejížděl. Znovu a znovu, až jsem zasténala a objala ho. Políbil mě na ústa a vší silou přitáhl k sobě. Položil hlavu vedle mé a jemně mě hryzal do ucha.

Rukou mi sjížděl po zádech stále níž, ale náhle se zarazil. Zvedl hlavu a podíval se na mě se smíchem.

„Co to je?“ zeptal se, imituje venkovského policajta. „Nebo spíše, co to není?“

„Jsem jen připravená,“ řekla jsem upjatě. „Zdravotní sestry musí být přichystané na všechny situace.“

„Opravdu, Claire,“ zamumlal a rukou mi zajel pod sukni do teplého obnaženého rozkroku. „Ty jsi ta nejpraktičtější osoba, kterou jsem kdy poznal.“

Frank si stoupl za mě, když jsem se večer usadila v salonku s rozevřenou knihou v klíně.

„Co to studuješ?“ zeptal se s rukama položenýma na mých ramenech.

„Hledám tu rostlinu,“ odpověděla jsem a prstem fixovala příslušnou stránku. „Tu, kterou jsem ráno viděla na kopci. Podívej... mohl by to být zvonek nebo hořec, ale nejspíš to bude koniklec. Dokonce by to mohl být nějaký druh *Anemone patens*.“ Ukázala jsem na barevnou ilustraci v knize. „Nemyslím, že to byl hořec, květy nebyly kruhové ale –“

„Dobrá, tak se tam znovu vyprav a podívej se,“ navrhl. „Pan Crook by ti mohl půjčit tu svou starou káru, nebo – ne, mám lepší nápad. Půjč si auto od paní Bairdové.“

„A těch tisíc yardů do kopce vyjdu po svých,“ řekla jsem. „Proč se tak zajímáš o tu rostlinu?“ Zvedla jsem hlavu a podívala se na něho. Světlo lampy lemovalo jeho hlavu zlatavým svitem a on vypadal jako středověký světec.

„Nezajímám se o tu rostlinu, ale když už tam půjdeš, rád bych, aby ses podívala kolem kamenné stavby.“

„Dobrá,“ řekla jsem ochotně. „A proč?“

„Stopy ohně,“ řekl. „Ve všech materiálech, které jsem četl o Beltane, je součástí rituálu oheň. Ale ženy, které jsme dnes ráno viděli, žádný oheň nepoužívaly. Divil bych se, kdyby ho nezapálily předešlou noc a ráno přišly pouze tančit. Uvnitř kruhu nebylo ani stopy po nějakém ohni,“ dodal. „Ale nestačili jsme prohlédnout okolí kruhu.“

„Dobrá,“ opakovala jsem a zívla. Dvě časná probuzení ve dvou dnech se projevila. Zavřela jsem knihu a vstala. „Ale nebudu zítra vstávat před devátou.“

Ve skutečnosti bylo skoro jedenáct, když jsem vystoupala na vrchol kopce. Slabě mrholilo a já byla promoklá na kost. Nevzala jsem si bohužel pláštěnku. Prozkoumala jsem okolí kruhu, ale pokud tam kdy hořel oheň, někdo si dal tu práci a všechny stopy odstranil.

Rostlinu jsem našla snadno. Rostla u paty nejvyššího kamene. Utrhla jsem několik stonků a zabalila je do kapesníku. Chtěla jsem je řádně prohlédnout až v autě, které mi půjčila paní Bairdová. Tam jsem také nechala malý lis.

Nejvyšší kámen v kruhu byl rozeklaný, vertikální štěrbinu ho dělila na dvě části. Přesto držel pohromadě, což bylo zvláštní. Obě masivní části dělila štěrbinu asi dvě až tři stopy široká.

Odněkud se ozýval hluboký hučivý zvuk. Myslela jsem, že by to mohl být včelí úl ukrytý v některé ze štěrbin. Položila jsem ruku na kámen, abych si ho osahala.

Kámen zaskučel.

Trhla jsem sebou a ustoupila zpět. Přitom jsem zakopla a tvrdě dosedla na zem. Zírala jsem na kámen a silně se potila.

Nikdy v životě jsem takový zvuk neslyšela. Nedokážu ho vůbec popsat, ale byl děsivý.

Okolní kameny začaly křičet. Ozýval se hluk boje, sténání umírajících a ržání koní.

Zatřásla jsem hlavou, abych se vřavy zbavila, ale ta pokračovala. Vyškrábala jsem se na nohy a klopýtala ven z kruhu. Hluk byl všude kolem, hlava mi třeštila a mozek se zatemnil.

Už nevím, jakým směrem jsem se vlastně vydala, ale kolem mě se rozprostřela mlha a stále se ozýval hluk.

Jednou v noci jsem usnula na zadním sedadle auta, ukořebána pravidelným hlukem a pomalu se propadala do beztížného stavu. Řidič

auta vjel příliš rychle na most, ztratil kontrolu a já se probudila z podivného snu oslněna prudkým světlem s nepříjemným pocitem pádu. Stav, který jsem teď zažívala, byl podobný tomu při nehodě, ale trval nepoměrně delší dobu.

Řekla bych, že se mé vidění omezilo na jeden temný bod, který náhle zmizel, a zůstala po něm prázdná pustina. Řekla bych, že jsem cítila, jak se otáčím nebo jsem tažena dovnitř a zpět. Všechno, co říkám, je pravda, zažívala jsem pocit naprostého rozpadu, přitahována velkou silou něčím, co jsem neviděla.

Ale ve skutečnosti se nic nepohnulo, nic se nezměnilo, nic výjimečného se nestalo. Jen jsem zažila pocit děsu tak silný, že jsem ztratila pojem o tom, kdo jsem a kde jsem. Ocítla jsem se ve středu chaosu a nebyla schopna mu čelit.

Nemohu tvrdit, že jsem ztratila vědomí, ale jednu dobu jsem o sobě opravdu nevěděla. „Probudila jsem se, když jsem zakopla o kámen na úpatí kopce. Klouzala jsem dolů a přidržovala se trsů trávy a keřů.

Bylo mi na nic a cítila jsem závrať. Plazila jsem se k nízkému dubovému výhonku a opřela se o něj, abych se uklidnila. Poblíž se ozýval křik a hluk a připomněl mi vřavu, kterou jsem slyšela v kamenném kruhu na vrcholu. Ale byly to lidské hlasy, které se hádaly, a já se otočila směrem, odkud přicházely.

3

Muž v lese

Muži byli ode mě vzdáleni na dohled, když jsem je spatřila. Byli dva nebo tři, oblečení v kiltech a běželi jako o závod po malé mýtině. Ozývaly se vzdálené údery, které jsem po chvíli identifikovala jako výstřely.

Byla jsem přesvědčená, že mám halucinace, když jsem uviděla dalších pět nebo šest mužů v červených kabátech a kalhotách sahajících po kolena, kteří mávali mušketami. Protřela jsem si oči, abych lépe viděla. Zvedla jsem ruku před obličej a vztyčila dva prsty. Všechno bylo v naprostém pořádku. Žádné přeludy a halucinace.

Zhluboka jsem se nadechla. Vzduch byl pronikavě cítit kvetoucími stromy a také vůní jetele, který rostl u mých nohou. Žádné nezvyklé čichové vjemy.

Pohnula jsem hlavou. Necítila jsem žádnou bolest. Otřes mozku tedy nemám. Pulz byl mírně zrychlený, ale pravidelný.

Vzdálený křik náhle ustal, zaslechla jsem dupot kopyt a uviděla několik koní běžících směrem ke mně. Na hřbetech jim seděli Skotové v kiltech a jódlovali v galštině. Klidila jsem se z cesty, jak nejrychleji jsem mohla a po nějakém fyzickém zranění ani stopy. Jen ten můj mentální stav.

A pak mě to napadlo. Když jsem uviděla jednoho z rudokabátníků, jak padá z koně a hrozí mu pěští. Samozřejmě. Film! Divila jsem se, že mi to došlo až teď. Natáčejí tady nějaké historické drama, to je všechno. Něco jako Prince Bonnie a jeho družina, nepochybně.

Dobrá. S ohledem na historickou věrohodnost tu byla má přítomnost naprosto nevhodná a štáb by mi jistě nepoděkoval, kdybych jim zkasala záběr. Vplížila jsem se do lesa s úmyslem mýtinu obejít a dostat se na silnici, kde jsem nechala zaparkované auto. Ale chůze byla mnohem obtížnější, než jsem předpokládala. Les byl mladý a hustě porostlý křovím, o něž jsem zachytávala svými šaty. Musela jsem překračovat velmi opatrně nízké stromky a sukně se mi zaplétala do ostružiní.

Kdyby byl hadem, šlápla bych na něj. Stál tak nepohnutě mezi stromy, jako by byl jedním z nich a já ho neviděla až do chvíle, kdy mě rukou chytil za rameno. Zakryl mi dlaní ústa a táhl mě zpátky do dubového porostu. Divoce jsem se zmítala. Můj únosce, ať už to byl kdokoli, nebyl o mnoho vyšší než já, ale silnější v ramenu. Cítila jsem jemnou květinovou vůni, snad levandule, a ostrý pach mužského potu. Přestože jsem byla k smrti vyděšená, způsob, jakým mě ten muž svíral, mi připadal důvěrně známý.

Trhla jsem hlavou, abych si uvolnila ústa.

„Franku!“ vybuchla jsem. „Na co si tu proboha hraješ?“ Zmítala jsem se mezi úlevou a vztekem. Otřesená zážitkem z kamenného kruhu jsem neměla pražádnou náladu na hraní.

Sevření rukou povolilo, ale když jsem se na muže otáčela, uvědomila jsem si něco nepatřičného. Nebyla to jen vůně neznámé kolínské, ale cosi mnohem podivnějšího. Stála jsem nepohnutě a vtom jsem pocítila šimrání vlasů vzadu na krku.

„Vy nejste Frank,“ zašeptala jsem.

„Nejsem,“ souhlasil muž a se zájmem si mě prohlížel. „Ale mám bratrance téhož jména. Jenže pochybuji, že byste si mě s ním spletla. Vůbec se mi nepodobá.“

Jak vypadá mužův bratranec, mi bylo v tu chvíli naprosto lhostejné. Ale on sám by klidně mohl být Frankův bratr. Byli stejně urostlí, souměrně stavění, měli stejně tvarované rysy obličeje, stejné čelo a velké světle hnědé oči. Stejně tmavé vlasy, které se vlnily.

Ale vlasy tohoto muže byly dlouhé a stažené vzadu do ohonu koženým páskem. A mužova snědá tvář ukazovala na měsíce, ne roky, strávené venku. Vůbec to nebyla zlatavá barva, kterou Frank získal během našeho pobytu ve Skotsku.

„Tak kdo jste?“ vyzvídala jsem plná neklidu. Frank měl hodně příbuzných a známých a já byla přesvědčená, že znám celou britskou větev jeho rodiny. Nebyl v ní nikdo, kdo by připomínal tohoto muže. A Frank by se jistě zmínil o příbuzném žijícím na Skotské vysočině. Nejen zmínil, ale trval by na tom, abychom ho navštívili a seznámili ho s genealogií rodiny a záznamy týkajícími se pověstného Black Jacka Randalla.

Cizinec zvedl při mé otázce obočí.

„Kdo jsem? Mohl bych vám položit stejnou otázku, madam. Ze stejného důvodu.“ Zkoumavě si mě měřil od hlavy k patě, nestydatě okukoval moje červené květované šaty a s úsměškem si prohlížel mé nohy. Vůbec jsem jeho pobavenému výrazu nerozuměla, ale příšerně mě znervózňoval. Ustoupila jsem o krok nebo dva zpátky a narazila do stromu.

Muž si mě konečně přestal prohlížet a otočil se stranou. Odtáhl ruku a já pocítila obrovskou úlevu.

Sebral svůj červený kabát přehozený přes větev dubu. Očistil ho od listů a začal se oblékat.

Vyjekla jsem údivem a on se na mě znovu upřeně podíval. Kabát byl šarlatově rudý, dlouhý a bez klop a vepředu měl šňůrky. Kožené manžety na rukávech byly široké tak šest palců a na ramenech se blyštěly zlaté epolety. Byl to vojenský, dragounský kabát. Pak mě napadlo – je to nějaký herec, ovšem. Ze štábu, který jsem viděla na druhé straně lesa. Ačkoli krátký meč zavěšený za opaskem vypadal mnohem realističtěji než pouhá herecká rekvizita.

Přitiskla jsem se ke kmeni stromu za mnou, abych cítila pevnou oporu a zkřížila ruce na prsou.

„Kdo zatraceně jste?“ zeptala jsem se znovu. Hlas mi zněl ustrašeně a já si to dobře uvědomovala.

Ignoroval moji otázku, jako by ji neslyšel a zavazoval si šňůrky na kabátě. Když skončil, opět se soustředil na mě. Uklonil se posměšně s rukou přiloženou na srdci.

„Já jsem, madam, Jonathan Randall, vážený pán, kapitán Jeho Veličenstva, osmý dragounský pluk. K vašim službám, madam.“

Dala jsem se do běhu. Přerývaně jsem oddechovala, když jsem se prodírala nízkými duby a olšemi, nedbajíc na ostružiní, kopřivy, kameny a spadlé kmeny, všechno, co mi leželo v cestě. Slyšela jsem za sebou křik, ale byla jsem tak vyděšená, že jsem nedokázala určit, odkud se ozývá.

Bezhlavě jsem prchala, větve mě šlehaly do rukou a tváří, klopýtala jsem a odírala si kotníky o kameny. Nebyla jsem schopná jediné rozumné úvahy. Chtěla jsem jen být daleko od něho.

Silná ruka mě chňapla a strhla dolů a já žuchla na zem. Hrubé prsty mě přitiskly na záda a kapitán Jonathan Randall už klečel na kolenou nade mnou. Těžce dýchal a při pronásledování ztratil svůj meč. Byl rozcuchaný, špinavý a hodně rozzlobený.

„Co vás to k čertu popadlo takhle utéct?“ zeptal se. Prameny tmavých vlasů se mu uvolnily a padaly do čela. Vypadal jako Frank, když se zlobí.

Sklonil se nade mnou a chytil mě za paže. Lapala jsem po dechu a snažila se uvolnit, ale podařilo se mi pouze strhnout ho přímo na mě.

Ztratil rovnováhu a dopadl na mě plnou vahou. V tom okamžiku jeho hněv překvapivě zmizel.

„Ach, tak o to vám jde?“ řekl se smíchem. „Nechtěl jsem vás obtěžovat, ale vy jste si vybrala. Poněkud nevhodnou chvílí.“ Přitiskl mi stehna k zemi a já ucítila bolestivý náraz kamene na zadní části těla. Zavrtěla jsem se a chtěla kámen odstranit. Pevně mě sevřel koleny a ramena tlačil k zemi. Otevřela jsem ústa popuzena jeho brutalitou.

„Co to...“ spustila jsem, ale sehnul hlavu, políbil mě a zavřel mi tak ústa. Jazykem vnikl dovnitř a ohledával, zkoumal a nořil se hloub a hloub s drzou dotěrností. Pak náhle přestal, stejně nečekaně jako začal.

Poplácál mě po tváři. „Docela dobré, zlato. Snad později. Až budu mít volno.“

Zalapala jsem po dechu a zakřičela mu do ucha. Škubl sebou, jako bych mu do něj vrazila žhavý drát. Využila jsem chvíle jeho nepozornosti a vrazila mu koleno mezi nohy. Zaskučel a začal se svíjet na zemi mezi spadáným listím.

Škrábala jsem se nemotorně na nohy. Rozhlížela se zoufale kolem a hledala možnost úniku, ale byli jsme zaklíněni mezi žulovými balvany, které jsou na Skotské vysočině tak typické. Chytil mě, svým tělem zatarasil průrvu mezi kameny a v jeho hezké opálené tváři se objevil výraz hněvu a zvědavosti zároveň.

„S kým jste to byla?“ zeptal se. „Kdo je Frank? V mém oddílu není nikdo toho jména. Nebo je to nějaký místní buran?“ šklebil se výsměšně. „Ale kůže vám nesmrdí hnojem, takže jste určitě nebyla s podruhem. Vypadáte dost fajnově na to, aby si vás místní farmáři mohli dovolit.“

Zaťala jsem pěst, pobouřena jeho slovy.

„Nemám vůbec potuchy, o čem to mluvíte, a byla bych vám vděčná, kdybyste mě nechal odejít,“ řekla jsem výhružným tónem. Ten většinou platil na nemocniční zřízence nebo mladé začínající lékaře, ale nikoli na kapitána Randalla. Potlačovala jsem strach a zmatek, které se mě zmocnily a úplně mě ochromily.

Zavrtěl pomalu hlavou a znovu si mě zkoumavě měřil.

„Ptám se sám sebe, zlato,“ řekl ledabylým tónem, „proč je děvka jako ty takhle oblečená, dokonce má i boty? A docela pěkné,“ dodal a pohlédl na mé holé nohy.

„Cože!“ vybuchla jsem.

Naprosto mě ignoroval. Opět mi pohlédl do tváře a náhle ke mně přistoupil a chytil za bradu. Vyškubla jsem se a vykřikla.

„Nesahejte na mě!“ Jeho prsty byly jako z ocele. Znovu mě popadl za bradu a otáčel hlavou ze strany na stranu ve světle slábnoucího odpoledního slunce.

„Jemná kůže dámy, přísahal bych,“ zamumlal si pro sebe. Naklonil se ke mně a začichal. „A francouzská vůně ve vlasech.“ Pustil mě a já si otřela bradu, abych se očistila od jeho dotyku.

„Ty šaty ti mohl koupit nějaký tvůj mecenáš,“ dumal nahlas, „ale mluvíš také jako dáma.“

„Mockrát děkuji,“ vyhrkla jsem. „A teď mi zmizte z cesty. Můj manžel mě očekává. Když se nevrátím do deseti minut, půjde mě hledat.“

„Ach, váš manžel?“ Posměšný výraz v jeho tváři se poněkud vytratil, ale úplně nezmizel. „A jak se jmenuje váš manžel? A kde je? A proč dovolí své ženě potulovat se po opuštěném lese v poloblečeném stavu?“

V hlavě jsem měla zmatek a můj mozek nedokázal zpracovat zážitky dnešního odpoledne. Ale cosi mi říkalo, že v této naprosto absurdní situaci by bylo nebezpečné říci muži Frankovo jméno a vyvstaly by další problémy. Proto jsem mlčela a snažila se proklouznout kolem něho. Chytil mě svalnatou paží a pevně držel.

Odněkud shůry se ozvalo silné zaprašštění, pak se mi zatmělo před očima a ozval se dutý úder. Kapitán Randall ležel na zemi u mých nohou pod masou čehosi, co vypadalo jako balík starých hadrů. Z něj se vysunula snědá mozolnatá pěst a pak kostnatá ruka a ozvala se hlučná rána. Kapitánovy nohy ve vysokých kožených botách, které se ještě před chvílí zběsile zmítaly, najednou ochably.

Dívala jsem se do něčích pronikavých černých očí. Šlachovitá ruka, která dočasně vyřadila kapitána z boje, mě uchopila za předloktí.

„A kdo jste, sakra, vy?“ zeptala jsem se udiveně. Můj zachránce, pokud mu tak mohu říkat, byl o několik palců menší než já, spoře stavěný, ale ruce, které mu vyčuhovaly z potrhané košile, měl docela svalnaté. Celý vypadal jako houžev, nebyl hezký, tvář měl podřobanou od neštovic, nízké čelo a úzkou čelist.

„Tudy.“ Stále mě držel za ruku a já, otřesená nedávnými událostmi, ho poslušně následovala.

Můj průvodce si zručně razil cestu mezi olšovým porostem, kolem velké skály a najednou jsme se ocitli na pěšině. Všude kolem rostl vřes a stezka před námi se chvílemi ztrácela ve strmém svahu.

Nejistě jsem kráčela za ním a nahlas se zeptala, kam to vlastně jdeme? Můj společník neodpovídal, tak jsem otázku opakovala. „Kam to k čertu jdeme?“

K mému překvapení se ke mně otočil zkroucenou tváří a strčil do mě. Než jsem stačila promluvit a protestovat, zakryl mi ústa rukou a stáhl vedle sebe na zem.

Už ne! Pomyslela jsem si zoufale a snažila se vymanit ze sevření podivného společníka, ale náhle jsem zaslechla hlasy. Ozývaly se stále hlasitěji a doprovázely je zvuky šplouchání a cákání. Nepochybně to byly hlasy Angličanů. Chtěla jsem znovu vykřiknout. Kousla jsem svého průvodce do ruky a ucítila zápach po heryncích. Pak mě cosi udeřilo zezadu do hlavy a zatmělo se mi před očima.

Z večerní mlhy se před námi náhle vynořil kamenný dům. Okenice byly pevně zavřené a úzkými škvírami pronikalo světlo. Neměla jsem vůbec ponětí, jak dlouho jsem byla v bezvědomí a netušila, jak je tohle místo vzdálené od kopce Craigh na Dun nebo od města Inverness. Seděla jsem na hřbetu koně a za mnou můj únosce. Rukama se pevně držel sedla, ale pohybovali jsme se velmi pomalu, protože nikde nebyla žádná cesta.

Cítila jsem se docela dobře, neměla žádné příznaky otřesu mozku nebo jiná zranění způsobená úderem, jen mě v týle trochu bolela hlava. Můj únosce, málovný muž, odpovídal neochotně na mé otázky, požadavky a jízlivé poznámky jednoslovným „Mmmhm.“ Pokud bych měla nějaké pochybnosti o jeho národnosti, výslovnost ho odhalila. Můj únosce byl Skot.

Moje oči si postupně zvykaly na přibývajícím šero, v němž kůň každou chvíli zakopával o kameny a keře. Když jsem konečně uviděla záblesk světla před námi, zaradovala jsem se. Vzápětí jsme se ocitli v domě s jednou místností osvětlenou pouze ohněm, několika svíčkami a podezřele vypadající olejovou lampou.

„Co to máš, Murtaghu?“

Muž s vychytralou tváří mě popadl za rameno a tlačil směrem k ohništi.

„Nevěstka od Sassenachů, Dougale. Aspoň tak mluví.“ V místnosti bylo několik mužů, všichni na mě civěli, někteří zvědavě, jiní žádostivě. Šaty jsem měla rozedrané na cáry a pomyslela si, že se musím nějak zakrýt. Nadra mi vykukovala z potrhaného výstřihu a bylo mi jasné, že si toho muži všimli. Přesto jsem zavrhlá nápad svázat oba roztržené konce živůtku dohromady, abych zbytečně

nevzbudila pozornost přítomných. Místo toho jsem se odvážně zadívala na jednoho z mužů, aby nepoznali, že se jich bojím.

„Ach, hezoučká, ať už je od Sassenachů nebo ne,“ řekl muž, tlustý, oplzle vypadající chlapík sedící u ohně. V ruce držel kus chleba a cpal se. Vstal a přistoupil ke mně. Chytil mě za bradu, zvedl ji a hrubě mi odhrnul vlasy z obličeje. Několik chlebových drobků mi přitom spadlo za výstřih. Ostatní muži se shromáždili kolem, byli špinaví a zarostlí a páchli potem a alkoholem. Všichni měli na sobě kilty – zvláštní, i v této části vysočiny. Ocitla jsem se snad na shromáždění nějakého klanu?

„Pojď sem, děvče,“ vyzval mě velký muž s hustými hnědými vousy, jenž zůstal sedět u stolu vedle okna. Z jeho rozkazu jsem pochopila, že se zřejmě jedná o vůdce celé skupiny. Muži se neochotně rozestoupili a Murtagh mě postrčil dopředu.

Tmavovlasý muž si mě pozorně prohlížel a na tváři se mu neobjevil žádný výraz. Není ošklivý, pomyslela jsem si, ani nepřátelský. Přesto bych netoužila potkat ho sama v lese.

„Jak se jmenuješ, děvče?“ Hlas měl na tak velkého muže velmi jemný. Nebyl to hluboký bas, jaký bych očekávala.

„Claire... Claire Beuchampová,“ řekla jsem rozhodně a použila své dívčí jméno. Pokud by žádal výkupné, nechtěla jsem ho dovést k nic netušícímu Frankovi. A nebyla jsem si jistá, jestli si přeji, aby ten drsně vyhlížející muž věděl, kdo jsem. Nejdřív jsem chtěla vědět, kdo jsou oni. „A vy jste...“ Muž mě ignoroval.

„Beuchampová?“ Zvedl husté obočí a ostatní muži ztuhli údivem. „To je francouzské jméno, že?“ Vyslovil moje jméno dokonalou francouzštinou, ačkoli já ho vyslovila po anglicku „Beechampová.“

„Ano, je to pravda,“ odpověděla jsem překvapeně.

„Kde jsi k ní přišel?“ zeptal se Dougal, obraceje se na Murtagha, který se občerstvoval z kožené čutory.

Malý snědý mužík se zavrtěl. „Na kopci Craigh na Dun. Mluvila s jedním kapitánem od dragounů, kterému jsem ji odvedl,“ dodal a významně svraštil obočí. „Hádali se, jestli je ta dáma nevěstka nebo ne.“

Dougal si mě ještě jednou změřil a nepřehlédl žádný detail na mých potištěných bavlněných šatech a vycházkových botkách.

„Aha. A co tvrdila ta dáma?“ vyzvídala a výsměšně zdůraznila slovo „dáma“.

Murtagh se zatvářil škodolibě. Šklebil se jedním koutkem svých tenkých úst. „Říkala, že není. Kapitánovi se to zřejmě nepozdávalo a chtěl ji podrobit zkoušce.“

„Mohli bychom udělat to samé.“ Tlustý muž s černými vousy se přikročil ke mně s rukama na opasku. Ucouvla jsem zděšeně ke zdi.

„To stačí, Ruperte.“ Dougal mě nespustil z očí a v jeho hlase zazněla rozhodnost, která Ruperta přiměla, aby všeho nechal. Ve tváři se mu objevil zklamaný výraz.

„Neměl jsem na mysli znásilnění a navíc na to teď nemáme čas.“ Ulehčeně jsem si odechla při těch slovech, ale stále jsem byla nervózní z lascivních pohledů okolostojících mužů. Připadala jsem si, jako bych stála před publikem ve spodním prádle. Marně jsem si lámala hlavu nad tím, kdo ti bandité z vysočiny, kteří vypadali tak krvelačně, vlastně jsou.

„Co říkáš ty, Murtaghu?“ zeptal se Dougal mého únosce. „Zdá se, že o Ruperta nemá zájem.“

„To není žádná zkouška,“ namítl malý holohlavý chlapík. „Nenabídl jí žádné stříbro. Nemůžeme čekat, že by taková ženská šla s Rupertem bez placení – předem,“ dodal za všeobecného veselí svých kumpánů. Dougal ukončil zábavu rázným gestem a pokynul hlavou směrem ke dveřím. Holohlavý chlapík poslušně vyklouzl ven do tmy.

Murtagh, který se jediný nesmál, si mě zle prohlížel. Zavrtěl hlavou a podrbl se na čele.

„Ne,“ řekl konečně. „Nemám tušení, co by mohla být – nebo kdo – ale vsadím svou nejlepší košili, že to není nevěstka.“ Doufala jsem, že tou nejlepší košilí nemíní tu, kterou měl na sobě, rozdrbanou a špinavou.

„Nic o ní nevíš, Murtaghu,“ posmíval se Rupert, ale Dougal ho okřikl.

„Zjistíme to později,“ řekl pak příkře. „Máme před sebou dnes v noci dlouhou cestu a nejdříve musíme něco udělat pro Jamieho. Takhle není schopen jízdy.“

Stála jsem ve stínu blízko ohniště a vyčkávala, co se mnou bude. Murtagh přistoupil ke mně a rozvázal mi ruce a pak mě odvedl stranou. Možná bych mohla zmizet, zatímco oni budou pryč. Pozornost mužů

se teď soustředila na mladíka krčícího se na stoličce v koutě. Během výslechu se na mě ani nepodíval, seděl se sklopenou hlavou a sepjatýma rukama a kýval se pravidelně dopředu a dozadu sužován bolestí.

Dougal ho opatrně vzal za ruce. Jeden z mužů stáhl mladíkovi pléd z košile zbrocené krví. Malý muž s tenkým knírem přistoupil blíž a rozřízl mladíkovi košili od límce do pasu. Pak mu ji opatrně stáhl z ramen.

Otřásla jsem se hrůzou. Na ramenech zela rána, hluboká a nebezpečně vypadající a vytékala z ní krev mladíkovi na prsa. Ale ještě víc mě vyděsil pohled na ramenní kloub. Byl silně deformovaný a paže visela dolů v nezvyklém úhlu.

Dougal zaklel. „Mmmh. Je vykloubená. Chudák hoch.“ Mladík poprvé za celou dobu vzhlédl. Tvář měl zkrivenou bolestí a zarostlou rezavým strništěm, ale vypadal docela dobrosrdečně.

„Vykloubil jsem si ruku, když mě výstřel z muškety srazil ze sedla. Přistál jsem celou vahou na ruce a *křup!*“

„Křup, to je to správné slovo.“ Muž s knírkem, nepochybně také Skot, podle přízvuku zřejmě vzdělaný, hýbal mladíkovým ramenem a bolestivě se šklebil. „Ta rána není problém. Kulka prošla skrz a rána je čistá – krev vyšla ven.“ Sebral kus umazaného hadru ze stolu a zbylou krev setřel. „Ale nevím, co mám dělat s tím vykloubeným ramenem. Potřebovali bychom chirurga, aby vrátil kloub na místo. S tím asi nebudeš moci jet na koni, že, chlapče?“

Výstřel z muškety? Chirurg?

Pobledlý mladík zavrtěl hlavou. „Bolí mě to i vsedě. Nemohu řídit koně.“ Zavřel oči a kousal se do spodního rtu.

Murtagh se netrpělivě ozval. „Nemůžeme ho tady nechat nebo snad ano? Ti parchanti sice nejsou dobří stopaři, ale tohle místo dříve či později objeví. A Jamie může být sotva pokládán za podruha s tímhle zraněním.“

„Neměj obavy,“ řekl Dougal odhodlaně. „Nenechám ho tady.“

Kníratý muž vzdychl. „Nedá se nic dělat. Musíme se pokusit vrátit kloub zpátky. Murtaghu, Ruperte, podržte ho. Zkusím to.“

Sledovala jsem soucitně, jak uchopil chlapce za zápěstí a loket a tlačil je směrem vzhůru. Dovedla jsem si představit, jak strašlivou bolest chlapec zažívá. Pot mu stékal po tváři, ale ani nezasténal. Náhle

přepadl dopředu a od pádu na zem ho zachránilo jen pevné sevření obou mužů.

Jeden mu strčil do úst koženou čutoru. Ucítla jsem závan alkoholu. Mladík se rozkašlal, ale nedokázal nic polknout. Tmavě žlutá tekutina mu stékala po krku a hrudi.

„Jsi připraven na další pokus, hochu?“ zeptal se holohlavý muž. „Možná by to mohl zkusit Rupert,“ navrhl a otočil se k němu.

Rupert si zamnul ruce a chytil chlapce za zápěstí, rozhodnutý vrátit vyhozený kloub na místo brutální silou.

„Neodvažujte se to udělat!“ vykřikla jsem s profesionální nevolí a vrhla se dopředu sledována užaslými mužskými pohledy.

„Co máte na mysli?“ vyštěkl holohlavý chlapík rozzlobený mou nečekanou aktivitou.

„Mám na mysli, že mu tak zlomíte ruku,“ odsekla jsem. „Ustupte mi z cesty, prosím.“ Odstrčila jsem Ruperta a sama uchopila mladíka za zápěstí. Ten vypadal mým počínáním stejně zmatený jako všichni ostatní, ale neprotestoval. Kůži na těle měl horkou, ale horečku neměl, usoudila jsem.

„Musíme dostat kost paže do správného úhlu předtím, než ji vrátíme na místo,“ řekla jsem. Táhla jsem zápěstí nahoru a loket dolů. Mladík byl opravdu urostlý a ruku měl těžkou jako olovo.

„Tohle je nejhorší úkon,“ vysvětlovala jsem mu. Ohnula jsem loket a opatrně ho nadzvedla.

Chlapcova ústa se zkřivila, ale úsměv to nebyl. „Nemůže to bolet víc než dřív. Dej se do toho, děvče.“ Tentokrát jsem se potila já. Napravit ramenní kloub patří k těm nejobtížnějším zákrokům. Rameno bylo vykloubené už několik hodin a svaly byly ztuhlé a naběhlé. Musela jsem použít veškerou sílu, kterou jsem oplývala. Ohniště bylo nebezpečně blízko a já jen doufala, že do něj oba nespádneme při mém namáhavém počínání.

Najednou se ozvalo slabé křupnutí a kloub byl zpátky na svém místě. Mladík vypadal překvapeně. Sáhl si rukou na rameno, aby si byl naprosto jistý.

„Už to nebolí!“ Na tváři se mu objevil široký úsměv plný úlevy.

„Potřebujete být několik dní v klidu. Nesmíte kloub namáhat asi tak dva až tři dny. Až ho začnete používat, musíte být velmi opatrný. Přestat, když vás to začne bolet a denně přikládat horký obklad.“

Mladík uctivě naslouchal mým radám, zatímco ostatní muži se na mě dívali užaslými a podezíravými pohledy.

„Jsem zdravotní sestra, jak vidíte,“ vysvětlovala jsem na svou obranu.

Dougal s Rupertem na mě zírali s ustrašenou úctou. Vyměnili si pohledy a pak Dougal, dívaje se mi na prsa, prohlásil:

„Povedlo se vám to,“ řekl a zamrkal na mě. „Na kojnou jste docela zručná. Zřejmě se vyznáte i v léčení. Můžete tomu chlapci ovázat ránu, aby mohl jet na koni?“

„To mohu, ano,“ řekla jsem s potřebnou vážností. „Za předpokladu, že tu máte nějaké obvazy. Ale co jste myslel tou ‚kojnou‘?“

Nedočkala jsem se odpovědi a Dougal se zatím otočil do rohu, kde se krčila jakási žena. Obklopena tolika muži jsem si přítomnosti té ženy ani nevšimla. Byla oblečená velmi zvláště do dlouhé rozedrané sukně, haleny s dlouhými rukávy a něčeho, co vypadalo jako vesta. Oblečení bylo špinavé stejně jako její tvář. Rozhlédla jsem se pozorně po místnosti a s nelibostí konstatovala, že tam není ani elektřina, ani vodovod a kanalizace. Proto tu asi bylo tolik špíny.

Žena udělala pukrle, proběhla kolem Ruperta a Murtagha a začala se hrabat v malované dřevěné truhle, z níž vytáhla hromadu starých hadrů.

„Ne, tyhle ne,“ řekla jsem rozhodně. „Rána musí být nejdříve vydezinfikovaná a pak ovázaná čistou látkou, pokud tu nemáte sterilní obvazy.“

Následovaly udivené obličej. „Vydezinfikovaná?“ žasl malý mužík.

„Ano, samozřejmě,“ řekla jsem kategoricky a pomyslela si něco o mužově mdlém rozumu. „Z rány musí být odstraněna všechna nečistota, aby se zničily bakterie a rána se dobře hojila.“

„Cože?“

„Jako dezinfekci můžeme použít třeba jód,“ řekla jsem. Muži se tvářili naprosto nechápavě. Zkusila jsem to znovu. „Kysličník?“ navrhla jsem. „Nebo snad čistý alkohol?“ Zjevně se jim ulevilo. Konečně jsem našla slovo, kterému rozuměli. Murtagh mi podal koženou čutoru. Hlasitě jsem zavzdychala. Věděla jsem sice, že lidé z vysočiny jsou poněkud primitivní, ale tohle bylo příliš.

„Podívejte,“ pokračovala jsem s nekonečnou trpělivostí. „Proč ho neodvezete do města? Není to přece daleko a jistě tam je nějaký lékař.“

Žena na mě civěla s pusou dokořán. „Do jakého města?“

Dougal náš rozhovor neposlouchal. Díval se soustředěně do tmy za oknem zakrytým špinavým závěsem. Pak tiše vyklouzl ze dveří a vyšel do temné noci. Muži přestali mluvit a mlčky vyčkávali.

Ve chvílce byl zpátky a táhl za sebou holohlavého muže. Do místnosti zavanul chladný noční vzduch prosycený vůní borovic.

„Ne, nikdo tu není. Můžeme vyrazit, dokud je to bezpečné.“

Pohlédl na mě, odmlčel se a přemýšlel. Najednou se rozhodl a pokynul mi.

„Půjde s námi.“ Hrabal se v hromadě hadrů na stole, až konečně vytáhl zamaštěný kus látky vypadající jako šátek na krk, který pamatuje lepší časy.

Muž s knírkem očividně nebyl nadšený rozhodnutím Dougala vzít mě s sebou.

„Proč ji tady nenecháme?“

Dougal si ho netrpělivě změřil a Murtagh pohotově odpověděl. „Ať už jsou rudokabátníci kdekoli, do úsvitu tu určitě budou. Jestli je ta ženská anglická špionka, nemůžeme ji tu nechat a riskovat, že jim prozradí, jakým směrem jsme šli. A jestli není – podíval se na mě podezíravě – nemůžeme ji tu nechat samotnou.“ Zatvářil se o něco přívetivěji a dotkl se mých šatů. „Mohla by pro nás být cenná, kdybychom žádali výkupné. Je to fajnové zboží.“

„Přesně tak,“ souhlasil Dougal. „Může nám být cestou užitečná. Zdá se, že se vyzná v léčení. Ale teď už neztrácejme čas. Obávám se, že budeš muset jet bez ‚vydezinfikování‘ Jamie,“ řekl a poklepal mladíkovi po zádech. „Můžeš řídit koně jednou rukou?“

„Jo.“

„Hodný chlapec. Tady,“ pokračoval a hodil mi roztrhaný kus látky. „Zavaž mu ránu, rychle. Ať můžeme jet. Vy dva si vezte na starost koně,“ řekl a otočil se k Rupertovi a muži s vychytralou tváří.

Ošívala jsem se nechutí.

„Tohle nemůžu použít,“ stěžovala jsem si. „Je to špinavé.“ Dougal mě uchopil za rameno a zle se na mě podíval. „Udělej to,“ přikázal.

Odstrčil mě a zmizel venku následován svými dvěma kumpány. Poněkud otřesená jsem se chystala splnit úkol. Pomyšlení, že ovážu čerstvou ránu špinavým šátkem, se přičilo mé profesionální cti. Proto jsem se znovu ponořila do hromady starých hadrů, hledajíc něco

vhodnějšího a po chvíli marného úsilí se rozhodla. Utrhla jsem kus látky z živůtku mých šatů. Nebyl sice sterilní, ale byl alespoň čistý.

Bavlněná košile zraněného mladíka byla stará a roztrhaná, ale překvapivě pevná. Utrhla jsem pruh z rukávu a udělala z něho cosi jako popruh. Ustoupila jsem dozadu, abych přehlédla výsledek své práce a vrazila do Dougala, jenž se v tichosti vrátil a pozoroval mé počínání.

„Dobrá práce, děvče. Pojd', jsme přichystaní.“

Podal umouněné ženě kovovou minci a vystrčil mě z domu. Za námi se ploužil Jamie s pobledlým obličejem. Ukázalo se, že je velmi vysoký, dokonce o několik palců vyšší než Dougal.

Vousatý Rupert s Murtaghem už měli připravené koně. Bylo jich šest a oba muži jim mně nesrozumitelnou galštinou šeptali cosi do uší. Měsíc nesvítil, ale přesto se kovové postroje koní leskly ve svitu hvězd. Zvedla jsem hlavu a oněměla úžasem. Noční obloha byla plná hvězd a já takovou nádheru dosud neviděla. Rozhlédla jsem se po okolním lese a pochopila jsem. Poblíž nebylo žádné osvětlené město a hvězdy úplně opanovaly temnou noc.

A pak mi to došlo. Zamrazilo mě po celém těle. Žádné osvětlené město. „Jaké město?“ ptala se přece žena v domě. Byla jsem zvyklá na zatmění během válečných let a nedostatek světla mi nevadil. Ale teď bylo po válce a světla Inverness by musela být vidět na míle daleko.

Muži vypadali v temnotě jako tmavá masa. Napadlo mě pokusit se utéci jim do lesa, ale Dougal přečetl mé myšlenky, chytil mě za loket a přitáhl k sobě.

„Jamie, nasedni,“ vyzval ho. „To děvče bude řídit místo tebe.“ Silně mi stiskl paži. „Umíš držet otěže, doufám. Pojedeš těsně za námi. Nic na nás nezkoušej. Nebo ti podříznu krk. Rozuměla jsi?“

Ustrašeně jsem přikývla, neschopná ze sebe vypravit větu. Jeho hlas nezněl až tak výhružně, ale já mu věřila každé slovo a pomyšlení na útěk mě docela opustilo. Nevěděla jsem, kde se nacházím, kdo jsou mí společníci, proč odjíždíme tak narychlo a kam jedeme. Ale neměla jsem jinou možnost než poslechnout. Bála jsem se o Franka, který mě už jistě začal hledat, ale na takové myšlenky teď nebyl čas.

Dougal pustil mou paži a postavil se vedle mě. Stála jsem přihloupale a zírala na něho. Netrpělivě zasyčel, „Tvoji nohu! Dej mi nohu! *Levou* nohu,“ upřesnil opovržlivě. Zvedla jsem levou nohu, on ji pevně

uchopil a vyhodil mě do sedla před Jamieho, který mě objal zdravou rukou.

Přestože celá situace byla krajně nezvyklá, byla jsem vděčná za bezprostřední blízkost mladého Skota. Byl cítit kouřem, krví a potem, ale noční vánek byl svěží a já se pohodlně opřela o jeho široký hrudník.

Chytila jsem pevně koženou uzdu a vydali jsme se do jasné noci. Ostatní muži jeli mlčky, jen se obezřetně rozhlíželi po krajině. Koně se po chvíli dali do klusu a my se ocitli na cestě. Cítila jsem se v tom tichu nesvá a neměla s kým promluvit.

Můj společník se v sedle držel jen obtížně. Pevně svíral koně stehny a vybízel ho k rychlejšímu pohybu. Držela jsem se rukou krátkého sedla, abych nespadla. Už předtím jsem na koni jela, ale tohle bylo něco jiného.

Po nějaké době jsme dojeli na křižovatku, zastavili se a holohlavý muž si cosi šeptal s Dougalem. Jamie uvolnil koni uzdu, aby se mohl popásat na trávě.

„Opatrně!“ hlesla jsem. „Nevrťte sebou tak nebo vám spadne obvaz. Co chcete udělat?“

„Chci přes tebe přehodit můj pléd,“ odpověděl. „Celá se třeseš. Ale jednou rukou to nesvedu. Můžeš mi rozepnout tu sponu?“

Oba jsme se chvíli nešikovně namáhali, než se nám podařilo uvolnit pléd. Pak mi přehodil oba konce přes ramena a přichytil je pod sedlem. Oba dva jsme teď byli v teple.

„Tak,“ řekl. „Nechceme, abys zmrzla dřív, než dojedeme do cíle.“

„Děkuji,“ řekla jsem vděčně. „A kam vůbec jedeme?“

Neviděla jsem mu do obličeje a on se na chvíli odmlčel a pak odpověděl. „Abych ti řekl pravdu, děvče, sám nevím. Poznáme to, až tam budeme.“

Krajina, kterou jsme projížděli, mi připadala povědomá. Určitě jsem znala skálu přede mnou připomínající kohoutí ocas.

„Kohoutí skála,“ vykřikla jsem.

„Jo, poznala,“ řekl můj společník nevzrušeně.

„Nepoužívali ji Angličané jako úkryt?“ zeptala jsem se, snažíc se rozpomenout na místní historii, do níž mě Frank zasvěcoval minulý týden celé hodiny. „Jestli je tu někde anglická hlídka...“ zaváhala jsem. Pokud by tu opravdu byla anglická hlídka, bylo by to krajně podivné. Znovu jsem si vzpomněla na kapitána Jonathana Randalla a mimoděk se otřásla. Všechno, co jsem viděla od chvíle, kdy jsem vyšla z megalitického kruhu, bylo naprosto iracionální, včetně setkání s Frankovým pra-pra-prapředkem v lese. Tvrdošijně jsem zapudila takové myšlenky, ale nebyla schopná nalézt žádné rozumné vysvětlení.

Napadlo mě, že se jedná o nějaký obzvláště živý sen, ale Randallův polibek byl nezvykle fyzický. Pak mě napadlo, že jsem upadla do polospánku poté, co mě Murtagh udeřil do hlavy. Bolest v zátylku se stále připomínala, ale zároveň jsem cítila tlak na stehnech svírajících koňský hřbet. A to jistě žádný sen nebyl. A ta krev. Už předtím se mi často zdávalo o krvi, ale teď jsem cítila její pach, který vydával muž sedící za mnou.

„Tss,“ zamlaskal na koně a vedl ho směrem k ostatním mužům, kteří se seskupili a probírali cosi v galštině.

Na pokyn velitele Jamie, Murtagh a holohlavý muž ustoupili zpět, zatímco dva další se rozjeli ke skále vzdálené asi čtvrt míle. Na nebi vykoukl měsíc a světlo bylo jasné tak, že bylo vidět lístky slézu rostoucího kolem cesty. Ale za skálou se mohl kdokoli skrývat.

Když muži dojeli ke skále, ozvaly se výstřely z muškety. Vzápětí se ozval krvelačný řev a náš kůň poskočil dopředu, jako by ho někdo zezadu bodl ostrým předmětem. Vyrazili jsme po vřesovišti směrem ke skále společně s Murtaghem a dalším z mužů a nocí se nesl příšerný řev.

Držela jsem se křečovitě sedla, abych nepadla, ale Jamie mě hrubě chytil kolem pasu a shodil na zem. Kůň se vzepjal a znovu prudce vyrazil kolem skály jižním směrem. Ještě jsem zahlédla jezdce skrčeného v sedle a kůň už zmizel ve stínu skály. Když se znovu objevil, sedlo bylo prázdné.

V panující tmě se ozýval pouze křik a výstřely z mušket.

Vymotala jsem se z křoví a z šatů sbírala lístky a větvičky, které na nich zůstaly. Olízla jsem si škrábanec na ruce a potichu vyčkávala. Za skálou se ozývala bojová vřava a já čekala, jak souboj dopadne. Kdyby zvítězili Skotové nebo alespoň zůstali naživu, jistě by se pro mě vrátili.

Pokud ne, musela bych vysvětlovat Angličanům, jak jsem se ocitla ve společnosti Skotů.

Snad by bylo lepší vyhnout se oběma stranám. Teď už jsem věděla, kde jsem a přemýšlela, jak se dostanu do nejbližšího města nebo vesnice, které jsem znala. Byla jsem připravená na dlouhou pěší túru. Odhodlaně jsem vykročila k cestě, klopýtajíc o žulové balvany rozetuté kolem Kohoutí skály.

Světlo měsíce bylo ošidné. Přestože jsem viděla každý detail na zemi, nedokázala jsem odhadnout vzdálenost. Zvedala jsem proto nohy nesmyslně vysoko, abych se vyhnula neexistujícím překážkám. Šla jsem tak rychle, jak jsem jen mohla a poslouchala zvuky za mnou.

Bojová vřava ustala ve chvíli, kdy jsem došla na cestu. Uvědomovala jsem si, že jsem příliš vidět, ale po cestě jsem jít musela, pokud jsem se chtěla dostat do města. Ve tmě jsem se jen stěží orientovala a litovala, že jsem ignorovala Frankovy pokusy naučit se určit směr podle hvězd. Když jsem na něho pomyslela, chtělo se mi plakat, a tak jsem raději začala přemýšlet o všem, co se mi dnes přihodilo.

Zdalo se to sice neuvěřitelné, ale všechno nasvědčovalo tomu, že jsem se ocitla někde, kde dosud panují zvyky a poměry z konce osmnáctého století. Ať už to bylo směšné oblečení nebo zranění mladíka Jamieho, které bylo způsobeno pravděpodobně kulkou z muškety, soudě podle toho, jak vypadalo. Chování mužů vůbec nepřipomínalo herecký výkon, všichni byli neobvykle vážní a dýky a meče byly opravdové.

Mohla snad existovat nějaká uzavřená enkláva, kde si obyvatelé pravidelně připomínají historické události? Slyšela jsem, že se takové věci dějí v Německu, ale ne ve Skotsku. *Slyšela jsi někdy o hercích, kteří se střelíjí mušketami?* posmívala se racionální část mého mozku.

Otočila jsem se, abych si ujasnila svoji pozici a pak zkoumala obzor před sebou. Ztuhla mi krev v žilách. Předě mnou nebylo vůbec nic. Jen vzrostlé borovice, jejichž tmavé siluety čněly proti setmělé obloze. Kde byla světla Inverness? Jestli je za mnou Kohoutí skála, Inverness musí být ani ne tři míle jižním směrem. Na tu vzdálenost bych světla musela vidět.

Roztřásla jsem se rozčilením. Okamžitě jsem zamítla pošetilou myšlenku, že jsem se ocitla v jiném čase. Inverness přece leží na

stejném místě už téměř šest set let. Možná tam bylo. Ale ne osvětlené. Napadlo mě, že tam snad nemají elektrické osvětlení. To bylo možné vysvětlení. Ale čeho?

Přede mnou se vynořil stín tak blízko, že jsem do něj málem vrazila. Potlačila jsem výkřik a chtěla utéci, ale obrovská ruka mě chňapla za rameno.

„Neboj se, děvče. To jsem já.“

„Toho jsem se právě bála,“ řekla jsem úsečně, ale ve skutečnosti jsem si oddechla, že vidím Jamieho. Nebála jsem se ho tolik jako ostatních mužů, i když vypadal stejně nebezpečně. Byl ještě mladý, snad dokonce mladší než já. A proč bych se měla bát někoho, koho jsem právě vyléčila?

„Doufám, že příliš nezatěžujete vaše rameno,“ řekla jsem hlasem nekompromisní vrchní sestry. Když budu působit autoritativně, snad mi dovolí odejít, usoudila jsem.

„Nemohla jsi to udělat lépe,“ připustil a masíroval si rameno zdravou rukou.

Měsíc vykoukl mezi mraky a já spatřila velkou krvavou skvrnu na jeho košili. Krvácení z tepny, usoudila jsem, ale jak je možné, že se pořád drží na nohou?

„Vy jste zraněný!“ vykřikla jsem. „Otevřela se vám rána na rameně nebo je to čerstvé? Sedněte si, ať se podívám!“ Dostrkala jsem ho k hromadě balvanů a rychle si zopakovala postup při ošetřování ran v terénu. Žádné nástroje a obvazy, jen to, co mám na sobě. Uchopila jsem zbytek svého živůtku, který jsem chtěla opět použít, abych zastavila krvácení.

„Ne, nevímej si toho, děvče. To není moje krev. A není jí moc,“ dodal a strhl si krvavou látku z těla.

Polkla jsem a zalapala po dechu „Ach,“ hlesla jsem slabě.

„Dougal a ostatní čekají na cestě. Pojdme.“ Vzal mě za ruku a postrčil dopředu. Pokusila jsem se využít příležitost a vzepřela se.

„Ne! Nepůjdu s vámi.“

Zarazil se překvapený mým odporem. „Ale ano, půjdeš.“ Nezdálo se, že je našťvaný mým odmítnutím. Naopak se tvářil pobaveně.

„A co když nepůjdu? Podříznete mi krk?“ pokračovala jsem. Zvažoval tu možnost a pak klidně odpověděl.

„Proč? Nevážíš moc. Když nepůjdeš sama, přehodím si tě přes rameno. Chceš, abych to zkusil?“ Udělal krok směrem ke mně a já spěšně ucouvla. Nepochybovala jsem o jeho slovech. Jistěže by to provedl bez ohledu na své zranění.

„Ne. To nemůžete. Poškodil byste si znovu rameno.“

Do tváře mu příliš nebylo vidět, ale ve světle měsíce se zaleskly jeho zuby v úšklebku.

„Aha, tak když nechceš, abych se znovu zranil, tak půjdeš sama?“ Než jsem stačila odpovědět, vzal mě opět za ruku a vyrazili jsme na cestu.

Jamie mě pevně držel a podpíral, když jsem klopýtla o kámen nebo o keř. On sám se pohyboval mrštně a jistě, jako by kráčel ve dne po vydlážděném chodníku. Měl chladné ruce a nebylo pochyb, že se za mnou celou dobu plížil ve tmě.

Ostatní muži čekali nedaleko odtud, jak bylo domluveno. Zjevně neutrpěli žádné ztráty a zranění a byli tam úplně všichni. Neohrabaně jsem se opět vyšplhala do koňského sedla. Hlavou jsem přitom narazila do zraněného ramene Jamieho a on bolestivě zasyčel.

Snažila jsem se zakrýt rozmrzelost nad tím, že jsem byla znovu lapena a omlouvala se za svou nešikovnost.

„Rvete se, běháte po skalách a skrz křoví. Říkala jsem vám, abyste ramenem nehýbal. Teď už máte možná i natržený sval a zhmožděnin.“

Usmíval se mému hubování. „Neměl jsem na vybranou. Kdybych nehýbal ramenem, možná bych se už nepohnul vůbec. Můžu vyřídit rudokabátníka jednou rukou – nebo to byli dva,“ vychloubal se, „ale tři ne.“

„A kromě toho,“ dodal a přitáhl mě k sobě, „můžeš mně rameno znovu ovázat, až přijedeme na místo.“

„To je váš názor,“ řekla jsem odměřeně a odlepila se od jeho zakrvácené košile. Pobídl koně a vyrazili jsme na cestu. Muži byli ve výjimečně dobré náladě po vyhraném boji, smáli se a žertovali. Také já jsem byla pochválena za dobrou práci a na mou počest si dokonce někteří z nich připili.

I mně nabídli, abych se napila z kožené láhve, ale odmítla jsem. Chtěla jsem zůstat střízlivá a udržet se v sedle. Z hovoru mužů jsem

vyrozuměla, že se střetli s malou skupinou anglických vojáků, vyzbrojených mušketami a šavlemi.

Někdo podal čutoru Jamieu a já ucítila horkou, říznou vůni pálenky. Neměla jsem žízeň, ale vůně medu mi připomněla, že jsem celý den nic nejedla. Můj žaludek se hlasitě ozval.

„Hej, Jamie, chlapče! Máš hlad, co? Nebo s sebou vezeš nějaké dudy?“ zakřičel Rupert, jemuž nedošlo, že mi kručí v břiše.

„Mám takový hlad, že bych snědl i dudy,“ přiznal se Jamie. O chvíli později se ke mně znovu dostala láhev s pálenkou.

„Měla by sis trochu loknout,“ zašeptal mi Jamie do ucha. „Sice se toho nenajíš, ale aspoň na hlad zapomeneš.“

A také na spoustu jiných nepříjemných věcí, pomyslela jsem si, uchopila čutoru a přihnula si.

Můj společník měl pravdu. Whisky mě zahřála a v žaludku se mi rozlilo příjemné teplo. Ujeli jsme bez nehody několik mil a střídavě si podávali otěže a láhev s alkoholem. Když jsme míjeli jakousi polorozbořenou chatrč, můj společník začal těžce dýchat. Oba jsme se v sedle zakymáceli a měli co dělat, abychom z koně nespadli. Zmocnil se mě zmatek. Bylo to snad tím, že byl opilý?

„Zastavte! Pomoc!“ zakřičela jsem. „Je mu špatně! Neudrží se v sedle!“ Mně samotné se z koně slézt nechtělo, vzpomněla jsem si totiž, jak obtížně jsem na něj nasedala.

Muži se seskupili kolem a vzrušeně cosi mumlali. Jamie padal ze sedla hlavou dolů, ale naštěstí ho jeden z nich zachytil do náručí. Ostatní jezdci sesedli z koní a pomohli Jamieho položit na zem. Také já jsem se nešikovně hrabala ze sedla.

„Dýchá,“ řekl jeden z mužů.

„To nám opravdu pomůže,“ odsekla jsem a ve tmě horečně hmatala Jamieho pulz. Byl rychlý, ale docela silný. Položila jsem mu ruku na hrudník a přiložila ucho k ústům. Slyšela jsem pravidelné výdechy a nádechy a občasné zachrčení. Vstala jsem a narovнала se.

„Myslím, že jen omdlel,“ řekla jsem. „Podložte mu nohy sedlem, a jestli je tu nějaká voda, přineste ji.“ Byla jsem překvapená, jak

ochotně mé příkazy splnili. Ten mladý muž byl pro ně zřejmě velmi důležitý. Zavzdychal a otevřel oči, v měsíčním světle nezvykle tmavé. V mdlém svitu vypadala jeho tvář nepřírozeně bílá a kůže hladce vypnutá kolem čelistí a očních důlků.

„Jsem v pořádku,“ řekl, pokoušeje se posadit. „Jen se mi trochu motá hlava, to je všechno.“ Jemně jsem ho rukou postrčila, aby si opět lehl.

„Ležte,“ nařídila jsem. Provedla jsem rychlé ohledání, pak si klekla na kolena a otočila se k obrysu muže za mnou, jenž soudě podle rozměrů musel být Dougal.

„Střelné zranění znovu krvácí a ten hlupák má navíc bodnou ránu. Myslím, že to není nic vážného, ale ztratil dost krve. Košili má promáčenou skrz naskrz, ale nevím, jestli jenom vlastní krví. Potřebuje být v klidu a odpočívat. Měli bychom tu zůstat přinejmenším do rána.“ Muž nade mnou mávl zamítavě rukou.

„Ne. Musíme jet, než nás dostihne posádka. Musíme být stále ve střehu. Ještě je před námi dobrých patnáct mil cesty.“ Hlava nade mnou se zaklonila a zkoumala postavení hvězd na obloze.

„Pět hodin, nejméně, ale spíše sedm. Zůstaneme tu, dokud nezastavíš krvácení a neovážeš ránu. Ani o chvíli déle.“

Dala jsem se do práce, něco si pro sebe mumlala, zatímco Dougal mírně požádal okolostojící muže, aby drželi hlídku na cestě. Ti se znovu napili z láhve a tiše se domlouvali. Murtagh se nabídl, že mi pomůže, trhal látku na pruhy, nosil vodu a podpíral zraněného, abych ho mohla obvázat. Zakázala jsem Jamiemu se hýbat, ačkoli mě ujišťoval, že je v naprostém pořádku.

„Nejste v pořádku a není se co divit,“ odsekla jsem, potlačujíc vztek. „Který hlupák by se nechal pobodat a nenechal se ošetřit? Víte, jak silně jste krvácel? Máte štěstí, že jste naživu po všem tom střílení, bodání a jízdě na koni... Vy zatracený blázne.“

Pruhy látky mi klouzaly z rukou a unikaly jako ryby pod vodou. Přestože byla zima, po krku mi stékal pot. Konečně se mi podařilo svázat oba konce pevně na mladíkových zádech. Ten se však nečekaně pohnul a látka se znovu rozvázala. „Ležte, vy, vy zatracený spratku!“ zařvala jsem.

Rozhostilo se naprosté ticho. „Ježíš,“ hlesl obtloustlý Rupert. „Nikdy v životě jsem neslyšel ženskou takhle mluvit.“

„Pak jsi nikdy nepotkal moji tetu Grisel,“ řekl se smíchem jiný muž.
„Tvůj manžel by ti měl nařezat, ženská,“ ozval se káravý hlas za mnou. „Svatý Pavel říká: *At' žena mlčí a...*“

„Starejte se sám o sebe,“ odsekla jsem zpocená jako myš. „A svatý Pavel také.“ Utřela jsem si rukávem čelo. „Otočte ho na levý bok. A když se,“ obrátila jsem se ke zraněnému mladíkovi, „jen trochu pohnete, zatímco vás budu obvazovat, uškrtnu vás.“

„Ach, ano,“ zašeptal poslušně.

Pevně jsem stáhla oba konce látky, ale ty se mi vysmekly z rukou.

„Proboha, zatraceně!“ vykřikla jsem a bouchla pěstí do země. Nastalo opět zděšené ticho. Já jsem zatím ve tmě šátrala po provizorním obvazu, našťvaná a zklamaná.

„Možná bychom ji mohli poslat ke Svaté Anně, Dougale,“ navrhl jeden z mužů hlídkujících na cestě. „Neslyšel jsem nikdy Jamieho zaklít od chvíle, kdy jsme opustili pobřeží. Čtyři měsíce v klášteře by jí jen prospěly. Ty si nikdy nebereš jméno Boží do úst nadarmo, že chlapče?“

„Neudělal bys to ani ty, kdyby ses za to musel kát. Tři hodiny jsem ležel na kamenné podlaze kaple a ještě k tomu v únoru a neměl na sobě nic než košili,“ ozval se můj pacient.

Muži se smáli a on pokračoval. „Samotné pokání trvalo dvě hodiny, ale další hodinu mi zabralo postavit se na nohy. Myslel jsem... že jsem přimrzl k podlaze, ale ukázalo se, že je to jen ztuhlost.“

Jamie se zjevně cítil lépe. Usmála jsem se, ale přísně nakazovala. „Buďte zticha nebo vás plácnu.“ Ustrašeně se dotkl obvazu a pak mávl rukou.

„To je výhrůžka nebo co?“ zeptal se přidrzle. „A já jsem se sebou dělil o špiritus.“

Čutora už zase kolovala mezi muži. Dougal si klekl vedle mě a podával ji mladíkovi. Sáhla jsem po ní s výrazem nelibosti.

„Alkohol už ne,“ řekla jsem. „Potřebuje čaj nebo přinejhorším vodu. Žádný alkohol.“

Dougal mi vzal láhev z ruky a nedbaje na mé protesty nalil mladíkovi do úst pořádný doušek tekutiny. Ten se rozkašlal a chvíli lapal po dechu, ale pak požádal o další přísun.

„Dost!“ Natáhla jsem se po láhvi. „Chcete ho tak opít, že se nepostaví na nohy?“

Dougal mě hrubě odstrčil stranou.

„To je ale potvora, že?“ řekl Jamie pobaveně.

„Drž se své práce, ženská,“ poručil Dougal. „Musíme odjet ještě dnes v noci a on se potřebuje posilnit na cestu.“

Když byl obvaz upevněn, mladík se pokusil posadit. Opřela jsem mu koleno o hrudník, abych ho udržela vleže. „Nesmíte se hýbat,“ řekla jsem zuřivě. Chytla jsem Dougala za kilt a šklubla jím tak, že padl na kolena vedle mě.

„Podívejte se sem,“ nařídila jsem rázným hlasem armádní zdravotní sestry. Strčila jsem mu do ruky použité kusy látky. Upustil je s výrazem odporu na zem. „Má hlubokou bodnou ránu v trapézovém svalu.“

„Bajonet,“ pospíšil si Jamie s vysvětlením.

„Bajonet!“ vykřikla jsem. „A proč jste mi to neřekl?“

Zavrtěl zkroušeně hlavou. „Cítil jsem, že mi vnikl do těla, ale nevěděl jsem, že je to tak zlé. Ani to moc nebolelo.“

„A teď to bolí?“

„Ano,“ řekl úsečně.

„Dobrá,“ prohlásila jsem rezolutně. „Zasloužíte si to. Možná vás to odnaučí courat se po venkově, unášet mladé dívky a zabíjet lidi a...“ Měla jsem slzy na krajíčku a připadala jsem si směšně.

Dougal byl během našeho rozhovoru stále netrpělivější. „Dobrá, udržíš se na koni, Jamie?“

„Nemůže nikam jet!“ namítla jsem rozhořčeně. „Měl by být v nemocnici! Určitě nemůže –“

Moje námitky jako obvykle nikdo neposlouchal.

„Můžeš jet na koni?“ opakoval Dougal.

„Jo. Když na mě ta holka přestane klečat a dáte mi čistou košili.“

4

Příjezd do tvrze

Zbytek cesty proběhl bez nepříjemných událostí, pokud za nepříjemnou událost nepovažujeme patnáct mil jízdy na koňském

hřbetě. Samozřejmě v noci, cestou necestou, ve společnosti po zuby ozbrojených mužů v kiltech. Naštěstí nás nikdo cestou nerušil, nepotkali jsme žádnou divokou šelmu a nepršelo. Ale na podmínky, na něž jsem byla zvyklá, to bylo přece jen poněkud drsné.

Za úsvitu jsme dorazili na místo určení. Chabé světlo jen zvolna pronikalo hustou mlhou. Náš cíl byl před námi. Obrovská kamenná stavba zalitá šedým světlem.

Okolí už nebylo tak tiché a opuštěné. Skupinky lidí v hrubých šatech směřovaly stejně jako my ke kamenné tvrzi. Pěší kráčeli po straně úzké cesty a nechali nás předjet, civíce udiveně na můj výstřední oděv.

Začalo hustě mrholit, ale kamenný most před námi nebylo možné přehlédnout. Klenul se přes malý potok tekoucí kolem tvrze.

Tvrz samotná připomínala pevnost. Žádné ozdobné věže a zubaté cimbuří. Obrovská kamenná stavba s vysokými a tlustými zdmi a obdélníkovými okny. Z množství komínů na břidlicové střeše se kouřilo a přes hustý kouř nebylo téměř vidět.

Brána do pevnosti byla dost široká na to, aby jí projely dva vozy vedle sebe. Říkám to bez nadsázky, neboť přesně to se stalo, když jsme přešli most. Jeden vůz byl naložený sudy a druhý senem. Naše skupinka se zastavila a čekali jsme, až vozy projedou.

Když už koně klusali po kluzkých kamenech rozlehlého dvora, odvážíla jsem se zeptat. Nepromluvila jsem od chvíle, kdy jsem ošetřila zraněného mladíka. Ten také mlčel, jen čas od času něco zabručel, když kůň cestou klopytl.

„Kde to jsme?“ hlesla jsem hlasem ochraptělým zimou.

„Na tvrzi Leoch,“ odpověděl Jamie.

Tvrz Leoch. Konečně jsem věděla, kde jsem. Pokud mi bylo známo, tvrz Leoch byla romantická zřícenina asi třicet mil od Bargrennanu. Ale mnohem romantičtější byla teď s vepří pobíhajícími po dvoře a pronikavým zápachem splašků. Začínala jsem si zvykat na myšlenku, že jsem se pravděpodobně ocitla někde v osmnáctém století.

Byla jsem si jistá, že taková špína a nepořádek v roce 1945 nikde ve Skotsku neexistuje. A my jsme nepochybně ve Skotsku byli, přízvuk lidí pohybujících se po dvoře tomu nasvědčoval.

„Ahoj, Dougale!“ volal odrbaný podomek a chytil za ohlávku velitelova koně. „Jste tu brzy, nečekali jsme vás před začátkem shromáždění!“

Vůdce naší skupiny seskočil ze sedla a předal otěže umouněnému mladíkovi.

„Jo. Měli jsme štěstí, ale také smůlu. Potřebuji mluvit s bratrem. Můžeš požádat paní Fitzovou, aby nakrmila chlapce? Potřebují se pořádně nasnídat a prospat.“

Vyzval Murtagha s Rupertem, aby ho doprovodili a společně zmizeli v nedalekém podloubí.

My ostatní jsme zůstali na vlhkém smradlavém dvoře ještě dalších deset minut, než se dostavila paní Fitzová. Kolem nás se shromáždil hlouček zvědavých dětí a dohadovaly se o mém původu a postavení. Ty odvážnější mě tahaly za sukni, až je statná, rázná žena v hrubých tmavě hnědých šatech okřikla a poslala pryč.

„Willy, drahoušku!“ vykřikla. „Jak ráda tě vidím. A Neddie!“ Vrhla se na malého holohlavého muže a vlepila mu pusou, až se zapotácel. „Hádám, že se potřebujete nasnídat. V kuchyni je toho dost.“ Prohlížela si mě s otevřenou pusou a pak se otočila na Jamieho, aby jí vysvětlil, co jsem zač.

„Claire,“ řekl a pokynul hlavou směrem ke mně. „A tohle je paní FitzGibbonsová,“ dodal. „Murtagh ji našel včera a Dougal rozhodl, že ji vezmeme s sebou,“ pokračoval neochotně.

Paní FitzGibbonsová zavřela ústa a kriticky si mě měřila od hlavy k patě. Pak usoudila, že jsem zřejmě neškodná, i když vypadám naprosto ostudně, usmála se místy bezzubými ústy a vzala mě za rameno.

„Dobrá, Claire. Vítej. Půjdeš se mnou a najdeme něco trochu..., hm.“ Podívala se znovu na mou krátkou sukni a vycházkové botky a zavrtěla hlavou.

Odváděla mě pryč s rozhodností nepřipouštějící námitky.

„Počkejte, prosím! Zapomněla jsem na Jamieho!“

Paní FitzGibbonsová se zatvářila překvapeně. „Proč? Jamie se o sebe postará sám. Ví, kde dostane najíst a někdo mu jistě pomůže najít prázdnou postel.“

„Ale on je zraněný. Včera byl postřelen a v noci pobodán. Ovázala jsem mu ránu, aby mohl pokračovat v cestě, ale nevyčistila jsem ji. Musím to udělat teď, než se mu do ní dostane nějaká infekce.“

„Infekce?“

„Ano. Mám na mysli zánět. Mohla by začít hnisat, způsobit horečku nebo dokonce otravu.“

„Aha. Vím, co myslíš. Ale chceš říct, že víš, co s tím dělat? Jsi snad nějaká kouzelnice nebo co? Beaton?“

„Něco takového.“ Neměla jsem ponětí, co je Beaton, ani nejmenší chuť ji zasvěcovat do své lékařské kvalifikace. Paní FitzGibbonsová chvíli přemýšlela, pak zavolala na Jamieho, který se už vydal opačným směrem. Vzala ho za paži a oba nás odváděla k tvrzi.

Šli jsme chladnou úzkou chodbou, chabě osvětlenou obdélníkovými okny, až jsme se ocitli v poměrně velké místnosti. Byla tam postel, několik židlí a to nejdůležitější, oheň.

Přestala jsem se starat o svého pacienta a šla si ohřát ruce. Paní FitzGibbonsová, které zřejmě zima nevadila, usadila Jamieho na židli a jemně odstraňovala zbytky jeho potrhané košile. Pak mu přes ramena přehodila tlustou deku z postele. Zasněženě zkoumala zraněné rameno, které bylo promodralé a nateklé.

Otočila jsem se k nim. „Myslím, že bude nutné obvaz sundat a ránu vyčistit roztokem, aby... nedostal horečku.“

Paní FitzGibbonsová by byla úžasná zdravotní sestra. „Co budeš potřebovat?“ zeptala se věčně.

Usilovně jsem přemýšlela. Co, proboha, používali lidé proti infekci před objevením antibiotik? Jaké primitivní prostředky mohou být dostupné ve skotské tvrzi časně ráno?

„Česnek!“ řekla jsem vítězoslavně. „A pokud máte lískové ořechy. Také budu potřebovat několik kusů čisté látky a kotlík, abych mohla uvařit vodu.“

„Jo. Myslím, že to mohu zařídit. Možná i trochu kostivalu a co takhle heřmánkový čaj? Chlapec vypadá dost mizerně.“

Jamie téměř padal vyčerpáním, nemluvil, ani neprotestoval, jako by se ho celá věc vůbec netýkala.

Paní FitzGibbonsová se brzy vrátila, v zástěře nesla cibule česneku a kusy starého plátna a v gázovém pytlíku sušené bylinky. Na rameni jí visel malý železný kotlík a v ruce držela demižon naplněný vodou.

„A teď, drahoušku, co mám dělat?“ zeptala se vesele. Poslala jsem ji uvařit vodu a oloupat stroužky česneku, zatímco jsem zkoumala obsah pytlíku s bylinkami. Byl tam kostival a lískové ořechy a něco, co jsem předběžně identifikovala jako třešňovou kůru.

„Utišující účinky,“ zašeptala jsem šťastně a vybavila se mi přenáška pana Crooka o užití kůry a bylin, které jsme našli při naší společné exkurzi. Dobrá, budeme to potřebovat.

Vhodila jsem několik stroužků česneku do vroucí vody a pak do ní ponořila pruhu látky. Kostival a třešňovou kůru namočila do pánve s horkou vodou vedle ohniště. Přípravy mě trochu uklidnily. I když jsem s určitostí nevěděla, kde jsem a proč, alespoň jsem věděla, co budu dělat v příští čtvrt hodině.

„Děkuji vám..., paní FitzGibbonsová,“ řekla jsem zdvořile. „Teď mohu začít, když máme všechno, co potřebujeme.“ Statná žena se hlasitě rozesmála.

„Ach, děvče! Dělán to ráda. Teď ti pošlu trochu vývaru. Zavolej, když budeš něco potřebovat.“ Odkolébala se ke dveřím a zmizela na chodbě.

Vytáhla jsem z vody obvazy. Na ráně byly stále přilepené kusy látky. Když jsem je odstranila, zůstala na nich zaschlá krev. Rána začala slabě krváčet a já se Jamiemu omlouvala za bolest, kterou jsem mu způsobila, přestože ani nezasténal.

Usmál se s náznakem koketerie. „Nic se neděje, děvče. Měl jsem už horší rány, ale nikdy mě neošetřovala taková hezká holka.“ Shýbl se, aby si omyl ránu horkým odvarem z česneku a deka mu sklouzla z ramen.

Při pohledu na obnažené tělo jsem si uvědomila, že si nevymýšlí. Záda měl pokrytá jizvami po sečných ranách a také bičování. Některé byly staré, jiné způsobené poměrně nedávno.

Viděla jsem už během své praxe zdravotní sestry mnoho zranění, ale tahle vypadala nezvykle brutálně. Musela jsem otočit hlavu, aby neviděl, jak na něj nevěřičně civím. Pohnul svým zdravým ramenem.

„Rudokabátníci. Seřezali mě dvakrát během týdne. Udělali by to v jednom dni, ale báli se, že mě zabijí. Bičovat mrtvolu není žádná zábava.“

Snažila jsem se mluvit neúčastně, když jsem mu omývala ránu. „Myslím, že se při tom nikdo nemůže bavit.“

„Ne? Měla bys ho vidět.“

„Koho?“

„Toho kapitána od rudokabátníků, který mě málem stáhl z kůže. Přímo zářil radostí, na rozdíl ode mě,“ dodal. „Jmenoval se Randall.“

„Randall!“ Nedokázala jsem potlačit třes v hlase. Chladné modré oči se na mě zadívaly.

„Ty znáš toho muže?“ Hlas měl najednou podezíravý.

„Ne, ne! Znala jsem jednu rodinu, která se tak jmenovala, ale to... bylo před mnoha lety.“ Byla jsem tak nervózní, že jsem upustila mokrý hadr.

„Sakra, teď ho musíme znovu vyvařit.“ Sebrala jsem hadr z podlahy a spěchala k ohništi, snažíc se zakrýt zmatek. Mohl ten kapitán Randall být Frankovým předkem, jenž se tak vyznamenal v bojích a vysloužil si pochvalu vévody? A jestli ano, byl by vůbec nějaký příbuzný mého mírumilovného muže schopen způsobit taková strašná zranění na zádech toho chlapce?

Stála jsem u ohniště, vhodila do vody další hrst česneku a několik kusů látky. Když jsem se dostatečně uklidnila, vrátila jsem se k pacientovi.

„Proč vás zbičovali?“ zeptala jsem se náhle.

Jistě to nebylo taktní, ale chtěla jsem to vědět a byla příliš unavená na to, abych si vymýšlela nějaké vytáčky.

„Poprvé to bylo za útěk a podruhé za krádež – alespoň mě z toho obvinili a ještě z obstrukcí.“

„Odkud jste utekl?“

„Angličanům z Fort William,“ řekl s ironickým úšklebkem.

„Myslela jsem si, že to byli Angličané,“ řekla jsem. „Pevnost Fort William jim patřila.“

Podrbal se na čele zdravou rukou. „Jo. Je to tak.“

„Útěk a krádež. Vypadáte teď jako nějaký zločinec,“ řekla jsem opatrně a pokračovala ve své práci.

Zkřivil koutky úst a provinile na mě pohlédl.

„To jsem,“ řekl. „Divím se, že se mě nebojíš, když jsme tu sami v jedné místnosti. A to jsi Angličanka.“

„Teď vypadáte docela neškodně.“ To ale vůbec nebyla pravda. Bez košile, zjizvený a zkrvavený, zarostlý a se zarudlými víčky po probdělé noci, opravdu nevypadal důvěryhodně.

Zasmál se hlubokým nakažlivým smíchem.

„Neškodný jako domácí holub,“ souhlasil. „Jsem tak hladový, že nemám pomýšlení na nic jiného než na snídani. Dejte mi ovesnou placku a máte ode mě pokoj. Jau!“

„Promiňte,“ zamumlala jsem. „Bodná rána je hluboká a je v ní nečistota.“

„Nic se neděje,“ řekl, ale viditelně zbledl pod strništěm vousů. Snažila jsem se ho rozptýlit konverzací.

„Co to bylo za obstrukce?“ zeptala jsem se. „Musím říci, že mě to opravdu zajímá.“

Zhluboka se nadechl a upřel oči na pelest postele, zatímco já čistila ránu mokrým hadříkem.

„Hra. Angličané tomu tak říkají. V mém případě to znamenalo, že jsem bránil svou rodinu a majetek a skoro se při tom nechal zabít.“ Sevřel sverpě rty, jako by už nechtěl dál mluvit, ale po chvíli pokračoval. Snad aby se nemusel soustředit pouze na své bolestivé zranění.

„Stalo se to před čtyřmi lety. Statkům v okolí Fort William byla uložena daň – odvádět jídlo pro posádku, koně pro přepravu a tak. Většině našinců se to nelíbilo, ale přesto daň odváděli. Usedlosti objížděly malé skupiny vojáků s vozy a braly jídlo a další věci. A jednoho dne v říjnu ten kapitán Randall přijel do L.“ Zarazil se a pohlédl na mě. „K nám.“

Přikývla jsem souhlasně, abych mu dodala odvalu.

„Mysleli jsme si, že nepřijedou, naše usedlost je dost vzdálená od pevnosti a není snadné ji najít. Ale přijeli.“

Zavřel při té vzpomínce oči. „Můj otec byl pryč – na pohřbu na sousední farmě. A já byl na poli spolu s ostatními muži. Bylo před žněmi a na poli byla spousta práce. V domě zůstala jen má sestra a tři ženy posluhovačky. Když uviděli rudokabátníky, vyběhly nahoru po schodech a schovaly se pod postel. Myslely, že vojáky poslal sám ďábel – a já bych řekl, že měly pravdu.“

Odložila jsem kus mokré látky. Nejobtížnější část mé práce byla dokončena. Teď už bylo potřeba jen ránu ovázat – bez jódu a penicilinu – a obvazy zafixovat. Mladík měl stále zavřené oči a vypadal, že si mě nevšímá.

„Vrátil jsem se do domu, potřeboval jsem si vzít nějaké nářadí ve stodole a zaslechl jsem sestru křičet.“

„Ach?“ Snažila jsem se mluvit tiše a účastně. Chtěla jsem toho vědět co nejvíce o tom kapitánu Randallovi. Zatím jsem z něj neměla příliš dobrý dojem.

„Prošel jsem kuchyní a uviděl dva vojáky, jak ze spižírny berou mouku a slaninu a cpou si to do vaků. Praštil jsem jednoho po hlavě a druhého vyhodil z okna i s vakem. Pak jsem běžel do salonu, kde jsem našel dva další rudokabátníky s mou sestrou Jenny. Měla roztržené šaty a jeden z vojáků poškrábanou tvář.“

Otevřel oči a hořce se usmál. „Začal jsem se s nimi prát a nevedl jsem si špatně až do chvíle, kdy vešel Randall.“

Randall ukončil rvačku tím, že přiložil pistoli Jenny k hlavě. Jamie byl přinucen se vzdát a byl vojáky spoután. Randall se na zajatce zářivě usmál a řekl: „Dobrá, dobrá. Dvě kočky se poškrábaly, že? Těžká práce tě vyléčí, a pokud ne, budeš mít co dělat s další kočkou, tentokrát devítiocasou. Ale můžu vyléčit ještě další kočky, jistě tu nějaké jsou, je to tak, moje malá kočičko?“

Jamie se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Držel Jenny ruku za zády, ale pak ji pustil a roztrhl jí šaty na prsou.“ Při té vzpomínce se nečekaně usmál. „Pak mu Jenny dupla na nohu a vrazila loket do břicha. On se předklonil a Jenny ho zasáhla kolenem mezi nohy.“ Rozesmál se teď naplno.

„Upustil pistoli a Jenny se pro ni shýbla, ale jeden z dragounů byl rychlejší.“

Dokončila jsem ovazování a tiše stála za ním s rukou položenou na zdravém rameni. Bylo důležité, aby mi řekl úplně všechno, ale bála jsem se, že z nějakého důvodu přestane.

„Když se Randall vzpamatoval, odvedl nás s Jenny ven. Vojáci mi strhli košili, hodili mě do vozu a Randall mě švihal po zádech svou šavlí. Byl bez sebe vzteky.“

Jamie se přestal usmívat a ve tváři se mu objevilo napětí. „Když přestal, otočil se k Jenny – jeden z dragounů ji stále držel – a zeptal se, jestli se chce dál dívat, nebo s ním raději půjde do domu trochu se pobavit?“ Při těch slovech se zachvěl.

„Nemohl jsem se hýbat, ale zakřičel jsem, že nejsem zraněný a ať s ním nikam nechodí, dokud mi nepodřežou krk. Stála za mnou, takže

jsem na ni neviděl, ale slyšel jsem, jak mu plivla do obličeje. Musela to udělat, protože pak mě chytil za vlasy, zvrátil mi hlavu dozadu a přiložil dýku na krk.“

„Myslím, že tě poslechnu,“ zasyčel Randall mezi zuby a zabodl mladíkovi dýku do krku, až mu tekla krev.

„Viděl jsem ostří blízko mého obličeje,“ pokračoval Jamie, „a krev stékající na zem.“ Jeho hlas zněl skoro zasněně a já si uvědomila, že upadl únavou a bolestí do stavu podobného hypnóze. Už ani nevnímám moji přítomnost.

„Chtěl jsem zavolat na svou sestru, že raději zemřu, než aby byla zneuctěna takovým špinavcem. Randall odstranil dýku z krku a vrazil mi ji mezi zuby. Nemohl jsem ani hlesnout.“ Sáh si na rty, jako by stále cítil chuť oceli. Zmlkl a upřeně se díval před sebe.

„A co se stalo pak?“ Musela jsem to vědět.

Zachvěl se, jako by se probudil ze spánku a položil si unaveně ruku na krk.

„Odešla s ním,“ řekl náhle. „Myslela, že mě zabije a možná měla pravdu. Jeden z dragounů mě uhodil pažbou muškety do hlavy. Pak už nic nevím. Když jsem se probral, ležel jsem ve voze s kuřaty. Kodrcali jsme se po cestě do Fort William.“

„Ach tak,“ pronesla jsem tiše. „To je mi líto. Muselo to být pro vás strašné.“

Najednou se usmál a jeho únava zmizela. „Jo. Kuřata jsou špatní společníci, zvláště na dlouhou cestu.“ Uvědomil si, že má rameno ovázané a opatrně jím pohnul.

„Přestaňte!“ vykřikla jsem polekaně. „Nesmíte s ním hýbat.“ Podívala jsem se na stůl, abych se ujistila, že ještě nějaká suchá látka zbývá. „Raději vám přivážu rameno k tělu. Nehýbejte se.“

Už nepromluvil, ale klidně seděl s výrazem úlevy, že už necítí žádnou bolest. Zmocnil se mě zvláštní pocit důvěrnosti s tím mladým Skotem a myslela jsem si, že za to může ten strašný příběh, který mi vyprávěl a naše společná cesta trvající celou noc. Nespala jsem kromě svého manžela s mnoha muži. Ale ti, s nimiž jsem spala, ve mně museli vzbuzovat tentýž pocit důvěrnosti. Jakási zpětná vazba, pomyslela jsem si. Za starých časů, mnohem primitivnějších (*Jako tyhle?* ptala jsem se sama sebe), bylo otázkou důvěry, zda spát

v přítomnosti jiné osoby. Když byla důvěra vzájemná, stačilo, aby lidé vedle sebe spali a byli si bližší, než kdyby došlo k tělesnému styku.

Dokončila jsem práci a pomohla mu obléknout si hrubou košili. Pokusil se zastrčit ji jednou rukou do kiltu. A usmál se na mě.

„Děkuji ti, Claire. Jsi dobrá děvče.“ Natáhl ruku, jako by se mě chtěl dotknout, ale pak si to rozmyslel. Mávl rukou ledabylým gestem. Myslím, že cítil stejný nával náklonnosti a důvěry jako já. Otočila jsem hlavu stranou, aby neviděl mé rozpaky.

Bloumala jsem pohledem po místnosti. Začouzené ohniště, hrubě zasklená okna a pevný dubový nábytek. Žádná elektřina. Žádný koberec. Žádné mosazné ozdoby na posteli.

Vypadalo to skutečně jako tvrz z osmnáctého století. Ale co Frank? Muž, jehož jsem potkala v lese, se mu nápadně podobal, ale Jamieho popis kapitána Randalla se naprosto lišil od mého jemného mírumilovného manžela. A tak, kdyby to byla pravda – byla jsem nucena připustit, že by se mohlo jednat – že by se vlastně mohlo stát cokoli. A byl to právě Frank, o něhož jsem teď měla obavy. Když se já teď nacházím v osmnáctém století, kde je on? Co by dělal, kdybych se nevrátila k paní Bairdové? Uvidím ho ještě někdy? Od chvíle, kdy jsem stoupla na skálu, a běžný život přestal existovat, jsem byla napadána, ohrožována, unášena a ponižována. Už skoro dvacet čtyři hodin jsem nic nejedla a nespala jsem. Snažila jsem se ovládnout, ale rty se mi roztřáslly a oči zalily slzami.

Otočila jsem se k ohni, abych skryla své zoufalství, ale bylo už pozdě. Jamie mě vzal za ruku a mírným hlasem se zeptal, co se děje? Záblesky ohně ozařovaly můj svatební prstýnek a já začala fňukat.

„Ach, já budu... budu v pořádku, jsem v pořádku, opravdu, to je... můj manžel... já...“

„Ach, děvče, ty jsi vdova?“ Jeho hlas byl plný účasti a já se přestala ovládat úplně.

„Ne... ano... mám na mysli, já... ano, ano jsem!“ Přemožená city a únavou jsem se na něho zhroutila hystericky vzlykajíc.

Mladík byl úžasný. Namísto toho, aby přivolal pomoc nebo upadl do zmatku, se posadil, pevně mě objal v klíně zdravou rukou a začal mě houpat. Přitom mně cosi mumlal měkkou galštinou do ucha a hladil mi vlasy. Hořce jsem plakala strachem a žalem, ale pomalu se uklidňovala. Jamie mně poklepal po krku a zádech a nabídl mi, abych

se opřela o jeho širokou teplou hrud'. Přestala jsem vzlykat a pohodlně spočinula na jeho zdravém rameni. Není divu, že to tak umí s koňmi, pomyslíla jsem si ospale. Cítila jsem, jak mě prsty jemně drbe za ušima a poslouchala utiňující nesrozumitelný hovor. Kdybych byla kůň, šla bych s ním kamkoli.

Tahle nesmyslná myšlenka mě na chvíli ukolébala, ale pak jsem si uvědomila, že celá situace je poněkud choulostivá. Vlastně jsme si to uvědomili oba. Hlasitě jsem zakašlala, protřela si oči rukávem a postavila se.

„Promiňte... to je, myslím, děkuji vám... ale já...“ blábolila jsem a couvala s rozpálenou tváří. Také on trochu zrudl, ale nevypadal nespůj. Natáhl se, vzal mě za ruku a přitáhl zpátky. Opatrně mě uchopil za bradu a zvedl ji, aby mi viděl do obličeje.

„Nemusíš se mě bát, děvče,“ řekl měkce. „Ani nikoho tady, pokud budu s tebou.“ Pak se otočil k ohništi.

„Potřebuješ se zahřát, děvče,“ prohlásil věčně, „a trochu se najíst. Něco do žaludku a bude ti lépe.“ Rozesmála jsem se, když jsem viděla, jak nalévá vývar jednou rukou a šla mu pomoci. Měl pravdu. Jídlo mi prospělo. Srkali jsme horký vývar a pojídali chleba v přátelském tichu. Byli jsme v teple a sytí.

Pak se postavil a zvedl ze země deku. Položil ji zpátky na postel a postrčil mě dopředu. „Teď se trochu prospí, Claire. Jsi utahaná a nejspíš s tebou bude někdo chtít později mluvit.“

To bylo hořké připomenutí mého nynějšího postavení, ale v té chvíli mi to bylo docela jedno. Ani jsem neprotestovala a ulehla do postele. Jamie mě ujistil, že si najde postel jinde. Zahrabala jsem se do hromady dek a usnula ještě dřív, než za sebou zavřel dveře.

5

MacKenzie

Probudila jsem se ve stavu naprostého zmatku. Věděla jsem, že se něco zlého stalo, ale nemohla si vzpomenout co. Spala jsem tak hluboce, že jsem po probuzení nevěděla, kdo jsem a už vůbec ne kde.

Bylo mi teplo, ačkoli v místnosti byla příšerná zima. Chtěla jsem se znovu zahrabat do dek, ale hlas, který mě budil, byl nepříjemně naléhavý.

„Vstávej děvče! Pojd', musíš vstávat!“ Hluboký a pronikavý hlas zněl jako štěkot ovčáckého psa. Otevřela jsem neochotně jedno oko a uviděla jen horu hrubé hnědé látky.

Paní FitzGibbonsová! Pohled na ni mě opět uvedl do zmatku a paměť se mi vrátila. Byla to tedy pravda.

Obalila jsem se dekou, vymotala z postele a zamířila k ohništi. Paní FitzGibbonsová mi podala šálek s horkým vývarem. Ustrkla jsem a připadala si jako někdo, kdo přežil bombový nálet. Ona zatím rozložila kusy oděvu na postel. Byla tam dlouhá žlutá košile s tenkou tkanicí, bavlněná spodnička, dvě široké hnědé sukně a citronově žlutá vestička. Pár tlustých hnědých punčoch a žluté pantofle byly také součástí toho pozoruhodného modelu.

Pak mě ta dáma, nepřipouštějíc žádné námitky, zbavila mého nevhodného ošacení a pomohla se obléci. Ustoupila o krok a s uspokojením si mě prohlížela.

„Ta žlutá barva ti sluší, děvče. Padne k tvým hnědým vlasům a zvýrazňuje oči. Počkej, ještě potřebuješ nějaké stuhy.“ Obrátila velkou kapsu a vytáhla chomáč stužek a nějaké šperky.

Nezmohla jsem se na protest a dovolila jí, aby mě učesala a stáhla vlasy žlutou stuhou. Přitom cosi vykřikovala a kroutila hlavou nad mým podivným stříhem.

„Proboha, drahoušku. Proč ses nechala ostříhat tak nakrátko? Je to snad kvůli přestrojení? Slyšela jsem, že to některé dívky dělají, aby zakryly své pohlaví a byly na cestách bezpečné před rudokabátníky. Jsou to hrozné časy, když dívky nejsou na cestách v bezpečí.“ Točila se kolem mě a střídavě mně uhlazovala vlasy a rovnala záhyby na šatech. Konečně mě vyšňořila ke své spokojenosti.

„Ano. Ted' je to dobré. Ještě něco sníš a pak tě odvedu k němu.“

„K němu?“ nechápala jsem. Ať už to byl kdokoli, jistě mi bude klást nepříjemné otázky.

„K MacKenziem, pochopitelně. Ke komu jinému?“

Kdo jiný, ovšem? Tvrz Leoch, vzpomínala jsem mlhavě, byla v držení klanu MacKenziů. Tak se asi bude jednat o náčelníka. Už jsem začínala chápat, proč naše malá skupinka jela celou noc, aby byla

co nejdříve na tvrzi. Tohle bylo naprosto bezpečné místo pro muže pronásledované panovníkem. Žádný Angličan, jenž by měl všech pět pohromadě, by se neodvážil tak hluboko do území klanu MacKenziů. Pokud by to udělal, riskoval by přepadení za prvním stromem. Snad jen po zuby ozbrojená armáda by se dostala až k bráně tvrze. Vzpomínala jsem, jestli se to někdy v historii Angličanům podařilo, ale pak mi došlo, že bych se měla víc zajímat o svoji bezprostřední budoucnost.

Neměla jsem chuť na ovesné placky, které mi paní FitzGibbosová přinesla. Ale jednu jsem rozlomila a předstírala, že jím, abych získala čas na přemýšlení. Když se paní FitzGibbosová vrátila, aby mě odvedla k MacKenziem, měla jsem už vymyšlený plán.

Zeman mě přijal v místnosti v horním poschodí. Nacházela se ve věži, byla okrouhlá a plná obrazů a tapiserií na šikmých zdech. Zatímco byl zbytek pevnosti zařízen velmi skromně, tahle místnost byla téměř luxusní – zaplněná ozdobným vyřezávaným nábytkem a dostatečně osvětlená velkým krbem a svíčkami. Přestože zdi tvrze měly jen úzká okna, zřejmě ochrana před možným útokem, tady byla nová dvoukřídlá okna, která propouštěla dostatek světla.

Když jsem vstoupila, moji pozornost upoutala obrovská železná klec, v níž poletovaly desítky ptáků. Pěnkavy, strnadi, sýkorky a další zpěvaví ptáci. Šla jsem blíž a pozorovala je, malá kulatá tělíčka s korálky místo očí, připomínající drahokamy mezi zelenými listy dubů, jilmů a ořešáků, které vyrůstaly z velkých květináčů na podlaze. Radostné štěbetání se ozývalo všude kolem a já si připadala jako v nějaké rajske zahradě.

„Jsou tak pracovití, že?“ ozval se za mnou hluboký příjemný hlas. Otočila jsem se s úsměvem, ale ten mi zmrzl ve tváři.

Colum MacKenzie měl stejně široké lícní kosti a vysoké čelo jako jeho bratr Dougal, ale nepůsobil tak energicky, zato však přátelštěji. Tmavovlasý, s očima barvy holubí šedi, vzbuzoval stejný pocit síly a stál tak blízko mě, že mi to bylo nepříjemné. Vzápětí jsem pochopila, že nepříjemný pocit vyvolává zjištění, že ten muž s dokonale

tvarovanou hlavou a širokým hrudníkem stojí na překvapivě zkroucených, krátkých nohách. Muž, jenž by měl měřit šest stop, mi sahal sotva po ramena.

Díval se na ptáky v kleci, aby mi umožnil zbavit se výrazu mírného zděšení. Jistě je zvyklý na takové reakce lidí, s nimiž se setkal, napadlo mě. Ale pochybovala jsem, že by jich bylo tolik. Místnost vypadala jako svět sám pro sebe, v němž hosté nejsou vítáni.

„Vítám vás, paní,“ řekl a lehce se uklonil. „Jmenuji se Colum ban Campbell MacKenzie, zeman na této tvrzi. Pochopil jsem, že můj bratr se s vámi, hm, setkal poměrně daleko odsud.“

„Unesl mě, když to chcete vědět,“ opravila jsem ho. Chtěla jsem, aby konverzace probíhala srdečně, ale mnohem víc jsem toužila dostat se pryč z tvrze zpátky na kopec do megalitického kruhu. To, co se mi přihodilo, začalo právě tam. A tam jsem také chtěla hledat odpověď.

Zeman mírně nadzvedl tenké obočí a usmál se.

„Dobrá, snad,“ souhlasil. „Dougal je někdy trochu... impulzivní.“

„Ano.“ Mávla jsem ledabyle rukou. „Jsem si vědoma toho, že mohlo dojít k nějakému nedorozumění. Ale byla bych vám vděčná, kdybych se mohla vrátit na... místo, kde mě našel.“

„Hra.“ Se stále zdviženým obočím ukázal Colum směrem k židli. Neochotně jsem usedla a kývla na sluhu, který okamžitě zmizel z místnosti.

„Poslal jsem ho pro nějaké občerstvení, paní... Beuchampová, jmenujete se tak? Pochopil jsem, že vás můj bratr a jeho muži našli v... v poněkud nepříjemné situaci.“ Nedokázal potlačit úsměv a já jen němě zírala, jak mu byl celý incident popsán.

Zhluboka jsem se nadechla. Nadešel čas všechno vysvětlit. Vzpomněla jsem si, co mi Frank říkal o průběhu výslechu, čemuž se naučil během svého důstojnického výcviku. Základním principem, pokud jsem si dobře pamatovala, bylo říkat pravdu za všech okolností a nezmínit pouze detaily, které musí zůstat utajené. Pak je menší pravděpodobnost, že se člověk do vyprávění zaplete. Dobrá, uvidíme, jak byla jeho lekce účinná.

„Ano. Byla jsem napadena.“

Se zájmem přikývl. „Ano? Napadena kým?“

Říkej pravdu. „Anglickými vojáky. Mužem jménem Randall.“

Zemanova ušlechtilá tvář se při vyslovení toho jména změnila. Přestože stále jevil zájem, roztáhl ústa v pohrdavém úšklebku a ve tvářích se mu objevily hluboké rýhy. To jméno znal. Poposedl si a sevřel prsty, pozorně si mě prohlížeje.

„Ach tak?“ poznamenal. „Řekněte mi o tom víc.“

Tak, s pomocí Boží, řeknu mu víc, pomyslela jsem si. Vyprávěla jsem mu všechny podrobnosti o střetnutí mezi Skoty a Randallovými muži, aby je mohl porovnat s verzí Dougala. Řekla jsem mu základní fakta o mém rozhovoru s Randallem, i když jsem nevěděla, co z toho zaslechl Murtagh.

Pozorně poslouchal a přikyvoval.

„Aha,“ řekl. „Ale jak jste se na to místo dostala? Je dost daleko od cesty do Inverness – chtěla jste si tam vzít loď, předpokládám?“ Přitakala jsem a zhluboka se nadechla.

Teď už jsme vstoupili do říše výmyslů. Přála jsem si, abych byla lépe naslouchala Frankovým poznámkám, ale snad jsem si zatím počínala dobře. Byla jsem vdova z Oxfordshire, tvrdila jsem, cestovala se sluhou ke vzdáleným příbuzným do Francie (to znělo přesvědčivě). Byli jsme přepadeni lupiči a můj sluha byl zabit nebo se mu podařilo utéci. Já jsem s koněm utekla do lesa, kde jsem se rozhodla nechat zvíře i veškeré jmění. Pak se vydala lesem na cestu a tam jsem narazila na kapitána Randalla a jeho muže.

Zavrtěla jsem se na židli, potěšena svojí vynalézavostí. Jednoduché, přehledné a pravdivé ve všech ověřitelných detailech. Colum poslouchal se zdvořilým zájmem. Už otevíral ústa, aby mi položil otázku, když se na chodbě ozval slabý hluk. Ve dveřích se objevil muž, jehož jsem si všimla už při našem příchodu na dvoře, a v ruce držel koženou truhlici.

Náčelník klanu MacKenziů se omluvil a nechal mě pozorovat ptáky. Ujistil mě, že se brzy vrátí a budeme pokračovat v našem zajímavém rozhovoru.

Jakmile se za ním zavřely dveře, rozběhla jsem se k polici s knihami a prohlížela kožené vazby svazků. Bylo jich tam několik tuctů. Spěšně jsem nalistovala první stránku každé knihy. V některých chybělo datum vydání, další byly opatřeny datem 1720 až 1742. Colum MacKenzie jistě miloval přepych, ale tyhle knihy určitě nebyly z antikvariátu. Vazby byly nové, nebyly potrhané ani plesnivé.

Bez ohledu na své vychování jsem otevřela zásuvku stolu z olivového dřeva. Uši jsem měla nastražené, abych slyšela případné kroky na chodbě.

To, co jsem hledala, jsem našla v horní zásuvce. Nedokončený dopis psaný rozevlátým rukopisem, téměř nečitelným, s chybějící interpunkcí. Papír byl nový a čistý a inkoust tmavě černý. Datum v horním okraji stránky jsem ale přečetla: 20. duben 1743.

Když se Colum po chvíli vrátil, našel mě usazenou u okna s rukama sepjatýma v klíně. Seděla jsem, protože jsem se sotva držela na nohou a ruce se mi třáslly tak, že jsem měla co dělat, abych vrátila dopis na původní místo.

Přinesl s sebou táč s občerstvením, džbán světlého piva a ovesné placky namazané medem. Uždibovala jsem malé kousky, ale můj žaludek byl tak sevřený, že jsem nemohla skoro nic pozřít.

Krátce se omluvil za svou nepřítomnost a vyjádřil politování nad neštěstím, které mě potkalo. Pak se pohodlně opřel, zamýšleně si mě prohlížel a zeptal se, „Ale jak je možné, paní Beuchampová, že vás můj bratr a jeho chlapci našli toulat se po lese jen v košili? Lupiči by vás nezneužili, protože by s vámi počítali jako s výkupným. A přes všechny hrozivé zvěsti, které jsem slyšel o kapitánu Randallovi, bych se divil, kdyby důstojník anglické armády znásilnil zbloudilou ženu.“

„Ale?“ odsekla jsem. „Ať už jste o něm slyšel cokoli, ujistěte vás, že je toho schopen.“ Marně jsem se snažila přijít na to, v jakém okamžiku Murtagh mě a kapitána přistihl.

„Dobrá,“ řekl Colum. „Je to možné. Ten muž má velmi špatnou pověst.“

„Možné?“ podivila jsem se. „Proč? Vy mi nevěříte?“ Ve tváři náčelníka MacKenziů se objevil pochybovačný výraz.

„Neřekl jsem, že vám nevěřím, paní,“ odpověděl rozvážně. „Ale nebyl bych v čele tak velkého klanu už dvacet let, kdybych spolkl každou historku, kterou slyším.“

„Když mi nevěříte, že jsem to, co jsem, kdo si sakra myslíte, že jsem?“ zeptala jsem se.

Zamrkal, zaskočený mými výrazy. Potom se opět zamyslel.

„To,“ řekl, „zbývá objasnit. V tuto chvíli jste, paní, vítaným hostem na tvrzi Leoch.“ Udělal laskavé gesto rukou a všudypřítomný sluha se odlepil od dveří a vystartoval, aby mě odvedl do mého pokoje.

Colum už nic jiného neřekl. Ale když jsem odcházela, ve vzduchu visela nevyřčená věta:

„Než zjistím, kdo vlastně jste.“

Část druhá

Tvrz Leoch

6

Columova síň

Malý chlapec, jemuž paní FitzGibbonsová říkala „Mladý Alec“, pro mě přišel, aby mě odvedl na večeři. Ta se konala v dlouhé úzké místnosti vybavené stoly podél stěn. Nekončící zástup sloužících, přinášejících tácy, podnosy a mísy, proudil z opačného konce místnosti. Vysokými podlouhlými okny sem pronikalo pozdní sluneční světlo a na zdech byly přichystané pochodně, až se setmí.

Po stěnách byly rozvěšené standardy, korouhve a erby různých barev a velikostí. V kontrastu s nimi byli lidé, kteří tu seděli, oblečení pouze do šedých a hnědých barev. Řídce se objevila zelená na kiltech určených zřejmě k lovu a honitbě.

Cítila jsem na svých zádech zvědavé pohledy, které se na mě upíraly, když mě Mladý Alec vedl do čela stolu, ale většina strážníků se věnovala spíše svým talířům. Večeře připomínala malou slavnost, lidé jedli, podávali si obřadně mísy a odnášeli dřevěné talíře do vzdáleného konce jídelny, kde dva mladíci opékali ovci na velkém rožni. Bylo tam asi čtyřicet lidí a dalších deset sloužících. Odevšad se ozýval hovor většinou v galštině.

Colum už seděl v čele stolu, zakrslé nohy skryté pod masivním dubovým stolem. Když jsem vstoupila, zdvořile kývl na pozdrav a pokynul mi, abych usedla po jeho levici vedle hezké buclaté ženy s rezavými vlasy, kterou mi představil jako svoji manželku Letitii.

„A tohle je můj syn, Hamish,“ řekl a položil ruku na rameno hezkého zrzavého chlapce, jemuž mohlo být tak sedm nebo osm let. Ten zvedl oči od talíře, zběžně si mě prohlédl a kývl na pozdrav.

Dívala jsem se na chlapce s neskrývaným zájmem. Vypadal jako všichni mužští členové MacKenziů, které jsem znala. Stejně široké lícní kosti a hluboko posazené oči. Ve skutečnosti připomínal zmenšené vydání svého strýce Dougala, který seděl vedle něho. Dvě mladinké dívky vedle Dougala, které se hihňaly a pošťuchovaly, byly Dougalovy dcery Margaret a Eleanor.

Dougal se na mě krátce a srdečně usmál, pak vzal mísu z rukou jedné ze svých dcer a postrčil ji přede mě.

„Nevíš, co se sluší?“ plácnul dceru. „Hosté mají přednost.“

Váhavě jsem uchopila velkou dřevěnou lžici, která mi byla nabídnuta. Neměla jsem tušení, jaké jídlo se tu podává a dost se mi ulevilo, když jsem zjistila, že se jedná o mně důvěrně známé uzené herynky.

Nikdy jsem nejedla herynka lžící, ale neviděla jsem tu nic, co by jen vzdáleně připomínalo vidličku.

Pokradmu jsem sledovala, jak si počínají ostatní stolovníci. Když nevyhovovala lžice, použili ruční dýku ke krájení masa a odstranění kostí. Žádnou dýku jsem ale neměla. Tak jsem opatrně ukusovala rybu skloněná hluboko nad talířem. Když jsem vzhledla, upíral se na mě vyčítavý pohled modrých očí malého Hamishe.

„Ještě jste nepoděkovala,“ řekl přísně a tvářil se káravě. Jistě mě považoval za nevědoucího pohana, když ne za úplného zvrhlíka.

„Byl bys tak laskav a řekl mi jak?“ požádala jsem zdvořile.

Vykulil pomněnkově modré oči a po chvíli přemýšlení přikývl. Obrádně složil ruce a rozhlédl se kolem stolu, aby se ujistil, že ostatní dělají totéž. Sklonil hlavu a začal předříkávat.

*„Někdo má maso a jíst nemůže,
někoho jídlo přemůže.
My máme maso, tak se najíme
a Bohu za to vděčíme. Amen.“*

Vzhledla jsem od svých sepjatých rukou a zachytila pohled Columa. Usmála jsem se na něho a uznale kývla směrem k jeho příkladnému potomkovi. Ve tváři se mu objevil pyšný výraz hrdého otce.

„Dobře jsi to řekl, synku. Můžeš mi podat chléb?“

Hovor u stolu se omezoval na příležitostné prosby, stolovníci si vzájemně podávali jídlo, ale jinak se s vážnou tváří věnovali svým talířům. Já sama jsem příliš chuti na jídlo neměla. Způsobily to okolnosti, za nichž jsem se tu ocitla a také herynci, kterých jsem už měla po krk. Pak přišlo na řadu skopové maso, které bylo docela chutné a stejně tak chléb. Byl čerstvý a křupavý a nechyběla ani velká hruška másla.

„Doufám, že se pan MacTavish už cítí lépe,“ zeptala jsem se během krátké přestávky mezi jídlem. „Neviděla jsem ho tady, když jsem vešla.“

„MacTavish?“ Letitia zamrkala hustými řasami. Místo ní se ozval Dougal sedící vedle mě.

„Mladý Jamie,“ řekl stroze a pak se opět soustředil na skopovou kýtu.

„Jamie? Proč? Co je s tím chlapcem?“ V její veselé tváři se zračil výraz účasti.

„Pouhé škrábnutí, drahá,“ uklidňoval ji Colum. Pohlédl na svého bratra. „A kde vůbec je, Dougale?“

Ten pokrčil rameny a upřeně hleděl do talíře. „Poslal jsem ho do stáje, aby pomohl Starému Alecovi s koňmi. Zdá se to být pro něho příhodné místo, vezmeme-li v úvahu všechny okolnosti.“

Colum znejistěl. „Stáj? Ano, dobrá. Ty mu pořád věříš?“

Dougal si utřel ústa rukou a sáhl po krajíci chleba. „To musíš rozhodnout ty, Colume, jestli nesouhlasíš s mými příkazy.“

Colum sevřel pevně rty a jen poznamenal. „No, snad si tam povede dobře.“

Měla jsem své pochybnosti, jestli je stáj vhodné místo pro pacienta se střelným zraněním, ale nechala jsem si je pro sebe. Rozhodla jsem se vyhledat toho mladíka hned ráno a zeptat se, jak se cítí.

Odmítla jsem porci pudinku a omluvila se, že se cítím unavená. Nebyla to žádná vytáčka. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem skoro přeslechla, jak Colum říká: „Dobrou noc, paní Beuchampová. Ráno vám pošlu někoho, aby vás dovedl do jídelny.“

Jedna ze služebných, která mě viděla tápat po tmavé chodbě, mě ochotně odvedla do mého pokoje. Postavila svíčku na stůl a měkké světlo mihotající se po masivních kamenných zdech mně nápadně připomnělo atmosféru pohřbu. Když služebná odešla, odstranila jsem

vyšívaný závěs z okna a dovnitř vnikl čerstvý večerní vzduch, který mě přivedl na jiné myšlenky. Snažila jsem si vybavit vše, co se stalo, ale byla jsem příliš ospalá. Vklouzla jsem pod deku, sfoukla svíčku a usnula, dívajíc se na vycházející měsíc.

Byla to rozměrná paní FitzGibbonsová, která mě přišla ráno vzbudit a přinášela s sebou na podnose něco, co vypadalo jako toaletní potřeby pro tehdejší urozenou skotskou dámu. Kovové hřebeny, prášek a dokonce tyčinku, což bylo pravděpodobně černidlo na řasy a obočí, a ještě porcelánovou misku s červeným líčidlem.

Paní FitzGibbonsová mi také donesla zelenou pruhovanou sukni, hedvábný živůtek a žluté punčochy, abych se mohla převléci do nového slušivého oblečení. „Síně,“ to bylo místo, kam jsem měla být odvedena a já vůbec netušila jaké. Byla jsem v pokušení jít tam ve svých vlastních šatech, abych se nápadně odlišila od ostatních, ale vzpomněla jsem si, jak na moje vzezření reagoval tlustý Rupert, když mě poprvé uviděl, a to mě od mého odvážného úmyslu odradilo.

A kromě toho jsem nechtěla zbytečně dráždit Columa, v jehož ruce spočívala má nejbližší budoucnost. Dobrá, uvidíme, pomyslela jsem si, nanášejíc si líčidlo na tváře. Dougal říkal, že poslal toho mladíka do stáje. A ve stáji jsou přece koně, na nichž by se dalo odjet. Rozhodla jsem se zajít za Jamiem MacTavishem, jakmile budu hotova v síni.

Síně se ukázala být včerejší rozlehlá jídelna. Teď byla nicméně přestavěna. Stoly a lavice byly přistaveny ke zdi a v čele stála bytelná vyřezávaná židle z tmavého dřeva přikrytá plédem v zelené a černé barvě s vybledlými bíločervenými znaky. Cesmínové větévky zdobily stěny a kamennou dlažbu pokrýval čerstvý rákos.

Za prázdnou židli stál mladý dudák a zkoušel dudy, které vydávaly sípavé vzdechy. Kolem něho postávala malá skupinka mužů, zřejmě Columův poradní sbor. Muž s vyzáblou tváří se opíral o zeď a holohlavý mužík v brokátovém kabátě, asi písař, seděl u malého stolku s kalamárem, brky a papíry. Dále dva statní muži v kiltech vypadající jako stráž a ještě jeden obrovský chlap nevídaných rozměrů.

Zírala jsem na něj s úžasem a bázňí. Hrubé černé vlasy mu rostly hluboko do čela, až skoro k obočí. Stejný porost mu pokrýval silná předloktí čouhající z košile. Na rozdíl od ostatních mužů nebyl ozbrojený, až na malý nůž zastrčený za punčochou. Krátkou rukojeť skoro nebylo vidět mezi dlouhými chlupy na lýtkách. Kožený opasek kolem těla musel mít tak čtyřicet stop, ale nevisela na něm ani dýka, ani meč. Navzdory hrozivým rozměrům měl ten muž docela přátelskou tvář a žertoval s vyzáblým kolegou, jenž vedle něj vypadal jako dřevěná loutka.

Dudák začal hrát a síní se rozlehly pištivé zvuky, které naštěstí brzy ustaly.

V místnosti se zatím shromáždilo asi třicet nebo čtyřicet lidí. Všichni byli svátečně oblečení a tvářili se nezvykle vážně. Hlavy měli otočené ke vchodu v dolní části místnosti, kterým vešel Colum následován svým bratrem Dougalem.

Oba MacKenziové byli slavnostně oděni do zelených kiltů a vypasovaných kabátů. Columův byl světle zelený a Dougalův červenohnědý. Přes ně měli přehozené plédy sepnuté na rameni ozdobnou sponou.

Columovy tmavé vlasy byly pečlivě naolejované a sčesané na ramena. Dougal nebyl v početném zástupu příliš vidět, snad jen jeho saténový červenohnědý kabát.

Colum rozvážně přešel síní, kývaje hlavou a usmívaje se na okolostojící. Rozhlížela jsem se po místnosti a spatřila malý výklenek s dveřmi poblíž místa, kde stála vyřezávaná židle. Colum klidně mohl vejít do místnosti tudy, měl by to blíž. Ale okázalý příchod byl jistě součástí pravidelného ceremoniálu. Ve srovnání se svým vysokým urostlým bratrem, který se upřeně díval před sebe, působil Colum na svých krátkých křivých nohách poněkud směšně.

Usedl na židli, Dougal si stoupl za něj, a zvedl ruku. Dudy přestaly konečně hrát a shromáždění začalo.

Brzy se ukázalo, že účelem ceremoniálu je vyslechnout stížnosti obyvatel a rozsoudit je. Postup byl následující: holohlavý písař předčítal jména a lidé předstupovali před svého pána, zemana na tvrzi Leoch.

Zatímco některé stížnosti byly předneseny v angličtině, většina zúčastněných hovořila v galštině.

Jeden muž, poněkud zvláštní zjev s obrovskou kožešinovou brašnou, byl obviněný svým sousedem z vraždy, žhářství a únosu manželky. Colum zvedl obočí a řekl něco krátce v galštině, čemuž se oba, obviněný i stěžovatel hlasitě zasmáli. Stěžovatel po chvíli váhání přikývl a nabídl ruku svému protivníkovi. Písař všechno pečlivě zapisoval a škrábání brka po papíře připomínalo myší hrabošení.

Přišla jsem na řadu jako patnáctá. Můj výstup byl předem důkladně připravený a případ se naštěstí pro mě projednával v angličtině.

„Paní Beuchampová, můžete předstoupit?“ vyzval mě písař.

Ze zadu mě postrčila masitá ruka paní FitzGibbonsové a já klopýtala na určené místo, kde jsem se zastavila a poněkud nešikovně se uklonila, jak to dělaly ostatní ženy. Boty, které jsem měla na nohou, byly obě stejné, levá se nelišila od pravé a chůze v nich byla docela obtížná. V zástupu to zašumělo překvapením, když Colum povstal ze židle a jako výraz své úcty mi nabídl ruku, kterou jsem s povděkem přijala.

V duchu jsem proklínala neforemné pantofle, když se Dougal ujal slova. Jako můj únosce měl za úkol podat shromáždění formální zprávu. Čekala jsem se zájmem, jak se bratři rozhodli prezentovat moji přítomnost.

„Pane,“ začal Dougal a formálně se Columovi uklonil. „Prosíme o vaši shovívavost a milost s ohledem na dámu, jež žádá o pomoc a bezpečí. Paní Claire Beuchampová, anglická dáma z Oxfordu, byla přepadena lupiči a její sluha zrádně zabit. Utekla do lesa vašeho panství, kde jsem ji našel já se svými muži. Prosíme, aby jí byla tvrz Leoch nabídnuta jako útočiště do doby,“ – odmlčel se a cynicky usmál – „než budou její *angličtí* příbuzní seznámeni s místem jejího nynějšího pobytu a bude zajištěn její bezpečný převoz.“

Neunikl mi důraz kladený na slovo „angličtí“ a zřejmě ani nikomu z přítomných. Tak, vzali mě tedy na milost, ale podezření trvá. Kdyby řekl francouzští, byla bych přijata přátelštěji nebo přinejhorším neutrálně. Možná bude mnohem obtížnější dostat se z tvrze, než jsem si dosud představovala.

Colum se mi zdvořile poklonil a nabídl mi skromné, ale pohostinné útočiště, tak nějak to řekl. Také jsem se uklonila, tentokrát zdařileji a vrátila se zpátky do řady, sledována více či méně zvědavými pohledy, v nichž však nebylo znát nepřátelství.

Až do té chvíle se zdálo, že projednávané případy zajímají jen obě zúčastněné strany. Ostatní lidé mezi sebou tiše hovořili a čekali, až na ně přijde řada. Moje vystoupení se setkala se zvědavým zájmem, který provázel šepot, dohady a souhlasné přitakávání v publiku.

Ale teď síní proběhlo vzrušení. Předstoupil statný muž a táhl za sebou dívku. Vypadala tak na šestnáct, měla hezkou oválnou tvář a dlouhé žluté vlasy stažené modrou stuhou. Zůstala stát, zatímco muž cosi vykřikoval v galštině, mával rukama a čas od času na ni ukázel prstem. Když mluvil, lidé začali slabě reptat.

Paní FitzGibboňová s vytřeštěnýma očima postoupila dopředu, hnána očividnou zvědavostí. Naklonila jsem se k ní a zašeptala jí do ucha: „Co provedla?“

Moje průvodkyně mi odpověděla, aniž pohnula ústy. Celou dobu nepřestávala sledovat dění před sebou. „Její otec ji obviňuje ze špatných mravů. Scházela se s mladým mužem i přes jeho zákaz,“ drmolila paní FitzGibboňová. „Otec chce, aby ji MacKenzie potrestal za neposlušnost.“

„Potrestal? Jak?“ zašeptala jsem tiše.

„Pssst.“

Pozornost se teď soustředila na Columa, jenž měl rozsoudit otce a dceru. Díval se z jednoho na druhého a chystal se promluvit. Upřel mrazivý pohled na dvojici před sebou a dav v sále se zachvěl.

„Už se rozhodl,“ hlesla paní FitzGibboňová. Jak se rozhodl, mi okamžitě došlo. Obr stojící za ním si beze spěchu začal odepínat kožený opasek. Dva strážci uchopili vystrašenou dívku za ramena a otočili ji zády ke Columovi. Začala plakat, ale nebylo jí to nic platné. Přítomní vše sledovali s neskrývaným vzrušením, které provází veřejné popravy nebo dopravní nehody. Najednou se ozval ze zástupu výkřik v galštině.

Hlavy přítomných se otočily a paní FitzGibboňová si stoupla na špičky, aby lépe viděla. Netušila jsem, co hlas vykřikl, ale poznala jsem ho. Hluboký ale zároveň měkký, charakteristicky protahující poslední souhlásky.

Dav se rozestoupil a do středu vkročil Jamie MacTavish. Naklonil uctivě hlavu k MacKenziem a pak promluvil. To, co říkal, vyvolalo vášnivou debatu. Colum, Dougal, holohlavý písař a otec dívky se o něčem vzrušeně dohadovali.

„Co se děje?“ zeptala jsem se paní Fitzové. Můj pacient vypadal mnohem lépe než včera, i když byl stále pobledlý. Měl na sobě čistou košili, prázdný pravý rukáv složený a zastrčený za opasek.

Paní Fitzová sledovala vystoupení s obrovským zájmem.

„Ten chlapec se nabídl, že přijme trest za dívku,“ řekla nepřítomně, nespouštějíc oči z hlavních aktérů.

„Cože? Je přece zraněný! Jistě jeho nabídku odmítnou!“ Mluvila jsem tiše, aby mě lidé kolem neslyšeli.

Paní Fitzová potřásla hlavou. „Nevím, děvče. Teď se o tom dohadují. Je to povolené pouze v případě, když se jedná o muže z jejího klanu, ale ten chlapec není MacKenzie.“

„Není?“ špitla jsem překvapeně. Domnívala jsem se, že všichni muži, kteří mě zajali, jsou z tvrze Leoch.

„Jistěže ne,“ řekla paní Fitzová netrpělivě. „Neviděla jsi jeho pléd?“

Samozřejmě viděla. Jamie rovněž nosil pléd v odstínech zelené a hnědé. Ale byly to jiné barvy než ty, které jsem viděla všude kolem. Hnědá byla tmavší, připomínala barvu kůry a nechyběl ani světlý modrý pruh.

Nakonec rozhodl Dougal. Poradní sbor se rozestoupil a v davu to zahučelo. Dva strážci pustili dívku, ta se rozběhla zpátky do sálu a Jamie vykročil dopředu. S hrůzou jsem sledovala, jak se muži chápou jeho paží, ale on něco řekl v galštině a muži odstoupili. Na tváři se mu objevil široký přidržený úsměv. Překvapeně se obr na oplátku usmál také.

„Co říkal?“ dožadovala jsem se vysvětlení.

„Že by si raději vybral pěst než opasek. Muž si může vybrat na rozdíl od ženy.“

„Pěst?“ Už nebyl čas na odpověď. Obr sevřel pěst velkou jako veřpová kýta a vrazil ji Jamiemu do břicha.

Jamie vypadal po úderu očividně otřesený, nahrbil se a sotva popadal dech. Obr na chvíli přestal, aby se přichystal na další ránu, pak mu ušetřil několik prudkých úderů do žeber a paží. Jamie se ani nepokusil se bránit, pouze se snažil udržet rovnováhu a čelit vzpřímeně dalším útokům.

Následující úder byl veden do obličeje. Zamrkala jsem a instinktivně zavřela oči. Obr nechtěl svou oběť vyřídít naráz. Byly to naprosto profesionální údery s cílem způsobit oběti co největší bolest, ale ne ji

omráčit nebo zmrzačit. Jamiemu nateklo jedno oko a těžce dýchal, ale jinak se zdál být v pořádku.

Byla jsem bez sebe úzkostí, aby některá z ran nezasáhla zraněné rameno. Moje práce by takovým zacházením přišla úplně vniveč. Jak dlouho může ten masakr pokračovat? V sále panovalo naprosté ticho, jen občas se ozývalo souhlasné mručení.

„Angus přestane, až poteče krev,“ zašeptala paní Fitzová, jako by tušila, nač myslím. „Většinou tehdy, když je zlomený nos.“

„To je barbarské,“ namítla jsem zděšeně. Několik okolostojících lidí si mě nesouhlasně měřilo.

Obr se zjevně rozhodl, že trest už pokračuje přiměřenou dobu. Ustoupil a uštědřil Jamiemu hrozivý úder. Ten se zapotácel a padl na kolena. Dva strážci přispěchali, aby mu pomohli postavit se na nohy. Když zvedl hlavu, spatřila jsem, jak mu z rozbitých úst teče krev. V davu to zašumělo a obr ustoupil, spokojen se svým výkonem.

Jeden ze strážců držel Jamieho za paži a podpíral ho, než se vzpamatuje. Jamie zvedl hlavu a podíval se přímo na svého nemilosrdného vykonavatele. Překvapivě se opět usmál svým širokým neodolatelným způsobem. Zkrvavená ústa se pohnula.

„Děkuji,“ řekl, obtížně vyslovuje a uklonil se spokojenému obrovi. Pak se otočil a odcházel. Pozornost davu se znovu upřela na MacKenzieho a další projednávaný případ.

Viděla jsem, jak Jamie odchází ze síně dveřmi na opačné straně. Spěšně jsem se omluvila paní FitzGibbonsové a razila si cestu davem, abych ho dostihla.

Našla jsem ho na dvoře opřeného o studnu. Rozbitá ústa si utíral spodkem košile.

„Vemte si tohle,“ řekla jsem a nabídla mu svůj šátek.

„Hmmm.“ Přijal ho a nesrozumitelně poděkoval. Bledé slunce vykouklo z mlhy a já si mohla mladíka teprve teď důkladně prohlédnout. Rozseknuté rty a zle naběhlé oko se zdály být jediným vážnějším zraněním, i když na bradě a krku měl začínající podlitiny.

„Nemáte poraněná ústa také zevnitř?“

„Uh, hmm.“ Zahýbal spodní čelistí a ohmatal dolní ret, aby se ujistil, jak dopadl. Na vnitřní straně tváře měl hlubokou řeznou ránu a pár oděrek v ústní dutině. Z úst mu stále vytékala krev smíšená se slinami.

„Vodu,“ řekl s obtížemi a setřel si pramínek krve stékající mu po bradě.

„Správně.“ Naštěstí stálo na obrubni studně vědro a hrníček. Několikrát si vypláchl ústa a zbylou vodu si vchrstl do tváře.

„Proč jste to udělal?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Co?“ řekl, napřímil se a utřel obličej rukávem. Přitom zavadil o spodní ret a lehce sebou trhl.

„Vzal dívčin trest na sebe. Znáte ji?“ zeptala jsem se v rozpacích, ale skutečně jsem chtěla vědět, co za tím hrdinským gestem je.

„Vím, kdo to je. Ale nikdy jsem s ní nemluvil.“

„Tak proč jste to udělal?“

Pokrčil zdravým ramenem.

„To je pro dívku hanba být bita v síni. Pro mě to bylo snadnější.“

„Snadnější?“ opakovala jsem nevěřičně, zírám na jeho potlučený obličej. Sáhl si opatrně na rány zdravou rukou, ale nechal toho a ušklíbl se na mě.

„Jo. Je velmi mladá. Upadla by do hanby přede všemi, kdo ji znají a dlouho by se jí vyhýbali. Mám sice pár zranění, ale jinak nic. Za dva dny o tom nebudu vědět.“

„Ale proč vy?“ zeptala jsem se. Moje otázka mu zjevně připadala zbytečná.

„Proč ne já?“ řekl lhostejně.

Proč *ne*? Chtělo se mi říci. Protože ji neznáš, nic pro tebe neznamena. Protože tě bolestivě zranili. Protože to vyžaduje dost otrlou povahu, stát před davem a nechat se tlouci do tváře.

„Dobrá, zásah z muškety do trapézového svalu je dobrým důvodem to odmítnout,“ řekla jsem suše.

Vypadal pobaveně a zvědavě.

„Tomu se říká trapézový sval? To jsem nevěděl.“

„Ach, tady jsi, chlapče! Vidím, že už jsi našel svého léčitele. Zřejmě tu nebudu zapotřebí.“ Paní FitzGibbonsová se vkolébala na dvůr a přinášela podnos se dvěma džbány, velkou mísu a čistý bavlněný ručník.

„Nepotřebuji nic než čistou vodu,“ řekla jsem. „Myslím, že zranění nejsou tak vážná a nevím, co bychom mohli udělat kromě toho, že mu omyjeme tvář vodou.“

„Ach, vždycky se najde něco, něco, co se musí udělat,“ řekla spokojeně. „Tvoje oko, chlapče. Teď se na něj podíváme.“ Jamie si poslušně sedl na obrubeň studny a otočil k ní hlavu. Tlustými prsty jemně zmáčkla fialovou zduřeninu, která zbledla a opět zčervenala.

„Pořád to krvácí. Pijavice ti pomůže.“ Odklopila velkou mísu, v níž se kroutily pijavice jeden až dva palce dlouhé v nějakém podezřele vypadajícím nálevu. Vytáhla dvě z nich, jednu přiložila těsně pod obočí a druhou pod oko.

„Vidíš,“ vysvětlovala mi. „Když máš podlitiny jako je tahle, znamená to, že zranění pod kůží stále krvácí a pijavice krev vysají.“

Pozorovala jsem tu proceduru s úžasem i odporem. „Nebolí to?“ zeptala jsem se Jamieho. Zavrtěl hlavou a usmál se.

„Spousta lidí používá pijavice,“ poučovala mě. „Jsou velmi užitečné, ale musíš vědět, kdy je nasadit. Když je použiješ na starou modřinu, sají jen čerstvou krev, a to nedělá dobře. Také jich nesmíš přiložit moc najednou. Mohou člověka oslabit, zvláště když už ztratil nějakou krev.“

Poslouchala jsem pozorně, vstřebávala všechny informace, i když jsem upřímně doufala, že je nebudu muset nikdy použít.

„Teď si, chlapče, vypláchni tímhle ústa. Vyčistí se ti rány a zmírní bolest,“ pokračovala. „Je v tom odvar z kořene fialky.“ Přikývla jsem. Věděla jsem mlhavě z mých botanických lekcí, že obsahuje salicyl, běžnou součást aspirinu.

„Nemůže to způsobit větší krvácení?“ zeptala jsem se a paní FitzGibbonsová souhlasně přikývla.

„Jo. Někdy se to stává. Pak používáme ocet, který krvácení zastavuje.“ Jamie poslušně otevřel ústa a vypláchl je roztokem. Kyselý ocet mu zkřivil tvář.

Pijavice už byly úplně nacucané, čtyřikrát tak velké, než byly předtím, hladké a světlé. Jedna pijavice spadla na zem a kroutila se u mých nohou. Paní Fitzová ji obratně sebrala a vrátila zpátky do mísy. Druhou jemně uchopila a lehce zatáhla.

„Nesmíš tahat příliš prudce, děvenko,“ řekla. „Abys ji nepřetrhla.“ Otrásla jsem se při té představě. „Když už jsou skoro plné, jde to lépe. Když je necháš být, samy odpadnou.“ Skutečně to tak bylo. Pijavice se odlepila a z místa přisání začal vytékat slabý pramínek krve.

Utřela jsem drobnou ranku cípem ručníku namočeného v octovém nálevu. K mému překvapení se pijavice opravdu osvědčily. Otok výrazně splaskl a oko už bylo částečně otevřené, i když víčko zůstalo naběhlé. Paní Fitzová své dílo kriticky přehlédla a rozhodla se další pijavice už nepřikládat.

„Zítřka to bude lepší, chlapče,“ řekla potřásajíc hlavou. „Přinejmenším už budeš schopný na to oko vidět. Teď potřebujeme pořádný kus masa, chléb a světlé pivo na posilnění. Přijď za mnou do kuchyně, něco tam pro tebe najdu.“ Vzala do ruky podnos a na chvíli se odmlčela.

„To, co jsi udělal, chlapče, bylo velmi laskavé. Laoghaire je moje vnučka. Děkuji ti za ni. Ale měla by ti poděkovat sama, jestli má nějaké způsoby.“ Poklepala Jamiemu na hrud' a odbelhala se pryč.

Pečlivě jsem si mladíka prohlížela. Zastaralé léčebné metody se ukázaly být překvapivě účinné. Oko bylo stále mírně nateklé, ale už jen lehce zarudlé a rána na ústech čistá, nekrvácela, a byla jen o něco tmavší než okolní ret.

„Jak se cítíte?“ zeptala jsem se.

„Dobře.“ Musela jsem se zatvářít nedůvěřivě, protože se usmál a řekl. „Je to jen škrábnutí. Měl bych ti ještě jednou poděkovat. Za poslední tři dny jsi mě léčila třikrát. Budeš si myslet, že jsem nějaký nešika.“

Dotkla jsem se modřiny na jeho bradě. „Nejste nešikovný, jen poněkud unáhlený.“ Koutkem oka jsem zahlédla jakýsi pohyb u vchodu do dvora. Dívka jménem Laoghaire se stydlivě zastavila, když mě uviděla.

„Myslím, že s vámi chce někdo mluvit o samotě,“ řekla jsem. „Já teď odejdu. Ale zítra budete potřebovat vyměnit obvazy. Vyhledám vás.“

„Jo. Ještě jednou díky.“ Jemně sevřel moji ruku. Odcházela jsem a zvědavě pokukovala po dívce. Byla ještě hezčí, než jsem myslela, s hebkýma modrýma očima a růžovou pletí. Při pohledu na Jamieho se začervenala. Opustila jsem dvůr a přemýšlela, jestli jeho galantní gesto bylo opravdu tak altruisticky nezištné.

Příští ráno mě probudilo slunce a štěbetání ptáků za oknem. Oblékla jsem se a vydala vymrzlou chodbou do jídelny. Už vypadala normálně a připomínala klášterní refektář. Na stolech stály obrovské kotle s ovesnou kaší a ječné a ovesné placky polité melasou. Jídlo vonělo odevšad. Stále jsem se cítila tak trochu nesvá, ale teplá snídaně mě postavila na nohy.

Našla jsem paní FitzGibbonsovou s rukama po lokty zabořenýma do těsta a oznámila jí, že hledám Jamieho, abych mu vyměnila obvazy a zkontrolovala střelné zranění. Mávla svou zamoučenou masitou rukou na jednoho z malých pomocníků.

„Mladý Alecu, běž a najdi Jamieho, nového krotitele koní. Řekni mu, aby šel s tebou, abychom se mohli podívat na jeho rameno. My budeme v zahradě.“ Zvedla velitelsky prst a poslala chlapce splnit úkol.

Přenechala hnětení těsta jedné ze služebných, otřela si zamoučené ruce a otočila se ke mně.

„Bude chvíli trvat, než se oba vrátí. Chceš se podívat na naši zahradu, kde pěstujeme byliny? Zdá se, že o nich něco víš, a kdyby ti to nevadilo, mohla by ses ve volných chvílích o ni starat.“

Zahrada se nacházela ve vnitřním dvoře, byla dost velká, aby do ní proniklo slunce, měla vlastní studnu a voněla pronikavými kořeněnými vůněmi. Keřky růží rostly na západní straně, heřmánek na jižní a řady amarantu na severu. Zeď tvrze se tyčila na východě jako účinná ochrana před silným větrem. Poznala jsem zelené špičaté krokusy a šťovík plazící se po zemi. Paní Fitzová mi ukázala náprstník spolu s dalšími mně neznámými rostlinami.

Pozdní jaro bylinám a květinám přálo. Košík paní Fitzové byl plný cibulí česneku. Podala mi jej a také jakousi tyč místo rýče. Už jsem podle ní lenošila na tvrzi příliš dlouho. Rozhodla se mě zaměstnat, než pro mě Colum najde nějakou práci.

„Tady, drahoušku. Zasad' ho tady na jižní straně mezi mateřídoušku a náprstník.“ Ukázala mi, jak rozdělit cibulky, aniž by se česnek poškodil a jak hluboko do země se mají uložit. Bylo to docela jednoduché, jen strčit cibulku tak jeden palec do země a zakrýt ji hlínou. Vstala a očistila si bohatě nabíranou sukni.

„Nech si několik cibulek,“ radila mně, „a zasad' je různě po zahradě. Česnek je dobrý proti plevelu. Cibule a řebříček také. A uštípní suché květy měsíčku, ale nevyhazuj je. Jsou velmi důležité.“

Na zahradě rostl hojně měsíček a jeho žluté květy byly vidět skoro všude. Malý pomocník paní Fitzové se mezitím vrátil docela uřícený a hlásil nám, že pacient odmítá odejít od své práce.

„Říká,“ drmolil chlapec, „že zranění není tak vážné, aby musel být ošetřen, ale děkuje vám za péči.“ Paní Fitzová pokrčila rameny nad tou zprávou a prohlásila:

„Dobrá. Když nechce přijít, tak nechce. Mohla by ses za ním vypravit do stáje kolem poledne, drahoušku, pokud by ti to nevadilo. Nemůže odmítnout ošetření a bude mít přestávku na oběd. Tady Mladý Alec se pro tebe zastaví a zavede tě do stáje.“ Nechala mě v zahradě, abych zasadila zbylý česnek a odplula jako galéra s mladým Alecem po boku.

Pracovala jsem usilovně celé dopoledne, sázela česnek, otrhávala suché květy, vytrhávala plevel a sváděla nekonečný souboj zahradníka s hlemýždi, brouky a dalšími škůdci. Musela jsem se obejít bez rukavic a chemických prostředků. Byla jsem tak ponořená do práce, že jsem přehlédla Mladého Aleca, který se tu objevil, a všimla jsem si ho až tehdy, když zdvořile zakašlal, aby na sebe upozornil. Počkal, až se postavím a očistím si sukni a pak se beze slova rozběhl k bráně.

Stáj a výběh pro koně se nacházely na travnaté louce. Tři mladí hřebci bujně poskakovali po trávě. Další, rovněž mladá klisna, stála u ohrady a přes sebe měla přehozenou deku.

Jamie se opatrně plížil ke klisně, která si ho prohlížela dost podezíravě. Položil ji zdravou ruku zlehka na hřbet, tiše k ní promlouval, připravený ustoupit, kdyby se vzepřela. Otočila oči, zafrkala, ale nepohnula se. Jamie přistoupil blíž, stále cosi mumlaje. Klisna se vzepjala, trhla sebou, ale on pokračoval a neustále jí šeptal cosi do ucha.

Pak klisna otočila hlavu a spatřila mě a chlapce, jak se k nim blížíme. Vycítila hrozbu, couvla a přirazila Jamieho k dřevěné ohradě. Vzepjala se a kopala kolem sebe ve snaze zbavit se řetězu, kterým byla připoutána. Jamie se pomalu zvedal ze země a uhýbal úderům kopyt. Něco klel v galštině a nevraživě se rozhlížel, kdo to vlastně překazil jeho úsilí.

Když zjistil, o koho se jedná, jeho zamračený výraz roztál. Nesla jsem s sebou koš s jídlem, který připravila paní Fitzová a on se při pohledu na něj zatvářil navýsost spokojeně.

„Ach, ty zatracená bestie,“ řekl klisně, která se stále vzpínala a trhala sebou. Přátelsky se pozdravil s mladým Alecem, sundal deku ze hřbetu klisny, oprášil ji, galantně přede mě rozložil a vyzval mě, abych se posadila.

Taktně jsem přešla jeho nepodařený pokus zkrotit klisnu a začala nalévat pivo a nabízet chleba a sýr.

Soustředěně jedl a já si vzpomněla, že jsem ho opět neviděla na večeři.

„Zaspal jsem to,“ řekl, když jsem se zeptala. „Šel jsem brzy spát a probudil se až ráno. Trochu jsem včera pracoval, pak si sedl na kupu sena, abych si odpočinul před večeří,“ zasmál se. „Probudil jsem se dnes ráno na seně a kůň mi okusoval ucho.“

Pomyslela jsem si, že mu odpočinek udělal dobře. Modřiny po včerejším výprasku byly sice stále tmavé, ale kůže kolem měla zdravou barvu a jistě neztratil chuť k jídlu.

Sledovala jsem, jak pořádá poslední zbytky oběda, pečlivě sbírá drobký z košile a dává je do úst.

„Vy máte ale apetit,“ poznamenala jsem se smíchem. „Myslím, že byste snědl i trávu, kdyby nebylo nic jiného.“

„Jo,“ odpověděl vážně. „Nechutná špatně, ale moc se jí nenasytíš.“

Myslela jsem, že si mě dobírá. „To snad ne,“ řekla jsem.

„Ale ano. V zimě, předminulý rok. Žil jsem v – v lese – s... několika chlapci. Chtěli jsme se dostat na hranice. Měli jsme zlý týden, vůbec nic k jídlu. Čas od času jsme od dobrých lidí dostali trochu ovesné kaše, ale zdejší obyvatelé jsou tak chudí, že nemají na rozdávání. Občas cizinci něco dají, ale dvacet lidí je moc i na zdejší pohostinnost.“

Najdnou se zašklebil. „Slyšela jsi – ne, asi ne. Chtěl jsem ti říci průpovědku, kterou tu lidé děkují za jídlo.“

„Ne, neznám ji. Co říkají?“

Odhrnul si vlasy z čela a spustil.

*„Honem, honem ke stolu,
najíme se pospolu.*

Nacpeme si měch,

až nám dojde dech. Amen.“

„Měch?“ divila jsem se. Poklepal si na brašnu na opasku.

„Nacpeme si břicho, ne brašnu,“ vysvětloval.

Natáhl se pro dlouhé stéblo trávy a sroloval ho v dlaních, v nichž mu zůstala malá zrníčka.

„Bylo to v zimě, naštěstí pro nás mírné. Někdy jsme ulovili zajíce – a jedli ho syrového, když jsme nechtěli riskovat rozdělání ohně – a jednou za čas také jelena.“

Vložil si stéblo mezi zuby a okusoval je. Já si také utrhla stonek a ochutnávala konec. Byl sladký a trochu nakyslý, ale jistě to na přežití nestačilo.

Jamie odhodil sežvýkané stéblo, utrl si další a pokračoval.

„Několik dní slabě sněžilo, jenom poprašek pod stromy a všude samé bláto. Hledal jsem houby, ty oranžové, co rostou na stromech, a šlápl nohou na trs trávy pod sněhem. Většinou ji spasou jeleni. Odhrabou sníh kopytem a spasou trávu až ke kořenům. Tenhle trs ještě nenašli a já si řekl, když oni přežijí zimu takovým způsobem, proč ne já? Měl jsem hrozný hlad. Byl bych ochotný uvařit si své boty a sníst je, kdybych je nepotřeboval na cestu. Snědl jsem tedy trávu až ke kořenům, jak to dělají jeleni.“

„Jak dlouho jste byl bez jídla?“ zeptala jsem se, zároveň zděšená i fascinovaná.

„Tři dny jsem neměl vůbec nic, další týden hrst ořechů a trochu mléka. Jo,“ řekl a zahleděl se na stéblo, které držel v ruce, „v zimě je tráva tužší a kyselejší – ne jako teď – ale mně to nevadilo,“ dodal a ušklíbl se na mě.

„Ani jsem tenkrát nepomyslel na to, že jelen má čtyři žaludky, zatímco já jen jeden. Dostal jsem příšerné křeče a několik dní jsem měl větry. Později mi jeden starší muž řekl, že když chci jíst trávu, musím ji nejdřív uvařit. Ale tehdy jsem to nevěděl. Stejně bych to asi neudělal. Byl jsem strašně hladový na to, abych čekal, až se tráva uvaří.“ Vyškrábal se na nohy a podal mi ruku, abych mohla vstát.

„Bude lepší vrátit se do práce. Díky za jídlo, děvče.“ Podal mi košík a zamířil do stáje. Slunce mu svítilo do vlasů, které zářily jako zlaté a měděné mince.

Pomalým krokem jsem se vrátila do tvrze a myslela na mladíka, který žil v bahně a jedl trávu. Ani jsem si neuvědomila, že jsem mu zapomněla ošetřit rameno.

7

Kabinet Davieho Beatona

K mému překvapení na mě jeden z Columových ozbrojených mužů oblečený v kiltu čekal u brány, když jsem se vracela do tvrze. Požádal mě zdvořile, abych se dostavila do zemanovy komnaty.

Podlouhlá dvoukřídlá okna ve věžní místnosti byla otevřená dokořán a vítr se proháněl větvemi stromů v květináčích. Listí šelestilo a vzbuzovalo iluzi, že jsem někde venku.

Zeman seděl u psacího stolu a cosi psal. Když jsem vstoupila, vstal a pozdravil mě. Po několika zdvořilých otázkách na mé zdraví mě odvedl ke kleci, kde jsme společně obdivovali drobné ptáky poskakující po větvích a štěbetající v čerstvém povětří.

„Dougal a paní Fitzová říkají, že se vyznáte v léčení,“ poznamenal Colum konverzačním tónem. Prostrčil prst otvorem v kleci, aniž by tím malé obyvatele vyděsil, a malý šedivý strnad slétl ze stromu, usedl na prst a roztáhl křídélka. Colum ptáčka pohladil po hlavičce ukazováčkem druhé ruky.

„Na to, abych ovázala povrchní zranění, nepotřebuji žádné zvláštní schopnosti,“ namítla jsem.

Usmál se. „Možná ne, ale pokud to provádíte v noci, potmě a na cestě, musíte být velmi zručná. A paní Fitzová také říkala, že jste dnes ráno napravila zlomený prst jednomu z jejích chlapců a ovázala opařené rameno pomocníci v kuchyni.“

„Na tom není nic těžkého,“ opáčila jsem a čekala, co má za lubem. Pokynul jednomu ze sluhů, který rychle donesl malou misku ze zásuvky v sekretáři. Colum odklopil víčko a začal házet do klece zrní. Ptáci slétlí z větví, poskakovali po zemi a připojil se k nim také šedivý strnad.

„Nemáte nějaké vazby na klan Beatonů nebo snad ano?“ zeptal se. Vzpomněla jsem si, jak paní FitzGibbová během našeho prvního setkání řekla: *Jste snad kouzelnice? Beaton?*

„Ne, nemám. Co má klan Beatonů společného s léčením?“

Colum si mě překvapeně změřil. „Vy jste o nich neslyšela? Léčitelé z klanu Beatonů jsou známí po celé vysočině. Mnoho z nich cestuje po kraji. Jednoho jsme tu také měli.“

„Měli? Co se s ním stalo?“ zaptala jsem se.

„Zemřel,“ odpověděl Colum věčně. „Dostal horečku a během týdne byl pryč. Od té doby nemáme léčitele, zhostila se toho paní Fitzová.“

„Zdá se, že je velmi znalá věci,“ řekla jsem, majíc na mysli její velmi účinnou léčbu Jamieho zranění. Zároveň jsem si také vybavila, jak k ní mladík přišel a s nelibostí si Columa změřila. S nelibostí a také obezřetností. Tenhle muž představoval zákon, soud i spravedlnost v jedné osobě v celém regionu a byl zvyklý rozhodovat naprosto o všem.

Přikývl, stále zaujatý svými ptáky. Hodil do klece zbytek semínek a se zájmem pozoroval, jak se jeho oblíbený strnad činí.

„Ach, ano. Je docela schopná, ale je toho na ní moc. Stará se o celou tvrz a její obyvatele včetně mě,“ řekl s úsměvem.

„Myslel jsem,“ pokračoval, „že byste se mohla podívat na věci po Daviem Beatonovi, když se tu jinak nemáte čím zabavit. Mohly by vás zajímat a jistě budete vědět, k čemu slouží a jak je použít.“

„Dobře, souhlasím. Proč ne?“ Opravdu jsem se tu už začínala nudit, neboť jsem se pohybovala mezi zahradou, kuchyní a mým pokojem. Byla jsem zvědavá, co měl zesnulý pan Beaton ve své výbavě.

„Angus nebo já ji tam odvedeme, pane,“ nabídl se sluha ochotně.

„Neobtěžuj se, Johne,“ řekl Colum a laskavým gestem poslal sluhu pryč. „Ukážu to paní Beuchampové sám.“

Chůze po schodech pro něho byla obtížná a bolestivá, ale nepožádal o pomoc a já sama mu ji nenabídla.

Beatonův kabinet se nacházel ve vzdáleném křídle tvrze až za kuchyní v těsné blízkosti malého hřbitova, kde byl on sám také pohřben. Byla to úzká a tmavá komora s malými okny, která byla umístěna tak vysoko, že světlo pronikalo pouze do její horní části.

Mžourala jsem v šeru po místnosti, v níž stála vysoká skříň s desítkami malých zásuvek označených nálepkou. Džbány, krabice

a lahvičky všech možných tvarů a velikostí byly rozestaveny po policích a na pultě, kde zesnulý Beaton zřejmě připravoval léky. Soudila jsem tak ze skvrn, kterými byla dřevěná deska pokryta a moždífce, v němž zůstaly ztvrdlé zbytky jakési směsi.

Colum šel přede mnou a jeho pohyb zvířil všudypřítomný prach, který poletoval ve slunečních paprscích. Na okamžik se zastavil, aby přivykl šeru, pak pomalu vykročil, dívaje se ze strany na stranu. Pomyslela jsem si, že je v té místnosti poprvé.

Sledovala jsem, jak se namáhavě belhá po úzké komoře. „Masáž by vám mohla pomoci. Ulevit od bolesti,“ řekla jsem. Zachytila jsem jeho nevraživý pohled a přála si, abych to nikdy neřekla. Ale nevraživost brzy zmizela a vystřídal ji zdvořilý zájem.

„Musí se provádět důkladně,“ osmělila jsem se, „zejména kolem páteře.“

„Vím,“ řekl. „Angus Mhor mi ji dělá, v noci.“ Odmlčel se a ukázal prstem na jednu z lahviček. „Myslím, že toho o léčení víte dost.“

„Trochu.“ Byla jsem zvědavá, jestli mě bude zkoušet, k čemu věci v kabinetu slouží. Nálepka na lahvičce, kterou držel v ruce, nesla označení PURLES OVIS. Vůbec jsem netušila, co v ní je. Naštěstí položil nádobku zpátky na místo a přejel prstem po vrstvě prachu na velké truhle u zdi.

„Už dlouho tu nikdo nebyl,“ řekl. „Požádám paní Fitzovou, aby sem poslala někoho na úklid, ano?“

Otevřela jsem dvířka skříně a rozkašlala se, neboť jsem se dusila v oblaku prachu. „To by bylo dobré,“ souhlasila jsem. V dolním regále skříně byl objemný svazek vázaný v modré kůži. Nadzvedla jsem ho a pod ním se objevila menší knížka v laciném černém plátně už řádně ošoupaném.

Byl to Beatonův zápisník, do něhož si poznamenával jména svých pacientů, jejich potíže a způsob léčby. Metodický muž, pomyslela jsem si spokojeně. Jeden ze záznamů zněl: „2. února 1741. Sarah Graham MacKenziová, zranění na palci způsobené ostrou cívkou. Přikládat spařenou mátu, poté obklady z řebříčku, náprstníku, myšího ucha a jílu.“ Máta? Myší ucho? Nepochybně byliny, které měl ve své lékárně.

„Vyléčil palec Sarah MacKenziové?“ zeptala jsem se, když jsem zavírala zápisník.

„Sarah? Ach,“ řekl Colum zamyšleně. „Ne, myslím, že ne.“

„Opravdu? Co se stalo?“ řekla jsem. „Možná bych se na ní mohla podívat.“

Zavrtěl hlavou a zdálo se mi, že se pobaveně ušklíbl svými plnými pravidelně tvarovanými ústy.

„Proč ne?“ zeptala jsem se. „Už není na tvrzi?“

„Dá se to tak říci,“ odpověděl. Ted' už se usmíval naprosto nepokrytě. „Je mrtvá.“

Zírala jsem na něj, jak se belhá po zaprášené kamenné dlažbě ke dveřím.

„Doufám, že vy si budete počínat lépe než zesnulý Davie Beaton, paní Beuchampová,“ poznamenal. U dveří se zastavil a zkoumavě si mě změřil.

„Stěží by to mohlo být horší,“ pronesl sarkasticky.

Přecházela jsem sem a tam po úzkém kabinetu a všechno si důkladně prohlížela. Většina věcí byla k nepotřebě, ale mohly tu být i věci užitečné, které bylo třeba uchovat. Vytáhla jsem jednu ze zásuvek skříně a ucítila vůni kafru. Ano, *ten* je užitečný. Zavřela jsem zásuvku a očistila si zaprášené ruce o sukni. Snad bych měla počkat, až to tu služebná paní Fitzové uklidí a teprve pak pokračovat v obhlídce.

Vykoukla jsem na chodbu. Úplně opuštěná. Žádný zvuk. Ale nebyla jsem tak naivní, abych nevěděla, že poblíž někdo je. Taktně o tom pomlčeli, ale já jsem věděla, že jsem sledována. Když jsem šla do zahrady, někdo šel za mnou. Když jsem šplhala po schodech do svého pokoje, viděla jsem za sebou stín. Ne, nebylo mi dovoleno pohybovat se sama bez dozoru, a naděje, že se odtud dostanu, vzala za své.

Povzdechla jsem si. Alespoň tady jsem sama. A samotou jsem teď velmi potřebovala, i když jen na chvíli.

Snažila jsem se už dříve přemýšlet o všem, co se mi přihodilo od chvíle, kdy jsem se dotkla stojícího kamene. Ale věci se dály tak rychle, že jsem na přemýšlení neměla vůbec čas.

Ted' jsem chvíli pro sebe měla. Odtáhla jsem zaprášenou truhlu od zdi, posadila se a opřela se zády o kameny. Byly opravdu masivní.

Myslela jsem na kamenný kruh a snažila se vzpomenout na každý nepatrný detail posledních dní.

Křičící kameny byly poslední skutečnou vzpomínkou, která se mi vybavila. Ale o její pravdivosti jsem pochybovala. Křik a úpění trvaly celou dobu. Bylo možné, že zvuky nepřicházely z kamenů samotných, ale... z místa, do něhož jsem tehdy vstoupila. Byly kameny jakousi bránou do minulosti? A do jaké? Nenacházela jsem vysvětlení. Skok v čase, uvažovala jsem, protože jsem nepochybně byla *tehdy* a jsem i *ted'* a kameny byly pouhým propojením.

A zvuky. Ozývaly se všude. Pokud jsem si dobře vzpomínala, připomínaly hluk bitvy. Polní nemocnice, v níž jsem pracovala, byla třikrát vybombardovaná. I když jsme věděli, že tenké stěny našeho dočasného působiště nás nemohou ochránit, my všichni, lékaři, sestry i pomocné síly, jsme se vrhali dovnitř při prvním poplachu a tiskli se k sobě, abychom si dodali odvalu. Odvaha je moc zapotřebí, když kolem vás vybuchují bomby. A strach, který jsem tehdy cítila, se podobal tomu, který jsem zažívala mezi kameny.

Ted' se mi také vybavily některé věci předcházející mému nynějšímu dobrodružství. Snad maličkosti. Vzpomněla jsem si na pocit fyzického zápasu, jako bych byla někým nebo něčím chycena. Ano, s něčím jsem bojovala. Také jsem viděla určité výjevy. Nebyly to obrazy, spíše jakési neostré vjemy. Některé děsivé a já je zároveň zapuzovala i přijímala. Byl můj boj dostatečně rozhodný? Nebo jsem si dobrovolně *vybrala* návrat do této doby z nějakých podvědomých, mně neznámých důvodů?

Potřásla jsem hlavou a nenacházela odpověď. Všechno bylo příliš nejasné. Jen jsem s určitostí věděla, že se musím vrátit zpátky ke kamenům.

„Paní?“ Příjemný skotský hlas mě probudil z mých chmurných úvah. Dvě dívky, asi tak šestnácti nebo sedmnáctileté, postávaly stydlivě na chodbě. Byly oblečené do hrubých šatů, na nohou dřeváky a na hlavách uvázané šátky. Ta, která promluvila, nesla balík složených hadrů a druhá držela v ruce vědro s vařící vodou. Pomocnice paní Fitzové se dostavily poklidit kabinet.

„Nebudeme vás rušit, paní?“ zeptala se dívka úzkostlivě.

„Ne, ne,“ ujistila jsem ji. „Už jsem stejně na odchodu.“

„Zmeškala jste oběd,“ informovala mě druhá z dívek. „Ale paní Fitzová vám vzkazuje, že máte jídlo přichystané v kuchyni.“

Pohlédla jsem na okno. Slunce už bylo za zenitem a já si uvědomila, že mám docela hlad. Usmála jsem se na dívky.

„Mohla bych tam zajít. Děkuji vám.“

Odnesla jsem košík s obědem do výběhu, protože jsem se obávala, že Jamie zase nic nejedl. Seděla jsem na trávě a pozorovala, jak jí. Přitom jsem se vyptávala, proč se skrýval v lese a chtěl se dostat za hranice. Už jsem toho o něm věděla dost od lidí, kteří přicházeli do tvrze i těch, kteří v ní žili. Jamie byl z urozeného rodu a vzdělanější než ostatní. Pocházel z poměrně bohaté rodiny, jak jsem usoudila z jeho vyprávění. Proč byl teď tak daleko od domova?

„Jsem psanec,“ řekl, překvapený tím, že to nevím. „Angličané vypsalí na moji hlavu odměnu deset liber. To není moc na banditu, jako jsem já.“

„Za obstrukce?“ zeptala jsem se nevěřicně. Deset liber představovalo poloviční roční zisk malé zdejší farmy. Nechápala jsem, jak může mít uprchlý vězeň pro anglickou vládu takovou cenu.

„Ale ne. Za vraždu.“ Jídlo mi zaskočilo v krku. Jamie mě ochotně plácl po zádech a já se zmohla na otázku.

„Koho jste zabil?“

Pokrčil rameny. „Je to trochu zvláštní. Ve skutečnosti jsem muž, z jehož vraždy jsem obviněný, nezabil. Vyřídil jsem sice několik rudokabátníků během cesty, ale tohle obvinění je nespravedlivé.“

Odmlčel se a pohnul zády, jako by se otíral o neviditelnou zeď. Všimla jsem si toho zvláštního pohybu už dřív, to ráno na tvrzi, když jsem ho ošetřovala a spatřila jizvy na jeho zádech.

„Bylo to ve Fort William. Nemohl jsem se pohnout tak dva dny potom, co jsem byl dvakrát zbičován a měl jsem horečku. Když jsem se postavil, někteří... mí přátelé mě chtěli odvézt z tábora. Když jsme odjížděli, strhl se nějaký rámus. Byl zastřelen anglický seržant – náhodou, a byl to právě ten, jenž mě poprvé zbičoval. Nezasřelil jsem ho, nic osobního jsem proti němu neměl. A byl jsem tak slabý, že jsem

sotva vylezl na koně.“ Sevřel pevně ústa. „Kdybych chtěl někoho zabít, byl by to kapitán Randall.“ Svěsil ramena a stáhl si hrubou bavlněnou košili.

„Tak to bylo. To je také důvod, proč se nemohu vzdát z tvrze. Všude jsou anglické hlídky, zvláště u hranic. Ale k tvrzi se Angličané neodvážejí. A Colum má své muže, kteří tvrz ochrání.“ Usmál se a pročísl si rukou kudrnaté vlasy, až mu trčely z hlavy jako dikobrazí bodliny.

„Nevím, jestli tu Angličané mají nějaké informátory, ale venku je jistě mají. A ti by si jistě rádi vydělali pár pencí, kdyby mohli Angličanům říci, kde teď jsem.“ Usmál se na mě. „Víš, že se nejmenuji MacTavish?“

„Víš to zeman?“

„Že jsem psanec? Jistě. Colum o tom ví. Většina lidí v téhle části vysočiny ví, co se stalo ve Fort William. Zprávy se tady šíří docela rychle. Jenom neví, že se teď jmenuji MacTavish.“ Vlasy na hlavě měl stále rozježené. Chtěla jsem mu je rukou uhladit, ale neodvážila jsem se.

„Proč máte tak krátké vlasy?“ Zeptala jsem se náhle a zrudla. „Omlouvám se, nic mi do toho není. Jenom se divím, protože většina mužů, které jsem tu viděla, je mají dlouhé...“

„Také jsem měl dlouhé vlasy. Teď jsou krátké, protože mi mniši vyholili vzadu hlavu a bude trvat pár měsíců, než mi zase narostou.“ Předklonil se a ukázal mi vyholené temeno.

„Vidíš to?“ Spatřila jsem dlouhý vyholený pruh v místě, kde se táhla asi šest palců dlouhá jizva, poměrně čerstvá a slabě zarůžovělá. Jemně jsem po ní přejela prstem. Dobře se hojila, i když rána musela být hluboká a jistě silně krvácela.

„Máte bolesti hlavy?“ zeptala jsem se s profesionálním zájmem. Narovnal se a zakryl si jizvu vlasy. Přikývl.

„Někdy, ale ne velké. Měsíc jsem byl úplně slepý a hlava mi třesla. Bolesti začaly ustupovat, když se mi vrátil zrak.“ Několikrát zamrkal, aby se přesvědčil, že má oči v pořádku.

„Když jsem unavený,“ vysvětloval, „vidím nejasně. Přemety jsou po krajích rozostřené.“

„Je zázrak, že jste vůbec přežil,“ poznamenala jsem. „Musíte mít hodně tvrdou lebku.“

„To mám. Silné kosti, říkala má sestra.“ Oba jsme se zasmáli.

„Jak se to stalo?“ zeptala jsem se. Ztuhl a vypadal nejistě.

„To je otázka,“ odpověděl váhavě. „Na nic si nevzpomínám. Byl jsem v Carryarick Pass s několika chlapci z Loch Laggan. Poslední, na co si vzpomínám, byla cesta mlázím do kopce. Poranil jsem si ruku o trny a slabě krvácel a kapky krve vypadaly jako zralé bobule. A pak jsem se probudil ve Francii v opatství Sainte Anne de Beaupré, hlava mi duněla jako buben a někdo mi podával studený nápoj.“

Podrbal se na hlavě a pokračoval.

„Někdy mně připadá, že si toho pamatuji víc – lampu nad hlavou kymácející se sem a tam, chuť oleje na rtech, lidi, kteří mi cosi říkali – ale nevím, jestli je to skutečné. Vím, že mi mniši dávali opium a celou dobu jsem snil.“ Zavřel oči a zakryl je dlaněmi.

„Jeden sen se opakoval stále. V hlavě mi rostly tři kořeny. Velké, sukovité obludy. Rostly a nadýmaly se, prorůstaly mi očima a dolů do krku a já se dusil. Kořeny se kroutily a byly větší a větší. Nakonec byly tak velké, že mi praskla hlava a já se probudil strašlivou bolestí.“ Zašklebil se. „Slyšel jsem takový křaplavý zvuk jako výstřely pod vodou.“

„Ach!“

Náhle nás zakryl stín a těžká bota kopla Jamieho do žeber.

„Ty líný, mladý bastarde,“ pronesl příchozí namísto pozdravu. „Zašíváš se tu, zatímco koně tu jen tak pobíhají. A kde je ta kobyla, co ji máš zkrotit?“

„Přece nepadnu hlady, Alecu,“ bránil se Jamie. „Teď trochu obědvám, je toho tu dost.“ Vzal do ruky kus sýra a podával ho staršímu muži, jenž měl ruce zkroucené artritidou. Trvale ohnuté prsty namáhavě uchopily nabízený sýr a jejich vlastník si dřepł do trávy.

Jamie velmi zdvořilým způsobem představil návštěvníka. Alec McMahon MacKenzie, mistr koňář na tvrzi Leoch.

Podivný chlapík v kožených kalhotách a hrubé košili, mistr koňář, působil dost autoritativně na to, aby dokázal zkrotit toho nejvzpornějšího hřebce. Vypadal jako bůh války Mars, připravený hrozit a poroučet. Jedno oko měl zakryté černou páskou, huňaté obočí se táhlo přes celé čelo a dlouhé šedivé vlasy mu hrozivě vlály kolem hlavy.

Přestože jsme byli představeni, Starý Alec (tak ho Jamie oslovoval na rozdíl od Mladého Aleca, jenž byl mým průvodcem) mě naprosto ignoroval a soustředil se střídavě na jídlo a tři mladé koně pasoucí se na louce. Raději jsem přestala poslouchat, když se začali dlouze dohadovat o původu několika vzácných hřebců, okolnostech jejich počtí a narození a dalších mně nesrozumitelných podrobnostech včetně anatomie. Na řadu přišla kopyta, kolena, hřbet, hřívá a tak podobně. Protože to jediné, co jsem dokázala na koni rozpoznat, byly zuby, ocas a uši, do učeného hovoru jsem se vůbec neodvážila zasáhnout.

Opřela jsem se o lokty a vyhřívala na teplém jarním slunci. Všude kolem panoval neskutečný klid, konejšivé zdání, že se věci dějí, tak jak mají, bez ohledu na lidské neshody a zmatky. Snad lze takový klid nalézt všude v přírodě, daleko od lidských příbytků. Snad byl způsobený mojí prací na zahradě, kde jsem se dotýkala rostlin, které už, možná i mým přičiněním, začínaly rozkvétat. Snad to bylo i tím, že jsem konečně měla svou práci a nepobíhala kolem tvrze nápadná jako kaňka na papíře.

Navzdory tomu, že jsem se konverzace o koních neúčastnila, nepřipadala jsem si vyřazená, ani zbytečná. Starý Alec se choval, jako kdybych patřila ke stálým obyvatelům tvrze a také Jamie, jenž na mě čas od času pohlédl, bez zábran pokračoval v přátelském hovoru s kolegou už v galštině, aniž by ho má přítomnost rušila. Poněvadž jsem neměla ani zdání, o čem si povídají, bylo to, jako bych poslouchala bzučení včel poletujících po záhonech. Příjemně ospalá nálada odehnala všechny nepříjemné myšlenky. Už mi nevadilo Columovo věčné podezírání, necítila jsem tíseň ani nejistotu. „Dnešek se opravdu vydařil,“ pomyslela jsem si ospale a blaženě.

Možná to bylo tím, že se na obloze objevily mraky nebo se změnil tón konverzace obou mužů, ale probudila jsem se. Hovor teď probíhal v angličtině a byl docela vážný. Žádné nezávazné klábosení o koních.

„Není to ani týden od našeho shromáždění, chlapče,“ řekl Alec. „Už ses rozhodl, co dál?“

Jamie hluboce vzdychl. „Ne, Alecu, ještě ne. Někdy mě napadne to, jindy zas ono. Je to tady pěkné, pracovat s koňmi a s tebou.“ V jeho hlase zazněla spokojenost, ale záhy zmizela. „A Colum mi slíbil, že...

ale o tom asi nic nevíš. Měl bych si změnit jméno na MacKenzie a zřít se svého rodu. Ale to nemůžu udělat.“

„Jsi tvrdohlavý jako tvůj otec,“ poznamenal Alec. Ale v jeho hlase nebylo znát rozladění. „Vypadáš jako on, ale jsi vysoký a světlouhlavý jako všichni z matčina příbuzenstva.“

„Znal jsi ho?“ zajímal se Jamie.

„Tak trochu. A ještě víc jsem o něm slyšel. Přišel jsem na Leoch už před svatbou tvých rodičů. A slyšel jsem Columa a Dougala často mluvit o Black Brianovi a tvé matce Virgin Mary.“

Jamie se usmál. „A já jsem jako on, je to tak?“

„Ano, jsi, chlapče. Je mi jasné, proč se nechceš stát Columovým mužem. Ale můžeš uvažovat i jinak, ne? Kdyby ses rozhodl bojovat za Stuary, řekněme, a Dougal také, kdybys stál v tom boji na správné straně, chlapče, dostaneš zpátky svoji půdu a všechno, co ti náleží.“

Jamie odpověděl jakýmsi neurčitým hrdelním zvukem, který mohl znamenat cokoliv. Přesto se mi zdálo, že vyjadřuje pochybnost nad Alecovými slovy.

„Jo,“ řekl. „A když se Dougal rozhodne jinak, pak co? Nebo když proti Stuartům začne bojovat?“

Alec zabručel. „Pak zůstaneš tady, chlapče. Budeš mistrem koňarem v mé stáji. Už tu dlouho nebudu a nikdo to s koňmi neumí tak jako ty.“

Jamie vděčně přijal Alecovu pochvalu.

Starý muž pokračoval, dívaje se upřeně na Jamieho. „MacKenziové jsou s tvým rodem spřízněni, není to tak, že by ses zřekl své krve. A je tu ještě další důvod,“ jeho hlas teď zněl škádlivě, „jako slečna Laoghaire, ne?“

Jamie si hlasitě povzdechl, dávaje najevo své rozpaky i odmítnutí.

„No tak, chlapče. Mladý muž se nenechá bít pro dívku, když k ní nic necítí. A jistě víš, že její otec ji neprovdá za nikoho, kdo nepatří do našeho klanu.“

„Je tak mladá, Alecu, a mně jí bylo líto,“ řekl Jamie na svou obhajobu. „Nic jiného v tom není.“ Tentokrát vydal ten podivný hrdelní zvuk vyjadřující pochyby Alec.

„To říkej někomu jinému, chlapče. To by ti neuvěřil nikdo. Dobrá, když to není Laoghaire – a to by byla škoda, věř mi – byl bys docela dobrá partie na ženění, měl bys nějaké peníze a budoucnost jako příští mistr koňar. Mohl by sis dívku vybrat – pokud by si tě ona nevybrala

jako první!“ Alec rozjařeně zafrkal a rozesmál se. „Mouchy usedají na hrnec s medem, chlapče! I když jsi zatím chudý a nemáš jméno, děvčata po tobě vzdychají!“ Další smích. „Dokonce i tahle nevěstka od Sassenachů se od tebe nemůže odtrhnout, a to je čerstvá vdova!“

Nechtěla jsem poslouchat další nemístné poznámky na mou adresu a zavrtěla se. Protáhla jsem se, zívla a dlouze si protírala oči, abych se nemusela dívat ani na jednoho z nich.

„Hmmm. Myslím, že jsem spala,“ řekla jsem a zamrkala na ně. Jamie se zarudlýma ušima se začal překotně zabývat balením zbytků od oběda, které ukládal zpátky do košíku. Starý Alec na mě zíral, jako kdyby mě viděl poprvé.

„Zajímáš se o koně, děvenko?“ zeptal se. Stěží jsem za těchto okolností mohla odpovědět záporně. Dostalo se mi podrobného výkladu o kobylce pasoucí se ve výběhu, která ocasem odháněla mouchy.

„Můžeš sem přijít kdykoli chceš, děvče,“ prohlásil Alec. „Ale nesmíš chodit moc blízko, abys koně nevyplašila. A práce je tu pořád dost.“ To byla jasná výzva k odchodu, ale já se nehýbala z místa a měla jsem na paměti, proč jsem sem vlastně přišla.

„Ano, příště budu opatrná,“ slíbila jsem. „Ale než se vrátím do tvrze, ráda bych se podívala na Jamieho rameno a vyměnila obvaz.“

Alec rozvážně přikývl, ale k mému překvapení to byl Jamie, kdo moji snahu odmítl. Otočil se a zamířil zpátky do výběhu.

„Ach, to počká, děvče,“ řekl, vyhýbaje se mému pohledu. „Je tady ještě spousta práce, snad později po večeři, ano?“ Bylo to zvláštní, nezdálo se předtím, že by do práce spěchal. Ale těžko jsem ho mohla nutit, aby se podřídil mému příkazu, pokud on sám nechtěl. Pokrčila jsem rameny a souhlasila s tím, že se sejdeme po večeři. Pak jsem se vydala zpátky do tvrze.

Když jsem stoupala do mírného kopce, vzpomněla jsem si na jizvu na Jamieho hlavě. Nebyla to přímá linie, kterou mohl způsobit úder mečem. Rána byla zakřivená, jakoby od nějakého nerovného ostří. Ostří sekery? Ale pokud jsem věděla, vražedné sekery jsou – ne, byly, opravila jsem se – součástí výzbroje pouze příslušníků klanu.

Při chůzi mě napadla další věc. Jamie byl zřejmě příliš důvěřivý, neodhadl své nepřátele a i ke mně jako k cizince, se choval s dětskou otevřeností.

Odložila jsem košík se zbytky oběda v kuchyni a vrátila se do kabinetu zesnulého Beatonu, který mu sloužil jako ordinace. Po prachu a špíně tu nebylo ani stopy. Komora zářila čistotou zásluhou energických pomocnic paní Fitzové. Dokonce i tucty skleněných lahviček na policích se leskly v matném světle dopadajícím sem oknem.

Skříň byla tím nejvhodnějším místem, kde začít s inventurou bylin, mastiček a léků. Dnes po obědě, ještě než jsem usnula, jsem chvíli listovala v modré knize, kterou jsem si z kabinetu odnesla. Byl to *Průvodce a pomocník lékaře*, seznam receptů na léčení různých příznaků a nemocí. Všechny ingredience se zřejmě nacházely v nádobách ve skříni.

Knihy byla rozdělena do několika částí. „Masti, prášky a lektvary,“

„Obvazy, obklady a jejich účinek,“

„Odvary a směsi,“ a docela velká část nesla název „Očista.“

Přečetla jsem si několik receptů a bylo mi jasné, proč nebyl zesnulý Beaton zrovna úspěšným léčitelem. „Na bolesti hlavy,“ psalo se v jednom z návodů, „vezmi koňský trus, vysuš ho, rozdrť na prášek a vypij v horkém pivu.“

„Při dětských křečích přilož pět pijavic za ucho,“ a o několik stránek dál, „odvar z kořene vlašovičnicku a kurkumy podávej při žloutence.“ Zavřela jsem knihu a žasla, kolik pacientů zesnulého léčitele navzdory jeho zničujícím praktikám dokázalo přežít a dokonce se uzdravit.

Ve skříni stál obrovitý kamenný džbán s podezřele vypadajícími hrudkami. Protože jsem měla v paměti Beatonovy recepty, tušila jsem, co by to mohlo být. Otočila jsem džbán k sobě a četla ručně psanou nálepku: KOŇSKÝ TRUS. Tak tohle opravdu nebudu potřebovat, usoudila jsem a odstrčila nádobu stranou.

Při dalším prohledávání jsem zjistila, že PURLES OVIS je také trus, tentokrát ovčí. MYŠÍ UCHO byla rovněž směs živočišného původu. Byla to malá zarůžovělá myší ouška. Při pohledu na ně jsem se mírně otrásla a lahvičku odsunula z dosahu.

Byla jsem zvědavá, co se skrývá pod názvem „stínky.“ Tahle ingredience byla součástí mnoha léků a já se zaradovala, když jsem

našla lahvičku s korkovou zátkou označenou tímto názvem. Ta byla zcela zaplněná jakýmsi malými šedými pilulkami o průměru asi čtvrt palce. Byly tak souměrné, jedna jako druhá, že jsem v duchu obdivovala Beatonovu zručnost. Při bližším pohledu jsem uviděla drobné rýhy na povrchu každé „pilulky“ a mikroskopické nožičky složené vespod. Okamžitě jsem lahvičku položila zpátky na polici a utřela si ruce do zástěry. Nalistovala jsem příslušnou stránku v knize, kde stálo: „stínky“ rozuměj „svinky.“

V Beatonových džbánech byly více či méně neškodné směsi spolu se sušenými bylinami, které měly skutečně léčivé účinky. Objevila jsem prášek z kořene fialky a aromatický ocet, který používala paní Fitzová k léčbě Jamieho ran. Byl tam také pelyněk, andělíka, rozmarýn a cosi označené jako SMRDUTEK. Opatrně jsem nádobu otevřela, ale nebylo v ní nic jiného než špičky jedlových větví, které příjemně voněly. Nechala jsem nádobu otevřenou a postavila ji na stůl, aby se zatuchlý vzduch v kabinetu provoněl.

Vyřadila jsem nádoby se sušenými hlemýždi, dále OLEJ Z ŽÍŽAL, VÍNO ZE STONOŽEK, které byly rozdrčené a namočené v alkoholu, PRÁŠEK Z EGYPTSKÉ MUMIE – neurčitě vypadající směs připomínající spíše suchý jíl, HOLUBÍ KREV, MRAVENČÍ VAJÍČKA, SUŠENÉ ROPUCHY A PRÁŠEK Z LIDSKÉ LEBKY. Čí? Pomyslela jsem si.

Trvalo mi celé odpoledne, než jsem dokončila inventuru skříně a polic. Na chodbě přede dveřmi se už vršila hromada vyřazených lahví, krabiček a džbánů určených k likvidaci. Daleko méně jich zůstalo ve skříně k dalšímu použití.

Ponechala jsem si velkou krabici s pavučinami pro všechny příležitosti. Beatonův *Průvodce* i mé mlhavé vědomosti o lidovém léčitelství přičítaly pavučinám léčivý účinek při ošetření ran. Mně to sice připadalo nehygienické, ale při absenci obvazů a náplastí se mi mohly hodit. Uložila jsem krabici s pavučinami do skříně a přemýšlela, jestli by se daly nějak sterilizovat. Jistě ne vyvařit, usoudila jsem. Možná vyčistit v páře, aniž by se porušila jejich struktura a přirozená přilnavost.

Opět jsem si otřela ruce o zástěru a zaměřila se na dřevěnou truhlu u zdi. Už jsem v kabinetu prozkoumala skoro všechno kromě ní.

Odklopila jsem těžké víko a ucouvla, omráčená zápachem, který se z ní linul.

V truhle byly „chirurgické“ nástroje, které Beaton používal. Různé pilky, nože, dláta a další předměty vhodné spíše k zednickým pracím než k ošetření citlivé lidské tkáně. Zápach byl zřejmě způsobený tím, že se Davie Beaton neobtěžoval s čištěním instrumentů. Otřásla jsem se odporem při pohledu na zaschlé krvavé skvrny na ostřích a zabouchla víko.

Odtáhla jsem truhlu ke dveřím a rozhodla se požádat paní Fitzovou, aby nástroje vyvařila a předala místnímu tesaři, jestli tu nějaký je.

Vylekal mě jakýsi hluk, trhla jsem sebou a málem vrazila do osoby, která nečekaně vešla do ordinace. Byli to dva muži, větší podpíral menšího, jenž poskakoval po jedné noze. Druhou, poraněnou, měl ovázanou špinavým hadrem, jímž prosakovala krev.

Rozhlédla jsem se po kabinetu a pak ukázala na truhlu. Nebyl tu ani stůl, ani židle, natož pak nějaké lehátko. „Posaďte se,“ vyzvala jsem zraněného muže. Zřejmě se už rozneslo, že na tvrzi Leoch ordinuje nový doktor.

8

Večerní zábava

Ležela jsem ve své posteli a cítila se úplně vyčerpaná. Zvláštní bylo, že mě prohlídka pamětihodností zesnulého Beatona překvapivě bavila. A také ošetření těch pár pacientů, i když skromnými prostředky, mě naplnilo pocitem jistoty a užitečnosti. Když jsem cítila maso a kosti ve svých prstech, hmatala pulz, prohlížela jazyky a oči navyklym způsobem, úplně mě opustil pocit paniky, jenž mě pronásledoval od chvíle, kdy jsem se dotkla kamene. Jakkoli byly okolnosti a místo, na němž jsem se ocitla, podivné, bylo příjemné vědět, že tu jsou opravdoví lidé. Vlasatí a zanedbaní, ale srdce jim tlouklo a plíce dýchaly. Někteří zapáchali, byli špinaví a měli vši, ale mně to nevadilo. Nebylo to horší než podmínky v polní nemocnici a zranění nebyla tak vážná. Cítila jsem uspokojení nad tím, že jim mohu ulevit

od bolesti, napravit kloub, vyčistit ránu. Přijala jsem zodpovědnost za jiné a už si nepřipadala jako oběť vrtošivého osudu, který mě sem přivedl. Byla jsem Columovi za jeho nabídku nesmírně vděčná.

Colum MacKenzie. Teď byl pro mě cizincem on. Kultivovaný muž, zdvořilý a hloubavý, ale zároveň nesmlouvavý a tvrdý. Ještě tvrdší byl jeho bratr Dougal. Rozený válečník. A když byli pohromadě, bylo zřejmé, kdo z nich je silnější. Colum byl sice náčelník, ale s nohama mrzáka.

Syndrom Toulouse-Lautreca. Nikdy jsem se s takovým případem osobně nesetkala, ale hodně jsem o něm četla. Syndrom, pojmenovaný po svém nejznámějším nositeli (který ještě není na světě, připomněla jsem si), byl degenerativním onemocněním kostí a pojivových tkání. Postižení vypadali většinou normálně až do svých dvanácti, čtrnácti let, kdy se jejich stehenní kosti pod tíhou horní části těla začaly bortit a křivit.

Charakteristická pro osoby s tímto postižením je i bledá, těstovitá pleť s předčasnými vráskami v důsledku špatného krevního oběhu. Stejně tak mozolnaté a suché prsty, čehož jsem si také všimla. Poněvadž se nohy bortí a ohýbají, na páteř je vyvíjen zvýšený tlak a také se často zakříví. V duchu jsem si odříkávala text z odborných knih a nevědomky jsem přitom kroutila jedním pramenem vlasů. Nedostatek bílých krvinek zvyšuje možnost infekce a způsobuje předčasnou artritidu. Kvůli špatnému krevnímu oběhu a degeneraci pojivových tkání bývají postižení také často neplodní a impotentní.

Najednou jsem se zarazila a vzpomněla si na Hamishe. *Můj syn*. Řekl Colum pyšně, představuje chlapce. Hmm, pomyslela jsem si. Možná není impotentní. Nebo je. A pro Letitii je štěstím, že tolik MacKenziů se sobě podobá jako vejce vejci.

Z mých zajímavých úvah mě vyrušilo klepání na dveře. Vešel malý šikovný chlapec a přinášel mi osobní pozvánku od Columa. V síni se bude zpívat, oznámil chlapec a pan MacKenzie by byl poctěn vaší přítomností.

Těšila jsem se, že Columa opět uvidím a potvrdím si své spekulace. Rychle jsem se prohlédla ve skleněné tabuli a marně jsem se pokoušela uhladit si vlasy. Pak jsem vyšla ze dveří a následovala chlapce tmavou studenou chodbou.

Síň vypadala v noci jinak, slavnostněji. Na stěnách hořely borové louče napuštěné terpentýnem. Na obrovském ohništi s množstvím rožňů a kotlů se připravovala velkolepá večeře. Jeden velký oheň a dva menší hořely silným plamenem a z mohutných polen stoupal kouř do širokého komína.

Stoly a lavice byly odtaženy ze středu, aby kolem ohniště vznikl dostatečný prostor, nepochybně střed celého nočního dění. Po straně stála Columova vyřezávaná židle. On sám už seděl, přes nohy měl přehozenou červenou deku a před ním stál malý stolek s karafou a číši.

Když viděl moji nerozhodnost, přátelským gestem mě vyzval, abych usedla na lavici blízko něj.

„Jsem potěšen, že jste přišla, paní Claire,“ řekl neformálně. „Gwyllyn bude rád, že má nového posluchače, i když my ho také rádi posloucháme.“ Náčelník MacKenziů vypadá poněkud unaveně, napadlo mě. Ramena měl svěšená a vrásky na tváři hlubší než obvykle.

Zamumlala jsem cosi zmateného a rozhlédla se po sále. Lidé už vcházeli dovnitř, postávali v malých skupinkách a klábosili a postupně usedali na lavice podél zdí.

„Promiňte?“ hlesla jsem. Přeslechla jsem Columova slova v rostoucím hluku. Nabízel mi karafu, nádherně tvarovanou nádobu z bledězeleného křišťálu. Tekutina uvnitř byla také zelená a připomínala mořskou hlubinu, ale když ji Colum nalil do sklenic, ukázalo se, že je růžová a báječně voní. Chutnala také báječně a já přivřela oči blahem, převalovala víno na patře a pak pomalu ten úžasný nápoj polkla.

„Dobré, že?“ Hluboký hlas zněl pobaveně a já otevřela oči a spatřila Columa, jak se souhlasně usmívá.

Otevřela jsem ústa a chtěla odpovědět, ale jemná delikátní chuť vína byla pouhý klam. Bylo silné a já měla jazyk jako svázaný.

„Ú-úžasné,“ vypravila jsem ze sebe s obtížemi.

Colum přikývl. „Ano, to je. Neznáte ho?“ Zavrtěla jsem hlavou, on opět uchopil karafu a naplnil mou sklenici až po okraj voňavou růžovou tekutinou. Pozvedl svoji číši, mírně ji naklonil a nápoj se zbarvil v záblescích ohně do nachova.

„Asi se ve vínech vyznáte,“ řekl Colum a rozkošnický přivoněl k plné sklenici. „Ale to je přirozené, pokud máte rodinu ve Francii.“

Nebo tak napůl,“ opravil se s úsměvem. „Z jaké části Francie vaši příbuzní pocházejí?“

Chvilí jsem zaváhala, přemýšlela a poté odpověděla. „Je to starý příbuzenský vztah a nepřímý, ale ti příbuzní pocházejí ze severu, blízko Campiégne.“

„Ach. A nikdy jste tam nebyla?“

Zvedla jsem číši a zavrtěla hlavou. Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla, těšíc se z aromatické vůně vína.

„Ne,“ řekla jsem s očima stále zavřenýma. „Nikdy jsem se s nimi nesetkala.“ Otevřela jsem oči a zjistila, že si mě Colum zkoumavě prohlíží. „Říkala jsem vám to.“

Nevzrušeně přikývl. „Ano, říkala.“ Oči měl nádherně šedivé, orámované hustými černými řasami. Velmi přitažlivý muž ten Colum MacKenzie, pomyslela jsem si, alespoň do pasu. Teď jsem se zaměřila na skupinku stojící blízko ohně, v níž byla jeho žena Letitia a několik dalších dam, všechny zaujaté živým vyprávěním Dougala MacKenzieho. Také přitažlivý muž a od hlavy až k patě.

Pohlédla jsem zpátky na Columa, který se roztržitě díval na protější zeď.

„A já jsem vám také říkal,“ pronesl náhle, „že bych se rád co nejdříve do Francie podíval.“

„Ano, říkal,“ opakoval, uchopil karafu a zadíval se na mě tázavým pohledem. Pevně jsem svírala svoji číši a gestem mu naznačila, že mi stačí nalít do poloviny, ale on ji znovu naplnil až po okraj.

„Ano, jak jsem vám říkal, paní Beuchampová,“ pokračoval, „myslím, že tu můžete být spokojená do té doby, než budou učiněna potřebná opatření k vašemu převozu. Není třeba spěchat. Je teprve jaro a do podzimu zbývá ještě dost času.“ Pozvedl svůj pohár a upřel na mě vychytralý pohled.

„Kdyby vám nevadilo dát mi nějaká jména vašich příbuzných ve Francii, mohl bych jim dopředu poslat zprávu – aby se připravili na váš příjezd, ano?“

Trik se vydařil a já měla pramalou šanci se bránit, a tak jsem jen zamumlala něco jako ano – dobrá – snad – později a překotně se omluvila, že si musím nutně odskočit, ještě než začne představení.

Moje záminka nebyla tak úplně smyšlená a trvalo mi chvíli, než jsem objevila v setmělých chodbách místo, které jsem hledala. Tápavě

jsem se vydala na zpáteční cestu, v ruce stále držela sklenici, až jsem konečně našla osvětlený vchod do síně. Ale byl to druhý, menší vchod na opačné straně. Byla jsem tomu ráda a nenápadně kráčela dlouhým sálem a závistivě sledovala malé skupinky návštěvníků, kteří se dobře bavili. Došla jsem na konec sálu a chystala se usednout na jednu z lavic.

Když jsem pohlédla na horní konec místnosti, spatřila jsem štíhlého muže s harfou. Nebyl to nikdo jiný než pověstný bard Gwyllyn. Colum zvedl ruku a sluha přispěchal se stoličkou, na níž se bard usadil a začal ladit harfu. Přejížděl lehce prsty po strunách s uchem přiloženým k nástroji. Colum nalil další číši vína ze své karafy a přivolal sluhu, aby ji donesl bardovi.

„Ach, žádá si svou dýmku, svou číši a své oddané posluchače,“ zašeptala jsem neuctivě a zachytila zvláštní pohled Laoghaire, která mě po očku sledovala. Seděla pod velkým nástěnným kobercem, na němž byl výjev lovce se šesti psy, jak pronásledují zajíce.

„Trochu příliš velký, nemyslíš?“ prohodila jsem nenuceně, ukazujíc na koberec na zdi. Pak jsem usedla na lavici vedle ní.

„Ach! Hm, ano,“ odpověděla opatrně a poněkud se odsunula stranou. Snažila jsem se ji přimět k přátelské konverzaci, ale odpovídala většinou jednoslabičně, červenala se a zajíkala a já se brzy vzdala. Moji pozornost upoutala scéna na konci místnosti.

Když Gwyllyn naladil harfu, vytáhl z kabátu tři dřevěné flétny různých velikostí, které položil na stolek vedle sebe.

Překvapeně jsem zjistila, že Laoghaire nesdílí můj zájem o barda a jeho nástroje. Seděla schoulená a upřeně zírala přes mé rameno směrem k menšímu vchodu.

Podívala jsem se také tím směrem a zahlédla vysokou, rudovlasou postavu Jamieho MacTavishe, jenž vstoupil do síně.

„Ach! Tvůj galantní hrdina. Líbí se ti, že?“ zeptala jsem se dívky. Zavrtěla prudce hlavou, ale její zarudlé tváře byly dostatečnou odpovědí.

„Dobrá, uvidíme, co se dá dělat,“ řekla jsem velkodušně. Vstala jsem a zamávala na mladíka.

Uviděl mě a vykročil davem směrem k nám, usmívaje se. Netušila jsem, co se mezi ním a dívkou odehrálo na dvoře, ale způsob, jakým Laoghaire pozdravil, byl velmi vřelý, i když stále formální. Také mně

se uklonil. Po všem, co se mezi námi dvěma stalo, se nemohl tvářit cize.

Z horního konce sálu se ozval rozhodný pokyn a představení mohlo začít. Spěšně jsme usedli na svá místa. Jamie se posadil mezi mě a Laoghaire.

Gwyllyn byl nenápadně vyhlížející muž, křehké tělesné konstrukce a bezbarvých vlasů, ale když začal zpívat, nedal se přehlédnout. Všechny oči v sále se na něho upíraly. Na úvod přednesl jednoduchou píseň v galštině za doprovodu harfy. Hrál tak úchvatně, že každý dotek jeho prstů se rozezněl mnohonásobnou ozvěnou ve ztichlém sále. Také jeho hlas byl zdánlivě prostý. Zpočátku se zdálo, že na jeho zpěvu není nic těžkého – byl radostný a nenásilný. A pak jste cítili, že vámi zpěv prochází, každá slabika křišťálově čistá, a bolestně rozechvívá vaši mysl.

Píseň odměnil bouřlivý potlesk a bard pokračoval druhou písní tentokrát ve velštině, alespoň myslím. Trochu mi to připomínalo kloktání, ale většinou publika se to velmi líbilo. Jistě tu píseň slyšeli už předtím.

Během krátké přestávky jsem se Jamieho tiše zeptala. „Je Gwyllyn na tvrzi už dlouho?“ Pak jsem si vzpomněla a řekla. „Ach, ale vy to nemůžete vědět nebo snad ano? Zapomněla jsem, že jste tu nový.“

„Už jsem tu kdysi byl,“ odpověděl. „Strávil jsem na tvrzi Leoch rok, když mi bylo tak šestnáct let a Gwyllyn už tu byl. Colum miluje hudbu, jak vidíš. Platí Gwyllyna dost dobře na to, aby zůstal. Ten Velšan by byl vítán na každé zemanské tvrzi, kdyby se rozhodl odejít.“

„Vzpomínám si, kdy jste tu byl,“ ozvala se Laoghaire, která se stále červenala. Jamie se k ní otočil a usmál se.

„Ano? Muselo ti být tak sedm nebo osm let. Netušil jsem, že si mě tenkrát někdo všiml.“ Pak se opět otočil ke mně a zdvořile se zeptal. „Máte také velšské hudebníky?“

„Ale já si vzpomínám,“ nedala se odbýt Laoghaire. „Byl jste tu, myslím,... vy si na mě nevzpomínáte?“ Rukama si nervózně rovnala záhyby na sukni. Kouše si nehty, pomyslela jsem si.

Jamieho pozornost teď vzbudila skupinka lidí na opačném konci, která se v galštině o něčem dohadovala.

„Ach?“ řekl neurčitě. „Ne. Já si nevzpomínám,“ prohodil a usmál se na dívku. „Chlapci v šestnácti jsou tak zaměstnáni sami sebou, že nevěnují pozornost nějakým usmrkaným děckám.“

Myslela jsem, že tu poznámku pronesl s úmyslem shodit sám sebe, a ne svoji posluchačku. Ale účinek byl opačný. Chtěla jsem dopřát Laoghaire, která se tvářila uraženě, aby se trochu vzpamatovala, a spěšně jsem vyhrkla. „Ne, neznám vůbec žádného Velšana. Vy víte, o čem zpíval?“

„Jistě,“ řekl Jamie a začal recitovat text písně v anglickém překladu. Byla to stará balada o mladíkovi, jenž si zamiloval mladičkou dívku (koho jiného?), ale necítil se jí být hoděn, poněvadž byl chudý. Proto odešel na moře. Jeho loď ztroskotala a on se dostal mezi mořské obludy, které ho ohrožovaly a mořské panny ho pak unesly, prožil mnohá dobrodružství, našel poklad a vrátil se domů právě v den svatby své milé. Vdávala se za jeho nejlepšího přítele, který byl také chudý, ale měl víc rozumu.

„A co byste dělal vy?“ zeptala jsem se škodolibě. „Také byste si dívku nevzal, protože jste chudý, nebo by vám to nevadilo?“ Tahle otázka Laoghaire očividně zaujala a naklonila hlavu, aby lépe slyšela Jamieho odpověď.

„Já?“ zeptal se pobaveně. „Protože žádné peníze do začátku nemám a je mizivá šance, že je kdy budu mít, byl bych šťastný, kdybych našel dívku, která by si mě chtěla vzít i bez peněz.“ Potřásl hlavou a ušklíbl se. „Nemám žaludek na mořské obludy.“

Už otvíral ústa, aby pokračoval, ale předběhla ho Laoghaire, která mu nesměle položila ruku na rameno, začervenala se a rychle ucukla, jako by se právě spálila.

„Pssst,“ řekla. „Myslím, že teď bude vyprávět. Vy to nechcete slyšet?“

„Ale ano.“ Jamie se předklonil, pak si uvědomil, že mi brání ve výhledu a trval na tom, abych si přesedla. Laoghaire tím vůbec nebyla nadšená a já se ohradila, že vidím dobře. Ale on jinak nedal.

„Ne, tady budeš vidět a slyšet lépe. A když bude přednášet v galštině, budu ti šeptat do ucha, co říká.“

Každá část bardova vystoupení byla dosud odměněna frenetickým potleskem, přestože se lidé během jeho zpěvu tiše bavili. Síní se nesl hluboký tlumený šum spolu s vysokými, libými tóny harfy. Ale teď se

rozhostilo napjaté očekávání. Gwyllynův hlas zněl při vyprávění stejně průzračně jako jeho zpěv, každým slovem stupňoval příběh, který zakončil v naprostém tichu.

„Byl takový čas, před dvěma sty lety...“ vyprávěl bard anglicky a já pocítila cosi jako *déjà vu*. Hovořil stejným způsobem jako náš průvodce na jezeře Loch Ness, když vyprávěl příběhy o Great Glenu.

Nebyl to příběh o duchách a hrdinech, ale o lidech.

„Blízko Dundregganu žil tehdy klan Wee Folk,“ začal. „A zdejší hora byla pojmenována po drakovi, jenž v ní přebýval. Po smrti Fionny a Feina se lidé klanu Wee Folk, který se zde usadil, rozhodli požádat matky zdejších mužů, aby se staly kojnými jejich dětí. Mysleli si, že s mateřským mlékem nasají jejich malé děti sílu hrdinů.“

„Ewan MacDonald z Dundregganu byl jednou v noci na lovu, zatímco jeho žena se chystala porodit jejich prvorozené dítě. Vál silný vítr a v jeho poryvech zaslechl Ewan vzdechy své ženy. Ewan MacDonald se otočil proti větru a zabodl nůž do vzduchu ve jménu Nejsvětější trojice. A jeho žena v tu chvíli porodila zdravého syna.“

Příběh byl přijat s obdivným „ach“ a byl vystřídán legendami o důmyslu a neobyčejném nadání lidu Wee Folk. Některé vyprávěl bard v angličtině, jiné v galštině, všechny však měly zvláštní podmanivý rytmus a byly velmi krásné. Jamie dodržel slib a překládal mně hlubokým hlasem příběhy v galštině tak rychle a obratně, jako by je už mnohokrát předtím slyšel.

Jeden příběh mě zvláště zaujal. Byl o muži, jenž se ocitl v noci na úpatí kouzelné hory a zaslechl žalostný zpěv ženy ze skal. Zaposlouchal se do něho a slyšel tato slova:

*„Jsem žena zemana z Balnainu
a lid mě unesl z našeho domu.“*

Muž spěchal do domu zemana a našel jej prázdný. Pán odešel a jeho žena a dítě zmizeli. Muž rychle vyhledal kněze a zavedl ho ke kouzelné hoře. Kněz skále požehnal a pokropil ji svčnou vodou. Vtom se zatmělo a ozval se hrozivý úder hromu. Pak vyšel z mraků měsíc a ozářil ženu zemana z Balnainu, která ležela vyčerpaná v trávě s dítětem v náručí. Byla unavená jako po dlouhé cestě, ale nedokázala říci, kde byla a jak se sem dostala.

Když dovyprávěl, Gwyllyn chvíli odpočíval, upíjeje víno, zatímco si posluchači v sále mezi sebou tiše sdělovali další historky.

Byla jsem tak zaujatá a vzrušená dávnými příběhy a v hlavě se mi začaly rojit bláznivé myšlenky. Snad to bylo způsobené také vínem a podmanivou hudbou, že jsem si v duchu opakovala.

„Byl takový čas, před dvěma sty lety...“

V příbězích z vysočiny se vždy zmiňuje doba před dvěma sty lety, říkal přece reverend Wakefield. Je to totéž jako „Byl jednou jeden...“

A ta žena uvězněná ve skalách, která se vrátila po dlouhé cestě a nevěděla, kde byla a jak se na místo dostala...

Zjezily se mi chloupky po těle, přestože v sále bylo teplo. Dvě stě let. Z roku 1945 do roku 1743. Ano, téměř na chlup. A žena ve skalách. Není to nápadná podobnost?

Pak mě cosi napadlo. Ta žena se vrátila. Svěcená voda, modlitba, ale *vrátila se*. Takže je to možné, snad. Musím se dostat na Craigh na Dun. Zmocnilo se mě silné vzrušení a zatočila se mi hlava. Sáhla jsem po sklenici s vínem, abych se vzpamatovala.

„Buď opatrná!“ Roztřesenými prsty jsem uchopila téměř plnou křišťálovou sklenici a opatrně ji postavila na lavici vedle sebe. Jamie se natáhl přese mě a úzkostlivě číši přidržel. Zvedl ji dvěma štíhlými prsty a přičichl k ní. Pak mi ji vrátil a tázavě zvedl obočí.

„Je výtečné,“ sdělila jsem mu.

„Ano, já vím,“ řekl se zkoumavým výrazem. „Columovo, že?“

„Proč? Ano. Chcete se napít? Je opravdu vynikající,“ opakovala jsem a nabídla mu svou sklenici. Chvilí zaváhal, pak moji nabídku přijal a trochu se napil.

„Jo, je velmi dobré,“ řekl a postavil číši zpátky na lavici. „Ale také dvakrát tak silné. Colum ho pije na noc, aby ho nebolely nohy. Kolik jsi toho už vypila?“ zeptal se starostlivě.

„Dvě, ne, tři sklenice,“ odpověděla jsem. „Chcete říci, že jsem opilá?“

„Ne,“ opáčil klidně. „Myslím, že nejsi. Ale většina lidí, kteří pijí Columovo víno, je po dvou sklenicích pod stolem.“ Natáhl se a znovu uchopil číši.

„Ale,“ dodal přísně, „myslím, že už bys neměla pít nebo nevyjdeš po schodech.“ Vypil obsah sklenice a prázdnou ji podal Laoghaire, aniž by se na ni podíval.

„Odnes ji, děvče,“ řekl laskavě. „Je už pozdě. Myslím, že doprovodím paní Beuchampovou do jejího pokoje.“ Popadl mě za

loket a strkal směrem k východu. Dívka se na nás zlostně dívala a já si s úlevou pomyslela, že pohled přece nezabíjí.

Jamie mě doprovodil k pokoji a k mému překvapení také vstoupil. Zabouchl dveře a okamžitě si svlékl košili. Stála jsem jako zkoprnělá, ale pak si vzpomněla, že jsem mu chtěla dnes večer vyměnit obvaz.

„Byl bych rád, kdybys mi to sundala,“ řekl a poškrábal se pod pažím. „Už mě to dře.“

„Překvapuje mě, že jste si to nesundal sám,“ řekla jsem a natáhla se, abych mu obvaz rozvázala.

„Bál jsem se, protože jsi mi to zakázala,“ odpověděl a přidržel si mě měřil. „Myslel jsem, že mi vynadáš, když na to jen sáhnu.“

„Vynadám vám, když se teď neposadíte a nebudete klidně sedět,“ řekla jsem škrobeně. Položila jsem obě ruce na jeho zdravé rameno a poněkud vrávoravě ho stáhla na stoličku vedle postele.

Sundala jsem obvaz a opatrně ohmatala ramenní kloub. Byl stále trochu nateklý a poškrábaný, ale nic nenasvědčovalo zranění svalů.

„Když jste se toho chtěl co nejdřív zbavit, proč jste mi to nedovolil včera odpoledne?“ Jeho chování ve stáji mě zmátlo, zvláště když jsem teď viděla zarudlou kůži v místech, kde byl obvaz pevně utažený. Opatrně jsem látkový pruh odstranila, abych mu nezpůsobila bolest.

Podíval se po očku na mě a pak rozpačitě řekl. „No, to bylo jen proto, že jsem si nechtěl svléci košili před Alecem.“

„Stydlivý, co?“ prohodila jsem suše. On zatím pomalu pohnul zraněným kloubem a spokojeně se usmál.

„Kdybych se styděl, neseděl bych do půl těla nahý ve tvém pokoji. Ne, bylo to kvůli jizvám na zádech.“ Když spatřil můj udivený výraz, vysvětloval. „Alec ví, kdo jsem – myslím, že slyšel o mém bičování, ale nikdy ho neviděl na vlastní oči. A vědět o něčem není to samé, jako vidět to na vlastní oči.“ Pak se zarazil s očima upřenýma na podlahu. „Možná, že nevíš, jak to myslím. Když se dozvíš, že byl nějaký muž zraněný, tak je to pouze jedna z věcí, kterou o tom muži víš, ale tvůj názor na něho se nezmění. Alec ví, že jsem byl zbičován, stejně jako ví, že mám rezavé vlasy. Ale to nemá na jeho chování ke mně žádný vliv.“ Zvedl oči a čekal na nějaké znamení porozumění.

„Ale když to vidíš na vlastní oči, je to...“ zaváhal, hledaje slova, „je to trochu... osobní, tak jsem to myslel. Myslím, že kdyby ty jizvy viděl, nemohl by na ně přestat myslet. Pokaždé, když bychom byli

spolu. A já bych věděl, že na ně myslí a zase bych začal vzpomínat a...“ odmlčel se a otrásl se.

„Dobrá. To se špatně vysvětluje. Ale já nejsem nijak útlocitný. A konec konců si na svá záda ani nevidím.“ Viděla jsem dost mužů o berlích, od nichž lidé raději odvrátili zrak, když je míjeli na ulici. A Jamieho vysvětlení vůbec nebylo špatné.

„Nevadilo by vám, kdybych se na vaše záda podívala já?“

„Ne, nevadilo.“ V hlase mu zaznělo překvapení. „Myslím, že ty jediná mi dokážeš projevít lítost, aniž bych si připadal jako ubožák.“

Trpělivě seděl a já ho obešla a pozorně si prohlížela jeho záda. Nevím, jak dalece si byl svého poškození vědom, ale bylo opravdu zlé. Dokonce i při světle svíčky, a přestože jsem jeho záda už jednou viděla, neubránila jsem se zděšení. Předtím jsem viděla pouze jedno rameno. Teď celá záda, která pokrývaly jizvy od ramen až do pasu. Některé z nich už vybledly a tvořily tenké bílé čáry, jiné zely jako tlusté hluboké rýhy přetínající zádové svalstvo. Pomyslela jsem si s lítostí, že to musela být dříve hezká, hladká záda. Kůži měl jinak pružnou a hebkou a kosti i svaly pevné a elegantní.

Jamie měl pravdu. Při pohledu na tak brutální poškození jsem musela myslet na to, jak bylo způsobeno. Snažila jsem se zahnat obraz spoutaného mladíka s provazy zařezávajícími se hluboko do masa, s hlavou přimáčknutou k dřevěné lavici, ale vůbec se mi to nedařilo. Křičel, když ho bičovali? Slyšela jsem o podobných zvěrstvech v poválečném Německu, ale on byl v právu a slyšet není totéž co vidět.

Mimoděk jsem se ho dotkla, jako bych ho mohla vyléčit pouhým dotykem a smazat hluboké jizvy svými prsty. Zhluboka vzdychl, ale nepohnul se, když jsem pomalu přejížděla po rýhách, jako bych mu chtěla ozřejmit rozsah poškození, které on sám nemohl vidět. Nakonec jsem rukama spočinula na jeho ramenech a stěží jsem hledala slova.

Položil svou ruku na mou a lehce ji stiskl.

„Dějí se horší věci, děvče,“ řekl tiše. „Myslím, že se rána dobře zahojila,“ dodal, otočil hlavu a namáhavě se podíval na své zraněné rameno. „Už mě ani nebolí.“

„To je dobře,“ řekla jsem účastně. „Hojí se vám to dobře, nemáte už žádné strupy a rána ani nemokvá. Jen dbejte na čistotu a paži nenamáhejte v příštích dvou až třech dnech víc, než musíte.“ Poklepala

jsem mu na zdravé rameno a naznačila mu, že se může obléknout. Natáhl si košili už bez mé pomoci a cípy zastrčil do kiltu.

U dveří se zastavil a chvíli bylo trapné ticho, neboť nevěděl, jak se rozloučit. Nakonec mě pozval opět do stáje, abych se podívala na právě narozené hříbě. Slíbila jsem mu, že určitě přijdu a popřáli jsme si dobrou noc, samozřejmě oba najednou. Zasmáli jsme se tomu, rozpačitě na sebe kývli a já zabouchla dveře. Ulehla jsem do postele a okamžitě usnula omámená vínem. Jistě se mi budou zdát neklidné sny, ale zítra ráno si na ně ani nevzpomenu.

Další den jsem prožila náročné dopoledne, přijímala nové pacienty a hrabala se v zásuvkách ve snaze najít další užitečné byliny, abych doplnila chabé zásoby. S jistou obřadností jsem nové případy zapisovala do knihy Davieho Beatona a kolem poledne opustila stísněný kabinet a šla se nadýchat čerstvého vzduchu.

Chodby byly prázdné a já využila příležitosti k prozkoumání horních poschodí tvrze, nakukovala do prázdných pokojů a točitých schodišť a všechno se snažila dobře zapamatovat. Ale nebylo to vůbec jednoduché. Stavba byla, mírně řečeno, dosti nepřehledná. Během let tu přibýly různé přístavky a bylo těžké odhadnout, jestli vůbec existoval nějaký původní stavební plán. V hlavním sále byl například výklenek zbudovaný ve zdi vedle schodiště, který zjevně nesloužil ničemu. Byl příliš malý na to, aby se dal využít.

Výklenek byl částečně zakrytý závěsy z hrubého plátna. Když jsem ho mýjela, zahlédla jsem uvnitř jakýsi pohyb a zpozorněla. Zastavila jsem se a nakoukla dovnitř. Spatřila jsem rukáv Jamieho košile obtočený kolem dívčího pasu. Tiskl ji k sobě, aby ji mohl políbit. Žluté dívčiny vlasy se třpytily ve slunečních paprscích, pronikajících sem úzkým okénkem.

Ztuhla jsem a nevěděla, co mám dělat. Vůbec jsem je nechtěla špehovat, ale obávala jsem se, že je zvuk mých kroků na kamenné dlažbě vyruší z jejich milostného objetí. Zatímco jsem váhala, Jamie dívku pustil a rozhlédl se. Jeho oči se střetly s mými a ve tváři se mu objevil zmatený výraz. Okamžitě se ale vzpamatoval, posměšně se

ušklíbl a posadil si dívku na kolena. Po špičkách jsem se odplížila pryč. To nebyl můj styl. Nicméně jsem měla jisté pochybnosti, že by Colum a otec dívky takovému „spojení“ přáli. Oba mladí lidé by si pro příště měli pečlivěji vybírat místo schůzky.

Jamieho jsem spatřila při večeři, jak sedí s Alecem. Já seděla na opačné straně dlouhého stolu. Mladík mě srdečně zdravil, ale jeho pohled byl ostražitý. Starý Alec mě přivítal obvyklým „mhm“. Ženy, jak mně vysvětloval ve stáji, nemají přirozený cit pro koně, a je proto obtížné s nimi hovořit.

„Jak se daří koním?“ zeptala jsem se, aby řeč nestála.

„Docela dobře,“ odpověděl Jamie opatrně.

Pozorovala jsem ho přes velkou mísu vařených tuřínů. „Máte trochu nateklá ústa, Jamie. Praštil vás kůň?“ zeptala jsem se škodolibě.

„Jo,“ odpověděl a přimhouřil oči. „Trhnul hlavou, když jsem se nedíval.“ Mluvil klidně, ale ucítila jsem, jak se mě pod stolem dotkl velkou botou. Trvalo to jen chvíli, ale jeho výstraha byla víc než zřejmá.

„To je zlé, takové klisny mohou být nebezpečné,“ prohodila jsem nevinně.

Bota se opět připomněla, když Starý Alec řekl. „Klisna? Ty teď nepracuješ s klisnami, že ne, chlapče?“ Kopl jsem Jamieho pod stolem do kotníku, až na lavici nadskočil.

„Co se děje, chlapče?“ zeptal se Alec.

„Kousl jsem se do jazyka,“ zamumlal Jamie a přiložil si dlaň k ústům.

„Nešikovný pitomče. Co jsem mohl očekávat od takového idiota, který...“ Alec pokračoval několik minut v nadávkách. Svého asistenta nazýval hlupákem, lenochem a nešikou. Jamie, ten nejšikovnější člověk, jakého jsem kdy potkala, sklopil hlavu a mlčky jedl. Tvářil se sice netečně, ale tváře mu hořely. Já se po zbytek večeře také věnovala svému talíři.

Jamie odmítl další chod, což bylo dušené maso, naštvaně se zvedl a odešel od stolu, čímž ukončil Alecovu tirádu. Starý koňář a já jsme pak několik minut seděli mlčky. Alec vytřel talíř kouskem chleba, vložil si ho do úst a výsměšně si mě prohlížel svým jediným modrým okem.

„Nepokoušej čerta, děvče,“ řekl významně. „Jestli se její otec a Colum něco dozvědí, mladý Jamie z toho nevyvázne jen s modřinou na oku.“

„Chce se ženit?“ zeptala jsem se zvědavě. Rozvážně přikývl.

„Může být. Ale tohle není žena, kterou může mít.“

„Ne?“ podivila jsem se. Ve stáji říkal Alec něco jiného.

„Ne, on potřebuje ženskou, ne dívku. A Laoghaire nikdy nedospěje.“ Stará bezzubá ústa se zkřivila do pořouchlého úsměvu. „Můžeš si myslet, že jsem celý život prožil ve stáji, ale já měl manželku a to byla ženská. A já se v ženských vyznám.“ Vstal a jeho modré oko se zalesklo.

Natáhla jsem mimoděk ruku, abych ho zadržela. „Jak víte...“ spustila jsem.

Starý Alec se posměšně ušklíbl.

„Mám sice jen jedno oko, děvče, ale to neznamená, že jsem slepý.“ Odbelhal se a už se na mě nepodíval. Já se po schodech vydala do svého pokoje a uvažovala, co starý koňář myslel svou poslední poznámkou.

9

Shromáždění

Můj život už dostával řád a dalo se hovořit i o rutině. Vstávala jsem za úsvitu stejně jako většina obyvatel tvrze. Nasnídala jsem se ve velkém sále, a pokud pro mě paní Fitzová neměla žádné pacienty, šla jsem pracovat do zahrady. Pracovalo tam dalších několik žen se svými pomocníky, většinou chlapci různého věku. Ti přicházeli a odcházeli, odváželi odpad a přivázeli nářadí a hromady hnoje. Pracovala jsem převážně celý den, někdy zašla do kuchyně pomoci s přípravou zeleniny, když mě zrovna nevolala léčitelská povinnost do mé Skrýše. Tak jsem říkala temnému kabinetu zesnulého Beatona.

Jednou za čas jsem přijala Alecovo pozvání a zašla do stáje, většinou vyčerpaná po celodenní práci. Jindy, když se mi ještě nechtělo spát, účastnila jsem se shromáždění v síni a poslouchala

večerní vystoupení, příběhy, písně nebo hru na harfu a dudy. Dokázala jsem velšského barda Gwellyna poslouchat celé hodiny. Stále mě nepřestával okouzlovat, i když jsem často nevěděla, o čem zpívá.

Obyvatelé tvrze si na moji přítomnost zvykli a já na jejich, některé ženy mi ostýchavě nabízely přátelství a já se účastnila jejich hovorů. Velmi se o mě zajímaly, ale já většinou odpovídala na jejich váhavé otázky tak, jako jsem odpovídala Columovi. To jim zřejmě stačilo a po jisté době se vyptávat úplně přestaly. Když se dozvěděly, že se trochu vyznám v léčení, začaly mi klást otázky týkající se zdraví jejich dětí, manželů a domácích zvířat. Manželé a zvířata pro ně byli stejně důležití.

Kromě běžných otázek a klábosení se zvláště hovořilo o nadcházejícím shromáždění, o němž se mi ve stáji zmínil také Starý Alec. Usoudila jsem, že se jedná o velmi významnou událost. Také přípravy tomu odpovídaly. Do kuchyně se ve velkých koších přinášela zelenina a u řezníka viselo více než dvacet stažených dobytčat, která chránil voňavý kouř od dotěrných much. Ve vozech sem byly dopraveny sudy piva a složeny ve sklepení, z nedalekého mlýna přivezli pytle mouky a z okolních sadů koše třešní a meruněk.

Byla jsem pozvána, abych se účastnila jedné z těchto ovocných výprav spolu s několika mladými ženami a přijala to s nadšením. Těšila jsem se, že se konečně dostanu z dosahu skličující kamenné pevnosti.

V sadu bylo nádherně a já si vychutnávala pobyt venku v chladivé ranní mlze. S rozkoší jsem se natahovala do větví obsypaných rudými třešněmi a hladkými, oblými meruňkami a pohmatem zkoušela, jestli jsou dostatečně zralé. Trhaly jsme jen ty nejlepší kusy a ukládaly je do košíků. Také jsme jich při česání dost snědly. Část plodů určených do koláčů a zavařenin jsme dávaly zvlášť. Obrovské spižírny se mezitím plnily pečivem, likéry, šunkami a podobnými delikatesami.

„Kolik lidí se obvykle účastní shromáždění?“ zeptala jsem se Magdaleny, jedné z dívek, s níž jsem se spřátelila.

Nakrčila malý pihovatý nos a zamyslíla se. „Nevím to jistě. Poslední velké shromáždění se na tvrzi Leoch konalo před více než dvaceti lety a tenkrát přišlo asi dvě stě mužů – to zemřel starý Jacob a Colum se stal náčelníkem. Možná i víc. V tom roce byla velká úroda a lidé měli více peněz, aby mohli utrácet.“

Na tvrzi byli návštěvníci netrpělivě očekáváni. Jen oficiální část shromáždění, přísaha, hon a hry, měla trvat několik dní. Ti nejlepší Columovi muži byli ubytováni přímo na tvrzi, zatímco chudším vojákům a chalupníkům byl postaven tábor na neobdělaném pozemku u potoka. Potulní dráteníci, kočovní cikáni a prodavači drobného zboží si otevřeli provizorní tržiště blízko mostu. Obyvatelé tvrze i nedaleké vesnice se sem chodili dívat každý večer po práci a kupovali náradí a oblečení, okukovali kejklíře a sdělovali si poslední klepy.

Nespouštěla jsem oči z příchozích, kteří po desítkách proudili do tvrze, a umínila si, že té poněkud nepřehledné situace využiji. Koní tu bylo dost, ve stájích i ve výběhu a nikdo je nepočítal. Ve všeobecném zmatku provázejícím shromáždění nebude těžké uprchnout, pomyslela jsem si.

Bylo to během jedné z ovocných výprav, když jsem poprvé potkala Geillis Duncanovou. Mezi kořeny olše jsem našla malý trs *Askárie* a hledala jsem další. Šarlatové hlavičky rostly v malých shlucích, tak pět nebo šest hub na jednom místě, ale v sadu jsem jich zahlédla mnohem víc.

„Jsou jedovaté,“ ozval se hlas za mnou. Napřímila jsem se a narazila hlavou do kmene pinie, pod níž houby rostly.

Když se mi v hlavě rozsvítilo, uviděla jsem vysokou mladou ženu, jak se hlasitě směje. Vypadala jen o několik let starší než já. Měla světlé vlasy i pleť a ty nejkrásnější zelené oči, jaké jsem kdy viděla.

„Promiňte, že se vám směji,“ řekla přátelsky. „Nemohla jsem si pomoci.“

„Dovedu si představit, jak legračně jsem vypadala,“ řekla jsem poněkud dotčeně a hladila si bolavé místo na hlavě. „A děkuji vám za upozornění. Vím, že ty houby jsou jedovaté.“

„Ach, vy to víte? A koho jimi chcete otrávit? Snad manžela? Řeknete mi, jestli se to podařilo a já to zkusím také.“ Její smích zněl nakažlivě a rozesmála jsem se i já.

Vysvětlila jsem jí, že zatímco syrové houby jsou skutečně jedovaté, když se usuší a rozdrťí na prášek, zastavují krvácení. Sama paní Fitzová říká: Věřím jim víc než *Průvodci lékaře Davieho Beatona*.

„To je legrační,“ řekla, stále se smějíc. „A věděla jste, že tyhle,“ sehnula se a utrhla hrst drobných malých kvítků, „způsobují krvácení?“

„Ne,“ přiznala jsem se s údivem. „Proč by někdo chtěl začít krvácet?“

Podívala se na mě s výrazem nekonečné trpělivosti. „Zbavit se dítěte, které nechcete, tak to myslím. Ale působí jen tehdy, když je užijete brzy po početí. Když se zpozdíte, mohou zabít vás i dítě.“

„Zdá se, že o tom hodně víte,“ poznamenala jsem, stydíc se za svou nevědomost.

„Trochu. Děvčata z vesnice za mnou chodí kvůli takovým věcem. A někdy i vdané ženy. Říkají, že jsem čarodějnice,“ řekla a vykulila své nádherné oči v předstíraném údivu. Pak se ušklíbala. „Ale můj manžel je daňový zmocněnec pro zdejší oblast, tak to neříkají příliš hlasitě.“

„Ten mládenec, kterého jste přivedla s sebou,“ pokračovala nenuceně, „ten si už u mě koupil několik nápojů lásky. Je váš?“

„Můj? Kdo? Myslíte, hm, Jamieho?“ vykoktala jsem.

Mladá žena se docela dobře bavila. Usedla na pařez a začala si hrát s pramínky svých světlých vlasů.

Ach, ano. Je dost dívek, které by chtěly muže s takovýma očima a vlasy. Bez ohledu na to, že je na jeho hlavu vypsána odměna a že nemá žádné peníze. Ale jejich otcové mají jiný názor, pochopitelně.

„A já?“ pokračovala a nepřítomně se zahleděla do dálky. „Jsem příliš praktická. Provdala jsem se za muže, který má velký dům, dost peněz a dobré postavení. Co se týče vlasů, žádné nemá a jakou má barvu očí, ani nevím.“ Podala mi svůj košík, abych si mohla prohlédnout jeho obsah. Na dně ležely čtyři kořeny ve tvaru hrušky.

„Kořeny slézu,“ vysvětlila. „Můj manžel má potíže se žaludkem. Prdí jako dobytek.“

Pomyslela jsem si, že bude lépe opustit toto konverzační téma, než zabředneme do detailů. „Ještě jsem se nepředstavila,“ řekla jsem a napřáhla ruku, abych jí pomohla vstát z pařezu. „Jmenuji se Claire. Claire Beuchampová.“

Uchopila ji štíhlou rukou s dlouhými špičatými prsty, jejichž konečky byly umazané, snad od šťávy z bylin a bobulí, které měla uložené v košíku.

„Vím, kdo jsi,“ řekla. „Ve vesnici se o tobě hodně mluví od té doby, kdy jsi přišla do tvrze. Já se jmenuji Geillis. Geillis Duncanová.“ Nakoukla do mého košíku. „Jestli hledáš *balgan-buachrach*, ukážu ti, kde roste nejlepší.“

Přijala jsem její nabídku a pak jsme se nějakou dobu potulovaly po okolí sadu, hrabaly v zemi a hledaly léčivé kořeny, brouzdaly kolem malého jezírka, kde rostly drobné houby v nevídaném množství. Geillis toho věděla o místní flóře hodně a také o léčivých účincích zdejších rostlin, i když její tvrzení byla někdy sporná. Pochybovala jsem například o tom, že šťovík odstraní bradavici z nosu. Při svém odborném výkladu si mě Geillis po očku prohlížela, jako by zkoušela mé vědomosti nebo mě podezírala z čarodějnictví.

Přes malá příležitostná nedorozumění jsem v ní našla příjemnou společnici, moudrou a se smyslem pro humor, někdy poněkud cynickým. Ukázalo se, že ví všechno o lidech z vesnice a okolí a rovněž o obyvatelích tvrze. Během naší výzkumné výpravy jsme také odpočívaly a ona mě bavila vtipnými poznámkami o žaludečních potížích svého muže.

„Říká se, že mladý Hamish není synem Columa,“ prohodila a zlomyslně se na mě podívala.

Ani mě to nepřekvapilo, sama jsem jisté pochybnosti měla. Jen jsem se divila, že zůstalo pouze při jednom potomkovi. Vrtalo mi hlavou, jestli snad Letitia také nevyužila služeb Geillis a docela nerozumně jsem se na to zeptala.

Geillis potřásla svou hustou světlou hřívou a zasmála se. „Ne, já bych to určitě nebyla. Počestná Letitia nepotřebuje takovou pomoc, věř mi. Když lidé z tvrze hledají nějakou čarodějnici, raději se po ní poohlédnou na místě.“

Chtěla jsem už přejít k méně ožehavému tématu, ale přesto jsem se neubránila otázce.

„Když mladý Hamish není Columův syn, čím tedy je?“ zeptala jsem se, přelézajíc hromadu kamení.

„Toho mladíka přece,“ otočila se ke mně, škodolibě se usmívala a oči jí jiskřily. „Mladého Jamieho.“

Když jsem se vracela do sadu, potkala jsem Magdalenu. Vlasy měla schované pod šátkem a ve tváři ustaraný výraz.

„Ach, tady jsi,“ řekla s úlevou. „Už jsme se chtěly vrátit do tvrze, ale nemohla jsem tě najít.“

„Nemusela jsi mě hledat,“ řekla jsem a zvedla košík třešní, který jsem nechala ležet v trávě. „Znám cestu.“

Potřásla hlavou. „Měla bys být opatrnější, drahoušku, když se sama procházíš po lese. Teď, v době shromáždění, se tu potuluje spousta lidí. Colum vydal nařízení,“ zarazila se a přiložila ruku na ústa.

„Že bych měla být pod dohledem?“ dokončila jsem větu. Neochotně přikývla, strachujíc se, že se urazím. Pokrčila jsem rameny a nejistě se na ni usmála.

„Myslím, že je to přirozené,“ poznamenala jsem. „Ani pořádně neví, kdo jsem a odkud přicházím.“ Ale zvědavost mi nedala. „Kdo si myslí, že vůbec jsem?“ zeptala jsem se. Ale dívka jen zavrtěla hlavou.

„Jsi Angličanka,“ řekla pouze.

Další den jsem se do sadu nevrátila. Ne proto, že bych dostala příkaz zůstat ve tvrzi, ale mezi obyvateli se objevila nákaza způsobená zkaženým jídlem, která vyžadovala přítomnost léčitele. Udělala jsem pro pacienty trpícími nevolností všechno, co bylo v mých silách, a začala pátrat po původu nákazy.

Ukázalo se, že byla způsobena zkaženým masem. Druhý den jsem se vypravila k řezníkovi a dala mu pokyny, jak má uchovat maso čerstvé, samozřejmě kromě obvyklého vykuřování. Když jsem vycházela z chléva, kde se dobytek porážel, vyvalil se ven oblak dusivého kouře.

Zakuckala jsem se, protřela oči a spatřila Dougala MacKenzieho, jak se ke mně blíží hustou clonou dýmu.

„Dohlížíte také na řezníka kromě léčení, madam?“ zeptal se výsměšně. „Brzy budete mít celou tvrz pod palcem a paní Fitzová si bude muset hledat zaměstnání jinde.“

„Nemám ani v nejmenším v úmyslu něco dělat s vaší špinavou tvrzí,“ odsekla jsem a utřela si oči kapesníkem, na němž zůstaly černé šmouhy. „Jediné, co chci, je dostat se co nejdříve odsud.“

Naklonil zdvořile hlavu a stále se ušklíbal. „Mohl bych vám vaše přání splnit, paní,“ řekl. „Alespoň dočasně.“

Upustila jsem kapesník a nevěřicně na něj zírala. „Jak to myslíte?“

Rozkašlal se a rukou odháněl kouř, který mu stoupal do obličeje.

„Řekla jste včera Columovi, že potřebujete nějaké byliny, abyste mohla léčit?“

„Ano, něco na otravu jídlem. A co má být?“ zeptala jsem se podezíravě.

„Jen to, že pojedu do vesnice ke kováři. Tři naši koně potřebují okovat. Žena výběrčího daní je také bylinkářka a má spoustu takových věcí. Nepochybně i to, co potřebujete. A jestli vám to udělá radost, dámo, můžete mě do vesnice doprovodit na jednom z koní.“

„Žena výběrčího daní? Paní Duncanová?“ Hned jsem se cítila lépe. Vyhlídku na to, že opustím tvrz alespoň na chvíli, byla neodolatelná.

Utřela jsem si tvář a zastrčila špinavý kapesník za pásek.

„Pojďme,“ prohlásila jsem.

Radovala jsem se z cesty do vesnice Cranesmuir, přestože bylo zataženo a schylovalo se k dešti. Dougal se ukázal být vzdělaný a zábavný společník, klábosil a žertoval celou cestu.

Nejdříve jsme se zastavili u kováře, kde nechal tři neokované koně, pak mě vysadil do sedla za sebe a vyjeli jsme po High Street k domu Duncanových. Byl to impozantní, zpola dřevěný dům o čtyřech poschodích. Ve dvou dolních byla elegantní skleněná okna s tabulkami ze zeleného a fialového skla.

Geilie mě přivítala s potěšením, nadšena tím, že jí naše společnost zpříjemní ponurý den.

„Jak úžasné!“ zajásala. „Právě jsem se chystala do palírny roztřídit nějaké byliny. Anne!“

Malá posluhovačka středního věku se zarudlou tváří vtrhla do salonu, zůstala poslušně stát a čekala na příkazy své paní.

„Vezmi Claire do palírny,“ nařídila Geilie. „A pak dones vědro s vodou. Myslím pramenitou, ne ze studny na dvoře.“ Otočila se

k Dougalovi. „Slíbila jsem vašemu bratrovi posilující lék. Mohl byste se mnou jít na chvíli do kuchyně?“

Vydala jsem se za posluhovačku do palírny v podkroví. Na rozdíl od zbylé části domu tu byla dvoukřídlá okna. Teď byla zavřená, ale přesto jimi pronikalo více světla než do ponurého salonu v přízemí.

Bylo zřejmé, že se Geilie v bylinkářství vyzná. V místnosti visela dřevěná bidla na sušení rostlin a železné věšáky nad malým ohništěm. V otevřených policích kolem stěn byly provrtané otvory, aby jimi mohl procházet vzduch. Vonělo to tu kořením, bazalkou, rozmarýnem a levandulí. Překvapivě moderní dřevěný pult zabíral celou jednu stranu místnosti a skýtal pohled na nepřeborné množství moždříů, palic, misek a lžic. Všechno bylo dokonale čisté.

Po chvíli se objevila Geilie, udýchaná chůzí do schodů, ale s úsměvem na rtech. Neskrývala radost z dlouhého odpoledne, které stráví příjemným klábosením o bylinkách a vůbec všem možným.

Začalo slabě pršet, kapky dopadaly a stékaly po vysokých oknech, ale v místnosti bylo útulno. Oheň na malém ohništi stále hořel a vydával příjemné teplo. Také já jsem se radovala ze společnosti Geilie. Líbil se mi její ironický, někdy až cynický pohled na svět, který ostře kontrastoval s jednoduchými názory obyvatelek tvrze. Na ženu z malé vesnice byla neobyčejně vzdělaná.

Věděla o každém skandálu, který se udál ve vesnici i na tvrzi v posledních deseti letech. Ty historky byly velmi zábavné. Zvláštní bylo, že se mě vůbec na nic nevyptávala. Zprvu jsem si myslela, že to nemá ve zvyku a dost možná už všechno zjistila od jiných lidí.

Z ulice se neustále ozýval nějaký hluk. Přičítala jsem to běžnému venkovskému provozu. Vesničané se zřejmě vraceli z nedělní mše. Kostel se nacházel na konci ulice, která ústila na náměstí a větvila se do několika úzkých uliček a cest.

Na vyjížďku jsem se těšila také proto, že jsem konečně chtěla vidět, jak vypadala vesnice před dvěma sty lety. High Street byla jakousi paží a zároveň rukou, zaplněná krámky a domy movitějších občanů. Ulice St. Margaret byla užší a vedla souběžně s High Street. Na ní měli své dílny kováři, koželužníci a další řemeslníci a obchodníci. Náměstí (které nebylo stejně jako většina vesnických náměstí nebo spíše návsi čtvercové, ale obdélníkové) připomínalo zápěstí, zatímco několik vybíhajících uliček prsty ruky.

Dům Duncanových stál na náměstí, což odpovídalo společenskému postavení výběrčího daní. Takové byly konvence, náměstí sloužilo jako místo pro soudní záležitosti, které z důvodů veřejného zájmu nebo zákonné nutnosti musely být neodkladně řešeny. A také zde stál pranýř, hrubá dřevěná konstrukce na kamenném podstavci přímo ve středu náměstí. V jeho sousedství se tyčil vysoký kůl, který sloužil, jak mi vysvětlil Dougal, jako májka, vlajkový stěžeň a také k uvázání koní podle toho, co bylo právě zapotřebí.

Hluk venku sílil a připomínal spíše nějakou pouliční výtržnost než návrat spořádaných občanů z kostela. Geilie odložila mísu a otevřela okno, aby se podívala, co se děje.

Šla jsem za ní k oknu a spatřila zástup lidí oblečených do kostelních hávů, rouch, kytlic a čepců, v čele se zavalitou postavou Otce Baina, jenž sloužil mše ve vesnici i na tvrzi. Vedl před sebou chlapce tak dvanáctiletého, v rozdrbaných kožených kalhotách a špinavé košili, jenž vypadal jako učeň koželuha. Kněz držel chlapce za zátylek, ale ten se mu stále vysmekával, byl totiž o hodně vyšší než jeho věznil. Za nimi se táhl s mírným odstupem zástup lidí, jejichž rozhněvané bručení znělo jako hřmění vzdáleného hromu.

Z horního okna jsme viděli, jak se Otec Bain blíží ke dveřím našeho domu a pak v nich zmizel. Dav zůstal stát venku, lidé se mezi sebou strkali a neustále něco mumlali. Několik troufalců přitisklo obličej k oknu, aby jim neušlo, co se děje uvnitř.

Geilie přibouchla okno a nahlas uvažovala o tom, co se mohlo stát.

„Asi zloděj,“ prohodila lakonicky a vrátila se k pultu s bylinami. „Většinou jsou to učni z koželužství.“

„Co s tím chlapcem bude?“ zeptala jsem se zvědavě. Pokrčila rameny a dál drolila suchý rozmarýn do velkého moždíře.

„Záleží na tom, jak je dnes ráno Arthur naladěný. Pokud mu chutnala snídaně, chlapec vyvázne pouze s výpraskem. Ale jestli má zase nadýmání,“ řekla s úšklebkem, „přijde ten hoch o ucho nebo o ruku.“

Úplně mě to vyděsilo, ale váhala jsem, jestli se mám do případu vložit. Byla jsem cizinkou, Angličankou, a přestože jsem se zprvu domnívala, že bych si u místních obyvatel mohla získat respekt, viděla jsem na tvářích mnohých z nich neskrývaný výraz opovržení a nevráživosti. Moje intervence by mohla tomu chlapci ještě uškodit.

„Nemůžeš něco udělat?“ zeptala jsem se Geilie. „Promluvit s manželem, požádat ho, hm, o shovívavost.“

Geilie vzhledla od své práce překvapená mojí žádostí. Myšlenka na to, že by se vložila do manželova případu, ji zřejmě nikdy předtím nenapadla.

„Proč tě zajímá, co bude s tím chlapcem?“ zeptala se. Ale v jejím hlase nebyl ani náznak nějaké účasti.

„Samozřejmě mě to zajímá!“ vyhrkla jsem. „Je tak mladý. Ať už provedl cokoliv, nezaslouží si být do smrti mrzákem.“

Zvedla světlé obočí v mírném údivu. Můj argument se jí očividně nedotkl. Podala mi moždír a palici.

„Pro přítelkyni zkusím něco udělat,“ řekla. Přelétla pohledem police a vyjmula láhev se zelenou tekutinou. Byl na ní krasopisně vyvedený štítek: **EXTRAKT MÁTY PEPRNÉ.**

„Půjdu dát Arthurovi lék a přitom zjistím, jestli se pro toho chlapce dá něco udělat. Možná už bude pozdě, drahoušku,“ dodala. „A když ten zatracený kněz bude trvat na svém, nedopadne to pro chlapce dobře. Ale pokusím se. Zatím tohle roztluč, rozmarýn se vždycky hodí.“

Vzala jsem do ruky paličku a začala bezmyšlenkovitě tlouci. Zavřeným oknem nebylo slyšet ani neustále padající déšť, ani šum zástupu před domem. Stejně jako většina dětí školou povinných jsem četla Dickense. A také dřívější autory popisující nemilosrdné tresty v těch časech, bezohledné a kruté metody, které nebraly v potaz věk viníka, ani okolnosti činu. Ale číst si v teple útulného pokoje o dvě staletí později o věšení a mrzačení dětí bylo něco jiného než sedět přímo nad místem, kde měl být krutý verdikt vyneseno a vykonáno.

Mám nějak zasáhnout, pokud bude trest příliš krutý? Přešla jsem k oknu s moždířem v ruce a pozorovala dění před domem. Dav se rozrostl o obchodníky a hospodyně, které přitáhlo nezvyklé shromáždění na High Street. Nově příchozí se živě zajímali o podrobnosti, které jim ostatní ochotně sdělovali. Všechny tváře se s výrazem očekávání obracely ke dveřím.

Pozorovala jsem lidský chumel a při tom trpělivě stála u okna a vyčkávala na rozsudek. Najednou jsem pochopila. Jako tolik jiných i já jsem poslouchala s naprostým zděšením zprávy z poválečného Německa. O deportacích, masových vraždách, koncentračních

táborech a spalovacích pecích. A jako většina ostatních jsem si kladla otázku, „Jak mohli lidé tohle připustit? Museli to přece vědět, museli vidět přijíždějící a odjíždějící nákladní vlaky, kouř a ploty s ostnatým drátem. Jak to, že nic neudělali?“ Teď jsem pochopila.

Ani já v téhle chvíli nic neudělám. Columova přízeň by mě pravděpodobně ochránila od fyzických útoků. Ale stejně se mi potily ruce, když jsem si představila, jak vyjdu ven, sama a bezmocná, a budu stát proti zástupu ctnostných a spořádaných občanů, vzrušených vidinou trestu a krve, která oživí jejich jinak jednotvárný, nudný život.

Lidé jsou stádní tvorové. Od jeskynních dob přežívají pouze díky pospolitosti. Poznali to, co většina ostatních živočichů, že množství zajišťuje ochranu. A toto vědomí určuje chování davu. Vystoupit z něj a postavit se proti němu znamenalo po celá tisíciletí riskovat život. Postavit se davu vyžaduje mnohem víc než pouhou odvahu. Vyžaduje něco, co přesahuje lidský instinkt. A já se obávala, že mně tohle něco chybí a cítila se zahanbená.

Zdála se to být věčnost, než se otevřely dveře a Geilie vešla do místnosti. Tvářila se chladně a nevzrušeně jako obvykle a v ruce držela malý kousek dřevěného uhlí.

„Potřebujeme to svařit a scedit,“ prohodila, jako by zapomněla na náš předchozí hovor. „Myslím, že to scedíme přes mušelín, ten je nejlepší.“

„Geilie,“ řekla jsem dotčeně. „Nezkoušej to na mě. Co ten chlapec?“

„Ach, ten.“ Pokrčila lhostejně rameny, ale koutkem úst se škodolibě usmála. Vzápětí se hlasitě rozesmála.

„Měla bys mě vidět,“ řekla a hihňala se. „Byla jsem neskutečně dobrá, to se musí nechat. Vložila jsem do toho veškerou svoji starostlivost a ženskou laskavost s trochou mateřského zájmu. Ach, Arthure,“ předváděla teatrálně, „naše manželské soužití je skutečným požehnáním – a není mnoho příležitostí si to říci,“ parodovala s oduševnělým výrazem ve tváři „nemyslíš, miláčku, že by se náš syn choval stejně? Jen hlad dohnal toho chlapce ke krádeži. Ach, Arture, nenacházíš pro něj ve svém srdci soucit – ty, ztělesněná spravedlnost?“ Dřepla si na stoličku, smála se a plácala do stehů. „Škoda, že se tu nepořádají žádná herecká představení.“

Hluk přicházející zvenku se změnil a já znovu přešla k oknu, abych se podívala, co se děje. Samochvála Geilie mě teď opravdu nezajímala.

Dav se rozestoupil a chlapec vyšel z domu v doprovodu kněze a soudce. Arthur Duncan se tvářil shovívavě a ukláněl se na všechny strany místním prominentům, kteří tu také nemohli chybět. Otec Bain, připomínající bachratou bramboru víc než cokoli jiného, zuřil vztekem.

Malá skupinka se vydala do středu náměstí, kde místní odměřčí John MacRae vystoupil z davu a přivítal se s ní. Byl oblečen tak, jak odpovídalo jeho významnému postavení. Se střízlivou elegancí, měl tmavé kalhoty, dlouhý kabát a na hlavě šedý sametový klobouk. Zprvu jsem se domnívala, že je také žalárníkem, ale nebyl, i když správa žaláře byla také v jeho kompetenci. Jeho povinností bylo především dohlížet na klid a pořádek v obci a dodržování zvyků, a když bylo potřeba vykonávat také funkci kata. Odměřčím byl nazýván proto, že mu na opasku visela dřevěná „odměrka“, která ho opravňovala vzít si určité procento z každého pytle obilí prodávaného na pravidelných čtvrtěčních trzích. Byla to jeho odměna za úřední službu.

Tohle všechno jsem se dozvěděla od něj samotného. Byl na tvrzi pár dní předtím, abych mu vyléčila zanícenou záděru na palci. Propíchl jsem ji sterilní jehlou a ovázala čistým obvazem. Pan MacRae se ukázal být příjemným mužem, jenž se stále usmíval.

Ted' však k úsměvu nebyl pražádný důvod a MacRaeova tvář byla nezvykle vážná. Pochopitelně, nikdo se nechtěl dívat na rozesmátého kata. Viník byl odveden k podstavci uprostřed náměstí. Byl neobyčejně bledý a vystrašený, ale nepohnul se, když Arthur Duncan, státem pověřený zmocněnec důstojně předstoupil a chystal se pronést řeč.

„Ten pitomec se rozhodl ještě předtím, než jsem stačila zasáhnout,“ ozval se hlas u mého ucha. Geilie zvědavě nakukovala přes mé rameno. „Nepodařilo se mi ho přemluvit, aby chlapce nepotrestal. Ale podařilo se mi ho obměkčit a trest je docela mírný. Chlapec bude stát hodinu na pranýři s jedním přibitým uchem.“

„Jedním přibitým uchem? Přibitým k čemu?“

„K pranýři, samozřejmě.“ Překvapeně si mě změřila, ale hned se otočila k oknu, aby jí neuniklo potrestání, které bylo podle jejího mínění tak mírné.

Skrumáž těl kolem pranýře tak zhoustla, že mladého zlosyna nebylo téměř vidět. Ale vzápětí lidé ustoupili, aby měl odměřčí dostatečný prostor na přibití ucha. Chlapec s tváří úplně bílou se zdál být na pranýři maličký, obě oči měl zavřené a třásl se strachem. Když se mu

hřebík zabodl do ucha, vykřikl bolestí. Jeho zaúpení bylo slyšet i přes zavřená okna a já se zachvěla.

Pak jsme se vrátily k práci, stejně tak jako většina diváků na náměstí, ale já se vůbec necítila dobře. Pár zahalečů na náměstí zůstalo a častovalo chlapce posměšky a hroudami bláta. Čas od času se tu zastavil některý z řádných občanů, aby delikventovi udělil morální lekci a vybídl ho k nápravě a zamyšlení.

Do západu slunce zbývala tak hodina a my popíjely čaj dole v salonu, když se ozvalo klepání na dveře. Venku byl tmavý deštivý den a slunce téměř nebylo vidět. Duncanův dům se ale pyšnil hodinami, velkým, důmyslným mechanismem s mosazným kyvadlem, ozdobeným cherubínky, který ukazoval půl sedmé.

Posluhovačka otevřela dveře a docela neobřadně pronesla: „Tady je.“ Jamie MacTavish vtrhl do salonu, rezavé vlasy ztmavlé deštěm do barvy zašlého bronzu. Na sobě měl starý nepromokavý kabát a pod paží držel složenou zelenou deku.

Pokývl hlavou, když jsem vstala a představila ho Geilie.

„Paní Duncanová, paní Beuchampová,“ řekl a ukázal ven z okna. „Vidím, že jste se dnes odpoledne měly na co dívat.“

„Chlapec je pořád tam?“ zeptala jsem se. Místo hochy byl vidět jen tmavý obrys přes barevné výplně oken. „Musí být promočený skrz naskrz.“

„Je.“ Jamie roztáhl deku a podal mi ji. „Colum má obavy, že promoknete také. Měl jsem něco na práci ve vesnici, tak po mně poslal tuhle deku. Pojedete se mnou a mám se k vám chovat uctivě.“

„To je od něj laskavé,“ řekla jsem netečně. Ale neušlo mi, že mi Jamie začal vykat. Přitom jsem stále myslela na chlapce venku.

„Jak dlouho tam bude?“ zeptala jsem se Geilie. „Ten chlapec na pranýři,“ dodala jsem zlostně, když jsem zahlédla její nechápavý pohled.

„Ach, ten,“ řekla rozmrzele, neboť jí má otázka nepřípadala důležitá. „Hodinu, říkala jsem ti to. Odměří už ho měl odvést z pranýře.“

„Už tam je,“ ujistil ji Jamie. „Viděl jsem ho, když jsem šel přes náves. Ale chlapec se bojí vytáhnout si hřebík z ucha.“

Zůstala jsem stát s pusou dokořán. „Máte na mysli, že mu ten hřebík nebude z ucha vytažen? Musí to udělat sám?“

„Jo,“ řekl Jamie nevzrušeně. „Kluk je pořád dost nervózní, ale myslím, že se k tomu brzy odhodlá. Je zima a stmívá se. My už musíme také jet nebo nám nezbyde od večere vůbec nic kromě drobků.“ Uklonil se Geilie a měl se k odchodu.

„Počkejte chvíli,“ požádala Geilie. „Poněvadž jste velký a silný mládenec, dám vám truhlu se sušenou brukví a dalšími přípravky, které jsem slíbila paní FitzGibbonsové. Budete tak laskav, pane MacTavishi?“

Jamie souhlasil a Geilie poslala sluhu, aby donesl truhlu z podkroví. Zatímco byl pryč, přesunula se k malému pracovnímu stolku v rohu a cosi psala. Pak papír spěšně složila, zapečetila voskem a vložila mi ho do ruky. Sluha se po chvíli vrátil a nesl velkou dřevěnou truhlu a železný tepaný klíč.

„Tady,“ řekla Geilie. „Tady je účet. Můžeš to dát Dougalovi? On se stará o peníze a podobné věci. Nedávej to nikomu jinému nebo nedostanu zapláceno.“

„Jistě, ovšem.“

Srdečně mě objala, popřála nám šťastnou cestu a vyprovodila ke dveřím.

Schovala jsem se před deštěm pod okap, zatímco Jamie přivazoval truhlu ke hřbetu koně. Pršelo teď docela hustě a z okapů crčely proudy vody.

Pozorovala jsem Jamieho široká záda a svalnaté paže, když zvedal těžkou truhlu bez zjevné námahy. Pak jsem se zaměřila na pranýř, kde stál koželužnický učeň stále přibitý ke kůlu. Kolem se opět shromáždila skupinka lidí, kteří ho povzbuzovali a hecovali. Jamie nebyl jen vyhlášený proutník, ale také odvážný a charakterní muž, jenž svůj smysl pro spravedlnost už několikrát prokázal, a já si pomyslela, že mu utrpení chlapce jistě není lhostejné.

„Hm, pane MacTavishi?“ osmělila jsem se. Mladík neodpovídal. Tvářil se stále stejně ledabyle a soustředěně utahoval provaz.

„Jamie?“ zkusila jsem to znovu o něco hlasitěji. Tentokrát vzhlédl. Na to oslovení slyšel a MacTavish zřejmě opravdu nebylo jeho pravé jméno.

„Jo?“ řekl.

„Vy jste docela silný, je to tak?“ hlesla jsem. Trochu se usmál a přikývl, vyčkávaje, co bude následovat.

„Dost silný na spoustu věcí,“ odpověděl.

Sbírala jsem odvahu a přistoupila blíž k němu.

„A máte šikovné prsty,“ pokračovala jsem.

Zvedl jednu ruku a zasmál se. „Jo, to mám. Našla jste ořechy, které potřebujete rozlousknout?“ Podíval se na mě pobaveně a v očích mu hrály veselé plamínky.

Ještě jednou jsem pohlédla na shluk lidí na náměstí.

„Mohl byste se o něco pokusit, domnívám se.“ Podívala jsem se mu do modrých očí, v nichž visela otázka. „Mohl byste mu pomoci?“

Chvilí si mě prohlížel, stále se usmívaje a pak zavrtěl hlavou. „Vy myslíte toho chlapce? Jste schopná rozehnat ten dav kolem? Ten by jistě zakročil, kdybych chtěl klukovi pomoci, a navíc jsem cizinec.“

Nenapadlo mě, že je moje žádost nerozumná a nebezpečná, ale přesto jsem se nevzdávala.

„Když tam půjdeme oba a já vám budu pomáhat, myslíte...“

„Jo, to by šlo. Když tam půjdete se mnou, bude to lepší.“

Připadala jsem si jako zbabělec, ale nakonec se ukázalo, že to není tak nebezpečné, jak jsem se obávala. Chlapec měl ucho přibité k horní části kůlu až u samého okraje dva palce dlouhým hřebíkem. Téměř nekrvácel a v jeho bledé, vystrašené tváři nebyla vidět žádná bolest. V duchu jsem začala souhlasit s Geilie, že trest za krádež je vlastně docela mírný na tehdejší poměry ve Skotsku, i když mi to stále připadalo barbarské.

Jamie se obezřetně rozhlédl po zástupu lidí postávajících kolem pranýře a povzbudivě na chlapce kývl.

„No tak, chlapče,“ řekl a mlaskl jazykem. „Ničeho se neboj.“ Položil svou velkou ruku na konec dřevěného kůlu a pak se zblízka podíval na přibité ucho. „Ach, hochu,“ řekl opovržlivě, „není to tak zlé. Cukneme trochu hlavou a bude po všem. Můžu ti pomoci?“ Chytil chlapce za vlasy, prudce trhl a ucho bylo volné. Nebohý učeň kňučel strachy.

Ustoupila jsem o krok zpátky a šlápla na nohu ženy stojící za mnou. Ta vyjekla a chytila se za nárt.

„Promiňte,“ hlesla jsem. „Já jsem..., točí se mi hlava. Prosím...“ Otočila jsem se a udělala pár kroků, přitom předstírala mdloby, vrávorala a chytala se za rukávy okolostojících. Pranýř byl vzdálený asi šest stop od místa, kde jsem teď stála. Pevně jsem uchopila za ruku

poblíž stojící hubenou dívku a skácela se na zem. Pochopitelně jsem ji strhla s sebou.

Koulely jsme se po mokré trávě zamotané do širokých sukni za příšerného jekotu. Byl to dramatický výstup, který jsem sehrála naprosto přesvědčivě.

Popravdě jsem byla poněkud omráčená – dívka mi těžce dopadla na hrudník – a lapala jsem po dechu. Lidé se nade mnou skláněli, vzrušeně mumlali a chtěli mi nějak pomoci. Dohadovali se mezi sebou, padaly různé návrhy, zatímco já všechno sledovala s přivřenýma očima. Pak mě uchopily dvě silné paže a zvedly. Spatřila jsem pár důvěrně známých modrých očí, které na mě zamrkaly, a já pochopila, že naše mise byla úspěšně dokončena. Zahlédla jsem koželužnického učně s ovázaným uchem, jak prchá pryč za naprostého nezájmu davu, který už si našel jinou atrakci.

Vesničané, ještě nedávno bažící po chlapcově krvi, se ke mně chovali velmi laskavě. Opatrně mě zvedli a odnesli zpátky do domu Duncanových, kde jsem se posilnila brandy, horkým čajem, dostalo se mi teplých přikrývek a projevů účasti. Bylo mi dovoleno odejít až poté, co Jamie důrazně prohlásil, že je čas vyrazit. Zvedl mě z divanu a nesl ke dveřím, aniž by dbal protestů našich hostitelů.

Když jsme se ocitli venku, chtěla jsem mu poděkovat za to, co udělal.

„Žádný problém, děvče,“ řekl, odmítaje mé díky.

„Ale bylo to pro vás riskantní,“ trvala jsem na svém. „Neuvědomila jsem si, že se vystavujete nebezpečí, když jsem vás o to žádala.“

„Pchá,“ řekl opovržlivě. A pak s úsměvem dodal. „Přece jste nečekala, že budu zbabělejší než panička od Sassenachů, ne?“

Pobídl koně do klusu a začalo se rychle stmívat. Po zbytek cesty jsme spolu skoro nepromluvili. Když jsme dojeli k tvrzi, rozloučil se se mnou lakonickým „Dobrou noc, paní Sassenachová.“ Ale já cítila, že mezi námi vzniká přátelské pouto, silnější a vřelejší než dosud.

Přísaha

Další dva dny bylo na tvrzi neuvěřitelně rušno, lidé přicházeli a odcházeli a konaly se všemožné přípravy. Moje ordinace zela prázdnotou, pacientům s otravou jídlem se už dařilo dobře a každý byl tak zaneprázdněný, že neměl na nemoc ani pomyšlení. Kromě třísek zabodnutých do prstů a dlaní, s nimiž přicházeli chlapci, kteří tahali dříví z lesa, a drobných popálenin pomocníků z kuchyně, se nic zvláštního nedělo.

Přesto jsem prožívala vzrušení. Dnes v noci, jak mi sdělila paní Fitzová, se všichni bojovníci MacKenzieho klanu shromáždí v síni a budou přísahat věnost Columovi. Při takovém významném obřadu jistě nebude nikdo hlídat stáje.

Strávila jsem několik hodin v kuchyni a na zahradě a podařilo se mi sehnat dost jídla na několik dnů. Neměla jsem žádnou láhev, ale v mé ordinaci byla skleněná konev, která mohla také dobře posloužit. Obula jsem si pevné boty a měla teplou deku, kterou mi daroval Colum a potřebovala už jen vhodného koně. Odpoledne jsem zašla do stáje a vybrala si jednoho, který se zdál být klidný a silný. Neměla jsem sice žádné peníze, ale mí pacienti mě obdarovali různými cetkami, stužkami a drobnými šperky. V případě nutnosti bych je mohla vyměnit za něco, co bych skutečně potřebovala.

Cítila jsem se provinile, že jsem zneužila Columovu pohostinnost a přátelství obyvatel tvrze a ani se s nimi nerozloučila. Ale co bych jim nakonec řekla? Chvíli jsem o tom přemýšlela, ale pak se rozhodla odejít bez rozloučení. Neměla jsem ani papír, na který bych mohla napsat vzkaz a nechtěla jsem riskovat, že mě někdo přistihne při jeho hledání.

Hodinu po setmění jsem se opatrně připlížila ke stáji. Uši jsem měla nastražené, kdybych zaslechla nějaký hluk nasvědčující přítomnosti lidí. Ale zdálo se, že jsou všichni v síni a chystají se na obřad. Dveře byly zavřené, ale povolily, jakmile jsem do nich lehce strčila. Kožené panty ani nezaskřípaly.

Vzduch uvnitř byl teplý a voněl po koních a seně. Panovala tu tma jak v pytli, jak říkával strýček Lamb. Těch několik uzoučkových oken sloužilo spíše k větrání a světlo hvězd na obloze jimi neproniklo. S předpaženými rukama jsem pomalu kráčela do hlavní části stáje a tiše našlapovala po slámě.

Rukama jsem šátrala po zdi, která by mi mohla posloužit k orientaci, ale všude kolem bylo prázdno. Vtom jsem holení vrazila do nějaké pevné překážky na podlaze a měla co dělat, abych nevykřikla bolestí.

Překážka se odkutálela, ozvalo se mužské zaklení a čísi ruka mě chytla za rameno. Proti mně stála vysoká mužská postava a já cítila na krku její dech.

„Kdo jste?“ vyjekla jsem a ustoupila o krok zpět. „A co tu děláte?“ Když jsem promluvila, neviditelný útočník uvolnil své sevření.

„Mohl bych se zeptat stejně, Sassenachová,“ ozval se hluboký měkký hlas Jamieho MacTavishe a já si oddechla úlevou

„I když by nebylo těžké to uhodnout,“ řekl suše. „Jak daleko si myslíte, dámo, že byste se dostala v noci na cizím koni, za zády polovinu klanu MacKenziů?“

Byla jsem zaskočená, ale ohradila se.

„Nepronásledovali by mě. Všichni jsou v síni. A kdyby zůstal jeden z pěti mužů do rána střízlivý a dokázal vylézt na koně, dost bych se *divila*.“

Zasmál se a vstal, podal mi ruku a očistil mi sukni od slámy.

„Dobrá, to zní docela rozumně, Sassenachová,“ řekl, překvapený tím, že jsem schopná logicky uvažovat. „Nebo by znělo,“ dodal, „kdyby Colum neměl rozestavené hlídky kolem celé tvrze a v lese. On sám by nevyjel z tvrze bez ochranky a bez doprovodu mužů z klanu. A kámen nehoří tak dobře jako dřevo...“

Došlo mi, že mluví o nechvalně známém masakru, kdy jakýsi John Campbell shromáždil na příkaz vlády třicet osm členů MacDonaldova klanu, aby vyplenili a vypálili tvrz. Uvažovala jsem rychle. To se stalo zhruba před padesáti lety a byl to dostatečný důvod, aby Colum učinil přísná ochranná opatření.

„A nemohla jste si vybrat k útěku horší noc,“ pokračoval MacTavish. Zdálo se, že mu ani tak nevadí samotný fakt, že jsem chtěla utéci, jako spíše způsob, jakým jsem to chtěla udělat. „Kromě stráží a skutečnosti, že každý z dobrých bojovníků a jezdců z blízkého

i vzdáleného okolí je dnes tady, cesta k tvrzi bude plná venkovanů, kteří se chtějí podívat na hon a hry.“

„Hon?“

„Jo. Většinou jelenů a tentokrát asi i divočáka. Jeden chlapec ze stáje říkal Starému Alecovi, že v lese se pohybuje pořádný kus.“ Položil mi ruku na záda a postrčil směrem k otevřeným dveřím.

„Pojďme,“ vyzval mě. „Odvedu vás do tvrze.“

Odtáhla jsem se od něho. „Neobtěžujte se,“ řekla jsem našťvaně. „Dojdu sama.“

Uchopil mě pevně za loket. „O tom nepochybuji. Ale neměla byste potkat nikoho z Columovy stráže.“

„A proč ne?“ odsekla jsem. „Nedělám nic špatného. Neexistuje přece zákon, který by zakazoval chodit ven z tvrze, ne?“

„Ne, nemyslel jsem, že by vás zatkli,“ řekl, dívaje se zamyšleně do tmy. „Ale muži na stráži si s sebou většinou nosí něco k pití. Alkohol je dobrý společník, ale špatný rádce. A když by viděli takovou malou roztomilou děvenku samotnou v noci...“

„S vámi jsem také byla v noci sama,“ připomněla jsem mu opatrně. „A nejsem ani malá, ani roztomilá, alespoň ne teď.“

„Jo, máte pravdu. Ale já jsem byl ospalý, ne opilý,“ odpověděl pohotově. „A co se týká vašich rozměrů, jste přece jen menší než většina Columových strážců.“

Přešla jsem jeho argument mlčky a zeptala se. „A proč vy jste dnes *spal* ve stáji? Nenašel jste volnou postel?“ Byli jsme teď blízko zahrady a kuchyně a já mu v matném světle viděla do obličeje. Byl soustředěný a pozorně zkoumal výklenky, kolem nichž jsme procházeli. Při mé otázce se zamračil.

„Jo, tak to bylo,“ řekl. Pokračoval v obezřetné chůzi, stále mě držel za loket a ještě dodal. „Myslím, že bude lépe mluvit o něčem jiném.“

„Protože jste nechtěl přísahat věrnost Columovi MacKenziemu?“ nedala jsem se. „A nechcete se té šaškárny účastnit?“

Podíval se na mě pobaveně. „Něco takového,“ připustil.

Jedna z úzkých postranních branek byla otevřená a lucerna visící nad ní vrhala chabé žluté světlo do okolního prostoru. Už jsme byli téměř u ní, když mi někdo zezadu zakryl rukou ústa a já se zapotácela.

Začala jsem se bránit, ale útočník byl silnější, a jak řekl Jamie, i mnohem vyšší než já.

Také Jamieho kdosi napadl. Nepochybně strážce tvrze, ale on se zřejmě nechtěl vzdát bez boje. Slyšela jsem dutý úder, jak oba žuchli na zem, a následovalo zaklení v galštině.

Zápas ve tmě utichl a ozval se chraplavý smích.

„Ježkovy oči. Není to ten mladý Columův synovec? Opozdil ses na přísahu, že, chlapče? A kdo je to s tebou?“

„Nějaké děvče,“ ozval se muž, jenž mě držel. „A docela hezké, pokud mohu soudit.“ Sejmul mi ruku z úst a začal mě osahávat po těle. Vykřikla jsem rozhořčením, otočila se a chňapla ho za nos. Muž mě hrubě odstrčil a sprostě zaklel. Ovál mě silný zápach whisky a já se otrásla odporem. Pocítila jsem nával vděčnosti k Jamiemu, který jistě dobře věděl, co říká.

Ale ten měl v tuhle chvíli co dělat, aby se vyprostil ze sevření dvou silných mužů, kteří se na něj vrhli. Jistě v tom nebylo nepřátelství, konali pouze svou povinnost. Zamířili k otevřené brance a za sebou vlekli svého zajatce.

„Nechte mě jít, pánové,“ protestoval Jamie. „Nejsem patřičně oblečený, abych se mohl účastnit přísahy.“

Jeho pokus vymluvit se na nevhodné oblečení ztroskotal, když se náhle objevil Rupert narvaný do zřasené košile a zlatem obšitého kabátce. Lezl úzkou brankou jako korková zátka z láhve.

„O to se nestarej, chlapče,“ řekl a prohlížel si zajatce lesknoucíma se očima. „My tě oblékneme – vevnitř.“ Kývl směrem ke vchodu a Jamiemu nezbylo než uposlechnout. Tlustá ruka mě chňapla za loket a já je chtě nechtě následovala.

Rupert byl v povznesené náladě stejně jako ostatní muži, které jsem viděla na tvrzi. Bylo jich asi tak šedesát nebo sedmdesát, všichni oblečení do svých nejlepších šatů, ozbrojení dýkami, meči a pistolemi, s koženými brašnami přes rameno. Tlačili se na dvoře před vchodem do velké síně. Rupert ukázal na malá dvířka ve zdi a strážci strčili Jamieho do těsné, spoře osvětlené místnosti, která zřejmě sloužila jako skladiště. Všude kolem se na stolech a policích válely zhola nepotřebné věci.

Rupert si Jamieho kriticky prohlédl a zhrozil se, když spatřil slámu v jeho vlasech a fleky na košili. Neušla mu ani stébla slámy, která jsem měla ve vlasech já, a cynicky se zašklebil.

„Není divu, že ses opozdil, chlapče,“ řekl a dloubl Jamieho do žeber. „Ale nic ti nevyčítám.“

„Willie!“ zavolal na muže stojícího přede dveřmi. „Potřebujeme nějaké oblečení. Něco parádního pro zemanova synovce. A pospěš si!“

Jamie se rozhlížel kolem sebe a mračil se na muže, kteří ho obklopili. Bylo jich asi šest, všichni rozjaření vidinou slavnostní přísahy. Jejich rozjařenost patrně způsobil také velikánský sud s pivem, který jsem zahlédla na dvoře. Jamie se na mě díval s hořkým úsměvem, v němž jsem rozpoznala skrytou výčitku.

Jistě mohl veřejně odmítnout přísahat věrnost Columovi a vrátit se do teplého pelíšku ve stáji, ale to by znamenalo výprask nebo podříznutý krk. Zamrkal na mě, pokrčil rameny a s přehnanou uctivostí se uklonil Williemu, který přispěchal s náručí plnou šatstva a kartáčem. Na vrchu ležel modrý sametový baret ozdobený kovovým tepaným odznakem. Vzala jsem čapku do ruky a zvědavě si ji prohlížela, zatímco se Jamie soukal do sněhobílé košile, kartáčoval si vlasy a potlačoval vztek.

Odznak byl kulatý a překvapivě precizně provedený. Uprostřed bylo pět sopečných pahorků, z nichž šlehaly velmi realisticky vyvedené plameny a na okraji nápis *Luceo non Uro*.

„Svítím, ne hořím,“ překládala jsem nahlas.

„Jo, děvenko. To je motto MacKenziů,“ vysvětloval Willie, pokyvuje hlavou. Vytrhl mi baret z rukou a podal ho Jamiemu, který se stále ještě oblékal.

„Hm, promiňte,“ hlesla jsem omluvně. „Já jsem nevěděla...“

Jamie si prohlížel odznak se zjevnou nelibostí a spiklenecky na mě zamrkal.

„Nelitujte mě Sassenachová. Stalo by se to dřív nebo později.“ Odepjal odznak z baretu a potěžkal ho v ruce.

„Víte, jaké je mé motto, paní?“ zeptal se. „Myslím motto mého klanu.“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Jaké je?“

Vyhodil odznak furiantsky do vzduchu, chytil ho a uložil do kožené brašny.

„*Je suis prest*,“ pronesl tlumeně překvapivě dobrou francouzštinou. Ohlédl se a spatřil Ruperta s dalším z MacKenziů, jehož jsem neznala.

Měli zarudlé vzrušené obličej a dobře se bavili. Tlustý Rupert přidržoval neznámému muži kostkovaný kilt.

Bez upozornění se jiný muž začal sápat po sponě na Jamieho kiltu.

„Raději odejděte,“ radil mi Jamie. „Tohle není místo pro ženy.“

„To vidím,“ poznamenala jsem suše a odměnou mi byl zatrpklý úsměv. Právě mu navlékali nový kilt přes původní starý. Rupert s přáteli ho pevně uchopili za paže a strkali před sebou do síně.

Na nic jsem už nečekala a zamířila ke schodišti vedoucímu na balkon, vyhýbajíc se pohledům přiopilých mužů. Než jsem zabočila za roh, zastavila jsem se a rozhlédla, jestli mě někdo nešpehuje. Počkala jsem, až bude chodba prázdná, pak se vplížila na balkon a zavřela za sebou dveře dřív, než si mě mohl někdo všimnout. Vydechla jsem úlevou a začala přemýšlet o Jamieho slovech.

„Je suis prest.“ *Jsem připraven.* Doufala jsem, že tomu tak je.

Balkon byl osvětlený borovými loučemi a na zdech se černaly saze. Několik tváří se na mě obrátilo a zvědavě si mě prohlíželo, když jsem se ubírala do zadní části. Byly tu téměř všechny ženy z tvrze. Poznala jsem Laoghaire, Magdalen a některé další, které jsem potkávala v kuchyni, a pochopitelně i zavalitou postavu paní FitzGibbonsové na čestném místě u zábradlí.

Když mě uviděla, přátelsky mi pokynula a ženy se rozestoupily, aby mě nechaly projít. Došla jsem až k ní a přede mnou se objevila celá síň jako na dlani.

Zdi byly vyzdobeny snítkami myrty, větvemi tisu a cesmíny a vůně jehličí se mísila s kouřem z ohniště a ostrým pachem shromážděných mužů. Byly jich tu desítky, přicházeli a odcházeli, zastavovali se a hovořili v malých skupinkách. Všichni byli oblečení do podobných kostkovaných kiltů, které měli navlečené přes pracovní košile a roztrhané kalhoty. Vzory na kiltech se lišily, ale barvy byly stejné – tmavě zelená a bílá.

Většina mužů byla oblečena stejně jako Jamie, do kiltu a plédu, na hlavách baret s odznakem. Vyhledala jsem Jamieho v davu, stál u zdi

a tvářil se zatrpkle. Rupert kamsi zmizel, ale dva statní MacKenzieho muži mladíka hlídali.

Zmatek v sále pomalu dostával jakýsi řád a obyvatelé tvrze, kteří pomáhali s organizací, přiváděli muže na předem vyhrazené místo v zadní části.

Dnešní slavnost byla skutečně výjimečná. Mládenec, jenž hrával v síni na dudy, byl posílen o další dva dudáky, z nichž ten starší měl dudy ze vzácné slonové kosti a byl zřejmě jejich mistrem. Kývl na své spoluhráče a ti začali hrát.

Zpěváci zahlaholili slavnostní trylek a ženy kolem mě zmlkly. Vybavil se mi známý verš z „Maggie Lauder“.

*„Říkají mi Rab Posvátný
a ženy šílí,
jak je můj zpěv úchvatný.“*

Přítomné ženy sice nešlely, ale vnímavě naslouchaly a ozývaly se časté výkřiky obdivu. Nakláněly se přes zábradlí, ukazovaly na muže shromážděné v sále, kteří jim připadali nádherní. Jedna z dívek zahlédla Jamieho, slabě vykřikla a ukazovala ho přítelkyním. Také ty jeho přítomnost živě zajímala.

Některé obdivovaly jeho vzhled, ale ostatní se spíše dohadovaly o důvodu jeho účasti na přísaze. Všimla jsem si, jak se Laoghaire rozzářila štěstím, když ho spatřila, a vzpomněla si, co říkal Starý Alec ve stáji – *Viš, že ji otec neprovdá za nikoho, kdo nepatří do klanu.* Ale Jamie je přece Columův synovec. Může teď skutečně být dobrou partií. Už nebude stát mimo, ale stane se jedním z nich.

Dudy pištěly stále víc a najednou zmlkly. V naprostém tichu vstoupil do síně Colum MacKenzie a kráčel k vyvýšenému stupínku v čele místnosti. Vždy se snažil skrýt svůj handicap a také teď se o to usilovně snažil. Byl oblečený do skvostného azurového kabátce, bohatě vyšívaného zlatem, se stříbrnými knoflíky a hedvábnými manžetami sahajícími až po lokty. Kostkovaný kilt z jemné vlny mu sahal až pod kolena a zakrýval větší část jeho znetvořených nohou. Na hlavě měl modrý baret ozdobený perem. Celá síň zatajila dech, když vystoupil na pódium. Colum MacKenzie byl rozený šoumen.

„Tulach Ard!“

„Tulach Ard!“ odpověděli muži sborově. Ženy kolem mě se zachvěly.

Následoval krátký projev v galštině, který byl přerušován hlasitými výkřiky souhlasu, a pak začala samotná přísaha.

Jako první vystoupil na pódium Dougal MacKenzie. Colum stál na malém dřevěném schůdku a byl teď stejně vysoký jako jeho bratr. Také Dougal byl nádherně oblečený, ale jeho kabát byl prostší, aby nevzbuzoval větší pozornost než skvostné Columovo roucho.

Dougal vytáhl obřadně dýku a poklekl na koleno. Jeho hlas nebyl tak mocný jako Columův, ale dost silný, aby byl slyšet v rozlehlé síni.

„Přísahám před křížem našeho Pána Ježíše Krista a posvátnou dýkou, jež držím v ruce, věrnost, poslušnost a oddanost klanu MacKenziů. Kdybych někdy pozvedl ruku ke vzpouře, nechť mi tato posvátná dýka probodne srdce.“

Přiložil dýku k ústům, políbil ji a pak zasunul do pochvy. Stále klečel se sepjatýma rukama, které napřáhl ke Columovi. Ten je uchopil do svých a pozvedl k ústům na důkaz toho, že přísahu přijímá. Pak pokynul Dougalovi, aby vstal.

Otočil se a natáhl po stříbrném poháru na stole za ním. Zvedl jej oběma rukama, napil se a podal ho Dougalovi. Ten se také napil a vrátil pohár Columovi. Pak se uklonil náčelníku klanu MacKenziů a ustoupil stranou, aby uvolnil místo dalším.

To samé se opakovalo nesčíslněkrát, přísaha a obřadný doušek ze stříbrného poháru. Když jsem viděla nekonečnou řadu mužů, čekajících, až na ně přijde řada, žasla jsem nad Columovou kondicí. Pokoušela jsem si představit, kolik alkoholu bude muset vypít, než přísaha skončí a pak jsem spatřila Jamieho, jak se blíží k pódiu.

Dougal, jenž už přísahu dokončil, se postavil za Columa. Viděl Jamieho dřív než jeho bratr, který byl obklopen dalšími muži, a ve tváři se mu objevil výraz překvapení. Přistoupil k bratrovi, něco mu zašeptal do ucha a ten očividně ztuhl. Zdálo se, že je také nemile překvapený.

Vzrušení v sále stoupalo s pokračujícím ceremoniálem. Pokud Jamie přísahu odmítne, pomyslela jsem si, bude zlynčován davem. Otřela jsem si zpotené ruce do sukně a cítila se provinile, že jsem to byla já, kdo ho do téhle choulostivé situace dostal.

Mladík vypadal naprosto klidně. Přestože v síni bylo vedro, nepotil se. Trpělivě čekal v řadě, jako by si nebyl vědom možného nebezpečí. Byl obklopený stovkami ozbrojených mužů, kteří ho mohli kdykoli napadnout, kdyby se odvážil postavit proti klanu MacKenziů. *Je suis prest*, četla jsem v jeho vyrovnané, uvolněné tváři. Rozhodl se tedy řídit radou Starého Aleca?

Zarývala jsem nehty do dlaní a čekala, až na něj přijde řada.

Poklekl elegantně před Columa a hluboce se uklonil. Ale místo toho, aby vytáhl dýku a vyřkl přísahu, vstal a hleděl Columovi do tváře. Stál vzpřímený a nejmocnějšího muže klanu převyšoval o několik palců. Podívala jsem se rozčileně na Laoghaire. Byla bledá, ruce sevřené v pěst.

Všechny zraky v sále se upíraly na mladého muže, když promluvil ke Columovi. Jeho hlas byl hluboký a vážný a bylo rozumět každému slovu.

„Colum MacKenzie, přicházím k vám jako váš příbuzný a spojenec. Nebudu vám skládat přísahu, neboť jméno, které nosím, je dostatečnou zárukou.“ V síni se ozvalo zlověstné mručení, ale Jamie ho ignoroval a pokračoval. „Ale svobodně vám dávám všechno, co mám, svoji pomoc, svoji důvěru, kdykoli je budete potřebovat. Dávám vám svou poslušnost jako bojovník a šlechtic a budu se řídit vašimi slovy, dokud má noha neopustí území klanu MacKenziů.“

Přestal mluvit a čekal. Vysoký a vzpřímený, s rukama volně svěšenýma. Teď je míček na Columově straně, pomyslela jsem si. Jediné jeho slovo, znamení, a s mladíkem je konec.

Colum stál chvíli nepohnutě, pak se usmál a napřáhl ruce. Po krátkém zaváhání mu Jamie vložil své ruce do rozevřených dlaní.

„Jsme poctěni tvoji nabídkou přátelství a věrnosti,“ řekl Colum zřetelně. „Přijímáme tvoji poslušnost a svobodnou vůli být spojencem klanu MacKenziů.“

Napětí v síni povolilo a ozvaly se úlevné vzdechy, když Colum uchopil pohár a nabídl ho Jamiemu.

Mladý muž ho přijal s úsměvem. Zvedl ho, naklonil, ale namísto obvyklého doušku začal mohutně pít. Pil s chutí a lidé v sále se na něho dívali s respektem i pobaveně. Bude se muset nadechnout, napadlo mě. Ale to se nestalo. Vypil pohár do poslední kapky, teprve pak se nadechl a vrátil ho Columovi.

„Mám tu čest,“ řekl ochraptělým hlasem, „být členem klanu, jehož whisky chutná tak znamenitě.“

Na jeho slova reagoval dav pochvalným pokřikem a on se vrátil zpátky na své místo, přijímaje gratulace ostatních mužů, kteří mu tiskli ruce a poplácávali ho po zádech. Colum MacKenzie nebyl očividně jediným mužem, jenž měl smysl pro šou.

Vedro na balkoně bylo úmorné a stoupající kouř mi působil bolest hlavy. Přísaha se chýlila ke konci a já předpokládala, že ji uzavře sám Colum závěrečnou řečí. Nedotčen množstvím alkoholu, který vypil, se skutečně ujal slova a jeho hlas hlaholil síní. Nohy ho dnes zřejmě nebolí, protože celý večer stojí, usoudila jsem.

Ze zdola se ozval hlasitý pokřik a dudy začaly znovu pištět. Propuklo všeobecné veselí a nepředstavitelná vřava. Muži radostně vítali sudy s pivem a whisky, které pomocníci donesli na pódium. Také podnosy s kouřícími ovesnými plackami, tlačenkou a masem. Paní Fitzová, která organizovala tuto část ceremoniálu, se opatrně naklonila přes zábradlí a sledovala vše ostřížím zrakem. Pochutiny roznášeli mladí chlapi, kteří ještě neměli věk na přísahu.

„A kdy přijdou na řadu bažanti?“ mumlala si pro sebe. „A kde jsou nadívání úhoří? Stáhnou Mungo Granta z kůže, jestli úhoře spálil!“ Pojala jisté rozhodnutí a vyrazila davem k zadní části balkonu. Zřejmě nechtěla celou věc nechat jen tak, v rukách nezkušeného Mungo Granta.

Využila jsem příležitost a připojila se k ní. Za mnou se řadily další ženy, které už slavnost také omrzela.

Paní Fitzová se otočila, a když spatřila řadu dívek za ní, zamračila se.

„Děvčata, doufám, že se odeberete do svých ložnic. Pokud nechcete zůstat tady na balkoně, kde jste v bezpečí, raději jděte spát. A nepotulujte se po chodbách. Dnes tu není muž, který by nebyl opilý, a není to vhodné místo pro mladé dívky.“

Otevřela dveře a zkoumavě nahlížela do chodby. Vzduch byl čistý a ona strkala dívky ze dveří jednu po druhé a nakazovala jim, aby šly na kutě do horního poschodí.

„Nepotřebujete pomoci?“ zeptala jsem se jí. „Myslím v kuchyni?“

Zavrtěla hlavou a usmála se. „Ne, nepotřebuji, děvenko. Jdi do svého pokoje, nejsi tu v bezpečí stejně jako ostatní.“ Přátelsky mě šťouchla do zad a pobídla k odchodu.

Chtěla jsem její radu uposlechnout, majíc na zřeteli moji dnešní srážku se strážci cestou do tvrze. Muži v síni vyřvávali, tančili a pili bez zábrán a už dávno přestali své chování kontrolovat. Nebylo to vhodné místo pro samotnou ženu, souhlasila jsem.

Ale najít cestu do mého pokoje nebylo vůbec jednoduché. Byla jsem teď v části tvrze, kterou jsem dost dobře neznala. A přestože jsem věděla, že v horním poschodí je chodba vedoucí k mé ložnici, nemohla jsem najít schodiště.

Zabočila jsem za roh a srazila se se skupinkou mužů. Neznala jsem ani jednoho z nich, zřejmě sem přišli zvenčí a byly jim cizí civilizovanější způsoby, které panovaly na tvrzi. Soudila jsem tak podle toho, že jeden muž, jenž zřejmě namohl najít latrínu, vykonal svou potřebu na chodbě.

Zarazila jsem se a chtěla se vrátit zpátky cestou, kterou jsem přišla. Několik silných rukou mě však chytilo a přitisklo ke zdi. Byla jsem obklíčena obhroublými venkovany, kteří páchli whisky a měli v očích chtíč.

Muž stojící nejbliž mě chytil jednou rukou kolem pasu a druhou mi strčil do živůtku. Naklonil se ke mně, až se zarostlou tváří dotýkal mého ucha. „A co takhle sladkou hubičku pro statečné chlapce z klanu MacKenziů? Tulach Ard!“

„Erin go bragh,“ řekla jsem drsně v galštině a strčila do něho vší silou. Byl tak opilý, že se zapotácel a padl na jednoho ze svých kumpánů. Uskočila jsem stranou a utíkala tak rychle, jak jsem jen mohla. Neforemné boty mně překážely, tak jsem je cestou odhodila.

Přede mnou se vynořila další mužská postava. Za mnou dalších deset mužů, kteří mě pronásledovali. Pohybovali se rychle bez ohledu na to, že byli opilí. Vyrázila jsem dopředu a zamýšlela kolem muže proklouznout. Ten se však rozkročil a já do něho vrazila. Byl to Dougal MacKenzie.

„Co tu sakra,“ spustil a pak uviděl muže za mnou. Zakryl mě svým tělem a na mé pronásledovatele vykřikl něco v galštině. Oni cosi namítali, ale po krátké výměně názorů připomínající vrčení vlků, to vzdali a šli si hledat lepší zábavu.

„Děkuji vám,“ řekla jsem poněkud provinile. „Děkuji. Já už, já půjdu. Neměla bych se tu zdržovat.“ Dougal se na mě podíval a chytil mě prudce za paži. Byl rozčuchaný a také z něj byl cítit alkohol.

„Máte pravdu, děvenko,“ řekl. „Neměla byste tu být. Ale protože tu jste, budete platit pokutu,“ zamumlal a oči mu svítily. A pak mě přitáhl k sobě a začal líbat. Hrubě a bez okolků mi jazykem vnikl do úst a já ucítila chuť whisky. Rukama mi pevně sevřel hýždě a přitlačil mě k sobě tak, že jsem cítila jeho tvrdé pohlaví pod kiltem i přes nařasenou sukni a spodničku.

Pustil mě tak rychle, jak mě uchopil. Pokývl hlavou směrem do chodby. Dech měl zrychlený a nepravidelný. Pramen rusých vlasů mu spadl do čela a on si ho zlostně odhrnul.

„Nechám vás jít, děvenko,“ řekl. „Abyste nezaplatila větší cenu.“
Odešla jsem, rozrušená a bosá.

Protože se večerní slavnost protáhla, očekávala jsem, že bude většina obyvatel tvrze ráno vespávat a teprve kolem poledne se první hýřilové vypotácejí dolů na džbán piva. Ale Skotové z vysočiny z klanu MacKenziů měli tuhý kořínek a byli odolnější, než jsem předpokládala. Na tvrzi to bzučelo ještě před úsvitem, po chodbách se ozývaly drsné hlasy, řinčení zbraní a dupot těžkých bot. Muži se chystali na hon.

Bylo chladno a mlhavo, ale Rupert, jehož jsem potkala na dvoře cestou na snídani, mě ujišťoval, že je to nejlepší počasí k ulovení divočáka.

„Ta bestie má tak tlustou kůži, že jí zima vůbec nevadí,“ vysvětloval a brousil si oštěp o kámen. „A zvěř se cítí v bezpečí, když je kolem ní hustá mlha – nevidí lovce, kteří se k ní blíží, rozumíte?“

Neodvážila jsem se namítnout, že v takové mlze ani lovci nevidí zvíře dřív než pár kroků před nimi.

Když slunce začalo pronikat hustým oparem, lovecká sešlost se shromáždila na dvoře v očekávání kruté zábavy. Byla jsem šťastná, že ženy se té akce neúčastní. Pouze obcházely lovce s ovesnými plackami a džbány piva na posilněnou. Když jsem viděla tolik chlapů mířících

k lesu, vyzbrojených po zuby kopími, sekerami, luky a dýkami, divočáka se mi upřímně zželelo.

O hodinu později jsem byla přivolána na kraj lesa, abych ošetřila zranění jednoho z lovců, který na zuřivého kance narazil v mlze.

„Zatracená práce,“ vykřikla jsem, když jsem viděla tržnou ránu, která se táhla od kolena až ke kotníku. „To vám udělalo to zvíře? Musí mít pěkně silné tesáky.“

„Cože?“ Zraněný muž byl bílý v obličeji a třásl se tak, že se nezmohl na odpověď. Jeho kumpán, který ho donesl z lesa, si mě zvědavě prohlížel.

„Nic se neděje,“ uklidňovala jsem je a pevně utahovala obvaz, který jsem si s sebou přinesla. „Vezměte ho do tvrze a požádejte, ať mu paní Fitzová dá horký vývar a přikrývky. Budeme muset ránu zašít a já s sebou nemám nástroje.“

Z lesa se ozývaly pravidelné rytmické výkřiky, které přešly v ohlušující řev, a vyděšené venkované vybíhali ze svých úkrytů a nechápali, co se děje.

„Dobrý bože, co teď?“ S náručí plnou obvazů jsem přenechala svého pacienta jeho druhovi a rozběhla se do lesa.

Pod korunami stromů byla mlha ještě hustší a já viděla pouze několik stop před sebe. Vydala jsem se směrem, odkud se ozýval vzrušený křik.

Vyrazil na mě zezadu. Kvůli ohlušujícímu řevu jsem ho vůbec neslyšela. Obrovská tmavá masa pohybující se neuvěřitelnou rychlostí ve vysoké mokré trávě.

Byla jsem tak omráčená tím zjevením, že mi v první chvíli ani nedošlo, v jakém jsem nebezpečí. Jen jsem zírala do mlhy, kde ta černá štětinatá obluda zmizela. Pak jsem si shrnula vlasy, které mi spadly do obličeje, a na ruce spatřila krvavou šmouhu. Také sukni jsem měla od krve. Zvíře je asi zraněné a krev je jeho, napadlo mě.

Ne, není. Znala jsem chroptění smrtelně zraněných. A kanec se pohyboval příliš rychle na to, aby měl na kahánku. Zhluboka jsem se nadechla a vydala se do husté mlhy hledat zraněného lovce.

Našla jsem ho na úpatí malého svahu, obklopeného muži v kiltech. Přehodili přes něho plédy, aby byl v teple. V místech, kde měl zraněný muž dolní končetiny, byly deky promočené a zlověstně tmavé.

V rozdupaném blátě bylo zřetelně vidět místo, kde divočák muže napadl. Poklekla jsem vedle něj, stáhla pléd a pustila se do práce.

Sotva jsem začala, když mě hlasitý křik okolostojících mužů přiměl otočit se. Rozběsněné zvíře znovu zaútočilo, neslyšně a zpoza stromu.

Tentokrát jsem zahlédla, jak mu z boku trčí rukojeť dýky, která snad patřila zraněnému muži. Rukojeť by zrudlá krví stejně jako malé zběsilé oči zvířete.

Muži kolem byli zrovna tak šokovaní jako já. Chvíli to trvalo, než se chopili svých zbraní. Jeden z nich však nezaváhal. Vytrhl kopí jednomu z lovců a odhodlaně vykročil.

Byl to Dougal MacKenzie. Kráčel skoro ledabyle a držel kopí oběma rukama před sebou. Díval se upřeně na divoké zvíře, mluvil k němu tlumeným hlasem, mumlal cosi v galštině, jako by chtěl vylákat zvíře z úkrytu stromu.

Pak následovalo cosi jako výbuch. Zvíře vyrazilo a mihlo se kolem Dougala tak blízko, že jeho lovecký pléd zavířil vzduchem. Pak se zastavilo a zběsile se rozběhlo zpátky. Dougal uskočil stranou jako toreador zápasící s býkem a vrazil mu kopí do těla. Pak znovu a znovu.

Zápas trval asi minutu, ale zdálo se, že trval mnohem déle. Nakonec Dougal, uskakuje před silnými tesáky, zvedl naposledy kopí a zabodl je bestii do boku. Zraněné zvíře vyrazilo hrozivý ryk, při němž mi vstávaly vlasy na hlavě. Malá prasečí očka těkala divoce sem a tam, kopyta se bořila do bláta, zvíře klopýtalo a vrávoralo. Ryk pokračoval, když se vyčerpané zvíře svalilo na zem a hrabalo zuřivě kopyty v hlubokém blátě.

Ryk náhle ustal. Na chvíli se rozhostilo mrtvé ticho, pak divočák zachroptěl a bylo po všem.

Dougal ani nečekal, aby se ujistil, že je divočák opravdu mrtvý, obešel ho a zamířil ke zraněnému muži. Poklekl vedle něho a objal ho kolem ramen.

„Tak, Geordie,“ řekl mírným hlasem. „Dostal jsem ho, kamaráde. Je to v pořádku.“

„Dougale? Jsi to ty?“ Zraněný muž otočil hlavu k Dougalovi a pokoušel se otevřít oči.

Byla jsem překvapená, že jeví známky života. Krutý a nelítostný Dougal teď mluvil k muži tlumeným laskavým hlasem, opakoval slova, tiskl muže k sobě a hladil ho po vlasech.

Dřepla jsem si na bobek a začala prohrabávat hromadu látek vedle mě. Rána byla hluboká, táhla se od slabin přes stehno, z něhož vytékal pramínek krve. Ale krev neprýštila, stehenní tepna zůstala neporušená a byla velká šance krvácení zastavit.

To ale neplatilo o ráně v břišní dutině, kterou mu způsobily silné tesáky pronásledovaného zvířete. Bylo vidět maso, svaly i střeva. Přestože se v místě nevyskytovala žádná životně důležitá tepna, střeva byla roztržená a to bylo životu stejně nebezpečné. Takové břišní zranění se často ukázalo být fatální i v současných podmínkách, s moderně vybaveným operačním sálem a nezbytnými antibiotiky. Obsah prasklého střeva se dostal do břišní dutiny, kontaminoval celou oblast a nezřídka způsobil smrtelnou otravu. A já neměla k dispozici nic než odvar z česneku a řebříčku.

Pohlédli jsme s Dougalem na sebe. On chvíli mlčel, pak se sklonil nad Geordiem a povolil mu provizorní obvaz na stehně. Nejistě se na mě podíval, ale já nic neříkala, jen jsem mlčky přikývla. Nezbývalo, než zraněného muže přenést do tvrze, kde bude ležet nějakou dobu v agónii, než rána na břicho zhnisá a otrava se rozšíří natolik, že způsobí smrt. To může trvat i několik dní a nevyhnutelnou smrt budou doprovázet kruté bolesti. Ale existovala možnost milosrdnější smrti a Dougal už se rozhodl – rychlá, přímá smrt pod širým nebem – krev vytékající z mužova srdce stékala do trávy a mísila se s krví bestie, která jej zabila. Usedla jsem vedle Geordieho do mokré trávy a vzala jeho hlavu do dlaní.

„Brzy vám bude lépe,“ řekla jsem a můj hlas byl pevný a klidný jako vždy v takových situacích. „Bolest poleví.“

„Jo, už je to lepší... nohu už necítím, ani ruce. Dougale, jsi tu? Jsi tu, kamaráde?“ Muž zašmátral ztuhlýma rukama před sebou. Dougal je pevně sevřel do svých, sklonil se a zašeptal muži cosi do ucha.

Geordieho tělo se vzepjalo a nohy zabořily do bláta. Zatímco se tělo divoce vzpíralo, jeho mysl se již smířila. Hluboce, přerývaně dýchal, jako by mu docházel kyslík, tak potřebný k životu.

Les byl nezvykle tichý. Ptáci nezpívali a muži mlčky postávali ve stínu stejně mlčenlivých stromů. Dougal i já jsme zůstali sklonění nad tělem, svádějícím poslední souboj a neustále k umírajícímu promlouvali tlumenými hlasy, abychom mu poslední chvíle ulehčili.

Zpáteční cesta do tvrze proběhla v tichu. Kráčela jsem vedle mrtvého muže spočívajícího na nosítkách. Kolem těla mu jeho druzi nakladli čerstvé borovicové větve. Za námi nesli lovci mrtvé zvíře. Dougal šel v čele pochmurného průvodu, sám a mlčky.

Když jsme prošli hlavní bránou do dvora, spatřila jsem malou obtlouklou postavu Otce Baina, vesnického kněze, jenž přispěchal ulevit svému farníkovi, bohužel pozdě.

Dougal se zastavil a chytil mě za ruku, když jsem zamířila ke schodům vedoucím do mé ordinace. Lovci nesoucí Geordieho mrtvé tělo se vydali směrem ke kapli a my zůstali o samotě. Dougal mě držel za zápěstí a zamyšleně si mě prohlížel.

„Vy jste už viděla muže umírat,“ řekl zpříma. „Násilnou smrtí.“ Nebyla to otázka, ale cosi jako obvinění.

„Hodně mužů,“ odpověděla jsem stejně zpříma, uvolnila ruku z jeho sevření a odešla se věnovat živým pacientům.

Tragická smrt Geordieho na jistou dobu utlumila bujarou náladu, která provázela slavnosti. Ještě to odpoledne za něj byla sloužena velkolepá mše v místní kapli a hry začaly až další ráno.

Viděla jsem z nich jen málo, neboť jsem byla zaměstnána ošetřováním účastníků slavností. O hrách na vysočině dokážu říci jen to, že si vyžádaly několik zranění. Ovazovala jsem nohu jednoho z účastníků, který se pořezal, když tančil mezi meči, rovnala zlomený kotník nešťastníka, jemuž dopadlo na nohu odhozené kladivo, a ordinovala řeřichový sirup dětem přejedeným sladkostmi. Odpoledne jsem už padala vyčerpáním.

Vylezla jsem na pult v ordinaci, abych byla blíže oknu a mohla se nadýchat čerstvého vzduchu. Křik, smích a hudba, které hry doprovázely, zvolna utichaly. Dobrá. Žádní další pacienti alespoň ne do zítřka. Co říkal Rupert, že bude následovat? Lukostřelba? Hmm. Zkontrolovala jsem zásobu obvazů a konečně za sebou zavřela dveře kabinetu.

Vyšla jsem ven z tvrze a zamířila do stájí. Cítila jsem potřebu být s tvory, kteří nemluví a nekrvácejí. Také jsem předpokládala, že ve

stáji potkám Jamieho a omluvím se mu za to, že jsem ho zatáhla do přísahy. Popravdě se z ní chytře vyvlékl, ale vůbec tam nemusel být a mohl se věnovat svým věcem. Rupert mezitím šířil pomluvy o našem milostném vztahu, ale já na to raději nemyslela.

Alespoň zatím ne, předsevzala jsem si. Jistě brzy přijde doba, kdy se tím budu muset zabývat. I přes můj neúspěšný pokus utéci z tvrze na začátku shromáždění, nepřestala jsem uvažovat o tom, zda bych na konci slavností neměla větší šanci. Hodně koní samozřejmě tvrz opustí spolu s návštěvníky, ale stále tu zůstane dost našich koní. A kdybych měla štěstí, mohla by ztráta jednoho z nich vypadat jako náhodná krádež. Potulovala se tu spousta pochybných individuí, pro které byl trh a hry vítanou příležitostí. A v závěrečném zmatku by mohlo trvat nějakou dobu, než by mě na tvrzi postrádali.

Ploužila jsem se kolem dřevěné ohrady a hledala nejlepší možnou cestu k útěku. Potíž byla v tom, že jsem vůbec netušila, kde se nacházím, a tudíž nevěděla, jakým směrem se vydat. A protože mě díky mým lékařským schopnostem znali už všichni MacKenziové od Leochu až po hranice, neodvážila jsem se na to zeptat.

Napadlo mě, jestli se Jamie Columovi nebo Dougalovi o mém nezdařeném pokusu o útěk nezmínil. Ale žádný z nich nic neříkal, takže díkybohu mlčel.

Ve výběhu nebyli žádní koně. Otevřela jsem dveře do stáje a rozbušilo se mi srdce. Vedle sebe na seně seděl Jamie s Dougalem. Byli stejně překvapení mým příchodem jako já jejich společnou přítomností. Přesto galantně povstali a vyzvali mě, abych se posadila.

„To je v pořádku,“ řekla jsem a couvala ke dveřím. „Nebudu vás rušit při rozhovoru.“

„To nic, děvče,“ prohlásil Dougal, „to, co právě říkám Jamiemu, se týká i vás.“

Pohlédla jsem bleskurychle na Jamieho a ten mi odpověděl kývnutím hlavy. Nezdálo se, že by Dougalovi řekl o mém útěku.

Posadila jsem se raději dále od Dougala. Vzpomněla jsem si na naše setkání na chodbě v den přísahy. Ale on se tvářil jakoby nic a nehnul ani brvou.

„Během dvou dnů odjíždím z tvrze,“ řekl neočekávaně. „A chci, abyste vy dva jeli se mnou.“

„A kam?“ zeptala jsem se udiveně. Srdce mi začalo tlouci rychleji.

„Po území MacKenziů. Colum cestovat nemůže a je třeba navštívit nájemce a obyvatele, kteří nepřišli na shromáždění. A také udělat nějaký obchod...“ Mávl ledabyle rukou, jako by ho obchody vůbec nezajímaly.

„Ale proč já? Proč my? Nechápu,“ divila jsem se.

Chvilí uvažoval a pak odpověděl. „Jamie to umí s koňmi. A co se týká vás, děvenko, Colum si myslí, že bych vás měl vzít s sebou do Fort William. Velitel by vám mohl pomoci... najít vaši rodinu ve Francii.“ Nebo pomoci *vám*, myslela jsem si. A co ještě jste mi neřekl? Dougal mě upřeně pozoroval, aby mu nešlo, jak tu novinku přijmu.

„Dobrá,“ souhlasila jsem klidně. „To je rozumný nápad.“ Navenek jsem se tvářila klidně, ale byla jsem bez sebe radostí. Jaké štěstí! Už se nebudu muset pokoušet o útěk z tvrze. Dougal mě na cestu vezme sám. A z pevnosti Fort William budu schopná nalézt cestu na známá místa, pomyslela jsem si. Na Craigh na Dun. Ke kamennému kruhu. A budu-li mít štěstí, zpátky domů.

Část třetí

Na cestě

11

Rozhovor s právníkem

O dva dny později jsme ještě za úsvitu vyjeli z bran tvrže Leoch. Na cestu nás vyprovázel křik několika obyvatel a kejhání divokých hus na potoce. Koně opatrně přešli kamenný most a já se ohlížela zpátky, dokud mi tvrz nezmizela z očí v husté mlze. Pomyšlení na to, že už nikdy neuvidím tuhle kamennou masu a její obyvatele mě naplnilo zvláštním pocitem lítosti.

Dusot koňských kopyt i lidské hlasy zněly ve všudypřítomné mlze nezvykle a zatímco vzdálený křik bylo slyšet docela dobře, blízké hlasy se rozplývaly v jakési nesrozumitelné přízračné mumlání. Celé to připomínalo jízdu duchů.

Já jsem jela uprostřed malé skupinky, z jedné strany doprovázena ozbrojeným mužem, jehož jméno jsem neznala, a z druhé Nedem Gowanem, drobným písařem, kterého jsem vídala po boku Columa v Síni. Avšak nebyl jen písařem, jak jsem se dozvěděla z našeho rozhovoru během cesty.

Ned Gowan byl advokát, právník. Narodil se, vyrůstal a studoval v Edinburgu. Byl to malý, starosvětsky vypadající muž vybraných způsobů, oblékal se do klotového kabátu, vlněných punčoch a bavlněné košile obšité lemovkou. Kalhoty měl zhotovené z pevné látky, vhodné jak na cesty, tak pro výkon jeho úřadu. Dlouhé vlasy měl svázané úzkou stužkou a nosil brýle se zlatými obroučkami, což mu dodávalo přísný, úřední vzhled.

Byl ztělesněním muže práva a já se při pohledu na něj neubránila úsměvu. Jel na rozvážné klisně a sedlo měl obtěžkané obrovskými

koženými vaky. Vysvětlil mi, že v jednom jsou jeho nepostradatelné nástroje: kalamář, brka a papíry.

„A co máte v tom dalším?“ zeptala jsem se zvědavě. Zatímco první vak byl narvaný k prasknutí, druhý vypadal téměř prázdný.

„Ach, ten mám na zaplacené renty,“ odvětil právník, poplácávaje prázdný vak.

„Zdá se, že očekáváte velké platby,“ řekla jsem. Pan Gowan spokojeně přikývl.

„Ne tolik, kolik byste myslela, má drahá. Ale většina plateb bude v haléřích, pencích a dalších drobných mincích. A ty, bohužel, zaberou více místa než jiné oběživo.“ Usmál se svými tenkými bezbarvými ústy. „Ale převážet spoustu měděných a stříbrných mincí je pořád snazší než vozit naturálie.“

Ohlédl se přes rameno, aby zkontroloval dva statné mezky, kteří naši skupinu doprovázeli.

„Pytle s obilím a tuříny, kuřata a slepice v klecích a tak podobně. Nemohu proti tomu nic dělat, také kozy, které jsou velmi žravé. Jedna mi minulý rok sežrala kapesník, i když připouštím, že chyba byla na mé straně. Vykukoval mi z kapsy,“ dodal rozhořčeně. „Tento rok mám ale přísné instrukce. *Nesmíme* přijímat živá prasata.“

Potřeba chránit pana Gowana při jeho zodpovědné činnosti včetně jeho obrovských vaků se ukázala být nutností. To také vysvětlovalo přítomnost dvaceti dalších mužů, kteří tvořili zbytek výpravy. Všichni byli ozbrojení a na koních a dohlíželi na další zvířata nesoucí zásoby potravin pro naši vybranou společnost. Paní Fitzová mi kromě vřelých slov na rozloučenou a četných napomenutí také sdělila, že ubytování bude velmi skromné nebo vůbec žádné a noci budeme muset často trávit pod širým nebem.

Byla jsem zvědavá, co přimělo pana Gowana přijmout místo písaře a výběrčího na Skotské vysočině a opustit vymoženosti civilizace, na něž byl předtím zvyklý.

„Co se týče toho,“ odpověděl na mou otázku, „jako mladý muž jsem měl malou praxi v Edinburgu. Na oknech háčkované záclony a mosazné kliky na dveřích s mým jménem. Ale začalo mě unavovat psaní posledních vůlí a závětí a stále stejní lidé. Tak jsem odjel.“

Koupil si koně a nějaké zásoby a vyrazil, aniž by věděl kam a co bude vůbec dělat.

„Musím se přiznat,“ pokračoval a vysmrkal se do kapesníku se svým monogramem, „že mě k tomu vedla touha po... dobrodružství. Nicméně moje rodina, ani výchova mě nepřipravily na život lupiče nebo námořníka, což jsou podle mého mínění dvě nejzajímavější povolání. Proto jsem se rozhodl vydat na vysočinu. Myslel jsem, že bych mohl nabídnout své služby nějakému náčelníkovi klanu a získat u něho zaměstnání.“

A na svých cestách takového náčelníka skutečně potkal.

„Jacob MacKenzie,“ řekl s potměšilým úsměvem, „to byl tedy starý bezbožný lotr.“ Pan Gowan pokývl směrem dopředu, kde v mlze zářily rezavé vlasy Jamieho MacTavishe. „A jeho vnuk se mu velmi podobá. Poprvé jsme se setkali, když na mě Jacob mířil pistolí a chtěl mě oloupit. Vydal jsem mu koně a zavazadla bez odporu, ostatně jsem tehdy neměl jinou možnost. Ale myslím, že byl zaskočený, když jsem trval na tom, že ho doprovodím pěšky.“

„Jacob MacKenzie byl otcem Columa a Dougala?“ zeptala jsem se.

Starý právník přikývl. „Ano. Ale to ještě nebyl náčelník. Stal se jím až o několik roků později... s mojí malou pomocí,“ dodal skromně. „Poměry byly tehdy mnohem... méně civilizované,“ vzpomínal nostalgicky.

„Opravdu?“ řekla jsem zdvořile. „A Colum vás pak zdědil, je to tak?“

„Něco takového,“ přitakal pan Gowan. „Když Jacob zemřel, nastal velký zmatek. Colum byl přímým dědicem tvrze Leoch, ale...“ Právník se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe, jestli ho někdo neposlouchá. Ozbrojený muž vedle mě popojel dopředu za svým kumpánem a dobré čtyři koňské délky nás dělily od zadní části průvodu.

„Když bylo Columovi osmnáct let, slíbil, že bude dobrým vůdcem. Oženil se s Letitíí, a tak se spojil s Camerony – sepisoval jsem tehdy svatební smlouvu,“ dodal, „ale krátce po svatbě měl těžký pád z koně a zlomil si stehenní kost. A ta se špatně hojila.“

Přikývla jsem. Nepochybně to tak bylo.

„A pak,“ vyprávěl pan Gowan s povzdechem, „vstal z postele příliš brzy a spadl ze schodů a zlomil si druhou nohu. Ležel v posteli skoro rok, ale záhy se ukázalo, že poškození bude trvalé. A v té době, bohužel, Jacob zemřel.“

Drobný muž se odmlčel a třídil si myšlenky. Znovu se podíval před sebe, jako by někoho hledal a pak se pohodlně usadil v sedle.

„Všechno se to stalo v době, kdy propukla panika kolem svatby jeho sestry,“ řekl písař. „A Dougal... obávám se, Dougal se o takové věci příliš nezajímal. Nicméně to byl on, kdo se mohl stát náčelníkem, ale to by bylo považováno za nespravedlivé.“ Písař potřásl hlavou. „Strhl se kolem toho velký povyk. Sjeli se bratřenci, strýcové a další členové klanu a na velkém shromáždění bylo rozhodnuto.“

„Vybrali si Columa, je to tak?“ vyzvídala jsem. Znovu jsem žasla nad silou osobnosti Columa MacKenzieho. A dívajíc se na malého mužíka po mém boku, usoudila jsem, že měl Colum šťastnou ruku i při výběru spojenců a spolupracovníků.

„Ano, ale jen proto, že oba bratři při sobě drželi. Nebylo pochyb o Columově odvaze, ani o jeho výjimečném rozumu, pouze o jeho tělesné schránce. Bylo jasné, že nikdy nebude schopen vést své muže do bitvy. Ale byl tu Dougal, silný a odhodlaný, i když poněkud unáhlený a horkokrevný. Stál za Columovou židlí a přísahal, že bude poslouchat Columova slova a stane se jeho nohama i rukama připravenýma k boji. Takže padl návrh, aby se Colum stal zemanem a náčelníkem, jakým měl poprávu být, a Dougal vojenským velitelem, jenž povede klan v době válek. Byla to bezprecedentní situace,“ dodal znalecky.

Skromnost, s níž pronesl větu „Takže padl návrh...“, dávala tušit, čím zásluhou ten návrh padl.

„A čím muž jste vy?“ zeptala jsem se. „Columův, nebo Dougalův?“

„Můj zájem se zaměřuje na klan MacKenziů jako takový,“ odpověděl pan Gowan vyhýbavě. „Ale formálně jsem přísahal věrnost Columovi.“

Formálně, pomyslela jsem si. Sledovala jsem sice celou přísahu od začátku do konce, ale nepřipadalo mi, že se jedná o formální akt. Všichni, kdo byli přítomni ceremoniálu, byli očividně pohnutí a dojatí včetně malého písaře, jenž měl navíc romantickou duši, jak se mi sám přiznal.

„Musí ve vás mít velkou pomoc,“ řekla jsem diplomaticky.

„Ach, trochu mu pomáhám, čas od času,“ řekl ledabyle, „stejně jako ostatním. Kdybyste se ocitla v nouzi, má drahá,“ pravil blahosklonně,

„neváhejte mě požádat o pomoc. Máte mé ujištění o naprosté mlčenlivosti.“ Uklonil se opatrně v sedle.

„Jste stejně mlčenlivý a loajální, pokud jde o Columa MacKenzieho?“ řekla jsem uštěpačně. Jeho malé hnědé oči se na mě zadívaly chytře a zároveň vesele.

„Ach,“ vzdychl na oko. „Velmi si toho cením.“

„To doufám,“ řekla jsem. „Ale já vás ujišťuji, pane Gowane, že nepotřebuji ani vaši pomoc, ani mlčenlivost, alespoň ne teď.“ To je ale hloupost, napadlo mě hned, jak jsem to řekla.

„Jsem anglická dáma,“ dodala jsem pevně, „a nic jiného. Colum ztrácí čas – a vy také – když se snažíte vytáhnout ze mě tajemství, které neexistuje.“ Nebo spíše existuje, ale je nesdělitelné, pomyslela jsem si. Mlčenlivost pana Gowana může být bez hranic, ale to mi v tuto chvíli nepomůže.

„Neposlal vás na cestu jen proto, abyste ze mě vymámil doznání, že ne?“ zeptala jsem se dotčeně.

„Ach, ne.“ Pan Gowan se mému nápadu upřímně zasmál. „Vskutku ne, má drahá. Plním úřední posláním, vedu písemné záznamy pro Dougala a jsem připraven vynutit si dodržování zákonů mezi členy klanu i v těch nejvzdálenějších končinách. A přestože je dnes situace mnohem klidnější než dřív,“ vzdychl, jako by mu to bylo líto, „stále dochází k loupežným přepadením na cestách a k útokům poblíž hranic.“

Poklepal na prázdný vak u svého sedla. „Tenhle vak není tak úplně prázdný, jak si myslíte.“ Rozvázal ho a držel otevřený tak dlouho, abych stačila zahlédnout pár pistolí v postranní kapse.

Prohlédl si mě od hlavy k patě, aby mu neunikl jediný detail na mém cestovním oblečení.

„Měla byste být také ozbrojená, má drahá,“ řekl hlasem, v němž zaznívala výčitka. „Ačkoli se domnívám, že to Dougal nepovažuje za vhodné. Promluví s ním o tom,“ slíbil.

Zbytek dne jsme strávili příjemnou konverzací. On s lítostí vzpomínal na dny, kdy muži byli opravdoví muži a škodlivý plevel civilizace byl na Skotské vysočině méně rozbujelý.

Po západu slunce jsme postavili tábor na malé mýtině u cesty. Měla jsem deku připevněnou u sedla a na noc pod širým nebem jsem byla celkem dostatečně vybavena. Když jsem odcházela od ohně ke svému

provizornímu loži pod stromem, sledovaly mě ostražitě pohledy mužů. Uvědomila jsem si, že i tady, mimo neproniknutelné zdi tvrze, jsem bedlivě střežena.

První pracovní zastávka nás čekala druhý den kolem poledne. Byly to tři nebo čtyři chatrče, choulící se na kraji zarostlé strže. Z jedné z nich její obyvatelé vynesli stoličku a dřevěnou desku – i když jsme je v našich zásobách také měli – která sloužila jako psací stůl pro pana Gowana.

Ten vytáhl z vaku balík lněné látky a položil ho na pařez, který mu posloužil jako židle. Usedl a začal z koženého vaku vytahovat kalamář, brka a účetní knihy a úhledně je rovnal před sebe, jak to nejspíš dělával ve své kanceláři v Edinburgu.

Venkované přicházeli jeden po druhém, aby projednali výsledky svého ročního hospodaření s úředním zmocněncem. Bylo to docela zábavné a jednání probíhala naprosto neformálně, na rozdíl od podobných akcí na tvrzi Leoch. Muži se dostavili z pole nebo chléva, usedali na volnou stoličku vedle Dougala, bez zábran se svěřovali, vysvětlovali nebo jen tak klábosili.

Někteří v doprovodu svých statných synů přinášeli pytle s obilím a ovčí vlnou. Na konci každého jednání vypsál neúnavný Ned Gowan stvrzenku na splacenou rentu, zaznamenal údaje do účetní knihy a kývl na jednoho z našich mužů, který odnesl naturálie do vozu. Čas od času některý z našich mužů odešel do lesa – lovit, jak jsem předpokládala.

V příštích několika dnech se to samé opakovalo několikrát. Někdy jsem byla pozvána do chatrče na jablečný mošt nebo mléko a všechny ženy se shromáždily do jedné místnosti, aby si se mnou mohly promluvit. Když bylo chalup pohromadě víc, nacházela se v místě také hospoda nebo dokonce zájezdní hostinec, které se stávaly Dougalovým působištěm během našeho pobytu.

Jednou za čas byl součástí renty také kůň, ovce nebo jiné dobytče. Ty jsme většinou prodávali někomu v sousedství, ale když Jamie usoudil, že kůň je vhodný pro naši stáj, vzali jsme ho s sebou.

Jamieho účast na výpravě mi nepřestávala vrtat hlavou. Jistěže, rozuměl koním jako málokdo, ale to ostatní muži také, samozřejmě včetně Dougala. A koně většinou nebyli nijak vzácní, ani se nehodili na chov. Přemýšlela jsem, proč si ho Dougal na cestu vůbec vzal. Ale po týdnu mi byl důvod jeho přítomnosti jasný.

Přijeli jsme do vesnice s nevyslovitelným jménem, nebyla sice velká, ale hospodu tu měli. Malou špinavou místnost se třemi stoly a rozviklanými židlemi. Tady Dougal vedl jednání a vybíral rentu. Po dosti nepoživatelném obědě, skládajícím se z přesoleného hovězího masa a tuřínů, se konala schůze. Farmářům a chalupníkům Dougal zakoupil pivo a přišli sem i další vesničané z pouhé zvědavosti. Skončili práci na polích a ve chlévech, a chtěli si prohlédnout cizince a vyslechnout žhavé novinky.

Seděla jsem tiše v koutě, usrkávala kvas a byla ráda, že se alespoň na chvíli nemusím kodrcat v koňském sedle. Neposlouchala jsem příliš Dougala, jenž přeskakoval z galštiny do angličtiny, hovořil s venkovany hrubým tónem a občas pronesl peprný vtíp.

Uvažovala jsem, jak dlouho může trvat cesta do pevnosti Fort William. A jak vůbec vysvětlím svoji přítomnost ve skupině Skotů z tvrze Leoch místní anglické posádce. Při svých úvahách jsem si skoro nevšimla, že se Dougal ujal slova a mluvil teď sám, jako by pronášel nějaký významný projev. Vesničané pozorně naslouchali a občas řečníka přerušovali výkřiky. Začala jsem se věnovat svému okolí a došlo mi, že se Dougal snaží velmi obratně získat své posluchače pro *něco* velmi důležitého.

Rozhlédla jsem se zvědavě kolem. Tlustý Rupert s drobným Nedem Gowanem seděli na lavici za Dougalem, před sebou nedotčené korbele piva, tak byli zabráněni do plamenného proslovu svého velitele. Také Jamie soustředěně poslouchal, opíraje se lokty o stůl.

Náhle Dougal povstal, chytil Jamieho za límec košile a přitáhl ho k sobě. Jamie ztuhl překvapením, oči zúžené a čelist pevně sevřenou. Ale nepohnul se, když mu Dougal strhl košili a ukazoval přítomným jeho zjizvená záda.

Místnost vydechla úžasem při pohledu na mladíkova zranění a pak následovaly rozhořčené výbuchy hněvu. Otevřela jsem ústa dokořán, když jsem zaslechla slovo „Sassenach“, které vesničané opakovali zlověstným tónem.

Jamie stál s kamennou tváří ve skupině lidí, kteří ho obklopili a přidržovali si roztrženou košili, aby nespadla. Malá postarší žena, sahající mu sotva k loktům, kroutila nevěřičně hlavou, poklepávala mu na záda a hořce cosi šeptala v galštině. Zřejmě nikdy nic takového neviděli, usoudila jsem.

Jamie stroze odpovídal na otázky přítomných mužů. Dvě nebo tři mladé dívky, které sem přišly, aby donesly mužům večeři, stály v hloučku u zdi a vzrušeně si mezi sebou šeptaly.

Pak se Jamie mrazivě podíval na Dougala, odhodil roztrženou košili do ohniště v koutě a opustil místnost za účastného mumlání davu.

Zděšení lidé obrátili pozornost zpátky k Dougalovi. Nerozuměla jsem sice většinu z toho, co říkali, ale jejich projevy byly prosycené nenávistí k Angličanům. Rozhodovala jsem se, jestli mám jít za Jamiem, nebo zůstat na místě a sledovat, co se bude dít dál. Pochybovala jsem, že mladík v tuto chvíli touží po něčí společnosti, a tak jsem se raději stáhla do kouta a se sklopenou hlavou zírala do korbely před sebou.

Vyrušil mě kovový zvuk. Jeden z mužů, drsně vypadající venkovan v kožených kalhotách, nečekaně hodil několik drobných mincí na stůl před Dougala a cosi pronesl. Stál s rukama zastrčenýma za opaskem a významně se rozhlížel po ostatních. Po krátké přestávce ho další dva odvážlivci následovali a pak další a další muži vytahovali mince ze svých brašen a pokládali je na stůl. Dougal každému z nich vřele děkoval a odměnil ho korbelem piva. Všimla jsem si, že právník Ned Gowan pečlivě ukládá halíře a pence do zvláštního vaku a došlo mi, co bylo důvodem Dougalova plamenného vystoupení.

Povstání, stejně jako jiný byznys, potřebuje kapitál. Vzpouora si žádá armádu, armáda zbraně a to stojí peníze. A z toho mála, co jsem si pamatovala z historie, Bonnie Prince Charlie, mladý následník trůnu, získal část peněz z Francie, ale také sbírkou mezi chudými venkovskými lidmi, kteří měli často hluboko do kapes. Takže Colum nebo Dougal, nebo oba dva, byli Jakobité. Přívrženci mladého následníka trůnu, a bojovali proti Georgi II., jenž trůn obsadil.

Když poslední chalupníci a nájemci odešli do svých domovů, Dougal vstal a protáhl se. Vypadal navýsost spokojeně, jako kocour, který si smlsl na misce mléka, nebo dokonce šlehačky. Potěžkal v ruce váček a hodil ho zpátky Nedu Gowanovi, aby ho uschoval.

„Dost dobré,“ poznamenal. „Nemohl jsem očekávat víc na tak malém místě, ale pokud to několikrát zopakujeme, částka bude docela úctyhodná.“

„Úctyhodná není zrovna slovo, které bych použila já,“ řekla jsem a postavila se ve svém úkrytu v koutě.

Dougal se na mě otočil, jako by si mě teprve teď všiml.

„Ne?“ opáčil pobaveně. „Proč ne? Máte snad něco proti tomu, když loajální venkované přispějí pár haléři na svého panovníka?“

„V žádném případě,“ řekla jsem a naše pohledy se střetly. „Ale bez ohledu na to, o jakého panovníka se jedná, nelíbí se mi vaše metody.“

Dougal si mě pozorně prohlížel a snažil se mi číst ve tváři. „Bez ohledu na to, o jakého panovníka se jedná?“ opakoval pomalu. „Myslel jsem, že nerozumíte galštině.“

„Ne, nerozumím,“ řekla jsem zpříma. „Ale mám mozek, kterým přemýšlím, a dvě uši, kterými poslouchám.“

Zaklonil hlavu a zasmál se. „To jistě ano,“ souhlasil. „Řekl bych vám správný galský výraz pro vašeho vladaře a panovníka, ale není vhodný pro dámu jako jste vy.“

Sehnul se, vytáhl z ohniště Jamieho košili a očistil ji od sazí a popela.

„Poněvadž se vám nelíbí moje metody, možná byste je mohla napravit,“ navrhl a vložil mi roztrženou košili do rukou. „Sežeňte si jehlu od domácí paní a spravte to.“

„Spravte si to sám,“ vykřikla jsem, hodila mu košili zpátky a měla se k odchodu.

„Jak je vám libo,“ ušklíbl se Dougal. „Jamie si svoji košili dokáže spravit sám, když se toho nechcete ujmout vy.“ Otočila jsem se a neochotně natáhla ruku.

„Dobrá,“ řekla jsem a už sahala po košili, ale předešel mě Jamie, jenž se nenápadně vplížil do místnosti. Vytrhl Dougalovi košili z ruky, strčil si ji pod paží a odešel tak tiše, jak vstoupil.

Na noc jsme se ubytovali v chalupě jednoho z farmářů. Přesněji řečeno já. Muži spali venku v kupách sena a stozích slámy. S ohledem

na moje ženské pohlaví a status polovičního zajatce, vyfasovala jsem slamník a místo u ohniště.

Přestože byl slamník široký a docela pohodlný, záviděla jsem mužům venku možnost přespat na čerstvém vzduchu. Oheň přes noc stále doutnal a v chalupě bylo horko a nedýchatelno. Čpěl tu kouř a pot dalších šesti obyvatel, kteří tu spali se mnou a neustále jsem slyšela jejich chrchlání, kašlání a chrápání.

Po určité době jsem vzdala veškeré pokusy usnout v téhle zatuchlé dřevě. Vstala jsem a vyplížila se ven s dekou v náručí. Vzduch před chalupou byl opojně svěží a já se opřela o kamennou zeď a zhluboka dýchala.

Ve tmě jsem zahlédla strážce tiše stojícího pod stromem u cesty, ale ten si mě jen zběžně prohlédl a pak už si mě nevšímal. Bylo mu jasné, že sama daleko nepůjdu a navíc byl ozbrojený malou ostrou dýkou.

Obešla jsem chalupu a vydala se po úzké pěšině do kopce nad ní, abych našla vhodné místo ke spánku. Uviděla jsem docela pohodlnou plošinu mezi dvěma velkými balvany a udělala si útulný pelíšek z měkké trávy a deky. Ležela jsem na zemi a pozorovala kulatý měsíc na jeho pouti po nočním nebi.

Stejně tak jsem ho pozorovala z okna tvrze Leoch tu noc, kdy jsem sem spolu s ostatními přišla. Uplynul měsíc od chvíle, kdy jsem vstoupila mezi vztyčené kameny a začala má strastiplná pouť. Teď už jsem alespoň věděla, proč byly kameny umístěny právě tam.

Samy o sobě neměly žádný význam, ale na místě, kde stály, sloužily jako značky. Stejně jako návěstí blízko útesů, vztyčené kameny označovaly nebezpečné místo. Místo, kde... co? Tenkou vrstvou mezi časovými obdobími? Bránu pootevřenou někam do neznáma? Stavitelé kamenných kruhů možná nevěděli, co označují. Pro ně mohlo být místo jen jedním z hrozivých tajemství a součástí magie. Místo, kde se lidé ztrácejí bez varování.

Tak jsem uvažovala. Co by se stalo, napadlo mě, kdyby byl někdo na Craigh na Dun v době, kdy jsem se tam ocitla já a byla přenesena o dvě století zpátky? Kdyby mě na tom místě našel nějaký podruh, určitě by mě považoval za čarodějnici nebo vílu. Pravděpodobně vílu, vzhledem k pověstem, jimiž je hora opředena.

A jestli se na tom místě takové věci děly už dávno předtím, hora se musela venkovánům jevit záhadnou. Jestli se tu lidé náhle ztratili nebo naopak zjevovali odnikud, musela být považována za kouzelnou.

Vysunula jsem nohu zpod deky a pohybovala prsty v měsíčním světle. Jsou naprosto realistické, usoudila jsem kriticky. Se svojí výškou nad pět stop jsem byla poměrně vysoká žena, téměř tak vysoká jako mnozí muži. Kdybych se přenesla do časů lidu Wee Folk, byla bych jistě považována za čarodějku nebo zlého ducha. Věděla jsem něco málo o tom, jak s takovými zjeveními v těch časech zacházeli a pocítila vděčnost, že jsem se ocitla v době mnohem pozdější.

Přemýšlela jsem dál, jak kouzlo vlastně funguje. Co když někdo zmizel v dávných dobách a objevil se v současnosti? Přesně tohle jsem ale chtěla, aby potkalo mě. Jen jsem nevěděla, jak to zařídit. Jak by asi reagoval dnešní Skot, například poštmistr pan Buchanan, kdyby se před ním zjevil někdo jako Murtagh?

Nejspíš by vzal nohy na ramena, zalarmoval by policii nebo možná by nepodnikl vůbec nic, jen by se svěřil přátelům a známým s tím, co se mu přihodilo.

A co by dělal host z dávných dob? Zřejmě by se snažil zapojit do života, aniž by vzbudil nepatřičnou pozornost, kdyby byl šikovný a opatrný. Mně se také docela úspěšně podařilo začlenit se do okolní společnosti, ačkoli můj zjev a způsob vyjadřování nepřestávaly budit podezření.

A co kdyby osoba přenesená v čase byla příliš odlišná nebo hlasitě vykřikovala, co se jí stalo? Kdyby se dostala hluboko do minulosti, byla by jako krajně podezřelý zjev bez okolků zabita. A v osvětenějších dobách zase prohlášena za šílenou a internována ve speciálním zařízení.

Napadlo mě, že stejné věci se děly a dějí od samého počátku života na Zemi. A i když byli takovému zmizení přítomni svědci, nebylo co vysvětlovat, protože osoba, která by jako jediná mohla vysvětlení podat, se vypařila.

Jak jsem tak přemýšlela, ani jsem nezaslechla tiché mumlání a vzdálené kroky v trávě a byla jsem překvapená, když jsem v těsné blízkosti zaslechla následující rozhovor.

„Čert tě vem, Dougale MacKenzie,“ říkal mužský hlas. „Jsi sice příbuzný, ale nic ti nedlužím.“ Hlas byl hluboký a chvíl se hněvem.

„Ne?“ zeptal se výsměšně druhý hlas. „Nepřísahal jsi poslušnost při ceremoniálu? ‚Dokud má noha neopustí území klanu MacKenziů,‘ tak nějak jsi to říkal.“ Ozval se dutý úder, jako by čísi noha dupla do země. „A tohle je území MacKenziů, chlapče.“

„Slíbil jsem poslušnost Columovi, ne tobě.“ Byl to mladý Jamie MacTavish, jenž se očividně zlobil.

„Jsme jeden jako druhý a ty to dobře víš,“ pokračoval hlas patřící zcela jistě Dougalu MacKenziem. „Slíbil jsi poslušnost náčelníku klanu a mimo zdi tvrze Leoch jsem to já, kdo je Columovou hlavou, rukama a nohama.“

„A levá ruka neví, co dělá pravá,“ pohotově odpověděl Jamie a v jeho hlase zaznívala hořkost. „Co si myslíš, že řeknou zákonodárci na to, že organizuješ peněžitou sbírku pro Stuary?“

Chvilí bylo ticho a pak Dougal odpověděl. „MacKenziové, MacBeolainové a MacVinichové jsou svobodní lidé. Nikdo je nemůže nutit dělat něco proti jejich vůli a nikdo je nemůže omezovat. A kdo ví? Může se stát, že Colum nakonec udělá pro Prince Charlese Edwarda víc než všichni ostatní.“

„Může být,“ souhlasil Jamie. „Zítra také může přšet nahoru místo dolů. Ale to neznamená, že budu dělat to, s čím až tak nesouhlasím.“

„Ne? Můžeš od Stuartů získat víc než já, chlapče. A od Angličanů vůbec nic. Jestli si chceš zachránit vlastní krk...“

„O můj krk se nestarej,“ přerušil ho Jamie prudce. „A ani o moje záda.“

„Ne, dokud cestuješ se mnou, chlapče,“ řekl posměšně Dougal. „Jestli chceš mít potíže, dělej, co myslíš. Ale sežeň si jehlu, košili máš jen jednu.“

Ve tmě jsem slyšela, jak někdo vstal a pak tiché kroky v trávě. Jeden z nich odchází, pomyslela jsem si. Opatrně se posadila a nakukovala přes velký kámen, za nímž jsem byla schovaná.

Jamie byl stále tu, seděl shrbený na kameni několik stop ode mě. Lokty opřené o kolena a s hlavou zabořenou do dlaní. Byl ke mně otočen zády. Chtěla jsem opět ulehnout, abych ho nerušila v jeho samotě, když náhle promluvil.

„Vím, že jste tady,“ řekl. „Pojďte sem, jestli chcete.“ Vstala jsem a vykročila, když jsem si uvědomila, že mám na sobě jen košili. Zabalila jsem se proto do deky, abych mu nepůsobila další rozpaky.

Posadila jsem se blízko něj, opřela zády o skálu a po očku ho pozorovala. Pokývl hlavou na pozdrav, ale pak už si mě nevšímal, ponořený do svých myšlenek, které nebyly zrovna příjemné. Vypadal zamyšlený a sklíčený. Jednou nohou kopal do skály tak urputně, až mu praskaly klouby na prstech.

Praskání kloubů mi připomnělo kapitána Mansona, důstojníka pověřeného zásobováním polní nemocnice, kde jsem pracovala. Kapitána Mansona trápil naprostý nedostatek všeho. Normálně to byl milý a příjemný člověk, ale když byl frustrován, zalezl do své kanceláře a mlátil do zdi vši silou, jaké byl schopen. Návštěvníci přicházející zvenčí fascinovaně zírali, jak se tenká stěna otřásá pod prudkými údery. Po chvíli se kapitán Manson vynořil, klouby na ruce odřené do krve, ale vypadal naprosto klidně a pokračoval v práci, jako by se nic nestalo. Časem byl přeložen na jinou jednotku, ale stěna v jeho kanceláři zůstala pokryta desítkami otisků jeho pěstí.

Při pohledu na mladíka sedícího na kameni nebylo možné si nevzpomenout na kapitána Mansona, deprimovaného neřešitelnými problémy se zásobováním.

„Měl byste do něčeho třísknout,“ řekla jsem.

„Co?“ Překvapeně vzhlédl a uvědomil si moji přítomnost.

„Udeřit do něčeho,“ radila jsem mu. „Uleví se vám.“

Zkřivil ústa, jako by chtěl něco říci, ale místo toho vstal, zamířil ke vzrostlé třešni a uštědřil jí prudkou ránu pěstí. Zjevně se mu ulevilo a uhodil do silného kmenu ještě několikrát. Z koruny se na něho sesypala záplava růžových okvětních lístků jako hustý déšť.

Olízl si odřený kloub a vrátil se na své místo.

„Díky,“ řekl a ironicky se usmál. „Snad se mi po tom všem podaří dnes v noci usnout.“

„Poranil jste si ruku?“ zeptala jsem se a chtěla ji prohlédnout, ale on zavrtěl hlavou a třel si kloub jemně dlaní druhé ruky.

„Ne, nic to není.“

Stáli jsme chvíli v rozpačitém tichu. Nechtěla jsem hovořit o tom, co jsem zaslechla ve tmě, ani o večerní scéně v hospodě. Ale nakonec jsem to byla já, kdo promluvil. „Nevěděla jsem, že jste levák.“

„Levák? Myslíte levoruký? Jo, vždycky jsem byl. Učitel mi ve škole přivazoval ruku za záda, abych se naučil psát pravou.“

„Umíte psát pravou rukou?“

Přikývl a přiložil si poraněnou ruku na ústa. „Jo, ale bolí mě z toho hlava.“

„Držíte v levé ruce také zbraň?“ zeptala jsem se, abych ho nějak rozptýlila. „Myslím meč.“ Neměl teď u sebe žádné zbraně kromě dýky, ale přes den běžně nosil meč i pistole jako většina mužů z klanu.

„Ne, meč držím v pravé ruce. Kdybych ho měl v levé, bylo by to pro mě nevýhodné. Když bojujete s malým mečem a jste otočen levou stranou k nepříteli, srdce máte velmi zranitelné, rozumíte?“

Byl stále nervózní a začal přecházet po trávě sem a tam. Přitom živě gestikuloval imaginárním mečem. „Se širokým mečem je to jiné,“ pokračoval. Napřáhl ruce, sevřel je a elegantně jimi zašermoval ve vzduchu. „Většinou používáte obě ruce,“ vysvětloval.

„Když jste příliš blízko, použijete jen jednu, nezáleží kterou a seknete nepřítele do ramene. Ne do hlavy, protože ostří může sklouznout,“ dodal poučně. Sekl hřbetem dlaně do rozhraní mezi svým krkem a ramenem. „Seknete sem a protivník je mrtvý. A když se netrefíte správně, stejně už nebude schopen bojovat, alespoň ne tentýž den – jestli ne navždy,“ dodal.

Levou rukou sáhl za opasek a navyklým pohybem vytáhl dýku.

„Teď, jak se bojuje s mečem a dýkou najednou,“ řekl. „Když nemáte štít, abyste si ruku chránila, držte raději meč v pravé ruce a dýku v levé, pokud stojíte blízko svého protivníka. Ale když je ruka s dýkou dobře chráněna, můžete zaútočit z kterékoli strany,“ uklonil se a předvedl prudký výpad. „Držte si zbraň nepřítele od těla a použijte dýku jen v případě, že ztratíte meč.“

Švihl rukou, dýka se mihla vzduchem a zastavila asi palec od mé hrudi. Polekaně jsem ucouvla, on se omluvně usmál a zasunul dýku do pochvy.

„Promiňte. Jen jsem to předváděl. Nechtěl jsem vás vyděsit.“

„Jste opravdu dobrý,“ hlesla jsem uznale. „Kdo vás naučil bojovat?“ zeptala jsem se. „Musel to být také levák.“

„Jo byl. Nejlepší levoruký bojovník, jakého jsem kdy viděl.“ Křečovitě se usmál. „Dougal MacKenzie.“

Z vlasů už mu opadaly květy třešně, jen několik růžových lístků mu zůstalo na ramenou a já se natáhla, abych je smetla. Roztrženou košili má už zašitou, neuniklo mi, i když velmi neuměle.

„Udělá to znovu?“ vyhrkla jsem bez rozmyšlení.

Chvilí mlčel a pak neochotně odpověděl.

„Jo, udělá. Dostane tak, co chce.“

„A vy ho necháte? Necháte se takhle zneužívat?“

Hleděl mimo mě směrem dolů, kde stála hospoda, jejíž dřevou střešou pronikalo slabé světlo. Tvář měl hladkou a bílou jako stěna.

Pokračovali jsme v cestě a denně ujeli tak pět mil. Často jsme zastavovali na křižovatkách a usedlostech, kde Dougal vyřizoval své obchody s farmáři a chalupníky, kteří mu odevzdávali pytle s obilím a těžce ušetřené peníze. Všechno zaznamenával do účetních knih Ned Gowan, počítal drobné mince a vystavoval stvrzenky.

A když jsme dojeli k nějaké větší vesnici nebo městečku, kde byla hospoda či zájezdní hostinec, Dougal blahosklonně objednával pivo, vyprávěl historiky a vtipy a nakonec, když shledal venkovany dostatečně movitými, přinutil Jamieho, aby si klekl a ukazoval přítomným zjizvená záda. A do zvláštního váčku přibyly další mince na sbírku pro následníka.

S nevolí jsem přihlížela těmto scénám a před jejich vyvrcholením většinou opouštěla místnost. Zatímco první reakcí publika při pohledu na Jamieho záda byla lítost, pak následovaly útoky proti Angličanům, armádě a králi Georgi, z nichž bylo cítit pohrdání a nenávisť. Jednou jsem zaslechla, jak muž šeptá svému sousedovi: „Strašný pohled, co? Raději bych umřel, než bych nechal Sassenachy takhle mě zřít.“

Jamieho zlost a ponížení den ode dne narůstaly. Zahalil se do své košile co možná nejdříve, vyhýbal se otázkám a projevům soucitu a hledal výmluvu, aby mohl opustit shromáždění. Až do příštího rána, kdy jsme osedlali koně a vyrazili na další cestu, se pak vyhýbal každému.

Zlom nastal o několik dní později, v malé vesničce jménem Tunnaig. Tentokrát Dougal, s rukou položenou na Jamieho holých zádech, nepřestával podněcovat zástup, když jeden z přihlížejících mladíků s dlouhými mastnými hnědými vlasy cosi poznamenal na adresu Jamieho. Nemohu říci, čeho se poznámka týkala, ale její účinek

byl okamžitý. Jamie se vytrhl z Dougalova sevření a udeřil mladíka pěstí do břicha. Ten se skácel k zemi.

Už jsem pochytila několik galských slov, ale většinou jsem hovoru nerozuměla. Nicméně jsem často pochopila, o čem se hovoří, z postoje a dikce řečníka.

„Vstaň a opakuj to znovu,“ to vypadalo stejně, ať už to bylo řečeno ve školní třídě, v hospodě nebo kdekoli jinde.

Stejně tak „Máš pravdu, kamaráde“ a „Do něj, kamarádi.“

Jamie zmizel pod hromadou špinavých pracovních šatů, valchován hnědovlasým mladíkem a jeho dvěma kumpány. Přítomní se seskupili kolem stěn, odkud souboj napjatě sledovali. Přistoupila jsem blíž k Nedovi a Murtaghovi a pozorovala zmítající se masu na zemi, z níž se příležitostně vynořila rezavá hlava Jamieho.

„Nemůžete mu pomoci?“ zašeptala jsem Murtaghovi koutkem úst. Moje otázka ho očividně překvapila.

„Ne, proč?“

„Volal by o pomoc, kdyby potřeboval,“ dodal Ned Gowan a klidně přihlížel souboji.

„Jak myslíte,“ řekla jsem pochybovačně.

Vůbec jsem si nebyla jistá, jestli by Jamie byl schopen volat o pomoc. Ocítl se v sevření obrovských rukou statného mladíka, které ho nepřestávaly škrtit. Osobně jsem byla přesvědčená, že Dougal nějak zakročí, ale tvářil se, jako by se ho to netýkalo. Stejně tak ostatní přihlízející. Ti uzavřeli několik sázek na vítěze, většinou se dobře bavili a rvačka v hospodě pro ně byla vítanou zábavou.

Zaradovala jsem se, když jsem spatřila, jak se Rupert odhodlaně blíží ke skupince mužů, kteří zřejmě uvažovali, že se do akce také zapojí. S rukou na dýce cosi výhružně zamumlal a oni ucouvli a od svého úmyslu raději ustoupili.

Všem připadal zápas tří proti jednomu naprosto normální. Vůbec jim nevadila zjevná přesila útočníků, statných venkovských pořádků, kteří bojovali s nebyvalou zuřivostí.

Zápas pokračoval s krátkou přestávkou, v níž si mladík v zeleném otřel rukávem krev, která mu tekla z rozbitého nosu.

Dalších několik minut se vítězství střídavě přiklánělo na obě strany, ale pak se jeden z útočníků chytil za slabiny a odkutálel se pod stůl. Jamie a hnědovlasý mladík do sebe stále bušili uprostřed místnosti, ale

příznivci Jamieho už se radovali z vítězství a inkasovali výhry. Hnědovlasý útočník se s bolestivým výrazem držel za ledviny a cosi namáhavě pronesl.

Přeložila jsem to jako „Stačí, vzdávám se,“ a přidala k mému seznamu galských výrazů.

Jamie pomalu vstal ze země a pohlédl na přítomné. Kývl hlavou a odklopýtal k jedné z lavic. Těžce dosedl, utíral si pot a krev a s povděkem přijal korbel piva, které mu objednal někdo z davu. Vypil ho do dna a postavil prázdný korbel na lavici. Pak se předklonil a lapal po dechu s lokty opřenými o kolena a zjizvenými zády vyzývavě obnaženými.

Tentokrát s oblékáním nespěchal. Zůstával polonahý a zahalil se do košile, až když šel ven hledat místo, kde by se vyspal. Vyprovázelo ho obdivné sborové přání na dobrou noc. Vypadal spokojeně navzdory šrámům a modřinám, které utržil v boji.

„Škrábanec na holeni, roztržené obočí, rozseknutý ret, krvácení z nosu, šest odřených kloubů, vymknutý palec, dva vyražené zuby a další zhmožděniny, které nebudu počítat.“ Dokončila jsem ohledání ran a povzdechla si. „Jak se cítíte?“ Byli jsme sami v malém přístěnku za hospodou, kam jsem ho odvedla, abych mu poskytla první pomoc.

„Dobře,“ řekl s úšklebkem. Chtěl vstát, ale s bolestivým výrazem si zase sedl. „Jo. To budou asi žebra.“

„Jistěže vás bolí žebra. Proč děláte takové věci? Z čeho myslíte, že jste? Ze železa?“ kárala jsem ho rozhněvaně.

Zašklebil se a ohmatal si nateklý nos.

„Ne. Ale chtěl bych být.“

Znovu jsem si hlasitě povzdechla a jemně se dotkla jeho žeber.

„Nemyslím, že jsou zlomená, jen naražená. Ovážu vám je pro všechny případy. Vstaňte a vyhrňte si košili.“ Začala jsem trhat pruhy látky z šátku, který mi věnovala žena hospodského a potichu si stěžovala na absenci obvazů, náplastí a dalších vymožeností civilizace. Ovázala jsem mu žebra, pevně látku stáhla a konce sepnula sponou z jeho plédu.

„Nemůžu dýchat,“ stěžoval si.

„Když budete dýchat zhluboka, bude vás to bolet. Nehýbejte se. Kde jste se naučil tak zápasit? Od Dougala snad?“

„Ne.“ Cukl sebou, když jsem mu čistila roztržené obočí vinným octem. „Naučil mě to otec.“

„Opravdu? Váš otec byl místním přeborníkem v boxu?“

„Co je to box? Ne, byl farmář. Také šlechtil koně.“ Opět sebou trhl, když jsem mu omývala octem rozbitou holeň.

„Když mi bylo tak devět nebo deset let, byl jsem už dost velký jako většina příslušníků matčina rodu a musel se naučit bojovat.“ Dýchal teď klidněji a poslušně držel, když jsem mu měsíčkovou mastí natírala odřené klouby.

„Otec říkal: ‚Protože jsi velký, polovina mužů se tě bude bát a druhá polovina tě bude chtít vyzkoušet. Složíš jednoho a ostatní tě nechají na pokoji. Ale musíš se naučit bojovat rychle a čistě.‘ Odvedl mě do chléva a bušil do mě tak dlouho, až jsem se naučil se bránit a údery oplácet. Au! To štípe!“

„Škrábance se musí vyčistit,“ vysvětlovala jsem. „Zvláště jsou-li způsobeny někým, kdo má špinavé nehty a koupe se jednou za rok. Nemohu tvrdit, že jste dnes zápasil ‚rychle a čistě,‘ ale bylo to působivé. Otec na vás může být pyšný.“

Řekla jsem to žertem a překvapilo mě, když jsem v jeho tváři zahlédla smutek.

„Můj otec je mrtvý,“ řekl zamyšleně.

„Promiňte.“ Dokončila jsem čištění ran a tiše dodala. „Myslím, že by na vás *byl* pyšný.“

Mladík neodpověděl, jen se mírně usmál. Vypadal teď velmi mladý a já najednou nevěděla, kolik mu vlastně je let. Chtěla jsem se zeptat, ale vtom se za mnou ozval chraplavý kašel.

Byl to drobný šlachovitý Murtagh. Pobaveně si změřil ovázaného Jamieho a hodil mu malý kožený váček. Jamie natáhl ruku a váček chytil. Ozvalo se slabé zacinkání.

„Co je to?“ zeptal se.

Murtagh významně zvedl obočí. „Podíl ze sázek, co jiného?“

Jamie zavrtěl hlavou a chtěl Murtaghovi peníze vrátit.

Ten mávl odmítavě rukou. „Odvedl jsi svou práci. Jsi teď velmi oblíbený, přinejmenším tady ve vesnici.“

„Ale ne u Dougala, předpokládám,“ poznamenala jsem.
Murtagh byl jedním z těch mužů, kteří byli vždy udiveni, když slyšeli ženu promluvit.
„Jo. To je pravda. Ale nevypadáš, že by ti to vadilo,“ řekl Jamiemu.
„Ne?“ Muži se na sebe spiklenecky podívali. Nechápala jsem proč. Jamie zatnul zuby a zvolna přikývl.
„Kdy?“ zeptal se.
„Do týdne. Deseti dnů, možná. Blízko místa, které se jmenuje Lag Cruime. Znáš ho?“
Jamie opět přikývl a tvářil se spokojeněji než obvykle. „Znám ho.“
Dívala jsem se z jednoho muže na druhého, ale oba mlčeli a vypadali tajemně. Murtagh má něco za lubem. Co to asi je? Ať už to bylo cokoli, zdálo se, že Jamieho utrpení je u konce.
„Dougal by mohl místo Jamieho zatančit,“ zažertovala jsem.
„Co?“ Muži na sebe nechápavě pohlédli.
„No nic. Spěte sladce.“ Sebrala jsem ze země svoji spoře vybavenou lékárníčku a šla si také lehnout.

12

Velitel pevnosti

Když jsme se blížili k pevnosti Fort William, začala jsem vážně uvažovat, jaký zvolím plán, až dojedeme na místo.

Bude především záležet na tom, usoudila jsem, co udělá velitel pevnosti. Pokud uvěří, že jsem urozená žena v nouzi, zajistí mi ozbrojený doprovod na hranici a pošle lodí do Francie.

Ale jestli bude podezřívavý, ponechá mě ve společnosti MacKenziů, přestože nejsem Skotka a není důvod považovat mě za špiónku. Za tu mě nepochybně považoval Dougal i Colum.

Sama jsem se tomu divila. Co bych asi tak mohla vyšpehovat? Možná protistátní činnost, která spočívala v organizování sbírky na podporu prince Charlese Edwarda Stuarta, následníka trůnu.

Ale proč mi tedy Dougal dovolil být při tom, když se sbírka tvořila? Mohl mě jednoduše vykázat z místnosti předtím, než začala. Jenže

sbírka probíhala v galštině a on byl zřejmě přesvědčen, že nevím, oč se jedná.

Možná proto mě v místnosti trpěl. Vzpomněla jsem si na záblesk v jeho očích, když říkal, „myslel jsem, že nerozumíte galštině?“ Třeba jen zkoušel, jestli jsem schopná jejich řeči rozumět. Na vysočinu by jistě nebyl vyslán anglický špion, který by neznal tamější jazyk, jímž hovoří víc než polovina obyvatel.

Ne, usoudila jsem, rozhovor mezi Jamiem a Dougalem, jenž jsem nechtěně vyslechla, je důkazem toho, že Dougal je skutečně Jakobita a Colum ne – alespoň zatím.

V hlavě se mi rojily všemožné myšlenky a byla jsem tudíž šťastná, když jsme přijeli k poměrně velké vesnici. Jistě tu budou mít slušný hostinec a dobré jídlo.

Hostinec byl prostorný a vybavený tak, jak jsem byla zvyklá. Postele měly sice rozměry pro trpaslíky, ale dostala jsem svůj vlastní pokoj. V těch několika malých hostincích, v nichž jsme se cestou ubytovali, jsem spala ve společné noclehárně, obklopená mužským chrápáním a chrchláním.

Většinou jsem usínala okamžitě, bez ohledu na ubytovací podmínky, unavená celodenní jízdou v koňském sedle a večerním Dougalovým politikařením. Přesto jsem první noc byla vzhůru téměř hodinu a zvykala si na pozoruhodné zvuky doprovázející mužské oddechování. Byly naprosto odlišné od těch, které vydávaly zdravotní sestry v nemocniční ubytovně.

Když jsem poslouchala to sborové chrápání, uvědomila jsem si, že muži v nemocnici zřídka kdy chrápou. Těžce dýchají, to ano. Lapají po dechu, sténají a někdy také křičí ze spaní. Ale to se nedá srovnat s chrápáním zdravých mužů.

A mí dnešní společníci se těšili dobrému zdraví. Byli statní, hřmotní, se svalnatými končetinami a tvářemi lesknoucími se potem. Spali tak vydatně a spokojeně jako jedli. Obklopena kakofonií roztodivných zvuků, stáhla jsem si deku přes hlavu a tak usínala.

Teď jsem měla vlastní malý pokojík v podkroví a cítila se v něm překvapivě osamělá. Přestože jsem svlékla povlečení a vyklepala slavník, abych se zbavila případného hmyzu, nemohla jsem v posteli usnout. Zhasla jsem svíčku a obklopila mě naprostá tma a ticho.

Ze společné noclehárny o dvě poschodí níž se sice ozývaly slabé zvuky, ale ty jen zesílily můj pocit izolace. Bylo to vůbec poprvé od mého příjezdu do tvrze, kdy jsem se ocitla úplně sama a nebyla si jistá, jestli za to mám být vděčná.

Už jsem skoro usínala a náhle v polospánku zaslechla podezřelé zavržení na chodbě. Kroky byly pomalé a opatrné, jako by dotyčný zaváhal při každém dalším šlápnutí na dřevěnou podlahu. Posadila jsem se na posteli a sáhla po svíčce na nočním stolku.

Sátrala jsem rukou ve tmě a přitom zavadila o těžký svícen, který hřmotně dopadl na podlahu. Ztuhla jsem a kroky na chodbě se zastavily.

Ozvalo se škrábání na dveře, jako by někdo hledal zástrčku. Věděla jsem, že dveře nejsou zajištěné, přestože byly opatřeny závorou. Vzala jsem svíčku, potichu vyklouzla z postele a popadla těžký kameninový hrnec.

Dveře zlověstně zaskřípěly v pantech. Jediné okno v místnosti bylo pevně zabeďněné, aby jím nepronikalo světlo. Zahlédla jsem siluetu postavy, která se vynořila a zase zmizela, když se dveře zavřely. Pak nastalo mrtvé ticho.

Stála jsem přitisknutá ke zdi, zadržovala dech a poslouchala, jak mi buší srdce. Pak jsem se pomalu začala sunout ke dveřím podél stěn, kde jsem předpokládala, že je podlaha pevnější a prkna nebudou tak vrzat. Našlapovala jsem na špičky a teprve pak na celá chodidla, abych se pohybovala co nejtišeji.

Když jsem se doplížila ke dveřím, zastavila jsem se a přitiskla ucho na tenkou dřevěnou výplň. Zaslechla jsem slabý zvuk, ale nebyla si úplně jistá, odkud přichází. Možná to bylo odněkud zezdola. Nebo to byl dech někoho na druhé straně dveří?

Cítila jsem takové napětí, že se mi z toho zvedl žaludek. Chvilí jsem stála nehnutě, ale pak pevně uchopila svíčku, trhla dveřmi a vyrazila do chodby.

Říkám „vyrazila,“ ale ve skutečnosti jsem udělala dva kroky a vrazila do něčeho měkkého. Ztratila jsem rovnováhu a rozplácla se jak široká tak dlouhá na podlaze a přitom se bolestivě uhodila do hlavy.

Posadila jsem se a třela si naražené čelo oběma rukama. V tu chvíli mi bylo úplně jedno, jestli mě někdo zabije.

Pak mi došlo, že na někom sedím. Ten kdosi bez přestání klel. Ačkoli mi hlava třeštila, poznala jsem, že se jedná o příslušníka mužského pohlaví (odpovídala tomu velikost i charakteristický zápach potu), který se pomalu zvedal a šátral kolem sebe ve tmě.

Najednou mě ovanul čerstvý vzduch, zamrkala jsem a zavřela oči. Když jsem je opět otevřela, všude kolem bylo světlo, které sem pronikalo oknem z jasné noční oblohy a já konečně viděla neznámého vetřelce.

„Co tady děláte?“ zeptala jsem se vyčítavě.

Jamie mi stejně vyčítavým tónem položil otázku. „Kolik vážíte, Sassenachová?“

„Asi sto dvacet liber,“ hlesla jsem a pak se zeptala, „Proč?“

„Skoro jste mi rozmačkala játra,“ odpověděl a opatrně si osahával břicho. Podal mi ruku a pomohl vstát. „Jste v pořádku?“

„Ne, praštila jsem se do hlavy.“ Třela jsem si bouli na čele a zmateně se rozhlížela po chodbě. „Do čeho jsem to vrazila?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Do *mé* hlavy,“ řekl mrzutě.

„Doufám, že jste v pořádku,“ řekla jsem. „Proč jste se vůbec plížil kolem mých dveří?“ Zkoumavě si mě prohlížel.

„Já se neplížil. Spal jsem – nebo se o to alespoň snažil.“ Také si třel hlavu v místě, kde mu naskočila pořádná boule.

„Spal? *Tady*?“ udiveně jsem se dívala do chladné, pusté a špinavé chodby. „Vybíráte si dost neobvyklá místa. Nejdřív stáj a teď tohle.“

„Možná by vás zajímalo, že dole v nálevně se zastavila skupinka anglických dragounů,“ informoval mě chladně. „Dost toho už vypili a dovádějí se dvěma ženštinami, které si přitáhli z města. Protože jsou tu jen dvě ženské a pět vojáků, někteří se chtěli poohlédnout po... po partnerkách. Myslel jsem, že by vám taková pozornost vadila.“ Přetáhl si vlněný pléd přes ramena a zamířil ke schodišti. „Pokud jsem se mýlil, omlouvám se vám. Neměl jsem v úmyslu rušit vás ze spánku. Dobrou noc.“

„Počkejte chvíli,“ zastavil se, ale neotočil. Obešla jsem ho a on se na mě podíval zdvořile, ale odměřeně.

„Děkuji vám,“ řekla jsem. „Bylo to od vás velmi laskavé. Omlouvám se, že jsem na vás šlápla.“

Tentokrát se usmál a jeho dosud vážná tvář se rozzářila.

„Nezpůsobila jste žádnou škodu, Sassenachová,“ řekl. „Jakmile mě přestane bolet hlava a zahojí se mi naražená žebra, budu jako znovuzrozený.“

Otočil se a otevřel mi dveře do pokoje, které hlučně drhly o podlahu, neboť ani zdi, ani podlaha nebyly rovné. Stavitel zřejmě neznal něco jako pravý úhel.

„Běžte zpátky do postele,“ vyzval mě. „Já budu spát tady na chodbě.“

Podívala jsem se na podlahu. Byla tvrdá a studená, dubová prkna pokrytá plivanci a jinými podezřelými skvrnami, o jejichž původu jsem nechtěla spekulovat. Na obrubni dveří byl vyrytý letopočet 1732 a to bylo zřejmě naposledy, kdy se tu uklízelo.

„Nemůžete spát na chodbě,“ namítla jsem. „Pojďte dovnitř. Podlaha v pokoji není tak špatná a zaneřáděná.“

Jamie ztuhl překvapením.

„Spát v pokoji s vámi?“ Byl opravdu šokován. „To nemohu. Vaše pověst by byla zkažená.“

Skutečně to myslel vážně. Začala jsem se smát, ale taktně předstírala záchvat kašle. Vzpomněla jsem si na podmínky během cesty, přeplněné hospody a naprostý nedostatek soukromí na osobní hygienu. Všude jsem byla obklopena fyzickou přítomností mužů včetně Jamieho. Proto mně teď jeho prudérnost připadala směšná.

„Už jste se mnou spal v jednom pokoji,“ namítla jsem. „Spolu s dalšími dvaceti muži.“

Na okamžik se zarazil. „Ale to bylo něco jiného! Byla to veřejná místnost a...“ zatvářil se, jako by ho napadlo něco opravdu úděšného. „Nemyslela jste tím nic neslušného?“ zeptal se vylekaně. „Ujišťuji vás, že...“

„Ne, ne. Vůbec ne.“ Začala jsem ho ujišťovat o svých čistých úmyslech.

Přesto se mi nepodařilo ho přesvědčit, a tak jsem alespoň trvala na tom, aby si vzal deky z mé postele. Neochotně souhlasil, až když jsem ho opakovaně ujistila, že bych je stejně nepoužila a úplně mi postačí má silná cestovní pláštěnka.

Chtěla jsem mu ještě jednou poděkovat, než za sebou zavřu dveře do pokoje, ale on mávl ledabyle rukou.

„Není to z mé strany tak docela nezištné, rozumíte,“ poznamenal.

Napadlo mě, že má dobrý důvod držet se stranou od anglických vojáků. A vybaven několika mými příkrývkami bude ležet na měkkém a v teple.

„Ale co když sem někdo *přijde*?“ nedalo mi. „Najdou vás tu.“

Zvedl ruku, přitáhl dřevěnou okenici a zavřel ji. Chodba se znovu ponořila do tmy a z Jamieho byl vidět jen obrys jeho velké postavy.

„Neuvidí mi do obličeje,“ řekl. „A moje nynější jméno jim nic neřekne. Musel bych jim říci své pravé jméno, což nemíním.“

„Máte pravdu,“ souhlasila jsem. „A nepřišlo by jim divné, co děláte tady nahoře?“ Neviděla jsem mu sice do tváře, ale z tónu jeho hlasu jsem poznala, že se směje.

„Vůbec ne, Sassenachová. Mysleli by si, že čekám, až přijdu na řadu.“

Nuceně jsem se zasmála a zabouchla za sebou dveře. Stočila jsem se v posteli a v duchu se divila, že mu nevádí sprosté vtipy a přitom ho děší myšlenka, že by se mnou spal v jednom pokoji. Pak jsem tvrdě usnula.

Když jsem se probudila, Jamie už byl pryč. Šla jsem dolů na snídani a na schodech potkala Dougala, jenž na mě netrpělivě čekal.

„Najezte se rychle, děvenko,“ řekl. „Pojedeme spolu do Brocktonu.“

Nasnídala jsem se v mžiku a za chvíli už jsme cválali časným mlhavým ránem. Ptáci v křovinách štěbetali jako o život a před námi se rýsoval teplý letní den.

„Za kým jedeme?“ zeptala jsem se. „Měl byste mi to říci, abych nevypadala překvapeně. Když to budu vědět, můžu se na setkání připravit.“

Dougal na mě pohlédl koutkem oka, chvíli uvažoval a pak usoudil, že můj argument je docela rozumný.

„Za velitelem pevnosti Fort William,“ řekl.

Byla jsem jeho sdělením mírně šokována. Ještě jsem na takovou schůzku nebyla připravena. Myslela jsem, že nám do pevnosti zbývají nejméně tři dny cesty.

„Ale my ještě nejsme u Fort William!“ vykřikla jsem.

„Mhm.“

Zřejmě byl ten velitel pevnosti energický muž. Neseděl doma u své posádky, ale prováděl inspekce po venkově v doprovodu svých dragounů. Vojáci, kteří se minulou noc zastavili v našem hostinci, byli součástí jeho jednotky a sdělili Dougalovi, že velitel se v současnosti zdržuje v zájezdním hostinci v Brocktonu.

Tušila jsem problém a zbytek cesty vůbec nepromluvila. Počítala jsem s tím, že se mi podaří dostat se z Dougalovy společnosti a zůstat v pevnosti Fort William, odkud je tak den cesty na horu Craigh na Dun. I když bych nebyla na cestu vybavena, neměla jídlo a pití, věřila jsem, že bych se ke kamennému kruhu bez obtíží dostala. Co by se dělo pak – těžko říci. Ale vrátit jsem se tam musela.

Ale teď se můj plán začínal hroutit. Z Brocktonu jsou tak čtyři dny cesty na kopec a já vůbec nevěděla, jakým směrem se vydat a pochybovala jsem o tom, že bych v náročném terénu sama a pěšky cestu zvládla. V posledních týdnech jsem měla dost příležitostí vidět drsnou skalnatou krajinu vysočiny a také divoká zvířata, která tu žijí. Vůbec jsem netoužila po setkání s divočkem v nějaké opuštěné roklí.

Do Brocktonu jsme dojeli v dopoledních hodinách. Mlha se zvedla a den byl slunečný, což mě naplňovalo potřebným optimismem. Možná se mi podaří přemluvit velitele, aby mi poskytl ozbrojenou ochranu, jež by mě doprovodila k hoře.

Na první pohled bylo jasné, proč si velitel vybral k dočasnému působení Brockton. Bylo to větší městečko se dvěma hospodami. U jedné z nich, impozantní, tříposchoďové stavby, jsme se zastavili. Koně jsme svěřili líně se pohybujícímu podkonímu. Ještě ani nedošel ke stáji a my už seděli uvnitř a Dougal objednával u hostinského občerstvení.

Zůstala jsem dole a přemýšlela jsem nad talířem oschlých ovesných placek, zatímco Dougal spěchal po schodech do velitelovy dočasné kanceláře. Když mi zmizel z očí, zmocnil se mě divný pocit. V místnosti sice byli tři nebo čtyři angličtí vojáci, kteří si mě zvědavě prohlíželi, ale jinak nikdo. Po měsíci stráveném mezi Skoty z klanu MacKenziů mě přítomnost anglických dragounů nečekaně znervózňovala. Říkala jsem si, že je to hloupost, jsou to přece mí krajané, i když z jiného století.

Chyběla mi chytrá společnost pana Gowana a bezprostřední důvěrnost Jamieho, jehož pravé příjmení jsem ani neznala. Cítila jsem lítost nad tím, že se mi nepoštěstilo se před odjezdem s nikým z nich rozloučit a vtom jsem zaslechla Dougala, jenž na mě shora volal. Stál na vrcholu schodiště a kýval, abych šla nahoru.

Vypadal ještě přísněji než obvykle, když mi beze slova ukázal, abych vstoupila do místnosti. Velitel pevnosti stál u otevřeného okna a jeho štíhlá vzpřímená silueta se rýsovala proti světlu. Když mě uviděl, mdle se usmál.

„Ano, myslel jsem si, že to budete vy, podle toho, jak vás MacKenzie popsal.“ Dveře se za mnou zavřely a já zůstala s kapitánem Jonathanem Randallem, velitelem dragounů Jeho Veličenstva, sama.

Tentokrát byl oblečený do čisté červenožluté uniformy s prýmky a na hlavě mu seděla dlouhá kudrnatá paruka. Ale tvář byla stejná – byla to Frankova tvář. Sevřelo se mi hrdlo. Ale jeho výraz byl jako obvykle bezohledný a celý postoj arogantní. Stále se usmíval a vyzval mě, abych se posadila.

Místnost byla zařízena velmi skromně. Byl tam jakýsi pracovní stůl a židle a ještě další podlouhlý stůl a několik stolic. Kapitán Randall pokynul mladému kaprálovi stojícímu u dveří, ten nalil ze džbánů pivo do malého hrnku a postavil ho přede mě.

Kapitán si také naplnil korbel pivem a usedl na stoličku na protější straně stolu.

„Dobrá,“ pronesl celkem příjemným tónem. „Očekávám, že mi řeknete, kdo jste a jak jste se sem dostala.“

Neměla jsem na vybranou, a tak jsem vyprávěla stejnou verzi, kterou už slyšel Colum. Vůbec jsem netušila, co mu řekl Dougal a nechtěla jsem riskovat, že budu považována za lhářku.

Kapitán se během mého vyprávění tvářil zdvořile, ale dost pochybovačně. Ani se nesnažil své pochybnosti skrývat. Zhoupł se na stoličce a suše prohodil.

„Říkáte z Oxfordshire? V Oxfordshire nejsou žádní Beuchampové, pokud vím.“

„Jak to můžete vědět?“ odsekla jsem. „Vy sám pocházíte ze Sussexu.“

Oči se mu rozšířily údivem. Nejraději bych se kousla do jazyku.

„A můžu se zeptat, jak *tohle* víte vy?“ opáčil.

„Hm, podle mluvy. Ano, váš přízvuk,“ vyhrkla jsem. „Čistý sussexský přízvuk.“

Zvedl vysoko obočí, až se téměř dotýkalo jeho paruky.

„Mí učitelé i mí rodiče by byli zklamání vaším pozoruhodným postřehem, madam,“ prohodil suše. „Vynaložili tolik peněz a úsilí, aby mě přízvuku zbavili. Ale když jste takovou odbornicí na přízvuk,“ otočil se k mladému kaprálovi, „nepochybuji o tom, že poznáte také, odkud pochází můj podřízený. Kaprále Hawkinsi, můžete nám něco zarecitovat? Cokoli vás napadne,“ dodal, když spatřil rozpaky na mladíkově tváři. „Nějakou lidovou říkanku, snad?“

Kaprál, mladík s přihlouplým obličejem a širokými rameny, se nejistě rozhlédl po místnosti, jako by hledal inspiraci a pak spustil.

*Thustá Meg mi vzala šaty,
vyprala je v potoce.
Já pak čekal do půl pátý
skovával se na louce.*

„Hm, to stačí, kaprále. Děkuji.“ Randall mladíkovi pokynul a ten se opět postavil ke dveřím, zpcený až za ušima.

„Tak co?“ obrátil se na mě Randall s otázkou.

„Ehm, Cheshire,“ hádala jsem.

„Blízko. Lancashire.“ Zkoumavě si mě změřil. Složil si ruce za zády a pomalu přešel k oknu. Zjišťuje, jestli s sebou Dougal nevezal více mužů, napadlo mě.

Náhle se ke mně otočil a vyrazil, „*Parlez-vous français?*“

„*Tres bien,*“ odpověděla jsem okamžitě. „A proč se ptáte?“

Naklonil hlavu na stranu a přemýšlel.

„Sakra, mohla byste být Francouzka,“ řekl spíše pro sebe. „Mohla.“

Jeho pěstěné prsty ťukaly nervózně o stůl. „Jaké je vaše dívčí jméno, paní Beuchampová?“

„Podívejte, kapitáne,“ řekla jsem a koketně se usmála. „Ráda si s vámi povídám, ale ještě raději bych už rozhovor ukončila a pokračovala v cestě. Mám už několik dní zpoždění a...“

„Nepomůžete si těmi frivolními způsoby, madam,“ přerušil mě příkře. Vypravil se mi Frank, když mu nebylo něco po chuti a roztřásla se mi kolena. Položila jsem si dlaně na stehna, abych se uklidnila.

„Nepotřebuji vaši pomoc,“ řekla jsem pevným hlasem. „Nemám na vás žádné požadavky, ani na klan MacKenziů. Všechno, co chci, je dokončit svoji cestu v klidu. A nevidím jediný důvod, proč byste proti tomu měl něco namítat.“

Zíral na mě, rty sevřené zlostí.

„Ach, vy nevidíte jediný důvod? Vezměte v úvahu moji pozici, madam a možná pochopíte mé námitky. Před měsícem jsem byl se svými muži napaden neznámými skotskými bandity, kteří pak utekli s malým stádem dobytka za hranice, kde...“

„Ach, jak to mohli udělat?“ vykřikla jsem pohoršeně. „Divím se tomu,“ dodala jsem ještě.

Kapitán Randall ztěžka oddychoval a pokračoval v líčení odstrašujícího zážitku.

„A během toho nezákonného napadení,“ sděloval mi zlověstným tónem, „jsem potkal napůl oblečenou Angličanku – v místech, kam se žádná anglická dáma neodvážívá bez patřičného doprovodu – která se protivila mým příkazům, napadla mě...“

„Vy jste mě napadl jako první!“ protestovala jsem rozhořčeně.

„A její komplic na mě zbaběle zaútočil a pak utekl, nepochybně s něčí pomocí. Spolu se svými muži jsme celou oblast důkladně prohledali a ujišťuji vás, madam, že jsme nenašli ani stopy po vašem zavražděném sluhovi, vašich vyrabovaných zavazadlech, vašem cestovním plášti. Nic, co by dokazovalo pravdivost vaší historky!“

„Ach?“ hlesla jsem slabě.

„Ano. A navíc se v posledních čtyřech měsících neobjevily žádné zprávy, které by potvrzovaly přítomnost lupičů v té oblasti. A *ted'*, madam, vás nacházím ve společnosti vojenského velitele klanu MacKenziů, jenž říká, že je jeho bratr Colum přesvědčen, že jste špiónka a pracujete pro *mě!*“

„Samozřejmě nejsem nebo snad ano?“ řekla jsem pokud možno zdvořile.

„Ano, to vím,“ řekl s předstíranou trpělivostí. „Ale co nevím, je to, kdo sakra jste! Ale zjistím to, madam. O tom nepochybujte. Jsem velitelem pevnosti a mou povinností je dohlížet na pořádek a bezpečnost v této oblasti. Zakročit proti zrádcům, špiónům a dalším osobám, jejichž chování považuji za podezřelé. A svoji povinnost jsem připravený konat, madam, a učinit potřebné kroky.“

„A jaké kroky to budou?“ zeptala jsem se našťvaně. Skutečně jsem to chtěla vědět, abych se podle toho mohla zařídit.

Vstal, podíval se na mě odměřeně, pak obešel stůl, napřáhl ruku a násilím mě postavil na nohy.

„Kaprále Hawkinsi,“ řekl, nepřestávaje se na mě dívat. „Potřebuji na chvíli vaši pomoc.“

Mladík se zatvářil rozpačitě, ale poslechl a přistoupil k nám.

„Postavte se za tu dámu, prosím,“ požádal ho Randall. „A držte ji oběma rukama za lokty.“

Ustoupil o krok a udeřil mě vši silou do žaludku.

Ani jsem nehlesla, protože jsem ztratila dech. Posadila jsem se na podlahu a těžce lapala po dechu. Byla jsem naprosto otřesena brutálním úderem, cítila jsem pronikavou bolest a zvedal se mi žaludek. Můj život byl dosud dost rušný a náročný, ale nikdo mě nikdy takhle neuhodil. Kapitán si dřepł přede mě. Paruku měl nakřivo a nepřirozený lesk v očích, ale jinak se choval s obvyklou elegancí.

„Doufám, že nejste těhotná, madam,“ pronesl konverzačním tónem. „Protože kdybyste byla, dlouho by to netrvalo.“

Z hrdla se mi draly sípavé zvuky, když do plic konečně pronikl kyslík. Opřela jsem se o ruce a po kolenou se plazila ke kraji stolu. Kaprál nejspíše pohlédl na kapitána, pak se sklonil a pomáhal mi vstát.

Celá místnost se ponořila do tmy. Ztěžka jsem dosedla na stoličku a zavřela oči.

„Podívejte se na mě.“ Hlas měl zdvořilý a klidný, jako by mi právě nabízel čaj. Otevřela jsem oči a v mlze viděla, jak stojí přede mnou s rukama zastrčenýma v kapsách dokonale padnoucích kalhot.

„Chcete mi teď něco říci, madam?“ zeptal se.

„Máte nakřivo paruku,“ řekla jsem a zavřela oči.

13

Oznámení svatby

Seděla jsem u stolu v nálevně, civěla do hrnku s mlékem a chtělo se mi zvracet.

Dougal na mě zběžně pohlédl, když jsem scházela ze schodů, podpírána statným mladým kaprálem, a pak vykročil po schodech do Randallova pokoje. Podlahy i dveře hostince byly docela bytelné, ale já přesto slyšela vzrušené hlasy ozývající se z horní místnosti.

Zvedla jsem hrnek s mlékem, ale ruce se mi třásly tak, že jsem se nedokázala napít.

Pomaloučku jsem se vzpomínala z brutálního úderu, jenže psychický šok mě neopouštěl. *Věděla* jsem, že ten muž není můj manžel, ale podobal se mu tak, že jsem se k němu chovala, jako by byl Frank a očekávala, že bude laskavý a plný účasti. Mé očekávání však vzalo za své nevybíravým útokem a z toho mi teď bylo hodně zle.

Cítila jsem fyzickou nevolnost a také strach. Viděla jsem jeho oči, jak se zlověstně leskly, a ten pohled už jsem nikdy nechtěla zažít.

Zvuk otevíraných dveří mě vyrušil z mých chmurných úvah. Na schodech zadupaly těžké kroky a vzápětí se objevil Dougal následovaný kapitánem Randallem. Dougal mě přelétl letným pohledem a zastavil se pod dřevěným schodištěm.

Ohlédl se přes rameno na kapitána a vykročil k místu, kde jsem seděla. Hodil na stůl drobnou kovovou minci a beze slova mě zvedl z lavice. Strkal mě před sebou ke dveřím a já se ani nestačila podívat, co tomu říká kapitán rudokabátníků.

Vysadil mě na koně, aniž bych si stačila vykasat dlouhou sukni a vyrazili jsme na cestu. Dougal nemluvil a koně začali být neklidní, jako by vycítili jeho podráždění a můj strach. Klusem jsme se blížili k hlavní cestě.

Blízko křižovatky označené dřevěným křížem Dougal náhle přitáhl otěže a zastavil. Sesedl z koně a uvázal ho k malému stromku. Pomohl mi slézt na zem a sám zmizel v křoví, vyzýváje mě, abych ho následovala.

Klopýtala jsem za ním do kopce a uhýbala větvím, které přede mnou prudce rozrážel. Kopec byl porostlý duby a zakrslými borovicemi. Slyšela jsem sýkorky v mlázi a štěbetání sojek, které křičely jedna přes druhou. Tráva byla začátkem léta svěží a jasně zelená a na kamenech rostl hustý mech a odolný vřes. Nic nového pod sluncem, jistě. Na zemi leželo měkké jehličí a poskytovalo ochranu drobným živočichům, kteří se tu ukrývali před sluncem a predátory.

Vzduch prosycený jarními vůněmi mi působil bolest v krku. Často jsem chodívala do přírody a s rozkoší vdechovala svěží vzduch. Někdy byl cítit benzinovými výpary z okolních silnic a slyšela jsem hlasy všudypřítomných turistů a výletníků. Když jsem naposledy byla na podobném místě, nacházela jsem všude kolem cesty obaly od sendvičů a cigaretové oharky místo kvetoucích fialek a slézu. Obaly od sendviče asi patří k dnešní civilizaci, stejně jako jiné vymoženosti včetně antibiotik a telefonu, pomyslela jsem si. Tady žádné vymoženosti civilizace nebyly a já byla vděčná za klid a neporušenou přírodu, které mě obklopovaly.

Dougal náhle odbočil stranou a zmizel v houští janovce. Prodírala jsem se namáhavě za ním a našla ho, jak sedí na hladkém kameni u malého lesního jezírka. Za ním se tyčila zvětralá skála připomínající lidskou postavu. Musí to být posvátné místo, napadlo mě. Takových míst je na vysočině mnoho a často se nacházejí v nepřístupném terénu pod vrcholky kopců. Na větvích jeřábu, sklánějícího se nad hladinou, visely útržky látky, dary poutníků, kteří sem přišli o něco prosit, snad o zdraví nebo bezpečnou cestu.

Dougal mě přivítal kývnutím hlavy. Pokřižoval se, sklonil hlavu a nabral si do dlaní vodu. Ta měla zvláštní tmavou barvu a nepříjemně zapáchala – jako sirný roztok, pomyslela jsem si. Den byl teplý a já měla žízeň, a tak jsem Dougala následovala. Voda chutnala hořce, ale byla studená a docela příjemná. Napila jsem se a pak si opláchla tvář.

Když jsem vzhlédla, spatřila jsem, jak se na mě Dougal dívá velmi zvláštním pohledem. V očích měl zvědavost spolu s vypočítavostí.

„Cesta do kopce byla trochu namáhavá, že?“ zeptala jsem se nesměle. Důvod našeho obtížného výstupu mi unikal. Láhve s vodou jsme vezli s sebou přivázané na koňských sedlech. A pochybovala jsem, že by tu chtěl Dougal prosit o šťastný a bezpečný návrat do hostince. Byl to člověk veskrze světský.

„Jak dobře znáte kapitána?“ zeptal se nečekaně.

„Méně než vy,“ odsekla jsem. „Potkala jsem ho jednou náhodou a pak už jsme se neviděli.“

Překvapivě se slabě usmál.

„Dobrá,“ připustil. „Nemohu říci, že já sám bych toho muže vyhledával.“ Bubnoval prsty o kámen a o čemsi přemýšlel. „Ale je

svým způsobem chytrý,“ řekl, dívaje se na mě. „A statečný voják a dobrý bojovník, jak jsem slyšel.“

Zvedla jsem obočí a poznamenala. „To mi nijak neimponuje.“ Zasmál se a ukázal své silné bílé zuby. Jeho smích vyrušil tři sojky v koruně stromu, vzlétly a rozčileně štěbetaly.

„Provádíte špionáž pro Angličany, nebo pro Francouze?“ zeptal se a nečekaně přešel k jinému tématu. Alespoň je přímočarý, pomyslela jsem si.

„Jistěže ne,“ řekla jsem podrážděně. „Jsem jen Claire Beuchampová a nic víc.“ Namočila jsem kapesník do vody a ovázala si bolavý krk. Po zádech mi stékaly chladivé stroužky vody a máčely můj šedý cestovní plášť. Přiložila jsem si mokré kapesník na prsa a lehce se jím otírala.

Dougal několik minut mlčel, jen mě soustředěně pozoroval.

„Vy jste viděla Jamieho záda,“ řekl náhle.

„Těžko jsem je mohla nevidět,“ odpověděla jsem chladně. Ani jsem se nesnažila přijít na to, proč mi klade tak nesourodé otázky.

„Zajímá vás, jestli vím, že mu to způsobil Randall? A vy sám jste to věděl?“

„Jo, věděl,“ řekl nezúčastněně. „Ale nebyl jsem si *jistý*, jestli to víte vy.“

Pokrčila jsem rameny a pomyslela si, že co vím a nevím, mu může být úplně jedno.

„Byl jsem tam,“ řekl znovu s naprostým klidem.

„Kde?“

„Ve Fort William. Měl jsem tam už předtím nějaké jednání. Úředník zjistil, že Jamie je můj příbuzný a napsal mi, že je ve vězení. Tak jsem se tam rozjel, abych pro něho mohl něco udělat.“

„Zjevně jste nebyl příliš úspěšný,“ poznamenala jsem ironicky.

Dougal zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Kdyby se právě nestal velitelem Randall, snad by se to podařilo, protože bývalého velitele jsem znal osobně. Ale Randalla ne a on mě také ne a vůbec neposlouchal, co říkám. Přišlo mi, že chce z Jamieho udělat exemplární případ a ukázat všem, jak je tvrdý a nesmlouvavý.“ Poklepal na krátký meč, který mu visel u opasku. „Je to principiální otázka, když jste velitelem nějaké jednotky. Získáte si tak respekt a vzbudíte v lidech strach.“

Vybavil se mi ustrašený výraz Randallova kaprála a bylo mi jasné, jaké způsoby kapitán zvolil.

Dougal se na mě díval s neskryvanou zvědavostí.

„Takže víte, že to byl Randall. Říkal vám o tom Jamie?“

„Něco málo,“ řekla jsem vyhýbavě.

„Musí si vás velmi považovat,“ řekl zamyšleně. „Většinou o tom s nikým nemluví.“

„Dovedu si představit proč,“ řekla jsem popuzeně. Pokaždé, když jsme přijížděli do nějaké krčmy nebo hostince, jsem se třásla při pomyslení, co bude ten večer následovat. Uklidnila jsem se až tehdy, kdy si muži objednali pivo a začali klábosit u ohně. Dougalovi došlo, na co myslím, a ironicky se usmál.

„Nemusíte mi nic říkat. Vím, co si myslíte.“ Švihl rukou do zakalené vody a hladina se zčeřila.

„Nevím, jak to chodí v Oxfordshire,“ pokračoval, stále se sarkasticky usmívaje, „ale tady dámy nejsou vystavovány pohledu na bičování. Už jste někdy nějaké viděla?“

„Ne, ani o to nestojím,“ odsekla jsem. „Dovedu si představit, jak je to kruté, když po něm zůstávají takové šrámy.“

Dougal potřásl hlavou a opět švihl rukou do vody. Ta vystříkla a pokropila zvědavou sojku poskakující na břehu jezírka.

„Mýlíte se, děvenko. Nerad vám to říkám, ale vaše představivost na to nestačí. Pohled na záda bičovaná do masa je něco nepředstavitelného. Opravdu odporné – a některé muže to naprosto zlomí.“

„Jamieho ne.“ Bránila jsem mladíka víc, než by se dalo očekávat. Byl to můj pacient a jistým způsobem také přítel. Nestála jsem o to, hovořit o jeho osobních problémech s Dougalem, i když jsem pociťovala jistou morbidní zvědavost. Nikdy jsem nepoznala nikoho tak otevřeného a zároveň tak záhadného, jako byl mladý MacTavish.

Dougal se krátce zasmál a prohrábl si mokřýma rukama vlasy rozčuchané jízdou.

„No, Jamie je paličatý jako celá jeho rodina – jsou jako kámen, většina z nich a on je nejtvrdohlavější.“ V hlase mu překvapivě zazněl neskryvaný respekt.

„Jamie vám řekl, že byl zbičován za útěk?“

„Ano.“

„Jo, po setmění přešel zed' tábora. Ještě ten den, kdy ho tam vojáci přivezli. Stávalo se často, že se vězni dostali z cely. Proto Angličané postavili u zdí hlídky. Úředník z pevnosti mi řekl, že se Jamie bránil, když ho chytili, ale bylo jich šest na jednoho. A vojáci měli muškety, takže výsledek byl jasný. Jamie strávil noc v řetězech a ráno šel na bičování.“ Odmlčel se, zřejmě aby zjistil, jestli se o mě nepokoušejí mdloby nebo žaludeční nevolnost.

„Bičování bylo provedeno krátce po nástupu, aby všichni viděli, co můžou očekávat v případě porušení kázně. Ten den byli zbičováni tři vězni a Jamie přišel na řadu jako poslední.“

„Vy jste to *viděl* na vlastní oči?“

„Jo. A řeknu vám, děvenko, že vidět bičování muže není nic příjemného. Měl jsem štěstí, že mě samotného to nikdy v životě nepotkalo. Jamie musel bičování dvou vězňů přihlížet a to bylo opravdu příšerné.“

„O tom nepochybuji,“ zamumlala jsem.

Dougal přikývl. „Jamie stál bez pohnutí a nehnul ani brvou, když zaslechl výkřiky a další zvuky – věděla jste, že je slyšet, když se trhá maso?“

„Och!“

„Já také ne, děvenko,“ řekl a otrásl se odporem. „Proti tomu nejsou modřiny a škrábance nic. Ech!“ Odplivl si na zem před sebe. „Zvedl se mi žaludek, když jsem to viděl, a to nejsem žádný zbabělec.“

Dougal pokračoval ve svém děsivém vyprávění.

„Když přišel Jamie na řadu, přistoupil ke sloupu – některé muže tam musí dotáhnout – a napřáhl ruce, aby mu kaprál mohl sejmout okovy. Pak ho odstrčil a já nejdřív myslel, že ho uhodí, ale on si jen stáhl košili. Byla roztrhaná a špinavá, ale on ji skládal tak pečlivě, jako by byla sváteční a pak ji položil na zem. Přistoupil ke sloupu tak rázně jako voják a natáhl ruce, aby ho mohli spoutat provazy.“

Dougalovi se při té vzpomínce objevil ve tváři úžas. Sluneční paprsky pronikaly listovým jeřábu a jeho sedící postavu pokrývaly světla a stíny a tvořily složité krajkoví. Připadalo mi to zvláštní a usmála jsem se při pohledu na něho. Kývl na oplátku hlavou a také se slabě usmál.

„Jo, děvenko. Taková odvaha se hned tak nevidí. Nebyla to ignorance, už viděl dva zbičované muže a věděl, že to samé čeká jeho.“

V bitvě je statečný každý Skot, ale stát chladnokrevně tváří v tvář takové hrůze, je opravdu vzácné. A to mu bylo teprve devatenáct let,“ dodal Dougal obdivně.

„Muselo pro vás být strašné se na to dívat,“ řekla jsem poněkud ironicky. „Divím se, že jste z toho neonemocněl.“

Dougal postřehl ironii v mém hlase, ale ignoroval ji. „Skoro ano, děvenko,“ řekl s nezvyklou upřímností. „Po prvním švihnutí vytryskla krev a v minutě měl chlapec záda úplně zkrvavená. Nekřičel, ani neprosil o milost. Ani se nesvíjel. Jen si opřel čelo pevněji o sloup a tak zůstal. Při každém úderu sebou trhl, ale to bylo všechno. Pochybuji, že bych to já sám vydržel,“ přiznal se. „Během bičování ztratil vědomí a oni ho polévali vodou ze džbánu, aby se probral.“

„Nanejvýš odporné,“ souhlasila jsem. „A proč mi to všechno vyprávíte?“

„Ještě jsem s vyprávěním neskončil.“ Dougal vytáhl z opasku malou dýku a začal si ostřím čistit nehty. Byl to velmi čistotný muž a úzkostlivě o sebe pečoval i na cestách.

„Jamie se už neudržel na nohou, krev mu crčela z nahých zad a stékala na kilt. Nemyslím, že omdlel, byl jen tak slabý, že už nemohl ani stát. A v tu chvíli sešel na dvůr kapitán Randall. Nevím, proč tam nebyl od samého začátku, snad měl něco důležitého na práci. Jamie ho viděl přicházet, zavřel oči a hlava mu klesla, jako by ztratil vědomí.“

Dougal očistil ostří dýky a soustředil se na čištění nehtu na palci.

„Kapitán byl překvapený, že bičování Jamieho už začalo, zřejmě zamýšlel udělat to sám. Ale už bylo pozdě. Pak ho napadlo, že bude Jamieho vyslýchat. Zajímalo ho především, jak se mu podařilo utéci.“

Zvedl dýku, pozorně si ji prohlédl a začal čistit ostří o kámen. Měl sebou několik vojáků a ti se v tu chvíli začali třást jako osiky.

„Dovedu si to představit,“ poznamenala jsem lakonicky.

Dougal nepřestával čistit zbraň, ozývalo se rytmické škrábání, jak brousil dýku o kámen a občas odlétla z kovového ostří malá jiskra.

„Během výslechu vyšlo najevo, že Jamie měl u sebe bochník chleba a kus sýra, když ho chytili. Načež kapitán chvíli přemýšlel a pak se usmál tak, že všem přítomným přeběhl mráz po zádech. Obvinil Jamieho z krádeže a oznámil, že mu bude trest zvýšen o dalších sto ran.“

Trhla jsem sebou při té představě. „Ale to ho mohlo zabít!“

Dougal přikývl. „Jo, říkal to i vojenský doktor, jenž byl bičování přítomen. Rekl, že on sám by to nedovolil. Vězni musí být v souladu s dobrými mravy dopřán týden na léčení a odpočinek, teprve pak je možné bičování opakovat.“

„Jak lidské,“ vyhrkla jsem. „Dobré mravy, můj ty smutku! A co si o tom myslel Randall?“

„Nejdřív ho to nepotěšilo, ale pak se s tím smířil. Požádal přítomného seržanta, aby Jamieho odvázel. Chlapec se trochu potácel, ale udržel se na nohou a někteří vojáci se začali smát. To se kapitánovi nelíbilo a také to, že seržant sebral ze země Jamieho košili a podal mu ji.“

Dougal kriticky zkoumal nablýskané ostří ze všech stran. Pak si dýku položil na kolena a upřeně na mě pohlédl.

„Víte, děvenko, je snadné být statečný, když sedíte ve vyhřáté krčmě nad sklenicí piva. Už to není tak jednoduché, když stojíte v poli a kolem hlavy vám létají kulky z muškety. A je to ještě těžší, když jste tváří v tvář nepříteli a krev vám stéká po těle.“

„Nedovedu si to představit,“ špitla jsem. Bylo mi trochu nevolno z jeho vyprávění. Ponořila jsem obě ruce do vody a chladila si rozpálená zápěstí.

„Šel jsem za Randalem o několik dnů později,“ pokračoval Dougal a v hlase mu zazníval omluvný tón. „Hovořili jsme spolu a já mu nabídl kompenzaci.“

„Ach, jsem dojata,“ zamumlala jsem. „Ne, tak jsem to nemyslela. Bylo to od vás opravdu šlechetné. Předpokládám, že Randall vaši nabídku odmítl.“

„Jo, odmítl. A já dodnes nevím proč. Nepoznal jsem anglického oficíra, jenž by byl tak úzkostlivý, když se jedná o jeho peněženku.“

„Možná má – má jiné zdroje příjmů,“ napadlo mě.

„Má, to je pravda,“ přitakal Dougal. „Tak...“ Zaváhal a pomalu pokračoval.

„Vrátil jsem se tam, abych byl s Jamiem, až ho budou podruhé bičovat, i když jsem pro chudáka chlapce nemohl nic udělat.“

Jamie byl tentokrát jediným bičovaným vězněm. Vojáci ho přivedli na dvůr a svlékli mu košili krátce po úsvitu jednoho říjnového rána.

Viděl jsem, že chlapec je na tom opravdu zle,“ řekl Dougal. „Přesto šel sám bez pomoci a nedovolil, aby se ho vojáci dotkli. Trásl se ani ne

tak zimou, ale naprostým vyčerpáním a pot mu stékal po tváři i celém těle.

Za pár minut se dostavil Randall s bičem pod paží. Prohlédl si mrazivě Jamieho a požádal seržanta, aby k němu chlapce otočil zády.“

Dougal se při té vzpomínce otrásl. „Byl to žalostný pohled... Rány byly stále otevřené, hojily se pomalu a celá záda pokrývaly černé podlitiny. Představa, že bude chlapec v takovém stavu znovu bičován, mi naháněla hrůzu, stejně jako ostatním přihlížejícím.“

Randall se otočil k seržantovi a řekl: „Hezká práce, seržante Wilkesi. Uvidíme, jestli budu stejně dobrý. Pak nechal poslat pro vojenského doktora, jenž potvrdil, že Jamie je schopný být znovu zbičován.“

„Nepřipomíná vám to hru kočky s myší?“ zeptal se Dougal. „Randall kroužil kolem chlapce a trousil jednu urážlivou poznámku za druhou. A Jamie tam stál pevný jako dub, neřikal nic a upřeně se díval do země, aby se vyhnul Randallovu pohledu. Přitiskl lokty těsně k tělu, aby potlačil třes a nedopřál Randallovi to potěšení.“

Ten se výsměšně šklebil, když říkal: *Myslel jsem, žes to byl ty, kdo ani ne před týdnem vykřikoval, že se nebojí smrti. Jistě se tedy nebudeš bát pár ran bičem?* a dloubl Jamieho násadou biče do břicha. Jamie se na něho podíval a odpověděl: *Ne, toho se nebojím, ale obávám se, že dřív umrzu, než skončíte s tím svým žvaněním.*“

Dougal hlasitě vzdychl. „Bylo to od něj odvážné, ale unáhlené. A svou situaci si tím ještě zhoršil. Velmi nešťastné.“

Potrásl hlavou a jen stěží hledal slova.

„Randallova tvář byla nezvykle soustředěná – pak se rozzářil jako muž, jenž právě zahlédl hezkou dívku. Asi ho v tu chvíli napadlo, jak Jamieho ještě více potrestá jako muže. Nestačilo mu stáhnout ho zaživa z kůže. Krev chlapci stékala mezi nohama a slzy a pot po tvářích.“

Zatočila se mi hlava a musela jsem se rukou opřít o kámen, na němž jsem seděla.

„Ano,“ řekl rázně, když uviděl moji náhlou nevolnost. „Už nebudu nic říkat, jen to, že Jamie přežil. Když mu kaprál rozvázal ruce, skoro se skácel k zemi, ale kaprál se seržantem ho chytili za ruce a drželi tak dlouho, až byl schopen stát. Neovladatelně se třásl zimou a šokem, ale hlavu měl vztyčenou a oči mu plály. Když ho odváděli, nepřestával se

dívat na Randalla a na zemi za ním zůstávaly krvavé stopy. Randallova tvář byla téměř stejně křídově bílá jako tvář Jamieho a nedokázal se odtrhnout od chlapcova pohledu.“ Dougal upřeně hleděl před sebe, jako by měl scénu stále před očima.

Všude kolem bylo nezvyklé ticho, ozýval se jen slabý šelest listů jeřábu. Zavřela jsem oči a chvíli konejšivému šumění stromu naslouchala.

„Proč?“ zeptala jsem se konečně. „Proč jste mi to vyprávěl?“

Otevřela jsem oči a spatřila, jak se na mě Dougal vážně dívá. Znovu jsem ponořila ruku do pramene vytékajícího ze skály do jezírka a potřela si spánky chladivou vodou.

„Myslel jsem, že by vám to mohlo dokreslit jeho povahu,“ řekl.

„Randallovu?“ opáčila jsem a křečovitě se zasmála. „Nepotřebuji žádný další důkaz o jeho charakteru, děkuji.“

„Randallovu,“ souhlasil, „a také Jamieho.“

Podívala jsem se na něho s naprostým klidem.

„Rozumíte? Mám *příkazy*,“ pronesl sarkasticky, „od pana kapitána.“

„Jaké příkazy?“ zeptala jsem se naštvaně.

„Předvést osobu anglické národnosti paní Claire Beuchampovou do pevnosti Fort William v pondělí 18. června. K výslechu.“

Musela jsem po jeho sdělení vypadat tak bídně, že vstal a přistoupil ke mně.

„Dejte si hlavu mezi kolena, děvenko,“ radil mi a tlačil mě zezadu na krk, „ať vás nevolnost přejde.“

„Vím, co mám dělat,“ odsekla jsem, nicméně jsem ho poslechla. Zavřela jsem oči a cítila, jak mi buší krev ve spáncích. Soustředila jsem se pouze na pravidelné dýchání a počítala jedna – dva – tři – čtyři...

Po chvíli jsem se napřímila a dál zhluboka dýchala. Dougal se vrátil ke svému kameni, posadil se a trpělivě čekal, připravený chytit mě, kdybych omdlela a padala do vody.

„Můžete se z toho dostat,“ řekl náhle. „Jediným možným způsobem.“

„Poradte mi jak,“ řekla jsem a mdle se usmála.

„Velmi rád.“ Naklonil se ke mně a vysvětloval. „Randall má právo předvést vás k výslechu, protože jste Angličanka podřízená královské koruně. Tak to budeme muset změnit.“

Nechápavě jsem na něho zírала. „Jak to myslíte? Vy jste také podřízen královské koruně nebo snad ne? Jak byste to mohl změnit?“

„Skotské a anglické zákony jsou si velmi podobné,“ řekl zamyšleně, „ale nejsou stejné. A anglický úředník nemůže nutit osobu skotské národnosti, pokud neexistuje důkaz, že spáchala trestný čin nebo je z něj podezřelá. A i když je podezřelá, nemůže přinutit skotského občana, aby opustil území klanu bez souhlasu příslušného náčelníka.“

„Vy jste o tom mluvil s Nedom Gowanem,“ hlesla jsem a znovu se o mě pokoušely mdloby.

Dougal přikývl. „Jo, mluvil. Myslel jsem, že se o tom bude na schůzce jednat, rozumíte? A to, co mi řekl, se shoduje s tím, co jsem si myslel. Jediný způsob, jak mohu odmítnout vydat vás Randallovi je, že přestanete být Angličankou a stanete se Skotkou.“

„Skotkou?“ zvolala jsem překvapeně a pojalo mě hrůzné podezření.

Moje podezření se záhy potvrdilo.

„Jo,“ řekl rázně. „Musíte se provdat za Skota. Mladého Jamieho.“

„To nemůžu!“

„Dobrá,“ pokrčil rameny. „Možná byste dala přednost Rupertovi. Je vdovec a má v pronájmu malou farmu. Je sice o něco starší a...“

„Nechci si vzít ani Ruperta! To je... ten nejabsurdnější...“ Nedostávalo se mi slov. Rozhořčeně jsem vstala a začala přecházet po malé mýtině sem a tam.

„Jamie je dobrý mládenec,“ přesvědčoval mě Dougal. „Nemá teď sice žádný velký majetek, ale má laskavou povahu. Nebude na vás hrubý. Je to navíc skvělý bojovník a má dobrý důvod Randalla nenávidět. No, tak si ho vezměte a on bude bojovat do posledního dechu, aby vás ochránil.“

„Ale... ale já si *nemůžu* vzít nikoho!“ vybuchla jsem.

Dougal najednou zbystřil pozornost. „Proč ne, děvenko? Váš manžel stále žije?“

„Ne. Je to jen... je to směšné! Takové věci se nedělají!“

Dougal si ulehčeně oddechl, ale já stále opakovala: „Ne, ne.“ Podíval se na slunce a vstal.

„Měli bychom se pohnout, děvče. Musíme ještě něco zařídit. Je k tomu potřeba zvláštní povolení,“ zamumlal spíše pro sebe. „Ale Ned to zařídí.“

Vzal mě za paži, stále si něco mumlaje. Rozzlobeně jsem se mu vytrhla.

„Neprovdám se za nikoho,“ prohlásila jsem neochvějně.

Tvářil se naprosto nevzrušeně, jen mírně zvedl obočí.

„*Chcete*, abych vás odvedl k Randallovi?“

„Ne!“ Něco mě v tu chvíli napadlo. „Ale už mi věříte, že nejsem anglická špionka?“

„Už ano,“ přitakal.

„Proč až teď, a ne dříve?“

Kývl směrem k prameni, nad nímž byla ve skále vyryta postava. Kresba musela být stará stovky let, mnohem starší než jeřáb sklánějící se nad hladinou.

„Pramen Sv. Niniana. Napila jste se vody předtím, než jsem se vás zeptal.“

Byla jsem jeho vysvětlením naprosto zmatená.

„Co s tím má co dělat pramen?“

Vypadal moji otázkou překvapený, ale pak se rozesmál. „Vy to nevíte? Říká se mu pramen lhářů. Voda smrdí jako výpary z pekla. Každému, kdo se jí napije a pak nemluví pravdu, shoří žaludek.“

„Aha,“ ušklíbla jsem se. „Jak vidíte, můj žaludek zůstal nedotčený. Takže mi můžete věřit, že nejsem žádná špionka, ani anglická, ani francouzská. A můžete mi také věřit, Dougale MacKenzie, že se neprovdám za nikoho!“

Už mě neposlouchal. Razil si cestu hustým křovím dolů z kopce a nechával za sebou polámané větve dubu, které mu překážely. Neochotně jsem se vydala za ním.

Zpočátku jsem protestovala cestou zpátky do hostince, kde jsme byli ubytováni. Dougal mi nakonec doporučil, abych šetřila silami a uklidnila se a pak už jsme jeli mlčky.

Když jsme dojeli do hospody, odhodila jsem uzdu na zem a rozběhla se do svého pokoje, abych se vzpamatovala.

Celý nápad byl nejen pobuřující, ale také nemravný. Přecházela jsem po úzké místnosti a připadala si jako veverka v kleci. Proč jsem se už

dříve neodhodlala k útěku od těch Skotů, ať už to bylo jakkoli riskantní?

Posadila jsem se na postel a snažila se uvažovat chladnokrevně. Vzato z Dougalova pohledu, ta myšlenka měla své výhody. Kdyby odmítl předvést mě k Randallovi a neměl k tomu žádný uspokojivý důvod, kapitán by mě odvedl silou. A proč by Dougal riskoval šarvátku s přesilou anglických dragounů, jen aby mě zachránil?

A myšlenka měla své výhody i z mého pohledu. Kdybych byla provdána za Skota, nebyla bych už střežena jako dosud. Bylo by pak mnohem snazší vzít nohy na ramena. A co se týče Jamieho – ano, líbím se mu, to je jisté. A zná vysočinu jako své boty. Mohl by mě vzít na Craigh na Dun nebo alespoň tím směrem. Ano, možná je svatba v tuhle chvíli tím nejlepším řešením.

To byl chladnokrevně promyšlený pohled na věc. Nicméně moje krev vůbec nebyla chladná. Byla jsem ve varu, bez sebe vztekem a zuřivostí a nedokázala se uklidnit. Usilovně jsem hledala cestu z té šlamastyky. Po hodině vzrušeného přemítání jsem byla rudá v obličeji a hrozilo, že mi praskne hlava. Vstala jsem, otevřela okenice a vystrčila hlavu na čerstvý vzduch.

Vtom se ozvalo rázné zaklepání na dveře. Vstoupil Dougal, přinášel s sebou štos silných papírů a doprovázel ho Rupert a důležitě se tvářící Ned Gowan.

„Račte vstoupit,“ řekla jsem s přehnanou zdvořilostí.

Dougal mě jako vždy ignoroval, odsunul kameninový hrnec ze stolu a položil štos papíru na dubovou desku.

„Všechno je vyřízeno,“ řekl s pyšným výrazem člověka, jenž dokázal nemožné. „Ned sepsal prohlášení, nic příliš komplikovaného – je vám nakloněný, že, Nede?“

Muži se zasmáli, jako by právě slyšeli dobrý vtip.

„Nic opravdu složitého,“ ozval se Ned skromně. „Je to jen jednoduchá smlouva.“ Ukazováčkem obracel listy, pak přestal a významně zamrkal.

„Nemáte ve Francii žádný majetek, že ne?“ zeptal se a zkoumavě si mě prohlížel očima plovoucíma za tlustými skly brýlí. Zavrtěla jsem hlavou, on si ulehčeně oddechl a složil papíry na úhlednou hromádku, aby žádný list nevyčuhoval.

„Pak je všechno v pořádku. Potřebujeme pouze váš podpis tady dole a také Dougala a Ruperta jako svědků.“

Právník vytáhl kalamář, který si přinesl s sebou a rovněž nové brko a obřadně je přede mě položil.

„A tohle je co?“ zeptala jsem se. Ve skutečnosti to byla pouze řečnická otázka, neboť nápis na štosu papírů byl jasně čitelný a nedal se přehlédnout. MANŽELSKÁ SMLOUVA, bylo napsáno velkými dvoupalcovými písmeny v kaligrafickém provedení.

Dougal se netrpělivě zavrtěl.

„Víte moc dobře, co to je,“ pronesl stručně. „A jestli máte dost zdravého rozumu a nechcete se dostat Randallovi do spárů, podepište to. Čas kvapí.“

Zdravý rozum se mi v tuhle chvíli skutečně nedostával, ačkoli jsem měla dobrou hodinu času všechno si důkladně promyslet. Zdálo se, že to šílené řešení je opravdu to nejlepší, co mohu v tuto chvíli udělat.

„Ale já se *nechci* vdávat!“ trvala jsem na svém. Napadlo mě, co tomu asi řekne ta blondatá dívka, kterou jsem viděla objímat se s Jamiem ve výklenku na tvrzi.

„A Jamie si mě možná ani vzít nechce,“ dodala jsem. „Tak co?“ Dougal považoval moje výhrady za nepodstatné.

„Jamie je voják. Udělá to, co se mu řekne. Stejně tak vy,“ řekl nekompromisně, „pokud neupřednostňujete pobyt v anglickém vězení.“

Pohlédla jsem na něj s nevolí. Byla jsem pod tlakem od chvíle, kdy jsem opustila Randallovu kancelář a všemožně se bránila mu podlehnout, přestože už bylo očividně rozhodnuto.

„Chci s ním mluvit,“ řekla jsem náhle. Dougal nevěřicně zamrkal.

„S Jamiem? Proč?“

„Proč? Protože mě nutíte, abych se za něho provdala a ani jste se ho nezeptali!“

Dougalovi připadala moje žádost zbytečná, ale rozhodl se mi vyhovět a odešel do nálevny vyhledat Jamieho.

Ten se brzy dostavil a vypadal značně zmatený.

„Věděl jste, že Dougal chce, abychom se vzali?“ vyhrkla jsem našťavaně.

„Jo. Věděl,“ odpověděl s klidem.

„Ale domnívám se,“ pokračovala jsem, „že mladý muž jako vy... Není někdo jiný, hm, kdo vám je blízký?“ Zatvářil se nechápavě, ale pak mu svitlo.

„Ach, myslíte, jestli jsem něco neslíbil? Nejsem pro dívky dobrá partie,“ pospíšil si s odpovědí. „Myslím tím, že nemám žádný majetek, který by stál za řeč a žiji jen z vojenského platu.“

Podrbal se na bradě a nejistě si mě prohlížel. „A pak je tu další potíž, že na moji hlavu byla vypsána odměna. Žádný otec by nechtěl, aby si jeho dcera vzala muže, který může být uvězněn a kdykoli pověšen. Myslela jste na to?“

Mávla jsem rukou, považujíc tuhle nepříjemnou okolnost za nepodstatnou ve srovnání s celým tím šíleným nápadem. Učinila jsem poslední zoufalý pokus.

„Nevadí vám, že nejsem panna?“ Chvilí zaváhal a pak odpověděl.

„Ani ne,“ řekl lhostejně, „jestli to nevadí vám.“ Spadla mi čelist a už jsem neměla, co bych řekla. On se otočil a zamířil ke dveřím.

„Počítám, že jeden z nás by měl vědět, o co jim jde,“ prohodil. Dveře se za ním tiše zavřely a námluvy byly u konce.

Papíry byly řádně podepsány a já se opatrně odebrala dolů do nálevny a usedla k baru.

„Whisky,“ řekla jsem starému pomačkanému zjevu stojícímu za pultem. Okamžik zaváhal, ale pak vytáhl láhev a sklenici. Byla nazelenalá, dosti špinavá a na okraji otlučená, ale to mi v tuhle chvíli ani trochu nevadilo.

S chutí jsem se napila a po počátečním pálení v krku se mě zmocnil zvláštní klid. Začalo mi být všechno jedno a přestala jsem se starat o své okolí. Tupě jsem zírala na malé umaštěné okno nad barem, kterým dopadalo mdlé světlo na odpudivého majitele venkovské hospody a skromné vybavení jeho vybraného podniku. Pak jsem se soustředila na mouchu, potácející se po lepkavém barovém pultu. Pocítila jsem k ní vřelou náklonnost a postrčila ji svoji sklenicí, aby mohla vzlétnout.

Po chvíli jsem začala vnímat vzrušené hlasy, které se ozývaly za zavřenými dveřmi na protější straně místnosti, kam zmizel Dougal po podpisu smlouvy. Chtěl zřejmě ještě něco projednat s účastníky úředního aktu. S radostí jsem poslouchala, jak se můj budoucí ženich, jenž předtím neměl žádné námitky, hlasitě ohrazuje.

„Drž se, chlapče,“ zamumlala jsem a vydatně si lokla.

O něco později, když jsem už sotva vnímala, mě čísi ruka opatrně vzala sklenici z ruky a uchopila za loket.

„Ježíš, je ožralá jak starý Dán,“ říkal hlas u mého ucha. Zní nepříjemně, jako by právě polkl struhadlo, pomyslela jsem si a zahihňala se při té představě.

„Uklidněte se, ženská!“ řekl ten nepříjemný nakřáplý hlas. O něco tišeji pak pronesl k někomu jinému. „Ožralá jak zákon káže. Co jsi čekal?“

Ozval se druhý hlas, ale nerozuměla jsem, co říkal. Slova mi splývala v nesrozumitelném brblání. Ten druhý hlas byl příjemný, hluboký a uklidňující. Soustředila jsem se ze všech sil na to, co říká, ale bylo to marné.

Moucha opět usedla na špinavý stůl a začala se beznadějně zmítat. Světlo z nemytého okna dopadalo na lepkavou skvrnu na dubové desce, kde se plácala drobná moucha, marně se snažící dostat se na svobodu.

„Chudáku... nemáš šanci,“ vykoktala jsem a co se dělo pak, už nevím.

14

Koná se svatba

Když jsem se probudila, spatřila jsem nad sebou nízký světlý strop a přes sebe měla přehozenou tlustou deku, která mi sahala až pod bradu. Na sobě jsem měla jen plátěnou spodní košili. Posadila jsem se a začala se ohlížet po svých šatech. Ale motala se mi hlava a já si zase opatrně lehla a nehýbala se ze strachu, abych nespadla z postele.

Probudila jsem se o něco později, když zavržaly dveře do pokoje. Otevřela jsem pomalu jedno oko. Blížila se ke mně mužská postava, v níž jsem rozpoznala šlachovitého Murtagha, jenž se postavil k nohám postele a přísně si mě prohlížel. Zavřela jsem oko a zaslechla skotské mumlání pravděpodobně vyjadřující znechucení nad mým žalostným stavem. Když jsem se znovu odvážila oko otevřít, byl pryč.

Opět jsem upadla do bezvědomí, ale vzápětí se dveře zase otevřely. Tentokrát do místnosti vešla žena středního věku, zřejmě žena hospodského, a přinášela džbán a umývadlo. Pobíhala spěšně po pokoji, pak otevřela okno a zvuk otevíraných okenic mi rezonoval v hlavě jako výbuch nějaké třeskaviny. Přistoupila k posteli jako generál, stáhla nevybíravě deku a hodila ji na zem. Pokoušely se o mě mdloby a roztřásla jsem se zimou.

„Vstávejte, má drahá,“ poručila. „Musíme vás připravit.“ Objala mě silnou rukou kolem ramen a posadila. Sáhla jsem si jednou rukou na hlavu a druhou na žaludek.

„Připravit?“ hlesla jsem a v ústech ucítla odpornou chuť.

Žena mi začala hbitě umývat obličej. „Ach jo,“ řekla. „Přece byste nechtěla zmeškat svoji vlastní svatbu, ne?“

„Chtěla,“ řekla jsem, ale žena mě ignorovala, stáhla mi nešetrně košili a strkala mě doprostřed místnosti, kde si mě kriticky prohlížela.

Za chvíli jsem už seděla oblečená na posteli. Stále jsem se cítila slabá a mátožná, ale díky sklenici portského, kterou mi žena donesla, docela funkční. Už jsem popíjela druhou sklenku, když žena vytáhla hřeben a začala mi rozčesávat neposedné vlasy.

Nadskočila jsem a roztřásla se a výtečné portské vylila na podlahu. Vtom se rozlétly dveře. Jeden malér za druhým, pomyslela jsem si rozladěně. Tentokrát se mi dostalo dvojité návštěvy. Přišel Murtagh spolu s Nedem Gowanem a tvářili se nepříjemně. Murtagh pomalu obešel postel, aby si mě prohlédl ze všech stran. Přistoupil k Nedovi a něco mu potichu zašeptal do ucha. Oba měli ve tváři výraz naprosté beznaděje, když vycházeli ze dveří.

Konečně byly mé vlasy upraveny ke spokojenosti té ženštiny, vyčesala je nahoru a stáhla do culíku tak, že tvořily jakousi korunu. Pár kudrnatých pramínků mi nechala splývat na krku a kolem uší. Vlasy jsem měla utažené tak pevně, že jsem se cítila, jako bych byla skalpována, ale když jsem se na sebe podívala do zrcadla, které mi

žena podala, byla jsem výsledkem mile překvapena. Začala jsem si konečně připadat jako člověk a upřímně jsem jí poděkovala za její výkon. Nechala mě stát se zrcadlem v ruce v pokoji a sama odešla s poznámkou, jak je hezké vdávat se v létě, kdy je všude tolik nádherných květin, jimiž je možné vlasy přizdobit.

„Jako na pohřeb,“ zamumlala jsem hořce pro sebe a svalila se na postel. Zakryla jsem si obličej mokrým hadrem a znovu usnula.

Zdál se mi moc hezký sen o travnatých lukách plných pestrobarevných květů a ovíval mě vlahý větřík, jenž pohyboval mými širokými rukávy. Pak mi došlo, že to není větřík, ale čísi neurvalé ruce. Trhla jsem sebou, posadila se a mžourala kolem sebe.

Když jsem oči úplně otevřela, spatřila jsem, že můj malý pokojík je nacpaný k prasknutí. Lidé se tu tlačili jako ve stanici podzemní dráhy v ranní špičce. Byl tu Ned Gowan, Murtagh, hostinský a jeho žena, jakýsi vytáhlý mladík, zřejmě syn hostinského. Ten měl náruč plnou květin, které tak voněly v mém snu. Byla tam mladá žena s proutěným košíkem, která se na mě přátelsky usmívala. Rozespale jsem si všimla, že jí vepředu chybí několik zubů.

Později se ukázalo, že se jedná o místní švadlenu. Ta sem byla přizvána s jediným úmyslem, dát mou garderóbu nějak do pořádku, abych nedělala ostudu. Ned přinesl nějaký kus oblečení, viselo mu zplihle přes ruku jako mrtvé zvíře. Když jsem si ho oblékla, ukázalo se, že je to těžký saténový plášť krémové barvy a také živůtek s neskutečným množstvím titěrných knoflíčků vyšívaných zlatými ornamenty. Límeček a nabírané rukávy byly obšité krajkou, stejně jako široká vrchní sukň z čokoládově hnědého sametu. Hostinského skoro nebylo vidět za hromadou spodniček, které donesl a jeho pomačkaný obličej se ztrácel v záplavě naškrobených látek.

Podívala jsem se na velkou skvrnu od portského na své šedé sukni a polilo mě horko. Jestli se mám skutečně vdávat, nemohu vypadat jako nějaká venkovská služka.

Vzápětí vypukla frenetická aktivita. Já stála uprostřed místnosti nepohnutě jako krejčovská panna a všichni kolem běhali, něco přinášeli a odnášeli, kritizovali a mluvili jeden přes druhého. Konečně bylo veledílo hotovo. Zbývalo jen vetknout pár bílých aster a žlutých růží do mých vlasů. Šaty mně tak úplně nepadly a mírně zapáchaly po

předchozím majiteli, ale saténový plášť spadající až na zem vypadal vznešeně a já se cítila jako královna.

„Nemůžete mě k tomu přinutit,“ zasyčela jsem zlostně na Murtagha, když jsme scházeli ze schodů, ale oba jsme věděli, jsou to jen plané řeči. Kdybych byla opravdu zásadová, vzepřela bych se Dougalovi a zkusila se domluvit s Angličany. Ale odvaha ze mě vyprchala tak jako včerejší whisky.

Dougal, Ned a ostatní muži už čekali v nálevně, popíjeli a vtipkovali s několika vesničany, kteří neměli nic lepšího na práci než okounět v hospodě.

Dougal si mě kriticky prohlédl a najednou se odmlčel. Ostatní přestali mluvit také a přihlíželi s uctivým obdivem, jak se vznáším na schodech. Dougalovy temné oči si mě měřily od hlavy k patě a pak se nadšeně rozzářily.

Už dlouho se na mě žádný muž tak nepodíval a já se zatetelila štěstím a vlídně kývla hlavou na pozdrav.

Po předchozím mlčení se lidé opět rozhovořili a byly slyšet pochvaly a obdivné výkřiky. Dokonce i Murtagh se na mě slabě usmál, spokojený s výsledkem svého snažení. *A proč vybrali právě tebe?* napadlo mě v té chvíli. Přesto jsem musela připustit, že jeho zásluhou se nevdávám ve špinavé šedivé sukni.

Svatba. Ach, bože. Dočasně posilněna portským vínem, rozhodla jsem nepřikládat téhle životní události žádný význam.

Přehlédla jsem povzneseně shromážděné osazenstvo hospody, ale něco mě zarazilo. Můj ženich nebyl nikde v dohledu. Zaradovala jsem se při myšlence, že se mu možná poštěstilo utéci oknem a teď už je někde za horami. Rozhodla jsem se tu potěšitelnou skutečnost zapít, přijala od hostinského další sklenku portského a vyšla ven za Dougalem.

Ned s Rupertem mezitím odešli do stáje odvázat koně a Murtagh kdesi zmizel, snad se vydal pronásledovat Jamieho.

Dougal mě uchopil za paži v obavě, abych neupadla ve svých saténových pantoflích a dopřával mi poslední chvíle svobody.

Byl teplý letní den, typicky skotský. Mlha nebyla tak hustá jako obvykle a našťástí nemžilo. Alespoň zatím ne. Najednou se dveře hospody otevřely a vyšlo slunce zosobněné Jamiem. Pokud já jsem

byla zářivá nevěsta, ženich byl naprosto oslnivý. Otevřela jsem pusku dokořán a tak zůstala.

Vidět obyvatele Skotské vysočiny v plném lesku – je skutečně velmi působivé – kohokoli, bez ohledu na to, zda je starý nebo mladý, krásný či ošklivý. A pohled na vysokého, urostlého, mladého Skota z Vysočiny mi bral dech.

Husté zlatorudé vlasy se leskly jako slunce a splývaly na sněhobílou batistovou košili vepředu bohatě zřasenou. Široké nabírané rukávy byly ukončené vyšívánými manžetami a naškrobený límec sepnutý rubínovou jehlicí.

Jeho pléd byl karmínově rudý a černý a jasně vynikal mezi bílozelenými úbory MacKenziů. Vlněný přehoz sepnutý na rameni kulatou stříbrnou sponou byl v pase stažený stříbrem zdobeným opaskem a sahal mu těsně nad kolena. Na nohou měl vlněné punčochy a kožené boty se stříbrnými tepanými přezkami. Nechyběl ani meč, dýka a brašna z jezevčí kůže.

Přes šest stop vysoký, dobře stavěný, s pravidelnými rysy obličeje se vůbec nepodobal věčně ušmudlanému chlapci ze stáje, na něhož jsem byla zvyklá – a byl si toho vědom. Elegantně vysunul nohu, zdvořile se uklonil a zamumlal: „K vašim službám, madam.“ Přitom mu v očích šibalsky jiskřilo.

„Ach,“ vzdychla jsem okouzleně.

Zřídka kdy jsem viděla Dougala, jak úplně ztratil řeč. Tvář se mu zkřivila, svraštil obočí a zdál se být Jamieho zjevem stejně zaskočený jako já.

„Zbláznil ses, chlapče?“ zeptal se konečně. „Co když tě někdo uvidí!“

Jamie na něho posměšně zamrkal. „Proč ne, strýčku,“ řekl. „Nebo mě chceš urážet? V den mé svatby? A nechceš přece, aby se má žena za mě styděla, ne? Kromě toho,“ dodal a zlomyslně se ušklíbl, „svatba by stěží byla legální, kdybych se neženil pod svým vlastním jménem. A ty chceš, aby byla legální, ne?“

Dougal se musel silně ovládat, aby nevybuchl vzteky. „Jestli jsi skončil, Jamie, můžeme vyjet,“ řekl upjatě.

Ale Jamie ještě neskončil. Ignoroval Dougalův hněv a obřadně vytáhl ze své brašny šňůrku s bílými korálky. Přistoupil ke mně a uvázal mi náhrdelník kolem krku. Brzy jsem zjistila, že jsou to malé

perly doplněné drobnými zlatými kroužky, na nichž visely ještě titěrnější kuličky perel.

„Jsou to jen skotské perly,“ řekl omluvně, „ale moc vám sluší.“ Jeho ruce na chvíli spočinuly na mém krku.

„To jsou perly tvé matky!“ vykřikl Dougal zlostně.

„Jo,“ opáčil Jamie klidně. „A teď patří mé ženě. Můžeme jít?“

Vyjeli jsme z vesnice a jeli dlouho. Tvořili jsme poněkud zasmušilý svatební průvod. Svatební pár obklopený ozbrojenými muži, jako dva trestanci eskortovaní do vězení. Jediný, kdo mluvil, byl Jamie, jenž se omlouval za zpoždění. Nemohl prý najít čistou košili a kabát, který by mu padl.

„Myslím, že tohle patří synovi místního statkáře,“ vysvětloval a pošukával krajkovým límcem košile. „Vypadám tak trochu jako hejsek.“

Sesedli jsme z koně na úpatí malého kopce, na jehož vrchol vedla úzká pěšina obrostlá vřesem.

„Zařídil jsi všechno?“ slyšela jsem Dougala, jak šeptá Rupertovi, když společně uvazovali koně ke stromu.

„Jo,“ odpověděl a vycenil zuby. „Bylo trochu obtížné přesvědčit kaplana, ale ukázal jsem mu zvláštní povolení.“ Poklepal si na brašnu, v níž to zacinkalo a já pochopila, čemu asi říká zvláštní povolení.

V mlze a drobném dešti jsem spatřila na vršku mezi vřesovištěm malou kapličku. Nevěřicně jsem se dívala na kulatou střechu a podivná malá okénka, která jsem naposledy viděla jednoho jasného slunečného rána, když jsem si tu brala Franka Randalla.

„Ne!“ vykřikla jsem. „Tady ne! To nemůžu!“

„Pssst, pssst. Nemějte strach, děvenko. Bude to v pořádku.“ Dougal mě uklidňoval tichým mumláním jako neklidného koně a položil mi svou velkou ruku na rameno. „Je přirozené, že jste nervózní,“ dodal a strkal mě po pěšině do kopce. Na zemi ležely vlhké listy a já měla brzy saténové botky promáčené skrz naskrz.

Po jedné straně mě doprovázel Jamie a z druhé Dougal pro případ, že bych se pokusila utéci. Kráčeli zachmuřeně a mlčky a jejich

přítomnost mě silně znervózňovala. Byla jsem na pokraji hysterie. O dvě stě let později jsem se tu vdávala a byla okouzlena malebností místa i samotné kapličky. Ta teď zářila novotou, prkna byla čerstvě natřená a střecha věkem neporušená. A já se tu za chvíli provdám za třidvacetiletého skotského katolíka, na jehož hlavu je vypsána odměna a jehož –

Otočila jsem se k Jamiemu v záchvatu paniky. „Nemůžu si vás vzít. Nevím ani, jak se jmenujete!“

Podíval se na mě z výšky a usmál se. „Ach, tak. Fraser. James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser.“ Vyslovoval své jméno pečlivě a kladl důraz na každé slovo.

Úplně popletená jsem vyhrkla. „Claire Elizabeth Beuchampová,“ a naprosto slabomyslně napřáhla ruku. Pochopil to jako výzvu, ruku uchopil a zasunul pod paži. V pevném sevření jsem pak mlčky kráčela vstříc své svatbě.

Rupert a Murtagh už na nás nahoře čekali v přítomnosti mladého vyčouhlého kněze s červeným nosem a ustrašeným výrazem v obličeji. Rupert znuděně ořezával větvičky vrby velkým nožem, pak odložil své dvě pistole před vchodem do kapličky a vstoupil.

Ostatní muži také odložili zbraně, jak bylo předepsáno při vstupu do příbytku božího a jeden po druhém se trousili dovnitř. Jenom Jamie si ponechal svou dýku a meč, které byly zřejmě součástí jeho svatebního úboru.

Poklekli jsme před dřevěným oltářem, Murtagh s Dougalem zaujali místa svědků a obřad začal.

Průběh katolické svatby se za několik staletí příliš nezměnil a také slova, která pronášel kněz, byla podobná těm, která provázela moji svatbu s Frankem. Cítila jsem se jako oškubané kuře a slova zřejmě nezkušeného mladého kněze mi působila žaludeční neurózu.

Automaticky jsem povstala, když došlo na manželský slib a stále nevěřicně zírala, jak se mých promrzlých prstů ochotně chápá ruka ženicha. Byla také studená a chvěla se. Napadlo mě, že přes svůj odhodlaný výraz bude asi stejně nervózní jako já.

Do této chvíle jsem se pohledu na něho vyhýbala, ale teď jsem vzhledla. Jeho tvář byla nepřirozeně bledá a bez výrazu. Díval se na mě stejným způsobem jako tehdy, když jsem mu ovazovala zraněné rameno. Pokusila jsem se o úsměv, ale koutky úst mi cukaly a já je

nedokázala ovládnout. Tiskl mi ruku stále silněji. Bylo to, jako bychom posilovali jeden druhého. Kdyby někdo z nás odešel, oba bychom padli jako podřatí. Ten pocit vzájemné opory byl svým způsobem uklidňující. Ať už se stalo či stane cokoli, alespoň jsme teď dva.

„Beru si tě, Claire, za svou zákonitou ženu...“ Hlas měl klidný, ale ruka se mu stále chvěla. Silně jsem ji stiskla. Naše promrzlé prsty se do sebe pevně zaklesly. „Budu tě milovat, ctít a chránit... v dobách dobrých i zlých...“ slova jako by přicházela z velké dálky. Odkrivil se mi mozek a živůtek mě nepříjemně svíral. Ačkoli jsem se třásla zimou, po těle mi stékal pot. Modlila jsem se, abych neomdlela.

Vysoko na stěně kapličky bylo malé okno s neumělým vyobrazením Jana Křtitele v medvědí kůži na nerovném skle. Zelené a modré stíny dopadaly přese mě na podlahu a vybavilo se mi podobné okno ve venkovské krčmě. Nutně jsem se potřebovala něčeho napít.

Na řadě jsem teď byla já. Začala jsem koktavě. „Beru si tě, Jamesi...“ Najednou jsem nevěděla, jak dál. Jamie to zvládl bezchybně, musím to dokázat také, pomyslela jsem si... „A budu při tobě stát od této chvíle až...“ Hlas se mi přestal třást a mluvila jsem stále silněji.

„Dokud nás smrt nerozdělí.“ Slova se rozléhala po ztichlé kapli. Všichni stáli nehnutě, jako by se zastavil čas. Pak požádal kněz o prsten.

Kolem to slabě zašumělo a na Murtaghově tváři se objevil výraz mírného zděšení. Všechno bylo dokonale zařízené, ale na prsten si nikdo nevzpomněl. Jamie se lehce uvolnil z mého sevření a sundal si prsten ze svého prsteníku.

Stále jsem na levé ruce nosila prsten od Franka. Jamie uchopil moji pravou ruku a na prokřehlý a sinalý prsteník mi navlékl široký kovový kroužek. Byl příliš velký a jistě by mi sklouzl z prstu, kdyby pevně nesevřel mou dlaň a nevzal ji do své.

Kněz ještě cosi zamumlal a Jamie se sklonil, aby mě políbil. Zřejmě zamýšlel políbit mě jen krátce a letmo, jak předepisoval ceremoniál. Ale ústa měl vlahá a hebká a já se k nim instinktivně přitiskla. Na okamžik jsem přestala vnímat hluk, nadšené výkřiky a povzbuzování přihlížejících a hřála se v teplém, konejšivém a bezpečném objetí. Útočiště.

Objetí povolilo, nervózně jsme na sebe pohlédli, ale oba už jsme byli klidnější. Zahlédla jsem, jak Dougal vytáhl Jamiemu dýku z pochvy a nevěděla jsem proč. Jamie se na mě nepřestával dívat a zvedl pravou ruku obrácenou dlaní vzhůru. Zatajil se mi dech, když jsem viděla, jak mu ostří dýky proniká hluboko do zápěstí a z tmavé rány vytéká krev. Neměla jsem čas přemýšlet a snad se i bránit a dýka prořízla také mé zápěstí. Dougal přitáhl naše krvácející zápěstí k sobě a svázel je bílou stuhou.

Pravděpodobně jsem lehce zakolísala a Jamie mě chytil za loket levou rukou.

„Vydrž, děvče,“ řekl mírně. „Nebude to trvat dlouho. A opakuj po mně.“ Pronesl několik vět v galštině. Ačkoli jsem ničemu nerozuměla, opakovala jsem je poslušně po něm. Stuha byla rozvázána a my se stali manželi.

Cestou dolů panovala všeobecná úleva a radostná nálada. Vypadali jsme jako veselá svatební společnost, i když nepočtená a tvořená pouze příslušníky mužského pohlaví, samozřejmě s výjimkou nevěsty.

Byli jsme už téměř pod kopcem, když mě hlad, napětí a vyčerpání úplně zmohly. Lehla jsem si do trávy s hlavou v klíně svého nynějšího manžela. Pokropil vodou z láhve kapesník a jemně mi utíral tvář.

„Bylo to zlé, co?“ Zašklebil se na mě, ale oči měl vážné a tázavé. Usmála jsem se na něho.

„Ne kvůli tobě,“ ujišťovala jsem ho. „Je to... myslím, že jsem od všerejšího rána nic nejedla – a dost jsem toho vypila.“

Ulehčeně se rozesmál. „Slyšel jsem. Napravím to. Nemám moc, co bych mohl své ženě nabídnout, ale slibuji, že tě nakrmím.“ Ostýchavě se usmál a opatrně mi ukazováčkem odrhnul pramen vlasů z obličeje.

Posadila jsem se a zkoumavě si prohlížela zarudlou ránu na zápěstí, na kterou jsem mezitím úplně zapoměla. Řezná rána se opět otevřela a já ji ovázala Jamieho mokrým kapesníkem.

„Možná proto se cítíš tak unavená,“ poznamenal. „Měl jsem tě na to připravit, ale nevěděl jsem, že to neznáš.“

„Co to přesně mělo znamenat?“ zeptala jsem se a snažila se svázat konce kapesníku.

„Je to trochu pohanské, ale krevní přísaha je ve zdejších kraji zvykem a doprovází řádný svatební obřad. Někteří kněží ji odmítají, ale nezdálo se, že by ten náš měl nějaké námitky,“ řekl s úsměvem.

„Krevní přísaha? Co jsi vlastně říkal?“

Jamie uchopil mou pravou ruku a pomohl mi uvázat kapesník kolem poraněného zápěstí.

„Je to verš a v angličtině zní takhle:

Jsi krev mé krve a kost mé kosti.

Dám ti své tělo, ať se ho tvé zhostí.

Dám ti svou duši, než nás smrt života zproští.“

Odmlčel se a pak řekl. „Je podobná běžným přísahám, ale trochu... ach, primitivní.“

Pohlédla jsem na své ovázané zápěstí. „Ano, dá se to tak říci.“

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Zůstali jsme tu s Jamiem v trávě pod osikou úplně sami. Na zemi leželo spadané listí a barvou připomínalo rezavějící mince. Všude byl klid, jen občas se ozvalo plesknutí dešťových kapek padajících ze stromů.

„Kde jsou ostatní?“ řekla jsem nepřítomně. „Jsme manželé, je to tak?“

Zatvářil se rozpačitě a nervózně si začal čistit kilt od suché trávy a listí.

„Mmmhm. Jo, jsme manželé, správně. Ale svazek není legální, dokud nebude dovršen,“ hlesl a zrudl ve tváři.

„Mmmhm,“ řekla jsem. „Pojďme se poohlédnout po něčem k snědku.“

15

Pokoj nevěsty

V hospodě už bylo přichystané jídlo, skromná svatební hostina sestávající z čerstvého chleba a pečeného hovězího masa.

Chtěla jsem se jít ještě před jídlem opláchnout do svého pokoje, ale Dougal mě chytil za ruku.

„Chci, aby bylo manželství dovršeno,“ sdělil mi tlumeným hlasem. „Nesmí vzniknout žádné pochybnosti o legálnosti svazku, jinak by mohl být anulován. A všechny by nás to mohlo stát krk.“

„Zdá se mi, že už jste to zařídil,“ odsekla jsem podrážděně.

Dougal mě rozverně poplácal po zadnici.

„Neměj z toho strach, prostě uděláš to, co máš.“ Kriticky si mě prohlížel, jako by zjišťoval, jestli jsem schopna svoji manželskou povinnost vůbec splnit.

„Znal jsem Jamieho otce. Jestli je chlapec po něm, nebudeš mít žádné potíže. Ach, Jamie, chlapče!“ Rozběhl se přes místnost k Jamiemu, jenž právě vcházel do dveří, když předtím odvedl koně do stáje. Podle toho, jak se mladík tvářil, bylo jisté, že také dostal jasné instrukce.

Jak se to, proboha, mohlo stát? Ptala jsem se sama sebe o něco později. Před šesti týdny jsem jen tak sbírala divoké kvetoucí rostliny na skotském kopci, abych je donesla svému manželovi. Teď jsem zavřená v pokoji venkovské krčmy, čekám na úplně jiného manžela, jehož sotva znám, a mám přísné instrukce, jak si počínat v manželském loži, nechci-li riskovat svůj život a svobodu.

Seděla jsem na posteli, ustrašená a sešňěrovaná do vypůjčené historické parády. Zaslýchla jsem slabý zvuk, jak se otevřely a zase zavřely dveře.

Jamie stál v pokoji, opíral se o zeď a díval se na mě. Nastalo rozpačité ticho, které bylo k nevydržení. Byl to Jamie, kdo promluvil jako první.

„Nemusíš se mě bát,“ řekl mírně. „Neskočím na tebe jako zvíře.“ Křečovitě jsem se zasmála.

„Nemyslím, že bys to udělal.“ Předpokládala jsem, že se mě nedotkne, dokud ho k tomu sama nevyzvu. Ale děsilo mě pomyšlení, že to budu muset učinit a hodně brzy.

Dívala jsem se na něho a v duchu přemýšlela. Jistě by bylo všechno obtížnější, kdyby se mi nelíbil, ale opak byl pravdou. Jenže jsem nespala za posledních osm let s nikým jiným než s Frankem. A navíc

byl tenhle mladý muž naprosto nezkušený. Nikdy jsem nikoho nepřipravila o panictví. Přestože jsem se snažila na to nemyslet a brát celou záležitost ryze prakticky, vůbec mě nenapadlo, jak začít? Tak tady můžeme stát a civět jeden na druhého ještě další tři dny.

Odkáslala jsem si a ukázala na postel vedle sebe.

„Hm, nechceš se posadit?“

„Jo.“ Přešel k posteli krokem tichým jak velká kočka. Ale nesedl si na postel, přitáhl stoličku a posadil se proti mně. Poněkud ostýchavě mě vzal za ruku. Jeho ruce byly velké, drsné a velmi horké. Na vrchní straně mu rostly jemné rezavé chloupky. Lehce jsem se zachvěla při jeho dotyku a vybavila se mi věta ze Starého zákona – „Jákovova tvář byla hladká, ale tvář jeho bratra Ezaua porostlá chlupy.“ Frank měl ruce dlouhé, štíhlé a hladké jako ruce aristokrata. Ráda jsem se na ně dívala, zvláště když přednášel.

„Řekni mi něco o svém manželovi,“ požádal Jamie, jako by věděl, nač právě myslím.

„Cože?“ zarazila jsem se.

„Podívej, děvče. Budeme tu spolu tak tři nebo čtyři dny. Já se netvářím, jako bych všechno věděl, žil jsem většinu svého života na farmě a přestože lidé se velmi liší od zvířat, není těžké si domyslet, co bychom měli dělat. Máme trochu času si promluvit, abychom se lépe poznali a jeden druhého se nebáli.“ Po jeho otevřených, upřímných slovech jsem se poněkud uklidnila.

„Bojíš se mě?“ zeptala jsem se.

Nepodíval se na mě. Snad byl příliš nervózní. Přestože už dávno nebyl stydlivým šestnáctiletým chlapcem, zažíval něco takového poprvé. Pak mi pohlédl do očí a usmál se.

„Jo. Asi se bojím víc než ty. Proto tě držím za ruce. Abych se tolik netřásl.“ Nechtělo se mi tomu věřit, ale přesto jsem jeho ruce vděčně stiskla.

„Je to dobrý nápad. Je mnohem jednodušší o tom mluvit, když se dotýkáme jeden druhého. Proč ses ptal na mého manžela?“ Doufala jsem, že nechce slyšet podrobnosti o mém sexuálním životě s Frankem, aby věděl, co má dělat.

„Vím, že na něj musíš myslet. Těžko bys nemohla za těchto okolností. Můžeš o něm se mnou mluvit kdykoli, i když jsem teď tvůj manžel já – a je to zvláštní pocit. Nebylo by správné, kdybys na něho

zapomněla nebo se o to snažila. Jestli jsi ho milovala, musel to být dobrý muž.“

„Ano... byl.“ Hlas se mi třásl a Jamie mě palci něžně hladil po hřbetu ruky.

„Pak udělám všechno, abych uctil jeho památku a věrně sloužil jeho ženě.“ Pozvedl obřadně obě mé ruce a jednu po druhé políbil.

Znovu jsem si odkašlala. „To byla velmi galantní slova, Jamie.“

Nečekaně se zašklebil. „Jo. Připravil jsem si je dole, zatímco Dougal pronášel přípitek.“

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekla jsem a zhluboka se nadechla.

Sklopil oči a zakrýval slabý úsměv. „Myslel jsem si to,“ poznamenal. „Dovedu si představit tvoji zvědavost za těchto nezvyklých okolností. Co bys chtěla vědět?“ Vzhlédl a podíval se na mě svýma blankytnýma očima, v nichž mu šibalsky jiskřilo. „Jestli jsem ještě panic?“

„Hm, řekla bych, že je to víceméně tvoje věc,“ zamumlala jsem. Začala jsem se opět potit a sáhla do kapsy pláště pro kapesník. Nahmatala jsem něco chladného a tvrdého.

„Ach, zapomněla jsem! Pořád mám tvůj prstýnek.“ Vytáhla jsem prsten z kapsy a podala mu ho. Byl to těžký kovový šperk osázený rubíny. Místo, aby ho Jamie navlékl na prst, uložil ho do své kožené brašny

„To je svatební prsten mého otce,“ vysvětloval. „Běžně ho nenosím, ale... ale byla to pro mě čest, moci ti jej nabídnout,“ přiznal se a lehce zrudl.

„Prokázal jsi mi velkou čest,“ řekla jsem a usmála se. Byla jsem dojata starou rodinnou tradicí.

„Dám ti jiný, který ti bude padnout, jakmile to bude možné,“ sliboval.

„To není důležité,“ řekla jsem zamyšleně. Stejně brzy odejdu, pomyslela jsem si.

„Ale mám jednu zásadní otázku,“ pokračovala jsem, vracejíc se k tématu, jež pro mě bylo mnohem důležitější. „Snad ti nebude proti mysli na ni odpovědět. Proč jsi souhlasil s tím, že si mě vezmeš?“

„Ach.“ Pustil mé ruce a trochu se odsunul. Chvilí mlčel a přejížděl si dlaněmi po kalhotách, pod nimiž jsem viděla dlouhé vypracované svaly.

„Dobrá, neřekl jsem ti to a mám pro to důvod,“ prohlásil s úsměvem.

„Ale já to chci vědět,“ trvala jsem na svém.

Odmlčel se a přemýšlel. „Než ti to řeknu, Claire, na něco se tě musím zeptat,“ řekl vážně.

„Na co?“

„Čest.“

Musela jsem vypadat udiveně, protože se naklonil a upřeně mi hleděl do očí.

„Vím, že existují věci, o nichž se mnou nemůžeš mluvit, Claire. Možná ani nechceš.“

Ani nevíš, jakou máš pravdu, pomyslela jsem si.

„Nebudu tě nutit a trvat na tom, aby ses mi svěřila s něčím, co se týká jen tebe,“ řekl rozvážně. Díval se mi na ruce a pevně je sevřel.

„Jsou věci, které ti zase nemohu říci já, alespoň ne teď. A nebudu od tebe žádat nic, co mi nemůžeš dát. Ale chtěl bych vědět – jestli mi říkáš pravdu. Mezi námi dvěma zatím nic není, snad kromě respektu. A myslím, že se respektujeme, protože si vzájemně věříme. Souhlasíš?“ Rozpřáhl ruce dlaněmi vzhůru, jako by mi chtěl něco nabídnout. Viděla jsem tmavou zarudlou linii, která mu zůstala na zápěstí po krevní přísaze. Položila jsem ruce do jeho rozevřených dlaní.

„Ano. Souhlasím. Dávám ti svou čest.“ Prsty mi sevřel dlaně na znamení souhlasu.

„A já tobě to samé. Teď,“ pokračoval a zhluboka se nadechl. „Ptala ses, proč jsem si tě vzal.“

„Hořím zvědavostí,“ přiznala jsem se.

Usmál se svým širokým neodolatelným úsměvem a v očích mu zajiskřilo. „Měl jsem k tomu několik důvodů. Ve skutečnosti existuje jeden – možná dva – které ti ještě nemohu říci, ale až přijde čas, dozvíš se je. Hlavní důvod je samozřejmě Jack Randall. Myslím, že je to také důvod, proč sis ty vzala mě. Chci tě před ním ochránit.“

Otřásla jsem se při vzpomínce na kapitána a Jamie mě pevně stiskl.

„Teď *jsi* v bezpečí,“ řekl pevným hlasem. „Máš mé jméno, jméno mé rodiny, mého klanu a když bude třeba, ochráním tě vlastním tělem. Ten muž na tebe nevztáhne ruku, dokud budu žít.“

„Děkuji,“ řekla jsem vděčně. Při pohledu na jeho vážnou, odhodlanou tvář s širokými lícními kostmi jsem teprve teď pochopila, že Dougalův šílený plán měl velmi rozumný základ.

Ochránit mě vlastním tělem. Řekl to jistě a odhodlaně a myslel to naprosto vážně. Přestože byl mladý, věděl, co říká. Nebyl starší než většina pilotů a pěšáků, jež jsem ve válce ošetřovala a byl si stejně dobře vědom vážnosti svého závazku. Nebyly to jen romantické řeči, ale upřímně míněný slib chránit moji bezpečnost za cenu jeho vlastní. Doufala jsem jen, že mu to někdy budu moci oplatit.

„To je od tebe *velmi* šlechetné,“ řekla jsem téměř dojatě. „Ale bylo nutné se kvůli tomu ženit?“

„Bylo,“ potvrdil a opět se lehce usmál. „Mám dobrý důvod toho muže znát, rozumíš? Nesvěřil bych mu do rukou ani psa, natož pak bezmocnou ženu.“

„To mi lichotí,“ poznamenala jsem a on se nečekaně rozesmál. Vstal a přešel ke stolu u okna. Někdo – snad žena hostinského – na něj postavil sklenici s lučními květinami. Stála tu také láhev a dvě číše na víno.

Jamie naplnil obě číše, jednu mi podal a opět usedl na stoličku proti mně.

„Není tak dobré jako Columovo,“ řekl a stále se usmíval, „ale špatné není.“ Zvedl svoji sklenici. „Na paní Fraserovou,“ pronesl vážně a já znovu pocítila nával paniky. Pevně jsem číši sevřela a pozvedla k přípitku.

„Na čest,“ řekla jsem a oba jsme se napili.

„Dobrá, to byl jeden z důvodů,“ pokračovala jsem, „ale jsou ještě nějaké další?“

Pozorně si prohlížel svoji sklenici. „Možná také proto, že jsem se s tebou chtěl vyspat. Napadlo tě to?“

Pokud mě chtěl vyvést z míry, rozhodně se mu to podařilo. Ale nedala jsem na sobě nic znát.

„To jsi chtěl?“ zeptala jsem se s předstíranou lhostejností.

„Pokud mám být čestný, tak ano.“ Jeho modré oči na mě hleděly přes okraj sklenice.

„Ale proto sis mě nemusel brát,“ namítla jsem.

„To snad nemyslíš vážně, že bych se s tebou vyspal jen tak!“ vykřikl zděšeně.

„Jiní muži by to udělali,“ řekla jsem, pobavena jeho naivitou.

Zakašlal a pak řekl s obřadnou důstojností. „Možná ti budu připadat domýšlivý, ale myslím si, že nejsem jako jiní muži. Proto se nemusím chovat jako oni.“

Byla jsem potěšena jeho slovy a ujistila ho, že ho považuji za galantního džentlmena a omluvila se za všechny pochybnosti, které jsem snad kdy měla.

V tomto diplomatickém duchu jsme pak chvíli setrvali, až vstal a znovu naplnil obě číše.

Mlčky jsme usrkávali nápoj, poněkud zaskočení otevřenými slovy, jež zazněla. Já si po chvíli uvědomila, že *existuje* něco, co bych mu mohla na oplátku za jeho šlechtnost nabídnout. Upřímně řečeno jsem na to myslela už před touto choulostivou situací, v níž jsme se oba nečekaně ocitli. Jamie byl velmi zajímavý mladý muž. Vzpomněla jsem si na okamžiky po mém příjezdu do tvrze, kdy mě držel v klíně.

Vypila jsem sklenici až do dna a opět poklepala na postel vedle sebe.

„Posaď se tady,“ vybídla jsem ho. „A...“, hledala jsem nějaké neutrální téma, které by nás zbavilo nepříjemného napětí a rozpaků, „a vyprávěj mi o své rodině. Kde jsi vyrůstal?“

Postel se pod jeho vahou prohnula a já se musela chytit matrace, abych se na něho nepřevalila. Seděl blízko mě a rukávy košile se dotýkal mých paží. Nechala jsem ruku volně ležet na sukni a on ji zcela samozřejmě uchopil a oba jsme se pohodlně opřeli o zed'.

„Dobrá a kde začneme?“ Položil si své velké nohy na stoličku a zkrřížil je. Pobaveně jsem poslouchala jeho vyprávění o spletitých rodinných vztazích a poměrech v klanu, jež byly zřejmě typické pro všechny tehdejší obyvatele Skotské vysočiny. Jeden večer jsme s Frankem seděli v hospodě a poslouchali rozhovor dvou starých skotských tatíků, kteří se přeli o to, kdo z nich nese zodpovědnost za zbourání stodoly, a skončili někde v roce 1790. Byla jsem fascinována jejich argumenty, v nichž neváhali použít události, které se staly před mnoha stoletími. Nepřekvapilo mě proto, že také Jamie své vyprávění pojal obšírně.

„Můj otec byl Fraser, nevlastní bratr pána z Lovatu. A moje matka MacKenziová. Víš, že Dougal a Colum jsou mí strýcové?“ Přikývla jsem. Jamie se jim velmi podobal. Široké lícní kosti a zahnutý nos, to byly charakteristické znaky MacKenziů.

„Jo, má matka byla jejich sestra a kromě ní byly ještě další dvě sestry. Moje teta Janet je mrtvá stejně jako má matka, ale druhá teta Jocasta si vzala Rupertova bratrance a žije blízko Loch Eilean. Teta Janet měla šest dětí, čtyři chlapce a dvě děvčata. Teta Jocasta má tři dcery. Dougal má čtyři dcery, Colum pouze malého Hamishe a mí rodiče měli mě a mou sestru, která je pojmenovaná po tetě Janet, ale říkáme jí Jenny.“

„Rupert je také MacKenzie?“ zeptala jsem se, abych měla ve všem jasno.

„Jo. Je to...“ Jamie se odmlčel a chvíli přemýšlel. „Je to Dougalův, Columův a Jocastin první bratranec, tím pádem můj druhý. Otec Ruperta a můj dědeček Jacob byli bratři spolu s...“

„Počkej chvíličku. Nevrať se zpátky do minulosti, to není nutné. Jinak budu úplně popletená. Ještě neznám všechny Frasery a už mluvíme o tvých bratrancích.“

Podrbal se na bradě a pokračoval. „Hmm. Fraserova větev je trochu komplikovaná, protože můj dědeček Simon byl třikrát ženatý, takže můj otec měl několik nevlastních bratrů a sester. Těmi se teď nebudeme zabývat, jen řeknu, že mám šest strýců a tři tety z Fraserovy strany. A také vynecháme všechny sestřenice a bratrance.“

„Ano, to bude lepší.“ Předklonila jsem se a nalila nám oběma víno.

Území klanu MacKenziů a Fraserů spolu sousedila a táhla se od pobřeží až po dolní konec jezera Loch Ness. Společná hranice nebyla, jak už to bývá, zanesena na mapě, a byla tedy velmi neurčitá. Posouvala se na jednu či druhou stranu v různých časových obdobích podle toho, jaké zrovna panovaly mezi oběma klany poměry. V jižní části území Fraserů leží malá oblast Broch Tuarach patřící Jamieho otci Brianu Fraserovi.

„Je to docela úrodná země se spoustou ryb a rozlehlými lesy na lov. Zahnuje asi šedesát menších usedlostí a vesnici Broch Mordha. Tam bylo naše sídlo – docela moderní,“ pronesl Jamie s neskrývanou pýchou, „se starou věží, kterou teď používáme jako stáj pro dobytek a obilnou sýpku.“

„Dougal s Columem nebyli zrovna nadšeni sňatkem matky s Fraserem a trvali na tom, aby nežila na území Fraserů, ale na vlastním statku. Tak byla na mého otce převedena usedlost Lallybroch – tak tomu místní lidé říkají – ale klauzule stanovila, že půda patří mé matce. Pokud by umřela bezdětná, půda by přešla zpátky na pána z Lovatu, i kdyby měl můj otec děti s další ženou. Ale nemusel se ženit dvakrát a já jsem syn své matky. Takže Lallybroch patří mně se vším všudy.“

„Ale včera jsi říkal, že nemáš žádný majetek,“ namítla jsem, usrkávajíc víno, které mi připadalo docela dobré. A čím víc jsem pila, tím víc mi chutnalo. Usoudila jsem sebekriticky, že bych už měla přestat pít.

Jamie pokýval hlavou. „Ano, patří mi po právu. Potíž je v tom, že tam v současnosti nemohu jít,“ řekl omluvně. „Souvisí to s odměnou vypsanou na moji hlavu, chápeš?“

Po útěku z Fort William byl odvezen do Dougalova sídla Beannachd (znamená to „Požehnaný,“ jak mi vysvětlil), aby se tu zotavil ze zranění a následné horečky. Odtud odejel do Francie, kde dva roky bojoval ve francouzské armádě u španělských hranic.

„Ty jsi byl dva roky ve francouzské armádě a zůstal jsi panic?“ vyhrkla jsem nevěřicně. Ošetřovala jsem spoustu Francouzů a pochybovala bych, že by se jejich pověstná náklonnost k ženskému pohlaví nějak výrazně za dvě století změnila.

Jamie se ušklíbl koutkem úst a úkosem se na mě podíval.

„Kdybys viděla ty hampejznice, co slouží ve francouzské armádě, Sassenachová, divila by ses, že jsem na ně vůbec sáhl.“

Rozesmál mě tak, až jsem se zakuckala a musel mě plácnout do zad. Když jsem se rudá v obličeji uklidnila, netrpělivě jsem se dožadovala dalšího vyprávění.

Vrátil se do Skotska zhruba před rokem a strávil šest měsíců sám nebo ve společnosti „vyřazených mužů“ – mužů bez klanu – a žil z ruky do úst v lesích u hranic.

„A pak mi někdo rozsekl hlavu sekerou nebo něčím takovým,“ řekl a zachvěl se při té vzpomínce. „A mohu opakovat jen to, co mi říkal Dougal, protože jsem o sobě dva měsíce nevěděl.“

Dougal se v době útoku pohyboval v blízkosti místa. Jamieho přátelé ho o neštěstí zpravili a jemu se podařilo převézt synovce do Francie.

„Proč do Francie?“ zajímalo mě. „To bylo ve tvém stavu velmi nebezpečné, vydat se na tak dlouhou cestu.“

„Mnohem nebezpečnější bylo nechat mě na místě. Po celé oblasti se pohybovaly anglické hlídky a Dougal nechtěl, aby mě našli v bezvědomí v nějaké venkovské chatrči.“

„Nebo v jeho vlastním domě,“ poznamenala jsem ironicky.

„Myslím, že by mě k sobě vzal, kdyby nebylo dvou věcí. Za prvé u něho byl na návštěvě anglický host. A za druhé si myslel, že zranění nepřežiji, tak mě poslal do opatství.“

Opatství St. Anne de Beaupré na francouzském pobřeží bylo dřívější doménou Alexandra Fräsera, jednoho ze strýců Jamieho.

„Ti dva se příliš v lásce neměli,“ vysvětloval Jamie, „ale Dougal si myslel, že by tam pro mě mohli něco udělat.“

A tak se stalo. Zásluhou lékařských vědomostí mnichů a Jamieho odolné fyzické konstituce mladík přežil a časem se zotavil. To všechno díky péči zbožných bratří Sv. Dominika.

„Když jsem se už cítil dobře, vrátil jsem se,“ pokračoval. „Dougal mě se svými muži čekal na pobřeží a zamířili jsme na území MacKenziů, kde, hm, jsem tě potkal.“

„Kapitán Randall říkal, že jsi kradl dobytek,“ řekla jsem.

Usmál se nad tím obviněním. „Jistě. Dougal není z těch, jež by nevyužili příležitost k tomu, aby se nějak obohatili,“ řekl. „Narazili jsme na velké stádo pasoucí se na louce a široko daleko nikdo nebyl. Tak...“ Pokrčil rameny s osudovým výrazem ve tváři.

Vyprávění se chýlilo ke konci, na němž došlo ke střetnutí Dougalových mužů s Randallovými dragouny. Když je Dougal spatřil, poslal polovinu svých mužů i s dobytkem do hustého mlází a zbytek se ukryl v lese, kde čekali, až se Angličané přiblíží.

„Vedli jsme si velmi dobře,“ řekl Jamie spokojeně. „Zaútočili jsme na Angličany ze strany, vjeli přímo mezi ně a křičeli. Pronásledovali nás a my je zavedli do křoví a mezi skály na opačnou stranu kopce. Mezitím Dougal a ostatní muži utekli přes hranici i s dobytkem.“

„Aha,“ řekla jsem. „Proč ses vůbec vrátil do Skotska? Myslím, že by to pro tebe bylo ve Francii bezpečnější.“

Už chtěl odpovědět, ale zarazil se a usrkával pomalu víno. Zjevně jsem se dostala na tenký led a tohle mohlo být jedno z jeho tajemství.

„To je dlouhá historie, Sassenachová,“ vzdychl. „Řeknu ti to později. Ale teď budeme mluvit o tobě. Řekneš mi něco o tvé rodině? Pokud ovšem chceš,“ dodal.

Chvíli jsem uvažovala, jestli není příliš riskantní vyprávět mu o rodičích a strýčku Lambovi. Snad jen zaměstnání strýčka Lamba mohlo být částečnou výhodou. Učenec v osmnáctém století mohl stejně tak bádát ve starověku jako jeho kolega ve století dvacátém.

Tak jsem spustila. Vynechala jsem pochopitelně takové detaily jako automobily a letadla a samozřejmě válku. Poslouchal mé vyprávění pozorně, čas od času se na něco zeptal, projevil lítost nad smrtí mých rodičů a zájem o objevy strýčka Lamba.

„A pak jsem potkala Franka,“ zakončila jsem svůj příběh. Odmlčela jsem se a přemýšlela, co bych mu tak mohla říci, abych se nedostala do úzkých. Naštěstí mě Jamie zachránil.

„Ale teď o něm nemusíš mluvit,“ řekl chápavě. Mlčky jsem přikývla a dost se mi ulevilo. Jamie pustil mou ruku a objal mě kolem ramen.

„To je v pořádku,“ řekl a jemně mě hladil po vlasech. „Nejsi unavená? Mám odejít a nechat tě spát?“

Chvíli jsem byla v pokušení říci ano, ale cítila jsem, že by to bylo nesprávné a zbabělé. Odkáslala jsem a posadila se.

„Ne,“ odpověděla jsem a zhluboka se nadechla. Byl slabě cítit mýdlem a vínem. „Je mi dobře. Vyprávěj mi – řekni mi, jaké hry jsi hrával jako chlapec.“

V pokoji hořela tlustá svíčka, na níž kroužky vyznačovaly hodiny. Tři z nich už vyhořely a my stále seděli, hovořili a popíjeli víno, držíce se za ruce. Jamie konečně vstal, protáhl se a zívá.

„Je strašně pozdě,“ řekla jsem a také vstala. „Možná bychom měli jít do postele.“

„Ano,“ souhlasil a podrbal se na krku. „Do postele? Nebo spát?“ Zvedl tázavě obočí a podíval se na mě.

Bylo mi s ním příjemně a skoro jsem zapomněla, proč jsme vlastně tady. Při jeho slovech jsem se vylekala. „Ano,“ hlesla jsem slabě.

„Předpokládám, že nemíníš spát oblečená v plášti, že ne?“ zeptal se naoko ledabyle.

„Ne, myslím, že ne.“ Během celého rušného dne jsem ani nepomyslela na nějaký noční úbor – vlastně jsem ani žádný neměla. Obvykle jsem spávala v plátěné košili nebo jen tak, podle toho, jaké bylo právě počasí.

Jamie měl také jen oblek, v němž se ženil. Také on uléhal do postele v košili nebo nahý a nepomyslel na výjimečnost dnešní noci.

„Dobrá, pojď sem a já ti pomůžu se spodničkou a tak.“

Trochu se mu třásl ruce, když mě začal svlékat a ztrácel obvyklou sebejistotu při rozepínání desítek drobných háčků přišitých na živůtku.

„Ha!“ vykřikl vítězoslavně, když rozepnul poslední a oba jsme se upřímně rozesmáli.

„Teď ti pomůžu já,“ prohlásila jsem rozhodně. Usoudila jsem, že už není čas otálet. Rozvázala jsem mu batistovou košili a dotkla se jeho hrudi a ramen. Dlaněmi jsem přejížděla po těle a cítila jemné chloupky a hebkou kůži kolem jeho prsních bradavek. Stál a skoro nedýchal, když jsem poklekla, abych mu rozepnula kožený opasek.

Pokud se to musí stát, ať se to stane teď, pomyslela jsem si a jemně ho rukama hladila po stehnech. Byla pevná a napjatá. Přestože jsem už dobře věděla, co nosí většina Skotů pod kiltem – zhola nic – neodvážila jsem se ve svlékání pokračovat.

Zvedl mě na nohy a sklonil hlavu, aby mě políbil. Polibek trval dlouho a jeho ruce mi sjely po zádech a rozvázaly širokou spodničku. Ta spadla na zem, rozprostřela se po podlaze a já zůstala jen v košili.

„Kde ses naučil tak líbat?“ vzdychla jsem. Zakřenil se a přitáhl mě k sobě.

„Řekl jsem, že jsem panic, ne mnich,“ odpověděl a znovu mě políbil. „Až budu potřebovat poradit, řeknu ti to.“

Silně mě k sobě přitiskl a já ucítila, že je k milování připravený. Poněkud překvapeně jsem si uvědomila, že já také. Ať už to bylo pozdní noční hodinou, vínem či jeho přitažlivým zjevem, velmi jsem po něm toužila.

Stáhla jsem mu košili do pasu, hladila ho prsty po hrudi a palci přejížděla po bradavkách. Ve chvílce ztvrdly a on mě k sobě prudce přitáhl.

„Ou!“ řekla jsem a zalapala po dechu. Pustil mě a omlouval se.

„Ne, nic se nestalo, polib mě, prosím.“ Udělal to a přitom mi opatrně svlékal košili. Začal mě líbat na prsou a hladit mi bradavky tak, jako já jemu. Tápala jsem po sponě, která držela jeho kostkovaný kilt. Chytil mě za ruku a vedl ji, až se nám společnými silami podařilo sponu rozepnout.

Náhle mě zvedl a posadil se na postel. Držel mě v klíně. Chraplavým hlasem zašeptal:

„Řekni mi, když budu hrubý. Nebo abych skončil, pokud si to budeš přát. Kdykoli, dokud nebudeme spojeni. Myslím, že pak už bych to nedokázal.“

Mlčky jsem ho objala kolem krku a stáhla ho na sebe. Vedla jsem ho jemně ke zvlhlé štěrbině v mém rozkroku.

„Dobrý Bože,“ vzdychl James Fraser, jenž nikdy nebral jméno Boží nadarmo.

„Nepřestávej,“ hlesla jsem.

Leželi jsme vedle sebe, já s hlavou položenou na jeho hrudi. Cítili jsme se báječně a všechny zábrany a napětí byly ty tam. „Bylo to takové, jak sis to představoval?“ zeptala jsem se zvědavě. Usmál se a zašeptal mi do ucha.

„Skoro. Ale myslel jsem – ne, nevadí.“

„Ne, řekni mi to. Co sis myslel?“

„Když ti to řeknu, budeš se mi smát.“

„Slibuji, že se nebudu smát. Řekni.“ Hladil mě po vlasech a shrnul pramínky z mého obličejce.

„Dobrá. Nevěděl jsem, že se to může dělat tváří v tvář. Myslel jsem, že je to možné jen zezadu. Jako, jako když to dělají koně, rozumíš?“

Bylo těžké dodržet slib, ale nesmála jsem se.

„Vím, že to zní hloupě,“ dodal na svou obranu. „Je to jako... znáš to, když si v duchu něco představuješ a pak je to úplně jinak?“

„Ty jsi nikdy neviděl, jak se milují *lidé*?“ Překvapilo mě to, neboť jsem znala chalupy venkovanů, kde celá rodina žila v jedné místnosti. Přestože Jamieho rodina patřila k vyšší vrstvě, stejně mi připadalo divné, že jako dítě žádný lidský pohlavní akt neviděl.

„Jistěže viděl, ale vždycky pod dekou. Jediné, čeho jsem si všiml, bylo, že muž ležel nahoře. *To* je všechno, co jsem věděl.“

„Hm. Všimla jsem si.“

„Netlačil jsem tě moc?“ zeptal se poněkud úzkostlivě.

„Ne. Opravdu jsi to nevěděl?“ Nesmála jsem se sice, ale směšné mi to připadalo. Trochu zrozpačitěl a uši mu zrudly.

„Ne. Viděl jsem jednou, jak to muž dělá se ženou. Ale to... to bylo násilím a on ji držel ze zadu. Tak jsem si myslel, že je to normální.“

Stále mě držel a hladil. Nejdřív po tváři a pak po celém těle.

„Chtěl bych se tě na něco zeptat,“ řekl a přejížděl mi rukou po zádech.

„Na co?“

„Líbilo se ti to?“ řekl ostýchavě.

„Ano, líbilo,“ odpověděla jsem popravdě.

„Ach. Myslel jsem, že ano, ačkoli mi Murtagh tvrdil, že ženy to moc nezajímá. Tak jsem se snažil skončit co nejdříve.“

„Co o tom Murtagh může vědět?“ řekla jsem rozhořčeně. „Čím pomaleji, tím lépe. To mají ženy rády.“ Jamie se zahihňal.

„Jistě. Ty to víš lépe než Murtagh. Včera v noci jsem dostal spoustu rad od Murtagha, Ruperta a Neda. Některé mi připadaly hloupé, tak jsem si řekl, že se budu řídit vlastním rozumem.“

„Neradil ti špatně,“ řekla jsem a omotala si rezavý chloupek na jeho hrudi kolem prstu. „Jaké další hlouposti ti napovídali?“ Tvář měl ve světle svíčky zlatorudou a k mému překvapení ještě více zbrunátněl.

„Nemůžu většinu z toho opakovat. Jak jsem řekl, bylo to většinou špatně. Viděl jsem mnoho zvířat pářit se a nikdo jim při tom neradil. Myslím, že by lidé měli dělat to samé.“

Bavila jsem se při představě, že by si někdo z lidí bral za vzor sexuální techniky, které by okoukal na dvoře nebo v lese. Naštěstí jim k tomu sloužily spíše lechtivé články v časopisech.

„Jaká zvířata jsi viděl při páření?“

„Ach, hodně. Naše farma sousedila s lesem a já tam trávil spoustu času. Na lovu, hledáním zatoulaných krav a tak. Viděl jsem to dělat

koně, krávy, ovce, prasata, drůbež, holuby, psy, kočky, jeleny, veverky, králíky, divoké kance a jednou dokonce i hady.“

„Hady?“

„Jo. Věděla jsi, že hadi to mají dvojité – myslím samečky.“

„Ne, to jsem nevěděla. Víš to jistě?“

„Jo. Rozvětvené asi takhle.“ Roztáhl ukazováček a prostředníček, aby mě náležitě instruoval.

„To musí být pro samičku velmi nepohodlné,“ řekla jsem a zahihňala se.

„Zdalo se, že je spokojená,“ řekl Jamie. „Ale nejsem si úplně jistý. Hadi nemají ve tváři vůbec žádný výraz.“

Už jsem se neudržela a vyprskla smíchy.

„Svlékni si košili,“ řekla jsem, posadila se a zatahala ho za rukáv.

„Proč?“ zeptal se, ale posadil se a poslechl. Klekla jsem si a obdivovala jeho nahé tělo.

„Protože se na tebe chci dívat,“ řekla jsem. Byl krásný, měl dlouhé kosti a pevné svaly na pažích i hrudníku, kde přecházely do plochého břicha. Zvedl překvapeně obočí.

„Dobře. Ale aby to bylo spravedlivé, svlékni si tu svou.“ Pomohl mi z pomačkané plátěné košile a obnažil mě do pasu. Pak mě zlehka objal a prohlížel si mě s neskrývaným zájmem. Skoro jsem se pod jeho zkoumavým pohledem začala červenat.

„Už jsi někdy viděl nahou ženu?“ zeptala jsem se.

„Jo. Ale ne tak zblízka,“ přiznal a zářivě se usmál. „A ne svoji vlastní.“ Hladil mé boky oběma rukama. „Máš nádherné boky, budeš dobře rodit, myslím.“

„Cože?“ Rozhořčeně jsem se od něho odtáhla, ale přivinul mě k sobě a lehl si na záda. Chvilí jsem se bránila, ale pak se vzdala a znovu jsme se začali líbat.

„Vím, že jednou je dost, aby byl náš sňatek legální, ale...“ rozpačitě zmlkl.

„Chceš se milovat ještě jednou?“

„Kdyby ti to nevadilo?“

Ani tentokrát jsem se nesmála, ale cítila jsem, jak mi cukají koutky.

„Ne,“ řekla jsem vážně. „Nevadilo.“

„Nemáš hlad?“ zeptala jsem se starostlivě o něco později.

„Příšerný.“ Sklonil hlavu a jemně mě kousl do ňadra, pak vzhlédl a zašklebil se. „Ale potřebuji také pořádné jídlo.“ Odsunul se na kraj postele. „V kuchyni je studené hovězí a chleba, alespoň myslím. A také víno. Donesu nám něco k večeři.“

„Ne, zůstaň ležet. Já tam dojdu.“ Vyskočila jsem z postele a zamířila ke dveřím. Přehodila jsem přes sebe vlněný šátek, poněvadž na chodbě byla zima.

„Počkej, Claire!“ zavolal Jamie. „Bude lépe, když mě necháš –“ Ale už jsem otevřela dveře.

Přivítal mě nevázaný řev asi patnácti mužů, kteří stáli u ohniště v dolní místnosti. Popíjeli, jedli a hráli v kostky. Stála jsem na balkoně vystavena jejich nestydatým rozjařeným pohledům.

„Hej, děvče!“ hulákal Rupert. „Můžeš ještě chodit? Jamie tedy nesplnil svoji povinnost?“

Poznámka byla odměněna salvami smíchu a dalšími narážkami na Jamieho mužnost.

„Jestli ses oblékla, Jamie už asi nemůže. Rád bych ho v tom případě zastoupil!“ nabízel se tmavovlasý výrostek.

„Ne, ne, není dobrý. Vem si mě, děvče!“ křičel jiný.

„Nestojí o vás, kamarádi!“ hulákal namol opilý Murtagh. „Po Jamieem potřebuje někoho takového, jako je on, aby ji dokázal uspokojit!“ Mával nad hlavou skopovou kostí a hospoda řičela smíchy.

Odplížila jsem se zpátky do pokoje, zabouchla dveře a zády se o ně opřela. Spatřila jsem Jamieho, jak leží nahý na zádech a otrásá se smíchy.

„Snažil jsem se tě varovat,“ vyprskl, lapaje po dechu. „Měla bys vidět, jak se tváříš.“

„Co tam všichni ti chlapi dělají?“ zasyčela jsem.

Jamie vylezl hbitě z našeho manželského lože a začal se hrabat v hromadě svých odhozených šatů. „Svědci,“ řekl věcně. „Dougal za žádnou cenu nechce, aby byl sňatek anulován.“ Napřímil se a držel v rukou kilt, který si ovázal přes nahá bedra. „Obávám se, že tvá pověst je v tahu, Sassenachová.“

Jen tak bez košile vykročil ke dveřím. „Nechod' tam!“ vykřikla jsem rozčileně.

S rukou na petlici se otočil a usmál se. „Neměj strach, děvče. Když jsou to svědci, musí také něco vidět. A kromě toho nemíním další tři dny hladovět kvůli nějakým lechtivým vtípkům.“

Vyšel z pokoje za bouřlivého potlesku přítomných mužů. Nechal dveře pootevřené a já slyšela, jak se odebral do kuchyně doprovázený gratulacemi a oplzlými otázkami.

„Jaké to bylo poprvé, Jamie? Krvácel jsi?“ křičel neurvale Rupert.

„Ne, ale ty budeš, jestli nezavřeš tu svoji nevymáchanou klapačku,“ odpověděl Jamie výhrůžným tónem. Řev a smích pokračovaly po celou dobu i poté, co se vrátil do pokoje.

Vstoupil dovnitř s tváří rudou jako oheň v dolní místnosti a přinášel hromadu jídla a pití. Zezdola stále zaznívaly salvy bujarého veselí. Naštvaně jsem za ním zabouchla dveře a zavřela je na petlici.

„Donesl jsem toho dost a nebude třeba tam chodit znovu,“ ujistil mě Jamie. Položil jídlo na stůl, aniž se na mě podíval. „Budeš jíst?“

Natáhla jsem se po láhvi s vínem. „Teď ne. Ale potřebuji se něčeho napít!“

Byl stále připravený se milovat, přestože ještě neztratil něco ze své původní neobratnosti. Nechtěla jsem ho poučovat nebo mu předávat vlastní zkušenosti a nechala ho dělat, co chtěl. Jen příležitostně jsem mu opatrně navrhla, aby přenesl váhu svého těla na lokty a ne na moji hrud'.

I když byl hladový a poněkud nešikovný, stále se miloval s dětinskou radostí, jako by právě objevil novou hračku. Nepřestával se vyptávat, jak se mi to líbí, což mi zpočátku připadalo roztomilé, ale později mírně iritující.

Během našeho třetího milování jsem rozkoší vykřikla. Zprvu se zarazil a omluvně se na mě podíval.

„Promiň,“ řekl. „Nechtěl jsem ti ublížit.“

„Neublížil jsi mi.“ Líně jsem se protáhla a cítila se snově.

„Určitě?“ zeptal se a zkoumavě si mě prohlížel. Pak mu svitlo a rozesmál se. Asi mu Murtagh s Rupertem během své podnětné přednášky neřekli úplně všechno.

„Stává se to pokaždé?“ vyzvídala, když jsem ho poučovala. Cítila jsem se trochu jak bordelmamá nebo japonská gejša. Nikdy jsem si nemyslela, že se stanu instruktorkou v umění lásky, ale musela jsem připustit, že je to docela vzrušující.

„Ne, pokaždé ne,“ řekla jsem pobaveně. „Jen když je muž dobrý milenec.“

„Ach,“ hlesl a uši mu zružověly. Byla jsem lehce znepokojena, když se jeho upřímný zájem změnil v neodbytné naléhání.

„Řekni mi, co bych měl udělat příště,“ žadonil.

„Nemusíš dělat nic mimořádného,“ ujišťovala jsem ho. „Jen postupovat pomalu a ohleduplně. Nemusíš příliš otálet, když jsi připravený.“

Vypadal překvapeně. „A ty nemusíš čekat? Nemůžu to přece dělat znovu hned po...“

„Ženy jsou v tomhle jiné.“

„Aha. Všiml jsem si,“ zamumlal.

Hladil mě palcem po zápěstí. „Já jsem... jsi tak malá. Bojím se, abych ti neublížil.“

„Neublížeš mi,“ řekla jsem netrpělivě. „A i kdyby, nevadilo by mi to.“ Teď už vypadal naprosto zmateně a já se rozhodla ukázat mu, co tím myslím.

„Co to děláš?“ vykřikl zděšeně.

„Nic zvláštního. Drž.“ Vzala jsem ho do úst a stiskla, až ztratil dech a ostře zasyčel. Přestala jsem.

„Bolí tě to?“ zeptala jsem se.

„Ano, trochu,“ odpověděl přiškrceným hlasem.

„Chceš, abych přestala?“

Nepokračovala jsem, záměrně si počínala hrubě, když se najednou zamítl a vykřikl, jako bych mu rvala srdce z těla. Ležel na zádech, třásl se a těžce dýchal. Šeptal něco v galštině a oči měl zavřené.

„Co jsi říkal?“

„Říkal jsem,“ odpověděl a otevřel oči, „myslel jsem, že mi puká srdce.“

Usmála jsem se, spokojená sama se sebou. „Murtagh a ostatní ti o tom neřekli?“

„Jo, řekli. Ale já jim nevěřil.“

Zasmála jsem se. „V tom případě je možná lepší, žes mi neprozradil, co ti všechno řekli. Už víš, co jsem mínila tím, že mi nevadí, když budeš hrubý?“

„Jo.“ Zhluboka se nadechl a pomalu řekl. „Když ti budu dělat to samé, budeš cítit totéž?“

„Ano,“ přitakala jsem. „Ale vlastně nevíím.“ Velmi jsem se snažila, aby naše první manželská noc byla co nejhezčí, ať už jí předcházelo cokoli. Totéž jsem zažívala s Frankem před několika lety. Jamie byl úplně jiný než Frank fyzicky i mentálně, ale existuje pouze omezené množství způsobů, jak se mohou dvě těla setkat a my ještě neměli stanovená pravidla a bylo dovoleno úplně všechno. A stále zůstávalo dost možností, které byly neprozkoumány.

Jamie zvedl posměšně obočí. „Ach, takže existuje něco, co nevíš? Spolu na to přijdeme, ano? Jakmile na to budu mít dost síly.“ Znovu zavřel oči. „Možná příští týden.“

Probudila jsem se ještě před úsvitem, třásla jsem se a byla ztuhlá hrůzou. Nevzpomínám si přesně na sen, jenž se mi zdál, ale náhlé probuzení do reality bylo stejně hrozivé. Podařilo se mi zapomenout na svou neutěšenou situaci díky předchozí noci plné radosti z milování a znovu nalezené intimity. Teď, když jsem ležela vedle cizího muže, s nímž byl můj život nečekaně spjatý, na místě plném neviditelných nebezpečí, jsem si připadala osamělá.

Musela jsem vzdychnout úzkostí, protože muž na mé posteli se posadil a obezřetně vylezl. Přikrčený se plížil ke dveřím, stěží viditelný v nočním šeru.

Chvilí pozorně poslouchal za dveřmi a pak zběžně prozkoumal místnost a opět se odebral do postele. Držení jeho ruky mi prozradilo, že má nějakou zbraň, i když jsem ve tmě nepostřehla jakou. Spokojený se zjištěním, že je všechno v pořádku, usedl vedle mě a zastrčil nůž, nebo co to vlastně bylo, pod tlustý slavník.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal a pohládl mi zpocené obličej.

„Ano. Promiň, že jsem tě vzbudila. Zdál se mi nějaký příšerný sen. Co, proboha...“ Chtěla jsem se zeptat, co ho přimělo vstát tak najednou z postele.

Jeho teplá ruka přešla po mém nahém rameni a zakryla mi něžně ústa. „Není se co divit, jsi úplně promrzlá.“ Zakryl mě hromadou dek, pod nimiž bylo příjemné teplo. „Je to moje chyba,“ zamumlal. „Sebral jsem ti všechny deky. Obávám se, že nejsem způsobilý spát s někým na jedné posteli.“ Zabalil nás oba do teplých dek a ulehл vedle mě. O chvíli později se opět dotkl mé tváře.

„Můžu za to já?“ zeptal se tiše. „Nesnášíš mě?“

Křečovitě jsem se zasmála. „Ne, nemůžeš.“ Hledala jsem ve tmě jeho ruku, abych ji stiskla. Šátrala jsem ve hromadě dek, až jsem ji konečně nahmatala. Leželi jsme vedle sebe a dívali se na nízký dřevěný strop.

„Co kdybych ti řekla, že tě nemohu vystát?“ zeptala jsem se náhle. „Co bys pak dělal?“ Otřásl se a postel zavržala.

„Řekl bych Dougalovi, že chceš sňatek anulovat pro nepřekonatelný odpor.“

Tentokrát jsem se zasmála naprosto upřímně. „Nepřekonatelný odpor? A co všichni ti svědci?“

V pokoji už bylo dost světla a já viděla, jak se směje. „Svědci nesvědčí, můžeš to dosvědčit jen ty nebo já, ja to tak? A raději bych zůstal sám než s někým, kdo mě nemá rád.“

Otočila jsem se k němu. „Ale já k tobě necítím nenávisť.“

„Já také ne. A spousta manželství začala daleko hůř než to naše.“ Jemně mě odstrčil a přitulil se ke mně zezadu. Prsty mi přejížděl po bradavkách, ne žádostivě a v očekávání dalšího milování, jen tak z čirého potěšení.

„Neboj se,“ zašeptal mi do ucha. „Teď už jsme dva.“ Cítila jsem teplo a bezpečí poprvé po dlouhé době. Když se začalo rozednívat, opět jsem usnula s myšlenkou, jaké nebezpečí hrozí muži, jenž spí se svou ženou v manželské posteli?

Jeden hezký den

Těžce získaná intimita předešlé noci se vypařila s první ranní rosou a vrátilo se nepříjemné napětí. Po společné snídani v pokoji, během níž jsme téměř nepromluvili, jsme vyrazili na malý kopec za hospodou. Cestou si vyměňoval občasné zdvořilostní fráze.

Na vršku jsem se posadila na kládu a odpočívala, zatímco Jamie usedl na zem a opřel se zády o kmen borovice. Nějaký pták harašil ve křoví, snad žluva nebo drozd. Poslouchala jsem jeho opatrné šustění a pozorovala malé nadýchané obláčky na obloze. Přemýšlela jsem, jak se mám v této situaci vůbec chovat a co mám říkat.

Mlčení už bylo tak nesnesitelné, že Jamie najednou promluvil. „Doufám,“ zarazil se a zrudl. Ačkoli jsem věděla, že otázka pro mě nebude příjemná, byla jsem ráda, že mlčení bylo prolomeno.

„Co?“ řekla jsem povzbudivě.

Zavrtěl odmítavě hlavou. „Na tom nezáleží.“

„Pokračuj.“ Natáhla jsem ruku a palcem ho šťouchla do nohy. „Čest, přímost, vzpomínáš si?“ Nebylo to ode mě férové, ale už jsem nemohla dál snášet nervózní pokašlávání a vyhýbavé pohledy.

Objal si rukama kolena a mírně se zaklonil. Upřeně se na mě díval.

„Chtěl jsem říci,“ pronesl mírně, „doufám, že ten muž, jenž měl tu čest být s tebou poprvé, byl k tobě stejně štědrý jako ty ke mně.“ Ostýchavě se usmál. „Chtěl bych... chtěl bych ti za to poděkovat.“

„Štědrost s tím nemá co dělat,“ odsekla jsem. Dívala jsem se na své šaty a křečovitě žmoulala cíp živůtku. Koutkem oka jsem zahlédla jeho velkou botu, jak se dotýká mého kotníku.

„Myslíš to upřímně?“ zeptal se a posměšně zvedl obočí.

„Ano,“ řekla jsem vážně, „i když je to poprvé.“ Zasmál se a já ke své hrůze zjistila, že se červenám a sklopila jsem oči.

Velký stín se sklonil nad mým rozpáleným obličejem a silné ruce mě pevně uchopily a zvedly. Jamie usedl místo mě na kládu a vyzval mě, abych se posadila.

„Sedni, si,“ řekl a ukázal na svá kolena.

Neochotně jsem poslechla a uhnula pohledem. Opřel si mě o hrud' a objal mě rukama v pase. Cítila jsem pravidelný tlukot jeho srdce na svých zádech.

„Tak tedy,“ řekl. „Když spolu nedokážeme mluvit, aniž bychom se dotýkali, tak to napravíme.“ Zaklonil se a seděli jsme teď v chladivém stínu dubu. Přitáhl mě pevněji k sobě, pomalu dýchal a jeho hrud' se rytmicky pohybovala nahoru a dolů. Cítila jsem ve vlasech jeho klidný dech.

„Dobrá,“ řekla jsem po chvíli.

„Dobrá.“ Otočil mě k sobě tváří. Zblízka jsem spatřila zlatohnědé strniště vousů na jeho bradě a lících. Přejela jsem po něm lehce prsty. Bylo hebké jako plyš na starém divanu, tuhé a zároveň jemné.

„Omlouvám se,“ řekl. „Nemohl jsem se dnes oholit. Dougal mi dal britvu včera před svatbou, ale vzal si ji zpátky – snad abych si po svatební noci nepodřízl krk.“ Zašklebil se na mě a já se usmála.

Zmínka o Dougalovi mi připomněla náš rozhovor předchozí noci.

„Divím se...,“ řekla jsem, „včera jsi mi říkal, že na tebe Dougal a jeho muži čekali na pobřeží po návratu z Francie. Proč jsi tehdy jel s ním a nevrátil se domů, na území Fraserů? Způsob, jakým s tebou Dougal zachází...“ Zarazila jsem se a zaváhala.

„Eh,“ řekl a přemýšlel. Po chvíli se rozhodl.

„Existuje něco, co bys měla vědět,“ začal opatrně. „Řekl jsem ti, že stojím mimo zákon. Poté, co jsem opustil Fort William, moc jsem se nestaral, co se děje kolem. Můj otec v té době umřel a má sestra...“ Odmlčel se a zdálo se, že uvnitř s něčím bojuje. Otočila jsem se a pohlédla na něho. Jeho obvykle rozesmátá tvář vyjadřovala silné emoce.

„Dougal mi řekl,“ pokračoval pomalu, „řekl mi, že – má sestra měla s Randallem dítě.“

„Ach, bože.“

Nedíval se na mě, ale jeho oči byly jasné a jednou či dvakrát splašeně zamrkaly.

„Já... nemohl jsem se vrátit,“ řekl zastřeným hlasem. „Vidět ji znovu po tom, co se stalo. A také,“ vzdychl a pevně semkl rty, „Dougal mi řekl, že... když se dítě narodilo... snad neměla jinou možnost, byla sama – sakra! Nechal jsem ji úplně samotnou! Dougal

říkal, že se dala dohromady s nějakým anglickým vojákem z pevnosti. Nevěděl s kým.“

Těžce polkl a pak už klidněji pokračoval. „Posílal jsem jí peníze, ale nedokázal jsem se přinutit, abych jí napsal. Co jsem měl psát?“ Bezradně pokrčil rameny.

„Nicméně jsem se po nějaké době služby ve francouzské armádě cítil unavený. A slyšel jsem od svého strýce Alexe Frasera, že mluvil s anglickým dezertérem, jistým Horrocksem.“

Ten muž utekl z armády a vstoupil do služby k Francis MacLeanovi o Dunwearymu. Vyprávěl, že byl v pevnosti Fort William v době, kdy jsem utekl. A že viděl muže, jenž tehdy zastřelil seržanta.“

„Takže může dosvědčit, žeš to nebyl ty!“ To byla dobrá zpráva a Jamie přikývl.

„Ano, může. I když svědectví dezertéra nemá velkou váhu. Ale je to dobrý začátek. A já vím, kdo to je. Jenže nevím, jak bych se dostal do Lallybrochu, aniž bych riskoval, že budu chycen a oběšen.“

„To chápu,“ řekla jsem věčně. „A MacKenziové o tom ví a pokud ano, jak se to dozvěděli?“

Pak přišel na řadu složitý výklad o rodinných vztazích a klanových spojenectvích, při němž se ukázalo, že Francis MacLean má vazby na MacKenziovy a poslal výpověď Horrockse Columovi a ten zase Dougalovi, aby o tom zpravil Jamieho.

„A proto byl Dougal blízko neštěstí, při němž jsem utrpěl zranění,“ uzavřel Jamie. Odmlčel se a zašilhal do slunce. „Uvažoval jsem později, jestli to snad neudělal on sám.“

„Udeřil tě sekerou? Tvůj vlastní strýc? Proč, proboha?“

Zaváhal a přemýšlel, co mi tak může říci.

„Netuším, kolik toho víš o klanu MacKenziů,“ řekl, „ačkoli si nedovedu představit, že bys jela několik dní s Nedem Gowanem a ten ti nic neřekl. Neudrží jazyk za zuby.“

Pobaveně jsem se usmála a on pokračoval. „Viděla jsi Columa na vlastní oči. Každý vidí, že je nemocný, mrzák. A malému Hamishovi je sotva osm let, nebude schopný vést klan v nejbližších deseti letech. A co se stane, když Colum zemře ještě dřív, než bude Hamish plnoletý?“ Díval se na mě s otázkou v očích.

„Náčelníkem bude Dougal, předpokládám,“ řekla jsem uvážlivě, „alespoň do té doby, než bude Hamish dost starý.“

„Jo, máš pravdu,“ souhlasil Jamie. „Ale Dougal není takový jako Colum a v klanu jsou lidé, kteří by za ním nešli tak ochotně – kdyby existovala jiná možnost.“

„Aha,“ řekla jsem chápavě. „A ta možnost jsi ty.“

Podívala jsem se na něho a musela připustit, že na té možnosti něco je. Byl nejstarším Jacobovým vnukem, krev MacKenziů, i když pouze z matčiny strany. Urostlý, pohledný mladík, velmi inteligentní, s vrozenou schopností vést lidi. Bojoval ve Francii a prokázal schopnost vést muže v boji. Ani skutečnost, že je na jeho hlavu vypsána odměna, by nebyla překážkou, kdyby se stal náčelníkem.

Angličané měli na vysočině spoustu starostí, neustále byli nuceni zasahovat proti menším povstáním, pohraničním bandám a válčícím klanům a nemohli si dovolit obvinít náčelníka vedoucího klanu z vraždy – pokud se o vraždu nejednalo.

Pověsit nepříteli důležitý příslušník klanu Fraserů byla jedna věc, ale vpadnout na tvrz Leoch, zajmout náčelníka a odsoudit ho podle anglických zákonů, bylo něco úplně jiného.

„Zamýšlíš se stát náčelníkem, jestli Colum zemře?“ Byl to pro něho ostatně spolehlivý způsob, jak se dostat ze současných potíží.

Zasmál se mé otázce. „Ne. I kdybych se k tomu cítil oprávněný – což nejsem. Klan by se rozštěpil. Stáli by proti sobě muži podporující Dougala a muži, kteří by podporovali mě. Netoužím po moci za cenu prolité krve. Ale Dougal s Columem si tím jistí nejsou. Takže si mohou myslet, že je bezpečnější mě zabít a zbavit se tak rizika.“

Vraštala jsem obočí, jak usilovně jsem přemýšlela. „Ale určitě bys mohl Dougala a Columa ujistit, že nezamýšlíš... ach.“ Pohlédla jsem na něho s neskrývaným obdivem. „Ale tys to udělal. Během přísahy.“

Už jsem několikrát předtím přemýšlela, jak chytře zvládl tu nebezpečnou situaci, ale teprve teď jsem pochopila, jak nebezpečné to tehdy opravdu bylo. Členové klanu nepochybně chtěli, aby se Jamie přísahy účastnil, ale ne tak Colum. Složit přísahu znamenalo stát se členem klanu MacKenziů a tím i možným kandidátem na náčelníka klanu. Kdyby odmítl, riskoval by vlastní život a stejné riziko mu hrozilo, kdyby přísahu splnil.

On to nebezpečí viděl, a proto se nechtěl ceremoniálu zúčastnit. A já ho svým hloupým pokusem o útěk přivedla přímo do jámy lvové.

Pohyboval se na velmi tenkém ledě, ale nakonec přešel. *Je suis prest*, opravdu.

Kývl na mě, jako by věděl, nač myslím.

„Jo. Kdybych tu noc přísahal, možná bych se nedožil rána.“

Lehce jsem se otrásla při té představě i při vědomí, že jsem ho svým neuváženým činem vystavila takovému nebezpečí. Teď už jsem chápala, proč uléhá do postele s nožem pod hlavou. Počítala jsem, kolik nocí musel přespát ozbrojený na tvrzi Leoch v očekávání možné smrti.

„Vždycky jsem ozbrojený, Sassenachová,“ prohlásil, ačkoli jsem nic neříkala. „S výjimkou kláštera. A předchozí noc byla první za několik měsíců, kdy jsem nespal s dýkou v ruce.“

„Jak, sakra, můžeš vědět, nač jsem myslela?“ dožadovala jsem se vysvětlení. Zašklebil se na mě a zamrkal.

„Byla bys hodně špatný špión, Sassenachová. Všechno, co si myslíš, je ti vidět ve tváři. Průhledná jako sklo. Dívala ses na moji dýku a začervenala se.“ Zkoumavě si mě prohlížel, hlavu nakloněnou ke straně. „Žádal jsem tě o čest a přímost minulou noc, ale nebylo to ve skutečnosti nutné. Ty prostě neumíš lhát.“

„Dobře, když jsem tedy tak špatná lhářka,“ opáčila jsem našťavaně, „už mi věříš, že nejsem špiónka?“

Neodpověděl. Díval se přes mé rameno směrem k hospodě a tělo se mu napjalo jako tětiva luku. Chvilí jsem nic nechápala, ale pak jsem uslyšela zvuky, které upoutaly jeho pozornost. Údery koňských kopyt a řinčení postrojů, po cestě se blížila početná skupina mužů.

Jamie se obezřetně pohnul a odplížil za hustý keř, odkud bylo na cestu dobře vidět. Vyhrnula jsem si sukni a plazila se za ním tak tiše, jak jsem jen dokázala.

Cesta mizela za skalnatým výběžkem, pak se mírně stáčela a po přehledné rovině pokračovala až k hostinci. Ranní větřík přinášel zvuky ozbrojené skupiny směrem k nám, ale trvalo tak minutu nebo dvě, než jsme spatřili prvního koně.

Skupina čítala dvacet až třicet mužů v kožených kalhotách a kostkovaných přehozech různých barev a vzorů. Všichni bez výjimky byli dobře vyzbrojeni. U sedla každého koně byla přivázána mušketa a nechyběla také pistole, dýky a meče. Šest mužů vedlo další neosedlané koně.

Navzdory válečné výzbroji vypadali muži docela uvolněně. Klábosili a smáli se v malých skupinkách a jen čas od času se rozhlédli, aby prozkoumali okolí. Polekaně jsem se ukryla, když pohled jednoho z mužů zamířil k místu našeho úkrytu. Připadalo mi, že nás musel vidět, nebo alespoň nějaký pohyb či odlesk slunce v Jamieho vlasech.

Jamie si zřejmě pomyslel to samé. Stáhl si pléd přes hlavu a ramena a dokonale se tak maskoval. Když poslední muž dojel na dvůr hostince, Jamie odhodil pléd a vydal se nahoru do kopce.

„Víš, kdo jsou ti muži?“ vyzvídala jsem, poskakujíc za ním.

„Jasně.“ Jamie kráčel po stezce jako horská koza a obratně se vyhýbal kamenům a výmolům. Ohlédl se a když viděl, jak se za ním plahočím, počkal a podal mi ruku.

„To je hlídka,“ řekl, ukazuje na dvůr hospody. „Nehrozí nám žádné velké nebezpečí, ale myslím, že bychom se raději měli držet co nejdále.“

Už jsem slyšela o pověstné Černé hlídce, neformální policejní jednotce, která udržovala pořádek na vysočině. Také jsem slyšela, že existují i další hlídky. Každá dohlíží na svou oblast a vybírá od obyvatel „příspěvky“ na ochranu dobytka a majetku. Farmář se klidně mohl ráno probudit a zjistit, že všechen jeho dobytek v noci zmizel a nikdo neví kam – včetně mužů z hlídky.

„Nehledají tě, že ne?“

Udiveně se ohlédl, jako by očekával, že se za námi každou chvíli zjeví některý z ozbrojených mužů. Ale na pěšině nikdo nebyl, on se ulehčeně usmál a objal mě rukou kolem pasu.

„Ne, pochybuji o tom. Deset anglických liber není zas tak moc, aby na mě pořádali hon. A kdyby věděli, že pobývám v hostinci, nepřijeli by klidně po cestě a ve vší parádě.“ Zavrtěl pochybovačně hlavou. „Ne, kdyby po někom šli, postavili by muže k zadnímu východu a oknům. Pravděpodobně se tu zastavili na jídlo.“

Šplhali jsme dál do kopce, kde nepřiliš schůdná pěšina mizela v hustém křoví a vřesu. Žulové skály byly vyšší než sám Jamie a já si matně vzpomněla na kameny na Craigh na Dun.

Vystoupali jsme na vršek malé skály a uviděli všude kolem svahy kopců pokryté skalisky a zeleným porostem stromů a keřů. Ovíval nás

svěží vítr a hřály paprsky slunce, jako by opožděně slavily naši netradiční svatbu.

Zažívala jsem opojný pocit svobody daleko od Dougalova věčného dozoru a tísnivé společnosti obhroublých mužů. Byla jsem v pokušení navrhnout Jamiemu, aby utekl a vzal mě s sebou, ale zdravý úsudek nakonec převážil. Neměli jsme ani peníze, ani jídlo, kromě skromného oběda, který nesl Jamie v brašně. Jistě by nás pronásledovali, kdybychom se nevrátili zpátky do západu slunce. A zatímco byl Jamie vycvičený šplhat po skalách celé dny, aniž by se unavil, já jsem takovou kondici neměla. Když viděl můj rudý obličej, usadil mě na kámen a sám se uvelebil vedle mě. Stále se ohlížel dozadu, jestli nás nikdo nepronásleduje, ale byli jsme tu zjevně v bezpečí.

Myslela jsem na hlídku a chytila ho instinktivně za ruku.

„Jsem tak ráda, že nemáš velkou cenu,“ řekla jsem.

Chvilí si mě prohlížel, škrábaje se na nose, jenž mu na slunci zčervenal.

„Mohl bych si tvoji větu vysvětlit několika způsoby, Sassenachová, ale za těchto okolností ti za ni děkuji,“ poznamenal.

„Já bych měla poděkovat *tobě*,“ namítla jsem. „Za to, že sis mě vzal. Musím říci, že jsem raději tady než ve Fort William.“

„Děkuji vám za poklonu, dámo,“ řekl a lehce se uklonil. „Stejně tak já jsem raději tady než ve Fort William,“ dodal. „A když už jsme při tom děkování, chtěl bych také já *tobě* poděkovat, že sis mě vzala.“

„Eh, dobře...“ začervenala jsem se.

„A nejen za to Sassenachová,“ pokračoval a zešíroka se usmíval. „Ale tys mně také do jisté míry zachránila život.“

„Jak to myslíš?“

„Být napůl MacKenzie je jedna věc,“ vysvětloval. „Ale být napůl MacKenzie ženatý s Angličankou, je něco docela jiného. Není prakticky možné, aby se Angličanka stala paní na Leochu, i kdybych já mužům z klanu vyhovoval. Proto Dougal chtěl, abych se s tebou oženil.“

Významně zvedl obočí, které se zlatavě lesklo v dopoledním slunci. „Doufám, že bys nedala přednost Rupertovi?“

„Ani náhodou,“ prohlásila jsem důrazně.

Zasmál se a vstal, stíraje si jehličí z kiltu.

„Má matka mi říkala, že si mě jednoho hezkého dne nějaká holka vybere.“ Napřáhl ruku a pomohl mi vstát.

„A já jí řekl,“ pokračoval, „že je to přece na muži, koho si vybere.“

„A co ti na to řekla ona?“ zeptala jsem se.

„Obrátila oči v sloup a řekla ‚Jednou na to přijdeš, můj malý chlapečku, přijdeš na to‘.“ Zasmál se při té vzpomínce. „A to se také stalo.“

Vzhlédl do větví borovic, mezi nimiž bylo vidět slunce na blankytném letním nebi.

„A tohle je hezký den. Pojd', Sassenachová. Naučím tě rybařit.“

Šli jsme dál do kopců. Tentokrát Jamie zamířil na sever přes skaliska a rokliny do úzkého údolí mezi skalami, kde zurčely potoky a tvořily malá jezírka. Voda stékala po okolních skalách, byla čistá a průzračná a zurčela a šplouchala.

Ponořili jsme nohy do vody a brouzdali se na slunci i ve stínu, když nám bylo horko. Hovořili jsme o tom či onom, ale většinou to byly samé bezvýznamné věci.

U jednoho z tmavých jezírek mi Jamie ukázal, jak chytat pstruhy. Stoupl si na kámen, skrčil se, aby nezavadil o větve vrby visící nad hladinou, roztáhl ruce a snažil se udržet rovnováhu. Chvilí tak stál a díval se do vody a pak na mě kývl. Sukni jsem už měla vyhrnutou nad kolena a brodila se chladnou vodou ke kameni. Tam jsme chvíli tiše seděli, dívali se upřeně do vody a vrbové větve nás šimraly po zádech.

„Nejdůležitější je,“ řekl, „vybrat si dobré místo a pak čekat.“ Ponořil ruku do vody, pomalu, aby nevyšpláchla a nechal ji ležet na písčitém dně ve stínu skály. Dlouhé štíhlé prsty měl mírně ohnuté do dlaně a zdálo se, že se otevírají a zavírají jako stonky vodní rostliny. Ale svaly na ruku se ani nepohnuly a on seděl úplně nehnutě. Jeho rameno se náhle prudce ohnulo, až vypadalo jako vykloubené. Stejně jako tehdy, když jsem ho zhruba před měsícem potkala – můj Bože, pouhý měsíc?

Známe se jeden měsíc a jeden den jsme manželé. Spojení krevní přísahou. A také přátelstvím. Až přijde čas odejít, snad ho to nebude příliš bolet, doufala jsem. Ale teď jsem se cítila šťastná a nechtěla na to myslet. Byla jsem daleko od Craigh na Dun a zatím jsem neměla šanci utéci Dougalovi a ostatním.

„Tady je,“ hlesl Jamie tlumeným hlasem, sotva dýchaje. Už dříve mě poučil, že pstruh má výjimečně vyvinutý sluch.

Uviděla jsem štíhlou rybu, která ve vodě téměř splývala s písčítým dnem. Ve stínu skály byla stěží rozeznatelná od ostatních skvrn, které se ve vodě pohybovaly, splývaly a rozplývaly. Kolem Jamieho ruky se shromáždily malé střevle a proplouvaly mezi rezavými chloupky na kůži.

Napřímil jeden prst tak pomalu, že se pohyb dal stěží postřehnout. Pak stejně opatrně pohnul druhým a po delší chvíli dalším.

Skoro jsem se neodvážila dýchat a srdce mi tlouklo jak o závod. Pak Jamie opět velmi zvolna ohnul prsty do dlaně jeden po druhém. Sevřel a rozevřel prsty několikrát, jako by mával ploutvemi.

Pstruh byl ukolébán pomalým opakovaným pohybem a začal v jeho rytmu pohybovat žábry. S tlamou otevřenou připlul blíž ke hladině a nehybně se vznášel ve vodě. Viděla jsem jeho oko, jak se otáčí sem a tam.

Už byl velmi blízko Jamieho prstů a já se chytila oběma rukama kamenů, abych se netřásla a rybu nevyplašila.

Najednou následoval prudký pohyb. Všechno se seběhlo tak rychle, že jsem ani nepostřehla, co se vlastně stalo. Voda vystříkla vysoko nad hladinu, vzduchem proletělo tělo ryby a dopadlo na travnatý břeh.

Jamie slezl z kamene a brodil se mělčinou ke břehu, aby se omráčené ryby zmocnil. Chytl ji za ocas a mrštil jí o skálu.

„Je velký,“ řekl pyšně. Pstruh měřil dobrých čtrnáct palců. „Bude dobrý k snídani.“ Měl promáčené kalhoty, košili pocákanou vodou spolu s strávou a vlhkým listím a šklebil se na mě. „Řekl jsem, že tě nenechám hladovět.“

Zabalil mrtvého pstruha do listu lopuchu a pomazal bahnem. Pak si umyl ruce v chladné vodě a podal mi zabalenou kořist.

„Dodatečný svatební dar,“ prohlásil hrdě. „Taková je naše tradice, jak ti možná říkal Ned Gowan.“

„To je tradice, dávat novomanželce rybu?“ zeptala jsem se zvědavě.

Stáhl si mokré punčochy a položil je na skálu, aby na slunci uschly. Dlouhé prsty na bosých chodidlech radostně vystavil hřejivým slunečním paprskům a kýval jimi.

„Je to stará milostná píseň. Chceš si ji poslechnout?“

„Ano, jistě. V angličtině, prosím,“ dodala jsem.

„Jo, jasně. Neumím zpívat, ale řeknu ti alespoň slova.“ Odhrnul si zvlhlé vlasy z očí a začal recitovat.

*„Tobě, dcero krále z velkého zámku
tu noc, kdy se vezmeme,
Tobě přinesu vzácné dary.
Sto jezevců ulovím na březích,
sto hnědých vyder nachytám v řekách,
sto stříbrných pstruhů vytáhnu z jezer...“*

A pak pokračoval pozoruhodný výčet zdejších živočichů a rostlin. Měla jsem dost času si ho prohlédnout, jak sedí na břehu skotského jezera a deklamuje galskou milostnou píseň. Zvláštnost a výstřednost celé situace mě nesmírně bavila.

Když skončil, strčila jsem rybu mezi kolena a radostně zatleskala.

„Ach, to bylo úžasné! Zvláště ta věta ‚Tobě přinesu vzácné dary‘ Musel to být velmi zamilovaný muž.“

Jamie mhouřil oči ve slunci a smál se. „Myslím, že bych za sebe mohl ještě jednu větu přidat. ‚Skočím kvůli tomu do jezera.‘“

Oba jsme se hlasitě rozesmáli. Pak jsme chvíli seděli mlčky na skále a hřáli se v teplém slunci začínajícího léta. Všude, kolem panoval konejšivý klid, bylo slyšet jen zurčení vody. Jamie pomalu oddychoval. Sledovala jsem, jak se mu zvolna zvedá a zase klesá hrud' a na krku pulzuje namodralá žíla. Dole pod ohryzkem měl malou jizvu ve tvaru trojúhelníku.

Cítila jsem jeho napětí, natáhla ruku a pevně ho chytila za paži v domnění, že se mým dotykem opět uvolní. Objal mě kolem ramen a já ucítila pod jeho mokrou košilí ztuhlé hrudní svaly. Odtáhla jsem se a začala trhat růžové květy rostoucí ve skalní štěrbině.

„Ty jsou dobré na bolest hlavy,“ vysvětlovala jsem a ukládala je do sukňe.

„To tě trápí,“ řekl po chvíli a s hlavou nakloněnou na stranu si mě prohlížel. „Nemyslím bolení hlavy, ale Frank. Myslíš na něho, když se tě dotýkám. Nemůžeš současně myslet na nás oba. Je to tak?“

„Jsi velmi vnímavý,“ řekla jsem překvapeně. Usmál se, ale nedotkl se mě.

„Není těžké na to přijít, děvče. Když jsem si tě vzal, věděl jsem, že to tak bude. Že na něho budeš myslet, ať už chceš, nebo nechceš.“

V tuto chvíli jsem na Franka nemyslela, ale jinak měl pravdu. Nemohla jsem si pomoci.

„Podobám se mu alespoň trochu?“ zeptal se náhle.

„Ne.“

Opravdu nebylo těžké představit si větší kontrast. Frank byl štíhlý a snědý, zatímco Jamie velký, statný a rudolící. I když oba měli atletickou postavu, Frank vypadal spíše jako tenisový hráč a Jamie měl tělo bojovníka – vypracované neustálým zápasem. Frank mě převyšoval tak o čtyři palce. Stojíc vedle Jamieho, můj nos dosahoval sotva do poloviny jeho široké hrudi a bradou se mohl opírat o temeno mé hlavy.

Ale nebyly to jen fyzické rozdíly, jimiž se oba muži lišili. Byl mezi nimi i věkový rozdíl patnácti let. Frank byl městský, rezervovaný člověk a Jamie upřímný, otevřený venkovan. Jako milenec byl Frank jemný, vynalézavý a zručný. Bez předchozí praxe se Jamie sice upřímně snažil a dával se mi celý, ale nedostatek zkušeností byl znát. Takové srovnání mě opět zaskočilo a rozrušilo.

Jamie sledoval můj vnitřní zápas s nelíčenou účastí.

„Dobrá, zdá se, že mám jen dvě možnosti,“ řekl. „Mohu tě nechat trápit se tím, nebo...“

Sklonil se a jemně mě políbil. Líbala jsem v životě dost mužů, zejména v těžkých válečných letech, kdy byly flirty a příležitostné románky na denním pořádku, stejně jako smrt a utrpení. Jamie byl však něco jiného. Jeho nezvyklá něha byla dojemná a odzbrojující. Jako by říkal, jsem tvůj a jestli mě chceš, pak...

Chtěla jsem ho a rozevřela víc ústa. Po nějaké chvíli zvedl hlavu a usmál se.

„Nebo tě rozptýlím něčím jiným,“ prohlásil.

Přitáhl mi hlavu k sobě, hladil po vlasech a opatrně zasunul uvolněné pramínky za uši.

„Nevím, jestli to pomůže,“ pronesl tiše, „ale řeknu ti tohle. Je to pro mě dar a zázrak vědět, že tě potěším – že mohu vzrušit tvé tělo. Předtím jsem na takové věci vůbec nemyslel.“

Zhluboka jsem se nadechla a odpověděla. „Ano, pomáhá to.“

Seděli jsme v objetí mlčky a zdála se to být dlouhá doba. Pak se Jamie trochu odtáhl a podíval se na mě. Usmíval se.

„Říkal jsem ti, že nemám ani peníze, ani majetek, Sassenachová?“

Přikývla jsem a nevěděla, proč se ptá.

„Varoval jsem tě a my teď nejspíš skončíme v kupě sena a ani jídla moc nemáme.“

„To mi nevadí,“ odpověděla jsem.

Pokývl hlavou, nespouštěje ze mě oči.

„Žádné seno tady nevidím, ale támhle je docela husté kapradí. Pokud by ti to nevadilo...?“

O něco později jsme už ze sebe sbírali listy kapradí a vlhké jehličí.

„Jestli ještě jednou řekneš děkuji ti, plácnu tě,“ řekla jsem.

Místo toho jsem uslyšela slabé chrápání. Kapradí ho šimralo na tváří a po ruce mu lezl mravenec, ale to mu zřejmě nevadilo.

Opřela jsem se o loket a zblízka ho pozorovala. Měl dlouhé husté řasy, zvláště zbarvené. Tmavě kaštanové na konečcích, ale u kořenů světlé, téměř plavé.

Ve spánku se přímá linie jeho úst uvolnila. Koutky měl zdvižené a plný dolní ret našpulený. Bylo to smyslné a zároveň nevinné.

„Sakra,“ zaklela jsem pro sebe.

Dlouho jsem sama se sebou bojovala. Ještě před naší směšnou svatbou. Věděla jsem, že je velmi přitažlivý. A jistě nejen pro mě. Přitažlivý pro muže stejně jako pro ženy. Pozorovala jsem ho už dříve úmyslně i bezděčně, při práci i odpočinku. Ty drobné detaily jeho těla – široká ramena pod hrubou košilí, silné kosti na zápěstích, jemnou kůži na bradě, z níž mu vyrůstaly hebké rezavé vousy.

Poblouznění. Bylo společné sestrám, lékařům i pacientům. Lidem, kteří byli odkázáni žít dlouhou dobu společně.

Někteří to jen hráli, ale většinou se jednalo o velmi intenzivní milostné poměry. Pokud aktéři měli štěstí, poměr vyhasl za několik měsíců a nic po něm nezůstalo. Když štěstí neměli... Těhotenství, rozvod, čas od času také pohlavní choroby. Poblouznění je nebezpečná věc.

Několikrát jsem poblouzněná byla, ale naštěstí jsem měla dost zdravého rozumu, abych mu nepodlehla. A po nějaké době přitažlivost slábla a ten muž ztratil svoji zlatou auru a zaujal obvyklé místo v mém životě. Nikdo nebyl poškozený, on, já, ani Frank.

A teď. Teď jsem byla přinucena podlehnout. A jen Bůh věděl, kdo bude v tomto případě tím poškozeným. Ale neexistovala cesta zpátky.

Jamie ležel klidně, obrácený na břicho. Slunce ozařovalo jeho rudou hřívu a jemné rezavé chmýří na zádech, hýždích a stehnech. Mezi jeho roztaženými nohama se třpytil hustý porost zlatohnědých chloupků.

Posadila jsem se, obdivujíc jeho dlouhé nohy s vypracovanými svaly na stehnech a lýtkách. Chodidla měl hladká a růžová, jen s několika mozoly, poněvadž často chodil bos.

Chtěla jsem se dotknout jeho malých úhledných uší a mohutné čelisti. Dobrá, pomyslela jsem si, akce *začala* a už bylo pozdě na to, ji zastavit. Ne, všechno, co bych teď udělala, by bylo k ničemu. Pohladila jsem ho po nahých zádech.

Spánek měl lehký. Prudce se vymrštil, až jsem leknutím nadskočila a opřel se o ruce, jako by chtěl vstát. Když mě uviděl, oddychl si a usmál se.

„Madam, k vašim službám.“

Seděl ve vysokém kapradí, ukláněl se nahý, posetý sem tam slunečními skvrnami a já se rozesmála. Zasmál se také, ale přestal a díval se mi upřeně do očí. Pak řekl ochraptělým hlasem.

„Máte mě ve svých rukách, madam.“

„Ano?“ opáčila jsem mírně.

Nepohnul se, když jsem mu sáhla na tvář a pomalu sjížděla prsty po krku a dál po břicho. Nepohnul se, ale zavřel oči.

„Dobrý, svatý Bože,“ zašeptal.

Zadržoval dech.

„Neboj se,“ řekla jsem. „Nebude to hrubé.“

Jeho prsty se zaryly hluboko do země, ale poslechl.

„Prosím,“ řekl po chvíli s očima otevřenými.

„Ne,“ řekla jsem a pokračovala. Znovu zavřel oči.

„Zaplatíš za to,“ hlesl a utíral si kapičky potu na čele.

„Opravdu?“ řekla jsem. „Co chceš udělat?“

Šlachy na rukou měl napjaté, jak tiskl dlaně k zemi a pak namáhavě promluvil, jako by měl zaťaté zuby.

„Nevím, ale... podle Ježíše Krista a Svaté Anežky... budu... Bože! Prosím!“

„To je v pořádku,“ uklidnila jsem ho.

Slabě jsem vykřikla, když mě povalil do kapradí a přitiskl k zemi.

„Teď je řada na tobě,“ řekl se zjevným uspokojením.

Vraceli jsme se do hostince při západu slunce. Ještě předtím jsme se zastavili na vrcholu kopce, abychom se ujistili, že hlídka odjela.

Hospoda vypadala zvenčí útulně, malá okna byla osvětlená a světlo pronikalo také škvírami ve zdi. Poslední parsy slunce dopadaly na kopec a hustý porost na svahu a tvořily dvojité stíny. Vál mírný větřík a ochladilo se. Stébla trávy se chvěla a vlnila jako při tanci. Nebylo těžké si představit, že tady žijí víly a tančí se všemi těmi stíny, proplétají se mezi štíhlými kmeny stromů a mizí kdesi v hloubi lesa.

„Dougal se ještě nevrátil,“ konstatovala jsem cestou dolů z kopce. Velký černý valach, na němž obvykle jezdil, ještě nebyl ve výběhu. Chybělo také několik dalších zvířat včetně koně Neda Gowana.

„Ne, nevrátí se přinejmenším do zítřka – možná do pozítří.“ Jamie mi nabídl rámě a sestupovali jsme pomalu z kopce, vyhýbající se kamenům ležícím na pěšině.

„Kam to, sakra, jel?“ Kvůli všem těm překotným událostem jsem si ani nevšimla, že odejel.

Jamie mě vedl k zadní části stavení.

„Vyřizovat obchody se zdejšími chalupníky. Má teď tak den dva čas, pak musí zajet do Fort William.“ Stiskl mi konejšivě ruku. „Kapitán Randall nebude potěšen, až mu Dougal sdělí, že s ním nejsi.“

„Je to od něj tak šlechetné,“ poznamenala jsem uštěpačně, „že nás tu nechal samotné, abychom se více sblížili.“

Jamie se zasmál. „Žádná šlechetnost. Byla to jedna z podmínek, na níž jsem trval. Řekl jsem, že si tě vezmu, ale odmítám, abych vykonal manželskou povinnost někde pod keřem před očima dvaceti chlapů.“

Zastavila jsem se a upřeně na něho pohlédla.

„Jedna z podmínek?“ zeptala jsem se. „A jaké jsou ty další?“

Bylo už příliš tma a neviděla jsem mu do tváře, ale zdálo se, že upadl do rozpaků.

„Byly jenom dvě další,“ řekl konečně.

„Jaké?“

„Dobrá,“ souhlasil a kopl do oblázku na cestě. „Chtěl jsem, aby se svatba konala řádně v kostele a před knězem. Ne pouze smlouva. A že ti musí sehnat svatební šaty.“ Nedíval se na mě a mluvil tak tiše, že jsem ho sotva slyšela.

„Věděl – věděl jsem, že se nechceš vdávat. Chtěl jsem, aby... aby to bylo pro tebe pokud možno příjemné. Myslel jsem si, že... chtěl jsem, abys měla hezké šaty, to je všechno.“

Otevřela jsem ústa a chtěla promluvit, ale on rychle vykročil k hostinci.

„Pospěš si, Sassenachová,“ řekl přísně. „Mám hlad.“

Pochopitelně na nás v hospodě už čekala společnost a jen jsme vlezli do dveří, byli jsme hlasitě zdraveni. Přítomní nás strkali ke stolu, kde už byla prostřená vydatná večeře.

Tentokrát jsem byla připravená na hrubé poznámky a lechtivé vtipy a snášela je statečně. Stáhla jsem se do rohu a nechala Jamieho odpovídat na dotěrné otázky a spekulace, co jsme celý den dělali.

„Spalí,“ prohlásil Jamie. „Včera v noci jsem nezamhouřil oko.“ Salvy smíchu doprovodily jeho odpověď a on se sklonil k jednomu z mužů a důvěrným tónem poznamenal. „Ona chrápe, rozumíte?“

Jemně jsem ho zatahala za ucho, on mě k sobě přitáhl a hlučně políbil za všeobecného potlesku.

Po večeři přišel na řadu tanec za doprovodu místního houslisty. Nikdy jsem nebyla dobrou tanečnicí a většinou jsem při tanci šlapala na nohy sobě i svému protějšku. Těžko se dalo očekávat, že to tentokrát bude lepší v dlouhé sukni a neforemných botách. Ale když jsem se osmělila, byla jsem překvapena, jak mi to jde a dokonce i baví.

Přítomné byly pouze dvě ženy, já a manželka hostinského. Vykasaly jsme si sukně a křepčily a kroutily se bez oddechu, až jsem téměř padla

vyčerpáním. Opřela jsem se o židli, byla rudá v obličeji a těžce dýchala.

Muži byli k neutahání, vrtěli se bez přestání kolem nás a tančili spolu ve dvojicích. Konečně přestali, postavili se ke stěně a dívali se, jak mě Jamie bere za ruce a odvádí ke schodům. Muži zajásali a začali nadšeně tleskat.

Jamie mě chytil v pase a roztočil. Chvíli jsme tak kroužili, pak přestali a Jamie pronesl krátkou řeč střídavě v galštině a angličtině, která byla opět přijata s frenetickým potleskem. Zvláště když sáhl do své brašny, vytáhl malý kožený váček a hodil ho hostinskému se slovy, aby naléval whisky, dokud je. Poznala jsem, že se jedná o jeho podíl ze sázky uzavřené v Tunnaigu. Pravděpodobně všechny peníze, které toho času měl. Pomyslela jsem si, že nemohly být utraceny lépe.

Vyšli jsme na malý balkon za hlasitého pokřiku. Pak někdo zavolal Jamieho jméno.

Otočila jsem se a uviděla Ruperta. Byl brunátnější než všichni ostatní a šklebil se pod rozježenými vousy.

„Ne, Ruperte,“ ozval se Jamie. „Je moje.“

„Ztrácí s tebou čas, chlapče,“ řekl Rupert, utíraje si zpocené obličej rukávem. „Ti dnešní mladíci nic nevydrží,“ křičel na mě. „Potřebuješ chlapa, který neztrácí čas spánkem, děvče. Věř mi. Tady...“ Hodil cosi na balkon.

Napěchovaný kožený váček dopadl na zem k mým nohám.

„Svatební dar,“ křičel Rupert. „Pozornost od mužů z hlídky Shimi Bogil.“

„Někteří z nás nestrávili den zahálkou v lese, chlapče,“ řekl káravě a oplzle na mě zamrkal. „Ty peníze jsou těžce vydělané.“

„No jo,“ ušklíbl se Jamie. „Kostky nebo karty?“

„Obojí,“ opáčil rozohněný Rupert. „Dobře je schovej, chlapče.“

Jamie otevřel ústa, ale Rupert ho gestem ruky umlčel.

„Ne, chlapče, neděkuj. Kup jí za mě něco pěkného, jo?“

Přitiskla jsem prsty k ústům a poslala mu vzdušný polibek. Plácl se rukou po tváři, odklopýtal ke dveřím nálevny a vypotácel se ven, jako by byl úplně opilý. Ale nebyl.

Po bujarém veselí dole se náš pokoj v poschodí zdál tichý a klidný. Jamie se pro sebe stále tiše smál, natáhl se na postel jak široký tak dlouhý a lapal po dechu.

Odložila jsem živůtek, který byl příliš těsný a posadila se, abych si učesala tancem pocuchané vlasy.

„Máš ty nejkrásnější vlasy na světě,“ řekl Jamie, pozoruje mě.

„Cože? *Tohle?*“ Zvedla jsem ruku a sáhla si na účes rozčuchaný jak vrabčí hnízdo.

Zasmál se. „To další se mi také líbí,“ řekl laškovně. „Ale ano, myslel jsem tvoje vlasy.“

„Ale jsou tak... zakroucené,“ namítla jsem a začervenala se.

„Jo, to jsou,“ souhlasil překvapeně. „Slyšel jsem jednu z Dougalových dcer, jak říká kamarádce, že je musí tři hodiny kroutit horkým želízkiem, aby vypadaly takhle. A že by ti nejradyji vyškrábala oči, protože ty pro to nemusíš udělat vůbec nic.“

Posadil se a zatahal mě jemně za vlasy. „Moje sestra Jenny má také kudrnaté vlasy, ale ne tak jako ty.“

„Má tvoje sestra také rezavé vlasy, jako máš ty?“ zeptala jsem se a představovala si, jak asi jeho tajemná sestra vypadá. Zdálo se, že na ni Jamie myslí často.

Zavrtěl hlavou a stále si pohrával s mými vlasy. „Ne, Jenny je červovlasá. Má vlasy černé jako noc. Já jsem rezavý po matce a Jenny je podobná otci. Říkali mu Brian Dhu, Černý Brian, pro jeho vlasy a vousy.“

„Slyšela jsem, že kapitánu Randallovi říkají Black Jack,“ dodala jsem. Jamie se křečovitě zasmál.

„Jo. Ale to je spíš kvůli jeho duši, ne kvůli vlasům.“ Ostře se na mě zadíval.

„Ty se ho až tak moc nebojíš, že? Ale měla bys.“ Pustil mé vlasy a objal mě kolem ramen.

„Ale já tě ochráním. Před ním i kýmkoli jiným. Do poslední kapky krve, *mo duinne*.“

„*Mo duinne?*“ zeptala jsem se, poněkud rozrušená předchozím hovorem. Nechtěla jsem, aby kvůli mně prolil jedinou kapku krve, první ani poslední.

„To znamená, má hnědovlásko.“ Zvedl pramen mých vlasů a podíval se na mě tak, že se mi zrychlil tep. „*Mo duinne*,“ opakoval měkce. „Toužil jsem po tom, abych ti to mohl říci.“

„Poněkud fádňí barva, řekla bych,“ poznamenala jsem věcně. Zatočila se mi hlava z jeho pohledu a prudce jsem oddychovala.

Jamie zavrtěl hlavou a nepřestával se usmívat.

„Ne, to si nemyslím, Sassenachová. Vůbec není fádni.“ Hladil mé vlasy oběma rukama. „Jsou jako voda tekoucí přes kameny. Vespod tmavé a září na slunci.“

Nervózně jsem si poposedla a shýbla se pro hřeben, který mi spadl na podlahu. Jamie mě stále upřeně pozoroval.

„Řekl jsem, že se tě nebudu ptát na nic, co by ti vadilo,“ pokračoval, „ale došel jsem k následujícímu závěru. Colum si myslel, že jsi anglická špiónka, ačkoli si nedovedl vysvětlit, že neumíš galsky. Dougal si myslí, že jsi francouzská špiónka, která shání podporu pro krále Jamese. Ale nechápe, proč to děláš sama.“

„A co si myslíš ty?“ zeptala jsem se, natahujíc si nepoddajné vlasy. „Co myslíš, že jsem?“

„Když se na tebe dívám, mohla bys být Francouzka. Máš pravidelný obličej, jaký mívají dámy z Angevinu. Ale Francouzky mají většinou bledou matnou pleť a tvoje září jako opál.“ Přejel mi pomalu prstem po krku a já cítila, jak pod jeho dotykem ožívám.

Prsty se dotkl mé tváře, hladil mi spánky a zasunul pramínky vlasů za uši. Ani jsem nedýchala, když mi jeho ruka vjela za krk a jemně třela ušní lalůček.

„Zlaté oči. Už jsem takové viděl – u leoparda.“ Zavrtěl hlavou. „Ne, děvče. Mohla bys být Francouzka, ale nejsi.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Hovořil jsem s tebou mnohokrát a pozorně tě poslouchal. Dougal si myslí, že jsi Francouzka, protože mluvíš dobře francouzsky – velmi dobře.“

„Děkuji,“ poznamenala jsem sarkasticky. „A to, že mluvím dobře francouzsky, dokazuje, že nejsem Francouzka?“

Usmál se a pleskl mě přes tvář. „*Vous parlez très bien* – ale ne tak dobře, jako já,“ pokračoval a pustil mě ze svého sevření. „Strávil jsem ve Francii rok, když jsem odešel z tvrze, a pak ještě dva roky v armádě. Poznám rodilého Francouze na první poslech. A francouzština není tvůj mateřský jazyk,“ dokončil věcně.

„Španělština? Ale proč? Španělé nemají na vysočině žádné zájmy. Němci? Také ne.“ Zamyslel se. „Ať už jsi kdokoli, Angličany budeš jistě zajímat. Nemohou si dovolit nestarat se o neznámou osobu, když se zdejší klany bouří a princ Charlie čeká na nalodění ve Francii.“

A jejich metody, jak zjistit, kdo jsi, nejsou ani v nejmenším mírné. Já to vím.“

„A jak vlastně víš, že nejsem *anglická* špiónka? Dougal si myslí, že ano.“

„Je to možné, i když tvá angličtina je poněkud zvláštní. Ale kdybys byla, proč by sis mě brala a nevrátila se raději ke svým lidem? To byla další zkouška, které tě Dougal chtěl vystavit. Chtěl vědět, jestli budeš mít dost odvahy jeho příkaz odmítnout.“

„A já neměla. Ale co to dokazuje?“

Zasmál se a lehl si na postel. Rukama si zakrýval oči před světlem lampy.

„Sakra, kdybych to věděl, Sassenachová. *Sakra*, kdybych to jen věděl. Také můžeš pocházet z lidu Wee Folk,“ – převalil se na stranu a opřel si hlavu o loket – „ne, myslím, že nepocházíš. Jsi příliš vysoká.“

„Nebojíš se, že tě jednou v noci zabiji, když nevíš, kdo jsem?“

Neodpověděl a zeširoka se usmál. Tohle musí být Fraserovy oči, pomyslela jsem si. Nejsou tak hluboké jako oči MacKenziů a jsou jinak posazené.

Aniž by zvedl hlavu, rozhrnul si košili a ležel s hrudí obnaženou od krku do pasu. Vytáhl dýku z pochvy a hodil mi ji. Dopadla na dřevěnou podlahu k mým nohám.

Opět si rukou zakryl oči a ukázal na místo pod krkem, kde mu končilo rezavé strniště vousů.

„Tady, pod hrudní kostí,“ radil mi. „Rychle a čistě. Ale je k tomu zapotřebí síla. Podříznout krk je snadnější, ale daleko špinavější.“

Sklonila jsem se a zvedla dýku ze země.

„Žádný problém,“ odsekla jsem. „Ty nafoukaný bastarde.“

Zašklebil se od ucha k uchu.

„Sassenachová?“

Naklonila jsem hlavu na stranu a dýku stále svírala v ruce.

„Co?“

„Zemřu jako šťastný muž.“

Potkáváme žebráka

Příští den jsme dlouho vyspávali a slunce už bylo vysoko, když jsme opouštěli hostinec a tentokrát zamířili na jih. Většina koní nebyla ve výběhu a nikoho z mužů nebylo vidět. Divila jsem se, kam všichni zmizeli.

Jamie se ušklíbl. „Nemohu to říci jistě, ale budu hádat. Hlídka včera odjela tímto směrem,“ ukázal na západ, „takže bych řekl, že Rupert a ostatní odjeli tam,“ řekl a ukázal na východ.

„Dobytek,“ vysvětloval a já stále nechápala. „Majitelé si platí hlídky, aby hlídali jejich dobytek a našli a přivedli ho zpátky, když ho někdo ukradne. A pokud hlídka odjela na západ směrem k Lag Cruime, stáda na východě jsou nestřežená. To území patří Grantům a Rupert je jedním z nejlepších zlodějů dobytka, jakého jsem kdy viděl. Zvířata by za ním šla i do pekel. A poněvadž tu není žádná zábava, už je zřejmě neklidný.“

Také Jamie se zdál být poněkud neklidný a kráčel rychlým krokem. Přes vřesoviště vedla jelení stezka a chůze byla docela snadná. Dařilo se mi s ním držet krok. Po nějaké době jsme narazili na mokřinu a museli se držet těsně při sobě.

„A co Horrocks?“ zeptala jsem se nečekaně. Už předtím se zmínil o městečku Lag Cruime a já si vzpomněla na anglického dezertéra. „Měl ses s ním setkat v Lag Cruime, je to tak?“

Přikývl. „Jo. Ale teď tam nemůžu, protože tím směrem odjela hlídka. Bylo by to příliš nebezpečné.“

„Nemohl bys za sebe někoho poslat? Nebo nikomu nevěříš?“

Podíval se na mě a usmál se. „Ano, jsi tu ty. Protože jsi mě v noci zákeřně nezabila, mohu ti věřit. Ale obávám se, že nemůžeš jít do Lag Cruime sama. Ne, když to bude nutné, půjde místo mě Murtagh. Ale možná to budu moci zařídit jinak – uvidíme.“

„Věříš Murtaghovi?“ zeptala jsem se zvědavě. Já sama jsem k tomu nevhlednému muži velkou důvěru nechovala, neboť byl víceméně zodpovědný za mé nynější nesnáze. Byl to on, kdo mě unesl. Ale mezi ním a Jamiem nepochybně panovalo jisté přátelství.

„Jo,“ řekl překvapený moji otázkou. „Murtagh mě zná celý život – je to druhý bratranec mého otce, myslím. Jeho otec byl můj...“

„Chceš říci, že je Fraser,“ přerušila jsem ho netrpělivě. „Myslela jsem, že je jedním z MacKenziů. Byl s Dougalem, když jsem tě potkala.“

Jamie přikývl. „Jo. Když jsem se rozhodl odjet z Francie, poslal jsem mu vzkaz a požádal ho, aby mě čekal na pobřeží,“ vysvětloval. „Nevěděl jsem, jestli to byl Dougal, kdo mě chtěl zabít. A příliš se mi nezamlouvala myšlenka setkat se s MacKenziiovými sám. Nechtěl jsem skončit utopený někde v moři.“

„Chápu,“ řekla jsem.

„Velmi šikovná věc, takový svědek.“

Na druhé straně mokřiny byly skály, v nichž jsme objevili vyhloubené jámy a prohlubně způsobené dávnými ledovci. Teď se z nich stala malá horská plesa plná dešťové vody a obrostlá bodlácím a mochnou.

V jezírkách nebyla žádná vegetace ani ryby, ale bylo jich tu hodně a pro neopatrné cestovatele představovala značné nebezpečí. Klidně se mohlo stát, že by do nich zapadli a strávili noc v chladné vodě. Posadili jsme se na břeh a posnídali chléb a sýr.

Kolem jezírka poletovali rozmanití ptáci. Především vlaštovky kroužící nízko nad hladinou a také bahňáci a kolihy, hledající svými dlouhými zobáky v bahně drobný hmyz.

Hodila jsem pár chlebových drobků na zem, aby měli ptáci potravu. Malá kolihy si zbytky zvědavě prohlížela a zatímco se rozmýšlela, přiletěla vlaštovka a drobků jí sezobla. Kolihy si načechrala peří a vrátila se zpátky ke klovaní v bahně.

Jamie mě upozornil na bahňáka, jenž za sebou táhl zlomené křídlo.

„Musí tu někde mít hnízdo,“ řekla jsem.

„Támhle.“ Chvíli mi trvalo, než jsem spatřila hnízdo, které mi ukazoval. Mělkou jamku se čtyřmi kropenatými vajíčky, sotva viditelnou v zarostlém břehu.

Jamie sebral klacík a opatrně vydloubl jedno vejce z hnízda. Bahňák se vyplašeně rozběhl k jamce. Jamie si dřepel a zvědavě pozoroval ptáka, jenž rozčileně poskakoval dopředu a dozadu a hlasitě křičel. Obratným pohybem chytil ptáka do dlaně a začal k němu mluvit.

Hovořil v galštině tichým syčivým hlasem a jedním prstem mu hladil peří. Pták se v jeho dlani přikrčil, ani se nehýbal a černá kulatá očka měl úplně ztuhlá.

Jamie ho opatrně položil do trávy, ale pták se nehýbal, dokud mu opět neřekl několik galských slov a nezamával rukou. Pták odskákal a zmizel v trávě. Jamie ho stále pozoroval a přitom se mimoděk pokřížoval.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Co?“ Vypadal udiveně, jako by zapomněl, že jsem tady.

„Pokřížoval ses, když pták odletěl. Je to zvláštní.“

Pokrčil poněkud rozpačitě rameny.

„Aha. To je stará pověst. Proč křičí a nařkají nad svým hnízdem.“ V naší blízkosti poskakoval další bahňák, vřískal a rozčileně mával křídly a Jamie ho jako u vytržení pozoroval.

„Bahňáci mají duši mladých matek, jež zemřou při porodu,“ řekl a ostýchavě na mě pohlédl. „Pověst vypráví, že pláčou a pobíhají kolem svých hnízd, protože nevěří, že mláďata jsou v bezpečí. Truchlí nad svými opuštěnými dětmi, které po nich zůstaly.“ Připlazil se k hnízdu a postrčil malé kropenaté vejce zpátky do jamky. Chvilí zůstal nehnutě sedět a klacíkem rýpal do mokré země.

„Je to jen pověst,“ dodal. „Slyšel jsem ji poprvé, když jsem byl ještě malý. Nevěřil jsem tak docela, že bahňáci mají duši, ale přece jen...“ Podíval se na mě a usmál se. „Ani nevím, že jsem se pokřížoval. Asi to dělám pokaždé. Ve Skotsku žije hodně bahňáků, jak víš.“ Vstal a odhodil klacík. „Pojďme, chtěl bych ti ukázat jedno místo na vršku kopce.“ Vzal mě za loket a společně jsme se vydali po svahu.

Slyšela jsem, co šeptal bahňákovi, když ho propouštěl. Přestože jsem znala jen několik galských slov, větu, kterou zašeptal, jsem slyšela často a rozuměla jí. „Bůh je s tebou, matko,“ řekl.

Mladá matka umírající při porodu. A opuštěné děti. Dotkla jsem se lehce jeho paže.

„Kolik ti bylo let, když matka zemřela?“ zeptala jsem se tiše.

„Osm,“ odpověděl s hořkým úsměvem.

Už nepromluvil a vedl mě nahoru do kopce. Šli jsme po strmém svahu porostlém vřesem. Krajina se náhle změnila, kolem nás ležely hromady žulových kamenů, mezi nimiž rostly smokvoně a modřínky. Horská plesa zmizela a s nimi i křik bahňáků.

Slunce už začínalo pálit a po hodině chůze v neschůdném terénu jsem byla zralá na odpočinek.

Objevili jsme stinné místo pod velkou žulovou skálou. Bylo podobné tomu, kde jsem se setkala s Murtaghem – a kapitánem Randallem. Ale bylo tu příjemně a Jamie mě ujistil, že jsme tu úplně sami, snad kromě nepřetržitě štěbetajících ptáků. Kdyby se někdo přiblížil, ptáci by přestali zpívat a sojky a kavky by křičely na poplach.

„V lese se vždycky schováš, Sassenachová,“ radil mi, „když se nebudeš příliš hýbat, a ptáci tě pokaždé křikem upozorní, bude-li někdo nablízku.“

Seděli jsme naprosto nepohnutě, nedotýkali se a skoro nedýchali, pozorující křičící sojku ve větvích stromu. Po chvíli se pták unavil a odletěl. Jamie se najednou zachvěl, jako by mu byla zima.

Z vlhké půdy porostlé kapradím vykukovaly hlavičky hub. Jamie jednu prstem vydloubl, otáčel jí v ruce a chystal se něco říci. Když promluvil, neměl svůj typický skotský přízvuk, který obvykle používal.

„Já si nepřeji... to je... nechci tím nic naznačit...“ Podíval se na mě a omluvně se usmál. „Nechci tě urazit, ale vím, že jsi měla mnohem více mužů. Ale bylo by směšné předstírat, že nemáš víc zkušeností než já. Chtěl bych se tě zeptat, jestli je to... obvyklé? To, co spolu děláme.“

Přestože se vyjadřoval neobratně, věděla jsem přesně, co tím míní. Jeho pohled byl přímý a čekal na moji odpověď. Chtěla jsem uhnout očima, ale nedokázala jsem to.

„Velmi často se podobné věci dělají,“ řekla jsem a odkašlala si. „Ale ne. Není to – obvyklé. Nevím proč, ale není. Ale tohle je... jiné.“

Trochu si oddechl, jako bych mu potvrdila jeho domněnku.

„Myslel jsem, že asi ne. Nebyl jsem předtím s mnoha ženami, ale... některých jsem se dotýkal.“ Ostýchavě se usmál a zavrtěl hlavou. „Nebylo to stejné. Držel jsem je v náručí a líbal je a...“ Mávl rukou. „Bylo to velmi příjemné. Bušilo mi srdce a zrychlil se mi dech a tak. Ale když se dotýkám tebe a líbám tě, je to jiné.“ Jeho oči mají barvu jezer a oblohy a jsou bezedné, pomyslela jsem si.

Natáhl ruku a dotkl se mých rtů. „Začíná to stejně, ale po chvíli cítím, že mě zachvátil oheň.“ Prsty mi přejížděl po ústech a bradě. „A já se jen chci úplně ponořit a být tím pohlcen.“

Chtěla jsem mu říci, že také já jsem pod jeho dotyky v jednom ohni. Ale už to nebylo nutné. Zavřela jsem oči a cítila jeho laskavé dotyky na spáncích, tvářích, uších a krku a zachvěla se, když mi jeho ruce sjely do pasu a přitáhl mě k sobě.

Zdálo se, že Jamie má jasnou představu, kam jdeme. Zastavil se na úpatí velké skály asi dvacet stop vysoké, rozeklané a strmé, v jejíž rozsedlinách kvetla mochna husí a planá růže. Vzal mě za ruku a kývl směrem ke skále.

„Vidíš tyhle výčnělky, Sassenachová? Jsou to takové schody. Myslíš, že to zvládneš?“ Ve skutečnosti byly na skále pouhé hrbolky, některé velké tak, že by se na ně vešla noha, jiné sotva patrné. Nedokázala jsem říci, jestli vznikly přirozenou cestou, nebo je někdo vytesal. Po chvíli přemýšlení jsem usoudila, že jsem schopná po nich vystoupat i v dlouhé sukni a těsném živůtku.

Občas jsem uklouzla a zapotácěla se, ale Jamie mě zezadu přidržoval a postrkoval dopředu. Vylezla jsem na vrchol skály a rozhlédla se kolem. Naskytl se mi úchvatný pohled. Na východě se tyčil horský masiv, zatímco na jihu se rozprostíraly rozsáhlé rovinaté bažiny. Kopec měl kuželovitý tvar a připomínal převrácenou mísu, v jejímž středu se černal kruh se zuhelnatělými zbytky dřeva. Nebyli jsme tu první návštěvníci.

„Znáš tohle místo?“ zeptala jsem se Jamieho, jenž poodstoupil stranou a pobaveně sledoval mé nadšení.

„Jo. Znáám většinu míst v téhle části vysočiny. Pojd' sem, tady je místo, kde se můžeš posadit a kochat se.“ Byla odtud vidět i naše hospoda, která vypadala jako domek pro panenky. Zahlédla jsem také několik koní u cesty, které z výšky vypadaly jako malé černé a hnědé hrudky.

Na vršku nerostly žádné stromy a slunce mě páliło do zad. Seděli jsme s Jamie vedle sebe, klátili nohama a popíjeli pivo z láhve, kterou Jamie ráno ochladil ve studni na dvoře hostince.

Rostly tu však drobné rostlinky, stejně jako ve skalních štěrbinách a kořeny pevně vězely v kamenité půdě. Objevila jsem malý trs chudobek, krčící se v závětrí kamene, na němž jsme seděli, a chtěla si jednu utrhnout.

Ozval se slabý svist, chudobka se vymrštila a přistála mi v klíně. Hloupě jsem civěla, neschopná si vysvětlit podivný úkaz. Jamie byl rychlejší a předvídavější než já a vrhl se na zem.

„K zemi,“ zavelel. Velkou rukou mě chytil za loket a strhl mě na zem vedle sebe. Dopadla jsem do mokrého mechu a když jsem zvedla hlavu, spatřila jsem šíp zabodnutý v hromadě kamení nade mnou.

Zkoprněla jsem strachem, bála se rozhlédnout kolem a tiskla se vyděšeně k zemi. Jamie ležel vedle mě tak tiše a nepohnutě, jako by zkameněl. Zdálo se, že ztichli i ptáci a hmyz přestal létat a všude panovalo napjaté očekávání. Najednou se Jamie rozesmál.

Posadil se, uchopil šíp a vytáhl ho z kamenů. Byl ozdobený barevnými pery z datla a omotaný modrou přízí.

Jamie položil šíp na zem, zakryl si ústa dlaněmi a zdařile napodobil křik datla. Chvilí čekal, až se dočkal odpovědi z lesíku pod námi. Spokojeně se zasmál a vstal.

„Nějaký tvůj kamarád?“ hádala jsem. Přikývl a upřel oči na stezku vedoucí na vrchol kopce.

„Hugh Munro, nikdo jiný nemá takové šípy.“

Uplynulo několik minut, ale na pěšině se stále nikdo neobjevil.

„Pchá,“ řekl Jamie a otočil se přesně ve chvíli, kdy zpoza kamene za námi vykoukla čísi hlava.

Rozšklebená, s přeraženými zuby a očividně rozradostněná tím, že nás překvapila. Měla tvar dýně a stejnou oranžově hnědou barvu. Chyběly jí vlasy, ale honosila se řídkými vousy a párem jasných modrých očí. Pak vykoukly krátké silné ruce se špinavými nehty a za nimi se vysunulo celé tělo.

To se dobře hodilo k dýňovité hlavě a podobalo se tělíčku lesního skřítky. Ramena byla široká a shrbená, jedno výš než druhé. Také jedna noha byla viditelně kratší a mužík nechodil, ale poskakoval.

Munro, jenž byl snad Jamieho přítel, byl oblečený do několika vrstev vybledlých hadrů, pod nimiž vykukovalo cosi jako dámská košile.

Neměl žádnou brašnu a místo opasku měl uvázaný silný roztřepený provaz, na němž visely dvě chlupaté mršiny hlavou dolů. Přes rameno měl přehozený jakýsi vak, kožený a kupodivu zánovní, jenž dotvářel jeho bizarní oděv. Na řemeni cinkaly drobné kovové předměty: medaile, vojenská výzdoba včetně knoflíků ze starých uniforem, zašlé mince a tři nebo čtyři kovové plíšky s vyrytými značkami na povrchu.

Jamie počkal, až se poskakující kreatura přiblíží, a pak se ti dva muži srdečně objali a poplácali po zádech podle starého mužského zvyku.

„Jak to máš doma, Munro?“ zeptal se Jamie, usmívaje se na starého přítele.

Munro pohodil hlavou, zašklebil se a vydal chrčivý zvuk. Pak zvedl obočí, kývl směrem ke mně a špinavou rukou udělal jakési směšné gesto.

„Moje žena,“ řekl Jamie a zrudl ostychem a pýchou zároveň. „Jsme manželé dva dny.“

Munro se zeširoka usmál a předvedl pozoruhodný úklon. Dotkl se hlavy, srdce a úst a skončil v téměř horizontální pozici na zemi u mých nohou. Když měl za sebou tento zvláštní manévr, vyskočil jako akrobat a plácl Jamieho znovu, zřejmě aby mu pogratuloval.

Pak začal zuřivě gestikulovat rukama, ukazoval střídavě na sebe, na mě a směrem k lesu tak rychle, že jsem stěží stačila sledovat jeho pohyby. Už jsem viděla řeč hluchoněmých, ale nikdy tak rychlou a obratnou.

„Je to v pořádku?“ vyzvídala Jamie. Teď byla řada na něm, aby pogratuloval příteli. Také ho silně udeřil do zad a Munro se bolestivě zašklebil. To je ale zvyk, takhle se mlátit, pomyslela jsem si v duchu.

„Je také ženatý,“ vysvětloval mi Jamie. „Šest měsíců, vzal si vdovu – hm, *tlustou* vdovu,“ opravil se, když se na něho Munro zamračil. „Se šesti dětmi. Žijí dole ve vesnici Dubhlairn.“

„To je hezké,“ opáčila jsem zdvořile. „Vypadá to, že se konečně dosyta najedí,“ dodala a ukázala na dva mrtvé králíky visící na opasku.

Munro jednoho z nich odvázel a podal mi ho s výrazem nezměrné úcty, že jsem nemohla odmítnout. Ve skrytu duše jsem doufala, že zvíře nemá blechy.

„Svatební dar,“ poznamenal Jamie. „Moc děkujeme, Munro. Musíš nám dovolit, abychom ti to oplatili.“ Vytáhl z brašny láhev piva a podal mu ji.

Pak jsme usedli na kámen a společně vypili další láhev piva. Jamie s Munrem si sdělovali novinky a klevetili tak, že se ani nezdálo, že jeden z nich nemluví.

Já se živé konverzace neúčastnila, neboť jsem nedokázala rozluštit Munrovu znakovou řeč, i když se Jamie snažil občas mi něco přetlumočit.

Jamie se palcem dotkl obdélníkového plíšku, jenž zdobil řemen Munrova vaku.

„Jsou oficiální, že?“ zeptal se. „Nebo sis je vyrobil sám?“ Munro naklonil hlavu a kývl.

„Co to je?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Žebračky.“

„Ach, to jsem nevěděla,“ řekla jsem. „Omlouvám se za svoji otázku.“

„Ty plíšky tě opravňují k žebrotě, Sassenachová,“ vysvětloval Jamie. „Žebrání je povoleno pouze jeden den v týdnu. Každá farnost vydává své vlastní žebračky. V jiné farnosti ti nejsou moc platné.“

„To je docela rozumný systém,“ poznamenala jsem a zvědavě prohlížela kovové plíšky na řemeni.

„Hm, Munro je zvláštní případ, jak vidíš. Byl zajat Turky na moři. Strávil řadu let na galejích a další roky jako otrok v Alžírsku. Tam také přišel o jazyk.“

„Oni... oni mu ho vyřízli?“ otřásla jsem se.

Jamieho ta skutečnost vůbec nevzrušovala, nepochybně znal Munra už nějaký čas.

„Jo. A zmrzčili mu nohu. A také páteř. Je to tak, Munro?“ Munro cosi zuřivě gestikuloval a Jamie se opravil. „Ne, ta záda byla nehoda. Stala se mu, když skočil ze zdi v Alexandrii. Ale ta noha, to mu udělali Turci.“

Netoužila jsem po tom, vědět, co se přesně stalo, ale Munro a Jamie dychtili mi to sdělit. „Dobrá,“ řekla jsem rezignovaně. „Co se mu stalo s nohou?“

S výrazem jisté pýchy si Munro shrnul špinavé hadry a punčochu a ukázal mi širokou rozpláclou nohu, na níž byla zhrublá tenká kůže pokrytá zlověstně vypadajícími rudými skvrnami.

„Vroucí olej,“ vysvětloval Jamie. „Tak nutí křesťany, aby konvertovali na muslimskou víru.“

„To je docela účinný způsob přesvědčování,“ řekla jsem. „Proto mu někteří farníci dávají almužny? Za jeho věrnost křesťanskému vyznání?“

„Jo, přesně tak.“ Jamie byl očividně potěšen mou chápavostí. Munro také vyjádřil svůj obdiv živou gestikulací, která byla zřejmě také výrazem uznání mému fyzickému zjevu.

„Děkuji ti, kamaráde. Jo, jsem na ni pyšný, řekl bych.“ Jamie se otočil k Munrovi a častoval ho dalšími otázkami. „A teď mi řekni, co se děje ve vesnici?“

Oba muži si k sobě přisedli a pokračovali v nepřetržité konverzaci. Jamieho projevy se víceméně omezily na výrazy údivu a zájmu. Já se zatím zaměřovala studiem malých rostlinek u paty skály.

Natrhala jsem plnou kapsu dobromysli, když se Hugh Munro zvedl a měl se k odchodu. Ještě jednou se mi uklonil, Jamieho bouchl do zad a odskákal na kraj skály, kde zmizel tak rychle jako králík v doupěti.

„Máš úchvatné přátele,“ řekla jsem.

„Jo, mám. Dobrý chlap, ten Hugh. Chodil jsem s ním minulý rok na lov. Dokáže se o sebe postarat, také je oficiálním žebrákem a jeho práce ho nutí pohybovat se po farnostech v okolí. Ví o všem, co se děje mezi Ardaghem a Chesthillem.“

„Víš také, kde se teď zdržuje Horrocks?“ zajímalo mě.

Jamie přikývl. „Jo. A přinese mi zprávu, kde se máme setkat.“

„A tak přelstíte Dougala,“ došlo mi.

Jamie přikývl a ušklíbl se koutkem úst.

„Jo, tak to je.“

Byl čas večere, když jsme dorazili zpátky do hostince. Tentokrát už byl černý Dougalův valach i koně ostatních na dvoře a krmili se senem.

Dougal byl uvnitř a vyplachoval si vyschlé hrdlo kyselým pivem. Kývl na mě a pozdravil svého synovce. Nic neříkal, pouze si Jamieho zkoumavě prohlížel.

„Aha, tak je to,“ řekl konečně spokojeným tónem člověka, jenž právě rozluštil hádanku, a zeptal se mě.

„Už jsi viděla jeleny na konci říje, děvče? Ta nebohá zvířata nespí ani nejí několik týdnů a na konci období jsou kost a kůže. Oči mají zapadlé hluboko v hlavě a jen někteří z nich se udrží na nohou...“

Poslední slova zanikla v salvách smíchu a Jamie mě chytil a táhl do schodů. Na večeri v nálevně už jsme raději nešli.

O něco později, když už jsem skoro usínala v jeho náručí a cítila jeho horký dech na krku, se ochraptěle zeptal.

„Skončí to někdy? Ten chtíč po tobě?“ Rukou mi hladil prsa. „I kdybych teď odešel, stejně po tobě budu toužit a bude se mi svírat hrud' a bolet prsty, které se tě stále chtějí dotýkat.“

Sevřel mi obličej do dlaní a palci přejížděl po spáncích. „Když tě držím a cítím, jak se chvěješ a čekáš, kdy si tě vezmu... Pane, chci tě potěšit tak, že budeš křičet rozkoší a odevzdáš se mi celá. Dávám ti svou duši stejně jako svůj úd.“

Sklonil se nade mnou a roztáhl mi nohy. Lehce sebou škulbl, když do mě vnikl a tiše se zasmál. „Jo, jsem trochu rozbolavělý. Chceš, abych přestal?“

„Chceš přestat?“ zeptala jsem se.

„Ne, nemůžu.“

Oba jsme se zasmáli a pomalu se houpali s prsty a ústy těsně spojenými.

„Už chápu, proč v kostele říkají, že je to svátost,“ zašeptal Jamie.

„Tohle?“ opáčila jsem udiveně. „Proč?“

„Nebo přinejmenším posvátné,“ řekl. „Připadám si jako Bůh, když jsem s tebou.“

Hlasitě jsem se rozesmála. Chytil mě za ruku, aby mě uklidnil.

„Co je na tom k smíchu?“

„Je těžké si při tom představit Boha.“

Jamie se zamyslel a prohlásil. „Když Bůh stvořil muže podle svého obrazu, musel mít také penis.“ Začal se smát a vypadl z rytmu. „Ačkoli ty mně ani v nejmenším nepřipomínáš požehnanou pannu, Sassenachová.“

Svíjeli jsme se smíchy, až jsme museli přestat s milováním a odkulili se každý stranou.

Jamie se posadil a plácl mě přes zadek. „Na kolena, Sassenachová.“

„Proč?“

„Když mě to nenecháš dělat kultivovaně, teď poznáš moji přirozenou povahu. Stane se ze mě zvíře,“ řekl a kousl mě do krku. „Chceš, abych byl kůň, medvěd nebo pes?“

„Ježek.“

„Ježek. A jak to dělají ježci?“ zeptal se.

Ne, pomyslela jsem si. Nechci to. Ale udělala jsem to. „Velmi opatrně,“ řekla jsem a hystericky se zahihňala.

Jamie se svalil na slavník a dusil se smíchy. Pak se přese mě překulil, klekl si a natáhl se po krabici na stole. Vyndal svíčku a zapálil knot. V matném světle zářila jeho tvář jako vzácný jantar.

Seděl na kraji postele a křenil se na mě, zatímco já se svíjela smíchy. Podrbal se rukou na bradě a nasadil panovačný výraz.

„Dobrá, ženo. Nastal čas, abych projevilsvoji autoritu jako tvůj muž.“

„Ach, ano?“

„Jo.“ Přisedl ke mně, chytil mě za stehna a roztáhl je. Zapištěla jsem a snažila se mu vykroutit.

„Ne, nedělej to!“

„Proč ne?“ Ležel natažený mezi mýma nohama a prudce dýchal.

„Řekni mi Sassenachová. Proč nechceš, abych to dělal?“ Třel se neoholenou tvář o má stehna. „Čestně. Buď upřímná. Proč ne?“

Zabořila jsem tvář do polštáře, kde jsem si chladila rozpálený obličej. „Dobře, když to chceš vědět,“ zamumlala jsem, „myslím, obávám se, že to... myslím, páchne...“ Rozhostilo se rozpačité ticho. Pak se Jamie zvedl, položil mi ruce na hýždě a rozesmál se tak, až mu tekly slzy.

„Dobrý Bože, Sassenachová,“ vypravil ze sebe konečně. „Copak nevíš, co musíš udělat jako první, když se seznamuješ s novým koněm?“

„Ne,“ řekla jsem, úplně vyvedená z míry.

Zvedl jednu paži nad hlavu. „Několikrát přejeď podpaždím koni po nozdřích, aby poznal tvůj pach, zvykl si na něj a nebyl neklidný.“ Opřel se o lokty a pozoroval mě.

„Totéž bychom měli dělat spolu, Sassenachová. Měla bys mi dovolit, abych se ti třel o stehna. Pak nebudu splašený.“

„Splašený!“

Sklonil hlavu a třel jí o mé hýždě nahoru a dolů a vydával zvuky jako frkající kůň. Vymrštila jsem se a kopl ho do žeber, což mělo asi stejný efekt, jako bych kopl do zdi. Konečně přestal a posadil se.

„Ted,“ řekl tónem nepřipouštějícím námitky, „tíše lež.“

Cítila jsem se ochromená, bezmocná – a úplně rozložená. Jamie rychle oddychoval a jeho dech mě pátil na kůži.

„Prosím,“ žadonila jsem a nevěděla, jestli chci, aby přestal nebo pokračoval. Stejně na tom nezáleželo, přestat rozhodně nemínil.

Pak už jsem vnímala jen směsici různorodých impulzů: hrubý povrch lněného polštáře, olejnatý kouř lampy, jenž se mísil s pachem roast beefu a piva a mdlou vůní květin ve váze. Měla jsem zavřená víčka, jimiž pronikalo světlo, které najednou zbytnělo a explodovalo a já se propadla do žhavé, pulzující temnoty.

Mlhavě, jako z dálky jsem zaslechla, jak se Jamie posadil.

„Ano, to je o dost lepší,“ říkal zastřeným hlasem. „Dá to trochu práci, přimět tě, aby ses podvolila.“ Postel zavržala pod jeho vahou a chvíli bylo ticho. Pak mě šťouchl do stehna.

„Nejsi tak mrtvá, jak vypadáš, doufám?“ říkal hlas přicházející z velké dálky. Pohnula jsem se a vydala neartikulovaný zvuk.

„Kristepane,“ zašeptala jsem. Ozval se tlumený řehot.

„Jak říkám, *cítil* jsem se jako Bůh, Sassenachová,“ zamumlal.

Když ranní slunce zaplavilo místnost, probudila jsem se z blouznivého spánku a slyšela Jamieho šeptat. „Skončí to někdy, Sassenachová? Ten chťíc po tobě?“

Hlava mi klesla na jeho rameno. „Nevím, Jamie. Opravdu nevím.“

Jezdci ve skalách

„Co říkal kapitán Randall?“ zeptala jsem se.

Jela jsem na koni úzkou cestou s Jamiem po jedné a Dougalem po druhé straně. Co chvíli musel jeden z nich zpomalit a zadržet koně, abychom se na cestu, hustě obrostlou stromy a křovím, vůbec vešli.

Dougal na mě pohlédl, pak se opět soustředil a pohlédl před sebe, aby kůň bezpečně projel kolem velké skály. Na tváři se mu objevil zlomyslný výraz.

„Nebyl tím příliš potěšený,“ řekl vyhýbavě. „Nejsem si jistý, jestli vám mám prozradit, co skutečně *říkal*. Přestože vaše výrazivo není tak úplně jemné, jsou jisté hranice, paní Fraserová.“

Nevadil mi jeho přezíravý tón, když použil mé nové jméno, ani jeho štiplavá poznámka o mém vyjadřování, ale Jamie v sedle ztuhl.

„Hm, předpokládám, že nebude podnikat žádné další kroky?“ zeptala jsem se. Navzdory Jamieho ujištění, dovedla jsem si představit dragouny v šarlatových uniformách, jak vyrazí z lesa, pobijí Skoty a odvečou mě k Randallovi na výslech. Měla jsem nepříjemný pocit, že Randall je mírně řečeno velmi vynalézavý muž.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Dougal lhostejně. „Má jiné starosti než zabývat se nějakou dámou od Sassenachů, i když docela pohlednou.“ Zvedl obočí a uklonil se s předstíranou galantností. „A nechce dráždit Columa tím, že unese jeho příbuznou,“ dodal věčně.

Příbuzná. Přeběhl mi mráz po zádech, přestože byl parný letní den. Příbuzná náčelníka McKenziů a co horšího, také válečného náčelníka klanu MacKenziů, jenž cválal po mém boku. Na druhé straně jsem teď pravděpodobně spřízněna i s Lordem Lovatem, náčelníkem klanu Fraserů. Ne, kapitán Randall si je jistě dobře vědom, že ze mě nebude mít žádný užitek.

Podívala jsem se na Jamieho, který jel teď přede mnou. Záda měl vzpřímená jako mladý strom a jeho vlasy zářily ve slunci jako měděná přilba.

„Mohlo by to být horší, ne?“ řekl Dougal s ironií v hlase.

O dva dny později jsme rozložili náš tábor na kraji mokřiny blízko jednoho z těch zvláštních žulových útvarů. Jeli jsme celý den, pojedli jen něco málo v sedle koně a každý už se těšil na teplé jídlo.

Jeden z mužů ulovil ráno jelena, jehož pečené maso spolu s tuřínou, cibulí a vším co bylo po ruce, poskytlo výtečnou večeři. Dosyta najedení a spokojení jsme se uvelebili kolem ohně a naslouchali vyprávění a písničkám. Ukázalo se, že Murtagh, jenž zřídka kdy vůbec otevřel ústa, má krásný, jasný tenor. I když bylo těžké ho přemluvit, nakonec k radosti nás všech zazpíval.

Seděla jsem blízko Jamieho na docela pohodlném místě, které jsem si našla mezi kameny. Tábořili jsme na okraji skalního masivu, kde šlo bezpečně ukrýt koně a v bezpečí jsme se tu cítili i my. Když jsem se zeptala, proč nespíme v mnohem pohodlnějším travnatém terénu, Ned Gowan mi sdělil, že se nacházíme poblíž jižní hranice území MacKenziů. A tím pádem také blízko území Grantů a Chisholmů.

„Dougalovi zvědi zjistili, že vzduch je čistý,“ řekl Ned. Stál na velkém kameni a pozoroval západ slunce, „ale nikdy to není tak úplně jisté. Lepší být v bezpečí než později litovat, rozumíte.“

Když Murtagh dopěl svou píseň, začal Rupert vyprávět příběhy. Neměl sice tak lahodný hlas jako Gwyllyn, ale zato nevyčerpatelnou zásobu historek o vílách, duchách, pekelných *tannasg* zjeveních a dalších bájných obyvatelích vysočiny včetně vodních koní. Tyto bytosti, jak jsem pochopila, přebývaly výhradně ve vodě, zvláště pak v okolí brodů, ale mnoho jich žilo také v hlubinách jezer.

„Na východním konci jezera Loch Garve je místo,“ vyprávěl Rupert a díval se pozorně kolem sebe, aby se ujistil, že ho všichni bez výjimky poslouchají, „jež nikdy nezamrzá. Voda je tu docela černá, i když je všude kolem silný led. Je to komín příbytku vodního koně.“

Vodní kůň z jezera Loch Garve, stejně jako většina ostatních, unesl mladou dívku, která si přišla na břeh pro vodu, a stáhl ji do hlubin, aby se stala jeho ženou. Hoře nemine žádnou dívku nebo mládence, kteří se s koněm potkají na břehu a chtějí se na něm projet. Kdo na něho nasedne, nemůže slézt a kůň vkročí do vody, promění se v rybu a odplave do svého domu i s nešťastným jezdcem na svém hřbetě.

„Vodní kůň má zuby jako dravá ryba,“ pokračoval Rupert a pohyboval dlaněmi jako čelistmi, „a živí se plži a vodními rostlinami a vůbec studenými a mokkými věcmi. Má krev chladnou jako voda.“

„Žena vodního koně byla smutná, prokřehlá a hladová ve svém novém domově na dně jezera. Nechutnali jí ani plži, ani vodní řasy. Ale vodní kůň byl docela laskavý, připlaval na břeh jezera blízko domu muže, jenž stavěl obydlí. A když ten muž viděl zlatého koně se stříbrnou uzdou, jenž zářil jako slunce, nemohl odolat, uchopil ho za uzdu a nasedl.“

„Jistěže ho kůň zanesl do hlubin, kde žijí jen ryby. A pak řekl, že jestli se chce dostat zpátky, musí mu postavit ohniště s komínem, aby si jeho žena mohla rozdělat oheň, ohřát ruce a upéci ryby.“

Poslouchala jsem s hlavou položenou na Jamieho rameni, cítila se příjemně ospalá a těšila se do postele, přestože jsme měli jen deky rozložené na kameni. Najednou jsem ucítila, jak se tělo Jamieho napjalo. Položil mi ruku na krk a naznačil, abych byla zticha. Rozhlédla jsem se po táboře, ale nespatričila nic nepatričného. Jen ve vzduchu bylo znát napětí přeskakující z jednoho muže na druhého jako jiskry.

Podívala jsem se na Ruperta, jenž sotva znatelně kývl na Dougala a pokračoval ve vyprávění.

„Stavitel neměl na výběr a udělal, oč byl požádán. Vodní kůň dodržel slovo a zanesl muže zpátky na břeh. A od té doby je žena vodního koně v teple, je šťastná a k večeri peče spoustu ryb. A proto voda ve východní části jezera Loch Garve nikdy nezamrzá, neboť žár z komína rozpustí led.“

Rupert seděl na skále napravo ode mě. Když mluvil, sklonil se, jako by se chtěl podrbat na noze. Neznatelným pohybem uchopil nůž, který ležel v trávě u jeho nohou a ukryl ho v klíně, v záhybech kiltu.

Přitiskla jsem se k Jamiemu a zašeptala mu do ucha. „Co se děje?“

Vzal můj ušní lalůček do zubů a tiše řekl. „Koně jsou neklidní. Někdo je nablízku.“

Jeden z mužů vstal a plížil se ke skále, za níž zmizel. Když se vrátil, opět se posadil, ale zůstal ve střehu. Vstal další z mužů a naklonil se nad kotlík, z něhož vytáhl kousek zvěřiny. V celém táboře bylo znát oživení, muži vstávali a znovu usedali, zatímco Rupert pokračoval ve svém příběhu.

Jamie mě stále držel kolem ramen a já se zkoumavě rozhlížela po okolí. Došlo mi, že se muži přesunuli blíže k místu, kde měli složené zbraně. Všichni sice spali s dýkou, ale meče a pistole na noc odkládali na jedno místo na kraji tábora. Jamieho dvě pistole ležely spolu s mečem několik stop od nás.

Viděla jsem záblesky ohně na lesklé oceli. Zatímco pistole byly docela obyčejné a podobné nosili všichni muži, meč a také dvousečný meč byly unikátní. Už dříve mi je ukazoval s neskrývanou pýchou při jedné z našich zastávek, otáčeje čepelí láskyplně v ruce.

Dvousečný meč byl obvykle zabalený do deky a čouhala jen masivní rukojeť. Zvedla jsem ji a zbraň mi skoro vypadla z ruky. Vážila dobrých patnáct liber, jak mi řekl Jamie.

Zatímco dvousečný meč vypadal opravdu hrozivě, meč s jednou širokou čepelí byl nádherný. Dvě třetiny tvořilo z jedné strany lesklé tepané ostří, které přecházelo do spirálovité rukojetě modře a červeně smaltované. Viděla jsem Jamieho si s mečem hrát, jednou ho držel v pravé ruce při souboji s mužem z klanu, podruhé v levé při zápase s Dougalem. Bylo vzrušující ho pozorovat, jak obratně a elegantně zachází se zbraní, přestože byl poměrně robustní postavy. Ale tuhle jsem při představě, že ne vždy se musí jednat o hru.

Sklonil se ke mně a něžně mě políbil na bradu. Vzal mi hlavu do dlaní a otočil ji směrem ke skále.

„Brzy, alespoň myslím,“ zamumlal, nepřestávaje mě líbat. „Vidíš ten malý otvor ve skále?“ Ano, spatřila jsem štěrbinu ne více než tři stopy vysokou v jinak neporušené skále.

Hladil mě prsty po obličejí a šeptal. „Až řeknu jdi, utíkej tam a ukryj se. Máš dýku?“

Trval na tom, abych si ponechala dýku, kterou mi hodil tu noc v hospodě, přestože jsem namítala, že s ní neumím zacházet a nemám v úmyslu ji kdy použít. Ale Dougal měl pravdu, když říkal, že Jamie je tvrdohlavý.

Měla jsem tedy dýku v kapse pláště. Ze začátku mi vadila při chůzi, tlačila mě na stehně, ale časem jsem si zvykla. Poskakovala nahoru a dolů po mé noze a vědomí, že ji mám, bylo uklidňující.

Jamie zvedl hlavu jako kočka číhající na kořist. Zahlédla jsem, jak se rychle podíval na Dougala a pak opět na mě. Murtagh vstal a důkladně se protáhl. Pak se posadil několik stop ode mě.

Koně za námi neklidně zaržáli. Zřejmě ucítili přítomnost cizích lidí. Ne Angličanů, z nichž jsem měla největší hrůzu, ani banditů z vysočiny, ale Grantů nebo Campbellů, usoudila jsem.

Po kolenou jsem se začala plazit ke skále, až se mi podařilo dostat k malé štěrbíně. Srdce mi tlouklo jako splašené a instinktivně jsem sáhla po dýce v kapse. Neměla jsem vůbec ponětí, jak zacházet s tou dlouhou ostrou zbraní, ale cítila se s ní bezpečněji. Na rukojeti měla zasazený měsíční kámen a bylo příjemné držet ji v dlani. Ale byla jsem si jistá jen tím, že ji držím za správný konec.

Boj byl zpočátku nepřehledný a já vůbec nevěděla, co se děje. Na malém prostranství se pohybovaly křičící mužské postavy, válely se po zemi a pobíhaly sem a tam. Moje útočiště se nacházelo v poměrně dostatečné vzdálenosti od místa nejlítějších bojů a já nebyla ohrožená. Rozhlížela jsem se kolem a uviděla malou příkrčenou postavu, jak se tiskne ke skále. Pevně jsem sevřela dýku, ale vzápětí si uvědomila, že je to Murtagh.

Zřejmě se s Jamiem domluvili, že mě bude střežit. Jamieho jsem nikde neviděla. Většina bojů se pravděpodobně odehrávala ve skalách nebo v blízkosti našich povozů.

Ty byly zřejmě důvodem přepadení. Vozy a koně. Útočníci byli organizovaní a dobře vyzbrojení, což bylo patrné i v dohasínajícím světle ohniště. Kdyby se jednalo o Granty, mohla by to být pomsta za krádež dobytka, kterou spáchal Rupert před několika dny. Když se o ní dozvěděl Dougal, tvářil se znechuceně – ne snad kvůli krádeži samotné, ale obával se, že dobytek nás bude zdržovat na cestě. Chystal se proto prodat ho na trhu v některé z vesnic.

Brzy bylo jasné, že nám útočníci nechtějí způsobit vážná zranění a jde jim jen o koně a zásoby. Příkrčila jsem se jako šelma a opatrně vykukovala ze svého dočasného úkrytu.

Viděla jsem, jak dva nebo tři z útočníků prchají pryč s pytli zrní a vzteklí MacKenziové za nimi cosi pokřikují v galštině. Kolem ohně se srotila početná skupina mužů a boj se znovu rozhořel.

Vypadalo to na tvrdý souboj, ostří mečů a dýk se v matném světle blýskala a bojující strany na sebe pokřikovaly. Po chvíli se mi podařilo se v chumlu mužů trochu zorientovat. Jamie s Dougalem byli v samém středu dění a bojovali jako lvi. Každý z nich držel meč v levé ruce a dýku v pravé a oba si počínali velmi obratně.

Kolem nich byli čtyři muži – nebo pět, bylo těžké je ve tmě spočítat – s krátkými meči a jeden měl dvousečný meč zavěšený na opasku. Dva z mužů měli rovněž pistole.

Bylo jasné, že jdou po Dougalovi nebo Jamiem, nebo po obou. Chtěli je zřejmě dostat živé a žádat za ně výkupné. Proto používali krátké meče, které většinou nezpůsobily tak vážná zranění jako dvousečné meče nebo pistole.

Dougal s Jamiem byli na útok připraveni a čekali se soustředěným výrazem v obličeji. Stáli zády k sobě a kryli si navzájem zranitelnější strany.

Zmítající se řvoucí masa se ke mně pomalu přibližovala. Zalezla jsem do díry, jak nejdále jsem mohla, ale byla sotva dvě stopy hluboká. Koutkem oka jsem zahlédla nepatrný pohyb u skály. Murtagh se zřejmě rozhodl něco podniknout.

Nemohla jsem odtrhnout ustrašený pohled od Jamieho. Přesto jsem zahlédla, jak malý muž vytáhl pušku navyklým pohybem. Zkontroloval pečlivě celý mechanismus, otřel zbraň o rukáv, opřel o předloktí a čekal.

A čekal. Třásla jsem se strachem o Jamieho, jenž předváděl obdivuhodný výkon, divoce uskakoval ze strany na stranu a odrážel útoky dvou mužů, kteří se na něho zaměřili. Proč ten chlap, sakra, nevystřelí? Zuřila jsem vzteky. A pak jsem si uvědomila proč. Vzpomněla jsem si, že náboj z muškety se často vychýlí ze své dráhy.

Moje obavy se vystupňovaly, když jeden z Dougalových protivníků učinil nečekaný výpad a zasáhl ho do zápěstí. Čepel se zasekla do jeho předloktí a on klesl na kolena. Když Jamie viděl, jak strýc upadl, ustoupil o dva kroky zpět a ocitl se blízko skály. Dougal se zkroutil k jedné straně, aniž by se pokusil bránit. Také útočníci se přiblížili k místu mého úkrytu a stanovišti Murtagha.

Vtom Murtagh vystřelil a rána se rozlehla kolem jako úder hromu. Útočníci zůstali překvapeně stát. Jeden z nich se chvíli ani nepohnul a kroutil zmateně hlavou, pak se pomalu posadil a ochable přepadl na záda. Vzápětí se skulil po mírném svahu do doutnajících oharků v ohništi.

Jamie využil moment překvapení a vykopl meč z rukou jednoho z útočníků. Dougal mezitím vstal a oklepal se. Další z útočníků se rozběhl dolů z kopce, aby vytáhl svého spolubojovníka z ohniště. Stále

ještě zbývali tři soupeři proti zraněnému Dougalovi. Rozmáchl se mečem a já zahlédla, jak mu z rány teče krev.

Všichni už byli tak blízko, že jsem viděla Jamiemu do tváře. Byla chladná a soustředěná, zcela pohlcená bojem. Vtom na něj Dougal cosi zakřičel. Jamie se přestal dívat na nepřítele a na zlomek vteřiny pohlédl dolů. Hbitě uskočil, právě včas, aby se vyhnul dobře mířené ráně. Pak se prudce rozmáchl a mrštil mečem před sebe.

Ten se zabodl útočníku do nohy a on jen vyděšeně zíral. Dotkl se nevěřičně ostří, zbraň osahal a pak ji opatrně vytáhl. Šla vytáhnout poměrně snadno, což znamenalo, že rána není příliš hluboká. Muž stále vypadal dost zmateně a rozhlížel se kolem sebe, nechápaje, co se vlastně stalo.

Vzápětí vykřikl, odhodil meč a dal se na útěk. Na zraněnou nohu těžce dopadal. Druhý z útočníků se také rozhlédl, aby zjistil, jaká je situace a pak vzal nohy na ramena, pronásledován Jamiem, jenž se za ním řítí jako lavina. Podařilo se mu vytáhnout obrovský dvousečný meč z deky a mával jím divoce na všechny strany. Za zády měl Murtagha, který něco nevybíravě křičel v galštině a oháněl se krátkým mečem i pistolí.

Situace se rychle uklidňovala a o čtvrt hodiny později už MacKenzieové obhlíželi tábor a sčítali škody.

Nebyly velké, dva koně a tři pytle s obilím. Pro všechny případy však muži zabezpečili povozy před dalším útokem. Největší škodou se jevila ztráta jednoho z mužů.

Myslela jsem si zprvu, že pohřešovaný muž musí být zraněný nebo zabítý, ale po důkladné obhlídce se ukázalo, že byl zajat.

„Unesen,“ poznamenal Dougal mrzutě. „Budou za něj požadovat tučné výkupné.“

„Mohlo to dopadnout hůř,“ řekl Jamie a utíral si zpocený obličej rukávem. „Co by asi řekl Colum, kdyby dostali *tebe*?“

„A kdyby dostali *tebe*, chlapče, nechal bych tě tam a mohl by sis změnit jméno na Granta,“ odsekl Dougal podrážděně. Ale všeobecně se nálada v táboře zlepšovala.

Vyhrabala jsem malou krabici se zdravotnickými potřebami a začala ošetřovat zranění podle závažnosti. Nic opravdu vážného se k mé velké radosti nestalo. Dougalovo zranění bylo pravděpodobně nejhorší.

Ned Gowan pobíhal po táboře s překvapující vitalitou, očividně vzrušený bojem. Skoro si nevšiml, že mu chybí zub, o nějž přišel v nemilosrdném souboji. Byl ale natolik duchapřítomný, že si jej schoval pod jazykem.

„Pro všechny případy,“ vysvětloval a vyplivl vyražený zub do dlaně. Kořen nebyl poškozený a rána v ústech slabě krvácela. Chopila jsem se příležitosti a pevně zasunula zub zpátky na své místo. Malý muž mírně zezelenal, ale nevydal ani hlásek. Lokl si pořádně whisky, aby dáseň dezinfikoval a trochu se vzpamatoval.

Začala jsem ošetřovat zraněného Dougala. Nejdřív jsem ránu podvázala, aby přestala krváčet. Byla čistá, ale dosti hluboká. Na okrajích byla vidět slabá vrstva podkožního tuku a rána samotná vnikla asi jeden palec do svalů. Naštěstí nebyly poškozeny žádné životně důležité cévy, ale bylo třeba ji zašít.

V táboře nebylo k dispozici nic, jen jakási tenká jehla nebo šídlo, jímž sešívali muži popruhy. Zatvářila jsem se pochybovačně, ale Dougal jen natáhl ruku a otočil hlavu stranou.

„Mně obecně krev nevádí,“ ujistil mě, „ale mám jisté problémy, když vidím svoji vlastní.“ Seděl na skále se zatnutými zuby, aby se mu netřásla brada. V noci se citelně ochladilo, ale on se potil a po čele mu stékaly krůpěje potu. Po nějaké době mě požádal, abych na chvíli přestala, sehnul hlavu a vyzvracel se za kámen. Pak opět natáhl zraněnou paži a klidně seděl.

Naštěstí nám jeden z majitelů hostince dal místo peněžité renty soudek whisky, která teď přišla vhod. Použila jsem ji k dezinfekci některých otevřených ran a pak nechala pacienty léčit se, jak uznají za vhodné. Také já jsem si vydatně přihnula, když se mé léčení chýlilo ke konci. Pak jsem se zabalila do deky a ulehla ke spánku. Měsíc na obloze jasně svítil a já se třásla částečně zimou i vyčerpáním. Byl to úžasný pocit mít Jamieho po svém boku, ležet v jeho objetí a dotýkat se jeho velkého teplého těla.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Ne, to byl Malcolm Grant a dva jeho chlapci – toho staršího jsem zranil na noze. Teď už jsou doma v posteli,“ dodal. Hladil mě po vlasech a měkce řekl. „Udělalala jsi dnes ohromný kus práce, děvče. Jsem na tebe pyšný.“

Přitiskla jsem se k němu a objala ho kolem krku.

„Ne tak pyšný jako já na tebe. Byl jsi úžasný, Jamie. Nikdy jsem nic takového neviděla.“

Nic neřekl, ale věděla jsem, že má radost.

„Jen takové přepadení, Sassenachová. Takových jsem od svých čtrnácti let zažil už spoustu. Je to jen zábava. Když stojíš proti někomu, kdo tě opravdu chce zabít, je to horší,“ dodal po chvíli.

„Zábava,“ hlesla jsem. „Ano, snad.“

Pevněji mě sevřel v náručí a jednou rukou mi sjel dolů po těle a začal zvedat sukni. Napětí z boje vystřídal jiný druh vzrušení.

„Jamie! Tady ne!“ řekla jsem, odtáhla se a opět si sukni stáhla.

„Ty jsi unavená, Sassenachová?“ zeptal se účastně. „Neměj strach, nebude to trvat dlouho.“ Teď se po mně sápal oběma rukama a opět mi vyhrnul sukni.

„Ne!“ opakovala jsem a vystrašeně se rozhlédla po dvaceti mužích spících kolem. „Nejsem unavená, ale...“ zajíkla jsem se, když mi jeho horká ruka vjela mezi nohy.

„Pane,“ řekl rozechvěle. „Je to kluzké jako vodní sliz.“

„Jamie! Je tu s námi dvacet mužů!“ vykřikla jsem potichu.

„Probudíš je, když budeš pořád mluvit.“ Převalil se na mě a přitiskl mě ke skále. Koleny vězel mezi mými stehny a začal jemně vnikat dovnitř. Přestože jsem nechtěla, nohy samovolně povolily. Dvacet sedm let výchovy nebylo nic proti sta tisícům roků instinktu. Zatímco má hlava měla vážné námitky, moje tělo se chovalo naprosto pudově a ochotně se podvolilo. Jamie mě políbil dlouze a smyslně a jeho jazyk vnikl hluboko do mých úst.

„Jamie,“ zaprotestovala jsem. Odepnul si kilt a silně mi stiskl ruce.

„Kristepane,“ vydechla jsem vzrušeně.

„Boj tě pořádně rozparádí. Chceš mě, ne?“ zeptal se. Bylo by nesmyslné to popírat a Jamie to věděl.

„Hm... ano... ale...“

Pevně mě chytil za obě ramena.

„Buď zticha, Sassenachová,“ řekl rozhněvaně. „Nebude to trvat dlouho.“

Netrvalo. Dosáhla jsem vyvrcholení po prvním mocném vniknutí. Začala jsem mu nehty do zad a kousala látku jeho košile, abych hlasitě nekřičela. Asi po deseti nárazech byl hotový také on. Překulil se na stranu a třásl se.

V uších mi znělo bušení krve a stejně jsem cítila také v rozkroku. Jamieho ruka mi spočívala na prsou, bezvládná a těžká. Otočila jsem hlavu a zahlédla matnou postavu strážce opírajícího se o skálu na vzdálené straně ohniště. Taktně se díval jinam. Byla jsem šokována zjištěním, že mi to nevádí. Divila bych se, kdyby mi to začalo vadit ráno.

Po rozbřesku se každý choval jako obvykle, i když se muži pohybovali poněkud těžkopádněji po včerejším náročném boji a nepohodlném spánku na kamenech. Všichni byli dobře naladěni včetně těch, kteří utrpěli zranění.

Všeobecné veselí se zvětšilo, když Dougal oznámil, že dnes pojedeme jen k nedalekému lesíku, který jsme mohli vidět z vršku skály. Tam napojíme a nakrmíme koně a trochu si odpočineme. Zajímalo mě, jestli taková změna plánu nenaruší Jamieho schůzku s tajemným Horrocksem, ale on se tvářil naprosto nevzrušeně.

Den byl zamračený, ale nepršelo a vzduch byl teplý. Když jsme rozbili nový tábor a obstarali koně, zkontrolovala jsem všechna zranění a pak byl každý ponechán svému osudu. Někteří muži si lehli do trávy, aby se trochu prospali, jiní se vydali na lov nebo rybařit.

Seděla jsem pod stromem a hovořila s Jamiem a Nedem Gowanem, když jeden z mužů vstal a hodil Jamiemu něco do klína. Byla to dýka s měsíčním kamenem.

„Je tvoje, chlapče?“ zeptal se. „Našel jsem ji ve skalách dnes ráno.“

„Musela mi vypadnout během té vřavy,“ řekla jsem omluvně. „A stejně bych nevěděla, jak ji použít. Nejspíš bych se sama probodla, kdybych se o to pokusila.“

Ned si Jamieho nespokojeně měřil přes skla brýlí.

„Tys jí dal dýku a nenaučil ji s ní zacházet?“

„Nebyl čas v posledních dnech,“ bránil se Jamie. „Ale Ned má pravdu, Sassenachová. Měla by ses naučit zacházet se zbraněmi. Na cestě se může stát všechno, jak jsi měla možnost vidět včera v noci.“

Tak jsme vyrazili do středu tábořiště a lekce začala. Když viděli, co se děje, někteří z mužů vstali a přišli se podívat a radit. V krátké době

jsem dostala desítky instrukcí a všechny se týkaly technických postupů. Po nějaké době vzájemných diskuzí muži souhlasili s tím, aby se mým učitelem stal Rupert, jenž umí s dýkou zacházet nejlépe.

Našel rovné místo, kde nebyly žádné kameny ani stromy a předvedl mi práci s dýkou.

„Podívej, děvče,“ řekl. Sevřel dýku prostředním prstem a palec držel pod rukojetí. „Takhle poznáš, v jakém místě ji máš držet, aby ti dobře padla do ruky.“ Zkusila jsem to samé. Pak mi ukázal rozdíl mezi ránou shora a bodnutím zezdola.

„Můžeš dýku použít oběma způsoby. Seshora je to vhodné, jen když stojíš nad někým a máš k tomu dostatečný prostor.“ Zkoumavě si mě měřil, ale pak zakroutil hlavou.

„Jo, na ženskou jsi docela vysoká, ale i když dosáhneš protivníkovi ke krku, nemáš dost síly ho probodnout, musel by sedět. Lepší je bodnout zezdola.“ Vytáhl si košili a odhalil velké chlupaté břicho lesknoucí se potem.

„Tady,“ pokračoval, ukazuje si pod hrudní kost, „je nejvhodnější místo pro zásah, když bojuješ s někým tváří v tvář. Bodni přímo a tak silně, jak jen můžeš. Ostří vnikne do srdce a protivník je v minutě mrtvý. Problém je, když zasáhneš prsní kost. Čepel se zabodne dovnitř, ty přijdeš o zbraň a soupeř neutrpí žádné smrtelné zranění a zaútočí na tebe. Murtaghu! Ty máš hubená záda, pojď sem! Ukážeme děvčeti, jak nejlépe bodnout do zad.“ Otočil nevrlého Murtagha zády k sobě, vysoukal mu špinavou košili a ukázal na hrbolatou páteř a vystouplá žebra. Přejel tlustým ukazováčkem po spodní kosti a Murtagh překvapeně vykřikl.

„Tohle místo na zádech. Vidíš všechna žebra a tak, ale je velmi obtížné zasáhnout nějaké životně důležité místo. Když vrazíš nůž mezi žebra, je to jedna věc, ale je těžší, než by se mohla zdát. Tady pod posledním žebrem už začínají ledviny. Bodni ho tam a padne jako podřátý.“

Pak mě Rupert učil zacházet s dýkou v různých pozicích a situacích. Muži se střídali jako oběti mých útoků, a když se mi nějaký zvláště povedl, výskali radostí. Většinou leželi na trávě nebo ke mně byli obráceni zády, takže jsem je mohla přepadnout. Také na mě útočili zezadu a předstírali, že mě škrtní a já je mohla bodnout do břicha.

Přihlízející mě nadšeně povzbuzovali a Rupert instruoval a radil.

„Bodni vši silou, děvče,“ říkal. „Nemusíš dýku vytáhnout, pokud to není naléhavé. A když je někdo příliš pomalý, dostane to, co si zaslouží.“

Zpočátku jsem se bála a počínala si opatrně, ale Rupert byl dobrý učitel a trpělivě a neúnavně všechno předváděl znovu a znovu. Chvillemi se schválně tvářil oplzle, když mě bral kolem pasu, ale byl tak zaměstnán výcvikem, že na žádné další vylomeniny neměl čas.

Dougal seděl pod stromem, hladil si zraněnou ruku a trousil štiplavé poznámky. Ale byl to on, kdo navrhl použít figurínu.

„Dejte jí něco, do čeho může skutečně bodnout,“ řekl, když jsem nacvičovala bodání do plic a břicha. „Poprvé je to vždycky šok.“

„Jo, to je,“ souhlasil Jamie. „Odpočiň si trochu, Sassenachová, já zatím něco seženu.“

Zamířil k vozům, které hlídali dva ozbrojení muži a společně začali živě debatovat a gestikulovat a vytahovali věci z povozu. Úplně vyčerpaná jsem padla pod strom vedle Dougala.

Ten pokývl hlavou a slabě se usmál. Jako většina mužů, ani on se na cestě neholil a husté strniště tmavých vousů mu vyrůstalo kolem úst a zvýrazňovalo plný spodní ret.

„Tak jak je?“ zeptal se, ale jistě nemínil probíhající lekci.

„Dost dobré,“ odpovíděla jsem obezřetně. Dougal letmo pohlédl na Jamieho stojícího u vozů

„To manželství chlupci svědčí,“ poznamenal.

„Ano, myslím, že se už docela uzdravil,“ řekla jsem chladným tónem. Ústa se mu zkřivila do úšklebku.

„A tobě také, děvče. Dobré řešení pro oba, zdá se.“

„Zejména pro vás a vašeho bratra. A co tomu Colum řekne, až se to dozví?“

Dougal se zasmál. „Colum? Myslím, že bude jen rád, že má takovou příbuznou v rodině.“

Figurína byla hotová a já se vrátila k tréninku. Mým fiktivním protivníkem byl pytel vlny velikosti dospělého muže uprostřed stažený provazem. Nejdříve figurínu přivázali ke stromu a já do ní vehementně bodala dýkou, pak ji hodili na mě a já na ni útočila ze země.

Jamie se ale nezmínil, že do pytle vložili také několik kusů dřeva, které simulovaly lidské kosti.

Prvních několik úderů se mi příliš nepovedlo a pytel se ukázal být tvrdší, než zprvu vypadal. Při dalším z pokusů se mi ale podařilo zasáhnout jeden z kusů dřeva.

Nejdřív jsem si myslela, že mi ochrnula ruka. Náraz byl velmi silný a dýka mi vypadla z dlaně. Celé předloktí mi ztuhlo, ale brzy mě začalo brnět a dalo se jím pohybovat.

„Ježíš H. Roosevelt Kristus,“ řekla jsem. Omráčeně jsem stála a držela si loket, za což jsem sklidila všeobecný posměch. Jamie mě vzal za rameno a masíroval mi paži, předloktí a zápěstí.

„V pořádku,“ řekla jsem a mrzutě si třela svrbějící pravou ruku. „Co děláte, když zasáhnete kost a ztratíte při tom dýku? Existuje nějaký návod, jak se s touhle situací vypořádat?“

„Jo, existuje,“ řekl Rupert šklebě se. „Vytáhneš levou rukou pistoli a toho bastarda zastřelíš.“ Po těch slovech následovaly salvy smíchu, které jsem se snažila ignorovat.

„Dobrá,“ řekla jsem pokud možno klidně. Ukázala jsem na dlouhou pistoli, kterou Jamie nosil na levém boku. „Můžete mi předvést, jak se nabíjí a jak se z ní střílí?“

„Já ne,“ řekl Jamie.

„Proč ne?“ zeptala jsem se mrzutě.

„Protože jsi ženská, Sassenachová.“

Při těch slovech jsem zlostí zrudla. „Ach, ano?“ opáčila jsem sarkasticky. „Myslíš, že ženské nejsou dost chytré na to, aby pochopily, jak se střílí z pistole?“

Ušklíbl se koutkem úst a zvažoval odpověď.

„Vadilo by mi to,“ řekl konečně. „Mohla by sis ublížit.“

Rupert mlaskl jazykem a obrátil se na nás oba. „Nebud' blázen, Jamie. A co se týče tebe, děvče,“ řekl mírně, „není to proto, že ženské jsou hloupé, ačkoli některé skutečně jsou, ale jsou malé.“

„Hm,“ opáčila jsem našťvaně. Jamie si odplivl a vytáhl pistoli z pouzdra. Zblízka vypadala opravdu obrovská, dobrých osmnáct palců těžkého železa. „Podívej,“ řekl a držel zbraň přede mnou. „Uchopíš ji tady, opřeš o předloktí a díváš se tudy. A když zatáhneš za spoušť, nakopne tě jako mezek. Jsem o dost vyšší než ty a o hodně těžší, ale když z ní vystřelím, modřiny mám po celé ruce. Tebe by výstřel mohl porazit nebo tě zranit v obličeji.“ Zatočil pistolí v ruce a uložil ji zpátky do pouzdra.

„Rád bych tě to naučil,“ řekl a zvedl obočí, „ale víc se mi líbíš, když máš všechny zuby. Máš moc hezký úsměv, Sassenachová.“

Poněkud rozmrzele jsem přijala i další rozhodnutí mužů, že také krátký meč je příliš těžký na to, abych s ním dovedla účinně zacházet. Přijatelnou se zdála být pouze menší dýka *sgian dhu* a já jednu takovou obdržela. Čepel byla tenká a ostrá, vykovaná z tmavého železa a zhruba tři palce dlouhá a zasazená do dřevěné rukojeti. Nacvičovala jsem znovu a znovu, jak ji co nejrychleji vytáhnout ze sukně, zatímco mě muži kriticky pozorovali. Po nějaké době jsem operaci dokonale zvládla, rychlým pohybem jsem dýku vytáhla a přikrčila se, připravená podříznout nepříteli krk.

Nakonec jsem byla uznána způsobilou a bylo mi dovoleno zasednout k večeři uprostřed mužů, kteří mi srdečně blahopřáli – pouze s jednou výjimkou. Murtagh pochybovačně kroutil hlavou.

„Stále tvrdím, že jedinou vhodnou zbraní pro ženskou je jed.“

„Snad,“ přitakal Dougal, „ale v souboji jeden proti jednomu to nestačí.“

19

Vodní kůň

Příští noc jsme tábořili na břehu jezera Loch Ness a já měla zvláštní pocit, když jsem to místo znovu spatřila. Téměř nic se tu nezměnilo. Jen modřiny a olše byly uprostřed léta zelenější než při návštěvě s Frankem koncem jara. Květiny nebyly něžně růžové a bílé jako tehdy v květnu, ale většinou sytě žluté. Zvláště keře janovce, které tu hojně rostly. Obloha byla blankytně modrá, ale hladina jezera stejně tmavě modrá a odrážely se v ní stromy a keře rostoucí na březích a na lesklé vodní ploše se neznatelně chvěly.

Na jezeře plulo dokonce i několik plachetnic. Nejbliže k nám byl hrubý, na okrajích kůží lemovaný člun.

Stejně to tu také vonělo směsicí jehličí, hnijícího listí, čerstvé vody a mrtvých ryb. Atmosféra celého místa byla tajemná a zvláštní a muži stejně jako koně ji cítili. Nálada v táboře byla dosti stísněná.

Našla jsem příhodné místo na spaní pro sebe i Jamieho a vypravila se k jezeru umýt si před večeří ruce a obličej.

Břeh se příkře svažoval a byl pokrytý velkými kusy kamenů, jež dole tvořily jakési molo. U jezera byl příjemný klid, hluk z tábora sem nedoléhal a já usedla do trávy a těšila se z pocitu soukromí. Od sňatku s Jamiem jsem takových chvil zažila poskrovnu.

Trhala jsem bezděčně lístky z nízko visících větví a házela je do vody, když jsem uviděla, jak se hladina pod skálou lehce rozvlnila, jako by ji zčeřil vítr.

Asi deset stop ode mě se z vody vynořila velká hlava. Spatřila jsem, jak voda stéká po hřbetě ohnutého krku. Přestože se vše odehrávalo v dosti velké vzdálenosti, pod hladinou jsem zřetelně zahlédla masivní pohyb. Hlava sama zůstávala téměř v klidu.

Také já jsem tiše stála a nehýbala se. Bylo zvláštní, že jsem se vůbec nebála. Cítila jsem podivné spříznění s tím zjevením pocházejícím z mytických časů. Zapadlé oči, které viděly už moře a oceány eocénu, oči zakalené a temné za scvrklými víčky. Pocit spřízněnosti se mísil s pocitem naprosté neskutečnosti. Kůži mělo stvoření jemnou a hladkou, temně modrou a místy přecházela do barvy smaragdu a zářivě se leskla. A zvláštní zapadlé oči byly zbarveny jako jantar a byly velmi krásné.

A tak odlišné od malých, zahnědlých očí repliky, kterou jsem obdivovala v přírodovědné expozici Britského muzea. Ale tvarově byl tvor nezaměnitelný. Barvy už začínaly blednout a měkká, ohebná kůže a svaly ochably a zpráchnivěly, ale kosti zůstaly. Věrná podoba dávného vodního tvora a důkaz jeho síly a mohutnosti.

Obrovské chřípí se náhle zachvělo, jak se stvoření nadechlo a opět se ponořilo. Zůstala po něm jen zčeřená voda na temné hladině jezera.

Když bájný tvor zmizel, vydala jsem se bezděčně k místu jeho zjevení, abych ho snad ještě spatřila. Zastavila jsem se na malém skalním výčnělku vyčuhujícím z vody a fascinovaně zírala na stále mírně zčeřenou hladinu.

Chvíli jsem tak stála, nespouštějíc oči z vody. „Sbohem,“ zašeptala jsem po chvíli do naprostého ticha, otočila se a vydala zpátky do tábora.

Na vrcholu svahu jsem spatřila mužskou postavu. Zprvu jsem nevěděla, o koho se jedná, ale pak jsem v muži poznala jednoho

z našich honáků. Jmenoval se Peter, stál nehnutě a v ruce držel vědro. Byla jsem v pokušení zeptat se ho, jestli tajemného tvora také viděl, ale výraz a barva jeho obličeje mluvily za všechno. Tvář měl křídově bílou, pokrytou kapkami potu. Oči vytřeštěné jako splašený kuň a ruce se mu třáslly tak, že skoro neudržel prázdné vědro.

„To je v pořádku,“ řekla jsem, když jsem se přiblížila na dosah. „Už je pryč.“

Místo, aby se mi podařilo ho uklidnit, ještě více zpanikařil. Upustil vědro, padl na kolena a začal se křížovat.

„Mějte slitování, paní,“ koktal vyděšeně. K mému překvapení si lehl tvář k zemi a chytil mě za lem sukně.

„Nebuďte směšný,“ řekla jsem přísně. „Vstaňte.“ Jemně jsem ho šťouchla palcem nohy, ale on se roztřásl jako osika. Stále se tiskl k zemi jako k smrti vylekané zvíře. „Vstaňte,“ opakovala jsem. „Hlupáku, je to jen...,“ odmlčela jsem se a usilovně přemýšlela. Kdybych mu řekla latinský název tvora, možná by ho to uklidnilo.

„Je to jen vodní zvíře,“ řekla jsem konečně, chytila ho za ruku a tahala ze země. Pak jsem nabrala vodu do vědra, protože on se za žádnou cenu nechtěl přiblížit k jezeru. Cestou zpátky do tábora šel za mnou v uctivé vzdálenosti a po příchodu se okamžitě vydal ke svým mulám, stále mě nespouštěje z očí.

Muž byl tak vyděšený, že se ani nedokázal se svým zážitkem svěřit ostatním. Zprvu jsem myslela, že to udělám já, ale brzy jsem usoudila, že by to nebylo šťastné. Zatímco Dougal, Jamie a Ned byli vzdělaní lidé, ostatní patřili často k negramotným obyvatelům vysočiny a pocházeli ze všech možných koutů území MacKenziů. Byli to odvážní bojovníci a zdatní válečníci, ale většinou tak primitivní a pověřiví jako někteří obyvatelé Afriky a Středního východu.

Snědla jsem mlčky večeři a odebrala se do postele. Peter na mě neustále upíral svůj bázlivý pohled.

Opuštěné mokřiny

Dva dny po přepadení jsme zamířili na sever. Blížili jsme se k místu setkání s Horrocksem a Jamie se zdál být co chvíli nesoustředěný, snad přemýšlel o tom, jak důležité novinky pro něj anglický dezertér bude mít.

Hugha Munra jsem od té doby neviděla, ale když jsem se předešlou noc vzbudila, Jamie vedle mě nebyl. Chtěla jsem zůstat vzhůru a čekat, až se vrátí, ale usnula jsem, když měsíc zašel za mraky. Ráno už ležel vedle mě a na své dece jsem našla malý balíček v tenkém papíru ozdobený pérem z datla. Opatrně jsem ho rozbalila a uvnitř objevila velký neopracovaný jantar. Jedna strana byla vyhlazená a naleštěná a byl na ní tmavý obrys vodní vážky, vystupující na světlém pozadí.

Pokračovala jsem v rozbalování a našla zprávu psanou na špinavém papíře malým, překvapivě úhledným písmem.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se Jamieho, když jsem luštila podivná písmena a značky. „To bude asi v galštině.“

Opřel se o loket a text si pozorně prohlížel.

„To není v galštině. Je to latinsky. Munro byl učitelem předtím, než se dostal do tureckého zajetí. Je to úryvek z Catulla.“

*... da mi basia mille, diende centum,
dein mille altera, dein secunda centum*

Začal překládat a zrudly mu ušní boltce.

*Nech milostné polibky dlít
na našich ústech a snít
o tisíci a stu nových dotyků
o stu a tisíci sladkých polibků.*

„Je to poněkud vytríbenější styl, než jsi zvyklý používat, drahoušku,“ řekla jsem pobaveně.

„Cože?“ ohradil se Jamie.

„Nevadí,“ opáčila jsem. „Našel Munro Horrockse?“

„Jo, našel. Je to zařízení. Setkám se s ním na jednom místě v horách, které znám, asi míli nebo dvě nad Lag Cruime. Během čtyř dnů, jestli se nestane nějaká nepříjemnost.“

Zmínka o nepříjemnosti ve mně vyvolala mírnou nervozitu.

„Myslíš, že je to bezpečné? Mám na mysli, jestli Horrocksovi věříš?“

Posadil se a rozespale si mnul oči.

„Anglickému dezertérovi? Bůh ví. Dovedu si představit, že mě udá Randallovi ihned po schůzce, aby za mě dostal odměnu, i když vrátit se k Angličanům není pro něj jednoduché. Dezertéry oběsí. Ne, nevěřím mu. Proto jsem jel na tuhle cestu s Dougalem místo toho, abych Horrockse vyhledal sám. Kdyby se ten muž o něco pokusil, alespoň mám společnost.“

„Hm.“ Nebyla jsem si jistá, že Dougalova přítomnost je zárukou nějakého bezpečí.

„Dobrá, pokud si to myslíš,“ dodala jsem pochybovačně. „Nepředpokládám, že by Dougal využil příležitost a zastřelil tě.“

„Už to udělal,“ opáčil Jamie lhostejně, zapínaje si košili. „Ovazovala jsi mi tu střílnou ránu.“

Vypadl mi hřeben z ruky.

„Dougal! Myslela jsem, že tě postřelili Angličané.“

„Ne, Angličané na mě vystřelili,“ opravil mě. „Ale nemohu s určitostí říci, že to byl Dougal, kdo mě postřelil, možná to byl Rupert – je nejlepším střelcem v Dougalově týmu. Když jsme utíkali od Angličanů, došlo mi, že se nacházíme blízko území Fraserů. Napadlo mě, že bych mohl té příležitosti využít. Takže jsem se odtrhl od zbytku skupiny a zamířil vlevo. Ale kulka mě zasáhla zezadu. Dougal, Rupert a Murtagh jeli tehdy za mnou a Angličané jeli před námi. Když jsem spadl z koně, skutálel jsem se dolů z kopce a skoro jsem jim přistál u nohou.“ Sklonil se nad plným vědrem, které jsem donesla od jezera, a studenou vodou si opláchl obličej. Pak na mě zamrkal a zašklebil se. Po tvářích mu stékaly drobné kapky vody.

„Dougalovi dalo dost práce přivést mě zpátky. Ležel jsem na zemi, cítil se bídně a on stál nade mnou, tahal mě za opasek, aby mě postavil za nohy a ještě k tomu musel šermovat s anglickým dragounem, který mě chtěl také dostat. Dougal ho zabil a vysadil mě na svého koně.“

Jamie potřásl hlavou. „Všechno to bylo nějaké divné a odehrálo se to jakoby v mlze. Jediné, na co se přesně pamatuji, byla lítost, kterou jsem cítil kvůli koni, jenž musel nést do kopce čtyři sta liber živé váhy.“

Byla jsem jeho vyprávěním mírně zděšena.

„Ale... kdyby tě Dougal chtěl zabít, mohl to tehdy udělat.“

Jamie nic neříkal, jen vytáhl ostrou břitvu, kterou mu půjčil Dougal. Rukou rozčeřil vodu ve vědru, navlhčil si tváře a nasadil výraz mučedníka, jaký mají muži, když se holí.

„Ne, neudělal by to před ostatními muži. A kromě toho Dougal i Colum nutně nepotřebují, abych byl mrtvý – zejména Dougal.“

„Ale...“ hlava se mi zatočila, kdykoli jsem začala přemýšlet o složitých příbuzenských vztazích ve skotských rodinách.

Jamiemu nebylo příliš rozumět, poněvadž si holil bradu s hlavou nakloněnou k jedné straně.

„To je Lallybroch,“ vysvětloval a volnou rukou si osahával oholenou tvář. „Kromě toho, že je tam úrodná půda, usedlost leží na úpatí horského průsmyku. Je to jediný použitelný přechod přes vysočinu v okruhu dvaceti mil. Je to skutečně cenný kus země. Kdybych zemřel, aniž bych se oženil, vrátila by se půda Fraserům.“

Holil si krk a křenil se. „Ne, já jsem pro bratry MacKenziovy tvrdý oříšek. Na jedné straně představuji hrozbu pro mladého Hamishe, jenž je potenciálním nástupcem náčelníka klanu, a v tom případě by mě raději viděli mrtvého. Na druhé straně by chtěli, abych v případě války bojoval za ně – ne za Frasery, a to bych musel být živý. Proto mi zřejmě chtějí pomoci s Horrocksem. Nemohu s Lallybrochem nic dělat, dokud stojím mimo zákon, přestože půda je pořád moje.“

Složila jsem deky, zmatená nepřehlednými vztahy a intrikami – nebezpečnými – jimiž Jamie zatím procházel s takovou nonšalancí. A pak mě napadlo, že už se netýkají pouze jeho samotného.

„Říkal jsi, že pokud bys zemřel před svatbou, půda by se vrátila Fraserům,“ uvažovala jsem nahlas. „Ale ty ses oženil, kdo tedy...“

„To je pravda,“ přitakal a významně se na mě podíval. Ranní slunce zbarvilo jeho vlasy do zlatavé a měděné barvy. „Kdybych byl zabit, Sassenachová, Lallybroch je tvůj.“

Mlha se rozplynula a bylo nádherné slunečné ráno. Ve vřesovišti štěbetali ptáci a my jeli po široké cestě, pokryté silnou vrstvou prachu, do něhož se měkce bořila kopyta koní.

Jamie jel blízko mě, minuli jsme malou skálu a on kývl směrem doprava.

„Vidíš tu paseku dole pod námi?“

„Ano.“ Bylo to malé travnaté místo mezi borovicemi, duby a osikami nedaleko od cesty.

„Je tam pramen a malé jezírko pod stromy a měkká tráva. Velmi příjemné místo.“

Tázavě jsem na něho pohlédla.

„Na oběd je ještě brzy, ne?“

„To jsem neměl přesně na mysli.“ Jamie, jak jsem si stačila všimnout, se nikdy nenaučil mrkat pouze jedním okem. Místo toho mhouřil vážně oči a vypadal jako velká sova.

„A co jsi *měl* na mysli?“ zeptala jsem se podezíravě, ale setkala se jen s jeho nevinným modrým pohledem.

„Tak jsem si představil, jak bys vypadala... v trávě... pod stromy... u vody... sukni vyhrnutou až do pasu.“

„Hm,“ opáčila jsem.

„Řeknu Dougalovi, že půjdeme pro vodu.“ Vyrázil rychle dopředu a ve chvílce se vrátil s několika koženými láhvemi. Slyšela jsem Ruperta, jak na nás něco křičí v galštině, když jsme sjížděli dolů z kopce, ale nerozuměla jsem mu.

Dojela jsem na paseku jako první. Sesedla jsem z koně a lehla si do trávy se zavřenýma očima. Jamie dorazil o chvíli později a slezl z koně. Poplácal ho po hřbetě, povolil uzdu a poslal koně pást. Pak si klekl na kolena do trávy vedle mě. Objala jsem ho kolem krku a přitáhla k sobě.

„Musíme být rychlí,“ řekla jsem. „Divili by se, proč nám trvá tak dlouho nabrat vodu.“

„Nebudou se divit,“ řekl Jamie, rozvazuje mi spodničku navyklým způsobem. „Vědí to.“

„Jak to myslíš?“

„Neslyšela jsi, co na nás křičel Rupert?“

„Slyšela jsem ho, ale nerozuměla.“ Moje galština se za tu dobu hodně zlepšila a já byla schopná rozumět spoustě slov, ale rozhovor byl stále nad mé síly.

„Hm. Není to vhodné pro tvoje uši.“ Obnažil mi prsa a zabořil do nich obličej. Jemně mě kousal a sál bradavky, až jsem to nevydržela a sama si vyhrnula sukni. Teď to bylo jiné než v noci na skále, kde jsem se ostýchala v přítomnosti tolika mužů. Kolem rostly mohutné stromy a my byli dostatečně daleko od naší skupiny. Cítila jsem se v bezpečí a oba jsme se těšili z nepřítomnosti dotěrných očí a uší. Milovali jsme se tak náruživě, že jsem cítila brnění v prstech a ve spáncích mi bušila krev.

Už jsme byli téměř u konce, když Jamie náhle ztuhl. Otevřela jsem oči a viděla obrys jeho hlavy v ostrém dopoledním slunci.

K jeho týlu se tisklo cosi tmavého. Moje oči si pomalu zvykaly na prudké světlo, ale brzy jsem rozeznala hlaveň muškety.

„Vstaň, ty zatracený bastarde.“ Hlaveň se zabořila Jamiemu do spánku. Ten velmi pomalu vstal a tvář měl úplně bílou.

Byli dva. Angličtí dezertéři v rudých kabátcích, jež tvořily součást jejich uniforem. Oba byli vyzbrojení mušketami a pistolemi a měli velkou radost, jaký vzácný úlovek se jim podařilo chytit. Jamie stál s rukama nad hlavou, hlaveň přitisknutou k hrudi. V obličejí neměl vůbec žádný výraz.

„Mohl jsi ho nechat to dodělat, Harry,“ řekl jeden z mužů. Ušklíbl se a obnažil shnilé zuby. „Skončit uprostřed je pro zdraví chlapa škodlivé.“

„Na jeho zdraví mi ani trochu nezáleží. A jemu už to také může být jedno. Tohle je pořádná trefa,“ pokývl směrem ke mně.

Zkažená ústa se zasmála. „Zastřel ho a skoč na to sám.“

Harry, malý podsaditý muž, zašilhal, chvíli přemýšlel a zkoumavě si mě prohlížel. Stále jsem seděla na zemi, kolena u sebe, sukni staženou až ke kotníkům. Pokusila jsem se zapnout živůtek, ale příliš se mi to nedařilo. Konečně se malý muž zasmál a otočil se na svého kumpána.

„Ne, Arnolde. Pojd' sem a drž mušketu u jeho hlavy.“ Arnold poslechl a oplzle se šklebil. Harry položil mušketu na zem a také obě pistole.

Přidržovala jsem si pevně sukni a cítila tvrdý předmět v pravé kapse. Byla to dýka, kterou mi dal Jamie. Měla bych ji použít? Ano, usoudila jsem, hledíc na Harryho trudovitý, zpocený obličej.

Počkám na ten nejpříhodnější okamžik, rozhodla jsem se. Ale pochybovala o tom, jestli Jamie vydrží tak dlouho zůstat v klidu. Na jeho tváři jsem viděla, že se k něčemu chystá a je zřejmě rozhodnutý oba dezertéry v příhodné chvíli zabít.

Snažila jsem se tvářit lhostejně, ale přivřela jsem oči a významně se na Jamieho podívala, aby pochopil, co míním udělat. Na krku mu vystoupily žíly, tvář měl zalitou krví, ale zdálo se, že můj záměr pochopil a sotva znatelně přikývl.

Bránila jsem se, když mě Harry tiskl k zemi a snažila se stáhnout sukni. Rukou jsem se přitom dotýkala dýky v kapse. Surově mě uhodil do tváře a nařídil, abych se nehýbala. Zrudla mi tvář a oči se zalily slzami, ale dýku už jsem pevně svírala v dlani pod záhyby látky.

Ležela jsem na zádech a těžce oddechovala. Soustředila jsem se na svůj nebezpečný úkol a vzpomínala, co jsem se naučila od Ruperta. Musela jsem ho bodnout do zad, byl příliš blízko nade mnou, abych mu dokázala podříznout krk.

Špinavé prsty se mi zaryly do stehen a roztáhly je. V hlavě se mi vybavil Rupertův tlustý prst, jak ukazuje na Murtaghova žebra a slyšela jsem jeho hlas: „Tady, děvče, pod dolním žebrem, blízko páteře. Bodni vši silou a nepřítel padne jako podřátý.“

Už bylo načase. Harryho dech byl horký a odporně páchl. Ohmatával mě surově mezi nohama a chystal se k činu.

„Dobře se dívej, chlapče, abys věděl, jak se to dělá,“ vykřikoval. „Ta tvoje děvka bude sténat jako...“

Objala jsem ho levou rukou kolem krku a přitáhla k sobě. Nůž jsem držela v pravé ruce a vysoko ji zvedla. Pak jsem bodla tak silně, jak jsem mohla. Náraz mi ochromil paži a dýka mi málem vypadla z ruky. Harry zaječel a svíjel se bolestí. Poněvadž jsem neviděla, bodla jsem příliš vysoko a dýka uvízla v žeberní kosti.

Naštěstí jsem měla vyhrnutou sukni a volné nohy, kterými jsem pevně sevřela Harryho zpocená stehna. Chvíli ho tak držela a získala několik drahocenných vteřin na další pokus. Bodla jsem znovu vši silou a tentokrát jsem zasáhla cíl.

Rupert měl pravdu. Harry se vzepjal a pak padl jako podřatý rovnou na mě. Nevydal ani hlásku a jeho tělo připomínalo bezvládný balík. Ze zad mu vytékal slabý pramínek krve.

Arnold byl tak zaujatý zápasem, jenž se odehrával na zemi, že se přestal starat o zajatého Skota, na něhož měl dohlížet. Zatímco jsem se snažila vyprostit zpod bezvládného Harryho těla, Jamie vytáhl *sgian dhu* a podřízl Arnoldovi krk od ucha k uchu.

Pak si klekl vedle mě a pomáhal mi zbavit se mrtvého břemene. Oba jsme se třásli šokem a nervozitou a tiskli se k sobě, neschopni slova. Aniž by cokoli řekl, Jamie mě vzal do náručí a odnesl do trávy za osikovým stromem.

Jemně mě položil na zem a sesul se vedle mě, jako by se mu podlomila kolena. Cítila jsem mrazení po celém těle jako v zimě, když studený vítr proniká do svalů a kostí, a instinktivně se dotkla Jamieho. Zvedl hlavu, obličej měl úplně ztrhaný a zíral na mě, jako by mě viděl prvně v životě. Položila jsem mu ruce na ramena, přitáhl mě k sobě a zasténal či spíše zavzlykal.

Pak jsme se milovali, mlčky a divoce a netrvalo to dlouho. Nebyl to akt lásky, ale nutnost. Oba jsme věděli, že teď nemůže ani jeden z nás zůstat sám. Naše splynutí přehlušilo vzpomínky na smrtelný zápas a dalo nám na chvíli zapomenout.

Leželi jsme v trávě, zmuchlaní a rozcuchaní, umazaní od krve a třásli se, přestože slunce hřálo. Jamie si pro sebe něco tiše mumlal a já zaslechla jen slůvko „promiň.“

„Nebyla to tvoje chyba,“ hlesla jsem, když jsem ho hladila po vlasech. „Je to v pořádku. Oba jsme v pořádku.“ Připadala jsem si jako ve snu, všechno kolem se zdálo být neskutečné a já si mlhavě uvědomovala příznaky šoku.

„Ne, to...“ drmolil. „Ne to... *byla* moje chyba... byl to bláznivý nápad, jít sem bez potřebné ochrany. A nechat tě... to jsem nechtěl. Myslel jsem... Omlouvám se za to, jak jsem tě zneužil. Že jsem na tebe skočil tak brzy po... jako nějaké zvíře. Omlouvám se, Claire... nevím, co..., ale nemohl jsem si pomoci... Jsi tak studená, *mo duinne*, ruce máš jako led. Pojď, zahřeji tě.“

Také je v šoku, pomyslela jsem si. Někteří lidé při tom mluví. Jiní se jen tiše třesou. Jako já. Přitiskla jsem jeho hlavu ke svému rameni, abych ho umlčela.

„To je v pořádku,“ opakovala jsem. „To je v pořádku.“

Nad námi se vynořil stín a oba jsme sebou polekaně trhli. Byl to Dougal, jenž se na nás přísně díval, stoje se zkríženými pažemi. Uhnul taktně pohledem, když jsem si upravovala spodničku a zaměřil se na Jamieho.

„Chápu, že je příjemné potěšit se s vlastní ženou, chlapče, ale když to trvá více než hodinu a my všichni na vás musíme čekat – takové chování tě jednou přivede do neštěstí, chlapče. Ani jste mě neslyšeli přijít a kdyby někdo cizí stál nad tebou a mřil ti pistolí k hlavě, aniž bys to zpozoroval...“

Přestal se svou tirádou a nevěřícně si mě prohlížel. Jamie zrudl jako rak a odváděl Dougala na palouk a vysvětloval tlumeným hlasem. Já se hystericky rozesmála a nedokázala se ovládnout. Přiložila jsem si raději kapesník k ústům, aby nebylo slyšet můj bláznivý chechtot. Dougalova slova u mě vyvolala náhlý výbuch emocí. Otřásala jsem se smíchem, až mě z toho rozbolelo břicho. Po chvíli jsem se posadila a utřela si oči kapesníkem. Nade mnou už stál Dougal s Jamiem a ve tvářích měli vážný výraz. Jamie mi pomohl na nohy a odváděl mě k místu, kde čekali ostatní muži se svými koňmi.

Kromě neustálého nutkání smát se hystericky naprosto všemu, mě nebezpečné setkání s anglickými dezertéry nijak psychicky nepoznamenalo. Od té doby jsem byla pouze opatrnější, když jsem sama odcházela z tábora. Dougal mě ujistil, že v okolí nejsou žádné bandité, neboť se v těchto končinách nepohybují majetní lidé, které by stálo za to okrást. Přesto jsem se nervózně rozhlížela, když se z lesa ozval nějaký podezřelý zvuk a pádila zpátky do tábora, abych byla co nejdříve ve společnosti MacKenziových mužů. V noci jsem teď nacházela uklidnění v jejich hlasitém chrápání, které mě přestalo dráždit a obtěžovat.

Pocítovala jsem však strach z blížící se schůzky s Horrocksem, s nímž se měl Jamie setkat v nejbližších hodinách.

„Zůstat tady?“ protestovala jsem. „Ne, půjdu s tebou.“

„Nemůžeš,“ vysvětloval Jamie trpělivě. „Část družiny se vydá k Lag Cruime spolu s Nedem, aby vybrali rentu. Dougal s několika dalšími muži půjde na schůzku se mnou, aby se předešlo možné lsti. Ale bylo by dobré, aby ses příliš neukazovala, až budete blízko Lag Cruime. Randallovi muži se mohou pohybovat v okolí jezera a nechtěl bych, aby tě odvedli násilím. A co se týká schůzky s Horrocksem, vůbec netuším, co se může stát. Za zatáčkou je docela husté mláží – jsou tam keře a tráva a také voda. Budeš tam mít pohodlí, než se pro tebe vrátím.“

„Ne,“ namítala jsem tvrdošíjně. „Půjdu s tebou.“ Styděla jsem se mu přiznat, že se bojím zůstat sama v jeho nepřítomnosti. Chtěla jsem mu říci, že se bojím především o něho.

„Sám jsi říkal, že netušíš, co se může během schůzky s Horrocksem stát,“ oponovala jsem. „Nechci čekat tady a přemýšlet, co se ti mohlo přihodit. Nech mě jít s tebou,“ trvala jsem na svém. „Slibuji ti, že se někam schovám, abych nebyla vidět. Ale nechci tu zůstat sama a celý den se strachovat.“

Netrpělivě vzdychl, ale přestal mě přemlouvat. Když jsme dojeli k mláží, přinutil mě zastavit a sám sesedl z koně. Oba naše koně uvázal k nízkému stromku. Ignoroval moje hlasité námitky a zmizel mezi stromy. Odmítala jsem slézt ze sedla. Nenechá mě tady, usoudila jsem.

Ostatní muži pomalu mizeli na cestě před námi. Jamie, poučený nedávnou zkušeností s anglickými dezertéry, nechtěl pokračovat v jízdě, aniž by důkladně prohlédl okolí. Rozhrnoval trávu holí a díval se za každý strom. Když se vrátil, odvázal svého koně a vyšvihl se do sedla.

„Je to tu bezpečné,“ prohlásil. „Vlez do houští, Claire, a ukryj sebe i koně. Vrátním se pro tebe, jakmile schůzka skončí. Nevím, jak dlouho bude trvat, ale jistě přijdu do západu slunce.“

„Ne! Pojedu s tebou.“ Nemohla jsem snést pomyslení, že zůstanu sama v lese. Raději bych podstoupila nebezpečí, než úzkostně čekala celé hodiny v mláží. A sama.

Jamie potlačil svoji netrpělivost, uchopil mě za paži a vysvětloval.

„Neslíbila jsi, že mě budeš poslouchat?“ zeptal se jemně.

„Ano, jenže...“ Ale on už postrčil mého koně do houští a stále se přitom rozhlížel kolem.

„Je to velmi nebezpečné a já tě tam nechci, Claire. Budu velmi zaměstnaný a kdyby na to přišlo, nemohl bych tě chránit. Neměl bych na to čas.“ Když viděl můj zkormoucený pohled, vsunul ruku do jezdecké brašny a začal se v ní hrabat.

„Co hledáš?“

„Provaz. Jestli neuděláš to, co říkám, přivážu tě ke stromu, kde budeš čekat, dokud se nevrátím.“

„To bys neudělal!“

„Jo. Udělal.“ Myslel to naprosto vážně. Otřásla jsem se nevolí, ale poslechla a chytila koně za uzdu. Jamie se naklonil a políbil mě letmo na tvář.

„Dávej na sebe pozor, Sassenachová. Máš dýku? Dobrá. Budu zpátky, jakmile to bude možné. A ještě jedna věc.“

„Jaká?“ řekla jsem mrzutě.

„Jestli odtud odejdeš dřív, než se vrátím, nařežu ti zadek koženým opaskem. A měj na paměti,“ dodal a lehce mě štípl do tváře, „nedělám plané výhrůžky.“ To opravdu neměl ve zvyku. Rozjela jsem se pomalu do lesa a ohlížela se za ním. Seděl skloněný v sedle a za chvíli mi zmizel z očí.

Pod stromy byl příjemný chládek a já i kůň jsme zhluboka dýchali svěží vzduch. Byl to jeden z mála skutečně horkých dnů ve Skotsku, kdy slunce praží na bezmračné obloze a mlha se rozplyne už časně ráno. Všude kolem byla spousta ptáků, po levé straně mezi malými duby poskakovaly sýkorky a hlasitě štěbetaly.

Vždycky jsem ráda pozorovala ptáky. Když už mě tu ten panovačný, neochotný hlupák zanechal, alespoň využiji čas a zjistím, jací ptáci tu žijí.

Odstrojila jsem koně a poslala ho pást do šťavnaté trávy na okraji lesíka. Věděla jsem, že sám daleko nepůjde.

V hájku rostly převážně konifery a mladé duby a bylo to ideální místo na pozorování ptactva. Kráčela jsem potichu mezi stromy, stále se na Jamieho vztekala, ale pomalu se uklidňovala při poslechu rozmanitých ptačích hlasů, ozývajících se ze všech stran.

Na vzdálené straně lesík náhle končil na kraji zarostlého srázu. Prolézala jsem obezřetně porostem a kromě ptačího zpěvu jsem zaslechla i vzdálené zurčení vody. Zastavila jsem se na okraji srázu, pod nímž se nacházela rokle s vodopády, které stékaly po skalách

a tvořily dole hnědostříbřitá jezírka. Sešla jsem opatrně po svahu, usedla na břeh jezírka a ponořila nohy do vody. Příjemně chladila, zatímco sluneční paprsky mě hřály na tváři.

Konejšivý klid záhy přerušil křik rehků. Tlusté černé tělíčko proletělo vzduchem. Usmála jsem se, když jsem spatřila párek rehků, jak pronásledují vránu a honí ji sem a tam. Přemýšlela jsem, jestli vrány létají v hejnech a jakým by asi letěly směrem, ponechány samy sobě.

Pak mě to napadlo a skoro jsem zkameněla.

Byla jsem tak zaměstnaná hádkou s Jamiem, že mě až do této chvíle nenapadlo, že nastala situace, o níž jsem snila téměř dva měsíce. Byla jsem sama. A věděla jsem, kde se nacházím.

Rozhlédla jsem se kolem, oči trochu oslepené ostrým ranním sluncem, které zářilo mezi stromy na protějším břehu. Tam byl východ. Srdce mi začalo tlouci o poznání rychleji. Východ byl tam a Lag Cruime přímo za mnou. Jezero Lag Cruime se rozprostíralo čtyři míle severně od pevnosti Fort William. A Fort William ležela necelé tři míle od kopce Craigh na Dun.

Poprvé od svého setkání s Murtaghem jsem věděla, kde jsem – ne více než sedm mil od té zpropadené hory a magického kamenného kruhu. Sedm mil – snad – od domova. Od Franka.

Vyrazila jsem zpátky do lesa, ale na poslední chvíli změnila rozhodnutí. Nemohu se odvážit jít po cestě. Je to příliš blízko Fort William a leží tu několik malých vesnic. Bylo by velmi riskantní někoho cestou potkat. A koně nemůžu použít, pokud se vydám lesem. Začala jsem mít vážné pochybnosti, jestli je možné vzdálenost zvládnout pěšky. Některé skály byly velmi strmé a pod nimi byly řeky a jezera, často hluboké tak, že se nedaly přejít.

Ale byla to ta největší příležitost k návratu, jakou jsem zatím měla. Nemohla jsem jít oklikou, snadno bych se ztratila v divoké krajině. Rozhodla jsem se pro přímý směr.

Žaludek se mi sevřel, když jsem pomyslela na Jamieho. Bože, jak bych to mohla udělat? Opustit ho beze slova vysvětlení a omluvy? Jednoduše zmizet po všem, co pro mě udělal?

Napadlo mě, že když na místě nechám koně, bude si myslet, že jsem neodešla dobrovolně. Mohl by usoudit, že jsem byla zabita nějakou dravou šelmou – nahmatala jsem dýku v kapse sukně – nebo třeba

unesena bandity. A když zmizím beze stopy, časem na mě zapomene a znovu se ožení. Možná si vezme krásnou Laoghaire na Leochu.

Bylo absurdní, že pomyšlení na Jamieho s Laoghaire v posteli mě rozlítostnilo stejně jako myšlenka, že ho opustím. Nadávala jsem si do idiotů, ale nemohla jsem si pomoci a představovala si její milý kulatý obličej rozpálený touhou a ruce Jamieho, jak se noří do dlouhých plavých vlasů.

Zatnula jsem zuby a odhodlaně setřela slzy z tváří. Neměla jsem čas na nějaké citové výlevy. Musím vyrazit hned, dokud mohu. Doufala jsem, že na mě Jamie zapomene. Věděla jsem, že já na něho nikdy. Ale teď ho musím vytěsnit z mysli, nebo se nedokážu soustředit na obtížný úkol, který mě čeká.

Obezřetně jsem se vydala na cestu dolů po příkrém svahu, klesajícím k jezeru. Zvuk pramene vyvěrajícího ze skály přehlušoval štěbetání ptáků. Cesta byla obtížná, ale dole u vody už poněkud schůdnější. Břeh byl blátivý a kamenitý, ale průchodný. O něco dále jsem zjistila, že budu muset vkročit do vody a přeskakovat z kamene na kámen. Po chvíli se břeh opět rozšířil natolik, že jsem mohla pokračovat po pevné zemi.

Celou dobu jsem usilovně přemýšlela, kolik času mi na cestu zbývá. Jamie říkal, že se nevrátí před západem slunce. Čekaly mě tři až čtyři míle k Lag Cruime, ale netušila jsem, v jak složitém terénu. Také nebylo jasné, jak dlouho může trvat schůzka s Horrocksem, pokud na ni vůbec přijde. Ale měl by, přesvědčovala jsem sama sebe. Hugh Munro o tom byl také přesvědčen a přestože vypadal tak podivínsky, Jamie mu neskonale věřil.

Noha mi sklouzla z kamene a já se ocitla až po kolena v chladné vodě a zmáčela si sukni. Vyškrábala jsem se na břeh, vyždímala si sukni a vykasala ji tak vysoko, jak to jen šlo. Také jsem si zula boty a stáhla punčochy a pokračovala v chůzi.

Přidržovala jsem se kamenů rukama, abych opět nesklouzla do vody. Se skloněnou hlavou bylo obtížné pohybovat se bezpečně po kamenech a každou chvíli jsem opět spadla do vody. Měla jsem promrzlé nohy a pohybovala se stále neobratněji.

Naštěstí se břeh zase rozšířil a já ke své radosti mohla pokračovat v příjemně vyhrátém lepkavém blátě. Netrvalo to však dlouho a já musela zase skákat po kamenech vyčnívajících ze studené vody. Byla

jsem tak zaměstnaná obtížnou chůzí, že jsem na Jamieho úplně přestala myslet.

Po nějaké době mi už cesta po kamenech nepřípadala tak těžká. Úchyt, krok, zastavení a pak znovu to samé. Úchyt, krok, zastavení. Nebyla jsem schopna se dostatečně soustředit nebo jsem už byla unavená a nešťastně jsem uklouzla po jednom z hladkých balvanů. Ztratila jsem rovnováhu a spadla do vody. Sukni a spodničku jsem měla úplně zmáčenou.

Řeka tu tvořila malé tůně a zatímco jinde dosahovala hloubka vody pouhé dvě až tři stopy, tady mi sahala až po krk.

Stála jsem promočená na kost v ledové vodě a nevěděla, co si počít. Mé bavlněné svršky prosákly skrz naskrz, nepříjemně ztěžkly a bránily mi v pohybu.

Pokoušela jsem se vylézt na břeh, ale mokrá sukňe a spodnička mě táhly zpátky. Zkřehlými prsty si chtěla rozvázat živůtek, ale bylo to zbytečné. Vždycky jsem se rozčilovala na módní návrháře a kostyméry, preferující ty pitomé dlouhé sukňe, tak nepraktické a nepohodlné. Zuřivě jsem tahala za mokrou látku, snažíc se odlepit ji od těla.

Voda byla chladná a křišťálově průzračná. Zatínala jsem prsty do skalní stěny, porostlé kluzkými vodními řasami. Kluzké jako vodní sliz, to říkal Jamie o mé...

Ta myšlenka mě na chvíli pobavila. Pak mi došlo, že se namáhám zbytečně. Tůň nebyla hlubší než osm, devět stop. Musím si trochu odpočinout, postavit se na dno, zapřít nohy a odrazit se. S trochou štěstí tak mohu doskákat k místu, kde bude snazší vylézt na břeh.

Celý úkon trval neskutečně dlouho. Sukňe se kolem mě obtáčela jako chapadla chobotnice a vzdouvala až k obličeji. Plíce hrozily prasknutím, když jsem se potápěla, abych chodidly dosáhla na kluzké dno. Pokrčila jsem mírně kolena, přitáhla si sukni k tělu a odrazila se vší silou.

Podařilo se. Nad hladinou jsem se zhluboka nadechla a opět zmizela pod vodou. Už jsem pochopila, co mám dělat. Tiskla jsem paže k trupu a co možná nejrychleji se znovu ponořila. Ještě jednou, Beuchampová, povzbuzovala jsem se. Pokrč kolena, odraz se a vyskoč!

Vymrštila jsem se a zahlédla rudý záblesk nad mou hlavou. Musí to být strom jeřabiny, rostoucí u vody, napadlo mě. Možná bych se mohla chytit větví.

Vtom mě někdo, něco chytilo za zdviženou ruku. Něco tvrdého, teplého a pevného. Něčí ruka.

Rozkašlala jsem se a dusíc se, tápala jsem po pevném bodě nad hladinou. Zmocnil se mě pocit štěstí, že jsem zachráněna. Když jsem si odhrnula mokré vlasy z obličeje, pocit štěstí byl ten tam. Hleděla jsem do zarudlé, upoceně tváře mladého kaprála Hawkinse z Lancashire.

21

Jeden malér za druhým

Utírala jsem si lepkavý zelený sliz z rukávů a kladla ho promyšleně na papír na stole. Pak jsem uviděla kalamář, namočila dlouhou řasu do inkoustu a vytvořila na papíře interesantní kresbu. Svě výtvarné dílo jsem ještě obohatila zrnky písku, která jsem sebrala ze svých šatů, a hotové je opřela o kalamář s výrazem tvůrčího uspokojení.

Ustoupila jsem o dva kroky zpět, abych si obraz prohlédla, pak se rozhlédla kolem a přemýšlela, jak se zabavit do příchodu kapitána Randalla.

Není to špatné místo pro soukromou kancelář, pomyslela jsem si, prohlížejíc si kresby na stěnách, masivní psací stůl a tlustý koberec na podlaze. Cestou do pevnosti Fort William mi svrchní šatstvo téměř uschlo, ale spodnička byla stále nasáklá vodou, která odkapávala na měkký koberec.

Otevřela jsem malou skříňku za stolem a našla v ní kapitánovu paruku, posazenou na kovovém stojanu, a také brýle se stříbrnými obroučkami a hřeben z želvoviny. Přenesla jsem stojan s parukou na stůl, učesala ji a vrátila zpátky do skříňky.

Usedla jsem za stůl s hřebenem v ruce a prohlížela se v okenní tabuli, když kapitán vešel. Nejdřív přísně obhlédl můj zubožený zevnějšek, pak skříňku a nakonec pomalovaný papír.

Bez mrknutí oka si přitáhl židli a posadil se proti mně. Přehodil si nohu ve vysoké botě přes koleno a švihal jezdeckým bičíkem, který držel ve své aristokratické ruce.

„Ta myšlenka je zajímavá,“ řekl, dívaje se mi do očí. „Ale vymyslím něco lepšího, až se trochu vzpamatuji.“

„O tom nepochybuji,“ řekla jsem, odhrnujíc si těžký mokrý pramen vlasů z čela. „Ale ženy není dovoleno bičovat, že ne?“

„Jen za určitých okolností,“ opáčil zdvořile. „Ale to není váš případ. Bičování je veřejná věc a my bychom to měli projednat soukromě.“ Natáhl se po skleněné karafě na polici za ním.

Upíjeli jsme mlčky červené víno a občas na sebe pohlédli.

„Zapomněl jsem vám poslat blahopřání k sňatku,“ řekl náhle. „Odpusťte mi mé nezdvořilé způsoby.“

„Odpouštím vám,“ řekla jsem povzneseně. „Jsem si jistá, že rodina mého muže vám bude vděčná za vaši pohostinnost.“

„Ach, poněkud o tom pochybuji,“ řekl s potůuchlým úsměvem. „Ale raději bych jim nic neříkal o tom, že tu jste.“

„Proč si myslíte, že to nevědí?“ zeptala jsem se opatrně. Rychle jsem pohlédla k oknu, ale bylo na špatné straně budovy. Slunce odtud nebylo vidět, ale světla bylo dost, snad časně odpoledne. Za jak dlouho najde Jamie mého koně, opuštěného v lese? A bude sledovat moji stopu v řece – a pravděpodobně ji ztratí? Pokud se Randall nerozhodne zpravit Dougala o mé přítomnosti v pevnosti, Skotové se nikdy nedozvědí, kde jsem.

„Kdyby to věděli,“ pokračoval kapitán, zvedaje významně obočí, „už by se mi pravděpodobně ozvali. Klan MacKenziů si vás velmi cení, a proto vás raději přijal do rodiny, než byste se dostala do mých rukou. Těžko si dovedu představit, že by vás tu nechali trápit.“

Kriticky si mě měřil, každý detail mých promočených šatů, neupravené vlasy a celkově zubožený zjev.

„Sakra, kdybych tak věděl, k čemu vás potřebují,“ zasyčel. „Když pro ně máte takovou cenu, proč vás nechali potulovat se samotnou po kraji? Dokonce i barbaři se o své ženy starají lépe.“ V očích mu zajiskřilo. „Nebo jste se rozhodla jim utéci?“ Opřel se pohodlně v židli, zjevně zaujatý svoji domněnkou.

„Svatba vám připadala přijatelnější než pravděpodobný soud?“ vyzvídal. „Musím říci, že jsem byl překvapený faktem, že jste si raději

vybrala možnost sdílet lože s jedním z těch divochů, než byste pokračovala v jednání se mnou. Svědčí to o vaší zásadovosti, madam, a já musím blahopřát tomu, kdo vás zaměstnává. Ale,“ zaklonil se na židli ještě víc, „obávám se, že stále musím trvat na jménu vašeho zaměstnavatele. Pokud jste přistoupila na to, žít ve společnosti MacKenziů, předpokládám, že jste nejspíše agentkou Francouzů. Ale čí?“

Upřeně na mě zíral, jako had hypnotizující ptáčka.

„Ach,“ řekla jsem uznale. „Já jsem zaujata touto konverzací. Prosím, pokračujte.“

Pevně semknul ústa a vrásky kolem se prohloubily, ale neřekl nic. Odložil sklenici stranou a vstal. Sundal si paruku a nasadil ji na prázdný stojan ve skříni. Viděla jsem, jak se na chvíli zarazil, když viděl drobná zrnka písku ve vlasech druhé paruky, ale výraz ve tváři se mu nezměnil.

Bez paruky byly jeho vlasy tmavé, husté a lesklé. Sahaly mu až na ramena a vzadu byly stažené modrou hedvábnou stuhou. Rozvázal ji, vzal hřeben ze stolu, pečlivě se učesal a vlasy znovu stáhl do culíku. Podala jsem mu zrcadlo, aby se mohl prohlédnout. Uchopil ho štíhlou rukou a vrátil na své místo ve skříni, kterou prudce zabouchl.

Nedokázala jsem říci, jestli mě znervózňovala samotná přítomnost kapitána nebo to, že si dával s odpovědí na čas.

Vstoupil sluha a přinášel podnos s čajem. Randall mlčky nalil nápoj do šálek a jeden z nich mi podal. Upíjeli jsme čaj, aniž by kdokoli z nás promluvil.

„Něco mě napadlo,“ řekla jsem konečně do naprostého ticha. „Nechte mě hádat. Tohle bude zřejmě váš nový způsob přesvědčování. Budete mě nalévat čajem tak dlouho, až vám řeknu cokoli výměnou za to, že mi dovolíte jít na nočník.“

Byl mojí poznámkou tak překvapený, že se upřímně rozesmál. Tvář se mu změnila k nepoznání a já jsem pochopila, proč má v levé zásuvce svého pracovního stolu tolik navoněných obálek psaných ženskou rukou. Nepřestával se smát a byl teď skutečně okouzlující. Když skončil, opět se na mě zahleděl.

„Ať už jste kdokoli, madam, alespoň jste zábavná,“ poznamenal. Trhl zvonkem na dveřích a objevil se sluha. Kapitán ho požádal, aby mě doprovodil vykonat svoji potřebu.

„Ale nespouštějte ji z očí, Thompstone,“ nakazoval, otevíraje mi dveře s přehnanou úklonou.

Opřela jsem se o dveře latríny, kam mě sluha dovedl. Nebýt alespoň na chvíli v kapitánově společnosti bylo úlevné. Měla jsem teď příležitost přemýšlet o Randallově charakteru na základě zvěstí, které o něm kolovaly a své osobní zkušenosti. Jenže se mi stále připomínal Frank a oba muži splývali v jednoho člověka. Asi jsem s Randallem neměla žertovat, byla to chyba, pomyslela jsem si.

Posadila jsem se a snažila se chladnokrevně uvažovat a ignorovat nesnesitelný zápach v malé místnosti. Útěk nepřichází v úvahu. Venku stojí úslužný Thompson a Randallova kancelář se nachází v centrální budově pevnosti, která je obehnána kamennou zdí, vysokou téměř deset stop. Dvě brány jsou navíc dobře střeženy.

Mohla bych předstírat nevolnost a zůstat na páchnoucí latríně, ale tenhle nápad jsem zavrhla nejen kvůli odpornému smradu. Především jsem neměla žádnou další strategii a ne a ne na něco kloudného přijít. Nikdo neví, kde teď jsem, a Randall to nikomu nepoví. Byla jsem v jeho moci a zůstanu tak dlouho, dokud ho bude má přítomnost bavit. Znovu jsem zalitovala svého vtipu. Sadisté se smyslem pro humor jsou zvláště nebezpeční.

Horečně jsem přemýšlela o svých reálných možnostech. Pak mě napadlo jedno jméno. Byl to sice malý trumf, ale jiný jsem v zásobě neměla. Zhluboka jsem se nadechla a vyšla z odporné latríny.

Vrátila jsem se v doprovodu Thompsona do kapitánovy kanceláře a posadila se ke stolu. Pomalu jsem si přisladila čaj a míchala vlažnou tekutinu lžičkou. Snažila jsem se získat čas a na Randalla se při tom dívat co nejméně. Hověl si ve své oblíbené pozici, pohodlně opřený v židli, šálek s čajem držel elegantně v ruce a nespouštěl mě z očí.

„Tak?“ řekla jsem konečně. „Co se mnou míníte udělat?“

Usmál se a opatrně se napil čaje.

„Nic.“

„Opravdu?“ opáčila jsem překvapeně. „Došly vám nápady?“

„Ani ne, abych pravdu řekl,“ odpověděl zdvořile jako vždy. Znovu si mě prohlédl od hlavy k patě.

„Ne,“ opakoval a pohledem ulpěl na mém mokřém živůtku. „Měl bych vám sice dát lekce slušného chování, ale obávám se, že to potěšení budu muset odložit. Pošlu vás do Edinburgu spolu

s poštovními zásilkami. A nechtěl bych, abyste cestou utrpěla nějakou viditelnou újmu. Mí nadřizení by mi to mohli mít za zlé.“

„Edinburgu?“ Nedokázala jsem skrýt své překvapení.

„Slyšela jste někdy o Tolboothu, že?“

Ano. Bylo to jedno z nejhroznějších vězení v těch dobách, pověstné špínou, násilím, zločinností a nemocemi. Hodně vězňů tu umřelo dřív, než se dostali k řádnému soudu. Těžce jsem polkla a vyschlo mi v krku.

Randall upíjel svůj čas a očividně se bavil.

„Budete se tam cítit příjemně. Zdá se mi, že vám nevadí špína a vlhko.“ Opovržlivě pohlédl na mou urousanou spodničku vyčuhující pod pláštěm. „Budete se tam cítit jako doma po pobytu na tvrzi Leoch.“

Dost jsem pochybovala o tom, že v Tolboothu vaří stejně dobře jako na Columově dvoře. A zařízení místností, nemohla jsem – *nemohla* – dovolit, aby mě kapitán Randall poslal do Edinburghu. Kdybych se tam dostala, už nikdy bych se nevrátila ke kamennému kruhu.

Přišel čas, abych vynesla svoji kartu. Teď, nebo nikdy.

„Jak chcete,“ řekla jsem odměřeně. „A co myslíte, že tomu řekne vévoda ze Sandringhamu?“

Škubl sebou a vylil horký čaj na podlahu.

„No tak,“ napomenula jsem ho káravým tónem.

Zarytě mlčel a díval se na mě. Šálek mezitím položil na stůl a na bledě zeleném koberci zůstala tmavá skvrna od čaje. Na krku mu slabě cukal malý sval.

V horní zásuvce pracovního stolu byl štos naškrobených kapesníků, což jsem objevila ještě předtím, než přišel. Ležely hned vedle smaltované tabatěrky a já jeden vytáhla a podala mu ho.

„Doufám, že se vám nic nestalo,“ řekla jsem sladce.

„Ne,“ odpověděl a upřeně na mě zíral. „Ne, to není možné.“

„Proč ne?“ zeptala jsem se s přehnanou zvědavostí, aniž bych věděla, *co* není možné.

„Informoval by mě. A pokud byste pracovala pro Sandringhama, proč byste se chovala tak směšně?“

„Možná vévoda zkouší vaši loajalitu,“ poznamenala jsem, připravena utéci z místnosti, když to bude nutné. Ruce měl sevřené v pěst a jezdecký bičik ležel nebezpečně blízko na stole.

„Vy možná zkoušíte moji hloupost a naivitu. Nebo moji toleranci. Obě, madam, jsou nepatrné.“ Oči se mu zúžily a já byla ve střehu.

Vyskočil a já uhnula stranou. Popadla jsem šálek a mrštila jím po Randallovi. Uskočil a šálek zasáhl dveře, o něž se rozbil. Sluha, jenž nepochybně poslouchal za dveřmi, nakoukl dovnitř.

Kapitán ho zlostně vybídl, aby vstoupil.

„Chyť ji,“ nařídil nekompromisně a přistoupil ke stolu. Zalapala jsem po dechu a děsila se, co bude následovat.

Místo toho, aby mě Randall udeřil, vytáhl z dolní zásuvky, kterou jsem nestačila prozkoumat, tlustý provaz.

„Který džentlmen má ve své zásuvce provaz?“ hlesla jsem rozčileně.

„Jeden tu mám, madam,“ opáčil, svazuje mi ruce za zády.

„Jdi,“ nařídil netrpělivě sluhovi a kývl směrem ke dveřím.

„A nevracej se, ať už bys slyšel cokoli.“

Ta věta zněla hrozivě a mé předtuchy se naplnily, když znovu sáhl do zásuvky a vytáhl dlouhý nůž.

Na nožích je něco zneklidňujícího. Muži, kteří se nebojí podstoupit nebezpečný osobní souboj, znejistí při pohledu na nabroušené ostří. Znejistěla jsem také a zběhla jako stěna v místnosti. Ostrá čepel se mi zabodla mezi prsa.

„Teď,“ řekl rozjařeně, „mi řeknete všechno, co víte o vévodovi ze Sandringhamu.“ Přitiskl nůž silněji a rozřízl mi šaty. „Máte na to dost času, má drahá. Já nikam nespíchám.“ Látka na prsou se protrhla a já ucítila chladný kov blízko svého srdce.

Randall opsal nožem půlkruh dole pod ěadrem. Rozřízl látku a ěadro mi obnažil. Dýchal velmi pomalu a díval se mi upřeně do očí.

Poodstoupila jsem o krok zpátky, ale místa na nějaký manévr jsem měla žalostně málo. Stála jsem přitisknutá ke stolu a svázanýma rukama se držela desky. Kdyby přišel dostatečně blízko, mohla bych mu snad vykopnout nůž z ruky, uvažovala jsem. Pochybovala jsem, že mě chce zabít. Alespoň ne do té doby, než zjistí, jaký je můj vztah k vévodovi. To vědomí mě trochu uklidnilo.

Usmál se tak, jak se obyčejně usmíval Frank. Tím neodolatelným úsměvem, jenž okouzloval studenty a obměkčoval přísné univerzitní hodnostáře. Za jiných okolností by se mi jistě ten muž líbil. Ale teď... ne.

Rázně vykročil a vrazil mi koleno mezi stehna. Ztratila jsem rovnováhu, upadla na stůl a vykřikla bolestí. Jednou rukou mi zvedl sukni a druhou chytil za obnažené ňadro a surově ho zmáčkl. Kopala jsem zuřivě kolem sebe, ale on mě chytil za nohu a zvedl ji. Sukni i spodničku mi vyhrnul až do pasu.

Je stejný jako dezertér Harry, pomyslela jsem si. Co to, proboha, britská armáda provádí? Kam zmizela ta pověstná tradice?

Připadalo mi nesmyslné hlasitě křičet, ale udělala jsem to spíše ze zvyku. Čekala jsem, že mě uhodí, ale jemu se to očividně líbilo.

„Ještě křič, kočička,“ mumlal. „Mám to raději, když křičíš.“

Dívala jsem se mu přímo do očí a vyštěkla. „Jděte se vycpat!“

Uvolnil se mu pramen tmavých vlasů a spadl do čela. Byl teď tak podobný svému pra-pra-pravnukovi, že jsem byla v pokušení roztáhnout nohy a vzdát se mu. Hrubě mi zmáčkl obnažené ňadro a pokušení bylo to tam.

Byla jsem bez sebe vzteky, zhnusená a ponížená, ale překvapivě jsem necítila strach. Jeho sevření náhle povolilo, jako by celý ochabl a já si vzápětí uvědomila proč. Nebyl schopen akt dokonat, aniž bych při tom křičela – a zřejmě to tak bylo pokaždé.

„Aha, máte to rád, co?“ řekla jsem a okamžitě dostala silný pohlavek. Zavřela jsem ústa a otočila hlavu, bych nebyla v pokušení častovat ho dalšími urážlivými poznámkami. Znásilnění mi tedy nehrozilo, ale stejně jsem byla ohrožena jeho násilnickými způsoby. S hlavou obrácenou k oknu jsem zahlédla venku jakýsi pohyb.

„Byl bych vám vděčný,“ říkal chladný hluboký hlas, „kdybyste dal ruce pryč od mé ženy.“ Randall ztuhl překvapením. V okně se krčil Jamie a v ruce držel mosaznou pušku.

Randall stál chvíli bez pohnutí, jako by nevěřil tomu, co slyšel. Pak odtáhl pravou ruku od mého ňadra a pomalu ji sunul k noži ležícímu na stole.

„Co jste to říkal?“ zeptal se nevěřičně. Když se jeho ruka dotkla nože, otočil se, aby věděl, s kým má tu čest. Chvíli nic neříkal a pak se hlasitě rozesmál.

„Pane na nebi, to je ta skotská divoká kočka! Myslel jsem, že my dva jsme spolu skončili. Ale už jste se vylízal z ran, že? A tohle je vaše žena, říkáte? Docela roztomilá malá děvka stejně jako vaše sestra.“

Randall opatrně, aniž by to Jamie zpozoroval, zvedl nůž a přiložil mi ho ke krku. Viděla jsem, jak se Jamie v okně pohnul jako šelma, chystající se ke skoku. Výraz v jeho tváři byl klidný a soustředěný, jen malá jizva na krku pod límcem mu temně zbrunátněla.

Jakoby náhodou se Randall otočil k oknu, aby bylo vidět nůž na mém krku.

„Možná byste mohl tu pušku odhodit – jestli vám záleží na vašem manželství. Pokud ovšem nechcete být vdovcem...“ Oba muži si upřeně hleděli do očí a ani jeden z nich se nehýbal. Pak Jamie rezignovaně vzdychl a odhodil zbraň na podlahu. Dopadla s třesknutím na zem a přistála téměř u Randallových nohou.

Ten se sklonil a zvedl ji rychlým pohybem. Odtáhl nůž od mého nahého krku a já se napřímila. Chytil mě jednou rukou a pevně držel a puškou mířil na Jamieho. Nůž teď ležel na koberci blízko mých nohou, jenže... A dýka v kapse mého pláště byla v tuto chvíli nedosažitelná.

Úsměv Randalla neopouštěl od chvíle, kdy se Jamie objevil. Teď se usmíval ještě víc a odhalil silné bílé zuby.

„Ano, tak je to lepší.“ Stisk jeho ruky povolil. „Byl jsem poněkud zaměstnán, když jste přišel, můj drahý příteli. Musíte mi to prominout.“

Jamie zrudl po celém obličejí, ale nepohnul se. Randall mu stále mířil zbraní na hrud'. Vtom Jamie vyrazil dopředu. Randall zmáčkl spoušť pušky tak silně, až mu zbělely prsty.

Ale žádný výstřel nevyšel a Jamie vrazil pěstí Randallovi do žaludku. Další rána mířila kapitánovi do nosu. Vystříkla krev a potřísnila mi sukni. Randall vytřeštil oči a svalil se jak široký tak dlouhý na zem.

Jamie už stál za mnou a rozvazoval mi spoutaná zápěstí.

„Ty jsi sem vpadl s *nenabitou* zbraní?“ křičela jsem hystericky.

„Kdyby byla nabitá, zastřelil bych ho jako psa, chápeš?“ zasyčel Jamie.

Ke dveřím kanceláře mířily chodbou čísi kroky. Provaz byl rozvázán a Jamie mě postrčil k oknu, které bylo asi osm stop nad zemí. Oba jsme bez rozmýšlení vyskočili ven.

Přistála jsem na tvrdé zemi, upadla a zamotala se do sukně a spodničky. Jamie mi pomohl postavit se na nohy a přitiskl se ke zdi

budovy. Za rohem se ozval dupot nohou a spatřili jsme šest ozbrojených vojáků. Naštěstí se nedívali směrem k nám.

Jakmile se ocitli z dohledu, vzal mě Jamie za ruku a vyrazili jsme k dalšímu rohu. Plížili se kolem budovy k opačnému konci zdi. Asi dvacet stop od nás byl žebřík vedoucí na dřevěnou lávku na vrcholu kamenné hradby. Jamie kývl směrem nahoru.

Naklonil se ke mně a zašeptal. „Až uslyšíš výbuch, utíkej jako o závod směrem k žebříku. Budu za tebou.“

Přikývla jsem na souhlas. Srdce mi divoce bušilo a já se snažila zhluboka a pravidelně dýchat. Vykasala jsem si sukni připravená vyrazit.

Z opačné strany budovy se ozvalo mocné zahřmění. Jamie do mě strčil a já vyběhla tak rychle, jak jsem jen mohla. Naskočila jsem na žebřík a šplhala vzhůru. Ucítla jsem ještě, jak se žebřík zatřásl, když se ke mně připojil Jamie.

Na konci žebříku jsem se otočila a obhlédla pevnost z ptačí perspektivy. Z malé budovy u zadní hradby stoupal černý kouř a sbíhali se k ní muži ze všech koutů pevnosti.

Jamie už byl také nahoře a řekl: „Tudy.“ Rozběhl se příkrčený po úzké lávce a já za ním. Zastavili jsme se u stožáru, na němž visela vlajka a v pravidelném rytmu narážela do kůlu. Jamie se díval přes zeď, jako by něco hledal.

Já se naopak zahleděla do tábora. Muži se shlukovali do skupin kolem nízké budovy a cosi vykřikovali. Nedaleko ní jsem spatřila malé dřevěné pódium asi tři až čtyři stopy vysoké s několika schůdky. Uprostřed stál masivní dřevěný kůl, jakýsi kříž, na němž se houpal provaz.

Jamie potichu hvízdal. Uviděla jsem Ruperta, jak přivádí Jamieho koně. Po zapísknutí vzhlédl a vedl koně ke zdi, na níž jsme stáli.

Jamie přeřízl lano na vlajkovém stožáru. Těžký červenomodrý prapor klouzal dolů a dopadl těsně vedle mě. Jamie ovázal provaz kolem jedné z podpěr a spustil ho dolů.

„Pojďme!“ pobídl mě. „Drž se pevně oběma rukama a nohama se zapři o zeď. Běž!“ Spustila jsem se po provaze, jehož hrubá silná vlákna se mi zadírala do dlaní. Dopadla jsem blízko našeho koně a nasedla. Jamie vyskočil do sedla za mě a dali jsme se do klusu.

Zpomalili jsme až míli nebo dvě od pevnosti, když bylo jisté, že nás nikdo nepronásleduje. Po krátké poradě Dougal rozhodl, že bude lepší vydat se k hranicím území MackIntoshů.

„Do Doonesbury dojedeme ještě krátce po setmění a budeme tam v bezpečí. Zítra tam dorazí hlášení, ale to už budeme za hranicemi.“ Bylo časné odpoledne a zbývalo nám dost času. Zvolnili jsme krok a klidně postupovali vpřed. Jamieho kůň zůstával mírně pozadu, neb jsme na něm seděli dva. Můj kůň se zřejmě stále šťastně popásal v hájku a čekal, až si ho někdo odvede.

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se. Trochu jsem se třásla v reakci na to, co se stalo, a snažila se ovládnout. Šaty už jsem měla úplně suché, ale pořád mi byla zima.

„Napadlo mě, že není dobré nechávat tě samotnou v lese a poslal jsem za tebou jednoho z mužů. Nenašel tě, ale zahlédl anglické vojáky brodící se přes řeku, jak tě odvádějí.“ Jamieho hlas byl nezvykle chladný. Možná něco tuší, pomyslela jsem si a začaly mi drkotat zuby.

„Jsem překvapená, žes nevzal v úvahu, že jsem anglická špiónka a – nenechal mě tam.“

„Dougal to chtěl udělat. Ale muž, jenž tě viděl s vojáky, říkal, že ses bránila. Měl jsem tam jet, abych to viděl na vlastní oči.“ Podíval se na mě chladným pohledem.

„Máš štěstí, Sassenachová, že jsem viděl, co se dělo v kapitánově kanceláři. I Dougal bude muset připustit, že nejsi v žádném spojení s Angličany.“

„Dougal? A co ty? Co si myslíš ty?“ zajímalo mě.

Neodpověděl, jen se ušklíbl. Nakonec se mu mě zželelo a přehodil mi přes ramena svůj pléd. Ale nepřitiskl se ke mně, ani se mě nedotýkal víc, než bylo nezbytně nutné. Jeli jsme mlčky a on zlostně pošukával uzdu, což nebylo jeho zvykem.

Cítila jsem se nesvá a nevěděla, co bych měla udělat.

„Tak co se děje? Kde je problém?“ Zeptala jsem se naléhavě. „Nebud' tak zatvrzelý, sakra!“ řekla jsem ostřeji, než jsem zamýšlela. Ale on zůstával nepřístupný a zamklý. Najednou zatáhl za uzdu

a pobídl koně stranou. Než jsem se stačila zeptat, co se děje, vyhodil mě ze sedla. Dopadla jsem tvrdě na zem a zapotácěla se.

Dougal a ostatní muži se také zastavili a pozorovali nás. Jamie je mrzutým gestem poslal dopředu a Dougal souhlasně kývl. „Nezdržte se příliš dlouho,“ volal na nás.

Jamie počkal, až zmizí z dohledu. Pak mě k sobě otočil obličejem. Byl vzteklý a stěží se ovládal. Cítila jsem, jak také mně stoupá tlak. Jak si může dovolit, takhle se mnou zacházet?

„Zatvrzelý,“ řekl. „Tak zatvrzelost? Ovládám se, jak můžu a ty řekneš, že jsem zatvrzelý.“

„Co se to, proboha, s tebou děje?“ zeptala jsem se rozzlobeně. Snažila jsem se vymanit z jeho pevného sevření, ale prsty se mi zarýval bolestivě do ramene.

„Co by se mnou mělo být? Řeknu ti, o co jde, když to mermomocí chceš vědět,“ procedil mezi zuby. „Už jsem unavený z toho věčného dokazování, že nejsi anglická špiónka. Jsem unavený z toho, že tě musím pořád hlídat, abys zase neprovedla nějakou hloupost. A jsem *velmi* unavený z lidí, kteří mě nutí se dívat, jak tě znásilňují. Už mě to nebaví!“

„A myslíš, že mě to baví?“ zařvala jsem. „Nebo si myslíš, že je to moje chyba?“ Lehce se mnou zatřásl.

„Je to tvoje chyba! Kdybys zůstala na místě, kde jsem tě ráno nechal, nikdy by se to nestalo. Ale ne, tys mě neposlechla, jsem přece *tvůj* manžel, proč *mě* nebereš vážně? Děláš si, co chceš, a já tě pak najdu ležet na zádech s vyhrnutou sukni a roztaženýma nohama. S tím největším parchantem na světě a musím se na to dívat!“ Jeho skotský přízvuk, za jiných okolností sotva postřehnutelný, se projevil, což bylo známkou toho, že je hodně navztekaný.

Téměř jsme se dotýkali nosy a křičeli jeden druhému do tváře. Jamie byl bez sebe vzteky a mně stoupala krev do obličeje.

„Je to tvoje chyba, protože mě ignoruješ a celou dobu podezíráš! Řekla jsem ti pravdu o tom, kdo jsem. Ale poslouchal jsi *mě* vůbec? Ne! No ano, jsem jenom ženská, tak proč bys měl věnovat pozornost tomu, co říkám? Ženské jsou dobré jen k tomu, aby poslouchaly, dělaly, co se jim řekne a plnily příkazy. Seděly s rukama složenýma v klíně a čekaly na *muže*, až se vrátí domů a řekne jim, co mají dělat!“

Znovu se mnou zatřásl, neschopný se ovládnout.

„Kdybys mě poslechla, nemuseli bychom teď utíkat před stovkou rudokabátníků v zádech! Panebože, ženská, nevím, jestli tě mám zaškrtnit nebo tě povalit na zem a ztlouci tě do bezvědomí. Musím ti *něco* udělat!“

Už jsem to nevydržela a kopla ho do rozkroku. Uskočil a vrazil mi koleno mezi nohy.

„Zkus to ještě jednou a dám ti takovou ránu, až ti bude zvonit v uších,“ zasyčel výhruzně.

„Jsi hrubý a šílený,“ vyštěkla jsem a snažila se mu vyškubnout. „Myslíš, že jsem se dala zajmout Angličany schválně?“

„Udělala jsi to schválně, abys mi oplatila to, co se stalo na mýtině.“

Otevřela jsem ústa.

„Na mýtině? S těmi anglickými dezertéry?“

„Jo. Myslíš si, že jsem nebyl schopný tě ochránit a máš pravdu. Ale já jsem nemohl. Musela jsi to udělat sama a teď chceš, abych za to zaplatil. Proto ses ty, *moje* žena, vydala do rukou muže, jenž mě málem zabil!“

„*Tvoje* žena! *Tvoje* žena! Ani ne tak žena jako tvůj majetek. Jsi totiž skálopevně přesvědčený, že ti patřím a nemůžeš vystát, když ti někdo sáhne na tvůj majetek!“

„Ale ty mně patříš!“ zařval a zaryl se mi prsty do masa. „A *jsi* moje žena, ať se ti to líbí nebo ne!“

„Nelíbí se mi to! Nelíbí se mi to ani trochu! Ale na tom asi nezáleží, že? Od té doby, co ti zahřívám postel, tě nezajímá, co si myslím nebo co cítím! Co je pro tebe žena – něco, kam bys strčil svůj penis, když to na tebe přijde!“

Po těch slovech jeho tvář úplně zbělela a začal se mnou zběsile lomcovat. Hlava mi poskakovala a zuby cvakaly tak, že jsem se bolestivě kousla do jazyka.

„Nech mě být,“ křičela jsem. „Nech mě jít, ty,“ úmyslně jsem užila slova dezertéra Harryho, abych mu co nejvíc ublížila, „ty zatracený bastarde!“ Pustil mě a ustoupil o krok zpět.

„Ty nevychovaná děvko! Takhle se mnou mluvit nebudeš!“

„Budu mluvit tak, jak chci! Neříkej mi, co mám dělat!“

„Stejně mi to není nic platné. Děláš si, co chceš a nezáleží ti na tom, jestli někomu ublížíš, je to tak? Ty sobecká, umíněná...“

„Ublížila jsem jen tvé zatracené pýše!“ křičela jsem. „Zachránila jsem nás oba od těch dezertérů a ty to neunesíš, co? Ty jsi tam jenom stál! Kdybych u sebe neměla dýku, byli bychom oba mrtví!“

Do chvíle, než jsem vyslovila ty věty, jsem si neuvědomila, že se na něho zlobím, poněvadž mě nedokázal ochránit před anglickými dezertéry. Kdybych nebyla v afektu a uvažovala rozumně, nikdy by mě nic takového nenapadlo. Nebyla to jeho chyba a bylo štěstí, že jsem já měla u sebe dýku. Tak to doopravdy bylo. Ale teď, i když to nebylo fér a nebylo to ani rozumné, cítila jsem, že bylo jeho povinností mě ochránit. A že to nedokázal.

Stál a zděšeně se na mě díval. Když promluvil, jeho hlas byl tlumený a plný emocí.

„Viděla jsi ten stupínek s kulem na dvoře pevnosti?“

Přikývla jsem.

„K němu jsem byl přivázán jako nějaké zvíře a zbičován do živého masa! Ty jizvy mi zůstanou až do smrti. Kdybych neměl dnes odpoledne z pekla štěstí, čekalo by mě to samé. Zase by mě zbičovali a pak pověsili.“ Těžce polkl a pokračoval.

„Věděl jsem to a neváhal ani na vteřinu a šel do pevnosti, abych tě zachránil. Víš, odkud byla ta puška, kterou jsem měl s sebou?“ Zavrtěla jsem hlavou a hněv ze mě pomalu vyprchával. „Zabil jsem strážného před hradbami. Vystřelil na mě, ale minul. Proto byla puška prázdná. Já ho pak probodl svojí dýkou. Slyšel jsem tě křičet, a tak jsem nechal dýku v jeho hrudi a rozběhl se za tebou. Zabil bych deset mužů, abych tě zachránil, Claire.“ Hlas se mu zlomil.

„Ty jsi stále křičela a já běžel za tebou beze zbraně, jen s nenabitou puškou.“ Jamie teď mluvil klidněji, ale oči měl vášnivé a zoufalé. Mlčela jsem. Nebyla jsem v tu chvíli schopná docenit jeho obrovskou odvahu, s níž se za mnou vydal do pevnosti.

Otočil se a svěsil ramena.

„Máš pravdu,“ hlesl potichu. „Ano, máš pravdu.“ Vztek z něj už dávno vyprchal a hovořil tónem, jakým jsem ho nikdy předtím mluvit neslyšela. Ani ve chvílích, kdy prožíval extrémní fyzickou bolest.

„Má pýcha je zraněná. A pýcha je to jediné, co mi zbylo.“ Chytil se rukama kmene borovice a složil na ně hlavu. Pak promluvil tak tiše, že jsem ho sotva slyšela.

„Ťala jsi do živého, Claire.“

„Něco podobného postihlo i mě.“ Opatrně jsem si stoupla za něho. Nepohnul se, ani když jsem ho rukama objala kolem pasu. Položila jsem mu hlavu na ohnutá záda. Košili měl mokrou, propocenou skrz naskrz a třásl se.

„Promiň,“ řekla jsem tiše. „Prosím, odpusť mi.“ Otočil se a pevně mě sevřel.

„Odpouštím, děvče,“ zamumlal konečně. Po chvíli mě pustil a podíval se na mě klidně a téměř nezúčastněně.

„Také se omlouvám,“ řekl. „Promiň mi to, co jsem řekl. Byl jsem popuzený a řekl jsem víc, než jsem chtěl. Můžeš mi také odpustit?“ Najednou mi došlo, že mu nemám co odpouštět. Přikývla jsem a pevně mu stiskla ruce.

„Odpuštěno.“

V tichu jsme pak pokračovali v jízdě. Cesta byla přímá a v dálce před námi jsem zahlédla obláček prachu. Musel to být Dougal se svou družinou.

Jamie seděl za mnou, držel mě jednou rukou a já se opět cítila v bezpečí. Ale stále mezi námi přetrvávaly rozpaky a jistá bolest, čerstvé rány se ještě nezahojily. Odpustili jsme jeden druhému, ale vyřčená slova nám stále zněla v paměti.

22

Odplata

Dojeli jsme do Doonesbury krátce po setmění. Naštěstí tu měli docela dobrou hospodu. Dougal se zatvářil mrzutě, když platil hostinskému. Dal mu ještě pár stříbrňáků navíc, aby nemluvil o naší přítomnosti.

Za to se nám dostalo vydatné večeře se spoustou piva. Navzdory výtečnému jídlu vládla při večeři napjatá nálada a jedli jsme většinou mlčky. Seděla jsem ve svém pomačkaném úboru, přes sebe přehozenou Jamieho košili a cítila se bídne. Kromě Jamieho se ostatní muži chovali, jako bych tu nebyla. Také Jamieho zájem se omezil na

podávání chleba a masa. Ulevilo se mi, když večere skončila a my se odebrali do našeho pokoje, malého a stísněného.

Vrhla jsem se na postel, aniž bych se příliš zajímala o stav povlečení.

„Jsem naprosto zničená. Byl to náročný den.“

„Jo, to byl.“ Jamie si rozepnul límec košile a manžety, sundal opasek, ale ve svlékání dál nepokračoval. Začal si kožený pásek zamyšleně prohlížet.

„Pojď spát, Jamie. Na co čekáš?“

Přistoupil k posteli s opaskem v ruce.

„Dobrá, děvče. Obávám se, že si budeme muset ještě něco vyjasnit, než půjdeme spát.“ Pojala mě neblahá předtucha.

„O co jde?“

Zprvu neodpověděl. Přitáhl si stoličku k posteli a posadil se naproti mně.

„Uvědomuješ si, Claire,“ řekl tiše, „že jsme se dnes odpoledne všichni ocitli ve smrtelném nebezpečí?“

Sklopila jsem zahanbeně oči. „Ano, uvědomuji. Byla to moje chyba. Omlouvám se za to.“

„Aha, tak ty si to uvědomuješ,“ pronesl. „Víš také, že když někdo z nás ohrozí svým činem ostatní, přijde o ucho nebo je zbičován, pokud ne přímo zabit?“ Zbledla jsem jako stěna.

„Ne, to jsem nevěděla.“

„Vím, že ještě tak úplně neznáš naše způsoby a to tě poněkud omlouvá. Ale já tě žádal, aby ses ukryla a kdybys to udělala, nikdy by se to nestalo. Teď nás Angličané budou hledat. Budeme se muset ve dne skrývat a cestovat pouze v noci.“

Odmíchl se. „A co se týče kapitána Randalla, je tu ještě něco.“

„Půjde po tobě teď, když ví, že jsi tady?“ Nepřítomně přikývl a díval se upřeně do ohně.

„Jo. Je to... osobní věc, rozumíš?“

„Omlouvám se, Jamie,“ hlesla jsem. Jamie mávl netrpělivě rukou.

„Ach, kdyby se jednalo jen o mě,“ změřil si mě chladným pohledem.

„Řeknu ti, že mě málem zabilo, když jsem viděl to zvíře, jak na tebe sahá.“ Znovu se podíval do ohně a otřásl se, jako by se mu živě vybavily zážitky dnešního odpoledne.

Myslela jsem, že mu řeknu o Randallových... problémech, ale bála jsem se, abych ho ještě více nerozjitřila. Toužebně jsem si přála Jamieho obejmout a poprosit ho za odpuštění, ale neodvážila jsem se ho dotknout. Po dlouhém mlčení vzdychl a vstal, popleskáváje si páskem lehce do stehna.

„Dobrá,“ řekl. „Tak se do toho dáme. Ty jsi způsobila nezměrnou škodu tím, že jsi porušila mé příkazy a já tě za to potrestám, Claire. Vzpomínáš si, co jsem ti říkal dnes ráno, když jsem odjížděl?“ Pamatovala jsem si to velmi dobře a polekaně se stáhla do rohu postele.

„Co chceš udělat?“

„Víš velmi dobře, co chci udělat,“ řekl přísně. „Klekní si na postel a zvedni sukni, děvče.“

„To neudělám.“ Chytila jsem se oběma rukama pelesti a zalezla ještě více do kouta.

Jamie si mě chvíli prohlížel přimhouřenýma očima a uvažoval, co má dělat. Věděla jsem, že není nic, co by ho od jeho úmyslu odradilo a nemohla jsem se bránit. Byl o mnoho vyšší a těžší než já. Nakonec se rozhodl ještě si se mnou promluvit. Položil opasek na postel a usedl vedle mě.

„Teď, Claire,“ spustil.

„Omluvila jsem se ti!“ vykřikla jsem. „Lituji toho a už nikdy nic takového neudělám!“

„Ano, to přijímám,“ řekl pomalu. „Možná sis neuvědomila, že je situace vážnější, než vypadá. Přišla jsi z města, kde je všechno snadnější, myslím. Tam nejde neustále o život a můžeš porušovat příkazy a rozhodovat se sama za sebe. V nejhorším případě přivedeš někoho do nesnází a způsobíš mu nepříjemnosti, ale to není totéž jako ohrozit ho na životě.“ Prsty skládal svůj hnědý kilt a rovnal si myšlenky.

„Tady ale takové chování může mít nedozírné následky, zvláště pro muže jako jsem já.“ Poklepal mi na rameno, když viděl, že mám slzy na krajíčku.

„Vím, že bys mě nikdy nevystavila nebezpečí, nebo kohokoli jiného, bezdůvodně. Ale lehce se to může stát, tak jako dnes, protože ty mi nevěříš, když hovořím o vážném nebezpečí. Jsi o všem zvyklá uvažovat sama a vím,“ řekl a pokradmu se na mě podíval, „že nejsi

zvyklá, aby ti muž říkal, co máš dělat. Ale musíš se to naučit kvůli nám všem.“

„Dobrá,“ řekla jsem pomalu. „Rozumím. Máš pravdu, jistě. Budu poslouchat tvé příkazy, i když s nimi nebudu souhlasit.“

„Dobře.“ Vstal a pevně uchopil opasek. „Tak a teď se přichystej.“

Otevřela jsem ústa nad tou ohavností. „Cože? Řekla jsem, že budu poslouchat tvé příkazy.“

Popuzeně vzdychl a posadil se opět na stoličku.

„Teď dobře poslouchej. Rozuměla jsi mi, alespoň to tvrdíš, a já ti věřím. Ale je velký rozdíl rozumět něčemu a pochopit to.“ Neochotně jsem souhlasila.

„V pořádku. Teď tě musím potrestat ze dvou důvodů. Ten první je ti jistě zřejmý.“ Najednou se usmál. „Můžu ti říci ze své vlastní zkušenosti, že dobrá skrýš ti umožní často vidět věci v pravém světle.“ Přitiskla jsem se silněji k pelesti.

„Tím druhým důvodem,“ pokračoval, „jsou ostatní muži. Jistě sis všimla, jak dnes večer vypadali.“ Všimla. Nálada při večeři byla tak nepříjemná, že jsem raději utekla do pokoje.

„Existuje taková věc jako spravedlnost, Claire. Poškodila jsi všechny a musíš kvůli tomu trpět.“ Zhluboka se nadechl. „Jsem tvůj muž a je mou povinností tě potrestat. A udělám to.“

Měla jsem několik vážných námitek. Co se týká spravedlnosti – musela jsem připustit, že v tom ohledu má Jamie pravdu – nějaký trest jsem si zasloužila. Ale co se týká vzájemného vztahu, nedokázala jsem se smířit s myšlenkou, že budu bita kýmkoli a z jakéhokoli důvodu.

Cítila jsem se zrazená mužem, jehož jsem považovala za svého přítele, ochránce a milence. A můj pud sebezáchovy se bránil při představě, že budu někomu vydána na milost a nemilost a pasivně přijmu krutý trest.

„Nedovolím, abys mě bil,“ řekla jsem odhodlaně, držíc se pelesti oběma rukama.

„Ach, ty nedovolíš?“ Zvedl výsměšně obočí. „Dobrá. Říkám ti, děvče, pochybuji, že bys k tomu všemu ještě měla co podstatného dodat. Jsi moje žena, ať se ti to líbí nebo ne. Mohl bych ti zlomit ruku nebo ti nedávat k jídlu nic než chleba a vodu, zavřít tě na latríně na několik dní – mohl bych to udělat, ale já ti nařezu zadek.“

„Budu křičet!“

„Asi jo. Když ne teď, tak jistě během výprasku. Očekávám, že tě uslyší až na vedlejší farmě. Plíce máš dobré.“ Odporně se zašklebil a přistoupil ke mně.

Odtrhl mi silou prsty od pelesti a přitáhl na kraj postele. Kopla jsem ho do holeně, ale moc mu neublížila, neboť jsem byla naboso. Něco zabrblal, obrátil mě tvář na postel a zkroutil mi ruce.

„Teď ti napráskám, Claire! Když se mnou budeš spolupracovat, odbydeme to rychle.“

„A když ne?“ Roztřásla jsem se vztekem a strachem. Zvedl pásek a švihl se jím do nohy. Ozval se odporný mlaskavý zvuk.

„Teď ti položím koleno na záda a budu tě bít, až mi ochabnou ruce. A mohu tě předem varovat. Ty zvadneš daleko dřív než já.“

Vymrštila jsem se na posteli a pohlédla mu do obličeje. Pěsti jsem měla pevně zaťaté.

„Jsi barbar! Jsi... sadista!“ křičela jsem zuřivě. „Děláš to jen pro vlastní potěšení! Tohle ti nikdy neodpustím!“ Jamie se zarazil a otáčel páskem v ruce.

Odpověděl naprosto chladně. „Nevím, co je sadista. A když ti já odpustím všechno, co jsi dnes provedla, počítám, že i ty odpustíš mně, jakmile se budeš moci posadit.“

„A co se týče mého potěšení...“ Zkřivil ústa. „Řekl jsem, že tě potrestám. O žádném potěšení jsem nemluvil.“ Pak na mě kývl prstem.

„Pojď sem!“

Příští ráno se mi vůbec nechtělo opustit pokoj, zdržovala jsem to, jak jen jsem mohla, zavazovala a rozvazovala si stužky a kartáčovala si vlasy. Na Jamieho jsem od minulé noci nepromluvila. Když viděl mé otálení, pobídl mě, abych si pospíšila a šla společně s ním na snídani.

„Nemusíš se bát setkání s ostatními, Claire. Budou si tě asi trochu dobírat, ale to bude tak všechno. Hlavu vzhůru.“ Chytil mě za bradu a já ho kousla do ruky.

„Au!“ vykřikl a pustil mě. „Dej si pozor, děvče. Nevíš, s kým máš tu čest.“ Zachechtal se a odešel na snídani.

Má očividně dobrou náladu, pomyslela jsem si hořce. Jestli se mi chtěl v noci pomstít, podařilo se to.

Byla to velmi nepříjemná noc. Vydržela jsem nevzdorovat pouze do prvního zasvištění opasku. Pak následoval krátký, zuřivý zápas, po němž Jamiemu začala téci krev z nosu a měl pokousaná zápěstí. Ale přemohl mě a s kolenem na mých zádech mě začal řezat. Něco takového jsem zažila poprvé v životě.

Jamie, ten ohavný Skot, měl opět pravdu. Muži se zdrželi posměšných poznámek na moji adresu, srdečně mě zdravili a byli docela přátelští. Včerejší nepřátelství a zášť byly ty tam.

Když jsem pojídala vajíčka a stála při tom u stolu, Dougal za mnou přišel a otcovsky mě objal kolem ramen. Vousy mě šimral na uchu, když mi důvěrně šeptal.

„Doufám, že Jamie nebyl příliš surový, děvče. Křičela jsi, jako by tě někdo vraždil.“

Zrudla jsem až ke kořínkům vlasů a otočila hlavu, aby to neviděl. Po Jamieho nevybíravé poznámce jsem pevně semkla ústa, abych přestála i další těžkou zkoušku.

Dougal hlasitě zavolal na Jamieho, jenž seděl u stolu a pojídal chleba a sýr. „Hej, Jamie, nebylo nutné to děvče skoro přizabít. Stačilo jemné napomenutí.“ Plácl mě dosti ohleduplně po zadku. Zamrkala jsem a zamračila se na něho.

„Z puchýřů na zadku ještě nikdo neumřel,“ poznamenal Murtagh lakonicky s pusou plnou chleba.

„To opravdu ne,“ dodal Ned a šklebil se. „Pojď si ke mně sednout, děvče.“

„Já raději postojím. Děkuji,“ řekla jsem povzneseně. Načež se všichni bujaře rozesmáli. Jamie se mi celou dobu vyhýbal očima.

Během dne jsem musela snášet občasné poznámky mužů. Jeden po druhém ke mně přicházeli a plácali mě po zadnici s předstíranou účastí. Ale dalo se to přežít a já musela neochotně připustit, že Jamie byl v právu. Přesto jsem ho stále chtěla zaškrtit.

Protože jsem v žádném případě nemohla sedět, zaměstnávala jsem se drobnými pracemi ve stoje. Přišívala jsem knoflíky a lemovky u okenního parapetu a vymlouvala se, že potřebuji mít dostatek světla na šití. Po obědě, který jsem také snědla ve stoje, jsme odešli do svých pokojů odpočívat. Dougal rozhodl, že počkáme, až se úplně setmí,

a pojedeme do Bargrennanu, kde bude naše další zastávka. Jamie šel za mnou do pokoje, ale zabouchla jsem mu dveře před nosem. Ať spí zase na podlaze v chodbě.

V noci se zachoval docela taktně. Zapnul si pásek a opustil po výprasku pokoj, aniž by cokoli řekl. Vrátil se asi za hodinu, ale neleh si ke mně do postele. Chvíli mě ve tmě pozoroval, jak nehnutě ležím na slamníku, pak si zhluboka vzdychl, zahalil se do plédu a uložil ke spánku na podlaze přede dveřmi.

Byla jsem tak rozrušená a rozbolavělá, že jsem nemohla usnout. Byla jsem vzhůru celou noc a přemýšlela, co Jamiemu provedu.

Kdybych byla objektivní, což jsem v tu chvíli nedokázala, musela bych přiznat, že měl pravdu, když říkal, že neberu věci dostatečně vážně. Ale mýlil se v tom, že jsem se dosud pohybovala na místech méně nebezpečných. To pravda nebyla.

Současná realita mi stále připadala v mnoha ohledech téměř neskutečná. Něco jako hra nebo divadelní představení v dobových kostýmech. Ve srovnání s mechanizovanými masovými válečnými bitvami, jež jsem ještě nedávno zažívala, se současné bojové střety – několik mužů vyzbrojených meči a mušketami – zdály být spíše pitoreskní, než aby u mě vzbuzovaly hrůzu.

Uvažovala jsem dál. Muž zastřelený mušketou byl stejně mrtvý jako muž zastřelený z minometu. Ale smrt z minometu byla neosobní, umíraly desítky mužů, zatímco mušketa mířila pouze na jednoho, jemuž se střelec mohl dívat do očí. To byla spíše vražda, ne válka. Kolik mužů je vůbec třeba k válce? Zřejmě dost, aby neviděli jeden druhého. Ale pro Dougala, Jamieho, Ruperta a Neda tohle válka byla.

A jaké byly důvody té války? Výměna jednoho krále za druhého? Hanoverové a Stuartové? Pro mě to byla pouze jména ze školní učebnice. Co byli ve srovnání s nepředstavitelným zlem, jaké ztělesňoval Hitler? Pro ostatní byl mezi oběma panovníky zásadní rozdíl, ale mně to připadalo triviální a malicherné. Pro většinu Skotů to však byla otázka života a smrti. Chtěli si zvolit vlastní osud a to bylo na jejich úsilí cenné a hodné obdivu. Převalovala jsem se na posteli a lítostivě osahávala svůj zřízený zadek. Dívala jsem se na Jamieho, zabaleného v plédu u dveří. Dýchal pravidelně, ale zlehka, možná také nemohl spát. Doufala jsem, že ne.

Zpočátku jsem se snažila brát celou dnešní nešťastnou událost jako nějaký melodramatický výstup z historické hry. Takové věci se přece ve skutečnosti nedějí. Zažila jsem několik šoků od chvíle, kdy jsem se dotkla kamene na Craigh na Dun, ale ten nejhorší se stal dnes odpoledne.

Jack Randall, tak podobný a tak strašně nepodobný Frankovi. Dotek jeho rukou na mých prsou propojil můj starý život s tím dnešním a to mě děsilo. A pak tu byl Jamie. Jeho odhodlaná tvář v okně Randallova pokoje, zuřivý výraz na cestě z pevnosti a bolest způsobená mými urážkami.

Jamie. Jamie byl skutečný. Skutečnější než všechno, co se mi stalo dosud. Skutečnější než Frank a můj život v roce 1945. Jamie milenec a nelítostný tyran.

Možná pro mě představoval ten největší problém. Jamie zaměstnal mé smysly natolik, že mě okolí přestalo zajímat. Ale už jsem si nemohla dovolit se o ně nestarat. Nestarat se o ostatní. Moje lehkovážnost a nezodpovědnost je dnes odpoledne skoro zabila. Sevřel se mi žaludek při představě, že bych Jamieho ztratila. Posadila jsem se na posteli a chtěla jít k němu a říci mu, aby si lehl ke mně. Ale zadní část těla mě bolela tak, že jsem se raději otočila na břicho a zabořila hlavu do polštáře.

Noc strávená v bolesti, vzteku a přemýšlení mě úplně vyčerpala. Spala jsem celé odpoledne a odbelhalo se na večeři, když mě Rupert vyburcoval ze spánku krátce před setměním.

Dougal mi opatřil nového koně a další výdaje navíc ho opět rozladily. Byla to podsaditá kobyla, měla laskavé oči a krátkou, štětinatou hřívu. Říkali jí Bodlák.

Prohlédla jsem si ji pochybovačně a také těžké sedlo, přes nějž byla přehozena tlustá pokrývka. Murtaghovy oči na mě spiklenecky zamrkaly. Uvědomila jsem si znovu svoji žalostnou situaci, hořce se usmála a namáhavě vylezla do sedla.

Zdálo se, že se muži rozhodli být ke mně galantní a v pravidelných intervalech zastavovali, abych mohla alespoň na chvíli slézt ze sedla a ulevit své rozbolavělé zadnici. Každou chvíli někdo navrhl, abychom si udělali přestávku a napili se, což ve skutečnosti nebylo nutné. Kobyla Bodlák nesla na hřbetě kožené láhve s vodou.

Jeli jsme tak několik hodin a má bolest se stále zvětšovala a já se v sedle nepřestávala vrtět. Už jsem to nemohla vydržet a na chvíli musela slézt.

„Pr!“ řekla jsem Bodlákovi a slezla na zem, předstírajíc, že mu prohlížím levou nohu. Ostatní se kolem nás seskupili.

„Obávám se, že si zadřela do nohy kámen,“ zalhala jsem. „Už jsem ho odstranila, ale chvíli se s ní ještě projdu. Nechci, aby začala kulhat.“

„Ne, to nesmíme připustit,“ souhlasil Dougal. „Dobře, projděte se trochu, ale někdo tu s vámi musí zůstat. Je tu sice zatím klid, ale nenechám tě tu samotnou.“ Jamie okamžitě seskočil z koně.

„Zůstanu s ní,“ řekl tiše.

„Dobrá. Nezdržte se příliš dlouho. Musíme být v Bargrennanu ještě před úsvitem.“ Mávlna okolostojící muže, ti se dali do cvalu a nechali nás na cestě v oblacích prachu.

Několik hodin mučení v sedle mi náladu nezlepšilo. Nebyla jsem si jistá, jestli na Jamieho vůbec promluvím. Sadistu a násilníka.

Ale v mdlém světle měsíce vůbec nevypadal jako násilník. Přesto jsem se zatvrdila a odbelhala po cestě, aniž bych na něho promluvila.

Moje zmlácené svaly nejdříve vypovídaly poslušnost, ale po půl hodině jsem se už pohybovala docela lehce.

„Zítřka se už budeš cítit mnohem lépe,“ řekl Jamie starostlivě. „Ale ještě se nebudeš moci posadit.“

„A jak to, že se v tom tak vyznáš?“ vyštěkla jsem. „Biješ tak lidi často?“

„Jistěže ne,“ řekl nevzrušeně. „To bylo poprvé. Ale je to na druhé straně určitá zkušenost.“

„Ano?“ odsekla jsem. Myšlenka, že by někdo spráskal člověka jen proto, aby získal novou zkušenost, byla naprosto neobhajitelná.

Zasmál se mému naštvanému výrazu. „Když jsem byl o něco menší, Sassenachová, dostal jsem na zadek tolikrát, že to ani neumím spočítat. Tak mezi osmým a třináctým rokem. Pak jsem svého otce přerostl a bylo pro něj obtížné přehnout mě přes plot a seřezat páskem.“

„Tvůj otec tě bil?“

„Jo, docela často. Také učitel a Dougal a mí strýcové. Záleželo na tom, kde jsem právě byl a co jsem provedl.“

Začalo mě to zajímat, i přes mé počáteční rozhodnutí ho ignorovat.

„A co jsi *prováděl*?“

Znovu se zasmál tichým, nakažlivým smíchem.

„Na všechno si už nevzpomínám, ale řekl bych, že jsem si to většinou zasloužil. Nemyslím, že by mě táta bil bezdůvodně.“ Chvilí krácel mlčky a přemýšlel.

„Hm. Jednou to bylo kvůli zabitému kuřeti a jednou jsem jel na krávě a uštvál ji tak, že neměla mléko. Jindy jsem vyjedl marmeládu z koláčů a nechal jen těsto. Jo, a nechal koně ve výběhu a nezajistil branku, také podpálil doškovou stříšku holubníku – bylo to nešťastná náhoda, neudělal jsem to schválně – pak jsem ztratil učebnice – to bylo schválně – a...“ Přestal vypočítávat své prohřešky, ale to už jsem se otrásala smíchy.

„Takové běžné věci. A nejčastěji jsem byl bit, protože jsem mluvil, když jsem měl mlčet.“

Usmál se při další vzpomínce. „Jednou má sestra rozbila džbán. Zlobil jsem ji, škádlil a ona se rozzlobila a hodila ho po mně. Když přišel otec a chtěl vědět, kdo to udělal, byla tak vystrašená, že ze sebe nedokázala vypravit slovo. Podívala se na mě strachy bez sebe – měla modré oči jako já, ale mnohem hezčí a husté černé řasy.“ Jamie se zachvěl. „Řekl jsem otci, že jsem to udělal já.“

„To bylo od tebe šlechetné,“ poznamenala jsem sarkasticky. „Sestra ti za to musela být vděčná.“

„Jo, asi byla. Jenže můj otec stál za otevřenými dveřmi a všechno viděl. Dostala výprask za to, že v rozčilení rozbila džbán a já dostal nařezáno dvakrát. Jednou za to, že jsem ji zlobil a podruhé za lhaní.“

„Ale to nebylo spravedlivé,“ vykřikla jsem nesouhlasně.

„Můj otec nebyl vždy jemný, ale byl obvykle spravedlivý,“ ohradil se Jamie. „Říkal, že pravda zůstane pravdou a lidé by měli nést zodpovědnost za to, co dělají. Což je správné.“ Kradmo na mě pohlédl.

„Ale pochválil mě za to, že mám dobré srdce a vzal jsem vinu na sebe. Ale potrestat mě musel. Mohl jsem si vybrat buď výprask, nebo jít spát bez večeře.“ Usmál se a zavrtěl hlavou. „Otec mě znal velmi dobře. Vybral jsem si výprask.“

„Ty prostě nedokážeš zapřít svoji nezřízenou chuť k jídlu,“ řekla jsem se smíchem.

„Jo,“ souhlasil, „vždycky to tak bylo. Ale ty jsi také docela žrout,“ prohodil na půl úst. „Počkej, uděláme si přestávku a trochu si odpočineme.“ Povolil koni uzdu a poslal ho pást se do vysoké trávy u cesty.

„Jo, otec byl spravedlivý,“ opakoval, „ačkoli jsem to tenkrát nedokázal ocenit. Nenechal mě před výpraskem dlouho čekat. Když jsem provedl nějakou lotrovinu, potrestal mě hned – nebo ihned poté, co se o mém prohřešku dozvěděl. Vždycky se ujistil, že si uvědomuji, proč jsem bit a někdy o tom se mnou mluvil.“

Aha, tak to je, pomyslela jsem si. Chceš mě přesvědčit, že tvůj trest byl spravedlivý a tys mi dal možnost se před tebou obhájit.

„Podařilo se ti ho někdy svými argumenty obměkčit?“ zajímalo mě.

„Ne. Většinou byla moje vina jasná a oba jsme to věděli. Ale jednou jsem ho málem dostal,“ vzpomínal, drbaje se na nose.

„Řekl jsem mu, že bít synka je necivilizovaný způsob, jak si prosadit svou. Odpověděl, že tomu rozumím asi jako plot, u něhož jsem stál. Řekl, že respekt ke starším je jedním ze základních kamenů lidské civilizace a dokud se mu nenaučím, bude můj zadek muset snášet to barbarské bití stařešinů.“

Tentokrát už jsem se smála naplno spolu s ním. Na cestě byl klid a takové ticho, jaké jsem ze svého předchozího života téměř neznala, věčně obklopená hřmotnými stroji a hlučícími lidmi. Jedinými zvuky, které tu zaznívaly, byly šelest stromů, občasný *skřek* nočního ptáka a tlumený dusot koňských kopyt.

Šlo se mi teď mnohem lehčeji a mé svaly už zdaleka tak nebolely. Pocity vzteku a lítosti pomalu odeznívaly a já naslouchala Jamieho vzpomínkám, humorným i poučným.

„Neměl jsem rád bití, pochopitelně. Ale pokud jsem si mohl vybrat, dávat jsem přednost otci před učitelem. Většinou nás bil důtkami přes dlaně. Otec říkal, že kdyby mě mlátil do rukou, nemohl bych pak dělat svou práci, zatímco když mi napráská zadek, alespoň nebudu nečinně sedět.“

Každý rok jsme měli jiného učitele. Nevydrželi s námi dlouho – většinou se vrátili na farmu nebo si našli lépe placené zaměstnání. Učitelé mají velmi malý plat, jsou vyhublí a hladoví. Jednou jsme měli

tloušťka a já nikdy neuvěřil, že je skutečný učitel. Vypadal jako přestrojený farář.“ Vzpomněla jsem si na zavalitého Otce Baina a zasmála se.

„Na jednoho si pamatuji obzvlášť dobře, protože nás posílal na hanbu. Museli jsme stát před celou třídou s předpaženými rukama a on nás poučoval o našich chybách a přitom bil. Stál jsem tam a prosil ho, aby přestal, ale on mě začal třískat ještě víc a já se rozplakal.“

„To přesně chtěl,“ řekla jsem s neskrývaným dojetím.

„Asi jo,“ odpověděl nejistě. „Nějakou dobu mi trvalo, než jsem na to přišel. Ale stejně jsem nedokázal udržet jazyk za zuby.“

„Co se stalo?“ Úplně jsem zapomněla na svůj vztek.

„Jednou mě vytáhl z lavice – protože jsem nedokázal psát správně pravou rukou na rozdíl od levé. Třikrát mě uhodil a nadával mi do pitomců, lenochů a umíněných klacků. Ruce jsem měl úplně červené, protože to ten den bylo už podruhé. Byl jsem bez sebe strachy, neboť jsem věděl, že za to doma dostanu další výprask. Tak to u nás chodilo. Když jsem dostal nařezáno ve škole, další výprask na mě čekal po návratu domů. Můj otec považoval školu za velmi důležitou.“ Levou rukou uchopil uzdu a pevně ji sevřel.

Odmlčel se a pohlédl na mě. „Zřídka se rozzlobím, Sassenachová, a většinou toho pak lituji.“ To se skoro podobá omluvě, pomyslela jsem si.

„Lituješ také včerejška?“

„Hm. Sevřel jsem tehdy ruce v pěst a díval se na něho – byl to vysoký hubený chlapík tak kolem dvaceti let, i když mi tenkrát připadal starý. A já řekl ‚Nebojím se vás a nepodaří se vám mě rozplakat, i kdyby jste mě bil sebevíc.‘“

Pak zamyšleně pokračoval ve svém vyprávění. „Myslím, že byla chyba, že jsem to tehdy řekl, zvlášť, když stále držel důtky v ruce.“

„Neříkej mi,“ hlesla jsem, „že ti chtěl dokázat, že se pleteš.“

„Jo, chtěl.“ Jamie přikývl a obrys jeho hlavy se rýsoval proti temné obloze. Slovo „chtěl“ vyslovil s neskrývanou hořkostí v hlase.

„Ale nepodařilo se mu to, že?“

„Ne, alespoň mě tehdy nerozplakal.“

Opět se na chvíli odmlčel s tváří obrácenou ke mně. Mraky na obloze se na chvíli roztrhaly a měkké měsíční světlo mu zalilo obličej. Vypadal teď jako pozlacený Donatellův archanděl.

„Když ti Dougal popisoval moji povahu ještě před svatbou, zmínil se také o tom, že bývám někdy tvrdohlavý?“ Oči mu zasvítily trochu ďábelským leskem. K archandělu Michaelovi měl teď hodně daleko.

Zasmála jsem se. „Pokud si dobře vzpomínám, říkal, že všichni Fraserové jsou tvrdohlaví jako skály a ty jsi z nich nejhorší. Navíc,“ poznamenala jsem věčně, „jsem si toho také všimla.“

Usmál se, vyhýbaje se i s koněm hluboké louži na cestě.

„Hm, dobrá, neříkám, že Dougal neměl pravdu,“ připustil. „Ale když si postavím hlavu, je to otázka cti. Můj otec byl stejný a čas od času jsme se kvůli tomu chytli. Většinou to skončilo mým výpraskem.“

Najednou chytil moji kobylu za uzdu, ta se zastavila a zafrkala. „Hej! Pssst! *Stad ma dhu!*“ Jeho kůň nervózně pošukával hlavou.

„Co se děje?“ Nic jsem ve tmě neviděla, jen měsíční světlo dopadající na cestu a okolní krajinu. Před námi rostla borovice a koně odmítali se k ní přiblížit.

„Nevím. Zůstaň tady a buď zticha. Osedlej svého koně a podrž mého.“ Jamie mluvil tlumeným hlasem, který uklidňoval koně i mě. Pak tiše zamumlal „*Squir!*“, poplácal koně po krku a zmizel ve vřesovišti s dýkou v ruce.

Zbystřila jsem sluch i zrak, abych zjistila, co zneklidňuje naše koně, kteří nervózně přešlapovali na místě a stříhali ušima. Mraky na obloze se rozptýlily hnány větrem a jen cáry zakrývaly jasný stříbrný měsíc. Navzdory svému soustředění jsem na cestě ani v lesíku nic nezahlédla.

Byla už pozdní noční hodina a lupičům v tuhle dobu nekynul žádný zisk ani tady, ani kdekoli jinde na vysočině. Tak pozdě v noci obvykle nikdo po cestách nejezdil.

Lesík se zdál být temný a neprostupný a stále se z něj ozývalo množství zvuků. Koruny borovic šuměly a husté jehličí se chvělo ve větru. Borovice byly nepochybně velmi staré, tajemné a zasmušilé. Rostly tu také mohutné duby a menší osiky. Příhodné místo pro Rupertovy duchy, dobré i zlé.

Jenom ty, pomyslela jsem si našťvaně, se bojíš sama v lese. Kde je vůbec Jamie?

Vtom mě mužská ruka chytila za nohu a já leknutím vypískla jak myš. Srdce mi vyskočilo až do krku. Popadl mě vztek, vytrhla jsem se a kopla ho do kolena.

„Nedělej mi to! Plížíš se jako had.“

„Psst,“ napomenul mě Jamie. „Pojď se mnou.“ Stáhl mě nevybíravě ze sedla a spěšně odvázal koně, kteří se za námi prodírali vysokou trávou.

„Co se děje?“ zasyčela jsem a klopytala o kameny a kořeny stromů.

„Tiše. Nemluv. Dívej se na cestu a sleduj, kudy jdu já. Jdi v mých stopách a zastav se, když ti dám znamení.“

Zvolna a potichu jsme šli ve tmě na okraj lesíka. Pod stromy byla naprostá tma, jen místy měsíční paprsek pronikl hustou korunou stromů. Ani Jamie se nedokázal pohybovat úplně neslyšně, na zemi leželo suché spadané jehličí, které mu praskalo pod nohama.

Před námi vyrostla ze země velká žulová hromada. Jamie si stoupl za mě a pomáhal mi šplhat vzhůru po drolivém kamenitém podloží. Nahoře bylo dost místa a my si lehli na břicho vedle sebe. Jamie s ústy u mého ucha sotva dýchal. „Třicet stop před námi vpravo. Na mýtině. Vidíš je?“

Když se mé oči přizpůsobily tmě, spatřila jsem několik chlupatých objektů pod stromy. Zvířata cosi požírala a byla naprosto pokojná. Sem tam se ve tmě zaleskla hustá šedivá srst a ozývalo se slabé škrabání a praskání. Štíhlá vlčí hlava se žlutýma svítícíma očima se náhle otočila ke světlu a vztyčila uši. Šelma vydala zvláštní naléhavý zvuk, něco mezi skučením a vytím a pak se pod námi rozhostilo naprosté ticho.

Žluté oči se dívaly přímo do mých. Nebyl v nich strach, ani zvědavost, jen obezřetné vyčkávání. Jamie se mě dotkl rukou, čímž mi naznačoval, abych se nehýbala. Ale já se ani trochu nebála a nechtěla utéci. Zůstala bych tak ležet s pohledem upřeným do vlčích očí celé hodiny, ale ona – byla jsem si jistá, že se jedná o vlčici, i když nevím, jak mě to napadlo – uhnula očima jako první, sklonila hlavu a začala žrát.

Pozorovali jsme vlčí smečku několik minut, klidně a beze strachu. Konečně se Jamie dotkl mého ramene a dal pokyn k odchodu.

Držel mě kolem ramen celou zpáteční cestu. Bylo to poprvé od chvíle, kdy jsme opustili Fort William, kdy jsem mu dovolila, aby se mě dotkl. Byli jsme tak očarováni pohledem na vlčí smečku, že jsme ani nemluvili a bylo nám spolu zase dobře.

Pak jsme pokračovali v cestě a já si na základě jeho vzpomínek z dětství, které vyprávěl, uvědomila, co pro mě udělal. Aniž by se mi

přímo omluvil nebo cokoli vysvětloval, sdělil mi všechno, co zamýšlel. Bylo to sdělení o právu a spravedlnosti, jemuž se on sám naučil. A také o soucitu. Když s tebou nemohu sdílet tvou bolest a ponížení, podělím se s tebou alespoň o vlastní bolest a ponížení, abys ty své dokázala lépe snášet.

„Vadilo ti to hodně?“ zeptala jsem se posléze. „Myslím to bití. Nebo jsi na to brzy zapomněl?“

Lehce mi stiskl ruku a odpověděl.

„Většinou jsem na to zapomněl, jakmile bylo po všem. S výjimkou toho posledního, to mi chvíli trvalo.“

„Proč?“

„Tak. Na jednu stranu mi už bylo šestnáct, připadal jsem si dospělý... připadal. Jenže to bylo peklo.“

„Nemusíš mi to vyprávět, jestli nechceš,“ řekla jsem, když jsem viděla jeho zaváhání. „Je to bolestná historie?“

„Není tak bolestná jako bití,“ odpověděl se smíchem. „Ne, nevádí mi, když ti to řeknu. Je to jen dlouhá historie.“

„Do Bargrennanu je také dlouhá cesta.“

„Tak dobře. Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl o svém pobytu na tvrzi Leoch, když mi bylo šestnáct? Byla to dohoda mezi mým otcem a Columem – abych poznal příbuzenstvo mé matky. Odjel jsem na Leoch, abych se naučil způsobům a také latinsky.“

„Překvapilo mě, žeš tam pobýval.“

„Jo. Byl jsem na svůj věk velký nebo spíš vysoký. Dobře jsem šermoval a ještě lépe jezdil na koni.“

„A skromný,“ řekla jsem ironicky.

„Moc ne. Domýšlivý jako krocan a pusu jsem měl pěkně proříznutou.“

„Dovedu si to představit,“ poznamenala jsem pobaveně.

„Zjistil jsem, že dokážu lidi rozesmát svými poznámkami, a tak jsem toho často využíval. Býval jsem také hrubý k ostatním chlapcům, nebylo to záměrné, ale chtěl jsem se prosadit za každou cenu.“

Vzhlédl k obloze, aby odhadl čas. Noc byla stále temnější a měsíc už klesal nad obzor. Rozeznala jsem souhvězdí Orion a to zjištění mě potěšilo.

„Jeden den jsem ale zašel příliš daleko. Byl jsem ve společnosti dalších dvou chlapců, šli jsme chodbou, když jsem uviděl paní

FitzGibbonsovou na opačném konci. Nesla velký koš, skoro tak velký jako ona, a potácela se s ním ze strany na stranu. Víš sama, jak vypadá.“ Podrbal se rozpačité na nose.

„Utrousil jsem několik nelichotivých poznámek na její vzhled. Byly vtipné, ale docela urážlivé. Chlapci se bavili, ale já si neuvědomil, že je paní FitzGibbonsová slyší také.“

Vybavila se mi statná dáma z tvrze Leoch. Zнала jsem ji vždy dobře naladěnou a bylo těžké si představit, že by se dokázala zlobit.

„Co udělala?“

„Nic – tenkrát. Nevěděl jsem, že to slyšela, ale druhý den přišla do síně a řekla to Columovi.“

„Ach, ach.“ Věděla jsem, jak vysoce si Colum paní Fitzové cení a že by nedovolil, aby se k ní někdo choval neuctivě. „Co se stalo pak?“

„To samé, co postihlo Laoghaire – nebo téměř to samé.“ Zahihňal se. „Choval jsem se velmi statečně, postavil se a řekl, že jsem si vybral bití pěstmi. Snažil jsem se zachovat klid jako dospělý, ale srdce mi tlouklo jak splašené a bylo mi zle od žaludku, když jsem se podíval na Angusovy ruce. Vypadaly jako mlýnské kameny. Někteří v davu se smáli, nebyl jsem tak velký jako teď a vážil asi polovinu. Angus mně mohl roztržít hlavu jediným úderem.“

„Colum s Dougalem na mě nevěřicně zírali, i když si myslím, že jim mé rozhodnutí dost imponovalo. Pak Colum prohlásil ne, když ses choval jako dítě, budeš jako dítě potrestán. Kývl hlavou a než jsem se stačil pohnout, přehnul mě Angus přes koleno, zvedl mi kilt a seřezal mě bičem na holou před celou síní.“

„Ach, Jamie!“

„Mmmhm. Víš, že Angus je ve své práci skutečný profesionál? Dal mi patnáct ran a ještě dnes ti mohu přesně popsat kam.“ Otrásl se při té vzpomínce. „Týden jsem měl na zadku jelita.“

Natáhl ruku a utrl chomáč jehličí z borovice u cesty. Ucítla jsem aromatickou vůni pryskyřice.

„Nebylo mi dovoleno, abych se v tichosti vypařil a ošetřil si rány. Když byl se mnou Angus hotov, Dougal mě popadl za zátylek a vedl na opačný konec síně. Zpátky jsem pak musel lézt po kolenou. Musel jsem klečet před Columovým křeslem a žádat paní Fitzovou o prominutí. A ještě poděkovat Angusovi za výprask. Málem jsem se při tom udusil, ale on se zachoval velmi vlídně. Sklonil se nade mnou

a podal mi ruku, abych vstal. Pak mě posadili na židli blízko Columa a musel jsem tam sedět, dokud shromáždění neskončilo.“

Při těch slovech se instinktivně nahrbil. „To byla ta nejhorší hodina v mém životě. Tvář jsem měl úplně rudou a stejně tak zadek. Klepala se mi kolena, styděl jsem se podívat kolem a civěl na své boty. Ale nejhorší bylo, že se mi chtělo čůrat. Myslel jsem, že mi praskne močový měchýř. Košili jsem měl úplně promočenou.“

Potlačila jsem nutkání hlasitě se rozesmát. „Nemohl jsi říci Columovi, co se děje?“ zeptala jsem se.

„Věděl velmi dobře, jak mi je. Stejně jako všichni v síni podle toho, jak jsem se neustále vrtěl na židli. Lidé uzavírali sázky na to, jestli to vydržím nebo ne.“ Hořce se při té vzpomínce usmál.

„Colum by mi dovolil odejít, kdybych ho o to požádal. Ale – já si postavil hlavu.“ Rozpačitě se usmál a ve tmě se jeho bílé zuby zaleskly. „Raději bych však umřel, než bych ho o něco prosil, a skoro to tak dopadlo. Když konečně Colum řekl, že můžu jít, vypoťácel jsem se ze síně nejbližšími dveřmi, stoupl si ke zdi a vyprázdnil svůj močový měchýř. Takové proudy vody jsem nikdy neviděl.“

„Tak,“ rozpřáhl ruce a odhodil jehličí, které stále žmoulal v prstech, „teď už víš, jaká nejhorší věc se mi v životě přihodila.“

Nemohla jsem si pomoci a rozesmála se tak, že jsem se musela posadit do trávy u cesty. Jamie chvíli trpělivě čekal a pak si ke mně klekl.

„Čemu se tak směješ?“ zeptal se nechápavě. „To vůbec není legrační.“ Ale sám už se usmíval také.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, není. Je to příšerná historka. Je to... jako bych tě viděla sedět tam se zarputilým výrazem, zaťatými zuby a rudýma ušima.“

Jamie se začal potichu smát. „Jo, není to lehké, když je člověku šestnáct, že?“

„Takže ty jsi pomohl té dívce Laoghaire, protože jsi ji litoval?“ řekla jsem, když jsem se trochu uklidnila. „Věděl jsi už, jaké to je.“

Překvapeně na mě pohlédl. „Jo, řekl bych. Je snesitelnější, když tě někdo ve dvaceti letech mlátí do obličeje, než když tě v šestnácti přehnou přes koleno a nařezou ti přede všemi na holý zadek. Zraněná pýcha bolí víc než rány.“

„Ale dostat přes ústa také není nic příjemného. A rozhodně to není k smíchu.“

„To není. A hlavně se s rozbitou pusou smát nemůžeš.“

„Hm,“ přitakala jsem. „Myslela jsem,“ nedořekla větu a upadla do rozpaků.

„Co jsi myslela? Aha, já a Laoghaire,“ řekl, jako by mi četl myšlenky. „Ty nebo Alec, nebo kdokoli jiný včetně Laoghaire. Udělal bych vždycky to samé.“ Dloubl mě do žeber. „Ale nepočítám, že mi uvěříš.“

„Ale já tě s ní viděla ve výklenku,“ namítala jsem, „a někdo tě přece musel naučit líbat?“

Jamie upadl do rozpaků a ostýchavě sklopil hlavu. „Ale, Sassenachová, já nejsem jiný než většina mužů. Někdy se o to snažím, ale moc se mi to nedaří. Znáš ten úryvek ze sv. Pavla, kde říká, ‚lepší je se oženit než být v pokušení.‘ No a já jsem tehdy pokušení neodolal.“

Znovu jsem se zasmála a cítila se tak lehce, jako by mi bylo šestnáct. „Proto sis mě vzal,“ zažertovala jsem, „aby ses vyvaroval hříchu.“

„Jo. Proto je manželství dobrá věc. Umožní ti dělat věci, z nichž by ses jinak musel zpovídat.“

Vybuchla jsem smíchy.

„Ach, Jamie. Miluji tě!“

Teď se rozesmál on. Sedl si na cestu a otrásal se smíchy. Svalil se na záda do vysoké trávy, svíjel se a popadal za břicho.

„Co se ti, sakra, stalo?“ zeptala jsem se nechápavě. Po dlouhé době se opět posadil a utíral si rukávem uslzené oči.

„Murtagh měl pravdu, co se týče ženských. Sassenachová, riskoval jsem kvůli tobě život, kradl, založil požár a zabil člověka. Za to jsi mi vynadala do bastardů, urazila mé mužství, koplá mě do rozkroku a dala facku. Pak jsem ti nařezal, řekl ti o největších poníženích, která mě kdy v životě potkala, skoro se zesměšnil a ty řekneš, že mě miluješ.“ Položil si hlavu na kolena a znovu se rozesmál. Konečně vstal a podal mi ruku.

„Jsi tak zvláštní a citlivá, Sassenachová. A to se mi na tobě líbí. Pojd'me.“

Už bylo hodně pozdě – nebo dost časně, záleží na individuálním pohledu a bylo nutné nasednout na koně a jet rychleji, pokud jsme chtěli dorazit do Bargrennanu ještě před úsvitem. Už jsem se dostatečně zotavila, abych dokázala sedět v sedle, i když jsem zadní část těla stále cítila.

Nějakou dobu jsme jeli mlčky. Ponechána svým myšlenkám, začala jsem uvažovat o tom, co by se stalo, kdyby se mi poštěstilo dostat se ke kamennému kruhu. Přestože jsem si Jamieho vzala z donucení a závisela na něm z pouhé nutnosti, během doby jsem se do něho velmi zamilovala.

To samé se asi dělo s ním. Nejdříve jsme se stýkali díky okolnostem, pak se z toho vyvinulo přátelství a konečně silná a vášnivá vzájemná náklonnost, i když se mi se svými city nikdy nesvěřil.

Riskoval pro mě život. Udělal to dobrovolně a nejen proto, že ho k tomu zavazoval manželský slib. Chtěl mě bránit do poslední kapky krve a já mu věřila.

Ale ještě více jsem si cenila posledních čtyřadvaceti hodin, kdy mě vpustil do svého soukromí, citů a emocí. Jestli ke mně skutečně cítil to, v co jsem doufala, jak by mu asi bylo, kdybych náhle zmizela? Takovými myšlenkami jsem se cestou zabývala a svoji fyzickou bolest úplně přestala vnímat.

Byli jsme asi tři míle od Bargrennanu, když Jamie nečekaně promluvil.

„Neřekl jsem ti ještě, jak zemřel můj otec.“

„Dougal říkal, že měl záchvat – mrtvice, pokud vím,“ řekla jsem udiveně. Tušila jsem, že Jamie je také zabrán do svých myšlenek a vzpomíná na otce v důsledku našeho rozhovoru. Ale stejně mě jeho věta překvapila.

„Ano, to je pravda. Ale... on...“ odmlčel se a hledal správná slova. Zhluboka se nadechl a začal vyprávět. „Měla bys to vědět.“ Cesta byla široká a my jeli vedle sebe v těsné blízkosti. Čas od času museli objet vyčnívající skálu, která nám bránila v cestě. V duchu jsem se omluvila Dougalovi, jehož jsem zpočátku vinila ze špatného výběru mého koně.

„Bylo to ve Fort William,“ pokračoval Jamie. „Kam mě Randall s vojáky odvezli z Lallybrochu a kde mě také zbičovali. Dva dny po mém prvním trestu si mě Randall zavolal do kanceláře. Přišli pro mě dva vojáci a odvedli mě z cely do stejné místnosti, kde jsem tě našel. Proto jsem věděl, kam mám jít.“

Venku na dvoře jsem potkal svého otce. Zjistil, kam mě odvedli, a přišel se zeptat, jestli bych se mohl dostat ven – nebo se alespoň přesvědčit, že jsem v pořádku.“

Jamie lehce kopl koně do slabin a popohnal ho mlasknutím jazyka. Ještě nebylo ani stopy po denním světle, ale noc už se změnila a svítání bylo na spadnutí.

„Do chvíle, než jsem ho uviděl, jsem si ani neuvědomil, jak se cítím být v pevnosti osamělý. Vojáci nám nepopřáli příliš času na to, abychom si mohli promluvit. Ale pozdravit jsem se s ním mohl.“ Těžce polkl a pokračoval.

„Řekl jsem mu, že lituji toho, co se stalo Jenny a takové obvyklé fráze. Požádal mě, abych mlčel, přitáhl mě k sobě a pevně mě objal. Ptal se, jestli mám nějaké vážné zranění – věděl o mém bičování – a já řekl, že budu v pořádku. Pak mě vojáci vyzvali k odchodu a on mi silně stiskl ruce a řekl, abych se nezapomínal modlit. Řekl, že bude stát při mně, ať se stane cokoli, a já musím zůstat s hlavou vztyčenou a nelitovat se. Políbil mě na tvář a pak mě vojáci odvedli. To bylo naposledy, kdy jsem ho viděl.“

Hlas měl klidný, ale posmutnělý. Sevřelo se mi hrdlo a pohladila bych ho, kdybych mohla. Ale cesta se teď zúžila a jeli jsme v řadě za sebou. Když jsem ho opět dojela, vypadal naprosto klidně.

„Tak,“ řekl a potřásl hlavou, „šel jsem za kapitánem Randallem. Poslal vojáky pryč, zůstali jsme sami v místnosti a on mi nabídl židli. Řekl, že se můj otec za mě zaručil, abych mohl být propuštěn. Jenže mé provinění je tak vážné, že není možné mě propustit bez písemné dohody podepsané vévodou z Argyllu, do jehož působnosti jsme spadali. Předpokládal jsem, že se můj otec vypravil za Argyllem.“

„Také spolu hovořili, jak mi řekl Randall, o záležitosti druhého bičování, které jsem měl podstoupit.“ Jamie na chvíli zmlkl, jako by nevěděl, jak má pokračovat.

„On... choval se velmi podivně. Byl ke mně neobvykle srdečný, až tak, že jsem si to nedovedl vysvětlit. Stále se na mě díval, jako by čekal, co udělám. Ale já jen tiše seděl.“

„Začal se omlouvat a litovat, že naše vztahy byly v minulosti tak složité a přeje si, aby se to změnilo a tak.“ Jamie se posměšně ušklíbl. „Vůbec jsem nechápal, proč to říká. Ještě před dvěma dny mě málem ubil k smrti.“

„Co vlastně chtěl?“ zeptala jsem se. Jamie se na mě podíval, ale ve tmě mu téměř nebylo vidět do tváře. Přesto se zdál být v rozpacích.

„Mě,“ řekl stroze.

Škubla jsem uzdou tak prudce, že kůň trhl hlavou.

„Mluvil naprosto jasně. Kdybych... ach, kdybych mu dal své tělo, zrušil by druhé bičování. Jestli to neudělám – pak budu litovat, že jsem se vůbec narodil, to řekl.“

Bylo mi na omdlení.

„Potom řekl se smíchem, že si vždycky přál něco takového zkusit. Mně se udělalo zle od žaludku, jako bych spolykal hromadu střepů. Kdybych neseděl, neudržel bych se na nohou.“

„A co...“ vykoktala jsem zděšeně, „co jsi udělal?“

Zahanbeně vzdychl. „Nebudu ti lhát, Sassenachová. Uvažoval jsem o tom. Záda jsem měl po prvním bičování tak zřízená, že jsem si ani nemohl obléknout košili a kdykoli jsem se postavil, zatočila se mi hlava. Pomyšlení na to, že tu hrůzu podstoupím znovu – budu svázaný bezmocně čekat na další ránu bičem...“

Zachvěl se nevolí.

„Neměl jsem o něčem takovém žádnou představu,“ řekl suše, „ale připadalo mi lepší nechat se zprznit. Alespoň by to tak nebolelo. Muži někdy při bičování zemřou, Sassenachová. A on se na mě díval tak, jako by si byl jistý, že to nepřežiji.“

„Ale... stále jsem na tváři cítil otcův polibek a přemýšlel, co by tomu řekl a... prostě jsem to nemohl udělat, to je všechno. A pak jsem také myslel na to, jak bude otci, když zemřu.“ Zakašlal a téměř pobaveně dodal. „A potom mě napadlo, že ten muž už zprznil moji sestru – tak proč ne mě?“

Já jsem se ale nebavila. Znovu se mi vybavil Jack Randall, tentokrát v novém a ještě horším světle. Jamie se podrbal na zátylku a pak sáhl na pochvu svého meče.

„Sebral jsem veškerou odvahu a řekl ne. Vyslovil jsem to hlasitě a ještě přidal několik sprostých nadávek.“

Zašklebil se. „Bál jsem se, že kdybych o tom návrhu déle přemýšlel, změnil bych své rozhodnutí. Chtěl jsem, abych to už nemohl vzít zpátky, proto jsem mu nadával. Ale pochybuji, že se takový návrh dá odmítnout nějakým slušným způsobem.“

„Nedá,“ souhlasila jsem. „Nepředpokládám, že měl z toho radost.“

„Neměl. Uhodil mě rukou přes ústa, abych už nemluvil. Spadl jsem na zem – stále jsem byl velmi slabý – on si stoupl nade mě a pořád na mě koukal. Cítil jsem, že bude lépe zůstat ležet. Tak jsem ležel na podlaze, až zavolal vojáky, aby mě odvedli zpátky do cely.“ Chvíli zaváhal a uvažoval. „Ale výraz v obličeji se mu nezměnil, když mi při odchodu říkal ‚Uvidíme se v pátek.‘ Jako bychom si spolu domlouvali nějakou obchodní schůzku nebo něco podobného.“

Vojáci neodvedli Jamieho do cely, kterou sdílel s dalšími třemi spoluvězni. Místo toho ho zavřeli do malé místnosti, kde byl sám. Chodil za ním jen vězeňský lékař a ovazoval mu rozbitá záda.

„Nebyl to asi dobrý doktor,“ vyprávěl Jamie, „ale byl velmi laskavý. Když přišel podruhé, přinesl husí sádlo a také bibli, která patřila vězni, co zemřel. Řekl, že chápe, že jsem papeženec a pokud se mi po slovech bible neuleví, alespoň porovnáím své těžkosti s Jobovými.“ Potichu se zasmál.

„Zvláštní bylo, že mi to opravdu pomáhalo. Náš Pán byl také bičován a navíc ještě kamenován a ukřižován. Na druhé straně,“ dodal kriticky, „naš Pán nemusel poslouchat neslušné návrhy od Piláta Pontského.“

Jamie u sebe nosil malou bibli. Chvíli se hrabal v příruční brašně a pak mi ji podal. Byl to omšelý, v kůži vázaný výtisk asi pět palců dlouhý. Papír byl tak tenký, že písmo prosvítalo skrze stránky. Na prvním listě bylo napsáno velkými písmeny ALEXANDER WILLIAM RODERICK MACGREGOR, 1733. Inkoust byl vybledlý, nápis sotva čitelný a obal pokroucený, jako by knihu někdo namočil ve vodě a ne jednou.

Listovala jsem zvědavě knihou. Byla sice malá, ale pro Jamieho zřejmě velmi cenná, když ji neustále nosil s sebou. Na cestách i v bojích celé čtyři roky.

„Nikdy jsem tě neviděla ji číst,“ řekla jsem a vrátila mu ji.

„Ne, proto ji nenosím,“ odpověděl. Zasunul ji do brašny a poklepal na ni prsty.

„Nicméně,“ pokračoval ve svém vyprávění, „nastal pátek a já ani nevím, jestli jsem tomu byl rád nebo naopak. To čekání a strach byly horší než samotná bolest. Přišel tedy pátek a...“ Udělal opět to své zvláštní gesto, kterým si zvedl košili přilepenou na zádech. „Ale ty jsi viděla má záda. Víš, jaké to muselo být.“

„Jen z Dougalova vyprávění. Říkal, že tam byl.“

Jamie přikývl. „Jo, byl tam. A můj otec také, ačkoli jsem to tehdy nevěděl. Nemyslel jsem na nic jiného než na své problémy.“

„Hm,“ hlesla jsem, „A tvůj otec...“

„Tehdy se mu to stalo. Jeden z mužů mi řekl, že si všichni mysleli, že jsem mrtvý a můj otec si to zřejmě myslel také.“ Zaváhal a pak promluvil pevným hlasem. „Když jsem upadl, můj otec se zapotácel a chytil za hlavu. Potom se skácel jako kámen a už nevstal.“

Ptáci harašili ve vřesovišti, štěbetali a zpívali v temných korunách stromů. Jamie jel se skloněnou hlavou a zasmušilým výrazem.

„Nevěděl jsem, že je mrtvý,“ řekl tiše. „Řekli mi to až za měsíc – když si mysleli, že už jsem dost silný na to, abych to unesl. Nepohřbil jsem ho, jak by to měl udělat řádný syn. A nikdy jsem neviděl jeho hrob – protože mám strach vrátit se domů.“

„Jamie,“ vzdychla jsem. „Ach, Jamie, drahý.“

Po chvíli, která se zdála být nekonečně dlouhou, jsem řekla: „Ale ty nejsi – *nemůžeš* být – zodpovědný za jeho smrt. Nemohl jsi nic udělat.“

„Ne?“ opáčil. „Ne, snad ne. Ale přemýšlím, jestli by se to stalo, kdybych si vybral tu druhou možnost. Ale příliš mi to nepomáhá – cítím se, jako bych ho usmrtil vlastníma rukama.“

„Jamie,“ řekla jsem bezmocně. Chvilí jel mlčky s hlavou sklopenou a pak se napřímil.

„Nikommu jsem to ještě nevyprávěl,“ pronesl náhle. „Ale myslím, že bys měla o Randallovi vědět všechno. Máš právo vědět, co je mezi ním a mnou.“

Poprvé jsem si uvědomila, co musel Jamie prožívat, když se krčil v okně Randallovy kanceláře s nenabitou zbraní v ruce. A dostavilo se odpuštění za to, co mi provedl.

Nedíval se na mě a řekl, jako by četl mé myšlenky. „Už víš... myslím, chápeš, proč jsem považoval za nutné tě bít?“

Chvilí jsem čekala s odpovědí. Chápala jsem to, ano, ale to nestačilo.

„Rozumím,“ řekla jsem. „A odpouštím ti. Ale co ti nemohu odpustit,“ dodala jsem unaveným hlasem, „že ses přitom bavil.“

Předklonil se v sedle a začal se smát. Smál se a smál, až se konečně otočil ke mně. Obloha se už jasnila a já zřetelně viděla jeho tvář, unavenou a vyčerpanou, ale nezvykle veselou.

„Bavil! Sassenachová,“ řekl a vzdychl. „Ani nevíš, jak moc jsem se bavil. Byla jsi tak... Bože, vypadala jsi tak rozkošně. Byl jsem naštvaný a zuřil. Nenáviděl jsem se za to, že tě mlátím, ale současně jsem to chtěl udělat... Ježíši,“ řekl a vysmrkal se do kapesníku, „ani nevíš, jak moc jsem se bavil. Ale doufám, že sis všimla, jak jsem se dokázal ovládat.“

Začala jsem být naštvaná a cítila, jak mi hoří tváře v chladném ranním vzduchu.

„Ovládat? To snad nemůžeš myslet vážně. Skoro jsi mě zmrzačil, ty domýšlivý skotský bastarde!“

„Nechtěl jsem ti ublížit, Sassenachová, a ty to víš,“ odpověděl suše. „Ani tenkrát, ani kdy jindy. A proto jsem spal tu noc na podlaze, jestli si vzpomínáš?“

Nevraživě jsem si ho změřila. „Ach, a to považuješ za sebeovládání?“

„Jo. Myslel jsem si, že není správné, abych tě v tom stavu píchal, ačkoli jsem velmi chtěl. To jsou ty mé strašné přirozené instinkty,“ dodal a rozesmál se.

„Píchal?“ zeptala jsem se udivena jeho výrazem.

„Těžko to mohu nazývat milováním za těch okolností.“

„Ať už to nazýváš jakkoli,“ řekla jsem dotčeně, „je dobré, že ses o to nepokusil, protože bys teď postrádal dost důležitou část svého těla.“

„To mě také napadlo.“

„A jestli si myslíš, že ti budu tleskat za to, že ses nedopustil znásilnění,“ zalykala jsem se zlostí.

Ujeli jsme další půl míle v naprostém tichu. Pak Jamie těžce vzdychl. „Asi bych už vůbec neměl mluvit, ale chtěl bych se tě zeptat,

jestli mi dovolíš spát s tebou v posteli, až přijedeme do Bargrennanu?“
A ostýchavě dodal: „Na podlaze je trochu zima.“

Jela jsem dalších pět minut bez odpovědi. Když jsem se rozhodla, co mu řeknu, přitáhla jsem otěže a zastavila uprostřed cesty, abych Jamieho přinutila zastavit také. Bargrennan už byl na dohled a v ranním světle bylo vidět střechy domů.

„Poctíte mě svou přítomností v mé posteli, ó pane a mistře?“ zeptala jsem se zdvořile.

Chvilí přemýšlel zaskočený moji otázkou a pak přikývl. „Ano. Děkuji vám.“

„Je tu ještě jedna věc, pane,“ řekla jsem ještě zdvořileji.

„Ano?“

Vytáhla jsem ruku z postranní kapsy sukně a ranní světlo se zablesklo na ostří dýky, kterou jsem mu přitiskla k hrudi.

„Jestli,“ procedila jsem mezi zuby, „na mě ještě jednou vztáhnete ruku, Jamesi Frasere, vyříznu vám srdce a usmažím si ho k snídani.“

Poté nastalo dlouhé ticho, přerušované pouze přešlapáváním a frkáním koní a řinčením postrojů. Jamie natáhl ruce dlaněmi vzhůru.

„Dej mi to.“ Když jsem zaváhala, řekl netrpělivě: „Nepoužiji ji proti tobě. Dej mi ji!“

Chytil dýku za čepel a otočil ji tak, že paprsky vycházejícího slunce rozzářily měsíční kámen na smaltované rukojeti. Držel ji jako krucifix a pronášel cosi v galštině. Připomínalo to přísahu při ceremoniálu v Columově síni. Následoval anglický překlad, abych slovům rozuměla.

„Přísahám ti při kříži Ježíše Krista a dýce, kterou držím, oddanost a slibuji ti svou věrnost. Jestli kdy pozvednu svoji ruku proti tobě ve vzpouře či hněvu, nechť mi tato dýka probodne srdce.“ Políbil obřadně dýku a vrátil mi ji zpátky.

„Nepronáším plané hrozby, Sassenachová,“ řekl, zvedaje výmluvně obočí, „ani lehkovážné přísahy. Tak, a teď můžeme jít do postele.“

Návrat na Leoch

Dougal už na nás čekal před hostincem u Červeného kance, přecházející netrpělivě sem a tam po dvoře.

„Zvládla jsi to?“ zeptal se, když jsem slézala z koně bez cizí pomoci a jen slabě pokulhávala. „Statečné děvče – deset mil bez kňučení. Běž se teď pořádně vyspat, zasloužíš si to. My s Jamiem odvedeme koně do stáje.“ Poplácal mě velmi jemně po zadnici. S radostí jsem vyhověla jeho příkazu a usnula hned, jak se má hlava zabořila do polštáře.

Ani nevím, kdy se Jamie přikradl ke mně do postele. Probudila jsem se brzy odpoledne s vědomím, že jsem zapomněla na něco velmi důležitého.

„Horrocks!“ vykřikla jsem hlasitě a posadila se na posteli.

„Co?“ Jamie se posadil, nechápavě se rozhlédl kolem sebe, pak vstal z postele a plížil se opatrně po místnosti s dýkou v ruce. „Co?“ opakoval, dívce se rozhlížeje na všechny strany. „Co se děje?“

Dusila jsem se smíchy při pohledu na to, jak se nahý plíží po podlaze, rezavé vlasy rozježené jako dikobraz.

„Vypadáš jako popuzený dikobraz.“

Zle se na mě podíval a postavil se. Dýku položil na židli, kde měl svlečené šatstvo. „Nemohla ses dočkat, až se probudím, abys mi tuhle hloupost řekla, co?“ ošíval se. „Třásla ses nedočkavostí, abys mi mohla zařvat do ucha ‚Ježek‘!“

„Neřvala jsem ‚Ježek‘,“ bránila jsem se, „ale Horrocks. Došlo mi, že jsem se tě na něj zapomněla zeptat. Našel jsi ho?“

Posadil se na postel a sevřel hlavu do dlaní. Drbal se nepřítomně na tváři, snad aby se mu prokrvila pokožka.

„Jo,“ zabručel. „Jo, našel jsem ho.“

Z tónu jeho hlasu jsem usoudila, že ho dezertérovy zprávy příliš nepotěšily.

„Řekl ti vůbec něco?“ vyzvídala jsem účastně. Také se mohlo stát, že mu neřekl vůbec nic, ačkoli byl Jamie připravený mu za informace zaplatit. Měl nějaké vlastní peníze, další by poskytl Dougal s Columem a dokonce byl ochoten obětovat i otcův prsten.

Jamie si lehl na postel vedle mě a zíral do stropu.

„Jo,“ zabručel. „Souhlasil, že mi předá informace za rozumnou cenu.“

Otočila jsem se na břicho a opřela o lokty, abych mu viděla do tváře.

„A co, tedy?“ vyzvídala jsem nedočkavě. „Kdo zastřelil toho seržanta v pevnosti?“

Podíval se na mě a bezmocně se usmál.

„Randall,“ odpověděl a zavřel oči.

„Randall?“ vyhrkla jsem překvapeně. „A proč?“

„Nevím,“ řekl se zavřenýma očima. „Mohl bych hádat, ale to by nemělo žádnou cenu. Není šance to dokázat.“

Musela jsem připustit, že má pravdu. Lehla jsem si zase na záda a také zírala do nízkého dubového stropu.

„Co budeš dělat?“ zeptala jsem se. „Odjedeš do Francie? Nebo,“ napadla mě spásná myšlenka, „snad do Ameriky? Jistě by se ti v Novém světě vedlo lépe.“

„Za oceán?“ zavrtěl odmítavě hlavou. „Ne, ne. To nemůžu udělat.“

„Proč ne?“ dožadovala jsem se odpovědi. Otevřel jedno oko a nevraživě si mě změřil.

„Myslel jsem, že se dnes pořádně vyspím,“ zabručel, „ale zřejmě to tak není.“ Rezinovaně se posadil na posteli a opřel zády o zeď. Byla jsem po včerejší noční jízdě tak unavená, že jsem ani nestáhla povlečení a teprve teď jsem spatřila na dece podezřelou tmavou skvrnu. Upřeně jsem se na ni dívala, zatímco Jamie mluvil.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Mohli bychom odjet do Francie.“ Vzápětí mi došlo, že se to týká i mě. Cokoli se rozhodne udělat, budu muset přijmout.

„Ale neměl bych tam mnoho možností,“ pokračoval a bezděčně se drbal na stehně. „Jenom v armádě a to by pro tebe nebyl žádný život. Nebo bych mohl odejít do Říma a vstoupit do služeb krále Jamese. To by se dalo zařídit. Mám nějaké strýce a bratrance ze strany Fraserů, kteří tam mají konexe a mohli by mi pomoci. Nemám moc chuti vstoupit do politiky, ale jo, možnost by to byla. Ale raději bych zůstal ve Skotsku a upravil své záležitosti. Kdyby se mi to podařilo, při nejhorším bych mohl skončit na nějaké malé farmě na území Fraserů a v nejlepším případě bych se vrátil do Lallybrochu.“ Zachmužil se a já

věděla, že myslí na svou sestru. „Za sebe mohu říci, že bych se tam rád vrátil,“ řekl tiše, „ale už se to netýká jen mě samotného.“

Podíval se na mě, usmál se a lehce mě pohladil po vlasech. „Někdy zapomínám, že tu jsi, Sassenachová,“ řekl.

Cítila jsem se zpropadeně nepříjemně. Připadala jsem si jako zrádce. On vymýšlel plány pro nás oba, abych byla v bezpečí a pohodlí, zatímco já dělala všechno proto, abych ho mohla opustit nebo dostat do ohrožení života. Nic takového jsem sice nechtěla, ale dopadlo to tak. Dokonce i teď jsem přemýšlela o tom, jak mu vymluvit odjezd do Francie, kde bych byla už úplně odříznuta od možnosti dostat se ke kamennému kruhu.

„A existuje nějaký způsob, jak zůstat ve Skotsku?“ zeptala jsem se a vyhýbala se mu pohledem. Přišlo mi, že se černá skvrna na dece pohnula, ale nebyla jsem si jistá. Nepřestávala jsem ji sledovat.

Jamie mi zajel rukou pod vlasy a začal hladit na krku.

„Jo,“ řekl rozvázně. „Mohl by. Proto na mě Dougal ráno čekal. Měl pro mě nějaké novinky.“

„Opravdu? A jaké?“ Zvedla jsem hlavu a podívala se na něho. Vzal mě za ucho a jemně ho mnul v prstech. Ohnula jsem hřbet a začala spokojeně příst jako kočka.

„Posel od Columa,“ odpověděl. „Setkal se s Dougalem na cestě. Dougal se má vrátit na Leoch a Ned Gowan s muži dokončí výpravu. Dougal navrhl, abychom se vrátili s ním.“

„Zpátky na Leoch?“ Nebyla to sice Francie, ale nezdálo se mi to být o nic lepší. „Proč?“

„Očekává se návštěva anglického šlechtice, jenž se s Columem zná. Je to velmi mocný muž a možná se ho podaří přesvědčit, aby pro mě něco udělal. Nejsm zatím usvědčen z vraždy, pouze obviněn. Mohl by obvinění zrušit a udělit mi milost.“ Hořce se usmál. „Je to sice poněkud absurdní omilostnit mě, když jsem nic neprovedl, ale je to lepší než být oběšen.“

„To je pravda.“ Skvrna se *pohnula*. Upřeně jsem ji pozorovala. „A o jakého anglického šlechtice se jedná?“

„Vévodu ze Sandringhamu.“

Nadskočila jsem a vykřikla.

„Co se děje, Sassenachová?“ zeptal se Jamie nechápavě.

Ukázala jsem třesoucím prstem na černou skvrnu, která se teď velmi pomalu pohybovala vzhůru po Jamieho noze.

„Co je to?“ zapištěla jsem.

Podíval se na ni a cvrnkl do ní prstem, až odletěla bůhví kam.

„Ach, tohle? To je jen štěnice, Sassenachová. Nic...“

Nedořekl a překvapeně na mě zíral. Při slově „štěnice“ jsem vyskočila z postele a přitiskla se ke zdi, abych byla co nejdále od místa, které se hemžilo takovými potvorami.

Jamie si mě posměšně měřil.

„Tak popuzený dikobraz jsi říkala, že?“ zeptal se. Naklonil hlavu a zkoumal výraz v mém obličejí. „Hm,“ zabručel a rukou si uhlazoval rozčežené vlasy. „Popuzený, to ano. Zato ty jsi po probuzení poněkud zmatená.“ Natáhl ruku a chytil mě za košili.

„Pojď sem, ty moje květinko. Nevstaneme před západem slunce. Když nebudeme spát...“

Nakonec jsme usnuli v pevném objetí na podlaze, zabalení do mého pláště a jeho kiltu.

Bylo dobré, že jsme se pořádně prospali. Dougal se chtěl dostat na Leoch ještě před příjezdem vévody ze Sandringhamu a hnal koně téměř bez přestávky. Neměli jsme s sebou vozy, a tak nás cestou nic nezdržovalo.

Když jsme projížděli bránou tvrze, byli jsme skoro tak zřízení jako při mém prvním příjezdu a určitě stejně vyčerpaní.

Na dvoře jsem sklouzla z koně a zapotácěla se. Jamie mě chytil za loket, vzápětí si uvědomil, že se neudržím na nohou a vzal mě do náruče. Nesl mě do tvrze a koně nechal chlapcům ze stáje.

„Máš hlad, Sassenachová?“ zeptal se, zastavuje na chodbě nedaleko kuchyně. Zívla jsem a víčka se mi zavírala. *Měla* jsem hlad, ale obávala jsem se, že mi spadne hlava do talíře s polévkou, jestli se okamžitě nevyspím.

Na konci chodby se ozval nějaký hluk a já namáhavě otevřela oči a spatřila statnou paní FitzGibbonsovou, jak mašřuje k nám.

„Co se stalo tomu nebohému dítěti?“ ptala se Jamieho. „Měla nějakou nehodu?“

„Ne, je to proto, že si mě vzala,“ odpověděl, „ale když tomu chcete říkat nehoda, jak je libo.“ Uhnul stranou, poněvadž se proti nám začali valit sloužící, dívky z kuchyně, kuchaři, zahradníci, muži ve zbrani a další obyvatelé tvrze, kteří zaslechli něco o nehodě.

Jamie zamířil doprava směrem ke schodišti a odpovídal na otázky, které padaly ze všech stran. Ospale jsem se rozhlížela kolem a kývala hlavou na pozdrav okolostojícím. Ti se tvářili velmi přátelsky a hořeli zvědavostí.

Když jsme zabočili za roh, uviděla jsem známou tvář, jež radostí přímo zářila. Byla to Laoghaire, štěstím bez sebe, když zaslechla Jamieho hlas. Oči se jí rozšířily a otevřela ústa, když zjistila, jaký náklad nese v náručí.

Neměla ani čas se zeptat, protože se na chodbě strhl hlasitý pokřik. Jamie zůstal stát. Zvedla jsem hlavu a uviděla Columa, jenž už byl velmi blízko nás.

„Co...“ začal.

„Jsou manželé,“ zahlaholila vesele paní Fitzová. „Jak rozkošné! Musíte jim požehnat, pane, a já zatím připravím pokoj.“ Otočila se a zamířila ke schodišti skrze zástup, v němž stála i Laoghaire s tváří úplně bílou.

Colum s Jamiem spolu hovořili, padaly otázky a následná vysvětlení. Pomalu jsem se probírala z mrákot, i když by bylo velmi přehnané tvrdit, že jsem byla úplně při sobě.

„Dobrá,“ řekl Colum nakonec, „když ses oženil, tak ses oženil. Promluvím si ještě s Dougalem a Nedem – musíme projednat nějaké právní otázky. Je tu několik věcí, k nimž tě manželství opravňuje na základě matčiny závěti.“

Jamie zpozorněl.

„Když už jste to zmínil,“ řekl rozvázně, „myslím, že jednou z věcí je také nárok na čtvrtinový podíl z rent, vybraných na území MacKenziů. Dougal s sebou přivezl všechno, co jsme dosud vybrali. Možná byste mu mohl říci, aby dal můj podíl stranou. Teď, když dovolíte, strýčku, moje žena je velmi unavená.“ Pevně mě sevřel v náručí a zamířil ke schodům.

Klopýtala jsem přes pokoj, nohy se mi stále podlamovaly a sesula jsem se na obrovskou manželskou postel pro nás zvlášť přichystanou. Byla měkká, pohodlná a – díky starostlivé paní Fitzové – také čistá. Zvažovala jsem, jestli je nutné umýt si obličej předtím, než vlezu pod deku.

Chvíli jsem se malátně rozhodovala, zatímco Jamie si už umyl nejen obličej a ruce, ale také učesal vlasy mokrým hřebenem a zamířil ke dveřím.

„Ty nepůjdeš spát?“ divila jsem se. Myslela jsem, že musí být přinejmenším stejně unavený jako já, i když ho nebolí zadek.

„Mám ještě nějakou pochůzku, Sassenachová.“ Vyšel na chodbu a já zůstala sedět na posteli s nepříjemným pocitem kolem žaludku. Vzpomněla jsem si na radostný výraz v obličejí Laoghaire, když slyšela Jamieho hlas, který vystřídalo zděšení a hněv. Vzpomněla jsem si rovněž, že se Jamie lehce zachvěl, když ji spatřil. Neviděla jsem mu sice do tváře, ale klidný v tu chvíli rozhodně nebyl. Napadlo mě, že se umyl a učesal, protože ji chce vyhledat a promluvit s ní.

Byla jsem tak zaměstnána překotnými událostmi uplynulého měsíce, že jsem na dívku úplně zapomněla – i na to, co může pro Jamieho znamenat nebo on pro ni. Myslela jsem na ni krátce před naší náhlou svatbou, ale Jamie tehdy tvrdil, že pro něj nic neznamená.

Její otec ji v žádném případě nechtěl dovolit provdat se za psance – jenže Jamie se potřeboval oženit, pokud chtěl získat podíl na rentách MacKenziů... nakonec žena jako žena, obě bychom v jeho případě posloužily stejně a on si vybral tu, která byla dostupnější. Zнала jsem Jamieho dost dobře na to, abych věděla, jak je pragmatický. Jako každý, kdo musel strávit několik let na útěku. Nepodleh by jen tak nějakým sentimentálním citům, rozkošným červeným tvářičkám a zlatým vlasům. Ale to neznamenalo, že pro něho nejsou přitažlivé.

A byla tady ta drobná scénka ve výklenku, které jsem byla svědkem, kdy Jamie držel dívku na kolenou a vášnivě ji líbal. (*Už předtím jsem držel v náručí ženu, slyšela jsem jeho hlas, a srdce se mi rozbušilo a dech zrychlil...*) Seděla jsem na posteli s rukama zaklíněnými do sebe a zírala na zelenožlutou deku. Uvolnila jsem je a položila na sukni. Teprve teď jsem si uvědomila, jak jsou špinavé po dvoudenní jízdě na koni, kdy nebyl ani čas se umýt.

Vstala jsem a vydala se k míse s vodou, nevnímajíc svoji únavu. Překvapilo mě, jak silně mi vadila vzpomínka na Jamieho v objetí s Laoghaire. Vzpomněla jsem si rovněž, co on sám říkal: „*Je lepší se oženit než být v pokušení a já jsem tenkrát hořel touhou.*“ Já jsem při vzpomínce na Jamieho polibky také hořela. A jak.

Opláchla jsem si obličej vodou a snažila se potlačit pocit vzteku. Nemůžeš si přivlastňovat Jamieho city, napomínala jsem se přísně. Vzala jsem si ho z nutnosti. A on si mě vzal ze stejných důvodů. Jedním z nich bylo jistě přání zbavit se konečně panictví.

Dalším důvodem byla možnost získat podíl z rent. Když se mu nepodařilo vzít si za manželku dívku ze svého klanu, vzal si mě. To pro mě nevyznívalo příliš lichotivě.

Už jsem byla o něco čilejší, svlékla si zašpiněné cestovní šaty a oblékla čistou košili, kterou mi také přichystala paní Fitzová. Jak se jí podařilo připravit pokoj pro novomanžele za tak krátkou chvíli, mi bylo záhadou. Paní Fitzová by se nepochybně osvědčila i v hotelu Waldorf-Astoria nebo London Ritz.

Při takových úvahách jsem se začala cítit nezvykle osamělá. Víc než kdy jindy. *Co tu vlastně dělám?* Ptala jsem se sama sebe už postě. Tady, na tom podivném místě, na hony vzdálená od všech blízkých, od domova, manžela a přátel. Sama v takových primitivních podmínkách? Začala jsem se cítit bezpečná a dokonce i velmi šťastná během posledních týdnů s Jamiem. Ale teď mi došlo, že to štěstí byla pravděpodobně iluze, i když jsem byla v bezpečí.

Nepochybovala jsem o tom, že je nadmíru zodpovědný a neporuší slib a bude mě chránit před jakoukoli újmou či hrozbou. Ale po návratu z romantické izolace v divočině, mezi skalami a prašnými cestami, špinavými hostinci a voňavým senem, musí se tady cítit jako doma, v prostředí, v němž vyrůstal, zatímco já si tu připadala cizí. Byli jsme si velmi blízko celý měsíc po naší svatbě, ale mně se zdálo, že ta blízkost v posledních dnech vyprchala a teď by se mohla úplně vytratit v realitě všedního života na tvrzi Leoch.

Opřela jsem si hlavu o rám okna a dívala se na dvůr. Na vzdálené straně se pohyboval Alec MacMahon společně se dvěma chlapci ze stáje, kteří kartáčovali naše koně. Zvířata byla najedená a dostatečně napojená po dvou vyčerpávajících dnech jízdy a spokojeně stála, když jim chlapci slámou drhli zablácená kolena a nártý. Jeden z nich už

odváděl moji vypasenou kobylu, která ho šťastně následovala do pohodlné stáje.

A s ní odchází i má naděje na možný útěk a návrat do mého skutečného domova, pomyslela jsem si. Ach, Franku. Zavřela jsem oči a nechala stékat slzy po tvářích. Pak jsem oči otevřela, zamrkala a zase je zavřela, snažíc se zoufale vybavit si Frankovy rysy. Ale místo toho jsem v duchu viděla jeho násilnického předka Jacka Randalla s plnými ústy zkřivenými do zlověstného úšklebku. Vyděsila jsem se, ale pak kapitána vystřídal obraz Jamieho. Ve tváři se mu zračil strach a hněv, jako nedávno v okně Randallovy kanceláře. Ať jsem se snažila sebevíc, Frankovu přesnou podobu jsem si vybavit nedokázala.

Zmocnila se mě panika a roztráslly se mi ruce. A co když se mi podaří utéci a nalézt cestu zpátky do kamenného kruhu? Co se stane pak? Jamie si najde brzy náhradu v Laoghaire, snad. Přesto jsem měla strach, jak by reagoval, až by zjistil, že jsem odešla. Pocítila jsem lítost nad možným koncem našeho milostného vztahu, vášně, jakou jsem dosud nezažila, a nedokázala si představit, že by skončil.

Škubala jsem nervózně kalounem na límci košile, střídavě ho utahovala a rozvazovala. Pokud chci odejít, a to jsem chtěla, už bych neměla dopustit, aby se náš vztah ještě více prohloubil. Nemohla jsem připustit, aby se do mě Jamie ještě více zamiloval.

A co když se chystá udělat něco podobného, napadlo mě, a vybavila se mi Laoghaire a rozhovor s Columem. Jestli si mě vzal z chladnokrevné rozvahy, možná jeho city nejsou tak silné jako moje.

Únava, hlad, zklamání a nejistota způsobily, že jsem nemohla ani usnout, ani klidně sedět. Cítila jsem se opravdu bídňě, nešťastně jsem pochodovala sem a tam a nesmyslně přerovnávala věci v místnosti.

Otevřenými dveřmi vnikl do pokoje průvan a Jamie se vrátil. Byl zardělý v obličeji a nezvykle vzrušený.

„Ach, ty jsi vzhůru?“ zeptal se, překvapený tím, že nespím.

„Ano,“ řekla jsem rozladěně. „Kdybych spala, mohl by ses vrátit k ní, co?“

Svraštil obočí s neskrývaným údivem. „K ní? Myslíš k Laoghaire?“

Když jsem zaslechla její jméno, vyslovené s typickým skotským přízvukem, popadla mě zlost.

„Takže jsi *byl* s ní?“ vyštěkla jsem.

Jamie se tvářil záhadně a mírně otráveně. „Jo. Potkal jsem ji na schodech. Jsi v pořádku, Sassenachová? Vypadáš poněkud divoce.“ Prohlížel si mě kriticky. Podívala jsem se do zrcadla a zjistila, že mi vlasy na hlavě trčí na všechny strany a pod očima mám tmavé kruhy. Hodila jsem ho zlostně zpátky na stůl.

„Ano, jsem naprosto v pořádku,“ odsekla jsem. „A jak se má Laoghaire?“ zeptala jsem se a zadržovala vztek.

„Ach, docela hezky,“ řekl. Opřel se zády o dveře a zkřížil ruce na prsou, nepřestáváje mě pozorovat. „Byla trochu překvapená, když slyšela, že jsme se vzali.“

„Hezky,“ opakovala jsem a zhluboka se nadechla. V tu chvíli se mu ve tváři objevil posměšný úšklebek.

„Neděláš si snad o ni starost, nebo ano, Sassenachová?“ zeptal se výsměšně. „Pro tebe je přece nula – nebo pro mě,“ dodal.

„Ano? A nechtěla si tě náhodou vzít? A nemohla? Jenže ty jsi někoho potřeboval, a tak sis vzal mě, když se ti naskytla šance. Nemám ti to za zlé, ale...“

Přešel pokoj několika ráznými kroky a uchopil mě za ruce. Pak mě vzal za bradu a přinutil mě se na něj podívat.

„Claire,“ řekl klidně. „Vysvětlil jsem ti přece, proč jsem se s tebou oženil. Žádal jsem tě o to, abys byla upřímná a čestná a já dělám to samé. I teď, když říkám, že ta dívka pro mě nic neznamena. Je to pouhá zdvořilost.“ Lehce mi stiskl bradu. „Posloucháš mě, Sassenachová?“

„Jistěže poslouchám,“ odsekla jsem, drbajíc si zlostně bradu. „A jsem si jistá, že jsi k ní byl velmi zdvořilý. Ale příště si laskavě ve výklenku zatáhněte závěsy – nechci se na to dívat!“

Zamrkal dlouhými řasami a lehce zrudl.

„Ty si myslíš, že ti lžu?“ zeptal se nevěřicně. „Jsme zpátky ve tvrzi ani ne hodinu, jsem zpocený a zaprášený po dvoudenní náročné jízdě, kolena se mi třesou a ty si myslíš, že nemám nic jiného na práci než svádět šestnáctiletou dívku?“ Zavrtěl udiveně hlavou. „Nedokážu ti říci, jestli tvé podezírání lichotí mému mužství nebo uráží moje morální zásady, Sassenachová. Murtagh mi také říkal, že ženské nemají rozum, ale tohle!“ Projel si rukou vlasy a zase si je rozčuchal.

„Samozřejmě si nemyslím, že bys ji sváděl,“ řekla jsem a snažila se zachovat klid. „Myslím...,“ napadlo mě, že Frank řešil takové věci

mnohem vkusněji než já. Ale byla jsem příliš rozzlobená na to, abych to dokázala.

„Prostě si myslím, že... že sis mě nevzal z tak úplně nezištných důvodů – a ty důvody jsou nad slunce jasné,“ dodala jsem spěšně. „Nemám na tebe žádný nárok. Jsi svobodný člověk a můžeš se chovat, jak chceš. Když... jestli tě přitahuje někdo jiný... mám na mysli... nebudu ti stát v cestě,“ dokončila jsem vyčerpaně svůj proslav. Hořely mi tváře a stejně tak uši.

Pohlédla jsem na Jamieho, jehož uši rovněž rudě plápolaly, a tvář měl brunátnou včetně svalnatého krku. Dokonce i oči, unavené dlouhou jízdou a nevyspáním, mu plály.

„Nemáš na mě žádný nárok!“ vykřikl. „A co si myslíš, že znamená manželský slib, děvče? Jen nějaká planá slova v kostele?“ Bouchl se do prsou tak, až porcelánový džbán na stole nadskočil. „Žádný nárok,“ mumlal si pro sebe. „Svobodný člověk a můžu si dělat, co chci. A ty mi nebudeš stát v cestě.“

Sehnul se, aby si zul boty, pak jednou po druhé mrštil o zeď. Zamrkala jsem, když těžké boty dopadly na kamennou stěnu a vzápětí na podlahu. Serval ze sebe vlněný pléd a hodil ho za sebe. Pak rázně vykročil směrem ke mně.

„Takže ty na mě nemáš žádný nárok, Sassenachová? A já si můžu dělat, co chci, je to tak?“ opakoval.

„Hm, ano,“ vyhrkla jsem a ustoupila o krok zpátky. „Tak jsem to myslela.“

Chytil mě za ruce a já cítila, jak mu žhnou dlaně. Byly tak horké, že jsem bezděčně ucukla.

„Když ty na mě nemáš žádný nárok, Sassenachová,“ řekl, „já bych jeden měl. Pojď sem.“ Vzal můj obličej do rozpálených dlaní a políbil mě. Nebyl to něžný polibek milujícího muže, ale zuřivý výpad a já se začala bránit, snažíc se od něho odtáhnout.

Sehnul se a popadl mě do náručí, přestože jsem to nechtěla. Až teď jsem si uvědomila, jakou má obrovskou sílu.

„Nech mě být!“ vykřikla jsem. „Co ode mě chceš?“

„Myslel jsem, že je ti to naprosto jasné, Sassenachová,“ procedil skrze zuby a probodával mě pohledem. „Ale když chceš, abych ti to řekl,“ zamumlal, „chci se s tebou vyspat. Teď. Abys věděla, jaký je můj nárok na tebe.“ Znovu mě drsně políbil, nedbaje na mé protesty.

„Nechci s tebou spát!“ vykřikla jsem rozhořčeně.

„Nechystám se spát, Sassenachová,“ odpověděl posměšně. „Alespoň teď ne.“ Došel k posteli a posadil mě opatrně na deku s květinovým vzorem.

„Víš zatraceně dobře, co jsem myslel!“ Posadil se vedle mě, chytil mě za rameno, ale já ho prudce odstrčila. „Ale já se s tebou nechci milovat!“

Zblízka na mě hleděly jeho modré oči a já se zachvěla.

„Neptal jsem se tě, co nechceš, Sassenachová,“ odpověděl výhružným tónem. „Jsi má žena, což jsem ti řekl už mnohokrát. Pokud sis mě nechtěla vzít, nikdo tě nenutil. A jestli sis toho dosud nevšimla, tvou povinností je mě poslouchat. Jsi má zákonitá manželka a když tě chci, tak mi budeš po vůli a čert tě vem!“ Hlas se mu třásl a skoro křičel.

Klekla jsem si na posteli, sevřela ruce v pěst a řvala na něho. Napětí posledních dnů u mě vyvrcholilo výbuchem a on jen nechápavě zíral.

„Dělá se mi z tebe špatně, ty špinavé prase! Myslíš, že mě přinutíš jít s tebou do postele? Použít mě jako nějakou děvku, kdykoli na to budeš mít chuť? Ale to nemůžeš, ty zatracený bastarde! Udělej to a budeš stejně hnusný jako ten tvůj kapitán Randall!“

Chvilí na mě civěl a pak se postavil. „Odejdi,“ poručil mi a ukázal prstem na dveře. „Jestli si tohle o mně myslíš, tak jdi. Nebudu ti bránit.“

Chvilí jsem zaváhala a nespouštěla ho z očí. Měl pevně sevřené čelisti a tyčil se nade mnou jako Rhodský kolos. Ovládal se ze všech sil, přestože jeho hněv byl stejně velký jako cestou do Doonesbury. Ale myslel to vážně. Kdybych se teď rozhodla odejít, nechal by mě.

Měla jsem sevřená ústa a skřípala zuby. „Ne,“ řekla jsem. „Neutíkám od problémů. A nebojím se tě.“

Díval se mi na krk, kde mi divoce pulzovala žíla.

„Aha,“ prohodil, stále mě nespouštěje z očí. Tvář měl zkřivenou nevolí. Posadil se na postel, udržoval ode mě dostatečnou vzdálenost a já obezřetně ucouvla. Několikrát se zhluboka nadechl, tvář mu poněkud zbledla a měla teď přirozenou bronzovou barvu. Pak promluvil.

„Já také neutíkám, Sassenachová,“ řekl ochraptělým hlasem. „Ale o co ti, sakra, jde?“

Musela jsem se zatvářit naprosto nechápavě, protože našťavaně dodal. „Když mě častuješ takovými nadávkami, je to jedna věc. Ale nesnáším poslouchat věci, na které nemůžu odpovědět. Vím, že se ti spousta věcí v životě nelíbí, ale přestávám ti rozumět. O co ti jde?“

Pokusila jsem se zasmát, ale moc se mi to nedařilo. „Já... je to proto, co jsi mi chtěl udělat.“

Zvedl jedno obočí a podíval se na mě už pobaveně. „Ach tak? Nemáš ráda násilí? A to dělá sadista? Jednou jsi mě tak nazvala.“

Potlačila jsem nutkání k smíchu. „Ano, to je člověk, jenž... hm, má sexuální potěšení, když někomu ubližuje.“ Byla jsem rudá ve tváři, ale nedokázala jsem zakrýt úsměv.

Jamie si hlasitě odkašlal. „To pro mě nebylo zrovna lichotivé, Sassenachová,“ prohlásil, „ale nezlobím se na tebe.“ Opřel se zády o stěnu a položil si pohodlně ruce na kolena.

„A o co tedy jde? Proč se tak chováš? Ta dívka? Řekl jsem ti čistou pravdu. Ale nebudu ti snášet žádné důkazy. Je to otázka důvěry. Jestli mi věříš nebo ne. Věříš mi?“

„Ano, věřím ti,“ připustila jsem neochotně. „Ale to není všechno,“ dodala jsem, abych si uchovala alespoň nějakou čest. „Je to... prostě si také myslím, že sis mě vzal pro peníze.“ Dívala jsem se upřeně na deku a přejížděla prstem po květinovém vzorku. „Vím, že nemám právo si stěžovat – také jsem si tě brala ze sobeckých důvodů, ale...“ kousla jsem se do rtu a už klidněji pokračovala, „ale já mám také svoji pýchu, abys věděl.“

Kradmo jsem na něho pohlédla a zjistila, že na mě zírá s výrazem naprostého zděšení.

„Peníze?“ zakoktal nepřítomně.

„Ano, peníze!“ opakovala jsem vztekle a nechápala jeho reakci. „Když jsme se vrátili zpátky na Leoch, nemohl ses dočkat Columa, abys mu řekl, že ses oženil a chceš svůj podíl na rentách MacKenziů!“

Stále na mě zíral s otevřenými ústy, jako by se chystal něco říci. Místo toho ale začal pomalu kývat hlavou dopředu a dozadu a vzápětí se rozesmál. Zvrátil hlavu dozadu a zařval, pak si zakryl obličej rukama a stále se nepřičetně smál. Klesla jsem do polštářů rozhořčená jeho chováním. Tohle je legrační?

Pořád kroutil hlavou a dusil se smíchy, pak vstal a dotkl se rukou přezky na svém opasku. Instinktivně jsem se přikrčila a on to viděl.

Tvář měl zarudlou od smíchu a vzteku a díval se na mě s neskrývaným podrážděním. „Ne,“ prohodil suše, „nechtěl jsem tě zmlátit. Dal jsem ti slib, že už to neudělám – ačkoli toho teď lituji.“ Položil pásek na stranu a začal se hrabat v brašně.

„Můj podíl na rentách MacKenziů činí kolem dvaceti liber, Sassenachová,“ řekl. „Skotských, ne šterlinků. Tolik stojí půlka krávy.“

„To je... to je všechno?“ zeptala jsem se hloupě. „Ale...“

„To je všechno,“ přitakal. „Všechno, co kdy dostanu od MacKenziů. Jistě sis všimla, že Dougal je velmi šetrný a Colum ještě víc. Každou minci obrátí v ruce dvakrát. Ale taková královská suma jistě stojí za to se oženit,“ dodal sarkasticky.

„Nežádal bych o svůj podíl okamžitě po příjezdu a takovým způsobem,“ dodal a vytáhl malý, v papíru zabalený balíček, „ale potřeboval jsem nutně něco koupit. Toho se týkala má pochůzka. Setkání s Laoghaire byla jen náhoda.“

„A co sis tak nutně potřeboval koupit?“ zeptala jsem se zvědavě.

Vzdychl, chvíli zaváhal a pak mi hodil balíček do klína.

„Svatební prsten, Sassenachová,“ řekl. „Koupil jsem ho od zbrojře Ewana. Ve svém volném čase takové věci vyrábí.“

„Ach,“ špitla jsem zahanbeně.

„No tak,“ vybídl mě. „Rozbal to. Je to tvoje.“

Špinavými prsty jsem svírala malý balíček. Hořela jsem zvědavostí, ale neodvážila se ho rozbalit. „Omlouvám se,“ hlesla jsem nesměle.

„Máš za co, Sassenachová,“ řekl, ale už se nehněval. Natáhl se, vzal mi balíček z rukou, odstranil papír a objevil se drobný stříbrný kroužek zdobený motivy z vysočiny, jemný a nádherně vypracovaný.

Když jsem šperk uviděla, zatmělo se mi před očima.

V ruce jsem držela kapesník a utřela si oči, zalité slzami. „Ten je... krásný,“ vzdychla jsem přiškrceným hlasem.

„Budeš ho nosit, Claire?“ zeptal se měkce. Oslovil mě křestním jménem, což dělal pouze ve chvílích výjimečné intimity a něhy. Neměla jsem daleko ke zhroucení.

„Nemusíš, samozřejmě,“ pokračoval a vážně se na mě díval. „Manželská smlouva mezi námi je spravedlivá – a legální. Poskytuje ti ochranu a bezpečí před možnými hrozbami, dokud budeš na Leochu. Ale můžeme se rozejít, jestli chceš, po tom, co jsi napovídala

o Laoghaire. Záleží pouze na tobě.“ Mluvil pohnutým hlasem a svíral malý stříbrný kroužek na srdci.

Tak on mi dává na výběr totéž, co jsem se já chystala nabídnout jemu. Udělal něco, co bych od něho nikdy nečekala. Mohla jsem prsten odmítnout, ale já se rozhodla ho za těchto okolností přijmout.

Slunce už zapadalo za obzor. Poslední hřejivé paprsky pronikaly modrým sklem karafy stojící na stole a dopadaly na kamennou zeď. Cítila jsem se stejně křehká a zranitelná jako sklo a kdyby se mě nešetrně dotkl, rozpadla bych se nejspíš na kousky a sesypala na podlahu.

Nemohla jsem mluvit a natáhla k němu ruku s třesoucími prsty. Chladný stříbrný kroužek mi lehce sklouzl přes kloub, hladce a samozřejmě. Jamie mou ruku chvíli držel a díval se na ni s neskrývaným dojetím, pak ji vřele stiskl a přiložil k ústům. Zvedl hlavu a ve tváři měl naléhavý, vášnivý výraz, když mě prudce přitáhl k sobě.

Držel mě pevně v náručí, nemluvil, a já cítila, jak se mu zrychlil tep stejně jako mně. Rukama se dotkl mých nahých ramen a já mu upřeně hleděla do tváře. Dlaně měl velké a horké a mně se z jeho dotyku zatočila hlava.

„Chci tě, Claire,“ řekl ochraptělým hlasem. Na chvíli zmlkl, možná přemýšlel, co říci. „Moc tě chci – ani nemůžu dýchat. Chceš...“ Polkl a odkašlal si. „Chceš mě také?“

Bála jsem se, že ze sebe nevypravím slovo, ale hlas mě naštěstí nezradil.

„Ano,“ řekla jsem. „Chci tě.“

„Myslím...“ Začal, ale okamžitě přestal. Rozepnul si sponu na kiltu, podíval se na mě a spráskl bezmocně ruce. Promluvil jen s obtížemi a ruce se mu při tom třásly vzrušením. „Nebudu... nemůžu... nedokážu být teď jemný.“

Měla jsem čas jen kývnout na souhlas a už mě vší vahou přitiskl k posteli.

Přítom pokračoval ve svlékání. Cítila jsem pot a prach jeho košile a svěží vůni zdravé mladé kůže. Roztáhl mi ruce, až jsem se prsty dotýkala zdi a slyšela, jak můj svatební prsten škrábe o kámen. Jeden prsten na každé ruce. První zlatý, druhý stříbrný. Pocítila jsem tíhu kovu, manželského pouta, nebo spíše obou, jimiž jsem byla pevně

připoutána jako Prométheus ke skále, srdce rozpolcené mezi dvěma muži.

Kolenem mi rozevřel stehna a vnikl do mě mocným pohybem, až jsem vykřikla. On slabě zaúpěl a sevřel mě pevněji.

„Jsi má, *mo duinne*,“ zašeptal měkce. „Jen moje a navždy. A tak to zůstane.“

Zadržela jsem dech a vzápětí slabě vzdychla.

„Dnes budu hrubý, Sassenachová,“ zašeptal. „Chci tě ovládnout, úplně tě vlastnit, tvoje tělo i duši.“ Slabě jsem se vzepřela, ale on mě sevřel pevněji a šeptal. „Chci, abys mě nazývala ‚Mistrem,‘ Sassenachová.“ Jeho hlas zněl jako prosba i výhrůžka zároveň.

Třásla jsem se a sténala rozkoší i bolestí, cítila, že se ztratím, rozplynu každou další vteřinou našeho milování.

„Ne!“ zasténala jsem. „Přestaň, prosím. To bolí!“

Po obličejí mu stékaly kapky potu a dopadaly na polštář a má obnažená prsa. Stehna jsem měla rozedřené opakovanými nárazy a záपěstí mě bolela tak, jako by byla zlomená pod jeho neúprosným stiskem.

„Jo, pros mě o milost, Sassenachová. Ale ještě ji nedostaneš, alespoň ne teď.“ Jeho dech byl horký a rychlý, ale jinak nejevil žádné známky únavy. Moje tělo se zběsile zmítalo, nohy jsem měla obtočené kolem něho a zaklesnuté do sebe. Uvolnil mi je a přinutil natáhnout. Pak neúnavně pokračoval.

„Ano!“ vykřikla jsem. „Ach, Bože. Ano, Jamie!“ popadl mě za vlasy, zvrátil hlavu a přinutil mě, abych se na něho podívala.

„Jo, Sassenachová,“ zamumlal. „Už ti to jde!“ Spočinul na mě teď plnou vahou, křičela jsem a on mi zakryl ústa svými. Přisál se ke mně a škrábal mě svou neoholenou bradou po tvářích. Kousala jsem ho do rtů do krve a svíjela se rozkoší a bolestí.

Ucítila jsem jeho rty na krku a začala mu nehty do nahých zad. Přála jsem si, aby také křičel bolestí. Divoký zápas trval nekonečně dlouho, jeden druhého jsme se chtěli zmocnit, splynout v jediný celek. Můj křik se mísil s jeho, až konečně došlo k jedinečnému absolutnímu splynutí.

Přicházela jsem k sobě velmi pomalu, ležíc Jamiemu na hrudi. Naše zpcená těla se k sobě lepila, stehno na stehno, paže na paži. Jamie těžce dýchal s očima zavřenýma. Slyšela jsem, jak mu nepřírozně pomalu bije srdce, což je po klimaxu běžné.

Zjistil, že se probouzím a přitáhl mě k sobě blíž, snad aby prodloužil okamžik našeho splynutí. Stulila jsem se vedle něj a objala ho.

Otevřel oči a vzdychl. Slabě se usmál, když se naše pohledy setkaly. Zvedla jsem obočí v němé otázce.

„Jo, Sassenachová,“ řekl šťastně. „Jsem tvůj pán a mistr...“ V pokoji bylo příjemně chladno a oknem vál dovnitř svěží větřík. Sáhl po dece a oba nás přikryl. Jsi tak pozorný, chlapče, pomyslela jsem si v polospánku. Frank by to nikdy neudělal. Usnula jsem v jeho pevném objetí a cítila jeho horký dech u svého ucha.

Když jsem se druhý den ráno probudila, celé tělo jsem měla zchromlé a rozbolavělé. Odbelhala jsem se na klozet a pak k míse s vodou. Moje vnitřnosti byly v jednom ohni a celé potlučené, jako bych bila zbita nějakým hrubým předmětem, pomyslela jsem si, což nakonec nebylo tak daleko od pravdy. Ten hrubý předmět jsem spatřila, když jsem přistoupila k posteli. Ale teď vypadal poměrně neškodně. Jeho vlastník se probudil, jakmile jsem usedla vedle něj na slamník a pohlédl na mě s výrazem mužné pýchy.

„Vypadáš jako po dlouhé jízdě, Sassenachová,“ řekl a lehce se dotkl modřiny na vnitřní straně mého stehna. „Trochu to bolí, co?“

Přimhouřila jsem oči a prstem přejela po čerstvé hluboké ráně po mých zubech, která mu zůstala na rameni.

„Ty také nejsi tak úplně v pořádku, chlapče.“

„Jo, jasně,“ řekl se skotským přízvukem. „Když spíš s divokou liškou, musíš počítat s nějakým tím kousnutím.“ Natáhl ruku, vzal mě za krk a stáhl vedle sebe. „Pojď ke mně, liško. Kousni mě ještě.“

„Ach, ne, ne, to nesmíš,“ řekla jsem polekaně a odtáhla se od něho. „Už nemůžu. Všechno mě bolí.“

Ale Jamie Fraser nepovažoval ne za odpověď.

„Budu velmi jemný,“ zašeptal a stáhl mě k sobě pod deku. A jemný byl, jak jen může tak velký muž být. Kolébal mě jako dítě a počínal si nekonečně trpělivě, snad aby napravil včerejší divokou noc.

Když skončil, ležel mi v náručí a třásl se vypětím. Opatrně přejížděl prstem po modřinách, které mi zůstaly na ramenech po našem výstupu na cestě.

„Promiň mi to, *mo duinne*,“ řekl a líbal blednoucí modřiny. „Měl jsem tehdy obrovský vztek, ale to mě neomlouvá. Je ostudné ublížit ženě. Už to víckrát neudělám.“

Zasmála jsem se poněkud ironicky. „Ty se omlouváš za *tohle*? A co ten zbytek? Jsem jedna velká modřina od hlavy k patě.“

„Ach?“ Začal si mě pátravě prohlížet. „No, ano, za tyhle se omlouvám také,“ dotkl se mého ramene, „*tyhle*,“ lehce mě poplácal po zadnici, „si zasloužíš, a nebudu říkat, že toho lituji.“

„A co se týče těchto,“ pokračoval a hladil mě po stehnech, „také se za ně nebudu omlouvat.“ Podrbal se na zarostlé bradě a ušklíbl se. „Ty jsi mě také poškrábala do krve, Sassenachová, a záda mě pálí jako oheň.“

„Ano, spát s liškou...“ poznamenala jsem posměšně. „Také se ti nemíním omlouvat.“ Místo odpovědi se zasmál a přitáhl mě k sobě.

„Neřekl jsem, že chci omluvu, nebo snad ano? Jestli si dobře vzpomínám řekl jsem ‚Kousni mě ještě.‘“

Část čtvrtá

Pach síry

24

Nečekané zážitky

Povyk způsobený naším příjezdem a zprávou o naší svatbě byl zastíněn událostí mnohem většího významu.

Seděli jsme příští den u večeře ve velké síni, pořádané na naši počest, a přijímali gratulace zúčastněných.

„*Buidheachas, mo carraid.*“ Jamie se zdvořile ukláněl na všechny strany při každém přípitku a usedal na lavici za všeobecného potlesku. Dřevěná lavice pod jehou vahou pokaždé zavržala a on na chvíli zavřel oči.

„Nemáš už dost?“ zašeptala jsem. Vypil toho hodně, vydatně si připíjel i za mě, zatímco já opatrně usrkávala víno ze své sklenice, častována přívětivými pohledy a úsměvy přítomných.

Otevřel oči a radostně se usmál.

„Myslíš, že jsem opilý? Ne, mohl bych takhle pít celou noc.“

„To věřím,“ poznamenala jsem a pohlížela na řady prázdných lahví a kameninových džbánů na stole před námi. „Ale je už docela pozdě.“ Svíce na stole pomalu dohořivaly a vydávaly zlatavé světlo. Bratři MacKenziové seděli s hlavami nakloněnými k sobě a hovořili spolu tlumenými hlasy. Vypadali tak trochu jako skřítci na kamenné obrubě velkého ohniště a já uvažovala o tom, jestli někteří z jejich předků neposloužili jako předloha ke všem těm karikaturám, jež zdobily síň – nějakému kameníkovi či řezbáři se smyslem pro humor.

Jamie se zavrtěl na lavici a poposedl.

„Na druhé straně,“ řekl, „můj močový měchýř je naplněný k prasknutí. Budu hned zpátky.“

Obrátila jsem svoji pozornost na moji sousedku Geilie Duncanovou, která seděla z mé druhé strany a zdrženlivě usrkávala pivo z poháru.

Její manžel Arthur seděl u vedlejšího stolu s Columem, jak se slušelo na okresního fiskálního zmocněnce. Geilie však trvala na tom, že chce být vedle mě, aby nemusela celý večer poslouchat mužské řeči.

Arthurovy hluboko posazené oči byly přivřené v důsledku množství vypitého alkoholu a únavy. Opíral se těžce o předloktí, tvář měl tupou a vůbec nevnímal rozhovor bratrů MacKenziových. Na rozdíl od ostře řezaných tváří obou zemanů, ta Arthurova vypadala odule a nezdravě.

„Tvůj muž nevypadá dobře,“ podotkla jsem. „Jeho žaludeční potíže se zhoršily?“ Příznaky v Arthurově obličejí byly poněkud matoucí. Nejedná se nejspíš o vředy, pomyslela jsem si, ani o rakovinu – je stále dost tlustý – možná chronická gastritida, jak říkala Geilie.

Krátce na svého manžela pohlédla a pak se obrátila na mě.

„Ach, daří se mu dobře,“ odpověděla. „V žádném případě se necítí hůř. Ale co *tvůj* manžel?“

„Co s ním má být?“ zeptala jsem se obezřetně.

Přátelsky mě dloubla do žeber svým ostrým loktem a já si uvědomila, že má před sebou už také docela pěknou řádku prázdných láhví.

„Co myslíš? Vypadá tak spokojeně, jak by vypadat měl?“ rýpla si.

„Hm...“ hlesla jsem. Natáhla krk směrem k východu, kde Jamie zmizel.

„A ty jsi tvrdila, že ti na něm nezáleží. Povídali. Polovina dívek na tvrzi by ti nejradyji vytrhala vlasy i s kořínky – kdybych byla na tvém místě, dávala bych si pozor, co jím.“

„Co jím?“ Pohlédla jsem zmateně do dřevěného talíře před sebou. Byl prázdný, leskl se mastnotou a zbyly na něm kousky vařené cibule.

„Jed,“ zasyčela mi dramaticky do ucha. Ucítla jsem silný zápach brandy.

„Nesmysl,“ namítla jsem a odtáhla se od ní. „Nikdo by mě nechtěl otrávit, poněvadž... poněvadž...“ mumlala jsem nesrozumitelně a uvědomila si, že jsem možná také vypila víc, než je zdrávo.

„Opravdu, Geilie. To manželství..., neplánovala jsem to, jak víš. A *nechtěla* jsem to!“ To nebyla lež. „Bylo to pouze... z jakési... nutnosti. Takový obchod,“ dodala jsem a doufala, že v matném světle svíček nebude vidět, jak se červenám.

„Ha,“ řekla cynicky. „Poznám, když to ženské v posteli svědčí.“ Pohlédla směrem k výklenku a šeptem pokračovala. „A ta kousnutí na chlapcově krku také nejsou od komára.“ Zvedla významně světlé obočí. „Pokud to byl obchod, řekla bych, žes na něm vydělala.“

Naklonila se blíž ke mně.

„Je to pravda?“ zašeptala. „To s těmi palci?“

„Palci? O čem to, proboha, blábolíš, Geilie?“

Podívala se na mě a pokrčila svůj pihovatý malý nos. Snažila se zůstat střízlivá a soustředěná. Ale krásné šedé oči měla zakalené a já se modlila, ať nepadne pod stůl.

„Nepřetvařuj se. Každý to ví. Palce muže ti prozradí, jak velký má penis. Totéž palce na nohou,“ dodala vědoucně. „Ale tam je to těžké posudit. Je to kanec,“ kývla směrem k východu, kde se právě zjevil Jamie. „Do rukou by se mu vešla hodně velká dýně. Nebo hodně velký zadek, hm?“ dodala a opět do mě rýpla.

„Geilie Duncanová, můžeš... mohla bys... zavřít klapačku?“ zasyčela jsem, rudá v obličeji. „Někdo tě uslyší.“

„Ach, nikdo...“ začala, ale přestala, když Jamie přešel kolem, jako by nás neviděl. Byl bledý ve tváři, ústa měl pevně semknutá a hrbil se pod tíhou nějakého břemene.

„Co ho trápí?“ zeptala se Geilie. „Vypadá jako Arthur, když sní syrové tuřínky.“

„Netuším.“ Zavrtěla jsem se na lavici a váhala. On zatím zamířil ke Columovu stolu. Neměla bych jít za ním? Něco se muselo stát.

Geilie zírající do síně mě najednou zatahala za rukáv, ukazujíc směrem k východu.

Ve výklenku stál muž a také váhal. Šaty měl pokryté blátem a prachem, nějaký pocestný. Posel. A zpráva, kterou přinesl, byla určena Jamiemu, jenž se teď skláněl ke Columovi a něco mu šeptal do ucha.

Ne, nebyl to Colum, ale Dougal. Rezavá Jamieho hlava se nakláněla mezi dvěma tmavými a široké tváře všech tří mužů vypadaly téměř stejně v dohasínajícím světle svíček. Když jsem je sledovala, uvědomila jsem si, že jejich podobnost nespočívá ani tak ve fyziognomii obličeje. Byl to především výraz hlubokého žalu, který jim byl společný.

Geilie se mi prsty zaryla do ramene.

„Špatné zprávy,“ řekla úplně zbytečně.

„Dvacet čtyři let,“ uvažovala jsem nahlas. „To je v manželství dlouhá doba.“

„Jo, to je,“ přitakal Jamie. Teplý vítr cloumal větvemi stromů nad našimi hlavami a cuchal mi vlasy. „Delší než můj dosavadní život.“

Pohlédla jsem na něho, jak se opírá o ohradu výběhu, pevný a štíhlý. Často jsem zapomínala, jak mladý skutečně je. Působil tak sebejistě a rozhodně.

„Stejně pochybuji,“ řekl, odhazuje hrst suché slámy do bláta, „že s ní Dougal strávil víc než tři roky. Byl především tady na tvrzi – nebo na cestách po venkově, když zastupoval Columa.“

Dougalova žena Maura zemřela na jejich usedlosti Beannachd. Náhlá zimnice. Dougal odjel z tvrze za úsvitu v doprovodu Neda Gowana a posla, jenž včera v noci přinesl zprávu. Musel zařídit pohřeb a uspořádat majetek zemřelé ženy.

„Nebylo to tedy žádné vzorné manželství?“ zeptala jsem se všetečně.

„Jako většina ostatních, počítám. Maura se starala o děti a o dům. Byla stále v jednom kole. Ale myslím, že manžela velmi postrádala. Vždy, když přijel domů, byla velmi šťastná.“

„Ty jsi s nimi nějaký čas žil, je to tak?“ Mlčky jsem přemýšlela, jestli si i Jamie takhle představoval manželství. Oddělený život, jen občasné návštěvy za účelem plození dětí. Ale z toho mála, co mi řekl, jsem věděla, že manželství jeho rodičů bylo šťastné, byli si blízcí a milovali se.

Opět prokázal svoji intuici v čtení mých myšlenek. „Ale u nás to bylo jiné. Dougal se stejně jako Colum oženil z rozumu. Kvůli půdě a obchodům, ne z nějaké lásky. Oba mí rodiče – se brali z lásky proti vůli rodiny, a tak jsme byli... ne přímo zavržení, ale většinou žili v Lallybrochu. Mí rodiče zřídka navštěvovali své příbuzné a byli si blízcí víc než jiné manželské páry.“

Položil mi ruku na záda a přitáhl mě k sobě. „Stále doufám..., snad jednoho dne...“ Z ničeho nic přestal mluvit a hořce se usmál.

Nenutila jsem ho, aby pokračoval, také jsem se slabě usmála a zadívala se do výběhu. Cítila jsem ho vedle sebe, ačkoli se mě nedotýkal a velkýma rukama se přidržoval dřevěné ohrady. Také jsem se chytila horního prkna, abych odolala pokušení vzít ho za ruku. Chtěla jsem mu říci, že mu nabízím zázemí, ujistit ho, že to, co nás spojuje, není jen prachsprostý obchod. To byla pravda, ale neodvážila jsem se ji vyslovit.

Co je mezi námi dvěma, řekl. *Když s tebou ležím a dotýkám se tě.* Nebylo to pouhé pobláznění, jak jsem si zpočátku myslela. To by bylo příliš jednoduché.

Skutečností bylo, že jsem byla vázána slibem věrnosti před zákonem ještě s jiným mužem. A také jeho jsem milovala.

Nemohla jsem Jamiemu říci, co k němu cítím. Udělat to, a pak odejít, protože musím. Bylo by to příliš kruté. Ale nemohla jsem mu ani lhát.

„Claire.“ Otočil se ke mně a upřeně se na mě díval. Nepromluvila jsem, ale zvedla k němu tvář, aby mě mohl políbit. Nemohla jsem mu lhát a nelhala jsem. Jenže jsem slíbila, že k němu budu upřímná a čestná.

Vyrušilo nás hlasité zvolání „Ahem!“, které se ozvalo za ohradou. Jamie se polekaně otočil za zvukem a instinktivně si stoupl přede mě. Vzápětí se zašklebil, když uviděl Starého Aleca MacMahona ve špinavých kalhotách. Stál tam a sardonicky si nás prohlížel svým jediným jasným okem.

Starý muž držel v ruce velké kleště a posměšně jimi na nás zamával.

„Chystám se na Mahometa,“ křičel. „Možná by se daly použít i jinde, co?“ Zacvakal kovovými kleštěmi. „Přišel bys o penis, ani bys nevěděl jak, a konečně začal myslet na práci, chlapče.“

„To neříkej ani žertem, kamaráde,“ otrásl se Jamie. „Potřebuješ mě, že?“

Alec se pitvorně zašklebil.

„Ne, jak tě něco takového mohlo napadnout?“ Zasmál se krátce své odpovědi a ukázal kleštěmi směrem ke tvrzi.

„Dej mu volno, děvče. Vrátí se ti k večeři,“ sliboval Alec.

Jamie natáhl ruku a uchopil kleště.

„Když je mám v ruce, cítím se bezpečnější,“ řekl a zamrkal na Starého Aleca. „Jdi sama, Sassenachová. Až skončím práci, přijdu za tebou.“

Sklonil se, políbil mě na tvář a zašeptal do ucha. „Ve stájích před západem slunce.“

Stáje na tvrzi byly postaveny lépe než většina chalup, které jsem viděla během naší cesty s Dougalem. Měly kamenné podlahy a zdi, úzká okna na jednom konci a dveře na druhém. Pod střechou byly malé otvory pro sovy, které tu lovily myši. Byl tu dostatek čerstvého vzduchu i denního světla.

Nahoře na seníku pod střechou bylo světla ještě víc. Sluneční paprsky tvořily na suchém seně světlé pruhy a všude kolem poletoval zlatavý prach. Vzduch pronikající sem okny a škvírami zvenčí byl cítit hnojem a česnekem a voňavou mátou z přilehlé zahrady. Zezdola stoupal živočišný pach ustájených koní.

Jamie mě chytil za ruku a posadil se. Vlasy mu v pozdním odpoledním slunci plály jako ohnivý keř.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Mladý Hamish,“ řekl tiše, když zíral přes hromadu sena do stáje. „Chce svého poníka, hádám.“

Převalila jsem se na břicho a stáhla si sukni až ke kotníkům. To je ale pitomý nápad, pomyslela jsem si. Zezdola sem vůbec nebylo vidět.

Columův syn Hamish kráčel pomalu kolem kotců, u jednoho z nich zaváhal a zastavil se u hnědáka, který zvědavě okukoval malého vetřelce. Chlapec očividně něco hledal a tohle nebyl jeho oblíbený hnědý poník, jenž zatím klidně přežvykoval slámu hned vedle dveří.

„Dobrý bože, jde si pro Donase!“ Jamie sáhl po kiltu a rychle si ho ovázal kolem nahých beder. Sklouzl dolů po seně, ani se neobtěžoval použít žebřík. Přistál lehce na kamenné podlaze plné slámy, ale přesto vyrušil Hamishe, jenž polekaně otočil hlavu.

Jeho drobná pihovatá tvář se uvolnila, když uviděl Jamieho, ale modré oči zůstaly ve střežku.

„Potřebuješ pomoc, chlapče?“ zeptal se Jamie vlídně. Přistoupil k němu a opřel se zády o dřevěný kůl. Stál teď mezi Hamishem a ustájeným koněm.

Hamish zaváhal a pak bojovně vysunul bradu.

„Chci se projet na Donasovi,“ řekl odhodlaným hlasem.

Donas – což znamenalo „démon“ a jméno přesně odpovídalo povaze koně – byl ustájený na vzdáleném konci stáje a bezpečně oddělený od ostatních koní. Velký, nezvladatelný hřebec se vzepřel každému, kromě Starého Aleca a Jamieho a nikdo se neodvážil k němu ani přiblížit. Z jeho kotce se ozývalo zlostné frkání a jeho velká hlava se prudce otočila a odhalila obrovské žluté zuby, jimiž se hřebec marně snažil překousnout provaz, na němž byl uvázaný.

Jamie se ani nepohnul, stojí v bezpečné vzdálenosti od koně. Hamish polekaně uskočil před zuřivě vyhlížející koňskou hlavou s očima podlitými krví a rozšířenými nozdrami.

„To není dobrý nápad,“ řekl Jamie klidně. Sklonil se, vzal svého malého bratrance za rameno a odstrčil ho od hřebce, jenž kolem sebe divoce kopal. Dřevěná ohrada se pod zběsilými údery kopyt nebezpečně otřásla a Hamish se zachvěl.

Jamie k sobě otočil chlapce obličejem a díval se na něho s mírně káravým výrazem.

„A teď mi řekni,“ dožadoval se, „co to má všechno znamenat? Proč ses chtěl projet na Donasovi?“

Hamish se tvářil zatvrzele, ale Jamie byl také neoblomný. Aby chlapce povzbudil, dloubl ho kamarádsky do žeber. Chlapec se krátce usmál.

„No tak, *duinne*,“ řekl Jamie vlídně. „Víš, že to nikomu neřeknu. Provedl jsi něco?“

Hamishova tvář zrudla.

„Ne. Snad... ne. Možná je to trochu bláznivé.“

Po dalším povzbuzování vyšlo všechno najevo. Chlapec spustil nejdříve neochotně, ale později se rozpovídal.

Byl včera se svým poníkem venku a projížděl se s dalšími chlapci. Ti starší spolu začali soupeřit, který z koňů přeskočí vyšší překážku. Hamish jen závistivě přihlížel a pak se rozhodl, že se k nim se svým malým poníkem připojí. Nutil ho skákat přes kamennou hráz. Kůň nejevila žádný zájem, navíc na takový úkol nestačil a prudce zastavil

před překážkou. Hamish mu přeletěl přes hlavu a spadl do kopřiv. Popálený a zahanbený před ostatními chlapci, se rozhodl, že jim to dnes ukáže na tom „správném koni.“

„Nesmáli by se, kdybych přijel na Donasovi,“ řekl a nejistě se rozhlížel kolem.

„Ne, to by se nesmáli,“ souhlasil Jamie. „Měli by dost co dělat, aby tě sebrali ze země.“

Podíval se na svého malého bratrance a zavrtěl hlavou. „Říkám ti, chlapče. Na to musíš mít odvalu a být výborný jezdec. Odvalu sice máš, ale to druhé se ti nedostává.“ Objal Hamishe kolem ramen a odváděl ho ze stáje.

„Pojď, kamaráde. Pomůžeš mi se senem a pak zajdeme za Cobharem. Máš pravdu, potřebuješ lepšího koně, ale není nutné, aby ses přitom zabil.“

Když odcházel, podíval se nahoru na seník a pokrčil bezmocně rameny. Usmála jsem se a zamávala mu, aby věděl, že se nezlobím. Sledovala jsem, jak sebral jablko z košíku u dveří. V rohu stáje vzal vidle a odváděl Hamishe k jednomu z kotců.

„Tady je,“ řekl a odmlčel se. Tiše zapískal a statný kůň otočil hlavu a zafrkal. Měl tmavé a laskavé oči a vypadal docela přátelsky.

„Cobhare, *ciamar a tha thu?*“ Jamie poplácal koně po šlachovitém krku a podrbal ho za ušima.

„Tak pojď,“ obrátil se na svého bratrance. „To je on. Nejdřív si tě musí očichat. Koně to mají rádi.“

„Já vím,“ odpověděl chlapec povýšeně. Stěží dosahoval koni k tlamě, ale přistoupil k němu a pohladil ho. Tiše stál a čekal, až kůň skloní hlavu a očichá mu vlasy a obličej.

„Dej mi to jablko,“ požádal Jamieho. Ten poslechl, kůň se sklonil k Hamishově dlani a začal si pochutnávat na ovoci. Převaloval je mezi svými velkými zuby a po tlamě mu stékala sladká šťáva. Jamie spokojeně přihlížel.

„Jo, jdeš na to dobře. Skamarádi se s ním a až nakrmím ostatní, můžeš ho vzít ven a projet se na něm.“

„Já sám?“ zeptal se Hamish nadšeně. Cobhar, to znamenalo „Pěna“, byl klidný čtrnáctiletý valach, ale k malému poníkovi, na němž dosud chlapec jezdil, měl daleko.

„Dvakrát kolem výběhu pod mým dohledem. Když z něho nespadneš, můžeš na něm jezdit sám. Ale budeš dělat, co ti řeknu,“ Jamie nabral vidlemi kupu sena ze stohu a odnášel ji k jednomu z kotců. Zvedl se oblak drobného prachu a vznášel v horkém vzduchu.

Jamie se napřímil a usmál na svého bratrance. „Podej mi jedno, můžeš?“ Opřel vidle o stěnu a zakousl se do podaného jablka. Stáli teď vedle sebe, pojídali ovoce a přátelsky klábosili. Když dojedli, Jamie podal okousaný ohryzek hnědákoví a znovu se chopil vidlí. Hamish ho následoval úzkou uličkou a pomalu žvýkal.

„Slyšel jsem, že můj otec byl dobrý jezdec,“ řekl náhle po chvíli ticha. „Předtím, předtím..., než se mu to stalo.“

Jamie krátce na synovce pohlédl, nasypal seno do žlabu a pak promluvil.

„Nikdy jsem ho neviděl jezdit, ale říkám ti, chlapče, jeho odvahu bych chtěl mít.“

Hamish se zvědavě díval na Jamieho ohnutá záda, ale nic neříkal. Dojedl další jablko a přešel nečekaně na jiné téma.

„Rupert říkal, že ses oženil,“ poznamenal s plnou pusou.

„Chtěl jsem se oženit,“ odpověděl Jamie pevně a odložil vidle.

„Ach, ano, dobrá,“ vypravil ze sebe Hamish nejistě. „Jen se divím..., nevádí ti to?“

„Vadí co?“ Rozhovor se protahoval a Jamie raději usedl na kupu sena.

Hamish už také seděl a nohama klátil ve vzduchu. „Jestli ti nevádí být ženatý,“ opakoval a zíral zvědavě na staršího bratrance. „Chodit každou noc do postele s ženskou, myslím.“

„Ne,“ řekl Jamie. „Ne, ve skutečnosti je to velmi příjemné.“

Hamish se zatvářil pochybovačně.

„Nemyslím, že by se mi to líbilo. Všechny holky, které znám, jsou hubené jak tyčky a tak divně páchnou. Ale paní Claire – tvoje žena,“ dodal spěšně, pokoušeje se zakrýt rozpaky, „ta je docela hezká, myslím.“

Jamie přikývl. „Jo, to je pravda. A také hezky voní.“ V mlžném světle stáje jsem viděla, jak se Jamie slabě usmál, aniž by se odvážil pohlédnout směrem ke mně.

Následovalo dlouhé mlčení.

„Jak to poznáš?“ zeptal se Hamish.

„Poznáš co?“

„Která žena je ta pravá,“ řekl chlapec netrpělivě.

„Ach.“ Jamie se pohodlně opřel o stěnu a ruce sepjál za hlavou.

„Ptal jsem se svého tatínka,“ pokračoval chlapec, „a ten říkal, že to poznáš. A když to nepoznáš, pak sis nevybral správnou ženu.“

„Mmmhm.“ Tohle pro chlapce nebyla dostatečná odpověď, jak bylo zřejmé z výrazu jeho pihovaté tváře. Opřel se také zády o zeď, čímž vědomě napodoboval Jamieho pozici. Natáhl nohy a pohodlně se uvelebil na hromadě sena. Byl ještě malý, ale všechno napovídalo tomu, že jednou bude stejně urostlý jako jeho bratranec. Stavba ramen i pevně tvarovaná pravidelná lebka byly téměř totožné.

„Kde jsi nechal čepici?“ zeptal se Jamie káravým tónem. „Doufám, že ne na pastvině. Tvá matka tě vytáhá za uši, jestli jsi ji ztratil.“

Hamish pokrčil lhostejně rameny. Měl teď v hlavě mnohem důležitější věci.

„John...“ začal a zamrkal dlouhými řasami, „John říká...“

„John ze stáje, John z kuchyně, nebo John Cameron?“ ověřoval si Jamie.

„Ze stáje.“ Hamish mávl rukou a pokračoval. „Říkal, hm, o manželství...“

„Hm?“ Jamie na něho povzbudivě mrkl. Pak se podíval na mě a omluvně pokrčil rameny. Ušklíbla jsem se na něho a on se kousl do rtů, aby se nezačal smát.

Hamish se zhluboka nadechl a pak vychrlil. „Řekl-že-musíš-sloužit-ženě-jako-hřebec-klisně-ale-já-mu-nevěřil-je-to-pravda?“

I já se kousla do rtu, abych nevybuchla smíchy. Jamie se podrbal na noze a zrudl v obličeji jako jeho bratranec. Vypadali teď jako dvě velká rajčata na výstavě pěstitelů zeleniny.

„Hm, jo... jistým způsobem...“ vykotal rozpačitě, ale vzápětí se vzchopil.

„Ano,“ řekl pevným hlasem, „ano, je to tak.“

Hamish se s vytřeštěným pohledem zadíval do nejbližšího kotce, kde odpočíval velký valach. Pak sjel rozpačitě pohledem do svého klína a já si musela zacpat ústa hrstí sena, protože bych se každou chvíli přestala ovládat.

„Je tu ale určitý rozdíl,“ řekl Jamie, jenž pomalu bledl. „Je to mnohem... mnohem jemnější.“

„Nemusí se kousat do krku, že?“ zeptal se Hamish s vážnou tváří.
„Aby držely?“

„Hm..., ne. Většinou ne.“ Jamie se na chvíli zamyslel a vtom se mu rozjasnila tvář. Zřejmě ho napadla nějaká spásná myšlenka.

„Je tu ještě jeden rozdíl,“ vysvětloval a vyhýbal se mému posměšnému pohledu. „Můžete to dělat tváří v tvář, místo zezadu. Když to žena upřednostňuje.“

„Žena?“ Hamish se zdál být na pochybách. „Myslím, že bych to raději dělal zezadu. Nechtěl bych se někomu dívat do tváře, když to dělám. Je asi těžké,“ dodal, „se při tom nesmát.“

Stále jsem myslela na Jamieho s Hamishem, ještě když jsem v noci uléhala do postele. Schoulila jsem se pod tlustou deku a pro sebe se smála. Od okna vál chladný vítr a já se těšila, až se jako vždy přitulím k Jamieho teplému tělu. Zima mu ani v nejmenším nevadila, hřál jako rozpálená pec a jeho kůže byla pokaždé příjemně teplá, místy až horká, ve srovnání s mými věčně zkřehlými rukama.

Stále jsem byla cizinkou na tvrzi, ale už ne hostem. Vdané ženy se ke mně chovaly přátelštěji, byla jsem teď jednou z nich, ale mladé svobodné dívky se chovaly odměřeně a dávaly mi nepokrytě najevo, že jsem jim přebrala mladého přitažlivého nápadníka. Vnímala jsem jejich nevraživé pohledy a kradmé poznámky a přemýšlela, kolik jich asi bylo s Jamiem v malém odděleném výklenku během jeho krátkého pobytu na tvrzi.

Jistě, už to nebyl MacTavish. Většina obyvatel tvrze už znala jeho pravé jméno a ať už jsem byla anglická špiónka nebo ne, byla jsem především jeho manželka. Pro veřejnost se stal Fraserem a stejně tak já. Nazývali mě paní Fraserovou a tak mě také vítali a oslovovali v malé místnosti za kuchyní, kde se scházely zejména vdané ženy se svými dětmi k ručním pracem. Zvědavě si mě prohlížely, ve snaze zjistit, jestli se mi už také nezakulacuje břicho a pas.

Protože jsem vždy měla problémy s početím, nepřišlo mi na mysl, že bych mohla otěhotnět s Jamiem. Přesto jsem každý měsíc s jistou úzkostí očekávala svoji periodu. Když se dostavila, cítila jsem úlevu na

rozdíl od doby, kdy jsem žila s Frankem. Můj život byl v současnosti dost složitý a dítě by ho ještě více zkomplikovalo. Bylo mi jasné, že Jamie se může cítit zklamán, ale nebyl. Otcovství by pro muže v jeho postavení byl luxus, který si nemohl dovolit.

Dveře se otevřely a on vešel. Drbal si hlavu lněným ručníkem a kapky vody mu padaly na košili.

„Kde jsi byl?“ zeptala jsem se udiveně. Leoch se sice mohl zdát luxusnějším oproti venkovským chalupám, ale také nenabízel žádnou možnost vykoupat se. Byla tu jen měděná kád', kterou používal Colum pro své bolavé nohy, a pak ještě jedna větší, určená ženám pro osobní hygienu. Jinak se na mytí používaly mísy a džbány a za příznivého počasí existovala možnost umýt se venku v jezeře nebo v malém kamenném přístřešku na zahradě. Tam se mladé ženy svlékly a jejich kamarádky je polévaly vědry vody.

„Na jezeře,“ odpověděl a přehodil mokrý ručník přes židli. „Někdo nechal otevřené dveře do stáje,“ dodal hořce, „a Cobhar utekl ven k jezeru.“

„Aha, proto jsi nebyl na večeři? Ale koně přece neradi plavou?“ zeptala jsem se.

„Ne, nemají to rádi. Ale jsou jako lidé, každý jiný. A Cobhar miluje mladé, vodní výhonky. Utekl dolů k vodě, kde je okusoval, když ho napadla smečka psů z vesnice a zahнала ho do jezera. Musel jsem je odehnat a vlézt pro něho. Počkej, až potkám Hamishe,“ řekl s úšklebkem. „Naučím ho, jak zavírat dveře.“

„Řekneš to Columovi?“ zeptala jsem se, pocit'ujíc silné sympatie k nebohému chlapci.

Jamie zavrtěl hlavou a začal se hrabat v brašně. Vytáhl chléb a kus sýra, které zřejmě sebral v kuchyni cestou do pokoje.

„Ne,“ řekl. „Colum je na syna velmi přísný. Kdyby se dozvěděl, jak byl neopatrný, zakázal by mu měsíc jezdit na koni – a ještě by dostal výprask. Ježíš, já mám ale hlad.“ Zakousl se nedočkavě do chleba a začal rychle žvýkat.

„Nechod' do postele s jídlem,“ požádala jsem ho a vklouzla pod deku. „A co chceš Hamishovi udělat?“

Polkl poslední kousek chleba a usmál se. „Neměj strach. Zítra před večeří ho dovedu k jezeru a hodím ho do vody. Než se z toho vzpamatuje a trochu oschne, bude po večeří.“ Dojedl sýr a olízl si

prsty. „Půjde do postele mokrý a hladový. Alespoň pozná, jaké to je,“ zakončil přísně.

Vytáhl zásuvku stolu, kde jsem mívala občas schovaná jablka nebo jiné ovoce. Dnes tam nebylo vůbec nic, tak zásuvku zavřel a nešťastně vzdychl.

„Doufám, že se dožiji snídaně,“ řekl filozoficky. Vlezl si ke mně pod deku a lehce se třásl. Ačkoli ruce i nohy měl studené, zbytek těla byl příjemně teplý.

„Hm, hezky voníš,“ zamumlal a začal mě očichávat. „Ale je to jiná vůně, pracovala jsi dnes na zahradě?“

„Ne,“ řekla jsem překvapeně. „Myslela jsem, že to voníš ty.“ Byla to pronikavá vůně bylin, docela příjemná, ale mně neznámá.

„Já páchnu jako ryba,“ namítl Jamie a čichal si k ruce. „Nebo mokrý kůň. Ne,“ naklonil se blíž a vtáhl nosem vzduch. „Ne, ty to také nejsi. Ale je to někde blízko.“

Vyklouzl z postele a nadzvedl deku, jako by něco hledal. Našli jsme to pod mým polštářem.

„Co to, proboha?“ zvedla jsem to a okamžitě pustila z ruky. „Au, to má trny!“

Byl to malý svazeček rostlin vytržených i s kořeny a převázaný černým kalounem. Rostliny už byly povadlé, ale stále dráždivě voněly. Byl mezi nimi i žlutý květ prvosenky.

Sála jsem si krev ze zraněného prstu a v druhé ruce opatrně držela zvadlou kytičku a pozorně si ji prohlížela. Jamie stál nade mnou se zamyšleným výrazem. Pak mi svazek vytrhl z ruky a vyhodil ho otevřeným oknem. Začal si energicky odstraňovat zbytky kořínků, které mu zůstaly v dlani, a také je vyhodil z okna. Pak zabouchl prudce okenici a vrátil se ke mně.

„Je to pryč,“ řekl rozhodně. Vlezl si do postele. „Pojď spát, Sassenachová.“

„Co to bylo?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Nějaký vtip, počítám,“ řekl. „Dost odporný, ale jen vtip.“ Opřel se o loket a sfoukl svíčku. „Pojď sem, *mo duinne*,“ zašeptal. „Je mi zima.“

Navzdory nočnímu zážitku s podivnou kyticí jsem spala dobře v Jamieho náručí a za zavřenými okenicemi. K ránu se mi zdál sen o rozkvetlých loukách a poletujících motýlech. Žlutí, hnědí, oranžoví, poletovali kolem mě jako podzimní listí, usedali do vlasů a na ramena, klouzali po těle jako dešťové kapky. Drobnými nožkami se chytali mé kůže a jejich hebká křídla se třepotala a rozechvívala mi srdce.

Pomalou jsem se probouzela do reality a zjistila, že motýli na mém břiše jsou Jamieho jemné rezavé vlasy.

„Hm,“ řekla jsem o něco později. „Já se cítím velmi dobře, ale co ty?“

„Raději bych počkal, až bude víc času. Víš, že jsem pomalý a rozvážný muž. Mohl bych vás požádat, paní, abyste mi laskavě věnovala dnešní noc?“

„Mohl,“ řekla jsem, založila ruce za hlavu a významně se na něho podívala. „Jestli mi tím chceš naznačit, že nemůžeš víckrát než jednou denně, dobrá.“

Přivřel oči a změřil si mě zlověstným pohledem. Zhluboka se nadechl a pak mě silou přitlačil na slavník.

„Hm,“ řekl s tváří zabořenou do mých vlasů, „ale tohle už nikdy neříkej, varuji tě.“

O chvíli později vzdychl a otevřel oči. Podrbal se oběma rukama na tváři a ve vlasech, které mu trčely na hlavě jako hřebíky. Così zamumlal v galštině, vyklouzl z postele a začal se oblékat. V chladném ranním vzduchu se zimomřivě třásl.

„Nepředpokládám,“ poznamenala jsem, „že řekneš Alecovi, že ti není dobře a vrátíš se do postele.“

Zasmál se a sklonil, aby mě políbil. Začal hledat pod postelí punčochy a nepřestával mluvit. „Asi bych mohl, Sassenachová. Mohl bych říci, že mám neštovice, tyfus, nebo nějakou vážnou tělesnou újmu. To by byla omluva. Ale Starý Alec by stejně okamžitě přiklusal, vytáhl mě z postele a hnal do práce.“

Pozorovala jsem, jak si natahuje punčochu na dlouhé štíhlé lýtko a na konci ohrnuje. „Nějaká vážná tělesná újma, říkáš? Něco bych v tom směru mohla udělat,“ prohlásila jsem s vážnou tváří.

Shýbaje se pro druhou punčochu, prohodil. „Uvažuj o tom, co říkáš, Sassenachová.“ Chtěl na mě šibalsky mrknout, ale místo toho jen legračně zašilhal. „Něco mi provedeš a já budu nadosmrti mrzák.“

Zalezla jsem zpátky pod deku a zamumlala. „Neměj strach. Nic ti neudělám, slibuji.“

Poklepal mi na rameno a odešel do stájí. Hlasitě přitom zpíval známý popěvek „Nahoře ve vřesu.“ Refrén jsem slyšela ještě ze schodiště.

*„Sedím a držím dívku na koleně,
když mě čmelák bodne do holeně.
Nahoře ve vřesu, jáminé, zatroleně!“*

Má pravdu, usoudila jsem. Vůbec nemá sluch a zpívat neumí.

Zmocnila se mě opět slastná dřímota, ale dlouho jsem v posteli nezůstala. Musela jsem zajít dolů na snídani. Většina obyvatel tvrze už posnídala a odebrala se ke své práci. Ti, kteří zůstali v síni, mě srdečně zdravili. Nezaznamenala jsem žádné postranní pohledy, ani projevy skrytého nepřátelství. Ale zůstávala jsem ve stěhu.

Dopoledne jsem strávila sama v zahradě a na lukách, vyzbrojená ostrou tyčí a proutěným košíkem. Potřebovala jsem doplnit zásobu důležitých bylin. Většina lidí z vesnice sice chodila za Geilis Duncanovou, ale několik jich docházelo za mnou do mé ordinace a zásoby se v poslední době velmi ztenčily. Možná Geilis nemoc jejího manžela tak zaměstnávala, že neměla čas na všechny pacienty.

Část odpoledne jsem pracovala ve svém kabinetě. Objednala jsem na dnešek několik pacientů, jednoho s úporným ekzémem, pak tu byl vykloubený palec a chlapec z kuchyně, který se opařil horkou polévkou na noze. Předepsala jsem nějakou bylinnou mast, narovнала a ovázala palec a začala roztloukat kořínky v jednom z Beatonových moždířů.

Byla to otravná práce, ale docela příhodná pro dlouhé letní odpoledne. Počasí bylo nádherné a já viděla pruhy jasně modré oblohy mezi jilmy, když jsem si vylezla na stůl, abych se nadýchala čerstvého vzduchu.

Vevnitř se blýskaly vyleštěné skleněné lahvičky, na policích byly vyrovnány úhledné role obvazů a obkladů. Kabinet byl uklizený a vydezinfikovaný a z plátěných pytlíků voněly sušené listy, kořeny a houby. Zhluboka jsem vdechla ostrý, kořeněný pach a spokojeně se rozhlédla po svém působišti.

Přestala jsem roztloukat kořínky a odložila paličku. Jsem spokojená, uvědomila jsem si s jistým zděšením. Navzdory nekonečné řadě obtíží, které současný život přinášel, navzdory neustálým bolestným vzpomínkám na Franka, nebyla jsem nešťastná. Právě naopak.

Cítila jsem se zahanbená. Jak mohu být šťastná, když je Frank jistě bez sebe strachy? Už delší dobu trávil čas beze mě – a já nevěděla jak – a byly to již dlouhé čtyři měsíce. Představovala jsem si, jak objíždí skotský venkov, volá policii, čeká na nějakou zprávu, vzkaz ode mě. Už se zřejmě vzdal nadějí, že mě najde, a jen čeká, jestli někde objeví mé tělo.

Odložila jsem moždír, začala přecházet sem a tam po úzké místnosti a pošukobávala jsem nervózně zástěrou. Cítila jsem vinu a lítost zároveň. Měla bych odtud co nejdříve odejít. Měla bych se více pokoušet o návrat. Ale o ten jsem se pokusila. Měla bych to zkoušet znovu a znovu bez ohledu na to, co se v poslední době stalo.

Co se stalo. Provdala jsem se za skotského psance, oba jsme pronásledováni sadistickým anglickým kapitánem a navíc žiji v primitivním prostředí mezi barbary, kteří mohou Jamieho kdykoli zabít, když usoudí, že ohrožuje jejich pozici v klanu. A já jsem přesto šťastná.

Posadila jsem se a bezmocně zírala na řadu vyrovnaných džbánů a lahví. Žila jsem na Leochu ze dne na den, vědomě potlačujíc vzpomínky na svůj dřívější život. Hluboko v mysli jsem věděla, že musím velmi brzy učinit nějaké rozhodnutí, ale odkládala jsem je do neurčita a těšila se z Jamieho přítomnosti – jeho náruče.

Na chodbě se ozvala rána a já spěšně vstala a přešla ke dveřím. Jamie se už belhal dovnitř, podpírán Starým Alecem z jedné strany a jedním z chlapců ze stáje z druhé. Sesul se na židli, levou nohu nataženou před sebe a mrzutě se šklebil. Poklekla jsem a pozorně si prohlížela jeho dolní končetinu.

„Podvrknutý kotník,“ řekl jsem znalecky, po pečlivém ohledání. „Co jsi dělal?“

„Spadl,“ utrousil Jamie rozmrzele.

„Z ohrady?“ zeptala jsem se škodolibě. Zamračil se ještě víc.

„Ne, z Donase.“

„Ty jsi jel na té bestii?“ zeptala jsem se nevěřicně. „V tom případě máš štěstí, že to skončilo jen podvrtnutým kotníkem.“ Natáhla jsem se pro obvaz a začala mu ovazovat kloub.

„Ale nebylo to tak špatné,“ řekl Starý Alec uznale. „Počínal sis opravdu dobře, chlapče.“

„Já vím,“ odsekl Jamie a kousal se do rtu. „Dostal žihadlo od vosy.“

Alec zvedl udiveně obočí. „Aha, tak to bylo? Zvíře si počínalo jako posedlé d'áblem,“ vysvětloval mi. „Vyskakovalo vysoko do vzduchu, divoce se vzpínalo a točilo se jako čmelák ve sklenici. Tady chlapce ten prevít shodil,“ kývl na Jamieho, jenž se zatvářil ještě našťavaněji, „a pak ten žlutý d'ábel přeskočil ohradu.“

„Ohradu? A kde je teď?“ zeptala jsem se a otírala si ruce o zástěru.

„Asi na cestě do pekla, počítám,“ řekl Jamie. Postavil se a zkoušel, jestli se může o nohu opřít. „A určitě ho tam přivítají s velkou slávou.“ Opět se posadil a zamrkal.

„Pochybuji, že bude možné dát ho do výběhu s ostatními hřebci,“ řekl Alec. „Až se znovu stane z d'ábla koněm.“

„Možná je Donas opravdu d'ábel?“ poznamenala jsem pobaveně.

„O tom bych pochyboval,“ namítl Jamie, jenž se už ze své nehody vzpamatoval. „Dábel mívá většinou podobu velkého černého hřebce, je to tak?“

„Jo, jo,“ přitakal Alec. „Velký černý hřebec, který běhá tak rychle jako mládenec za svou milou.“

Zašklebil se posměšně na Jamieho a chystal se k odchodu.

„A když už o tom mluvíme,“ řekl a zamrkal na mě, „nečekám tě zítra ve stáji, chlapče. Zůstaň v posteli a hm..., odpočívej.“

„Čím to je,“ zeptala jsem se a dívala se na šlachovitého starého koňáře, „že je každý přesvědčený, že nemyslíme na nic jiného než na postel?“

Jamie se opět postavil a opíral se rukou o pult.

„Protože jsme spolu ani ne měsíc,“ řekl. „A pak...“ podíval se na mě a pokýval hlavou, „už jsem ti říkal, Sassenachová, že všechno, nač myslíš, je ti vidět ve tváři.“

„Zatraceně,“ vyhrkla jsem.

Druhý den ráno jsem se krátce zastavila v kabinetu a pak se věnovala svému domácímu pacientovi.

„Měl bys odpočívat,“ řekla jsem přísně.

„Já odpočívám. Nebo alespoň můj kotník odpočívá, vidíš?“

Zvedl do vzduchu svou štíhlou, kostnatou nohu a pohyboval jí nahoru a dolů.

„Tohle není dobré,“ řekla jsem vylézajíc z postele. „Teď vstaneš. Už hniješ v posteli dost dlouho. Potřebuješ na vzduch.“

„Myslel jsem, že potřebuji odpočívat. Sama jsi to říkala.“

„Potřebuješ odpočívat, ale na vzduchu. Vstaň, ustelu postel.“

Začal si stěžovat na moji necitelnost, nedostatek soucitu s vážně zraněným mužem, ale vstal a pomalu se oblékal. Přitom si opatrně masíroval bolavý kotník.

„Je trochu nestabilní,“ řekl, dívaje se z okna ven do drobného mžení. „Pojďme na střechu.“

„Na střechu? Nemyslím, že je to dobrý nápad šplhat do šestého poschodí.“

„Pátého. A kromě toho mám hůl.“ Triumfálně vytáhl silný klacek opřený vedle dveří a ukázal mi ho.

„Kdes ho vzal?“ zeptala jsem se, zkoumajíc doličný předmět. Při bližším ohledání se ukázalo, že je to otlučená, tři stopy dlouhá hůl, tvrdá jako železo.

„Alec mi ji půjčil. Používá ji na muly. Mává jí zvířatům před očima, aby přitáhl jejich pozornost.“

„Vypadá velmi pevně,“ řekla jsem, potězkávajíc tvrdé dřevo. „Musím ji někdy vyzkoušet. Na tobě.“

Nakonec jsme se dostali až pod zakrytý přístřešek pod břidlicovou střechem a připadali si jako na turistické vyhlídce.

„Ach, to je krása!“ Přestože hustě přšelo, výhled ze střechy byl úžasný. Viděli jsme zčeřené stříbřité jezero se skalnatými útesy, které čněly z vody.

Jamie se naklonil přes nízkou zídku a nadšeně se rozhlížel po okolní krajině.

„Jo, je to krása. Někdy jsem sem chodil, když jsem pobýval na tvrzi.“

Ukázal směrem k jezeru, které se ztrácelo v drobném dešti.

„Vidíš tu soutěsku mezi dvěma kopci?“

„V horách? Ano.“

„Tudy vede cesta na Lallybroch. Když jsem se tu cítil zvlášť osamělý, vylezl jsem na střechem a díval se tím směrem. Představil jsem si, že bych letěl jako havran nad horami a loukami a snesl se na opačné straně kopce na naší usedlosti v údolí.“

Lehce jsem se dotkla jeho ramene.

„Chtěl by ses tam vrátit, Jamie?“

Otočil hlavu a usmál se na mě.

„Ano. Myslím na to. Nevím určitě, jestli to chci, ale vím, že musím. Musíme. Nedokážu říci, co tam najdeme, Sassenachová, ale... jo. Teď jsem ženatý. Jsi žena z Broch Tuarach. Ať už jsem psanec nebo ne, potřebuji se vrátit a dát věci do pořádku.“

Zachvěla jsem se při představě, že opustíme Leoch se všemi jeho intrikami. Byla by to úleva pro nás oba.

„A kdy pojedeme?“

Ztuhl a bubnoval prsty o zídku, jejíž kameny byly tmavé a kluzké od deště.

„Myslím, že musíme počkat na příjezd vévody. Je možné, že vyhoví Columovi a mého případu se ujme. Když se nepodaří zprostit mě obvinění z vraždy, alespoň bych mohl dostat milost. Návrat na Lallybroch už by nebyl tak nebezpečný, rozumíš?“

„Ano, ale...“ zaváhala jsem a on si mě ostře změřil.

„Co je, Sassenachová?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Jamie, když ti teď něco řeknu, slíbíš mi, že se nebudeš ptát, jak to vím?“

Vzal mě za ramena a díval se mi do očí. Vlasy měl provlhlé deštěm a malé kapky mu stékaly po tvářích. Usmál se na mě.

„Slíbil jsem ti, že se nebudu ptát na nic, o čem nechceš mluvit. Ano, slibuji.“

„Posadíme se. Nemůžeš stát tak dlouho na jedné noze.“

Přešli jsme ke zdi zakryté malou stříškou a našli suchý koutek. Pohodlně jsme se usadili a opřeli o zeď.

„No tak, Sassenachová, o co jde?“ zeptal se Jamie.

„Vévoda ze Sandringhamu,“ řekla jsem a kousla se do rtu. „Jamie, nevěř mu. Nevím o něm úplně všechno, ale něco vím. Něco velmi špatného.“

„Ty o tom víš?“ Vypadal překvapeně.

Ted' jsem se zarazila já.

„Ty ho znáš osobně? Setkal ses s ním?“ Pocítila jsem jistou úlevu. Možná záhadné spojení mezi Sandringhamem a Jacobity skutečně existovalo a bylo silnější, než si Frank s vikářem mysleli.

„Jo, jasně. Byl tady na návštěvě, když mi bylo šestnáct. Když jsem... odjížděl.“

„Proč jsi vlastně odjel?“ Byla jsem zvědavá a vzpomněla si, co říkala Geilis Duncanová, když jsme se poprvé setkaly v lese. O tom, že Jamie je skutečným otcem Hamishe. Já sama jsem byla přesvědčená, že není, nemůže být – a byla jsem zřejmě jediná osoba na tvrzi, která o té pověsti věděla. Ale možná ne. Možná to slyšeli i jiní. Takové podezření mohlo lehce vést Dougala k pokusu Jamieho zabít – tehdy v Carryaricku.

„Nebylo to kvůli... paní Letitii, že ne?“ zeptala jsem se opatrně.

„Letitii?“ Jeho údiv byl naprosto spontánní a já kdesi uvnitř pocítila obrovskou úlevu. Opravdu jsem nevěřila, že by na tom, co mi Geilis řekla, bylo něco pravdy, ale přesto...

„Proč tu, proboha, mluvíš o Letitii?“ zeptal se Jamie nechápavě. „Žil jsem na tvrzi rok a mluvil s ní asi tak jednou, pokud si dobře vzpomínám. Pozvala mě k sobě do pokoje a chtěla, abych jí donesl růže ze zahrady.“

Vyprávěla jsem mu, co říkala Geilie, a on se rozesmál tak, až sotva popadal dech.

„Bože,“ řekl, „to je ale hloupost.“

„Myslíš, že tě Colum z něčeho takového nepodezírá?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl rozhodně hlavou.

„Ne, nepodezírá, Sassenachová. Kdyby ho něco takového vůbec napadlo, nedožil bych se sedmnácti let. A mně už je třiatdvacet.“

Totéž jsem si v podstatě myslela i já, ale stejně jsem po Jamieho ujištění pookřála. Ten se náhle zamyslel a upřel do dálky své modré oči.

„Ale nejsem si jistý, jestli Colum ví, proč jsem odjel z tvrze tak najednou. A pokud Geilis Duncanová chodí po tvrzi a rozšiřuje takové pověsti – s tou ženskou je potíž, Sassenachová. Je to drbna a hádavá osoba, jestli ne dokonce čarodějnice, jak říkají lidé.“

Pohlédl vzhůru na okap, z něhož crčely proudy vody.

„Asi bychom měli jít dolů, Sassenachová. Začíná tu být dost mokro.“

Zpátky jsme se vrátili jinou cestou, přešli střechu k venkovnímu schodišti vedoucímu do zahrady, kde jsem si chtěla natrhat řebříček, pokud by mi to liják dovolil.

„K čemu ti bude řebříček, Sassenachová?“ zajímalo Jamieho, jenž se rozhlížel po záhonech, na nichž ležely u země rostliny splhlé deštěm.

„Když je zelený, tak k ničemu. Nejdřív se musí usušit a pak...“

Mou řeč přerušil příšerný hluk a křik ozývající se za zdí zahrady. Rozběhla jsem se v dešti tím směrem a za mnou poskakoval na jedné noze Jamie.

Vesnický farář Otec Bain běžel po pěšině plné louží, pronásledován smečkou rozzuřených psů. Zakopával o svou dlouhou širokou sutanu, klopýtal a padal, až byl celý zmáčený a zablácený. Psi už ho dostihli, divoce vyli a chňapali po něm.

Kolem mě zavlál pléd a Jamie už byl u nich. Rozháněl je holí a křičel cosi v galštině hromovým hlasem. To však na zdivočelé psy mělo pramalý účinek, zato hůl se osvědčila. Zvířata bolestivě vyla a kňučela, pak se pomalu stáhla a odběhla směrem k vesnici.

Jamie si shrnul vlasy z čela a namáhavě supěl.

„Zlí jako vlci,“ vypravil ze sebe. „Říkal jsem Columovi o té zdivočelé smečce. Jsou to ti samí psi, co zahnali Conbhara do jezera před dvěma dny. Bylo by lepší je zastřelit, než někoho zabít.“ Já už klečela na zemi a prohlížela ležícího faráře. Z konečků vlasů mi padaly kapky a šál jsem měla úplně promočený.

„Zatím se jim to nepodařilo,“ ujistila jsem Jamieho. „Má několik kousnutí, ale jinak je v pořádku.“

Hábit Otce Baina byl na jedné straně roztržený odshora dolů. Pod ním vyčuhovalo bílé, masité stehno, ošklivě pokousané, zkrvavené a zablácené. Kněz, křídově bílý v obličeji, se už hrabal ze země.

„Když se mnou půjdete do mé ordinace, Otče, vyčistím vám rány,“ navrhla jsem. Malý tlustý kněz vypadal opravdu k popukání v potrhané sutaně a hrubých pletených ponožkách a já stěží zadržovala smích.

Otec Bain měl obličej připomínající zaťatou pěst. Ta podobnost tu byla zejména, když se rozčílil, a na tučném podbradku a tvářích mu naskákaly rudé skvrny. Teď se na mě díval, jako bych mu navrhla něco neslušného.

Určitě si to myslel, neboť se mě vzápětí zeptal. „Cože? Služebník Boží a má ukazovat své tělo ženě? Říkám vám, madam, nemám povědomí o tom, jaké nemorálnosti a ohavnosti tu provozujete, ale chtěl bych, abyste si uvědomila, že to v žádném případě nebudu tolerovat – nebudu, dokud budu v této farnosti duchovním pastýřem!“ S těmito slovy se odbelhal pryč, přidržuje si rukou roztrhaný kněžský oděv.

„Počkejte,“ křičela jsem za ním. „Když mě nenecháte, abych vám rány vyčistila, zhnisají vám.“

Farář neodpovídal, shrbil kulatá ramena a belhal se zahradou krok za krokem jako tučňák batolící se po ledové kře.

„Ten muž nemá ženy příliš v lásce, co?“ prohodila jsem k Jamiemu.

„Souvisí to s jeho povoláním,“ odpověděl. „Pojďme se najíst.“

Po obědě jsem poslala svého pacienta do postele odpočívat – samotného, navzdory jeho protestům – a odebrala se do své ordinace. Deštivé počasí zřejmě způsobilo ospalou náladu, lidé nevycházeli ven a nedocházelo k žádným úrazům.

Já jsem nicméně trávila čas příjemně a doplňovala záznamy Davieho Beatona o nové. Když jsem končila, nějaký návštěvník vstoupil a zatarasil dveře.

Doslova zatarasil, jeho rozložitá postava zaplnila celý vchod. Zašilhala jsem do šera a poznala Aleca MacMahona oblečeného do výstředního kabátu a dlouhého šálu.

Pomalou se ke mně belhal a připomněl mi svou chůzí Columa při jeho první návštěvě.

„Revma, co?“ zeptala jsem se účastně, když s hekáním usedl na židli.

„Jo. Zatracené kosti,“ stěžoval si. „Dá se s tím něco dělat?“ Položil své velké zkroucené ruce na stůl a uvolnil prsty. Pomalu rozevřel dlaně plné tvrdých mozolů. Uchopila jsem ho za ruku a jemně ji obrátila nahoru a dolů, opatrně natáhla prsty a masírovala je navykklým pohybem. Jeho vrásčitá tvář se nejdřív zkrivila, ale když první bolest pominula, uvolnila se.

„Jako dřevo,“ řekla jsem. „Pořádný doušek whisky a masáže je to jediné, co vám mohu doporučit. A čaj z mochny husí.“

Zasmál se, jako by mi nevěřil.

„Whisky, eh? Mám své pochyby, děvče, ale na druhé straně máš asi zkušenosti.“

Natáhla jsem se k polici za sebou a vyndala neoznačenou láhev s hnědou tekutinou, kterou jsem si opatřila v místním lihovaru. Postavila jsem ji na stůl spolu s plechovým hrnkem.

„Vypijte to,“ řekla jsem, „a pak se svlékněte tak, jak uznáte za vhodné, a lehněte si na stůl. Rozdělám oheň, aby vám nebyla zima.“

Koňářovy modré oči vděčně pohlédly na láhev a zkroucenou rukou po ni sáhl.

„Lokni si také, děvče,“ radil mi. „Bude ti líp.“

Zasténal bolestí a vzápětí ulehčením, když jsem silně stlačila jeho levé rameno a pak jím pomalu otáčela.

„Moje žena mi dává na záda žehličku,“ poznamenal. „Když mám housera. Ale tohle je lepší. Máš šikovné ruce, děvče. A asi nejen na tohle.“

„Beru to od vás jako kompliment,“ poznamenala jsem suše. Nalila si směs rozehřátého oleje a loje do dlaní a rozetřela mu ji po zádech. Ta měl mléčně bílá, ale paže opálené do hněda. Opálení končilo v místech, kde míval ohrnuté rukávy košile.

„Býval jste jistě hezký muž,“ poznamenala jsem. „Kůži na zádech máte jemnou a bílou jako já.“

Záda pod mýma rukama se roztřásla, jak se dusil smíchy.

„Jo, Ellen MacKenziiová mě jednou viděla bez košile, když jsem rodil hříbě. Řekla, že to vypadá, jako by mi dobrý Pánbůh přidělil k tělu špatnou hlavu – spotřeboval všechnen mléčný pudink na má ramena a na obličej se mu už nedostalo.“

Vybavily se mi malby v místní kapli, na nichž je vyobrazeno množství příšerně ošklivých démonů, kteří mučí hříšníky.

„Ellen MacKenziiová si zřejmě nebrala žádné servítky,“ poznamenala jsem. Jamieho matka mě docela zajímala. On toho o ní řekl velmi málo, něco přidal také Otec Bain, ale to bylo tak všechno a já o ní skoro nic nevěděla. Snad jen to, že zemřela mladá při porodu.

„Ach, Ellen měla velmi ostrý jazyk a často ho používala.“ Stáhla jsem podvazky na nohou, vyhrnula mu kalhoty a začala masírovat

svaly na dolních končetinách. „Ale jinak byla milá a všichni ji měli rádi. Snad s výjimkou jejích bratrů, s nimiž moc nevycházela.“

„Hm. To jsem slyšela. Utekla, že?“ Zabořila jsem mu prsty mezi kolenní šlachy a Starý Alec zaúpěl, což mě ani v nejmenším nevyvedlo z míry.

„Jo. Ellen byla nejstarší z šesti MacKenziových dětí – asi o dva roky starší než Colum a miláček starého Jacoba. Dlouho zůstala svobodná, přestože se o ni ucházel John Cameron a Malcolm Grant. Ale otec ji nechtěl nutit proti její vůli.“

„Když starý Jacob zemřel, Colum s ní tolik trpělivosti neměl. Snažil se ze všech sil konsolidovat klan, uzavřel spojenectví s Munrem na severu a Granty na jihu. V čele obou klanů stáli tehdy mladí náčelníci, kteří pro něho byli vítaní švagři. Mladička Jocasta, bylo jí pouhých patnáct let, se provdala za Johna Camerona a odešla na sever. Ellen, které bylo tehdy dvacet dva let, ale vůbec nespolečovala.“

„Hádám, že Malcolma Granta odmítla dost důrazně, soudě z jeho chování před dvěma týdny,“ prohodila jsem.

Starý Alec se zasmál a pak spokojeně vzdychl, když jsem dlaněmi přitlačila na jeho zkroucené nohy.

„Jo. Nikdy jsem neslyšel, co mu řekla, ale asi to bylo hodně ostré. Stalo se to na velkém shromáždění, kde se potkali. Šli spolu ven do růžové zahrady, byl už večer a každý čekal, s čím se vrátí. Přišla noc a všichni stále čekali. Neměli od Ellen a Malcolma Granta žádné zprávy.“

„Proboha. To musel být zajímavý rozhovor.“ Nalila jsem další dávku oleje a loje na Alecova záda a ten rozkošnický zasténal.

„Jo, zdá se. Čas běžel a oni se nevraceli do síně a Colum už si začal myslet, že ji Grant unesl, přinutil ji silou, rozumíš? A jeho domněnka se potvrdila, když našel růžovou zahradu prázdnou. A pak pro mě poslal do stáje – řekl jsem mu, že si Grantovi muži přišli pro koně a odjeli narychlo bez rozloučení.“

„Dougal se rozzuřil, byl tenkrát osmnáctiletý, a vyrazil za Granty a my s ním. Colum znal dobře Dougalovu prudkou povahu a nechtěl, aby jeho nový švagr utrpěl nějakou újmu. Domníval se, že když se Malcolmu Grantovi nepodařilo přesvědčit Ellen, aby se za něho provdala, unesl ji. Aby pak Ellen nezbývalo nic jiného, než si ho vzít.“

Alec se zamyslel. „Dougal se cítil být potupen, pochopitelně. Ale myslím, že Columovi to až tak nevadilo. Vlastně by to vyřešilo jeho problémy – Grant by si pravděpodobně vzal Ellen bez věna a ještě by zaplatil Columovi odškodné.“

Alec se cynicky ušklíbl. „Colum nenechá příležitost ležet ladem. Jedná rychle a bezohledně. Takový je Colum.“ Jeho jediné modré oko na mě zašilhalo přes nahé rameno. „Uděláš dobře, když si to zapamatuješ, děvče.“

„Nezapomenu to,“ ujistila jsem ho. Vzpomněla jsem si na Jamieho vyprávění o tom, jak ho Colum potrestal, a uvažovala, jestli to nebyla také pomsta za jeho matku.

Ale Colum neměl žádnou šanci provdat svoji sestru za zemana z klanu Grantů. Za úsvitu našel Dougal Malcolma Granta tábořícího u cesty se svými muži. Spal pod stromem, zahalený do plédu.

A když Alec s ostatními muži z tvrze přijeli o něco později na místo, spatřili Dougala MacKenzieho a Malcolma Granta, jak se spolu bijí, svlečeni do půl těla. Oba už měli šrámy z boje a sotva se drželi na nohou, klopýtajíce po cestě nahoru a dolů. Grantovi muži postávali kolem, sledovali lýtý souboj ostřížími zraky a svého vůdce hlasitě povzbuzovali.

„Oba funěli jako uštvaní koně a pot jim tekla proudem po těle. Grant měl nos naběhlý jako dýni a Dougal na jedno oko sotva viděl. Na prsou měli zaschlou krev.“

Když se objevila Columova skupina, Grantovi muži sáhli po mečích a celé by to pravděpodobně skončilo vzájemným masakrem, kdyby si jeden pozorný muž od MacKenziů nevšiml, že Ellen mezi přítomnými vůbec není.

„Malcolm Grant mezitím omdlel a probral se, až když ho polili studenou vodou. Pak sdělil Dougalovi, že Ellen s ním strávila v růžové zahradě asi čtvrt hodiny. Nechtěl prozradit, co se mezi nimi událo, ale byl tím tak uražen, že se rozhodl okamžitě z Leochu odjet. A ji tam nechal a potom už ji neviděl a nepřál si ani slyšet její jméno. To Dougalovi řekl, nasedl na koně – poněkud nejistě – a odjel pryč. Od té doby je nepřítelem každého z klanu MacKenziů.“

Poslouchala jsem s úžasem. „A kde tedy *byla* Ellen?“

Starý Alec se zasmál a znělo to jako vrzání rezavých dveří.

„Za horami a daleko. Ale to jsme tehdy nevěděli. Vrátili jsme se domů a teprve tam jsme zjistili, že se Ellen pohřešuje. Colum stál na dvoře celý bílý v obličejí a vůbec nemluvil.“

Pak nastal na tvrzi všeobecný zmatek. Hosté byli kontrolováni ve svých pokojích, stejně tak sklepy a půda, kuchyň a klozety. Colum chtěl zjistit, kdo z hostů ještě chybí, povolal všechno služebnictvo a prohlíželi seznam pozvaných. Vypytovali se, kdo kde byl a co celý večer dělal. Konečně narazili na dívku z kuchyně, která si vzpomněla na muže, jehož viděla na chodbě.

Všimla si ho proto, že byl moc hezký. Vysoký a štíhlý, s vlasy lesklými a černými jako tulení srst a kočičíma očima. Dívala se na něho, jak jde chobou a viděla, jak se s někým setkal u venkovních dveří – byla to žena, zahalená od hlavy k patě do černé pláštěnky s kapucí.

„Tulení srst?“ zeptala jsem se.

Alec si mě změřil a sraštil čelo.

„Také říkáte tuleň v angličtině. Krátce nato, když se o tom lidé na tvrzi dozvěděli, se začalo vyprávět, že Ellen MacKenziiová byla unesena na moře, aby žila mezi tuleni. Víš, že tuleni odkládají srst pokaždé, když vylézají na břeh a stanou se z nich muži? A když najdeš srst tuleně a schováš ji...“ dodal rozvážně, „nemůže se už vrátit na moře a musí zůstat na zemi. Je dobré vzít si za manželku tulení ženu, protože to bývají dobré kuchařky a matky.“

„Jenže,“ pokračoval, „Colum nevěřil, že jeho sestra odešla s tuleněm. Povolal si hosty do síně, jednoho po druhém a ptal se, jestli něco vědí o neznámém muži. Po dlouhém vyptávání se dozvěděl, že se ten muž jmenuje Brian, ale nikdo nevěděl, k jakému klanu patří a jak se jmenuje dál. Účastnil se několikrát her na tvrzi, ale tenkrát mu nikdo neřekl jinak než Brian Dhu.“

„Pak se nějakou dobu nic nedělo, protože nikdo nevěděl, kde ho hledat. Lovci se na honech museli zastavovat ve venkovských chalupách, žádat o sůl nebo hrnek mléka. Až se konečně na Leoch donesla zpráva o ženě nevídané krásy, a to byla Ellen MacKenziiová.

„Měla vlasy jako oheň,“ vzpomínal Alec zasněně. „A oči stejné jako Colum – šedé s dlouhými černými řasami – velmi krásné. A byla vysoká, dokonce vyšší než ty. Pohled na ni bral dech.“

„Později jsem slyšel, že se potkali na shromáždění a stačil jediný pohled, aby se do sebe zamilovali. Ukuli plán a utekli pryč přímo pod nosem Columa MacKenzieho a tří stovek hostů.“

Zasmál se při té vzpomínce. „Dougal je nakonec našel, žili v prosté chalupě na kraji území Fraserů. Rozhodli se skrývat, protože Ellen už čekala dítě a nebylo pochyb čí. Colum by měl správně jejich manželství požehnat, ať už se mu to líbilo nebo ne – ale neudělal to.“

Alec se zašklebil. „Viděla jsi na výpravě jizvu, kterou má Dougal na prsou?“

Viděla. Tenkou bílou linku, která se táhla přes srdce, od ramene až po dolní žebro.

„To udělal Brian?“ zeptala jsem se.

„Ne, Ellen,“ odpověděl, překvapený mým zděšeným výrazem. „Bránila Briana, jemuž chtěl Dougal podříznout krk. Ale Dougalovi bych se o tom na tvém místě nezmiňoval.“

„Ne, to neudělám.“

Plán, který milenci vymysleli, naštěstí vyšel a Ellen už byla v pátém měsíci, když je Dougal našel.

„Byl z toho velký poprask a mezi Leochem a Beauily chodily dosti nevybíravé dopisy, ale oni vydrželi až do konce. Týden před narozením dítěte se Ellen s Brianem odstěhovali na Lallybroch. Oddáni byli na dvoře,“ řekl a ještě dodal, „ženich tak mohl přenést nevěstu přes práh. Potom vyprávěl, že se při tom málem strhal.“

„Vy jste je zřejmě dobře znal, že?“ řekla jsem. Už jsem skončila s masážemi a utřela si mastné ruce do ručníku.

„Jo, tak trochu,“ přitakal Alec, na něhož šla dřímota. Víčko mu padalo přes jediné oko a obličej měl naprosto uvolněný. Pravděpodobně neustálé bolesti zapříčinily, že se jinak většinou mračil.

„Ellen jsem znal dobře, pochopitelně. Briana jsem poznal až o mnoho let později, když k nám přivedl chlapce. Uměl to skvěle s koňmi.“ Hlas mu slábl a oko se zavřelo.

Přehodila jsem přes starého muže deku, po špičkách se vzdálila z ordinace a nechala ho spát u ohně.

Šla jsem nahoru do našeho pokoje a našla Jamieho ve stejné pozici. Protože venku stále přšelo, bylo málo možností, jak se přes den zabavit v malé místnosti. Nechtělo se mi ještě spát a rozhodovala jsem se mezi šitím a čtením. Nakonec jsem usoudila, že zajdu do Columovy knihovny a vypůjčím si nějakou knihu.

Už jsem se zmínila o tom, že tvrz byla postavena velmi zvláštním, nepřehledným způsobem – úplně tu chyběly přímé linie – a schody do knihovny měly dvě zatáčky s malými odpočívadly. Na druhém obvykle stával sluha, připravený poskytnout pomoc zemanovi, ale dnes tu nikdo nebyl. Z knihovny jsem zaslechla vzrušené hlasy, možná to byl sluha s Columem. Zastavila jsem se přede dveřmi a váhala, jestli mám vstoupit.

„Vždycky jsem věděl, že jsi blázen, Dougale. Ale nemyslel jsem, že jsi *takový* idiot.“ Colum, jenž měl odmalička vychovatele a domácí učitele a téměř nevycházal ven, nemluvil s typickým skotským přízvukem jako jeho bratr, který trávil většinu času mezi obyčejnými lidmi. Teď ale Colum přízvuk měl a křičel jako pomínutý. Dougal mu oplácel stejně. „Očekával bych od tebe takové chování ve dvaceti letech, ale tobě je, proboha, pětáctýřicet.“

„Moc toho o té věci nevíš, co?“ vysmíval se Dougal.

„Ne.“ Odsekl Colum. „Ale říká se, že muž přestane myslet, když mu stojí penis a teď tomu začínám věřit.“ Ozval se hluk, způsobený posouváním židlí po kamenné podlaze. „Ale domníval jsem se, že MacKenziové jsou vůči tomu imunní.“

Usoudila jsem, že by bylo krajně nevhodné v tuto chvíli rušit oba bratry, ustoupila jsem potichu ode dveří a chystala se odejít.

Z prvního odpočívadla jsem zaslechla šustot sukni a zůstala stát. Nechtěla jsem být přistižena, jak poslouchám před knihovnou a couvla zpátky ke dveřím. Prostor před studovnou byl poměrně velký a jednu stěnu zakrýval nástěnný koberec od podlahy až ke stropu.

Plížíc se jako krysa, vklouzla jsem za těžkou textilií a slyšela pomalé kroky stoupající po schodech. Nahoře na odpočívadle se zastavily, když neviditelný návštěvník zaslechl stejně jako já vzrušený hovor obou bratrů.

„Ne,“ říkal teď Colum chladně. „Ne, samozřejmě ne. Ta žena je čarodějnice nebo něco takového.“

„Jo, ale...“ Dougalovu námitku přerušil netrpělivý Colum.

„Řekl jsem, že to udělám, bratře. Ty se nestarej. Uvidíme, jak na to zareaguje,“ dodal Colum nenávislně.

„Už jsem ti říkal, bratře,“ ozval se Dougal, „napsal jsem vévodovi, že může lovit na území nad Erlickem – chtěl by si tam zastřílet na jeleny. Pošlu Jamieho s ním, možná se na něho bude pamatovat a něco pro něj udělá.“

Dougal poznamenal cosi nevybíravého v galštině a Colum se zasmál. „No, myslím, že Jamie je už dost starý na to, aby se o sebe postaral sám. Ale jestli se vévoda rozhodne zasáhnout v chlapcův prospěch u Jeho Veličenstva krále, bude to pro něho možnost získat milost. Jestli chceš, řeknu Jeho Výsosti, že pojeděš s nimi. Ty si vezmeš na starost Jamieho a já zatím vyřídím tu záležitost tady.“

Na vzdálené straně odpočívadla se ozval tlumený zvuk a já opatrně vykoukla. Spatřila jsem Laoghaire, která byla bílá jako omítnutá stěna za ní. Nesla podnos s karafou a cínovým hrnkem. Ten spadl na zem a kutálel se po koberci.

„Co to bylo?“ zeptal se Colum znepokojeně. Laoghaire spěšně položila podnos na stolec u dveří, otočila se a utíkala pryč.

Slyšela jsem Dougala, jak jde ke dveřím, ale na útěk už bylo pozdě. Sotva jsem se stačila vymotat ze své skrýše a zvednout hrnek ze země, dveře se otevřely.

„Ach, to jsi ty,“ řekl Dougal překvapeně. „Tohle posílá paní Fitzová Columovi na bolavý krk?“

„Ano,“ odpověděla jsem pohotově. „Doufá, že mu to pomůže.“

Colum se už přiblížil k otevřeným dveřím a usmál se na mě. „Poděkujte paní Fitzové za mě. A vám děkuji za donášku. Nechcete se na chvíli posadit, než to vypiju?“

Během vzrušené konverzace obou bratrů jsem zapomněla, proč jsem vlastně přišla. Teď jsem si vzpomněla na svůj původní záměr, vypůjčit si knihu. Dougal se omluvil a odešel a já následovala Columa dovnitř, kde mi nabídl, abych se porozhlédla po policích s knihami.

Colum byl v obličejí brunátný po prudké hádce s bratrem, ale snažil se ovládat a na moji žádost reagoval s obvyklou rozvážností. Jenom lesk v jeho očích a napjaté držení těla prozrazovaly, že až tak klidný není.

Našla jsem v knihovně dva herbáře, které vypadaly zajímavě, položila je stranou a pustila se do hledání románu.

Colum mezitím přešel k ptačí kleci. Nebylo pochyb o tom, že se chce uklidnit pohledem na malá živá stvoření poskakující po větvích, jak bylo jeho zvykem.

Moji pozornost upoutal křik zvenčí. Knihovna byla vysoko a bylo odtud možné vidět pole za tvrzí a cestu k jezeru. Malá skupinka jezdců na koních se pohybovala na břehu, radostně křičeli a výskali v drobném dešti.

Když přijeli blíž, zjistila jsem, že to nejsou dospělí muži, ale chlapci ve věku teenagerů. Ti mladší je následovali na ponících a snažili se s nimi držet krok. Napadlo mě, že tam bude také Hamish a vzápětí už jsem rozeznala jeho světlé vlasy. Jel na Cobharovi uprostřed celé skupiny.

Ta se přibližovala k tvrzi a zamířila k jedné z kamenných hrází oddělujících pole. Jeden, dva, tři, čtyři starší chlapci přeskočili zídku a nadšeně jákali.

Nebylo pochyb o tom, že Cobhar bude následovat ostatní koně. Byl očividně vzrušený, zastavil se v dostatečné vzdálenosti od zídky, rozběhl a skočil.

Zdalo se, že je všechno v pořádku, ale pak se něco stalo. Možná jezdec zaváhal nebo příliš přitáhl uzdu a přední kopyta koně narazila o zed' a jezdec i s koněm přelétli přes kameny vysokým obloukem, jenž nevěstil nic dobrého.

„Ach!“

Colum zaslechl můj zděšený výkřik, otočil se k oknu a uviděl Cobhara, jak se i s malým Hamishem kácí k zemi. Jak nejrychleji mu jeho postižení dovolilo, dobelhal se ke mně a vyklonil z okna. Kůň se už mezitím začal hrabat na nohy.

Foukal silný vítr, hustě přšelo a Columův kabát byl v mžiku promoklý. Dívala jsem se mu přes rameno, abych viděla, co se venku děje. Chlapci se shromáždili kolem Hamishe i koně, strkali se a mačkali ve snaze jim pomoci. Trvalo to nějakou dobu, ale pak se z chumlu vynořila malá chlapcova postava. Klopýtal a držel se za břicho. Kýval hlavou na znamení díků a belhal se k zídce, o níž se opřel a vyzvracel se. Pak se posadil do mokré trávy, natáhl nohy a zvrátil hlavu dozadu. Když jsem viděla, jak vyplázl jazyk a chytá padající dešťové kapky, položila jsem Columovi ruku na rameno.

„Je v pořádku,“ řekl jsem konejšivě.

Colum zavřel oči a jeho tělo se uvolnilo. Pozorovala jsem ho s jistou účastí.

„Staráte se o něho, jako by byl váš vlastní, že?“ řekla jsem.

Jeho šedé oči se na mě zadívaly s výrazem zmatku. Na chvíli se v knihovně rozhostilo naprosté ticho, přerušované jen tikáním skleněných hodin na polici. Columovi stékala po nose kapka vody a já mu ji bezděčně utřela svým kapesníkem. Jeho tvář se rozjasnila.

„Ano,“ řekl prostě.

Večer jsem vyprávěla Jamiemu o Columově plánu poslat ho na lov s vévodou. Byla jsem přesvědčená, že jeho city k Laoghaire jsou spíše přátelské, ale přesto jsem hořela zvědavostí, jak přijme zprávu o tom, že jeho strýc dívku svedl a přivedl do jiného stavu. Alespoň jsem tak usoudila z rozhovoru obou bratrů. Colum se zřejmě nechystal využít služeb Geilie Duncanové a já uvažovala, jestli se dívka za Dougala provdá nebo jí Colum najde jiného manžela, než se prozradí její těhotenství. V případě, že Jamie s Dougalem odjedou na několik dní pryč, bude mít jistě dost času choulostivou situaci vyřešit.

„Hm,“ řekl Jamie překvapeně. „To bych do něho neřekl.“ Právě dokončil rozepínání mých šatů a políbil mě na rameno.

„Bude mi líto, Sassenachová, že tě na pár dnů opustím. Ale mohlo by to k něčemu být.“

„Na mě se neohlížej,“ řekla jsem. Vtom jsem si uvědomila, že po jeho odjezdu zůstanu na tvrzi sama a to pomyšlení mě znervóznilo. Ale blažila mě myšlenka, že by se v brzké době mohla Jamieho nezáviděníhodná situace vyřešit.

„Jsi přichystaný na večeři?“ zeptala jsem se. Rukou mě objal kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Mmmm,“ řekl po chvíli zaváhání. „Můžu to dělat i hladový.“

„Ano? Ale já ne,“ řekla jsem. „Budeš muset počkat.“

Pohlédla jsem na dlouhý stůl táhnoucí se po celé délce jídelny. Zнала jsem už většinu přítomných, některé dokonce důvěrněji. Seděl tam nesourodý dav lidí, kterým by Frank byl fascinován, pomyslela jsem si. Tolik rozličných lidských typů.

Pomyšlení na Franka bolelo jako zkažený zub. Ale čas ubíhal a já nemohla odkládat své rozhodnutí do nekonečna. Začala jsem na něho myslet častěji a připomínala si jeho podlouhlou tvář i klenuté obočí, po němž jsem s oblibou přejížděla prstem. Jeho snědý obličej s hlubokými modrými očima se přede mnou vynořil i teď.

Spěšně jsem se otočila na svého spolustolovníka, abych zahнала dotěrné představy. Byl to Murtagh, jehož tvář v ničem tu Frankovu nepřipomínala.

Byla malá a šlachovitá a připomínala gibona. Také ruce měl dlouhé jako opice. Nízké čelo a ustupující brada mi připomněly jeskynní obyvatele na obrázcích některých Frankových knih. Něco na tom malém, sporém mužíkovi způsobilo, že jsem začala myslet na omšelé starodávné kameny, které stály i v této době na křižovatkách cest a na hřbitovech.

Bavila jsem se svými úvahami a rozhlížela se kolem po dalších výrazných lidských typech. Muž sedící uprostřed, John Cameron, tak se jmenoval, byl ryzí Norman, pokud jsem mohla soudit – dlouhé lícní kosti a úzké obočí, protáhlý horní ret a tmavá pleť.

Sem tam jsem zahlédla i typické Sasy... ach, Laoghaire, ta je dokonalý exemplář. Světlá kůže, oblá tvář, modré oči a... potlačila jsem nutkání si ji prohlížet pozorněji. Ona se úzkostlivě vyhýbala pohledu na mě i Jamieho a živě klábosila se svými kamarádkami u jednoho z menších stolů.

Zadívala jsem se opačným směrem, kde seděl Dougal MacKenzie v bezpečné vzdálenosti od Columa. Ztracený Viking, ten Dougal. Úctyhodná výška i váha, široké lícní kosti, snadno jsem si ho dokázala představit, jak velí posádce dračí lodi a jeho oči se lesknou chamtivostí, když v mlze zahlédne vesnici na pobřeží.

Velká ruka se zápěstím porostlým rezavými chloupky se natáhla přese mě pro ovesný chleba na tácu. Další nordický typ, Jamie. Vzpomněla jsem si na pověst, kterou mi vyprávěla paní Bairdová, o pokolení obrů, kteří přešli Skotsko a usadili se na severu.

Konverzace u stolu probíhala jako vždy, přítomní si povídali v malých skupinkách o všedních záležitostech. Náhle mé uši zachytily známé jméno. Sandringham. Myslela jsem, že ho vyslovil Murtagh a otočila se k němu. Seděl vedle Neda Gowana a zuřivě žvýkal.

„Sandringham? Ach, Willie, to staré prase,“ poznamenal Ned zamyšleně.

„Cože?!“ vykřikl jeden z mladších mužů a pořádně si lokl piva.

„Náš pověstný vévoda má slabost pro chlapce,“ vysvětloval Ned.

„Mmmm,“ zahuhlal Rupert s plnými ústy a ještě dodal, „měl zálsk na mladého Jamieho, když tady naposledy byl, pokud mě paměť neklame. Kdy to bylo, Dougale? Ve třicátém osmém? Třicátém devátém?“

„Třicátém sedmém,“ ozval se Dougal od vedlejšího stolu. Přimhouřil oči a podíval se na svého synovce. „Byl jsi tenkrát moc hezký šestnáctiletý mladíček, Jamie.“

Jamie přikývl. „Jo. Asi jo.“

Když se přítomní dost nasmáli, Dougal si začal Jamieho dobírat.

„Chápu, proč ses mu tak líbil, chlapče. Ale měl už tenkrát několik svých oblíbenců po celém zdejší kraji.“

„Nevšiml sis ale, že on mým oblíbencem nebyl,“ odpověděl Jamie s úšklebkem ke všeobecnému veselí.

„Cože, nikdy ses s ním nesblížil?“ vyzvídal Rupert, hlasitě mlaskaje.

„O něco víc, než by se mi líbilo. Mám-li být upřímný.“

„A jak by se ti to líbilo, chlapče?“ křičel vysoký muž s hnědými vousy, jehož jsem dosud neznala, od vzdáleného stolu. Muži vybuchli smíchy a začaly padat oplzlé poznámky. Jamie se hořce usmál a sáhl po dalším kusu chleba. Chut' k jídlu ho zatím nepřešla.

„Proto jsi tenkrát odjel z tvrze tak narychlo a vrátil se k otci?“ vyzvídal Rupert.

„Jo.“

„Proč jsi mi o tom nic neřekl, chlapče?“ ptal se Dougal s přehnaným zájmem. Jamie se na chvíli zamyslel.

„A kdybych ti o tom řekl, ty starý ničemo, nasypal bys mi večer do piva něco na spaní a nechal mě Jeho Výsosti v posteli jako drobnou pozornost.“

Stůl řičel smíchy a Jamie hbitě uhnul před vařenou cibulí, kterou po něm Dougal mrštil.

Rupert na Jamieho po očku zašilhal. „Zdá se mi, chlapče, že jsem tě viděl jít v noci do vévodova pokoje. Říkáš nám pravdu?“ Jamie také hrábl po cibuli a hodil ji po něm. Ale minul a zelenina se rozplácla na kamenné podlaze.

„Jo,“ odpověděl se smíchem. „Jsem v tomto ohledu ještě panic. Ale jestli o tom chceš vědět víc, Ruperte, řeknu ti to, abys mohl v noci spát. Přijď za mnou, budeš vítán.“

Ozvaly se četné výkřiky „Řekni! Řekni!“. Jamie si dolil džbán pivem a zaujal pozici vypravěče. Všimla jsem si, že se Colum naklonil blíž, aby dobře slyšel. Byl stejně zvědavý jako všichni ostatní u stolu.

„Dobrá,“ začal Jamie, „to, co Ned říká, je pravda. Jeho Výsost ve mně našla jisté zalíbení, ačkoli jsem byl tenkrát úplně nevinný, bylo mi šestnáct...“ Přerušily ho hlasité poznámky a on zvýšil hlas a pokračoval. „Byl jsem tak nevinný, že jsem vůbec netušil, co po mně chce. Přesto se mi zdál být divný způsob, jakým mě vévoda poplácával jako nějakého oblíbeného psa a vyzvídal, co nosím v brašně.“ („Nebo pod ní,“ ozval se opilý hlas.) „Přišlo mi také divné,“ vyprávěl Jamie, „že když mě potkal u řeky, kde jsem se myl, chtěl mi umýt záda. Když mi je umýval a sjel rukou dolů, začal jsem být dost nervózní. A když mi strčil ruku pod kilt, už jsem začínal chápat. Možná jsem byl nevinný, ale ne úplně blbý. Vykroutil jsem se z té nepříjemné situace tak, že jsem vlezl do vody, v kiltu a tak, a přeplaval řeku. Jeho Výsost si nechtěla zmáčet drahocenné šaty a to mě zachránilo. Dvakrát nebo třikrát mě odchytil na zahradě nebo na dvoře, ale bylo tam dost místa, abych mohl utéci. Jemu se podařilo pouze políbit mě na ucho. Nejhorší bylo, když mě zastihl samotného ve stáji.“

„V *mé* stáji?“ vykřikl Starý Alec zděšeně. Vstal a volal přes celou místnost k čelnímu stolu. „Colum, slyšíš, co ten muž dělal u mě ve stáji? Nedovolím, aby mi plašil koně, ať už je vévoda nebo ne. Nebo obtěžoval mé chlapce!“ rozčiloval se.

Jamie pokračoval ve vyprávění, aniž se nechal vyrušit. Dvě Dougalovy náctileté dcery poslouchaly s otevřenými ústy.

„Byl jsem u koně v boxu, rozumíte, a tam nebylo moc místa na úhybné manévry. Byl jsem sehnutý (obhroublé průpovídky) nad žlabem a čistil ho, když jsem za sebou zaslechl nějaký zvuk. Než jsem se stačil napřímit, kilt jsem měl vyhrnutý až do pasu a něco tvrdého mě tlačilo do zadku.“

Mávl rukou, aby utišil okolní vřavu. „Napadlo mě, že by mě mohl znásilnit, ale nevěděl jsem, co mám dělat. Jen jsem skřípal zuby a doufal, že to nebude moc bolet, když se kůň – byl to velký černý valach, jehož jsi koupil v Brocklebury, Nede, a pak ho Colum zase prodal, splášil. Zvířeti vadily zvuky, které Jeho Výsost vydávala. Většina koní má ráda, když se na ně mluví, i tenhle to měl rád, ale vadily mu příliš vysoké hlasy. Nemohl jsem ho vyvést na dvůr, když tam byly malé děti, protože nesnášel jejich křik a začal hrabat kopyty a jančit.“

„Jeho Výsost, jak si možná vzpomínáte, měla poněkud pisklavý hlas a protože byl vévoda vzrušený, skoro pištěl. Jak jsem řekl, ten kůň to přímo nesnášel a začal dupat a frkat. Otočil se v kotci kolem dokola a přimáčkkl Jeho Výsost k bedně. V tu chvíli jsem druhou stranou vyrazil ven a nechal Jeho Výsost, ať si poradí, jak umí.“

Jamie se nadechl a vydatně se napil piva. Poslouchal ho teď celý sál, všechny tváře obrácené k němu a oči svítící zvědavostí. Sem tam bylo vidět i výrazy zděšení nad odhalením neřestí jednoho z nejmocnějších mužů Anglie. Většinou však převažovalo neskrývané potěšení ze skandální historky. Přišlo mi, že vévoda není na Leochu příliš oblíbený.

„Když se mu to ve stáji nepovedlo, Jeho Výsost se rozhodla použít lsti. Příští den řekl vévoda MacKenziovi, že jeho osobní sluha onemocněl a jestli mě může zapůjčit, abych mu pomohl s mytím a oblékáním.“ Colum si zakryl teatrálně tvář, jako by byl k smrti vyděšený. Přítomní se dobře bavili a Jamie kývl na Ruperta.

„Proto jsi mě viděl jít večer k Jeho Výsosti do pokoje.“

„Měl jsi mi to říci, Jamie. Nenechal bych tě tam jít,“ řekl Colum káravým tónem.

Jamie pokrčil rameny a ušklíbl se. „Byl jsem tehdy přirozeně skromný a poslušný, strýčku. A navíc jsem věděl, že s tím mužem máš nějaká jednání. Myslel jsem, že by to překazilo dohodu, kdybys Jeho Výsosti přikázal, ať nesahá na můj zadek.“

„To bylo od tebe velmi rozumné, Jamie,“ řekl Colum vlažně. „Ty ses tedy obětoval pro mé zájmy, je to tak?“

Jamie pozvedl džbán a prohlásil. „Tvé zájmy jsou pro mě vždy nejdůležitější, strýčku.“ Pomyslela jsem si, že přes ironický tón byl v Jamieho slovech kus pravdy a Colum to jistě věděl také.

„Ale ne,“ dodal, utíraje si ústa, „tenkrát jsem necítil žádnou povinnost k rodině. Šel jsem do vévodova pokoje, protože jsi mi to nařídil. To je všechno.“

„A vyšel jsi ven s roztaženou řítí, co?“ zeptal se Rupert vylekaně.

Jamie se zašklebil. „Ještě předtím jsem zašel za paní Fitzovou a řekl jí, že nutně potřebuji fíkový sirup. Když mi ho nalévala, všiml jsem si, kam ukládá láhev, vrátil se nepozorovaně zpátky a celou ji vypil.“

Místnost burácela smíchy včetně paní Fitzové, která byla v obličeji tak rudá, že jsem se obávala o její zdraví. Obřadně vstala z lavice, obešla stůl a vlepila Jamiemu mastný políček.

„Tak to se stalo s mým zázračným lékem, ty mizero!“ S rukama na bocích pokývla hlavou a hartusila. „Byl to ten nejlepší fíkový sirup, jaký se mi kdy povedl.“

„A neúčinnější,“ ujistil ji Jamie s lišáckým úsměvem.

„To si myslím. Když si představím, co ti ten sirup mohl udělat s vnitřnostmi, chlapče, jímá mě hrůza. Asi ti po něm nebylo moc dobře, co?“

Zavrtěl se smíchem hlavou.

„Nebylo, ale svůj účel dokonale splnil. Nebyl jsem pro potřeby Jeho Výsosti použitelný. Nejdřív si ničeho nevšiml, ale pak jsem ho požádal, abych se mohl vzdálit. Věděl jsem, že jakmile se moje střeva uklidní, vezmu si koně ze stáje a uteču. Trvalo dlouho, než jsem dojel domů, protože jsem každých deset minut musel zastavovat, abych si ulevil.“

Dougal požádal o další džbán piva a poslal ho přes stůl Jamiemu.

„Jo, a tvůj otec nám pak napsal, že ses toho už na tvrzi naučil dost a víc vědět nepotřebuješ,“ řekl. „Tenkrát jsem jeho dopis moc nechápal.“

„Doufám, že máte další zásobu fíkového sirupu, paní Fitzová,“ vmísil se do hovoru Rupert a dloubl statnou ženu přátelsky do žeber. „Jeho Výsost sem dorazí tak za dva, za tři dny. Nebo počítáš s tím, že tě tvoje žena ochrání, Jamie?“ Zašilhal na mě potměšile. „Ale abys nemusel hlídat ty ji. Slyšel jsem, že vévodovi sloužící nesdílejí jeho zájmy.“

Jamie odstrčil lavici a vedl mě pryč. Chytil mě kolem ramen a významně se usmál na Ruperta.

„Hm. Nemám strach. Předpokládám, že netuší, že se to dá dělat zadkem k zadku.“

Rupert vyvalil oči nelíčeným zděšením.

„Zadkem k zadku?“ vykřikl. „Věděl jsem, že jsme ti něco zapomněli před svatbou říci, chlapče! Není divu, že ještě nečeká dítě!“

Jamie mě objal pevněji a odváděl k východu, kterým jsme prchli ze síně, provázeni salvami smíchu a oplzlými radami.

V tmavé chodbě se Jamie opřel o kamennou zeď a já se sesula na zem, protože jsem se neovladatelně chechtala.

„Neřekla jsi mu to, že ne?“ zašeptal Jamie konečně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, samozřejmě ne.“ Chytila jsem ho za ruku, aby mi pomohl vstát. Pak jsem mu klesla na prsa a otřásala se smíchy.

„Asi jsem se nevyjádřil správně.“ Vzal můj obličej do dlaní a přitiskl své rozpálené čelo k mému. Jeho oči byly tak blízko, že mi splynuly v jediný modrý kruh a na bradě jsem cítila horký dech.

„Tváří v tvář? Tak jsi to myslel?“ Už jsem se přestala smát a pomalu se uklidnila. Vysunula jsem jazyk, dotkla se jeho úst a rukama osahávala hebkou kůži na prsou.

„Tváře nejsou ty nejnezbytnější části těla. Ale jsi učenlivý.“

Další den jsem byla ve své ordinaci a pozorně naslouchala postarší ženě z vesnice, která se rozpovídala o vaření polévek a také o své snaše. Ta trpěla úpornými bolestmi v krku, jež mohly teoreticky souviset s běžnou angínou, kterou nedávno prodělala. Ale v tuto chvíli bylo těžké to posoudit. Ve dveřích se objevil stín a přerušil výčet symptomů postarší ženy.

Vzhlédla jsem a spatřila Jamieho, jak spěchá dovnitř, doprovázený Starým Alecem. Oba muži vypadali vylekaně a rozrušeně. Jamie mě chytil za ruce a táhl ke dveřím.

„Co...“ spustil, ale přerušil ho Alec, který se zkoumavě díval Jamiemu přes rameno na mé ruce.

„Jo, to by šlo,“ prohlásil po chvíli Alec, když si mé ruce dobře prohlédl. „Mohlo by.“

„Můžete mi laskavě říci, o co jde?“ zeptala jsem se, ale než jsem se stačila vzpamatovat, strkali mě po chodbě ke schodům a moje postarší pacientka jen udiveně zírala.

O něco později už jsem koukala na velký lesklý zadek klisny asi šest palců přede mnou. Vše se vyjasnilo cestou do stájí, kdy mi Jamie s Alecem vysvětlili, co se děje.

Losgann, vynikající klisna, v Columových stájích vysoce ceněná, měla potíže. To jsem vzápětí také zaznamenala. Ležela na boku a její velké zpoceně tělo se nezvykle třásl. Viděla jsem část vaginy, která se stahovala v nepravidelných kontrakcích a s každým stahem vylézala ven. Klisna rodila, ale hříbě se dosud neobjevilo. Ani drobná kopýtko, ani malá vlhká tlama. Usoudila jsem, že plod leží v děloze obráceně v nějaké nepřirozené poloze. Jamie s Alecem se rozčileně dohadovali, až jsem je přerušila a zeptala se, co ode mě vlastně očekávají.

Jamie se na mě podíval, jako bych byla úplně natvrdlá. „Otočíš hříbě, jak jinak,“ řekl netrpělivě. „Aby byly přední nohy vepředu a mohlo se dostat ven.“

„Ach, a to je všechno?“ Podívala jsem se na klisnu. Losgann, jejíž jméno v překladu znamenalo „Žába,“ byla dobře stavěná, ale zatraceně velká.

„Hm, mám sáhnout dovnitř, tak to myslíš?“ Prohlížela jsem si zaraženě své ruce. Snad by to šlo – otvor byl dost velký – ale co pak?

Oba muži měli ruce příliš velké na takovou práci a Roderick, pomocník ze stáje, jenž byl obvykle přítomen takovým delikátním situacím, byl vyřazený kvůli zraněné pravé ruce – zlomil si ji před dvěma dny. Willie, další z chlapců, Rodericka přivedl, aby alespoň poskytl cenné rady a morální povzbuzení. Ten tu stál oblečený jen do roztrhaných krátkých kalhot a třásl se zimou.

„Bude to těžké,“ řekl zamyšleně, když obhlédl situaci a zjistil, že bych ho měla zastoupit. „Složitě, rozumíte. Musíte být obzvlášť zručný a také mít sílu.“

„Neboj se,“ uklidňoval ho Jamie. „Claire má větší sílu než ty, třasořitko. Když jí řekneš, co má přesně dělat, zvládne to.“

Byla jsem vděčná za povzbudivá slova, ale příliš jsem si nevěřila. Přesvědčovala jsem se, že to je stejné jako asistovat na sále při chirurgickém zákroku. Vzdálila jsem se, abych se převlékla a místo

šatů vzala na sebe kalhoty a hrubou halenu a umyla si ruce až po ramena mastným mýdlem.

„Zvládneš to, Claire,“ zamumlala jsem si pro sebe a strčila ruku dovnitř.

Bylo tam velmi málo místa a zprvu jsem nedokázala rozeznat, čeho se dotýkám. Zavřela jsem oči, abych se mohla lépe soustředit a opatrně šátrala ve tmě. Ty hladké části patří zřejmě tělu a hrbolaté budou nohy nebo hlava. Byly to nohy – naštěstí přední – které jsem nahmatala. Postupně jsem se začala orientovat a zůstávala v klidu, když se dostavily kontrakce. Děložní svaly byly překvapivě silné a já měla ruku jako ve svěráku a cítila bolest při každém mocném stahu. Když stahy ustaly, pokračovala jsem v ohledávání.

Konečně se mé třesoucí prsty dotkly něčeho velmi jemného.

„Mám to, je to hlava!“ vykřikla jsem vítězoslavně. „Našla jsem hlavu!“

„Dobře, děvče, dobře. Nepřestávej!“ Alec se belhal rozčileně kolem, poklepáváje klisnu při každé kontrakci. Zatnula jsem zuby a sklonila hlavu k lesklému zadku. Opatrně jsem vevnitř hmatala prsty po malé hlavě, našla oční oblouky a malé stočené uši. Když pominula další silná kontrakce, sjela jsem rukou dolů po krku až na hřbet.

„Má hlavu otočenou dozadu na hřbet,“ hlásila jsem.

„Dobrá.“ Jamie stál klisně u hlavy a konejšivě ji hladil po mokřém zpoteném krku. „Nohy bude mít hříbě skrčené pod hrudníkem. Zkus mu nahmatat kolena.“

A tak to pokračovalo, funěla jsem a třásla se, s rukou zabořenou v teplém koňském těle. Klisna vyvíjela obrovskou sílu a hříbě už se namáhavě dralo ven s mojí pomocí. Raději bych rodila sama, než dělala tak těžkou práci, pomyslela jsem si.

Konečně se mi podařilo chytit hříbě za kopyta. Cítila jsem jejich tvrdý oblý povrch s ostrým zakončením. Poslušna často protichůdných, ale dobře míněných rad svých spolupracovníků, jsem střídavě tahala a tlačila zpět neforemné tělo hříběte, potila se a skučela stejně jako klisna.

A pak se to podařilo. Kontrakce povolily a hříbě sklouzlo do své přirozené polohy v matčině děloze. Čekala jsem bez pohnutí na další stah. Přišel a ven vykoukla malá mokrá tlama. Drobné nozdry hříběte se zachvěly, jako by ucítily nový neznámý vjem a pak zase zmizely.

„Příště se to povede!“ Alec začal křepčit v extázi a křičel. „Do toho, Losgann! Do toho, moje malá roztomilá žabičko!“

Jako by ho klisna slyšela, hlasitě zaržála a hříbě vyklouzlo lehce ven na čistě podestlané seno. Mělo tenké kloubnaté nohy a velké uši.

Posadila jsem se na hromadu sena a idiotsky se usmívala. Byla jsem celá od mýdla, hlenu a krve, vyčerpaná a rozbolavělá, ale v naprosté euforii.

Sledovala jsem, jak Willie s jednorukým Roderickem vítají nový přírůstek a opatrně ho utírají suchou slámou. A všichni jsme radostně zavýskli, když Losgann otočila hlavu, olízla hříbě svým velkým jazykem a postrčila ho, aby se mohlo postavit na ještě roztřesené nohy.

„Sakra, dobrá práce, děvče! *Setsakra* dobrá!“ Alec byl bez sebe nadšením a tiskl mi vděčně ruku. Pak si uvědomil, že se celá třesu, otočil se a pokynul jednomu z chlapců, aby přinesl vodu. S udivující obratností mi začal masírovat ramena, jemně se dotýkal mých paží, zad a ztuhlého krku.

„Tak, děvče,“ řekl konečně. „Byla to těžká práce, co?“ Usmál se na mě a potom se obdivně zadíval na svůj nový přírůstek.

„Rozkošný kluk,“ bručel si pro sebe.

Jamie mi pomohl očistit se a převléknout. Prsty jsem měla tak ztuhlé, že jsem nedokázala zapnout knoflíky na živůtku. Věděla jsem, že do zítřejšího rána bude moje ruka modrá podlitinami, ale cítila jsem báječný klid a spokojenost.

Zdálo se, že pršet už nikdy nepřestane a když jsem se jednou ráno vzbudila do teplého jasného dne, tetelila jsem se radostí.

„Máš tak jemnou kůži, že vidím, jak ti pod ní protéká krev,“ řekl Jamie, sjížděje mi prstem po nahém břiše. „Mohu sledovat tvé žíly od rukou až k srdci.“ Položil mi prst na zápěstí a stoupal po vnitřní straně předloktí k lokti a nahoru ke klíční kosti.

„To je důležitá žíla,“ poznamenala jsem a dívala jsem se na jeho pohybující se prst.

„Jo? Asi jo, protože je těsně pod klíční kostí. Řekni mi o ní něco.“ Prstem přejížděl pomalu směrem dolů. „Mám rád latinské názvy věcí. Nikdy jsem netušil, že je tak příjemné milovat se s doktorkou.“

„Tohle,“ řekla jsem upjatě, „je areola a už ji znáš. Říkala jsem ti o ní minulý týden.“

„Ano, říkala,“ zamumlal. „A tohle je také docela zajímavé.“ Sklonil rezavou hlavu, vyplázl jazyk a začal mě olizovat.

„Umbilicus,“ řekla jsem a vzdychla.

„Hm,“ poznamenal, ústy se dotýkáje mé kůže. „A co je tohle?“

„Řekni to sám,“ požádala jsem ho a hrábla mu do vlasů. Ale už nebyl schopný cokoli říci.

Když jsem později seděla na židli ve své ordinaci, zasněně jsem vzpomínala na ranní probuzení v posteli zalité sluncem. Jamie mi jednu ruku položil na prsa, hrál si s mými bradavkami a radostně sledoval, jak se nadouvají pod tenkou batistovou košilí.

„Bavíš se?“

Od dveří zazněl sarkastický hlas, vytrhl mě ze snění, já sebou cukla a bouchla se hlavou o poličku.

„Ach,“ řekla jsem poněkud rozmrzele. „Geilie. Kdo jiný? Co tady děláš?“

Vklouzla dovnitř tak rychle, jako by se pohybovala na kolečkách. Věděla jsem, že má nohy, už jsem je viděla. Jen jsem nevěděla, kam je klade při chůzi.

„Přinesla jsem paní Fitzové nějaký šafrán ze Španělska. Chtěla ho mít ještě před příjezdem vévody.“

„Více koření?“ ušklíbla jsem se. „Pokud by snědl jen polovinu toho, co mu paní Fitzová připraví, museli by ho odvalit od stolu.“

„To se klidně může stát. Slyšela jsem, že je jako koule.“ Geilie nechala vévodu vévodou a zeptala se, jestli s ní nechci jít na výpravu do blízkých kopců.

„Potřebuji nějaký mech,“ vysvětlovala. Mávala svými dlouhými štíhlými rukama sem a tam. „Je to výborný prostředek na ruce, pokud se uvaří v mléce s trochou ovčí vlny.“

Podívala jsem se na své vysoko položené okno, kterým padalo dovnitř příjemné sluneční světlo. Také sem pronikal svěží vánek prosycený vůní zralého ovoce a čerstvého sena.

„Proč ne?“

Čekala, až si připravím košík a nějaké láhve a mezitím se potulovala po kabinetu. Brala do rukou různé věci, prohlížela je a zase vracela na místo. Zastavila se u malého stolku a zvedla malý svazek rostlin, který tu ležel.

„Co je to?“

Zpozorněla jsem a přistoupila k ní. Držela v ruce svazeček sušených rostlin převázaný trojbarevnou přízí, černá, bílá a červená.

„Jamie říkal, že je to na uhranutí.“

„Má pravdu. Kde jsi k tomu přišla?“

„Sebrala jsem to pod oknem, kterým to Jamie jednou v noci vyhodil z našeho pokoje. Chtěla jsem zajít k tobě a zeptat se, jestli o tom něco víš, ale zapoměla jsem.“

Stála nehnutě, ostrými nehty bubnovala do stolku a zavrtěla hlavou.

„Ne, nemohu říci, že o tom něco vím. Ale dalo by se zjistit, kdo ti to tam dal.“

„Opravdu?“

„Ano. Půjď zítra ke mně a já ti to řeknu.“

Odmítla mi říci více, otočila se ve své široké zelené pláštěnce a vyrazila ven.

Vedla mě nejkratší cestou do kopců, když jí to terén dovolil, téměř klusala, ale jinak jsme šly vycházkovým krokem. Asi po hodině cesty se zastavila u malého potoka obrostlého vrbami. Přebrodily jsme na druhou stranu a zamířily do kopců. Cestou jsme trhaly pozdní letní byliny, bobulovité plody časného podzimu a také masité žluté houby rostoucí mezi kořeny stromů převážně ve stinných úžlabinách.

Vysoká postava Geilie zmizela v hustém kapradí a já zatím seškrabovala kůru z osik a ukládala ji do košíku. Zaschlá šťáva na tenké kůře vypadala jako kapky krve, temně rudá a na slunci lesklá.

Ze snění mě vytrhl jakýsi zvuk a já vzhledla vzhůru do kopce k místu, odkud přicházel.

Ozval se znovu, vysoký, žalostný pláč. Zdálo se, že přichází odněkud seshora, ze skal na vrcholu kopce. Postavila jsem košík na zem a začala šplhat vzhůru.

„Geilie!“ vykřikla jsem. „Pojď sem! Někdo tu nechal dítě!“

Podé mnou se ozvalo zaklení a praskání, jak se drápala po svahu hustým křovím. Objevila se rudá v obličeji a v rozčuchaných vlasech jí uvízly větvičky a listy keřů.

„Co to, proboha...“ spustila a pak vykřikla. „Ježíš! Polož ho na zem!“ Rychle mi vytrhla dítě z rukou a položila ho na místo, kde jsem ho našla, do malé prolákliny mezi skalami. Na jedné straně prostranství ležela dřevěná miska s mlékem a u nožek dítěte malá kytice divokých květin, převázaná červenou šňůrkou.

„Ale to dítě je nemocné!“ protestovala jsem a přistoupila k němu. „Kdo mohl nechat nemocné dítě v takové divočině?“

Dítě vypadalo opravdu velmi nemocné. Jeho drobná tvářička byla nazelenalá a pod očima mělo velké tmavé kruhy. Pod dekou, do níž bylo zabalené, se slabě pohybovaly dětské pěstičky. Bezvzádně mi spočinulo v náručí, když jsem je zvedla ze země. Divila jsem se, že má ještě sílu plakat.

„Jeho rodiče,“ řekla Geilie přísně, tahajíc mě za paži. „Nech ho. Pojď odtud.“

„Jeho rodiče?“ opáčila jsem pohoršeně. „Ale...“

„Je podvržené,“ řekla netrpělivě. „Nech ho tady a pojď. Hned!“

Chytila mě a táhla dolů z kopce. Protestovala jsem, ale následovala ji cestou, kterou jsme přišly. Na úpatí jsme se zastavily, udýchané a zrudlé v tváři.

„Co to má znamenat?“ zeptala jsem se důrazně. „Nemůžeme opustit nemocné dítě. Nechat je samotné na takovém místě. A co myslíš tím, že je podvržené?“

„Podvržené,“ řekla netrpělivě. „Jistě víš, co znamená podvržené. Když víly ukradnou lidské dítě, nechají ho na takovém místě. Je podvržené, protože celé dny pláče a křičí, neroste a nevyvíjí se.“

„Jistěže vím, co to znamená,“ opáčila jsem. „Ale snad nevěříš takovým nesmyslům?“

Změřila si mě zlostným pohledem plným podezření. Vzápětí se zasmála a ve tváři se jí objevil typický cynický úšklebek.

„Ne, nevěřím,“ připustila. „Ale lidé tomu věří.“ Nervózně pohlédla na svah, ale z vrcholu kopce se už nic neozývalo. „Jeho rodiče budou někde poblíž. Pojďme.“

Jen neochotně jsem ji následovala směrem do vesnice.

„Proč ho tam odložili?“ zajímalo mě. Seděla jsem na kameni na břehu potůčku a svlékala si punčochy, abychom mohly přejít. „Věří snad, že lidé Wee Folk přijdou a dítě uzdraví?“ Stále jsem na ně

musela myslet. Vypadalo vážně nemocné. Nevěděla jsem, co mu je, ale třeba bych mu dokázala pomoci.

Možná bych mohla Geilie nechat ve vesnici a pro dítě se vrátit. Ale muselo by to být brzy. Pohlédla jsem na oblohu, kde se na východě začaly hromadit těžké černé mraky. Na západě však růžověly červánky a ještě dobrá půlhodina zbývala do setmění.

Geilie si vyhrnula sukni, zavěsila košík s bylinami na krk a vkročila do ledového proudu. Voda byla tak studená, že se bezděčně zachvěla.

„Ne,“ řekla. „Nebo spíše ano. Tohle jsou vílí hory a je nebezpečné tu přespávat. Když necháš podvržené dítě přes noc na takovém místě, lidé Wee Folk si pro ně přijdou a vezmou si ho.“

„Ale to nejde, protože to dítě není podvržené,“ namítla jsem rozhořčeně, zajíkajíc se v mrazivé vodě. „To dítě je jen nemocné. Pravděpodobně nepřežije noc venku na chladném vzduchu.“

„To nepřežije,“ řekla stroze. „Do rána bude mrtvé. A já jen doufám, že nás tam nikdo neviděl.“

Zastavila jsem se a zděšeně vykřikla.

„Mrtvé! Geilie, vrátím se pro ně. Nemůžu ho tam nechat!“ Otočila jsem se a zamířila zpátky přes potok.

Chytila mě ze zadu za rukáv a shodila do ledové vody. Plácala jsem sebou a lapala po dechu, až se mi podařilo zvednout se na kolena. Geilie stála nehnutě nade mnou, sukni promočenou, a zle se na mě dívala.

„Ty zatracená anglická svině!“ křičela. „Nic pro ně nemůžeš udělat! Slyšíš mě? Vůbec nic! To dítě zemře! Nebudu tu stát a riskovat svůj život a také tvůj kvůli nějakému šílenému nápadu!“ Nepřestávala klít, ale sklonila se, chytila mě za ruce a postavila na nohy.

„Claire,“ řekla naléhavě a tiskla mi ruce. „Poslouchej mě. Když se k dítěti přiblížíš a ono zemře – a tohle zemře, věř mi, už jsem jich dost takových viděla – rodina tě obviní z jeho smrti. Nechápeš, jak je to nebezpečné? Copak nevíš, co se o tobě ve vesnici říká?“

Stála jsem, celá jsem se třásla v čerstvém večerním vzduchu, a nevěděla, co počít. Mám ji poslechnout, nebo pomoci nemocnému dítěti, které pomalu umírá, samotné ve tmě, s divokými květy u svých drobných nožek?

„Ne,“ prohlásila jsem odhodlaně a shrnula si mokré vlasy z čela. „Ne, Geilie, nemůžu. Budu opatrná, slibuji ti to. Ale vrátit se musím.“

Vytrhla jsem se z jejího sevření a vydala se k protějšímu břehu. Klopýtala jsem a třásla se, zatímco kolem se začalo stmívat.

Za sebou jsem slyšela výbuchy vzteku, ale Geilie se za mnou nevydala. Alespoň mě nebude rušit, pomyslela jsem si.

Stmívalo se rychleji, než bych si přála, a já spěchala mezi keři a vřesem, co mi síly stačily. Nebyla jsem si jistá, jestli jdu správnou cestou a zda ve tmě najdu místo, kde dítě leželo. Kolem bylo několik kopců, které vypadaly téměř stejně. Ponurá večerní krajina a pověsti o vílách k mé dobré náladě nepřispěly. O tom, jak se mi podaří propašovat cizí nemocné dítě do tvrze, jsem v tuto chvíli nepřemýšlela.

Kopec i cestu jsem konečně našla podle mladých modřínů, které rostly na úpatí. Už byla skoro tma, měsíc nesvítil a já klopýtala a padala na kamenitém terénu: Modříny stály těsně při sobě, chvěly se ve večerním větru a tiše šelestily a sténaly.

To je zpropadené místo, pomyslela jsem si, poslouchajíc strašidelné zvuky, a razila si cestu mezi stromy. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby se za nějakým kmenem vynořil duch.

Ale překvapená jsem byla. Nejen to, byla jsem k smrti vylekaná, když se ve tmě zjevila nějaká postava a chňapla po mně. Vykřikla jsem leknutím a začala se bránit.

„Kristepane,“ vyrazila jsem ze sebe, „Co tu děláš?“ Za chvíli už jsem spočívala v náručí Jamieho a vydechla úlevou, že ho vidím.

Popadl mě za ruku a odváděl pryč z lesa.

„Přišel jsem pro tebe,“ řekl tlumeným hlasem. „Protože už je tma. Potkal jsem u potoka Geilie Duncanovou a ta mi řekla, kde tě najdu.“

„Ale to dítě...“ spustila jsem a otočila se směrem ke kopci.

„To dítě je mrtvé,“ oznámil stručně. „Nejdřív jsem šel nahoru, abych se přesvědčil na vlastní oči.“

Kráčela jsem vedle něho a ani neprotestovala. Smrt dítěte mě hluboce zasáhla, ale zároveň se mi ulevilo, že už nemusím lézt do začarovaného kopce a podstoupit i s nemocným dítětem obtížnou zpáteční cestu. Se stísněnými pocity, ve tmě a mezi sténajícími stromy, jsem neměla chuť cokoli říkat. Až u potoka jsem se tíživé nálady zbavila. Šaty jsem měla stále mokré a už jsem se ani neobtěžovala svléci punčochy a přebrodila na druhou stranu. Jamie byl na rozdíl ode mě suchý a namočit se nechtěl. Přeskákal potok po kamenech a dopadl na břeh jako profesionální atlet.

„Víš ty vůbec, jak je nebezpečné, zdržovat se v noci venku sama, Sassenachová?“ zeptal se. Nezdál se rozzlobený, pouze zvědavý.

„Ne..., vlastně ano. Omlouvám se, jestli jsem ti přidělala starosti. Ale *nemohla* jsem to dítě nechat tam. Prostě nemohla.“

„Jo, já vím.“ Pevně mě objal. „Máš dobré srdce, Sassenachová. Ale vůbec ti nedošlo, co by se mohlo stát.“

„Víly, co?“ Byla jsem unavená a rozrušená tou událostí, ale neodpustila jsem si zlomyslnou poznámku. „Nedám na pověry. Ty věříš na víly, podstrčené děti a podobné věci?“

Chvilí zaváhal, než mi odpověděl.

„Ne. Ne, nevěřím na takové věci, ale nebudu kvůli tomu trávit noc na vílich horách. Jsem vzdělaný člověk, Sassenachová. Na Dougalově statku jsem měl německého učitele, jenž mě učil latinsky a řecky. A později, když jsem v osmnácti letech odejel do Francie – studoval jsem historii a filozofii. Zjistil jsem, že na světě jsou jiné věci než rokle, vřesoviště a vodní koně v jezeře. Ale zdejší lidé...“ mávl rukou směrem k vesnici.

„Nikdy nebyli dál než den cesty od místa, kde se narodili. Snad s výjimkou shromáždění, a to se koná tak dvakrát za jejich život. Žijí v lesích a u jezer a o světě neví víc, než jim řekne Otec Bain z kazatelny o nedělních mších. A pak ty staré pověsti...“

Držel se větve olše a rozhlížel se kolem. Byli jsme teď na jelení stezce, po níž jsme předtím šly s Geilií, a já byla ohromená, jak se mu ve tmě podařilo ji najít. V dostatečné vzdálenosti od kopce víl už mluvil normálním hlasem, čas od času se zastavil, aby odklidil z cesty silné větve.

„Ty pověsti nejsou nic jiného než působivý materiál pro Gwyllyna a příjemně se poslouchají v síni u sklenice vína.“ Jeho hlas byl měkký a procítěný a v chladném nočním vzduchu mě hřál.

„Ve vesnici je to něco jiného. Lidé s nimi a podle nich žijí. I když myslím, že některé jsou docela pravdivé.“

Vzpomněla jsem si na jantarové oči vodního koně a přemýšlela, jaká z dalších pověstí je pravdivá.

„A pro rodiče toho dítěte...“ pokračoval tiše, „možná se jim trochu uleví, když tomu věří. Když uvěří, že zemřelo podvržené dítě a jejich vlastní dítě je živé a zdravé a žije navždy s vílami.“

Došli jsme k našim koním a za půl hodiny už uviděli světla Leochu. Zářila do tmy a vítala nás. Nikdy bych si nepomyslela, že bych mohla považovat tuhle ponuru stavbu za vrchol civilizace, ale teď mi její světla připadala jako symbol osvětlení a vzdělání.

Když jsme přijeli blíž, uvědomila jsem si, že ostré světlo vyzařují lucerny planoucí na mostě.

„Něco se stalo,“ řekla jsem, otáčejíc se k Jamiemu. V dostatečném osvětlení jsem si teprve teď všimla, že nemá svoji obvyklou halenu a obnošený kilt. Jemná bavlněná košile zářila bělostí a jeho nejlepší – jediný – sametový kabát ležel přes sedlo.

„Jo,“ přitakal. „Proto jsem pro tebe jel. Vévoda konečně dorazil.“

Vévoda mě docela překvapil. Ani nevím, co jsem očekávala, ale nebyl to hrubý, rudolící chlapík, jaké jsem znala z Leochu. Měl příjemnou, větrem ošlehanou tvář s modrýma očima, které slabě mhouřil, jako by stále hleděl do slunce.

Na chvíli mě napadlo, jestli ty okázalé přípravy a obavy z jeho příjezdu nebyly poněkud přehnané. Rozhlédla jsem se po síni a všimla si, že všichni chlapi mladší osmnácti let mají velmi ostražitý výraz ve tvářích. Upírali oči na vévodu, jenž se smál a živě o čemsi hovořil s Columem a Dougalem. Chlapcům se zřejmě dostalo důrazného varování.

Když jsem byla vévodovi představena, měla jsem jisté potíže, abych si zachovala důstojný výraz. Byl to velký muž, zdravě vyhlížející a pevný, ten typ, který často vidáme v hospodách vyřvávat své názory a protivníky likvidovat hlasitými argumenty. Z Jamieho vyprávění jsem věděla o jeho úchylce, ale jeho fyzický zjev byl překvapivě mužný. Ale když se přede mnou uklonil a zapištěl jako myš „Jak okouzující je spatřit ženu jako vy na tak odlehlém místě,“ musela jsem se kousnout do jazyka, abych nevyprskla smíchy a neuřízla si ostudu.

Unaven po dlouhé cestě, odebral se vévoda i se svým doprovodem brzy do postele. Příští večer se na jeho počest konala slavnostní večeře s hudbou a já s Jamiem seděla u stolu s Columem, Dougalem a vévodou. Sandringham se rozjařil silným Columovým vínem

a hlasitě řečnil o hrůzách cestování po vysočině a krásách skotského venkova. Všichni jsme zdvořile naslouchali a já se záměrně vyhýbala Jamieho pohledu.

„Polámalo se nám kolo u Stirlingu a byli jsme nuceni strávit tři dny v nečinnosti – v *silném* dešti, umíte si to představit – než můj lokaj našel kováře a ten přišel a opravil tu zatracenou věc. Ani ne za den jsme zase spadli do příšerně hluboké jámy na cestě, nejhlubší, co jsem kdy viděl, a kolo se znovu polámalo! A pak jeden z koní ztratil podkovu a my museli vystoupit z kočáru a jít pěšky – v *blátě* – vedle vozu. A pak...“ Jak vyprávění pokračovalo od jednoho maléru k druhému, posedla mě naléhavá potřeba se smát. Jistě tomu pomohlo také víno, které jsem s chutí popíjela.

„A ta zvěř, MacKenzie, ta zvěř!“ vykřikoval vévoda jednu chvíli a kroutil u vytržení očima. „Stěží jsem tomu mohl uvěřit! Není divu, že jste přichystal takové velkolepé pohoštění.“ Lehce si poplácával své velké pevné břicho. „Přísahám, že bych dal všechno za to, kdybych skolil jelena, kterého jsme viděli před dvěma dny. Nádherné zvíře, prostě nádherné. Uskočil do křoví těsně před naším kočárem, má drahá,“ obrátil se na mě. „Vylekal koně a my *zase* málem skončili v lese!“

Colum zvedl broušenou karafu a naléval víno do prázdných sklenic. „Ano, snad bychom pro vás mohli uspořádat hon, Vaše Výsosti. Můj synovec je výborný lovec.“ Podíval se ostře na Jamieho a ten nepatrně přikývl.

Colum se pohodlně opřel a řekl jakoby nic. „Ano, zařídím to. Zřejmě začátkem týdne. Na bažanty je ještě brzy, ale lov na jeleny bude dobrý.“ Otočil se k Dougalovi a prohodil. „Můj bratr by mohl jet s vámi. Jestli vám nebude vadit cesta na sever, může vám ukázat ta území, o nichž jsme spolu mluvili.“

„Kapitální, kapitální!“ Vévoda byl očividně potěšen. Poplácával Jamieho po noze. Viděla jsem, jak se mu napjaly svaly, ale nepohnul se. Nuceně se usmál a vévoda to přijal s povděkem. Pak Jeho Výsost zachytila můj upřený pohled a žoviálně se usmála. Ač jsem nechtěla, úsměv jsem mu oplátila. K mému velkému překvapení se mi ten muž docela líbil.

Ve všeobecném vzrušení, které panovalo po příjezdu vévody, jsem úplně zapoměla na nabídku Geilie pomoci mi vypátrat, kdo nám poslal tu věc proti uřknutí. Po nepříjemné scéně kolem podstrčeného dítěte na kopci víl jsem si ale nebyla jistá, jestli vůbec stojím o její rady.

Jenže má zvědavost byla silnější. Když Colum o dva dny později požádal Jamieho, aby zajel do vesnice a doprovodil Duncanovy na banket do tvrže, jela jsem s ním.

Ve čtvrtek jsme se tedy oba ocitli v salonu Duncanových a naslouchali nejapným historkám fiskálního zmocněnce, zatímco se jeho žena nahoře oblékala. Zeširoka se také rozhovořil o svém posledním žaludečním záchvatu, po němž ještě stále nevypadal dobře. Arthur, stejně jako většina tlustých mužů, kteří rychle ztratí váhu, zhubl především v obličejí, ale břicho se mu nezmenšilo. Měl ho napěchované v hedvábném zeleném kabátku do pasu, který skoro praskal ve švech.

„Možná bych mohla zajít za Geilií a pomoci jí upravit vlasy nebo něco jiného,“ navrhla jsem. „Přinesla jsem jí novou stuhu.“ Předpokládala jsem, že bude obtížné setkat se s Geilií o samotě, proto jsem s sebou vzala malý balíček.

Vstala jsem a vyšla ze dveří dřív, než Arthur stačil něco říci.

Už na mě čekala.

„Pojď,“ vyzvala mě, „půjdeme do mého pokoje. Musíme si pospíšet, ale nebude to trvat dlouho.“

Stoupala jsem za Geilií po úzkých točitých schodech, které byly nestejně vysoké. Někdy jsem si musela zvednout sukni, abych nezakopla. Usoudila jsem, že tesaři v osmnáctém století měli buď špatné měřicí metody, nebo velký smysl pro humor.

Geiliin privátní pokojík se nacházel úplně nahoře v odlehlém podkrovním výklenku nad pokojem sloužících. Byl opatřen zámkem na dveřích, jenž se odemykal klíčem úctyhodných rozměrů. Geilie ho vytáhla z kapsy zástěry a byl nejméně šest stop dlouhý, zdobený květinovými ornamenty a musel vážit alespoň libru. Zámek i panty byly naolejovány a těžké dveře se téměř neslyšně otevřely.

Podkrovní pokoj byl malý s vikýřem ve štítě, který byl vidět i zvenčí. Police pokrývaly každý centimetr stěn a stály na nich různé džbány, láhve, baňky a kelímky. Svazky sušených bylin převázané různobarevnými šňůrkami visely z trámů a prášily mi do vlasů, když jsem pod nimi procházela.

Nevypadalo to tu jako v čistém, spořádaném pokoji o poschodí níž. Malá místnost byla přeplněná, neurovnaná a tmavá navzdory oknu ve vikýři.

Na jedné z polic ležely knihy, většinou staré, otrhané a neoznačené. Přejela jsem prstem po řadě kožených svazků. Byly ponejvíce vázané v hovězí kůži, ale dva nebo tři svazky měly neidentifikovatelnou vazbu. Něco jemnějšího, ale na omak nepříjemně mastného. A jedna kniha byla dokonce vázaná v rybí kůži. Vytáhla jsem ji a opatrně otevřela. Text byl psán rukou směsí archaické francouzštiny a ještě starší latiny. Zvědavě jsem luštila název. *L'Grimoire d'le Comte St. Germain*.

Zavřela jsem knihu a položila ji zpátky na polici s ulekaným výrazem. Zaklínací kniha. Příručka magie. Cítila jsem, jak se na mě Geilie dívá a otočila se. Tvářila se napůl uličnický a napůl hloubavě. Co asi udělám, když už to vím?

„Takže to nejsou jen povídačky, že?“ řekla jsem s úsměvem. „Ty jsi skutečná čarodějnice.“ Uvažovala jsem, jestli je to jen z nudy zaviněné manželstvím s Arthurem nebo jestli tomu opravdu věří. Také na mě mohla knihu nastražit, aby viděla, jak zareaguji. Přemýšlela jsem, jakou magii asi provozuje.

„Ach, bílou,“ řekla a culila se. „Jenom bílou magii.“

Napadlo mě, že Jamie měl pravdu, když říkal něco o výrazu mé tváře – *každý* pozná, nač myslím.

„To je dobře,“ poznamenala jsem. „Já nestojím o to, tancovat o půlnoci kolem hořící hranice, létat na koštěti a líbat ďáblovi zadek.“

Geilie si odhrnula vlasy z čela a zasmála se.

„Ani já ne,“ řekla. „Ačkoli kdybych měla v posteli takového sladkého a ohnivého ďábla jako ty, nevím, jak by to dopadlo.“

„To mi připomíná,“ začala jsem, ale ona už se otočila a cosi připravovala. Přitom si pro sebe tiše mumlala.

Nejdřív zkontrolovala, jestli jsou dveře zamčené a pak přešla k oknu a otevřela těžkou truhlu. Vytáhla z ní malou pánev a dlouhou svíčku

v keramickém svícnu. Na zem položila zašlou deku, aby zakryla prach a hrubá prkna na podlaze.

„Co se chystáš dělat, Geilie?“ zeptala jsem se, přihlížejíc přípravám s jistým podezřením. Zatím jsem se ničeho nebála, ale pánev, svíčka a deka tvořily podivné seskupení a já jsem byla v magii naprostým nováčkem.

„Vyvolávat,“ řekla, urovnávajíc deku na podlaze.

„Vyvolávat koho?“ zeptala jsem se. Nebo co.

Vstala a sepnula si vzadu vlasy sponkou. Byly tak jemné a hladké, že se vzápětí zase uvolnily. Mumlala a vytáhla sponky z vlasů, které nechala rozpuštěné.

„Duchy, zjevení a přízraky. Všechno, co bys mohla potřebovat,“ řekla. „Začíná se vždycky stejně, ale pro každou věc musíš použít jiné byliny a slova. My teď potřebujeme zjevit – vidět, kdo ti přeje uřknutí. Pak můžeme uřknutí nasměrovat zpátky na toho člověka.“

„Hm...“ Nepřála jsem si někomu se mstít, ale byla jsem přílišně zvědavá, jak samotný obřad vyvolávání vypadá a kdo mi podstrčil ten ohavný dárek.

Geilie položila pánev doprostřed deky a nalila do ní vodu. Přitom vysvětlovala: „Můžeš použít jakoukoli nádobu, ale musí být dost velká, aby v ní byl vidět odraz, i když zaklínací kniha doporučuje stříbrnou mísu. Dokonce i jezírko nebo kaluž ti mohou posloužit při vyvolávání, ale musí být na odlehlém místě. Potřebuješ klid a naprosté ticho.“

Přešla rychle k oknu a zatáhla těžké černé závěsy. V místnosti se rozhostila ponurá tma a já jen stěží rozeznávala její vysokou, štíhlou postavu. Pak zapálila svíčku a mihotavé světlo jí ozářilo tvář.

Svíčku postavila hned vedle pánve s vodou. Pánev naplnila tak pečlivě, že voda sahala až po okraj, ale nepřetékala. Předklonila jsem se a spatřila svůj obraz na hladině. Byl tak ostrý, že předčil všechna zrcadla, která jsme měli na tvrzi. Jako by opět četla mé myšlenky, Geilie poznamenala, že kromě vyvolávání duchů jí pánev s vodou slouží také při česání.

„Nespadni do ní. Nebo se namočíš,“ varovala mě a soustředovala se na svůj čarodějnický výkon. Věcný tón v její praktice poznámce mi někoho připomněl. Zadívala jsem se na její štíhlou postavu, ale nedokázala jsem si za nic na světě vzpomenout. Ale ovšem. Přestože

zjevem krajně nepodobná staromódní dámě na faře reverenda Wakefielda, hlasem se naprosto shodovala s paní Grahamovou.

Snad to bylo také podobným držením těla, pragmatismem, s nímž obě přistupovaly k magii nebo jen shodou okolností, například počasím, ale zjevná podobnost tu byla. Obě vzbuzovaly respekt, ale ne obavy a strach.

Možná to byla i vůně levandule. Oblečení Geilie vonělo obvykle po měsíčku, heřmánku, mentolu a majoránce. Dnes to však byla levandule, kterou jsem cítila z jejích našasených bílých šatů. Stejně tak byly cítit i prosté šaty čisté a upravené paní Grahamové, které obepínaly její plochý, kostnatý hrudník.

Hrudník Geilie byl podobně stavěný, i když ne tak kostnatý a dnes byl ozdobený náhrdelníkem. Bylo to poprvé, co jsem viděla Geilie Duncanovou ozdobenou šperky. Většinou nosila široké šaty zapnuté až ke krku, které byly vhodné pro manželku fiskálního zmocněnce. Její dnešní honosné oblečení mě překvapilo. Mělo stejně smetanovou barvu jako její jemná mléčná pleť a já pochopila, proč se muž jako Arthur Duncan oženil s chudou dívkou bez rodiny. Očima jsem zabrousila na řadu úhledně popsaných džbánů na polici.

Geilie vybrala tři z nich a z každého nalila malé množství tekutiny do měděné misky. Zapálila od svíčky kousek dřevěného uhlí a foukala do něho, aby lépe hořel. Místností se začala šířit příjemná mdlá vůně.

Vzduch v podkrovním pokoji se ani nepohnul a šedivý kouř stoupal přímo ke stropu. Na zdi se odrážely dlouhé siluety svíček a tvořily jakousi svatyni. Geilie seděla uprostřed jako kněz ve svém chrámu, nohy zkřížené pod sebou.

„Tak to bude dobré, myslím.“ Rychle rozsykala kousky rozmarýnu kolem sebe a obhlédla spokojeně scénu. Černé závěsy, které samy o sobě měly symbolickou barvu, nepropouštěly dovnitř dotěrné světlo zvenčí a svíčka byla jediným zdrojem osvětlení. Její plamen se odrážel a míhal ve stojaté vodě v pánvi a jasně zářil.

„Co teď?“ zeptala jsem se.

Velké šedivé oči Geilie se leskly očekáváním jako voda v nádobě. Mávla rukama nad klidnou vodou a pak je volně složila do klína.

„Teď chvíli tiše sed’“, požádala mě. „Poslouchej, jak ti bije srdce. Slyšíš ho? Dýchej klidně, pomalu a zhluboka...“ Zatímco výraz jejího

obličej byl vzrušený, hlas měla chladný a pomalý, což při běžném rozhovoru nemívala.

Poslušně jsem provedla, oč mě žádala a slyšela, jak mi srdce pomalu bije a můj dech se zvolnil a přizpůsobil srdečnímu rytmu. Cítila jsem v kouři vůni rozmarýnu, ale ještě něčeho jiného. Je to náprstník nebo pětilet? Ať už to bylo cokoli, jistě také bylinná vůně přispěla k tomu, že se mi zpomalil dech. Cítila jsem tíhu a tlak na prsou a dýchala pomaleji, než bylo obvyklé.

Geilie seděla úplně tiše, dívajíc se na mě bez jediného mrknutí. Pak kývla hlavou a já se podívala na nehybnou vodní hladinu.

Začala hovořit konverzačním tónem, což mi opět připomnělo paní Grahamovou, vzývající slunce v kamenném kruhu.

Slova nebyla v angličtině a já jsem jim nerozuměla. Byla to zvláštní řeč, ale jako bych ji už někdy slyšela a Geilie ji pronášela tichým, téměř nezřetelným hlasem.

Cítila jsem, jak mi tuhnou ruce, chtěla jimi pohnout, ale nešlo to. Její hlas zněl do ticha měkce a přesvědčivě. Teď jsem *věděla*, že chápu to, co říká, ale opakovat bych to nedokázala.

Mhavě jsem si uvědomila, že upadám do hypnotického spánku nebo jsem pod vlivem nějaké drogy. Mé vědomí se zatemňovalo a já cítila jen mdlou nasládlou vůni kouře. Viděla jsem svůj obraz ve vodě, oči jsem měla rozšířené, ale přisleplé jako noční sova. Hlavou mi blesklo slovo „opium“.

„Kdo jsi?“ Nedokázala bych říci, kdo z nás tu otázku položil. A pak jsem slyšela svoji odpověď: „Claire.“

„Kdo tě sem poslal?“

„Já sama.“

„Proč jsi přišla?“

„To nemohu říci.“

„Proč to nemůžeš říci?“

„Protože by mi nikdo nevěřil.“

Hlas v mé hlavě zněl stále měkčeji, přátelštěji a lákavěji.

„Já ti budu věřit. Věř mi. Kdo jsi?“

„Claire.“

Náhlý hlasitý zvuk seanci přerušil. Geilie se prudce vymrštila a převrhla misku u svých nohou.

„Geilies? Drahoušku?“ Za dveřmi se ozýval hlas, naléhavý a panovačný. „Už musíme jít, drahá. Koně jsou připravení a ty ještě nejsi oblečená.“

Geilie si pro sebe zamumlala něco velmi hrubého, přešla k oknu a otevřela je. Dovnitř vnikl chladný čerstvý vzduch a ovanul mi tváře. Zamrkala jsem a v hlavě mi pomalu začalo svítat.

Geilie nade mnou stála a zkoumavě si mě prohlížela. Pak mi pomohla vstát.

„Pojďme,“ řekla. „Cítíš se trochu zvláštně, že? Někdy se to lidem stává. Lehni si na postel a já se zatím obléknu.“

Ležela jsem nehybně v její posteli, oči měla zavřené a poslouchala slabý šramot, který se ozýval z malé šatny. Nechápala jsem, co se to se mnou dělo. Nemělo to nic společného s uřknutím a jeho strůjcem. Jen s mojí identitou. Jak se mi vracelo vědomí, napadlo mě, jestli Geilie Columovi nedonáší. Její zvláštní postavení jí umožnilo vědět o všem, co se v kraji děje. A kdo jiný než Colum byl tak zvědavý na můj původ?

Co by se stalo, kdyby Arthur nepřerušil naše sezení? Slyšela bych v té ospalé mlze obvyklý pokyn hypnotizéra „Až se probudíš, na nic si nevzpomeneš?“ Ale já si vzpomínala.

Teď ale nebyl čas, zeptat se Geilie, co to mělo znamenat. Dveře ložnice se otevřely a vešel Arthur Duncan. Zamířil k šatně, jednou zaklepal a vstoupil.

Zevnitř se ozval překvapený výkřik a pak následovalo ticho.

Arthur Duncan se zjevil ve dveřích s očima vyvalenýma a tak bledý, že jsem si zprvu myslela, že opět dostal svůj pověstný záchvat. Vyskočila jsem z postele a spěchala k němu. Stál a opíral se o rám dveří.

Než jsem se stačila přiblížit, odlepil se ode dveří a vyšel z místnosti. Slabě klopýtal a minul mě, jako by mě vůbec neviděl.

Zakleपालa jsem na dveře šatny.

„Geilie! Jsi v pořádku?“

Chvilí bylo ticho a pak naprosto klidným hlasem řekla. „Ano, ovšem. Za chvíli budu hotová.“

Když jsme sešli ze schodů, našli jsme Arthura, jak popíjí s Jamiem brandy v dobrém rozmaru. Vypadal stále trochu roztržitě, jako by na

něco myslel, ale svoji ženu vřele přivítal a utrousil lichotivou poznámku o jejím vzhledu. Pak poslal sluhu pro koně.

Banket už byl v plném proudu, když jsme dorazili do tvrze. Fiskální zmocněnec se svou ženou byli usazeni na čestná místa u hlavního stolu. Já a Jamie jsme nezaujímali tak vysoké společenské postavení a usedli ke stolu s Rupertem a Nedem Gowanem.

Paní Fitzová jako obvykle excelovala a zářila štěstím z komplimentů týkajících se jídla, pití a dalších náležitostí.

Bylo to opravdu delikátní. Nikdy jsem nejedla pečeného bažanta plněného kaštanů s medem a už si nabírala třetí kousek, když se Ned Gowan, jenž pobaveně sledoval můj apetit, zeptal, jestli jsem už ochutnala selátko.

Moji odpověď přerušil hluk ozývající se od hlavního stolu. Colum vstal, odstrčil židli a zamířil ke mně v doprovodu Aleca MacMahona.

„Vidím, že váš talent je nekonečný, paní Fraserová,“ poznamenal a lehce se mi uklonil. Na tváři se mu rozlil vřelý úsměv.

„Obvazujete rány, léčíte nemocné a rodíte hříbata. Budeme vás muset více zaměstnat.“ Přítomní se začali smát, i když někteří z mužů nervózně pohlíželi ke stolu, kde seděl Otec Bain a soustavně se cpal pečeným skopovým.

„V každém případě,“ pokračoval Colum, sahaje do kapsy svého kabátu, „musíte mi dovolit, abych vám předal malý dárek jako výraz své vděčnosti.“ Podal mi malou dřevěnou krabičku, na jejímž víku byl vyřezaný znak MacKenziů. Neuvědomila jsem si dosud, jakou pro ně má Lozmann cenu, a teprve teď mi to docházelo.

„Nesmysl,“ řekla jsem a snažila se krabičku Columovi vrátit. „Neudělala jsem nic mimořádného. Jen mám naštěstí malé ruce.“

„Nepřichází v úvahu,“ trval Colum na svém. „Pokud to chcete brát jako malý svatební dar, nemám nic proti tomu.“

Jamie na mě kývl a já jsem neochotně krabičku přijala a otevřela ji. Byl v ní nádherný růženec z černého jantaru, každý korálek umně vyřezaný a krucifix vykládaný stříbrem.

„To je krása,“ řekla jsem upřímně. A skutečně byla, ačkoli jsem nevěděla, co si s tím počnu. Přestože katolička, byla jsem strýčkem Lambem vychována k naprostému agnosticismu a měla jen mlhavou představu o významu růžence. Nicméně jsem Columovi srdečně poděkovala a podala krabičku Jamiemu, aby ji schoval do své brašny.

Uklonila jsem se Columovi, šťastná, že se mi podařilo ten manévr zvládnout tak mistrovsky. Otevřel ústa, aby se se mnou rozloučil, ale přerušila ho tupá rána kdesi za mými zády. Otočila jsem se, ale neviděla nic než záda a hlavy. Lidé vyskočili ze svých lavic a shlukli se do kruhu. Colum s obtížemi obešel stůl a netrpělivým gestem si razil cestu zástupem. Lidé mu uctivě ustupovali z cesty a já už viděla na podlaze zhroucené tělo Arthura Duncana. Křečovitě škubal rukama a odháněl chlapce, kteří mu chtěli pomoci. Jeho žena se k němu prodírala šeptajícím davem, poklekla na zem a zcela zbytečně si položila jeho hlavu do klína. Postižený muž kopal podpatky svých bot do země a prohýbal se v zádech, vydávaje dusivé skřeky.

Geilie vzhledla, jako by v davu někoho hledala. Došlo mi, že se ohlíží po mně a vzápětí jsem už lezla pod stůl a po kolenou se plazila k ní.

Vzala jsem Arthurovu hlavu do dlaní a pokoušela se mu otevřít ústa. Myslela jsem si podle zvuků, jaké vydával, že mu snad zaskočil kus masa v krku a stále vězí v průdušnici.

Čelisti měl pevně sevřené, ústa promodralá a pokrytá pěnou. Určitě se dusil a nemohl dýchat.

„Rychle ho otočte,“ řekla jsem. Několik rukou ho uchopilo a těžké neforemné tělo obrátilo zády ke mně. Zula jsem si botu a opakovaně jí bušila mezi lopatky. Obrovská záda se pod mými údery slabě otřásla, ale nezdálo se, že by obtíže zmizely.

Chytila jsem ho za rameno a položila na záda. Geilie se nad ním sklonila, volala ho jménem a masírovala mu zarudlý krk. Oči měl obrácené v sloup a podpatky začal opět kopat do země. Ruce sevřené v agónii se náhle rozevřely a úzkostně chňapaly po tváři jednoho z přihlížejících.

Chroptění náhle ustalo a silné tělo ochablo a leželo na zemi jako pytel ječmene. Sáhla jsem mu okamžitě na zápěstí, abych nahmatala pulz a Geilie udělala to samé. Zvedla mu převislou bradu a přitiskla prsty na krk, hledajíc krční tepnu.

Ani jedna z nás však pulz nenahmatala. Srdce Arthura Duncana mnoho let přetěžované nadměrnou nadváhou svůj boj vzdalo.

Zkoušela jsem všechny resuscitační metody, jež jsem ovládala, i když jsem v jejich účinek v tomto případě nedoufala. Pohybování

rukama, masáž hrudníku, dokonce i dýchání z úst do úst. Ale marně. Arthur Duncan byl mrtvý.

Napřímila jsem se a ustoupila zpátky, aby mohl Otec Bain, jenž na mě hleděl s odporem, pokleknout a vykonat svou kněžskou povinnost. Záda i ruce mě bolely a tvář jsem měla úplně strnulou. Povyk v síni se zdál být podivně vzdálený, jako by mě od davu oddělovaly neviditelné závěsy. Zavřela jsem oči a zakryla si rukou chvějící se ústa, v nichž jsem cítila pachut' smrti.

Navzdory úmrtí fiskálního zmocněnce a následným formalitám spojeným s pohřbem, lov na jelena byl odložen pouze o týden.

Když jsem pomyslela na Jamieho nepřítomnost, byla jsem hluboce sklíčená. Teprve teď mi došlo, jak moc se těším, až ho uvidím u večere po celodenní práci, jak mi poskočí srdce, když ho nenadále spatřím a jak velmi jsem závislá na jeho společnosti, nezpochybnitelné jistotě ve složitých a nejistých podmínkách na tvrzi. A musela jsem si také přiznat, jak miluji jeho horké, silné tělo ležící vedle mě každou noc v posteli, jeho úsměv a polibky po probuzení. Vyhlídka, že tu několik dní nebude, byla neradostná.

Pevně mě držel a tiskl moji hlavu ke své bradě.

„Budeš mi chybět, Jamie,“ řekla jsem tiše.

Objal mě silněji a slabě vzdychl.

„Ty mně také, Sassenachová. Nikdy bych to nečekal – ale bolí mě, že tě musím opustit.“ Jemně mě pleskl po zádech a prstem přejížděl po obratlích.

„Jamie..., budeš opatrný?“

Zatvářil se pobaveně a odpověděl.

„Kvůli vévodovi nebo kvůli koni?“ Zamýšlel k mé malé radosti vzít si Donase na lov jelena. Představila jsem si, jak se obrovský hřebec řítí střemhlav ze skály nebo zběsile dupe po Jamiem svými kopyty.

„Kvůli oběma,“ řekla jsem suše. „Když tě kůň shodí a ty si zlomíš nohu, budeš vydán vévodovi na milost.“

„Máš pravdu. Ale bude tam také Dougal.“

Polkla jsem. „Ten ti zlomí tu druhou.“

Zasmál se a políbil mě.

„Budu opatrný, *mo duinne*. Můžeš mi slíbit to samé?“

„Ano,“ řekla jsem upřímně. „Netušíš, kdo nás chtěl uhranout?“

Úsměv mu zmizel z tváře.

„Možná. Nemyslím, že ti hrozí nějaké nebezpečí. Ale... hm, vyhýbej se Geilis Duncanové.“

„Cože? Proč?“ Zaklonila jsem se, abych na něj lépe viděla. Byla temná noc a do tváře mu vidět nebylo, ale tón jeho hlasu byl nezvykle vážný.

„O té ženě se říká, že je čarodějnice a vyprávějí se o ní ošklivé věci – po smrti jejího manžela ještě horší. Nechci, aby ses k ní přibližovala, Sassenachová.“

„Opravdu si myslíš, že je čarodějnice?“ zeptala jsem se. Velkýma rukama mě chytil za zadnici a přitáhl k sobě. Objala jsem ho rukama a cítila jeho hebké, pevné tělo.

„Ne,“ řekl konečně. „Ale na tom, co si myslím, zas tak nezáleží. Slibuješ, že se jí budeš vyhýbat?“

„Dobrá.“ Popravdě jsem mu to slíbila docela ochotně. Po té záležitosti s podvrženým dítětem a podivné seanci jsem příliš netoužila Geilii navštívit. Dotkla jsem se ústy Jamieho bradavky a olízla ji jazykem. Zavzdychal a přitáhl mě ještě blíž.

„Roztáhni nohy,“ zašeptal. „Chci si být jistý, že na mě budeš vzpomínat, až odjedu.“

O něco později mě probudila zima. Sáhla jsem rozespale po dece, ale nemohla ji najít. Najednou jsem ji nahmatala na svém těle. Překvapeně jsem se vztyčila na posteli.

„Promiň,“ řekl Jamie. „Nechtěl jsem tě vzbudit, děvče.“

„Co to děláš? Proč jsi vzhůru?“ Zašilhala jsem na něho přes rameno. Byla sice ještě tma, ale když se mé oči přizpůsobily, zahlédla jsem na jeho tváři rozpačitý výraz. Seděl na stoličce vedle postele a kolem sebe měl omotaný pléd.

„Je to jen..., zdálo se mi, že ses ztratila a já tě nemohl najít. Probudil jsem se a chtěl se na tebe dívat. Abych si tě vryl do paměti a vybavil si tě, když budu pryč. Odhrnul jsem deku a tobě je zima, promiň.“

„To je v pořádku.“ Noc byla chladná a velmi tichá, jako bychom na celém světě byli jen my dva. „Pojď do postele. Musí ti být také zima.“

Vklouzl pod deku a stulil se k mým zádům. Rukama mi přejížděl po krku a ramenech, pase a hýždích, prsty sledoval obrys mého těla.

„*Mo duinne*,“ řekl něžně. „Ale teď bych měl říci *mo airgeadach*. Moje stříbrná. Tvé vlasy září jako stříbro a tvá pleť je jako bílý samet. *Calman geal*. Bílá holubice.“

Přitlačila jsem hýždě k jeho klínu a ucítila jsem, že je připravený. Přitáhl mě k sobě blíž a já zasténala.

„Promiň,“ zamumlal. „Nechtěl jsem ti ublížit. Ale chci být s tebou, zůstat v tobě co nejdéle. Chci zanést své semeno co nejhluběji do tvého těla. Chci tě držet a zůstat s tebou do svítání. Opustit tě ve spánku a uchovat si tvar tvého těla v paměti.“

Pevně jsem se k němu přitiskla.

„Ty mi neublížíš.“

Po Jamieho odjezdu jsem sklíčeně bloumala po tvrzi. Přijímala pacienty ve své ordinaci a snažila se co nejvíce zaměstnat na zahradě. Také jsem navštěvovala Columovu knihovnu, ale čas jako by se zastavil.

Byla jsem sama téměř dva týdny, když jsem potkala Laoghaire na chodbě před kuchyní. Kradmo jsem ji pozorovala už od chvíle, kdy jsem ji viděla před Columovou studovnou. Celá rozkvetla, ale bylo na ní patrné jisté napětí. Bývala roztržitá a náladová – a nebylo se čemu divit. Chudák děvče, myslela jsem si s účástí.

Dnes ale vypadala poněkud rozrušeně.

„Paní Fraserová,“ zvolala. „Mám pro vás zprávu.“ Pak mi sdělila, že vdova Duncanová mi vzkazuje, že je nemocná a abych za ní zašla.

Váhala jsem, majíc na paměti Jamieho instrukce, ale soucit a také nuda způsobily, že jsem už za hodinu jela po cestě k vesnici a krabici s léky měla přivázanou ke koňskému sedlu.

Dům Duncanových působil opuštěně a jaksi zanedbaně. Když jsem zaklepala, nikdo neodpovídal. Strčila jsem do dveří a ty byly otevřené. Ve vstupní hale a v salonu se válely knihy a špinavé sklenice, koberečky ležely nakřivo a nábytek pokrývala vrstva prachu. Zavolala

jsem, ale služka se neobjevila a kuchyně byla stejně opuštěná a v nepořádku jako zbytek domu.

Zmocnila se mě úzkost a vyšla jsem po schodech do horního poschodí. V ložnici také nikdo nebyl, ale slyšela jsem jakýsi šramot z pracovny na opačné straně.

Otevřela jsem dveře a spatřila Geilii sedící v pohodlné židli s nohama vyloženými na pultu. Něco popíjela, před ní stála sklenice s karafou a místnost silně páchla po brandy.

Byla překvapená, že mě vidí, hrabala se na nohy a usmívala se. Oči měla mírně zakalené, ale vypadala docela dobře, pomyslela jsem si.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Ty nejsi nemocná?“

Pobaveně se zachichotala. „Nemocná? Já? Ne. Všichni sloužící odešli a v domě není nic k jídlu, jen spousta brandy. Chceš se napít?“ Natáhla se po karafě a já ji chytila za rukáv.

„Ty jsi pro mě neposlala?“

„Ne.“ Dívala se na mě s výrazem překvapení.

„Tak proč...“ Moji otázku přerušil hluk přicházející zvenčí. Vzdálený, chrčivý, mumlavý zvuk. Už jsem ho předtím slyšela a zpotily se mi dlaně, když jsem si vzpomněla při jaké příležitosti.

Utřela jsem si zpocené ruce o šaty. Zlověstné mumlání se přibližovalo a nebyl čas otálet.

25

Čarodějnice si nezaslouží žít

Ze tmy se vynořila rozložitá ramena. Udeřila jsem se loktem o dřevo a ozval se dutý úder, když mě někdo hrubou silou táhl pryč. Ucítla jsem odporný zápach a zápasila s neviditelným protivníkem. Křičela jsem a tloukla rukama kolem sebe a snažila se vymanit z tlaku něčeho velkého, co mě tisklo a dusilo.

Podářilo se mi vymanit, ale narazila jsem do zdi, z níž se na mě sesypala hromada zapáchající špíny. Otřásla jsem se odporem a zadržela dech, abych slyšela, co se kolem mě děje. Ať už mě ohrožovalo cokoli, bylo to velké, chroptělo to a supělo. Snad prase?

„Kdo je tam,“ ozval se hlas ze tmy. Zněl vyděšeně a zoufale.
„Claire, jsi to ty?“

„Geilie!“ zašeptala jsem a pohnula se směrem k ní. Nahmatala jsem ve tmě její ruku a pevně ji sevřela.

„Je tu kromě nás ještě něco jiného?“ zeptala jsem se, rozhlížejíc se obezřetně kolem. Přestože si mé oči na tmu už zvykly, nebylo téměř nic vidět. Odněkud seshora sem dopadal slabý paprsek světla. Stěží jsem rozeznávala obličej Geilie, jenž byl ode mě vzdálený pouhých několik palců.

Poněkud křečovitě se zasmála. „Několik myší a další havěť. A smrad, který se nedá vydržet.“

„Toho jsem si už všimla. Kde to, proboha, jsme?“

„V šatlavě pro zloděje. Zůstaň tam, kde jsi.“

Seshora se ozval vrzavý zvuk a dovnitř proniklo světlo. Přitiskla jsem se ke zdi a jen tak se vyhnula padajícím splaškům, které se sypaly z malého otvoru nad námi. Geilie se sehnula a zvedla něco ze země. V chabém světle jsem viděla, jak drží v ruce malý bochník chleba, obalený špínou. Hořce vzdychla a začala ho otírat záhybem sukně.

„Večeře,“ poznamenala. „Máš hlad?“

Otvor nahoře zůstal otevřený a prázdný. Zřejmě čekal, až do něj opět někdo něco vysype. Dovnitř slabě mrholilo a foukal chladný vítr. Byla zima, vlhko a krutě nevlídno. Příhodné místo pro zločince, pomyslela jsem si. Zloděje, tuláky, kacíře, cizoložnice... a domnělé čarodějnice.

Choulily jsme se s Geilí k sobě u jedné ze zdí, abychom se zahřály a téměř nemluvily. Vlastně nebylo co říci a nic jsme pro sebe nemohly udělat, snad jen zůstat nekonečně trpělivé.

Otvor nad našimi hlavami potemněl, když padla noc a nakonec všude kolem zavládla naprostá černota.

„Jak dlouho si myslíš, že nás tady budou držet?“

Geilie se pohnula, natáhla nohy a na pruhované sukni se jí objevil malý obdélník světla dopadajícího zvenčí. Původně měla sukni růžovou a bílou barvu, ale teď byla celá umouněná.

„Ne příliš dlouho,“ odpověděla. „Musí počkat na církevní vyšetřovatele. Arthur dostal minulý měsíc dopis, v němž to stálo. Má to být druhý týden v říjnu. Jistě sem dorazí včas.“

Třela si dlaně o sebe, aby se trochu zahřála a pak si je položila na sukni, kam dopadalo sluneční světlo.

„Řekni mi něco o těch vyšetřovatelích,“ požádala jsem ji. „Co se bude přesně dít?“

„Přesně to nemohu říci. Nikdy jsem se neúčastnila procesu s čarodějnicemi, i když jsem o nich slyšela.“ Zarazila se a přemýšlela. „Proces začne až po tom, co proběhne odborná diskuze. Přinejmenším nedojde hned k propichování.“

„Cože?“

„Čarodějnice necítí bolest,“ vysvětlovala Geilie. „Ani nekrvácejí, když jsou probodávány.“ Bodec na čarodějnice byl mučicí nástroj, opatřený různými hroty, lancetami a dalšími ostrými předměty a byl v případě podezření na čarodějnictví běžně používán. Mlhavě jsem si vzpomínala na úryvky z Frankových knih, ale byla jsem přesvědčena, že se nástroj používal jen do sedmnáctého století, ne později. Na druhou stranu se nedal Cranesmuir považovat za nějaký výdobytek civilizace. O tom nebylo pochyb.

„V tom případě se na to musíme připravit,“ řekla jsem a lehce se otřásla při představě, že budu opakovaně bodána. „Mohly bychom tou zkouškou bez obtíží projít. Nebo alespoň já,“ dodala jsem škodolibě. „Dokážu si představit, že použiji ledovou vodu, abys nekrvácela.“

„Nebyla bych si tak jistá,“ opáčila Geilie, jako by moji jízlivou poznámku přeslechla. „Slyšela jsem o bodci na čarodějnice, který má zvláštní ostny – zasunou se, když se dotknou kůže. Takže neproniknou dovnitř a nezpůsobí krvácení.“

„Ale proč? Proč chtějí někoho usvědčit z čarodějnictví?“

Slunce už postupovalo k západu, ale odpolední světlo ještě stačilo proniknout do naší kobky. Elegantní oválný obličej Geilie vyjadřoval lítost nad mou trestuhodnou nevědomostí.

„Ty to stále nechápeš, co?“ řekla. „Chtějí nás zabít. A nezáleží na tom, jestli budou nějaké důkazy. Shoříme na hranici.“

Minulou noc jsem byla příliš vyděšená brutálním útokem davu a následným uvězněním v šatlavě. Nedokázala jsem myslet, jen jsem se instinktivně tiskla ke Geilii a čekala na rozednění. S ranním světlem jsem ale začala opět uvažovat.

„Proč, Geilie?“ zeptala jsem se zkoprněle. „Víš to?“ Vzduch v kobce byl dusný, páchl hnilobou a špínou a já si připadala jako v nějaké podzemní jeskyni, pohřbená zaživa.

Viděla jsem, jak pokrčila rameny. Světlo seshora se přesunulo a teď osvětlovalo zdi našeho vězení, zatímco my se ocitly ve stínu.

„Pro tebe je to jednodušší,“ řekla suše. „Pochybuji, že tě obviní. Tohle je záležitost mezi mnou a Columem – ty jsi měla smůlu, žes byla u mě, když ta chátra přišla. Kdybys byla s Columem, pravděpodobně by se ti nic nestalo, Sassenachová.“

Označení „Sassenachová“ vyslovené jejími ústy mi připomnělo milovaného muže, jenž mi tak říkal, a já po něm bezmezně zatoužila. Zkřížila jsem ruce na prsou, abych se uklidnila a nepropadla panice, která se mě zmocňovala.

„Proč jsi přišla do mého domu?“ zeptala se Geilie zvědavě.

„Myslela jsem, že jsi pro mě poslala. Jedna z dívek na tvrzi mi vyřídila vzkaz – od tebe, říkala.“

„Ach,“ řekla zamyšleně. „Byla to Laoghaire, že?“

Posadila jsem se a opřela se zády o zed' i přes můj odpor k lepkavé hlíně. Geilie se přisunula ke mně. Přátelé či nepřátelé, teď jsme se k sobě tiskly a společně zahřívaly v chladné podzemní díře.

„Jak víš, že to byla Laoghaire?“ zeptala jsem se, třesouc se zimou.

„Byla to ona, kdo podstrčil tu věc na uřknutí do tvé postele,“ odpověděla Geilie. „Říkala jsem ti, že existují osoby, kterým není po chuti, že sis vzala toho rezavého chlapce. Předpokládám, že si myslela, že když odejdeš, bude mít šanci znovu ho získat.“

Byla jsem omráčená tím zjištěním a chvíli mi trvalo, než jsem se zmohla na odpověď.

„Ale to nemohla!“

Geilie měla hlas ochraptělý zimou a žízni, ale přesto kovově zvonil.

„Každý, kdo viděl, jak se na tebe ten chlapec dívá, to ví. Ví, jak to mezi vámi dvěma je. Ale obávám se, že ona ne. Kdyby se vyspala s mužem, věděla by to, ale teď ne.“

„Ale tohle jsem neměla na mysli!“ vybuchla jsem. „Ona přece nechce Jamieho. Čeká dítě s Dougalem MacKenziem.“

„Cože?“ Chvilí vypadala naprosto šokována a zařala prsty do mého ramene. „Jak jsi na to přišla?“

Vyprávěla jsem jí, jak jsem potkala Laoghaire na schodech před Columovou knihovnou a k jakému závěru jsem dospěla.

Geilie potřásla hlavou.

„Pah. Slyšela, jak o mně Colum s Dougalem mluví. Možná si myslela, že se dozvěděli, že si u mě byla pro byliny na uhranutí. A on by jí za to zmrskal. Nedovolí takové věci.“

„Tys jí dala byliny na uhranutí?“ vyhrkla jsem.

„Nedala jsem jí je. Prodala,“ ohradila se Geilie ostře.

Zírala jsem na ni nevěřičně skrze tmou.

„V tom je nějaký rozdíl?“

„Samozřejmě, že ano,“ prohlásila roztrpčeně. „Byl to pouhý obchod, nic víc. A já nemluvím o zvycích a požadavcích svých zákazníků. A kromě toho mi neřekla, pro koho to chce. A jestli si dobře vzpomínám, varovala jsem tě.“

„Díky,“ odsekla jsem sarkasticky. „Ale...“ V mozku mi vřelo, jak jsem se snažila srovnat si myšlenky ve světle této nové informace. „Ale jestli položila tu věc do mé postele, chce tedy Jamieho. To vysvětluje, proč mě poslala do tvého domu. Ale co Dougal?“

Geilie chvilí zaváhala a pak se rozhodla promluvit.

„Ta dívka žádné dítě s Dougalem MacKenziem nečeká. Stejně jako ty.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

Hledala ve tmě moji ruku. Když ji našla, pevně ji stiskla a přiložila na vzedmuté břicho.

„Protože,“ řekla přímo.

„Tedy ne Laoghaire?“ vykoktala jsem. „Ale ty.“

„Ano, já.“ Hovořila prostě, bez svého obvyklého afektu. „Jak to Colum říkal – uvidíme, jak zareaguje? Myslím, že tohle je jeho nápad, jak pohodlně vyřešit problém.“

„Geilie,“ hlesla jsem konečně, „ty žaludeční potíže tvého muže...“

Vzdychla. „Bílý arzen. Myslela jsem, že zemře dřív, než na mě bude těhotenství vidět.“

Vybavil se mi výraz nesmírného zděšení na Arthurově tváři, když vyšel z šatny Geilie ten den, kdy zemřel.

„Aha,“ řekla jsem. „Nevěděl, že čekáš dítě, až tě viděl svlečenou ten večer, kdy se konal banket na vévodovu počest. A když na to přišel... Předpokládám, že měl dobrý důvod si myslet, že není otcem?“

Z rohu se ozval tlumený smích.

„Sanytr je sice dražší, ale vyplatilo se to.“

Slabě jsem se otrásla a opřela o zeď.

„Proto jsi musela riskovat jeho smrt na veřejnosti, během banketu. Obvinil by tě z cizoložství – a travičství. Myslíš, že o tom arzenu věděl?“

„Ach, ano, věděl,“ řekla. „Nepřiznal by to, tím jsem si jistá – ani sám sobě. Ale věděl to. Sedávali jsme u stolu při večeři a já se ho ptala, ‚Chceš ještě kousek masa, drahý?‘ nebo ‚Lok piva, miláčku?‘ a on se na mě díval těma vyboulenýma očima a říkal ne. Odstrčil talíř stranou a později jsem ho slyšela v kuchyni hltat své jídlo. Jen tak se cítil bezpečný. Nejedl nic, co jsem mu připravila já.“

Její hlas zněl uvolněně a pobaveně, jako by líčila nějakou veselou historku přátelům. Znovu jsem se otrásla a odtáhla se od ní.

„Nevěděl, že pije arzen v posilujícím léku. Nikdy by si nevzal žádný lék, který bych mu přichystala. Objednala jsem proto patentovaný nápoj z Londýna – také velmi drahý,“ posteskla si. „Ten obsahoval malé množství arzenu. Když jsem ho tam nasypala víc, Arthur nic nepoznal.“

Vždycky jsem slýchala, že společnou slabostí vrahů je jejich ješitnost. Zřejmě to byla pravda, neboť Geilie pokračovala v líčení, aniž by si uvědomila, jak na ni budu pohlížet.

„Bylo to trochu riskantní, zabít ho před tolika lidmi, ale musela jsem jednat rychle.“ Nebyl to tedy arzen. Vzpomněla jsem si na modré rty výběřčího daní a mé ztuhlé prsty, když jsem se jich dotkla. Rychlý a smrtící jed.

A já si myslela, že Dougal se zapletl s Laoghaire. A i kdyby Colum nesouhlasil, nic by mu nestálo v cestě, aby se s ní oženil. Byl vdovec a volný.

Jenže cizoložná aféra s manželkou fiskálního zmocněnce? To je něco jiného. Vzpomněla jsem si, že tresty za cizoložství byly tehdy velmi přísné. Colum mohl těžko zamést pod koberec skandál takových rozměrů, ale sotva se dalo předpokládat, že by svého bratra dal zbičovat na veřejnosti nebo že by ho vyhostil. A Geilie mohla smrt na hranici považovat za přijatelnější trest než horkým železem vypálený cejch na tváři a několikaleté věznění v krutých podmínkách.

„A to dítě?“ zeptala jsem se. „Jistě...“

Ze tmy se ozval cynický smích. „To se stává, drahá přítelkyně. Dokonce i těm nejlepším z nás. Když se to stalo...“ Zdálo se mi, že se zachvěla. „Myslela jsem nejdřív, že se ho zbavím, ale pak mě napadlo, že by si mě Dougal mohl vzít, když bude Arthur mrtvý.“

Pojalo mě strašlivé podezření.

„Ale Dougalova žena ještě žila, Geilie. Ty jsi...“

„Zamýšlela jsem,“ řekla. „Ale Bůh mě toho ušetřil. Myslela jsem si, že je to dobré znamení, chápeš? A všechno to mohlo dobře dopadnout, kdyby nebylo Columa MacKenzieho.“

Přitiskla jsem si lokty k tělu, abych se zahřála. Už jsem hovořila jenom proto, abych se nějak zabavila.

„Chtěla jsi Dougala nebo jeho postavení a peníze?“

„Ach, já mám spoustu peněz,“ řekla s výrazem uspokojení. „Věděla jsem, kde Arthur schovává klíč od všech svých papírů a poznámek, rozumíš? A měl jednoduché písmo. Nebylo těžké napodobit jeho podpis. Podařilo se mi převést skoro deset tisíc liber za poslední dva roky.“

„Ale proč?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Pro Skotsko.“

„Cože?“ Zprvu jsem si myslela, že jsem se přeslechla. Pak mě napadlo, že Geilie mluví z cesty.

„Co myslíš tím Skotskem?“ zeptala jsem se obezřetně a trochu si odsedla. Nebyla jsem si jistá, jestli je v příčetném stavu. Možná se vlivem těhotenství pomátla.

„Nemusíš se mě bát. Nejsem šílená,“ řekla s cynickým úšklebkem a já se začervenala. Naštěstí byla taková tma, že nic nebylo vidět.

„Ne?“ vykoktala jsem. „Ale tvoje přiznání, spáchala jsi podvod a vraždu. Bylo by přirozené myslet si, že jsi šílená, protože jestli nejsi...“

„Ani šílená, ani nemravná,“ řekla rozhodně. „Jsem vlastenka.“

„Jakobita,“ řekla jsem. „Kristepane, ty jsi zatracená Jakobitka.“

Byla. A to mnohé vysvětlovalo. Proč Dougal vyvíjel takovou iniciativu, aby získal peníze pro Stuary. A proč si Geilie Duncanová, která by mohla ovládnout každého muže, vybrala dva tak odlišné typy, jakým byl Arthur Duncan a Dougal MacKenzie. Jednoho kvůli penězům a postavení a druhého pro jeho schopnost ovlivnit názor veřejnosti.

„Colum by byl lepší,“ pokračovala. „Škoda. Jeho nehoda je i mou vlastní. Byl to on, o něhož bych stála, jediný muž, jenž by se ke mně hodil. Společně bychom mohli..., ale dopadlo to jinak. Jediný muž, jehož jsem kdy opravdu chtěla.“

„Tak sis vybrala Dougala.“

„Jo,“ přitakala, zabrána do svých myšlenek. „Je to silný muž a má určitou moc. A také nějaký majetek. Naslouchá lidem. Ale popravdě, není nic než nohy a penis,“ krátce se zasmála, „Columa MacKenzieho. To Colum je silný. Téměř tak jako já.“

Její vychloubačný tón mě popuzoval.

„Colum má ještě několik vlastností, které ty nemáš. Alespoň jsem si jich nevšimla. Například soucitnost.“

„Ach, ano. Schopnost milosrdenství a soucitu, je to tak?“ řekla posměšně. „To ho šlechtí. Ale smrt mu sedí na rameni, můžeš ji vidět i s přivřenýma očima. Může žít tak dva roky po Hormanay, déle ne.“

„A jak dlouho budeš žít ty?“ zeptala jsem se.

Vycítila moji zlomyslnost, ale zůstala klidná.

„O něco méně, předpokládám. Žádná škoda. Udělala jsem toho dost za svého života. Deset tisíc liber převedených do Francie a celý okres podporující prince Charlese. Až lidé povstanou, budu vědět, že jsem pomohla dobré věci. Pokud budu ještě naživu.“

Stála přímo pod otvorem ve střeše. Mé oči už přivykly tmě a ona vypadala jako bledý přízračný duch. Náhle se otočila ke mně.

„Ať už se stane cokoli, nelituji ničeho, Claire.“

„Já lituji, že mám jen jeden život, který mohu položit na oltář vlasti,“ poznamenala jsem zlomyslně.

„To je hezky řečeno,“ řekla.

Zůstaly jsme tiše sedět a tma kolem nás houstla, až byla skoro hmatatelná. Tlačila mě na prsou, dusila plíce a měla příchut' smrti.

Schoulila jsem se do klubíčka, položila hlavu na kolena a upadla do neklidné dřímoty. Třásla jsem se zimou a úzkostí.

„Miluješ toho muže?“ zeptala se Geilie nečekaně.

Zvedla jsem udiveně hlavu. Neměla jsem tušení, kolik může být hodin. Na obloze zářila jediná hvězda, ale její světlo do kobky neproniklo.

„Koho, Jamieho?“

„Koho jiného?“ řekla odměřeně. „Jeho jméno voláš ze spaní.“

„To jsem nevěděla.“

„Takže ano?“ Zima způsobila, že jsem byla naprosto otupělá, ale neústupný hlas Geilie mě vytrhl z netečnosti.

Objala jsem si kolena rukama, pohupovala se dopředu a dozadu. Obloha nad námi byla stále temná a nic nenasvědčovalo tomu, že by se už mělo rozednít. Vyšetřovatelé měli dorazit tak za dva dny. Na nějaké vytáčky a argumenty už bylo příliš pozdě. I když jsem si stále odmítala připustit, že mi hrozí smrt, začala jsem chápat, proč se odsouzení vězni před popravou neovladatelně třesou.

„Opravdu miluješ, tak to myslím,“ připomněla se Geilie. „Ne jen mít ho do postele. Víím, že to chceš a on také. Ale miluješ ho?“

Miluji ho? Není to jen tělesná touha? Byla taková tma, že jsem se cítila v naprosté anonymitě a možná blízkost smrti mi nedovolila lhát.

„Ano,“ řekla jsem a položila hlavu zpátky na kolena.

Chvilí bylo v šatlavě ticho a já zase upadala do spánku, když jsem ji slyšela promluvit spíše pro sebe.

„Tak je to možné,“ řekla zamyšleně.

Vyšetřovatelé přijeli o den později. Z černé díry jsme slyšely povyk, který je při příjezdu doprovázel. Vesničané křičeli a na kamenné dlažbě High Street se ozýval klapot koňských kopyt. Hluk slábl, jak se celé procesí přesouvalo směrem ke vzdálenému náměstí.

„Už jsou tady,“ řekla Geilie, zatímco poslouchala hluk zvenčí.

Chytly jsme se za ruce, ztuhlé strachem.

„Ano,“ řekla jsem s předstíranou odvahou, „myslím, že shořet je lepší než umrznout k smrti.“

Zimomřivě jsme se třásly ještě dalších několik hodin. Až kolem poledne následujícího dne se dveře naší kobky otevřely a nás vytáhli ven a odvedli před soud.

Proces se konal na náměstí před domem Duncanových, kde se tlačily zástupy lidí. Geilie letmo pohlédla do oken z barevných skel a pak se otočila. Tvář měla naprosto bezvýraznou.

Do vesnice dorazili dva církevní vyšetřovatelé. Seděli na židlích za velkým stolem, který byl pro tento účel postaven na náměstí. Jeden z nich byl abnormálně vysoký a tenký, druhý malý a podsaditý. Připomněli mi postavy z amerického komiksu. Nevzpomněla jsem si na jména, tak jsem toho vysokého překřtila na Mutt a toho menšího na Jeff.

Dostavila se téměř celá vesnice. Rozhlédla jsem se kolem a spatřila spoustu mých bývalých pacientů. Ale obyvatele tvrze nikde vidět nebylo.

Byl to MacRae, místní odměřčí, kdo přečetl obvinění proti osobám Geilis Duncanové a Claire Fraserové. Obě byly obviněné před církevním soudem z čarodějnictví.

„Existují důkazy, že obviněné způsobily smrt Arthura Duncana pomocí kouzel,“ předčítal MacRae pevným, klidným hlasem. „A zavinily smrt nenarozeného dítěte Janet Robinsonové, dále potopení lodi Thomase MacKenzieho, zavlékly do vesnice Cranesmuir zhoubné nemoci...“

Výčet pokračoval dlouho. Colum byl ve svých přípravách důsledný.

Po přečtení obvinění byli předvoláni svědci. Většinou to byli vesničané, které jsem vůbec neznala a nebyl tu ani jediný můj pacient, za což jsem byla vděčná.

Zatímco svědectví mnoha svědků byla naprosto absurdní a jiní přišli kvůli penězům, některé výpovědi byly docela pravdivé. Například vystoupení Janet Robinsonové, která byla vyslána před soud svým otcem. Byla křídově bílá v obličeji, třásla se jako osika a na tváři měla krvavou podlitinu. Přiznala, že zplodila dítě s ženatým mužem a chtěla se ho zbavit s pomocí Geilis Duncanové.

„Dala mi nějaký nápoj a zaklínadlo, které jsem měla třikrát opakovat při východu měsíce,“ mumlala dívka, dívajíc se vystrašeně z Geilis na svého otce. „Říkala, že se mi vrátí menstruace.“

„A vrátila?“ zeptal se zvědavě Jeff.

„Poprvé ne, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla dívka, zatímco šubala nervózně hlavou. „Ale vypila jsem nápoj znovu, když měsíc ubýval, a pak to účinkovalo.“

„Účinkovalo? Ta nebožačka skoro vykrvácela!“ vykřikla starší dáma, nepochybně dívčina matka. „Sama mi řekla, že si myslela, že umírá. Řekla mi pravdu, jsem její matka.“ Paní Robinsonová chtěla pokračovat v líčení detailů, ale byla přerušena, aby mohl být předvolán další svědek.

Zdálo se, že tam není nikdo, kdo by řekl něco o mé osobě. Existovalo jen mlhavé obvinění, že jsem byla přítomna smrti Arthura Duncana a vložila na něho své ruce, než zemřel. S tím jsem musela něco udělat. Uvědomila jsem si, že Geilie měla pravdu. Nebyla jsem Columův cíl. Pokud je to tak, je možné, že mě propustí. Byla jsem o tom přesvědčená až do chvíle, než se objevila ta žena.

Když předstoupila, došlo mi, že mě čekají velké problémy. Byla to hubená, shrbená žena ve žlutém šátku a nepocházela z vesnice. Nikdo ji neznal. Přišla bosá a nohy měla pokryté prachem, jako by vážila dlouhou cestu.

„Máte něco proti některé z přítomných žen?“ zeptal se vysoký, tenký soudce.

Žena byla vystrašená, neodvážila se zvednout oči a pohlédnout na soudce. Trhla hlavou a dav zmlkl, aby ji slyšel.

Její hlas byl slabý a Mutt ji požádal, aby slova zopakovala.

Ona a její manžel měli nemocné dítě, narodilo se zdravé, ale pak sláblo a churavělo. Proto usoudili, že dítě jim podvrhly víly a odnesli je na kopec Croich Grotm. Celou dobu místo pozorovali, jestli se objeví víly a vrátí jim jejich zdravé dítě. Spatřili dvě ženy, které šly nahoru do kopce, vzaly dítě a podivně k němu mluvily.

Žena pohnula hubenýma rukama a složila je pod zástěru.

„Byli jsme tam přes noc, Vaše Ctihodnosti. A když se setmělo, objevil se velký ďábel, obrovský a černý a vyšel ze stínu úplně tiše a sklonil se nad místem, kam jsme dítě položili.“

Z davu se ozvalo zlověstné mumlání a mně se na krku zježily chloupky, protože jsem poznala, že ten „velký ďábel“ je Jamie, jenž se šel přesvědčit, jestli dítě ještě žije. Zachvěla jsem se v očekávání, co bude následovat.

„A když vyšlo slunce, šli jsme se s mužem podívat. A našli jsme podvržené dítě mrtvé a po našem zdravém dítěti nebylo ani stopy.“ Při těch slovech se jí zlomil hlas, rozplakala se a zakryla obličej zástěrou.

Jako by matka podvrženého dítěte byla jakýmsi signálem, dav se rozestoupil a vynořila se statná postava honáka Petera. V duchu jsem zaúpěla. Když žena hovořila, cítila jsem, jak se nálada zástupů obrací proti mně. Co jsem teď potřebovala nejméně, bylo svědectví honáka o setkání s vodním koněm.

Užívaje si svoji chvíli slávy, Peter předstoupil a ukázal na mě dramaticky prstem.

„Je správné, že ji nazýváte čarodějnicí, pánové! Na vlastní oči jsem viděl, jak ta žena přivolala vodního koně z hlubin jezera. Ta velká strašná příšera byla vysoká jako strom borovice, krk jako tlustý modrý had a oči velké jako jablka. Dívala se tak, jako by chtěla člověku ukrást duši.“

Soudce jeho vyprávění velmi zaujalo, chvíli si mezi sebou něco šeptali, zatímco Peter si mě vyzývavě měřil.

Po několika minutách tlustý soudce přerušil poradu a pokynul rozkazovačně na Johna MacRae, jenž stál poblíž.

„Odměrcí!“ zvolal. Otočil se a ukázal na honáka.

„Odved' toho muže pryč a přivaž ho k pranýři pro veřejné opilství. Tohle je vážený soud a nemáme čas se zabývat vyšetřováním jeho směšného obvinění. Jistě viděl vodního koně po notné dávce whisky.“

Honák Peter byl tak vyvedený z míry, že ani neprotestoval, když ho odměrcí chytil za rameno a strkal před sebou. S ústy otevřenými se na mě zuřivě díval a já se neubránila a nenápadně mu zasalutovala.

Po krátké chvíli úlevy se nicméně situace opět zhoršila. Předstoupilo procesí dívek, které přísahaly, že si od Geilie Duncanové koupily zaklínadla a nápoje lásky za účelem vyvolat něčí nemoc, zbavit se nechtěného dítěte nebo očarovat milovaného muže. Všechny bez výjimky tvrdily, že kouzla účinkovala – záviděníhodný výsledek pro praktického léčitele, pomyslela jsem si cynicky. Mě sice žádná z nich nezmínila, ale několik jich řeklo – pravdivě – že mě často vídaly v pracovně paní Duncanové, jak míchám léky a roztlokám sušené byliny.

Stále to však nemuselo být fatální, bylo tu také dost těch, kteří prohlašovali, že jsem je léčila a nepoužívala při tom nic než obvyklé

prostředky. Žádná kouzla, zaklínadla nebo nějaké hokusy-pokusy. Ti lidé byli nervózní z vystoupení před tolika lidmi, na něž nebyli zvyklí, a já jim za ně byla vděčná.

Z dlouhého stání mě rozbolely nohy. Zatímco soudci si pohodlně seděli na židlích, vězňům byl takový luxus upřený. Když se však objevil další svědek, na bolest nohou jsem rázem zapomněla.

S citem pro dramatickost, který se u něho tak osvědčil v kostele, se Otec Bain zjevil na náměstí, opíraje se těžce o dubovou berli. Pomalu kráčel do středu náměstí s hlavou obrácenou k soudcům. Pak se otočil a přehlédl shromážděný dav, který pod jeho upřeným pohledem ztichl. Když kněz promluvil, jeho hlas zněl jako práskání bičem.

„Je to soud s tebou, ó, lide Cranesmuiru! Ano, ty jsi sešel ze správné a spravedlivé cesty! Zasel jsi vítr a teď sklízíš bouři!“

Civěla jsem, užaslá jeho neočekávaným řečnickým proslovem. Možná byl schopný takového výkonu jen v případě nějakých krizí. Jeho vzrušený hlas dál hřímá.

„Mor vás zachvátí a vy zemřete za vaše hříchy, aniž budete očištěni! Vy jste přijali tu babylonskou děvku do svého středu,“ to jsem já, pomyslela jsem si, „prodali jste duši vašemu nepříteli, hráli si tu anglickou zmiji na prsou a teď vás za to Všemocný Bůh ztrestá! Probudte se lidé, než bude příliš pozdě! Padněte na kolena a prostě za odpuštění! Vyžeňte tu anglickou děvku a vyrvěte se ze spárů Satana!“ Vytáhl z opasku růženec a vztyčil velký dřevěný krucifix směrem ke mně.

Celé to připomínalo jedno velké divadlo a Mutt už byl netrpělivý. Možná na Otce Baina žárlí pro jeho řečnické umění, napadlo mě.

„Ech, Vaše Svatosti,“ začal soudce a lehce se Otcí Bainovi uklonil. „Máte nějaký důkaz proti této ženě?“

„Ano, mám.“ Tlustý kněz se pomalu uklidňoval. Pohrozil mi ukazováčkem a já měla co dělat, abych před ním necouvla.

„Jednou kolem poledne, bylo úterý před dvěma týdny, jsem tu ženu potkal v zahradě na tvrzi Leoch. Použila svou nepřirozenou moc a zavolala na mě smečku rozzuřených psů. Ti se na mě vrhli, upadl jsem na zem a ocitl se ve smrtelném nebezpečí. Byl jsem zle pokousán na noze a chtěl se co nejdřív vzdát z její přítomnosti. Ta žena se snažila mě vábit a lákala mě do svého kabinetu. Když jsem odmítl její lest, proklela mě.“

„To je naprostý nesmysl!“ ohradila jsem se pohoršeně. „Je to nejspěšnější nařčení, jaké jsem kdy slyšela.“

Oči Otce Baina se horečně leskly a těkaly mezi soudci a mnou.

„Vy popíráte, ženo, že jste mi řekla ta slova? ‚Pojďte se mnou, Otče, nebo vám rány zhnisají?‘“

„Ano, něco podobného jsem řekla,“ připustila jsem.

S triumfálním úšklebkem si kněz vyhrnul sutanu. Na stehně měl obvaz potřísněný zaschlou krví a prosáklý žlutým hnisem. Kůže kolem obvazu byla naběhlá a měla hrozivou temně fialovou barvu.

„Kristepane, Otče!“ vykřikla jsem, zděšená tím pohledem. „Vy máte otravu krve. Potřebujete hned ošetřit, nebo zemřete!“

Z davu se ozvalo zděšené mrmlání. Dokonce i Mutt s Jeffem vypadali dosti vylekaně.

Otec Bain zavrtěl pomalu hlavou.

„Slyšíte?“ zeptal se. „Troufalost té ženy nezná mezí. Vyhrožuje smrtí služebníku Božímu před soudcovskou stolicí!“

Brumláání davu narůstalo a bylo stále hlasitější. Otec Bain se opět ujal slova a zvýšil hlas, aby přehlušil dav.

„Odcházím, Vaše Ctihodnosti, a nechám spravedlnost ve vašich rukou a rukou Božích. Čarodějnice si nezaslouží žít.“

Dramatické vystoupení Otce Baina zakončilo výsledky svědků. Zřejmě nikdo nebyl připravený na tak mimořádnou exhibici. Soudci si vyžádali krátkou přestávku a nechali si donést jídlo z blízkého hostince. Obviněným se o něčem takovém mohlo jen zdát.

Napřímila jsem se a zkoušela uvolnit pouta. Kožené popruhy zavrzaly, ale nepohnuly se ani o píd'. Tohle je místo jak stvořené pro románového hrdinu, jenž uhání davem a neohlíží se napravo, ani nalevo a jede si pro svou vyvolenou stojící na pranýři. Ta je bledá a k smrti vyděšená, on ji uchopí oběma rukama, vysadí do sedla a odcválají do neznáma.

Ale můj románový hrdina se teď potuloval někde v lese, popíjel pivo se zhýralým šlechticem a vyhlížel statného jelena. Bylo dost nepravděpodobné, že by se Jamie vrátil včas, aby mohl sebrat můj

popel a uspořádat mi slušný pohřeb. Místo toho budu rozprášena nějakým zřízencem do čtyř světových stran.

Byla jsem tak zaměstnaná morbidními úvahami, že jsem přeslechla dusot koňských kopyt. Z davu se ozval šepot a mumlání a hlavy všech přítomných se otočily. To vzbudilo moji pozornost a teprve teď jsem zaslechla rytmický klapot ozývající se z dláždění High Street.

Hluk v zástupu sílil a lidé se začali rozestupovat, aby uvolnili cestu jezdcí, jehož jsem stále ještě neviděla. Po předchozím zoufalství jsem najednou pocítila nával bezdůvodné naděje. Co když se Jamie vrátí dřív? Možná už nemohl vystát vévodovo chování nebo na jelena nikde nenarazili. Hoříc zvědavostí, stoupla jsem si na špičky, abych viděla do tváře přijíždějícího návštěvníka.

Zástup se rozestoupil, když kůň, statný valach, pomalu vjel na náměstí a na jeho hřbetě seděla – k mému překvapení – hubená postavička Neda Gowana.

Jeff pohlédl na písaře s neskrývaným údivem.

„A vy jste kdo?“ zeptal se poměrně zdvořile, což zřejmě způsobil honosný vzhled návštěvníka, kožené boty se stříbrnými přezkami a sametový kabát – zaměstnanec náčelníka klanu MacKenziů si zjevně nežil špatně.

„Jmenuji se Edward Gowan, Vaše Lordstvo,“ prohlásil Ned důstojně. „Jsem právním zástupcem.“

Mutt svěsil ramena a zavrtěl se na židli. Ta neměla opěradlo, vlastně to byla jen stolička a soudce už byl po dlouhém sezení řádně ztuhlý. Dívala jsem se na něho s nelibostí a přála si, aby ho rozbolela záda. Když mám být upálena jako čarodějnice, ať se to stane, pomyslela jsem si.

„Právní zástupce?“ podivil se Mutt. „A co vás sem přivádí?“

„Přišel jsem nabídnout své skromné služby a podpořit paní Fraserovou, Vaše Lordstvo,“ řekl Ned. „Té nejdobrotivější dámě, která je stejně laskavá a obětavá v léčení jako vzdělaná a poučená.“

Velmi hezké, pomyslela jsem si spokojeně. To musí na soudce silně zapůsobit. Rozhlédla jsem se po náměstí a viděla Geilie, jak se tváří napůl souhlasně, napůl výsměšně. Přestože Ned Gowan jistě nevypadal jako hrdina z románu, nebyla jsem v tomto směru vybíravá a jeho přítomnost mi v tuto chvíli byla víc než milá.

Uklonil se soudcům, publiku a také mně. Prkenně vzpřímený, zasunul palce za opasek svých kalhot a galantní jako vždy tu stál, připravený vrhnout se do boje všemi dostupnými zbraněmi.

Pustil se do obhajoby a s absolutní precizností rozebral každý bod obžaloby, rozcupoval ho na kousky a posléze naprosto vyvrátil logickými argumenty.

Byl to obdivuhodný výkon. Mluvil. A mluvil. A stále mluvil. Občas se na chvíli odmlčel, jako by čekal na připomínky a pokyny soudců, ale ve skutečnosti se jen potřeboval nadechnout před další slovní tirádou.

Můj život visel na vlásku a moje budoucnost byla naprosto závislá na výmluvnosti tohoto vychrtlého mužička. Měla bych pozorně vnímat každé jeho slovo, ale místo toho jsem jen ospale zívala, neschopná si zakrýt ústa, a přešlapovala z jedné bolavé nohy na druhou a přála si, aby ta muka co nejdříve skončila.

Lidé na náměstí už byli také unavení a počáteční vzrušení opadlo. Přestože se pan Gowan snažil, seč mohl, diváci začali postupně odcházet. Museli podojit krávy, podestlat ve chlévě čistou slámu, ale Ned se nevzdával a nepřestával mluvit.

Když skončil svoji vyčerpávající obhajobu, už se stmívalo. Soudce, jemuž jsem říkala Jeff, oznámil, že se soud sejde znovu zítra ráno.

Po krátké poradě mezi Nedom Gowanem, Jeffem a odměřcím Johnem MacRaem jsem byla odvedena dvěma statnými muži do blízkého hostince. Letmo jsem pohlédla zpátky a spatřila Geilie, jak odchází opačným směrem. Kráčela vzpřímeně, dávala si na čas a výsměšně se usmívala.

V tmavé zadní místnosti hostince mi byla nejprve sejmuta pouta a bylo mi dovoleno, abych se posadila. Vstoupil Ned Gowan, přinášel láhev piva a talíř s masem a chlebem.

„Mám na vás pouze několik minut, drahoušku, a tak mě pozorně poslouchejte.“ Naklonil se ke mně a ve světle svíčky vypadal jako konspirátor. Jeho oči byly jasné, šedou paruku měl trochu nakřivo, ale jinak nejevil žádné známky únavy.

„Pane Gowane, jsem tak ráda, že vás vidím,“ řekla jsem upřímně.

„Ano, ano, drahoušku,“ řekl. „Ale na to teď není čas.“ Poklepal mě laskavě po ruce.

„Podařilo se mi je přesvědčit, aby váš případ oddělili od případu paní Duncanové, a to by nám mohlo pomoci. Zdá se, že není záměr vás uvěznit, ale zatkli vás, protože jste byla ve spojení s paní Duncanovou.“

„Stále však,“ pokračoval věcně, „nejste mimo nebezpečí a nebudu to před vámi skrývat. Nálady ve vesnici nejsou pro vás příznivé. Co vás vedlo k tomu,“ zeptal se zdvořile, „dotknout se toho dítěte?“

Otevřela jsem ústa a chtěla odpovédět, ale on mávl netrpělivě rukou.

„Ach, dobrá, na tom teď nezáleží. My musíme využít toho, že jste Angličanka – neznáte místní poměry, rozumíte – a protahovat proces tak dlouho, jak to jen půjde. Čas hraje pro nás a nejhorší je ovzduší hysterie, které teď panuje. Až pomine hlad veřejnosti po krvi, přijdou na řadu korektní argumenty.“ Hlad po krvi. Viděla jsem ho ve tvářích všech přítomných na náměstí. Sem tam jsem sice zahlédla záblesk sympatií, ale nikdo by se neodvážil postavit se v tuto chvíli proti davu a v Cranesmuiru tak stateční lidé opravdu nežili. Ne, opravila jsem se. Jeden člověk tu byl – tento malý, vyhublý edinburghský právník. Tuhý jak podešev bot, které s oblibou nosíval.

„Čím déle bude proces pokračovat,“ říkal pan Gowan přímočaře, „tím menší je pravděpodobnost nějaké ukvapené reakce. Vaše úloha zítra,“ pravil, pokládaje si ruce na kolena, „je pouze mlčet. Mluvit budu já a poprosím Boha, aby má řeč měla patřičný účinek.“

„To vám jde opravdu dobře,“ řekla jsem a chabě se pokoušela o úsměv. Pohlédla jsem ke dveřím, za nimiž se ozvaly nějaké hlasy. Když viděl můj vylekaný pohled, pan Gowan lehce přikývl.

„Jo, teď vás opustím. Zařídil jsem, abyste mohla spát tady.“ Rozhlédl se kriticky kolem. Byla to malá komůrka, používaná většinou jako skladiště nepotřebných věcí. Byla tu zima a tma, ale proti podzemní šatlavě to byl ráj.

Dveře do komory se otevřely a v nich se objevil hostinský. V ruce držel svíčku a nahlížel dovnitř. Pan Gowan vstal a měl se k odchodu, ale já ho chytla pevně za rukáv. Potřebovala jsem vědět ještě něco.

„Pane Gowane, poslal vás Colum, abyste mi pomohl?“ Chvilí váhal, ale protože to byl čestný a bezúhonný muž, dočkala jsem se odpovědi.

„Ne,“ řekl přímo. Ve tváři se mu objevil mírně rozpačitý výraz, když dodal. „Přišel jsem, přijel jsem sám.“ Zmoulal klobouk v ruce a zamířil ke dveřím. „Dobrou noc,“ popřál mi a zmizel v zaplněném výčepu.

Malá místnost už byla připravená na můj pobyt, byl tu malý džbán s vínem a bochník chleba – tentokrát čistý – a na zemi složená stará deka.

Zabalila jsem se do ní a posadila se na malý dřevěný soudek. Pojídala jsem skromné občerstvení a dumala o svém nezáviděníhodném postavení.

Takže Colum právníka neposlal. Věděl vůbec o úmyslu Neda Gowana? Zřejmě zakázal obyvatelům tvrze vypravit se do vesnice, aby nebyli v podezření ze spojení s čarodějnicí. Všeobecný strach a hysterie ovládající vesnici byly téměř hmatatelné. Cítila jsem je i tady, za zdmi svého dočasného útulku.

Náhlý hluk z výčepu mě vytrhl z úvah. Snad tu jsem v bezpečí, utvrzovala jsem se. Omotala jsem se celá dekou a přetáhla ji přes hlavu, abych neslyšela hluk z hospody. Strach pomalu mizel a já cítila jen nesmírnou vděčnost.

Po neklidné noci jsem vstala krátce po rozednění a vydala se zpátky na náměstí. Soudci si dali na čas a dostavili se asi za hodinu.

Byli najedení a dobře vyspalí a okamžitě začali úřadovat. Jeff se obrátil na Johna MacRae, jenž už také stál na svém místě.

„Shledali jsme, že nejsme schopni sami rozhodnout o vině na základě předložených důkazů.“ Lidé, kteří se opět v hojném počtu shromáždili na náměstí, vybuchli pobouřením. Mutt upřel svůj pronikavý pohled na mladého muže v první řadě, jenž nejvíc povykoval a ten ztichl jako zpráskaný pes. Pořádek byl opět nastolen a soudce obrátil svůj kostnatý obličej k odměřcímu.

„Odved'te vězenkyně na břeh jezera, prosím.“ Z davu se ozvalo nadšené volání a mé nejhorší podezření se bohužel začalo naplňovat. John MacRae mě chytl jednou rukou za paži a druhou uchopil Geilie a postrčil nás dopředu. Hned se mu nabídli ochotní pomocníci a desítky nedočkavých rukou zuřivě chňapaly po mých šatech, když jsem byla vláčena po náměstí. Jeden z těch rozvášněných hlupáků si přinesl buben a rázně bubnoval do pochodu. Dav šílel v rytmu

ohlušujících úderů a hystericky křičel a vzlykal. Ani jsem netoužila vědět, co vykřikují.

Procesí se ubíralo na louku u jezera, k malému dřevěnému molu. Byly jsme odvedeny až na jeho konec, kde oba soudci zaujali úřední postoj. Jeff se obrátil k zástupu, který se mezitím shlukl na břehu.

„Přineste provaz!“ Mezi přítomnými zavládlo vzrušení, dívali se jeden na druhého, až někdo přispěchal s dlouhým, silným lanem. MacRae ho uchopil a poněkud váhavě ke mně přistoupil. Tázavě pohlédl na soudce, kteří rozhodně kývli hlavami.

„Buďte tak laskavá a zujte si boty, madam,“ nařídil MacRae.

„Proč – proboha?“ zeptala jsem se a zkrřížila paže na prsou.

Krátce zamrkal, zjevně nepřipravený na takový odpor a jeden ze soudců zopakoval jeho žádost.

„To je předepsaná procedura při zkoušce vodou. Podezřelý čarodějnicí je přivázán pravý palec konopným provazem k palci levé nohy. Stejně tak je levý palec přivázán k palci pravé nohy. A pak...“ Soudce pokynul směrem k jezeru. V blátě na břehu postávali dva bosí rybáři, kalhoty vyhrnuté nad kolena, vyzbrojení provazem. Zle se na mě šklebili, jeden z nich zvedl malý kámen a mrštil jím do vody. Oblázek několikrát poskočil a pak se potopil.

„Poté, co je vhozena do vody,“ pokračoval malý soudce úředním tónem, „skutečná čarodějnice se vynoří, neboť ji čistá voda odmítne. Nevinná žena se naopak potopí.“

„Takže já mám na výběr být usvědčena jako čarodějnice nebo být shledána nevinnou a utopit se?“ vyštěkla jsem. „Ne, děkuji!“ Přitiskla jsem ruce pevněji k tělu, snažíc se potlačit neovladatelný třes.

Malý soudce se nafoukl jako žába.

„Není vám dovoleno mluvit bez povolení soudu, ženo! Vy se odvažujete odmítat právní zkoumání?“

„Mohu se odvážit odmítnout smrt utopením! Na to mám právo!“ Příliš pozdě jsem zachytila pohled Geilie, která zuřivě kroutila hlavou. Dlouhé, jemné vlasy jí přitom poletovaly kolem bledého obličeje.

Soudce se otočil na Johna MacRae.

„Svlékněte ji,“ rozkázal.

Nevěřila jsem vlastním uším a slyšela, jak dav vydechl, snad hrůzou – nebo očekáváním vzrušující zábavy. A uvědomila si, co znamená nenávist. Ne jejich. Moje.

Lidé se na mě zběsile vrhli a rvali mi sukni a živůtek.

„Nesahejte na mě, vy zatracení hrubiáni!“ křičela jsem, mlátila kolem sebe rukama a kopala nohama. Muž, jehož jsem bolestivě nakopla, zaúpěl, ale jeho místo okamžitě zaujali další, stejně zuřiví kumpáni. Křičeli, plivali na mě a spílali mi. Jejich ruce chňapaly po mém těle a strkaly a vláčely mě sem a tam.

John MacRae mi svázel ruce tlustým provazem na zápěstích a o krok ustoupil. Tvářil se zahanbeně a neodvážil se na mě pohlédnout. Nemohla jsem od něj očekávat žádnou pomoc nebo shovívavost, také on byl vydán na milost rozběsněným zástupům.

Geilie tu byla také, nepochybně v podobné situaci. Zahlédla jsem koutkem oka její platinové vlasy, vlající v čerstvém větru. Moje ruce byly taženy vzhůru, když MacRae přehodil provaz přes větev velkého dubu a pevně ho utáhl. Zatnula jsem zuby a byla to jediná možnost, jak se nepoddat příšernému strachu, který se o mě pokoušel. Kolem se rozhostilo napjaté očekávání, občas přerušované sprostými výkřiky.

„Nepářej se s ní, Johne!“ křičel někdo. „Dej se do toho!“

John MacRae citlivě vnímal projevy přítomných a jako na slovo vzatý profesionál nechtěl vzrušující přestavení pokazit. Chvilí otálel a přehlížel vzrušené tváře. Postoupil důležitě dopředu a otočil mě tváří ke kmenu stromu. Kůží jsem se skoro dotýkala hrubé kůry. Pak dva kroky ustoupl, zvedl bič a prudce jím švihl. Šok z úderu byl silnější než bolest, kterou jsem cítila. Po několika ranách jsem si uvědomila, že odměřčí se snaží mě co nejvíce šetřit. Dvě nebo tři rány byly dost silné a kůže mě po nich nesnesitelně pálila.

Oči jsem měla pevně zavřené, tvář jsem tiskla ke kůře stromu a přála si vypařit se. Najednou jsem zaslechla výkřik, který mě probral z šoku.

„Claire!“

Přestože jsem byla pevně spoutána, dokázala jsem se otočit tváří k davu. Můj náhlý pohyb vyvedl odměřčího z míry a švihl bičem naprázdno. Zapotácel se a uhodil hlavou o silnou větev. Dav okamžitě zareagoval, začal na něho řvát a vysmívat se mu.

Vlasy mi padaly přes oči a lepily se na tváře zalité potem, slzami a špínou. Trhla jsem hlavou, abych si vlasy setřásla a konečně se mi podařilo podívat se směrem, odkud se předtím ozvalo volání.

Jamie si razil cestu hustým zástupem, tvář měl hrozivou a neohlížel se kolem.

Cítila jsem se jako generál MacAuliffe u Bastogne, když spatřil na obzoru Pattonovu armádu. Přestože stále hrozilo nebezpečí mně, Geilie a teď i Jamiemu, nikdy jsem nebyla tak šťastná.

„Muž čarodějnice!“

„Její manžel!“

„Smradlavý Fraser!“ a podobné přívlastky padaly na Jamieho hlavu spolu s urážkami na moji osobu a Geilie. „Seberte ho také!“

„Upalte ho!“

„Upalte je všechny!“ Davová hysterie nabírala na obrátkách a nebyla k zastavení.

Pomocníci odměřčího se snažili Jamieho strhnout na zem, ale ten se nedal. Muži mu viseli na rukou a on se snažil se vyprostit a sáhnout za opasek. Mysleli si, že sahá po noži a jeden z mužů ho udeřil do břicha.

Jamie slabě zasténal, ale brzy se vzchopil a vrazil loktem do muže, který ho udeřil. Strčil ruku do své brašny, cosi vytáhl a vykřikl.

„Claire! Zůstaň stát na místě!“

Ani bych se nemohla pohnout, pomyslela jsem si lítostivě. Nebylo kam. Kolem obličeje mi přeletělo cosi černého a já vyděšeně couvla, ale včas se zastavila. Cítila jsem, jak se mi kolem krku omotávají drobné korálky růžence a malý křížek mi lehce sklouzl mezi obnažená ňadra.

Diváci v první řadě na mě zírali s výrazem zmatku a strachu. Jamieho hlas, obvykle mírný a měkký, zahřímal plný hněvu do okolního ticha.

„Odvažte ji!“

Jamie už mířil ke mně a dav se před ním rozestupoval. Odměřčí zůstal stát jako přimražený s otevřenými ústy.

„Řekl jsem, odvažte ji! Hned!“ MacRae zděšený vidinou rudovlasé smrti, která se k němu přibližovala, instinktivně sáhl po své dýce. Odřízl provaz a ten dopadl na zem. Ruce jsem měla sice volné, ale úplně ztuhlé a bezvládné. Zapotácela jsem se a jistě bych upadla, ale silná, důvěrně známá ruka mě chytla za loket a podepřela. Stála jsem vedle Jamieho a už se cítila v bezpečí.

Možná jsem na chvíli omdlela nebo se mi to jen zdálo, ale Jamie mě pevně držel v pase a přehodil přese mě pléd. Pod ním jsem se ukryla před zlověstnými pohledy vesničanů. Všude se ozývaly zmatené hlasy a vládl všeobecný zmatek.

Silný hlas Mutta výkřiky přehlušil – nebo to byl Jeff?

„Kdo jste? Jak se opovažujete rušit jednání soudu?“

Všimla jsem si, že zástup se pohnul dopředu. Jamie byl sice dost velký a také ozbrojený, ale byl sám. Choučila jsem se za ním do záhybů plédu. Pravou rukou mě pevně objímal a levou držel na pochvě meče. Stříbrné ostří se hrozivě zablesklo, když ho vytáhl a lidé v první řadě začali bojácně ustupovat.

Soudci nicméně vypadali naprosto klidně. Vykukovala jsem ze svého úkrytu a viděla, jak se Jeff na Jamieho výhruzně dívá. Mutt se zdál být spíše udivený než znepokojený náhlým vetřelcem.

„Vy jste se odvážil pozvednout ruku proti Boží spravedlnosti?“ vyštěkl malý tloušťák.

Jamie sevřel pevně rukojeť meče a namířil jím směrem k zemi.

„Chci bránit tuto dámu a pravdu,“ prohlásil. „Pokud se někdo z přítomných pokusí postavit proti těmto dvěma ženám, bude se zodpovídat mně a Bohu.“

Soudce dvakrát zamrkal, jako by nevěřil vlastním očím a uším a poté zahřímal.

„Nemáte co dělat u tohoto soudu, pane! Žádám vás, abyste propustil vězenkyni. Vaším chováním se budeme zabývat později.“

Jamie si soudce chladně změřil. Slyšela jsem, jak mu bije srdce, když jsem se k němu přitiskla, ale ruce se mu ani nezachvěly, v jedné stále svíral rukojeť meče a druhou držel na dýce, zavěšené na opasku.

„Aby bylo jasno, pane. Přísahal jsem před Bohem, že budu tuto ženu chránit. A pokud mi říkáte, že považujete vaši vlastní autoritu za vyšší než je autorita Všemohoucího Boha, musím vám říci, že váš názor nesdílím.“

Nastalo ticho, které přerušilo rozpačité chichotání ozývající se z několika míst. Sympatie publika se sice ještě nepřiklonily na naši stranu, ale zášť pozvolna vyprchávala.

Jamie mě otočil tváří k zástupu. Nemohla jsem ten pohled snést, ale věděla jsem, že musím. Zvedla jsem vysoko bradu a pohlédla nad hlavy přítomných, na hladinu jezera, kde plula malá loďka. Dívala jsem se dlouho, až mi začaly slzet oči.

Jamie přese mě opět přehodil deku, ale ramena a krk zůstaly nezakryté. Dotkl se růžence z černých korálek a pozvedl ho.

„Černý jantar přece spálí každé čarodějnici kůži, ne?“ zeptal se soudců. „A myslel bych, že to samé způsobí i kříž. Ale podívejte se.“ Uchopil drobný křížek do svých prstů a nadzvedl jej. Kůže pod ním byla čistě bílá a diváci vzdychli a začali si mezi sebou něco šeptat.

Obdivuhodná odvaha, naprostá chladnokrevnost a talent pro exhibici. Colum měl pravdu, když se obával Jamieho schopností. K tomu strach, že bych mohla zjistit, kdo je skutečným otcem Hamishe a co o tom vůbec vím. Bylo pochopitelné, že pro mě nic neudělal. Pochopitelné, ale neodpuštělné.

Nálada davu se teď přikláněla ze strany na stranu. Hlad po krvi už vyprchal, ale stále mohl vybuchnout a smést nás jako obrovská vlna. Mutt s Jeffem se na sebe dívali a nedokázali se rozhodnout. Zaskočení nečekaným vývojem, soudci teď zjevně ztratili kontrolu nad vývojem procesu.

Geilis Duncanová teď postoupila dopředu. Netušila jsem, jestli má vůbec nějakou naději, aby vyvázla ze smrtelného nebezpečí. Vyzývavě rozhodla světlé vlasy po ramenech a zvedla hlavu.

„Ta žena není čarodějnice,“ prohlásila rozhodně. „Ale já jsem.“

Jamie jen stěží zakrýval překvapení. Triumfální řev davu teď úplně přehlušil hlasy soudců, kteří se snažili klást obviněné otázky.

Nabylo jasné, co si Geilie v tuto chvíli myslí a co cítí. Její bledá oválná tvář vyzařovala naprostý klid a krásné zelené oči se zářivě leskly. Stála vzpřímená v potřaných, špinavých šatech a dívala se upřeně do tváří shromážděných. Když se povyk trochu utišil, začala hovořit tichým, rozvážným hlasem.

„Já, Geilis Duncanová, přiznávám, že jsem čarodějnice a služebnice Satana.“ Po těch slovech se strhl všeobecný poprask a ona trpělivě čekala, až se uklidní.

„Poslušná svého Mistra, přiznávám, že jsem zabila svého manžela Arthura Duncana pomocí čar a kouzel.“ Odmlčela se, krátce na mě pohlédla a slabě se usmála. Pak se její pohled soustředil na ženu ve žlutém šátku. „Přiznávám také, že jsem začarovala podvržené dítě, které zemřelo, a lidské dítě teď žije s vílami.“ Otočila se ke mně a kývla hlavou.

„Využila jsem nevědomosti zde přítomné Claire Fraserové a použila ji pro své nekalé účely. Ale ona neměla ponětí, k čemu mi slouží, ani že slouží samotnému Satanovi.“

V zástupu se ozvalo hlasité mumlání, vesničané natahovali krky, aby lépe viděli a tlačili se dopředu. Napřáhla ruce směrem k nim, dlaně obrácené vzhůru.

„Zůstaňte stát!“ Její jasný, pronikavý hlas zapůsobil jako šlehnutí bičem a lidé ztuhli. Otočila tvář k nebi a zvolala.

„Slyšte! Slyšte vítr, s nímž přichází! Mějte se na pozoru, vy, lidé Cranesmuiru! Protože můj Mistr přiletí na křídlech větru!“ Sklonila hlavu a vykřikla. Děsivě a triumfálně. Velké zelené oči jí svítily jako v tranzu.

Zvedl se silný vítr. Spatřila jsem hrozivé bouřkové mraky, valící se po obloze nad hladinou jezera. Lidé začali bázně přešlapovat na místě, někteří dokonce ve strachu ustupovali.

Geilis se začala otáčet kolem dokola. Dlouhé vlasy jí vlály ve větru a ruce měla zdvižené nad hlavou jako rituální tanečnice. Sledovala jsem ji s němým úžasem.

Točila se čím dál rychleji a vlasy ji bičovaly do tváře. Při jedné z otáček jsem zcela zřetelně zahlédla její obličej. Dívala se na mě. Výraz tranzu na chvíli pominul a její ústa se pohnula.

„Utíkej!“ zvolala a tvář se opět obrátila k davu.

Náhle se přestala otáčet a s výrazem naprostého vytržení si oběma rukama strhla zbytky již tak potřhaného živůtku a ukázala zkoprnělému davu své tajemství. Tajemství, o němž mi řekla ve studené, špinavé šatlavě. Tajemství, jež Arthur Duncan objevil pár hodin před svou smrtí. Tajemství, pro něž musela zemřít. Roztrhané kusy látky odnášel vítr a ona tu stála obnažená do půl těla s bílým zvětšeným břichem, nesoucím neklamné známky šestiměsíčního těhotenství.

Stála jsem zkamenělá jako skála, ale Jamie ani chvíli nezaváhal. Popadl mě jednou rukou, v druhé držel meč a razil si cestu hustým zástupem lidí k břehu jezera. Stiskl zuby a slabě zapískal.

Nikdo z přítomných zpočátku nereagoval, ale vzápětí si někteří vesničané uvědomili, co se děje. Začali hlasitě křičet a chňapat po nás. Kousek od nás se ozval dusot koňských kopyt.

Donas se nikdy nebál lidí a teď to opět předvedl. Kousl do ruky jednoho odvážlivce, jenž se snažil chytit ho za uzdu, a ten s bolestivým výkřikem couvl. Kůň se zastavil a divoce vzepjal předníma nohama do

vzduchu. Jestli se někdo pokoušel ho zkrátit, v tuhle chvíli ho přešla chuť.

Jamie mě vyhodil do sedla jako pytel brambor a sám hbitě naskočil. Oháněl se kolem sebe mečem a vedl koně obratně masou lidí. Ti raději sami ustupovali z cesty před silnými zuby, tvrdými kopyty a ostrým mečem. Donas se dal do cvalu a my ujížděli pryč, nechávající za sebou jezero, vesnici i tvrz Leoch. Chtěla jsem promluvit, ale stále jsem se cítila jako omráčená.

Nebylo to tím, že se odhalilo tajemství Geilie. Bylo to něco jiného, z čeho mi tuhle krev v žilách. Když Geilie zvedla ruce nad hlavu, spatřila jsem něco, co zakrývaly i mé šaty. Znaménko na jedné paži, stejné, jaké jsem měla od narození i já. V těchto dobách bylo považováno za znamení čarodějnictví. Malá, přesto pouhým okem viditelná jizva po očkování proti neštovicím.

Děšť bubnoval na hladinu jezera, omýval můj nateklý obličej a zápěstí rozedřená do krve. Nabrala jsem vodu do dlaní, pomalu ji upíjela a cítila, jak mi chladivá tekutina stéká do hrdla.

Jamie na několik minut zmizel. Vrátil se zpátky po krátké chvíli, přinášel zelené ploché listy a cosi žvýkal. Plivl si do dlaní a strčil čerstvý list do úst. Přitáhl mě k sobě, vtíral mi jemně rozžvýkané listy do zad a palčivá bolest se zmírňovala.

„Co je to?“ zeptala jsem se, snažíc se co nejdříve vzpamatovat. Stále jsem se třásla a nepřestávala usedavě plakat.

„Řeřicha,“ odpověděl s plnou pusou rozžvýkaných listů. Vyplivl je a opět jimi potíral má rozbolavělá záda. „Nejsi jediná, kdo něco ví o léčivých účincích rostlin, Sassenachová,“ poznamenal.

„Jak – jakou to má chuť?“ zeptala jsem se a potlačila vzlyk.

„Docela odpornou,“ pronesl lakonicky. Hlas měl ochraptělý, ale jeho dotek byl velmi jemný a uklidňující.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem, otírajíc si nos do okraje plédu. „Já – já nevím, co se to se mnou děje. Nevím, proč nemohu přestat plakat.“

Pokrčil rameny. „Nepředpokládal jsem, že se ti někdo pokusí ublížit, Sassenachová,“ řekl. „Je to pravděpodobně šok z toho, co se stalo, a také bolest.“ Odmlčel se a přemýšlel.

„Stalo se mi to samé, děvče,“ pokračoval klidně. „Zvracel jsem a plakal, zatímco mi čistili rány. A pořád jsem se třásl.“ Otřel mi obličej plédem, vzal mě za bradu a podíval se mi do očí.

„A když jsem se přestal třást, Sassenachová,“ dodal tiše, „děkoval jsem Bohu za bolest, neboť to znamenalo, že jsem stále naživu.“ Účastně na mě kývl. „Až se dostaneš do toho stadia, děvče, řekni mi, protože mám na srdci něco, co bych ti rád řekl.“

Otočil se a zamířil k vodě, aby vymáchal zakrvavené kapesníky.

„Proč ses vrátil?“ zeptala jsem se, když přišel. Podařilo se mi zastavit pláč, ale stále jsem se třásla a choulila do vlněného plédu.

„Alec MacMahon,“ odpověděl s úsměvem. „Řekl jsem mu, ať na tebe dohlédne, až budu pryč. Když vesničané sebrali tebe a paní Duncanovou, jel celou noc a den, aby mě našel. A já vyrazil jako ďábel za tebou. Bože, to je dobrý kůň.“ Podíval se uznale na Donase, jenž se pásl na svahu, přivázaný ke stromu a jeho mokrá srst se měděně leskla.

„Musíme se pohnout,“ řekl zamyšleně. „Pochybuji, že by nás někdo sledoval, ale nejsme daleko od Cranesmuiru. Můžeš jít?“

Následovala jsem ho do strmého svahu s jistými obtížemi, pod nohama se mi kutálely malé kameny a spodnička zachytávala za ostružiní a kapradí. Pod vrcholem byl hájek z mladých olší. Rostly tak těsně u sebe, že se dolní větve dotýkaly a tvořily hustou zelenou stříšku. Jamie větve nadzvedl, abych mohla vlézt do těsného prostoru a pak pečlivě zakryl vchod dalšími větvemi. Obhlédl kriticky moji skryš a spokojeně kývl.

„Jo, to je dobré. Nikdo tě tu nenajde.“ Otočil se a chtěl odejít, ale ještě předtím mi kladl na srdce. „Snaž se usnout, jestli můžeš a ničeho se neboj. Vrátím se brzy. Pokusím se něco ulovit, protože nemáme co jíst. Nechci se stavovat někde v chalupě, abych na sebe zbytečně nepřitahoval pozornost. Přikryj se pořádně dekou včetně hlavy. Hlavně ať ti nekouká spodnička. Bílá barva je vidět na velkou vzdálenost.“

Jídlo mě v tuhle chvíli pranic nezajímalo. Připadalo mi, že už nikdy nebudu mít chuť k jídlu. Spánek byl něco jiného. Stále mě bolela záda a ruce, odřená zápěstí mě páčila a cítila jsem se celá potlučená

a rozbolavěla. Vyčerpaná strachem a bolestí jsem usnula téměř okamžitě a pronikavá vůně kapradí mě příjemně tišila.

Probudila jsem se, když mě něco chytlo za nohu. Vymrštila jsem se tak prudce, že jsem hlavou narazila do větve nad sebou. Do vlasů se mi začaly sypat listy a větvičky a já zuřivě vrtěla hlavou, abych je setřásla. Rozcuchaná a našťvaná jsem se vyplazila ze skrýše a uviděla rozesmátého Jamieho, jak sedí opodál. Slunce pomalu zapadalo a kamenitá rokle už byla celá ve stínu. Vůně pečeného masa se linula od malého ohně hořícího mezi skalami. Byli to dva divocí králíci napíchnutí na rožnících z větví.

Jamie mi podal ruku a pomohl mi vstát. Moje nevolnost už naštěstí zmizela a já dostala nezřízenou chuť na maso.

„Po večeři zmizíme nahoře v lese, Sassenachová,“ řekl Jamie, trhaje kus masa z králíka. „Nechci spát blízko ohniště. Neslyšel bych, kdyby někdo přicházel od jezera.“

Při jídle jsme příliš nemluvili. Hrůza dnešního rána dolehla na nás oba. A já navíc cítila obrovský smutek. Ztratila jsem kromě jiného i svou přítelkyni. Moji jedinou přítelkyni. Často jsem měla pochybnosti o chování Geilie, ale bylo nad vši pochybnost, že mi dnes zachránila život. Věděla, že pro ni není úniku a udělala, co bylo v jejich silách, abych mohla utéci já. Oheň, který za denního světla nebyl vidět, teď hořel jasněji v nastalé tmě. Dívala jsem se do plamenů, viděla křehkou opečenou kůži a hnědnoucí králíčí maso. Do popela padaly kapky čerstvé krve a zlověstně syčely. Maso mi uvízlo v krku. Otočila jsem se na stranu a začala zvracet.

Když jsme opouštěli doutnající ohniště, stále jsme skoro nemluvili. Pod vrcholem jsme našli příhodnou mýtinu v lese. Jamie si tohle místo vybral, protože odtud byl dobrý výhled na cestu do vesnice. Soumrak už padl na krajinu, která ještě místy zářila v posledních paprscích slunce. Louky vypadaly jako zelené smaragdy, vřesoviště jako ametysty a jeřabiny jako krvavé rubíny. Jeřabiny jsou účinné proti čarám a kouzlům. Daleko na obzoru bylo možné zahlédnout obrys tvrze Leoch, který se rychle ztrácel, jak světla ubývalo.

Jamie rozdělal malý oheň a posadil se blízko něj. Déšť se změnil v mrholení a na řasách se mi usazovaly drobné třpytivé kapky. Dívala jsem se upřeně do plamenů.

Také Jamie dlouhou dobu mlčky hleděl do ohně. Konečně se podíval na mě a rukama si objal skrčená kolena.

„Slíbil jsem, že se tě nebudu ptát na věci, o nichž nechceš mluvit. A nebudu to dělat ani teď. Ale něco musím vědět kvůli tvojí i mojí bezpečnosti.“ Odmlčel se a zaváhal.

„Claire, musíš ke mně být upřímná, protože potřebuji znát pravdu. Claire, jsi čarodějnice?“

Otevřela jsem údivem ústa. „Čarodějnice? Ty, ty se mě na to ptáš?“ Myslela jsem, že žertuje. Ale nežertoval.

Vzal mě za ramena a pevně je stiskl. Upřeně mi hleděl do očí, jako by v nich hledal odpověď.

„Musíš se na to ptát, Claire! A ty mi to musíš říci!“

„A kdybych byla?“ procedila jsem skrze zaťaté zuby. „Kdyby sis myslel, že jsem čarodějnice, přišel bys pro mě?“

„Šel bych s tebou i na hranici!“ vykřikl vášnivě. „A také do pekel, kdybych musel. Ale pro milosrdenství Boží, řekni mi pravdu!“

Vytrhla jsem se z jeho sevření a rozběhla přes mýtinu. Ne daleko, jen k nejbližším stromům. Chytila jsem se jednoho z nich, objala ho a zaryla prsty do tvrdé kůry. Přitiskla jsem tvář ke kmeni a hystericky se rozesmála.

Jamie byl v obličejí křídově bílý a vypadal jako v šoku. Jen mlhavě jsem si uvědomila, že můj smích zní jako nepříjemné kdákání. Ze všech sil jsem se pokusila ovládnout a podařilo se. Přestala jsem se křečovitě smát a dívala se na něho.

„Ano,“ řekla jsem a musela se odvrátit, abych se opět nezačala smát. „Ano, jsem čarodějnice! Pro tebe být musím. Nikdy jsem neměla neštovice a mohu projít místností plnou nemocných a umírajících lidí a nedostanu je. Také nemohu dostat cholery nebo spálu nebo jiné smrtelné nemoci. A ty si musíš myslet, že je to nějaké kouzlo, protože jsi nikdy neslyšel o vakcínách. A neexistuje způsob, jak to mohu vysvětlit.“

„Znám věci...“ přestala jsem, těžce oddychujíc a snažíc se ovládnout. „Vím o Johnu Randallovi, protože mi o něm vyprávěli. Vím, kdy se narodil a kdy zemřel. Vím to, protože mi to řekl Frank. Věděl o Randallovi hodně, protože on... on... och, Bože!“ Udělalo se mi špatně, točila se mi hlava a já raději zavřela oči.

„A Colum... myslí si, že jsem čarodějnice, protože vím, že Hamish není jeho vlastní syn. Víím..., že on sám nemůže zplodit dítě. A myslí si také, že vím, kdo je skutečným otcem Hamishe... Myslela jsem, že ty, ale tak to není...“ Hovořila jsem stále rychleji a snažila se překonat závrat', která se mě zmocňovala.

„Všechno, co jsem ti kdy o sobě řekla, je pravda,“ pokračovala jsem a kývala přitom hlavou, jako bych ujišťovala sama sebe. „Všechno, nemám tu nikoho, nemám žádnou historii, protože...“

Víš, kdy jsem se narodila?“ zeptala jsem se a vzhlédla. Věděla jsem, že vypadám jako divoženka, s rozčuchanými vlasy a vytřeštěnými očima, ale bylo mi to jedno. „Dvacátého října devatenáct set osmnáct. Slyšíš mě?“ Dožadovala jsem se odpovědi, protože Jamie stál nepohnutě a mrkal očima, jako by ani nevnímal, co říkám. „Řekla jsem devatenáct set osmnáct! O dvě stě let později. Slyšíš?“

Křičela jsem jako pominutá a on pomalu přikývl.

„Slyším,“ řekl klidně.

„Ano, slyšíš!“ vybuchla jsem. „A myslíš si, že jsem úplný blázen. Je to tak? Přiznej to! Přesně to si myslíš!“ Musíš si to myslet, protože si to neumíš jinak vysvětlit. *Nemůžeš* mi věřit, ani se neodvažuješ. Ach, Jamie... Myslela jsem, že omdlím. Celou tu dobu jsem tajila pravdu v domnění, že ji nemohu nikdy nikomu říci a teď jsem si uvědomila, že mohu. Mohu ji říci Jamiemu, svému milovanému muži, kterému věřím víc než ostatním. Jenže mi nebude – *nemůže* věřit.

„Byly to kameny – na kouzelném kopci. Stojící kameny. Merlinovy kameny. Tak jsem se sem dostala.“ Lapala jsem po dechu, vzlykala a ztrácela souvislost. „Byla jednou jedna..., ale je to dvě stě let. Také legendy a příběhy mluví o dvou stoletích... Ale v těch příbězích se lidé vracejí zpátky do svých časů. A já se nemohu vrátit zpátky.“ Otočila jsem se a silně se třásla. Klesla jsem na kámen, svésila ramena a položila hlavu do dlaní. V lese panovalo naprosté ticho. Bude trvat ještě dlouho, než se rozezpívají noční ptáci, začnou štěbetat a pokřikovat na sebe navzájem.

Konečně jsem vzhlédla. Myslela jsem, že mě jednoduše opustil a ponechal mému osudu. Ale stále tu byl, seděl s rukama opřenými o kolena a hlavou skloněnou v zamyšlení.

Dlouhé vlasy mu ve světle ohně zářily jako měděné dráty a byly zježené jako psí srst. Báł se o mě.

„Jamie,“ hlesla jsem a cítila se beznadějně opuštěná. „Ach, Jamie.“

Schoulila jsem se do klubíčka a čekala. Dlouho se nic nedělo a mně se chtělo plakat bolestí.

Jeho ruce spočinuly na mých ramenech. Skrže slzy jsem viděla jeho tvář. Vypadala stejně jako v boji, rozhodná a klidná.

„Věřím ti,“ řekl pevně. „Nerozumím tomu ještě úplně – ne teď – ale věřím ti. Claire, věřím ti! Poslouchej! Mezi námi existuje jen pravda a cokoli mi řekneš, budu považovat za pravdu. Budu tomu věřit.“ Jemně mnou zatřásl.

„Nezáleží na tom, co to bude. Už jsi mi toho řekla dost. Alespoň pro tuto chvíli. Buď stále *mo duinne*. Polož si hlavu a odpočívej. Zbytek mi řekneš později. A já ti budu věřit.“

Stále jsem vzlykala a nechápala tak úplně, co mi říká. Pokusila jsem se vstát a vzdálit se, ale on mě pevně uchopil a držel v objetí. Položil mou hlavu na svůj pléd a znovu a znovu opakoval. „Věřím ti.“

Konečně jsem překonala slabost a poněkud se zklidnila. Vzhlédla jsem k němu a řekla, „Ale ty mi *nemůžeš* věřit.“

Usmál se na mě. Ústa se mu slabě chvěla, ale usmíval se.

„Nebudeš mi říkat, co mám dělat, Sassenachová.“ Na chvíli se odmlčel. „Kolik je ti vlastně let?“ zeptal se zvědavě. „Nikdy jsem si nemyslel, že se tě na to budu ptát.“

Ta otázka mi připadala nesmyslná a musela jsem chvíli přemýšlet.

„Je mi dvacet sedm nebo možná dvacet osm,“ dodala jsem. To ho poněkud rozhodilo. Sedmadvacetileté ženy byly v jeho době považovány za dámy středního věku.

„Ach,“ řekl a zhluboka se nadechl. „Myslel jsem, že jsi tak stará jako já – nebo mladší.“

Chvíli se nehýbal. Pak se na mě podíval a krátce se usmál. „Všechno nejlepší k narozeninám, Sassenachová,“ řekl.

Zůstala jsem hloupě civět a nevěděla, co si mám myslet. „Cože?“ vykoktala jsem konečně.

„Řekl jsem ‚všechno nejlepší k narozeninám‘. Dnes je dvacátého října.“

„Ano?“ opáčila jsem mdle. „To jsem nevěděla.“ Znovu jsem se roztrásla zimou, šokem a vysílením z mého vzrušeného proslovu. Přitáhl mě k sobě a jemně mě hladil svými velkýma rukama po vlasech. Začala jsem znovu plakat, ale tentokrát úlevou. Zdálo se

logické, že když zná můj skutečný věk a přesto mě stále chce, je všechno v pořádku.

Jamie mě zvedl, vzal opatrně do náruče a nesl k ohni, kam položil také koňské sedlo. Posadil se, opřel se pohodlně o sedlo a stále mě pevně držel.

Po delší době promluvil.

„Dobrá. Vyprávěj.“

Řekla jsem mu všechno. Váhavě, ale souvisle. Byla jsem otupělá únavou, ale spokojená, jako králík, který se ukryl před liškou v bezpečném doupěti. Nebylo tu sice žádné bezpečné doupě, ale zato klid a pohoda. A řekla jsem mu také o Frankovi.

„Frank,“ pronesl rozpačitě. „Takže on není mrtvý.“

„Ještě se *nenarodil*.“ Pocítila jsem další nával hysterie, ale dokázala jsem se ovládnout. „Ani já ne.“

Jemně mě poklepal na záda a zamumlal cosi v galštině.

„Když jsem tě tehdy nechal samotnou v lesíku...,“ řekl náhle. „Chtěla ses vrátit zpátky. Zpátky ke kamenům. A... k Frankovi. Proto jsi odešla.“

„Ano.“

„A já tě za to zbil.“ Jeho hlas zněl měkce a lítostivě.

„Nemohl jsi to vědět. A já ti to nemohla říci.“ Začala jsem být velmi ospalá.

„Ne, nemohla.“ Zabalil mě opatrně do deky. „Teď se vyspi, *mo duinne*. Nikdo ti neublíží, jsem tady.“

Stočila jsem se v jeho náruči a nechala svou unavenou mysl odpočívat. Ještě, než jsem usnula, zeptala jsem se: „Opravdu mi věříš, Jamie?“

Vzdychl a usmál se na mě poněkud hořce.

„Jo, věřím ti, Sassenachová. I když by pro mě bylo jednodušší, kdybys byla jen čarodějnice.“

Spala jsem jako zabitá a probudila se po úsvitu s příšerným bolením hlavy a ztuhlými svaly. Jamie měl několik hrstí ovsu v malém sáčku

a přinutil mě sníst kaši z ovsa smíchaného se studenou vodou. Lepila se mi v krku, ale spolykala jsem ji.

Byl ke mně velmi ohleduplný a něžný, ale mluvil velmi málo. Po snídani rychle sbalil věci a osedlal Donase.

Ochromená hrůzou z nedávných událostí, nedokázala jsem se ani zeptat, kam jedeme. Seděla jsem za Jamiem a spokojeně opírala tvář o jeho široká záda. Vnímala jsem houpavý pohyb koně, jenž mě přiváděl do mírného tranzu. Jeli jsme směrem dolů chladnou ranní mlhou k jezeru Loch Madoch. Divoké kachny vyplouvaly z hustého rákosí v houfech i jednotlivě, kvákaly a volaly na své ještě spící druhy. Nad námi přeletělo hejno hus ve spořádaném šiku.

Šedá mlha se zvedla kolem poledne a mdlé slunce zalilo louky, porostlé žlutým janovcem. Asi míli za jezerem jsme přijeli na úzkou cestu a zamířili na severovýchod. Cesta nás opět vedla nahoru do nízkých zalesněných kopců, plných rozeklaných žulových skal a kamenů. Potkali jsme několik pocestných a okamžitě zajeli do křoví, když jsme zaslechli dupot koňských kopyt. Kolem nás se rozkládal borový les. S rozkoší jsem vdechovala pryskyřicí vonící vzduch, jenž se k večeru zase ochladil. Na noc jsme zastavili na malém palouku nedaleko pěšiny. Ustlali jsme si na měkkém jehličí a přikryli se dekami. Tiskli jsme se k sobě, abychom se zahřáli.

Jamie mě uprostřed noci probudil a miloval se se mnou, pomalu, něžně a beze slova. Pozorovala jsem hvězdy skrze černé větvení nad hlavou a znovu usnula zahřívána Jamieho tělem.

Ráno vypadal Jamie veselejší nebo alespoň klidnější, jako by učinil nějaké důležité rozhodnutí. Slíbil mi k večeri horký čaj, což jsem v našich bojových podmínkách považovala za přepych. Ospale jsem za ním doklopýtala na pěšinu a čistila si sukni od jehličí a malých pavoučků. Úzká pěšina se ráno ukázala být jen spoře vyšlapanou stezkou a klikatila se mezi skalami.

Ani jsem příliš nevnímala okolí a zasněně si vychutnávala teplé sluneční paprsky, ale náhle mi do očí padl známý obrys skály a vytrhl mě z apatie. Věděla jsem, kde jsme. A proč.

„Jamie!“

Okamžitě se otočil.

„Tys to nevěděla?“ zeptal se zvědavě.

„To, že jedeme sem? Ne, jistěže ne.“ Dělal se mi mdlo. Kopec Craigh na Dun byl vzdálený necelou jednu míli. Poznala jsem neomylně jeho nahněný tvar i v řídké ranní mlze.

Těžce jsem polkla. Téměř šest měsíců jsem se pokoušela dostat na tohle místo. Teď, když jsem tu konečně stála, přála jsem si být někde jinde. Stojící kameny na vrcholu byly viditelné i odtud a vypadaly dost zlověstně.

Těsně pod vrcholem se Donasův krok zpomalil a znejistěl. Sesedli jsme, uvázali ho k zakrslé borovici a pokračovali dál pěšky.

Supěla jsem a potila se, až jsme se konečně dostali k velké žulové skále. Jamie nejevil žádné známky námahy, jen na krku mu naskočila rudá skvrna. Bylo tu naprosté ticho, jen mírný vítr se proháněl mezi skalami. Na kraji skalního útesu seděly vlaštovky a prudce vzlétaly, když zahlédly nějaký hmyz. Řítily se dolů s roztaženými křídly jako vojenské bombardéry.

Jamie mi podal ruku a pomohl mi vystoupat až nahoru. Nepouštěl ji a přitiskl mě k sobě. Pozorně si mě zblízka prohlížel, snad aby si zapamatoval rysy mého obličeje.

„Proč...?“ Spustila jsem udýchaně.

„Je to tvé místo,“ řekl chladně. „Nebo ne?“

„Ano.“ Zírala jsem jako v hypnóze na kamenný kruh. „Vypadá pořád stejně.“

Jamie mě následoval do kruhu. Vzal mě za paži a vykročil pevně k rozeklanému kameni.

„Je to on?“ zeptal se.

„Ano.“ Snažila jsem se odtáhnout. „Opatrně! Nechod' příliš blízko k němu!“ Podíval se na mě, potom na kámen a tvářil se pochybovačně. Také já jsem začala pochybovat o pravdivosti mého příběhu.

„Já, já, nevím o tom nic. Možná... to funguje jen v určité roční době. Bylo to kolem Beltane, když se mi to stalo.“

Jamie se podíval přes rameno do slunce. Stálo ve středu oblohy, poněkud zakryté řídkým mrakem.

„Teď je skoro Samhain,“ řekl. „Halloween. To je vhodný čas, ne?“ Mimoděk se zachvěl. „Když jsi... prošla skrz, cos dělala?“

Snažila jsem se rozpomenout. Cítila jsem mrazivý chlad a strčila ruce do podpaží.

„Chodila jsem kolem kruhu a prohlížela si ho. Jen tak, bezcílně. A pak jsem přišla k rozeklanému kameni a slyšela bzukot. Jako včely...“

Stále to znělo jako bzučení včel. Uskočila jsem zpátky, jako bych před sebou uviděla strašidlo.

„Je to pořád tady!“ vykřikla jsem zděšeně a vrhla se Jamiemu kolem krku. Ale ten mě od sebe odstrčil a otočil mě tváří ke kameni.

„Co pak?“ Vítr mi nepříjemně zněl v uších, ale jeho hlas byl ještě ostřejší.

„Položila jsem ruku na kámen.“

„Udělej to.“ Postrčil mě blíž, a když jsem se nehýbala, chytil mě za zápěstí a položil mi ruku na skvrnitý povrch.

Chaos se zvětšoval a pohlcoval mě.

Slunce mi vířilo před očima a křik v mých uších zvolna dozníval. Ozýval se jiný neodbytný zvuk. To mě volal Jamie.

Bylo mi tak bídne, že jsem se nedokázala posadit, ani otevřít oči. Mávla jsem jen ochable rukou, abych ho ujistila, že jsem naživu.

„Jsem v pořádku,“ zašeptala jsem konečně.

„Opravdu? Ach, Bože, Claire!“ Přivinul mě na prsa a pevně sevřel. „Ježíš, Claire. Myslel jsem, že jsi mrtvá. Ty... začala jsi... odcházet, někam. Měla jsi tak hrozivý výraz ve tváři, jako by ses bála smrti. Já, odtáhl jsem tě od kamene a zastavil tě. Neměl jsem to po tobě chtít. Promiň, děvče.“

Už jsem měla oči otevřené a viděla jeho obličej, jak se nade mnou sklání, zděšený hrůzou.

„To je v pořádku.“ Stále pro mě bylo velmi obtížné mluvit a cítila jsem se naprosto dezorientovaná, ale pomalu jsem se uklidňovala. Pokusila jsem se usmát, ale nepohnula ústy.

„Alespoň... víme,... že to funguje.“

„Ach, Bože. Jo funguje.“ Podíval se nenávislně na kámen.

Vytáhl malý šátek a namočil ho v louži s dešťovou vodou. Omýval mi tváře a stále se tiše omlouval. Konečně jsem se dokázala posadit.

„Tys mi nevěřil, že?“ zeptala jsem se vyčítavě. „Ale je to pravda.“

„Jo, je to pravda.“ Přisedl si ke mně a několik minut zíral na kámen. Otírala jsem si mokrým šátkem obličej a pořád mi bylo na omdlení. Náhle vyskočil na nohy, vykročil ke kameni a udeřil do něho.

Nic zvláštního se nestalo. Chvilí nehnutě stál a pak se vrátil ke mně.

„Možná to účinkuje jen na ženy,“ řekla jsem zmateně. „V legendách se to většinou stává ženám. Nebo to účinkuje pouze na mě.“

„Hm, já to asi nejsem,“ poznamenal zamyšleně. „Ještě se přesvědčím.“

„Jamie! Buď opatrný!“ vykřikla jsem. Opět vykročil ke kameni a položil na něj dlaň. Pak vlezl do štěrbin a zase vylezl, ale opět se nic nedělo. Já jsem se otřásla při vzpomínce na čerstvý zážitek, který hraničil s šílenstvím.

A ještě něco. Když jsem se začala propadat do chaosu, myslela jsem na Franka. A *cítla* jsem ho, byla jsem si jistá. Někde v prázdnotě jsem viděla malé světlo a v něm Frankovu postavu. Věděla jsem ale, že existuje i jiné světlo. Byl to Jamie, jenž teď seděl vedle mě, upřeně pozoroval kámen a tváře měl zalité potem, přestože bylo docela chladno.

Konečně se na mě otočil a uchopil mě za obě ruce. Přiložil si je ke rtům a obřadně políbil.

„Má drahá,“ řekl měkce. „Moje Claire. Už není třeba čekat. Musíme se rozejít.“

Rty jsem měla tak ztuhlé, že jsem nedokázala promluvit, ale výraz mé tváře musel být jako vždy čitelný.

„Claire,“ pokračoval naléhavým hlasem, „na té druhé straně, je to tvoje doba? Je tam tvůj domov, věci, na něž jsi zvyklá... a Frank?“

„Ano,“ hlesla jsem. „Je tam Frank.“

Jamie mě vzal za ramena, postavil na nohy a jemně mnou zatřásl.

„Tady to pro tebe není, nic tu pro tebe není na téhle straně, děvče! Jen nebezpečí a násilí. Jdi!“ postrčil mě dopředu a otočil tvář ke kameni. Ohlédla jsem se a chytila ho za ruce.

„Opravdu tu pro mě nic není, Jamie?“ Dívala jsem se na něho a nedovolila, aby uhnul pohledem.

Opatrně se vyvlékl z mého stisku, neodpověděl a ustoupil zpátky. Vypadal teď jako postava z jiných časů na romantickém pozadí zamlžených kopců. Připomínal figuru z obrazů zapomenutých míst a dějů dávno minulých.

Dívala jsem se mu do očí plných bolesti a touhy a on opět ožil. Byl zase skutečný, hmatatelný, můj milenec, manžel, muž.

Z mé tváře musel vyčíst muka, která jsem prožívala, zaváhal, pak se otočil a ukázal směrem k východu. „Vidíš ten domek za dubovým hájem? Asi v poloviční vzdálenosti.“

Pohlédla jsem na dubový háj a za ním jsem uviděla polorozpadlou venkovskou chalupu, úplně opuštěnou v kopcích.

„Půjdu dolů do toho domu a zůstanu tam do večera. Abych věděl, že jsi v bezpečí.“ Díval se na mě, ale nedotkl se mě. Zavřel oči, jako by pohled na mě nemohl dál snést.

„Sbohem,“ řekl a odcházel.

Dívala jsem se otupěle za ním a pak si vzpomněla. Musela jsem mu ještě něco říci. Zavolala jsem na něho.

„Jamie!“

Zastavil se a chvíli nehnutě stál. Tvář měl křídově bílou a napjatou a ústa bezkrevná.

„Jo?“

„Je tu něco, myslím. Musím ti něco říci než... než odejdeš.“

Zavřel na chvíli oči a zapotácel se. Ale možná jen vítr načechral jeho kilt.

„Není třeba,“ řekl. „Ne, jdi, děvče! Neměla bys otálet. Jdi!“ Otočil se, ale já ho chytila za rukáv.

„Jamie, poslouchej mě! Musíš!“ Potřásl bezmocně hlavou a zvedl ruku, jako by mě chtěl od sebe odstrčit.

„Claire... ne. Nemohu!“ Jeho oči byly vlhké a zoufale smutné.

„Týká se to povstání,“ řekla jsem naléhavě a třásla jeho paží. „Jamie, poslouchej. Princ Charlie – jeho vojsko. Colum má pravdu! Slyšíš mě, Jamie? Colum má pravdu, ne Dougal.“

„Hm? Co tím myslíš, děvče?“ Už jsem si získala jeho pozornost. Utřel si rukávem oči, které teď byly jasné a soustředěné.

„Princ Charlie. Bude povstání, Dougal se v tomto případě nemýlí. Ale neúspěšné. Charlieho armáda bude statečně bojovat, ale bude poražena. U Cullodenu. Tam to všechno skončí. Klany...“ V duchu se mi vybavily žulové kameny roztroušené po poli, na každém jméno klanu a muže, jenž pod ním ležel. Nadechla jsem se a stiskla Jamiemu ruku. Byla studená jako ruka nebožtíka. Zachvěla jsem se a zavřela oči, abych se lépe soustředila na to, co říkám.

„Obyvatelé vysočiny – všechny klany podporující Charlieho – budou poraženi. U Cullodenu padnou stovky a stovky mužů a ti, kteří

přežijí, budou pronásledováni a vražděni. Klany budou rozprášeny... a už se nevzchopí. Ani v tvé době – ani v mé.“

Otevřela jsem oči a spatřila, jak na mě nepřítomně zírá.

„Jamie, drž se zpátky,“ prosila jsem ho. „Drž své lidi zpátky... Jamie, jestli...“ Hlas se mi zlomil. Chtěla jsem říci: „Jamie, jestli mě miluješ.“ Ale nemohla jsem. Ztrácela jsem ho navždy, a pokud jsem o svém hlubokém citu nemluvila předtím, nemohu to udělat ani teď.

„Nejezdi do Francie,“ pokračovala jsem už klidněji. „Odjed' do Ameriky, do Španělska nebo do Itálie. Ale kvůli lidem, kteří tě milují, nepřibližuj se na bojiště Cullodenu.“

Stále na mě zíral a já nevěděla, jestli mě vůbec vnímá.

„Jamie? Slyšíš mě? Rozumíš mi?“

Po chvíli váhání přikývl.

„Jo,“ řekl tiše. Tak tiše, že jsem ho sotva slyšela v poryvech větru. „Jo, slyším.“

„Běž a Bůh at' tě provází... *mo duinne*.“

Ustoupil a vydal se dolů po svahu. Trochu se potácel a chytal se keřů a větví stromů, aby neupadl. Neohlédl se. Sledovala jsem ho až do chvíle, kdy zmizel v dubovém háji. Kráčel pomalu jako zraněný muž, jenž ví, že musí jít, přestože z něj pomalu vyprchává život.

Roztřásla se mi kolena. Pomalu jsem se sklonila k žulovému balvanu a posadila se. Zkřížila jsem nohy pod sebe a pozorovala neúnavné vlašťovky. Dole pod kopcem jsem viděla střechu chatrče, která pro mě teď znamenala minulost. Za mnou se tyčil rozeklaný kámen a moje budoucnost.

Seděla jsem nepohnutě celé odpoledne. Snažila jsem se potlačit emoce a uvažovat rozumně. Jamie měl jistě pravdu, když mi radil, abych se vrátila zpátky, domů, do bezpečí, k Frankovi. K těm drobným vymoženostem života, které jsem tak postrádala poslední dobou, jako horká koupel a voda tekoucí z kohoutku. Stejně jako profesionální lékařskou péči a pohodlné cestování.

Přestože jsem si musela připustit spoustu nepříjemností včetně neustálého nebezpečí, které mi na tomto místě hrozilo, musela jsem také přiznat, že se mi zdejší pobyt docela líbí. Cestování bylo sice nepohodlné, ale krajina kolem neporušená a vylidněná, bez hluku, smradlavých automobilů a podobných vymožeností civilizace. Život byl mnohem jednodušší a stejně tak lidé. Neméně inteligentní a daleko

přímější – s několika výjimkami, jakou byl například Columban Campbell MacKenzie, pomyslela jsem si.

Díky strýčkovi Lambovi jsem byla zvyklá žít na různých místech, někdy dokonce mnohem drsnějších a daleko méně vybavených, než bylo tohle. Docela snadno jsem se přizpůsobovala nelehkým podmínkám a opravdu „civilizaci“ nepostrádala. Ale stejně tak jsem se cítila dobře mezi elektrickými kuchyňskými spotřebiči a v koupelně s teplou sprchou. Třásla jsem se v chladném větru a choulila se do sebe.

Racionalita mi v tuhle chvíli příliš nepomáhala. Vrátila jsem se tedy k emocím a měla před sebou nelehký úkol rekonstruovat všechny detaily obou mých manželství – prvního s Frankem a druhého s Jamiem. Jediným výsledkem mého snažení byly slzy, které mi začaly stékat po tvářích, zanechávající po sobě bledé stružky.

Dobrá, když ne rozum a emoce, co třeba povinnost? Dala jsem Frankovi manželský slib a myslela to zcela upřímně. Jamiemu jsem slíbila to samé s vědomím, že ho brzy zradím a slib poruším. A koho z nich zrazuji teď? Seděla jsem tak dlouho, slunce už se sklánělo k západu a vlaštovky se schovaly do svých hnízd.

První hvězdy začaly zářit mezi tmavými větvemi borovic a já došla k závěru, že v mé situaci jsou všechny rozumné důvody k ničemu. Musela jsem se spolehnout na něco jiného, na co, to jsem si nebyla jistá. Chvíli jsem odpočívala a pak se vydala jiným směrem. Krok a další krok a další a než jsem si to stačila uvědomit, byla jsem v polovině svahu. Klouzala jsem a padala přes kameny, chytala se keřů a větví.

Když jsem došla k chatrči, byla jsem udýchaná a strachy bez sebe. Bála jsem se, že Jamie už odešel. Spatřila jsem Donase, pasoucího se opodál, a oddechla si. Kůň zvedl hlavu a nevraživě si mě prohlížel. Pomalu jsem přistoupila ke dveřím a otevřela je.

Byl ve velké světnici a spal na úzké dubové lavici. Ležel na zádech jako obvykle, ruce zkřížené na prsou a ústa pootevřená. Poslední paprsky zapadajícího slunce dopadaly oknem do místnosti a ozařovaly jeho tvář, která vypadala jako kovová maska. Na zlatavé kůži obličej mu zůstaly světlé stopy od slz a strniště vousů na bradě se měděně lesklo.

Zastavila jsem se a chvíli si ho prohlížela zachvácena neskonalou něžností. Tiše, jak jsem jen mohla, lehla jsem si vedle něj na úzkou lavici a přitiskla se k němu. Otočil se ke mně ve spánku, což často dělával, a hlavu mi zabořil do vlasů. Pak ucítil šimrání a vůni mých vlasů a trhl sebou. Uvědomil si moji přítomnost, prudce se pohnul a oba jsme skončili na zemi. Jamie dopadl na mě.

Už jsem neměla žádné pochybnosti o jeho fyzické existenci. Strčila jsem mu kolenem do břicha a zabrblala.

„Uhni! Nemohu dýchat!“

Místo toho mě sevřel ještě pevněji a začal mě vřele líbat. Už mi nevadil nedostatek kyslíku a věnovala jsem se jiným, příjemnějším věcem.

Leželi jsme u sebe dlouhou dobu a nepromluvili. Konečně mi zamumlal do vlasů: „Proč?“

Políbila jsem ho na tvář. Byla mokrá a slaná. Slyšela jsem, jak mu bije srdce a nepřála si nic jiného než tak zůstat navždy. Nepohnutě ležet, nemilovat se, jen dýchat stejný vzduch.

„Musela jsem,“ řekla jsem a rozpačitě se usmála. „Ani nevíš, jak blízko to všechno bylo a horká koupel skoro vyhrála.“ Rozplakala jsem se, celá roztřesená ze svého velkého životního rozhodnutí. Pocítila jsem štěstí, že opět držím v náručí milovaného muže a zároveň lítost, že jiného muže tím rozhodnutím navždy ztrácím.

Jamie mě pevně svíral, jako by mě chtěl od všeho ochránit, od nebezpečí, které představoval kamenný kruh. Už jsem neměla žádné slzy a ležela naprosto vyčerpaná s hlavou na jeho široké hrudi. Kolem panovala černočerná tma a on mě stále držel a konejšivě cosi mumlal, jako bych byla malé dítě, které se bojí noci.

Po nekonečně dlouhé době vstal, zvedl mě ze země a posadil se na lavici. Držel mě v klíně a houpal. Dveře chatrče byly otevřené a my viděli bezpočet hvězd, zářících nad údolím.

„Víš,“ zeptala jsem se ospale, „že trvá tisíce a tisíce let, než nás světlo hvězd dostihne? Některé z nich už mohou být dávno vyhaslé, ale jejich světlo stále září.“

„Opravdu?“ podivil se a pohladil mě po zádech. „To jsem nevěděl.“

Usnula jsem s hlavou na jeho rameni, ale probudila se, když mě opatrně pokládal na podlahu, kam předtím rozložil deky. Lehl si vedle mě a přitáhl mě k sobě.

„Spi, děvče,“ zašeptal. „Ráno tě odvezu domů.“

Vstali jsme ještě před úsvitem a když slunce vyšlo, už jsme byli na cestě a opouštěli Craigh na Dun.

„Kam jedeme, Jamie?“ zeptala jsem se radostně. Těšila jsem se na budoucnost a přestala myslet na to, že jsem ztratila poslední možnost vrátit se k muži, jenž mě – snad – kdysi miloval.

Jamie přitáhl uzdu, zastavil koně a podíval se přes rameno. Zlověstný kruh stojících kamenů byl odtud dobře vidět, stejně jako kopce za námi, pokryté skalami a obrostlé keři a vřesem. Rozpadlá malá chatrč vypadala jako jeden z malých žulových kamenů roztroušených po svahu.

„Přál bych si, abych se s ním mohl změřit v boji,“ řekl Jamie náhle, dívaje se na mě. Jeho modré oči byly nezvykle vážné.

Usmála jsem se a pohladila ho.

„To nebyl tvůj boj, ale můj,“ řekla jsem zamyšleně.

„Jo, ale tohle jsem nemyslel. Kdybych s ním bojoval, muž proti muži, a vyhrál, necítila bys žádnou bolest nad jeho ztrátou.“ Na okamžik zaváhal. „Kdyby...“

„Neexistují žádná kdyby,“ řekla jsem rozhodně. „To bylo včera a dnes je dnes.“

„Díky Bohu,“ řekl s úlevou. „A Bůh ti pomohl. I když nikdy nepochopím, proč.“

Objala jsem ho kolem pasu a pevně držela, když kůň klouzal po strmém svahu.

„Protože,“ řekla jsem, „já náramně dobře vím, že nemohu žít bez tebe, Jamie Frasere. A kam mě to vlastně vezeš?“

Jamie se zavrtěl v sedle a podíval se do dálky před sebe.

„Modlil jsem se celou dobu nahoře na kopci,“ řekl tiše. „Ne, abys zůstala, nemyslel jsem, že by se to mohlo stát. Modlil jsem se, abych byl dost silný a dokázal tě poslat zpátky.“ Potřásl hlavou a stále zasněně hleděl do dálky.

„Říkal jsem, Pane, nikdy předtím jsem neměl odvahu, ať ji mám teď. Dej, ať jsem statečný a neklesnu na kolena a nebudu prosit, aby zůstala.“ Otočil se a usmál se na mě.

„Nejtěžší věc v mém životě, Sassenachová.“ Poposedl v sedle a přitáhl koni uzdu. Na východě se jasnilo a ranní slunce všechno kolem zlatilo. Krajinu, hřbet koně i Jamieho šťastnou tvář.

Zhluboka se nadechl a kývl směrem k vřesovišti mezi dvěma vzdálenými skalami.

„A teď musím udělat další obtížnou věc.“ Slabě kopl koně do slabin a mlaskl jazykem. „Jedeme domů, Sassenachová. Do Lallybrochu.“

Část pátá

Lallybroch

26

Zemanův návrat

Zpočátku jsme byli tak šťastní, že jsme zase spolu a daleko od Leochu, že jsme ani nemluvili. Přes planiny porostlé vřesovišti nás Donas nesl bezpečně. Já seděla pohodlně v sedle, rukama objímala Jamieho kolem pasu a radovala se ze slunečních paprsků, které nás hřály do zad a na krku. Ať už nás čekají jakékoli problémy – a já věděla, že jich nebude málo – byli jsme opět spolu. Navždy. A to mi stačilo.

První návaly štěstí pomalu přecházely v pocit přátelství a my opět začali hovořit. Nejdříve o krajině, kterou jsme projížděli. Pak, velmi opatrně, o mně, a odkud jsem přišla. Jamie byl fascinován mým popisem moderní doby, ačkoli jsem přesvědčená, že mu většina z toho zněla jako pohádka. Nejvíc se mu líbilo vyprávění o automobilech, tancích a letadlech a chtěl, abych to neustále opakovala, jak nejpodrobněji můžu. S tichým vzájemným souhlasem jsme se vyvarovali jakýchkoli zmínek o Frankovi.

Když jsme vyčerpali téma krajiny, stočila se naše konverzace na současnost. Columa, tvrz, a lov na jelena s vévodou.

„Je to docela fajn chlap,“ poznamenal Jamie. Cesta se stávala stále neschůdnější a Jamie sesedl z koně a šel vedle pěšky.

„Myslela jsem si to,“ souhlasila jsem. „Ale...“

„Vím, že je těžké mu věřit v tak složité době,“ řekl. „Ale docela jsme si spolu rozuměli. Sedávali jsme společně u ohně každý večer a klábosili. Je chytřejší, než by se na první pohled zdálo a myslím, že ze sebe dělá tak trochu blázna. Ale hodně přemýšlí.“

„Hm. To bych neřekla. Řekl jsi..., řekl mu to?“

Pokřčil rameny. „Něco málo. Znal mé jméno. Pamatoval si ho od doby, kdy byl na tvrzi.“

Zasmála jsem se při vzpomínce na Jamieho vyprávění o vévodových námluvách. „Vzpomínali jste na ty staré časy?“

Zašklebil se a odhrnul rozevláté vlasy z obličeje.

„Tak trochu. Zeptal se, jestli mě pořád trápí žaludeční nevolnosti. Snažil jsem se tvářit vážně a odpověděl ne, ale myslím, že jsem se při tom šklebil. On se zasmál a řekl, že mám hezkou ženu.“

Spokojeně jsem se usmála. Napadlo mě, že vévoda už pro nás v tuto chvíli není tak důležitý. Nicméně by mohl být někdy užitečný.

„Řekl jsem mu něco málo,“ pokračoval Jamie. „O tom, že jsem psanec, stojím mimo zákon, ale nejsem vinen, ačkoli mám pramalou šanci to dokázat. Vévoda projevil účast, ale byl jsem opatrný a neřekl jsem všechno – třeba, že je na moji hlavu vypsána odměna. Nevěděl jsem, jestli mu můžu věřit a pak... pak se přihnal Starý Alec do tábora jako vichřice a také Murtagh a já odjel s nimi.“

„Kde je Murtagh?“ zeptala jsem se zvědavě. „Vrátil se na Leoch?“ Doufala jsem, že ten malý šlachovitý mužiček nepadl do rukou rozběsněných obyvatel Cranesmuiru.

„Jel se mnou, ale jeho kůň Donasovi nestačil. Jo, Donas je chlapík, *mo buidheag*.“ Poplácal lesklý koňský krk, Donas zafrkal a pohodil hřívou. Jamie na mě pohlédl a usmál se.

„O Murtagha se neboj. Ten šibal se o sebe umí postarat.“

„Šibal? Murtagh?“ To označení se mi zdálo naprosto nepříhodné. „Nikdy jsem ho neviděla se usmát. Ty ano?“

„Jo, jistě. Nejméně dvakrát.“

„A jak dlouho ho znáš?“

„Dvacet tři let. Je to můj kmotr.“

„Ach, tak. Hm, to mnohé vysvětluje. Myslela jsem, že mu na mně nezáleží.“

Jamie mě poklepal po noze. „Samozřejmě ano. Má tě rád.“

„Beru tě za slovo.“

Když jsme probírali nedávné události, musela jsem se zeptat na něco, co mi vrtalo hlavou.

„Jamie?“

„Jo?“

„Geilis Duncanová. Oni ji... oni ji opravdu upálí?“

Zamračil se a neochotně přikývl.

„Myslím, že ano. Ale až se to dítě narodí. To ti leží na srdci?“

„Ano, Jamie. A také tohle. Podívej.“ Snažila jsem se vytáhnout objemný rukáv, ale to se nepovedlo. Tak jsem si rozepla blůzku a odhrnula si rameno, kde jsem měla jizvu po očkování.

„Dobrý Bože,“ vypravil ze sebe. To už jsem mu vysvětlovala, oč se jedná. „Takže ona... ona je také z tvé doby?“

Bezmocně jsem pokrčila rameny. „Nevím. Mohu říci jedině to, že se pravděpodobně narodila po roce 1920, kdy se začalo s plošným očkováním.“ Otočila jsem se zpátky, ale nízko visící černé mraky už zakrývaly výhled na Leoch i Cranesmuir. „Myslím, že se to nikdy nedozvím.“

Jamie chytil Donase za uzdu a odváděl ho stranou do borového hájku na břehu malého potoka. Vzal mě kolem pasu a pomohl mi z koně.

„Nesmutni pro ni,“ řekl rozhodně. „Je to čarodějnice a vražedkyně. Zabila svého manžela, ne?“

„Ano,“ řekla jsem a otrásla se, když jsem si vzpomněla na skelné oči Arthura Duncana.

„Ale stejně nechápu, proč ho musela zabít,“ řekl. „Měl peníze, dobré postavení. A pochybuji, že ji bil.“

Podrážděně jsem sebou trhla.

„A to je tvá definice dobrého manžela?“

„Ano... je,“ přitakal udiveně. „Co víc mohla chtít?“

„Co víc?“ Poodstoupila jsem od něho, chvíli se na něho nevěřičně dívala, pak se svalila do trávy a hlasitě se rozesmála.

„Co je na tom směšného? Byla to vražda.“ Usmál se a objal mě kolem ramen.

„Jen tak přemýšlím,“ prohodila jsem, „jestli se tvá definice dobrého manžela, který má peníze, postavení a nebije svoji ženu, hodí také na tebe?“

„Hm,“ zamumlal a zašklebil se. „Ale, Sassenachová, já jsem nikdy neřekl, že jsem dobrý manžel. Ani ty ne. Sadista, tak jsi mě nazvala a ještě použila několik dalších výrazů, které nemohu opakovat, protože jsem slušný chlapec. Ale ne dobrý manžel.“

„Dobrá. Pak mi nezbývá nic jiného než tě otrávit kyanidem.“

„Kyanid?“ Zvědavě po mně pokukoval. „Co je to?“

„Prostředek, který zabil Arthura Duncana. Je to zatraceně účinný jed. Docela běžný v mé době, ale ne tady.“ Bezděčně jsem si olízla rty.

„Ochutnala jsem ho na Arthurových ústech a i to málo způsobilo, že mi úplně ztuhly svaly v obličeji. Účinkuje téměř okamžitě, jak jsi sám viděl. Ráda bych věděla – kde ho Geilie vzala. Snad z rozdrčených pecek broskví nebo třešní, i když to muselo být docela pracné.“

„Řekla ti, proč to udělala?“

Vzdychla jsem a podržela se na noze. V tlačnici u jezera jsem ztratila boty a chodidla jsem měla plná mozolů. Nebyla ani zdaleka tak tvrdá jako Jamieho.

„Na to si musíš počkat. Jestli máš něco k jídlu v brašně, přines to a já ti řeknu víc.“

Muž, jenž se k nám přibližoval, byl statný a majetně vypadající. Měl na sobě komfortní seržový kabát se širokým bílým límcem a šosy mu sahaly až ke kolenům.

Cestovali jsme téměř celý týden, spali pod širým nebem, myli se v potoce a docela dobře si žili díky uloveným divokým králíkům, rybám a různým plodům, které jsem sbírala. Naše dieta byla mnohem zdravější než tučná jídla na tvrzi, i když poněkud jednotvárná.

Sledovali jsme muže velmi pozorně. Ten zaváhal, pak změnil směr a vykročil i s koněm k nám.

Jamie, jenž většinu cesty trval na tom, abychom šetřili koně, vypadal po náročné cestě dosti ošuntěle. Kalhoty měl až ke kolenům pokryté prachem, košili potrhanou a bradu a tváře porostlé týdenním strništěm rezavých vousů.

Vlasy mu za poslední měsíc narostly až k ramenům. Většinou upravené a stažené vzadu stužkou, teď vlály kolem jeho obličeje a čouhaly z nich větvičky, stébla a drobné listí. Tvář měl do bronzova opálenou, boty popraskané chůzí a s dýkou a mečem za opaskem vypadal dost divoce.

Já na tom nebyla o nic lépe. Oblečena do Jamieho parádní košile, se zbytky spodničky, bosá a zabalená do uváleného plédu, vypadala jsem

jako vagabund. Ve vlhkém, mlhavém počasí, nedotčené kartáčem či hřebenem, trčely mi vlasy kolem hlavy, jako bych právě vylezla z houští. Během mého pobytu na tvrzi také značně povyroستly a padaly mi do očí, kdykoli zavál vítr.

Odhrnula jsem neposedné prameny z obličeje a s jistou obezřetností pozorovala muže v šedém obleku. Jamie ho viděl také, odvedl koně stranou a zastavil. Čekal, až se muž přiblíží až k nám.

„To je Jock Graham,“ řekl mi. „Z Murch Nardagh.“

Muž se přiblížil na několik yardů, zůstal stát a zkoumavě si nás prohlížel. Oči zarostlé tukem zamrkaly, podezřavě spočinuly na Jamieho zpusťšeném zjevu a vzápětí se rozšířily údivem.

„Lallybroch?“ řekl nevěřícně.

Jamie souhlasně kývl. S neskrývanou pýchou mi položil ruku na stehno a dodal. „Moje paní.“

Jocku Grahamovi poklesla brada a zmateně vykoktal.

„Ach... má... paní.“ Roztřesenou rukou smekl klobouk a uklonil se. „Jedete, hm, domů?“ zeptal se a zíral užasle na mé bosé nohy a lem spodničky umazaný od brusinkové šťávy.

„Jo.“ Jamie se zadíval k průsmyku mezi kopci, kudy se vjíždělo do Broch Tuarach. „Byl jste tam v poslední době, Jocku?“

Graham se konečně podíval na Jamieho. „Ehm? Ano. Jo. Byl jsem tam. Daří se jim dobře. Budou rádi, když vás uvidí, myslím. Fraserovi si vedou dobře.“ Spěšně kopl koně do slabin a vyrazil do údolí.

Dívali jsme se za ním. Po nějaké chvíli se zastavil. Otočil se v sedle, přiložil dlaně k ústům a zavolal. Jeho volání donesl vítr z velké vzdálenosti až k nám.

„Vítejte doma.“

A zmizel za návrším.

Broch Tuarach znamená „věž obrácená na sever.“ Z kopců nad soutěskou se okrouhlá kamenná věž, která dala název celému území, jevila jako hromada kamení, kterých jsme po cestě viděli bezpočet.

Sešli jsme dolů úzkou průrvou mezi dvěma skalami. Potom už byla cesta schůdnější, krajina se mírně svažovala a my procházeli mezi poli,

v nichž se sem tam objevilo malé venkovské stavení. Až jsme se dostali na klikatící se cestu vedoucí k domu.

Byl větší, než jsem očekávala. Hezký, tříposchodový dům z opracovaného bílého kamene s mnoha okny. Z vysoké břidlicové střechy vyrůstalo množství komínů a kolem hlavní budovy se kupily další menší bílé stavby jako kuřata kolem slepice. Na nízkém kopečku za domem stála malá kamenná věž kuželovitého tvaru asi šedesát stop vysoká. Když jsme přijeli blíž, ozval se odněkud velký rámus. A Donas se splášil a začal jančit. V dohledu nebyl žádný podkoní a já přistála tvrdě na prašné zemi. Jamie usoudil, že je třeba nejdříve uvázat koně a nechal mě, abych se o sebe postarala sama.

Než jsem se stačila vyhrabat na nohy, přiběhli ke mně psi, dotírali a vyli. Zmocnila se mě panika, když jsem viděla nejméně dvanáct psů – alespoň se mi to zdálo – s vyceněnými zuby. Vtom Jamie zavolal.

„Brane! Luku! *Sheas!*“

Psi zpozorněli a vypadali nejistě. Vrtěli se a slabě skučeli, až na ně znovu zavolal.

„*Sheas, mo maise!* Stůjte, vy divoši!“ Uposlechli ho a největší pes začal vrtět ocasem.

„Claire, pojď sem a podrž koně. Psi se k němu nesmí přiblížit a jen já na ně platím. Jdi pomalu, neublíží ti.“ Mluvil klidně, aby nevyplašil koně a psy. Já už tak klidná nebyla, ale vykročila jsem obezřetně k němu. Donas trhl hlavou a zakoulel očima, když jsem ho vzala za uzdu. Pevně jsem ji uchopila a sáhla po ohlávce.

Cenil zuby a z tlamy mu tekly sliny, ale já držela pevně. Zírala jsem mu výhružně do velkého žlutého oka.

„Zkus si něco!“ varovala jsem ho. „A skončíš jako maso pro psy. A já nehnu rukou, abych ti pomohla.“

Jamie kráčel pomalu k hloučku psů, jednu ruku sevřenou v pěst. Přestože jsem byla přesvědčená, že je jich nejméně tucet, nakonec byli jen čtyři. Malý hnědý teriér, dva velcí ovčáčtí psi a obrovská černá bestie, která mohla být předlohou psa baskervillského.

Ta obludná bestie natáhla krk, tlustší než můj pas, a přičichla k Jamieho pěstí. Vrtěla dlouhým ocasem, pak pohodila hlavou a radostně se vrhla na svého pána, přičemž ho srazila na zem.

„Odysseus se vrací z Trojské války a je poznán svým věrným psem,“ přiblížila jsem celou situaci Donasovi, jenž chápavě zařehl.

Jamie se rozesmál a začal tahat psy za srst a uši a ti mu šťastně olizovali tvář. Konečně se mu podařilo je setřást, vstal a jeho miláčky se na něho opět vrhli.

„Aha, *někdo* je rád, že mě vidí,“ řekl, zašklebil se a poplácal bestii po hlavě. „To je Luke,“ ukázal na teriéra, „a Elphin a Mars. Jsou to bratři a skvělí ovčáčtí psi. A tohle,“ položil ruku na obrovskou hlavu černé bestie, která slintala blahem, „je Bran.“

„Rozumím,“ řekla jsem a obezřetně se držela zpátky. „Co je to?“

„Lovecký pes.“ Podrbal ho za ušima a začal přednášet:

*„Tak si Fingal vybral své psy,
oči jak trnky a slechy jak listy,
hrud' jako kuň a nohy jak strunky
a ocas i hlava, jak má být.“*

„Jestliže tohle jsou správné parametry, pak máš pravdu,“ řekla jsem, obhlížejíc Brana. „Kdyby měl ocas dále od hlavy, mohl bys na něm jezdit.“

„Zkoušel jsem to, když jsem byl malý – ne na Branovi, ale na jeho dědečkovi Nairnovi.“

Poplácal ještě jednou loveckého psa, napřímil se a pohlédl na dům.

„Odysseus se vrátil domů převlečený za žebráka...“ pokračoval v mé citaci, kterou zřejmě zaslechl. „A teď,“ řekl a zapnul si potrhaný límec košile, „je čas odebrat se za Penelope a jejími dvořany.“

Když jsme došli k dvojitým dveřím, Jamie na chvíli zaváhal.

„Měli bychom zaklepat?“ zeptala jsem se nervózně. Užasle se na mě podíval.

„Je to můj domov,“ řekl a strčil do dveří.

Vedl mě domem a ignoroval udivené pohledy sloužících. Prošli jsme halou do přijímacího salonu, jenž byl patrně chloubou celého domu. Byl tam velký krb s nablýskanou římsou, na níž zářily stříbrné a skleněné poháry v odpoledním slunci. Zprvu jsem si myslela, že tu nikdo není. Pak jsem zahlédla v rohu blízko krbu nějaký pohyb.

Byla menší, než jsem si představovala. Soudíc podle Jamieho, předpokládala bych, že bude vážít a měřit přibližně stejně jako já,

možná více. Ale žena u krbu dosahovala stěží pěti stop. Byla obrácená zády k nám a natahovala se pro něco na polici.

Jamie ztuhl, jakmile ji uviděl.

„Jenny,“ řekl.

Žena se otočila, zvedla obočí černé jako inkoust v mléčně bílé tváři a modré oči se jí rozšířily radostným údivem. Vzápětí se vrhla k bratrovi.

„Jamie!“ Téměř do něho vrazila a vroucně ho objala. On ji chytil kolem ramen a chvíli tak stáli nepohnutě a mlčky. Jenny přitiskla tvář na jeho hrud' a on ji hladil po krku. Na jeho tváři se zračilo takové dojetí a štěstí, že jsem si připadala jako vetřelec.

Jenny se přitiskla ještě blíž k němu a zamumlala cosi v galštině. Jamie se zatvářil zděšeně, chytil ji za paži a odstrčil.

Oba dva si byli velmi podobní. Stejně hluboké modré oči a široké lícní kosti, stejný rovný nos, i když poněkud dlouhý. Ale ona byla tmavá a husté černé kudrnaté vlasy měla vzadu svázané zelenou stužkou.

Byla skutečně krásná, s jemnými pravidelnými rysy a alabastrovou pletí. A byla v pokročilém stupni těhotenství.

Jamie se zuřivě kousal do rtů. „Jenny,“ zašeptal a potřásl hlavou. „Ach, Jenny. *Mo cridh*.“

Její pozornost upoutala malá dětská postavička stojící ve dveřích. Přešla k nim, vzala chlapce za ruku a vedla ho do místnosti. Trochu se styděl, cumlal palec v puse a okukoval nás, schovaný za máminou sukní.

Měl její husté kučeravé vlasy, byl drobnější postavy, ale ve tváři jí podobný nebyl.

„Tohle je náš Jamie,“ řekla, dívajíc se pyšně na chlapce. „A tohle je tvůj strýček Jamie, *mo cridh*. Po něm se jmenuješ.“

„Po mně? Tys ho pojmenovala po mně?“ Jamie vypadal jako zápasník, jenž dostal ránu do žaludku. Ucouvl od sestry s dítětem, vrazil do židle a sesul se do ní, jako by se mu podlomily nohy. Obličej si ukryl do dlaní.

Jeho sestra si teď uvědomila, že je něco v nepořádku. Přistoupila k němu a dotkla se opatrně jeho ramene.

„Jamie? Co je s tebou, drahý? Jsi nemocný?“

Podíval se na ni a já zahlédla v jeho očích slzy.

„Musela jsi to udělat, Jenny? Myslíš, že mě málo trápí to, co se stalo? Musela jsi toho Randallova bastarda pojmenovat po mně, aby mi ho celý život připomínal?“

Bledý obličej Jenny ztratil barvu úplně.

„Randallův bastard?“ hlesla nevěřičně. „Myslíš Johna Randalla? Kapitána rudokabátníků?“

„Jo, kapitána rudokabátníků. Koho jiného bych, proboha, mohl myslet? Jistě si na něho vzpomínáš?“ vyštěkl Jamie s neskrývanou ironií v hlase.

Jenny si zkoumavě bratra prohlížela, obočí mírně zdvižené.

„Přišel jsi o rozum, bratře?“ opáčila. „Nebo jsi cestou příliš pil?“

„Nikdy jsem se neměl vracet,“ zamumlal. Vstal a stále se trochu motal. Jenny ho chytla za rukáv.

„Oprav mě, bratře, jestli se mýlím,“ řekla pomalu. „Ale ty jsi právě řekl, že jsem děvka kapitána Randalla a já se ptám, jaké nesmysly se ti honí v hlavě, že můžeš něco takového říci?“

„Nesmysly, říkáš?“ Jamie se na ni otočil s hořkým úsměvem. „Přál bych si, aby to tak bylo. Raději bych ležel mrtvý v hrobě, než viděl svoji sestru v takovém stavu.“ Vzal ji za rameno a lehce jí zatřásl. „Proč, Jenny, proč? Když se to tenkrát s Randallem stalo, málem mě to zabilo. Ale tohle...“ Spráskl ruce s výrazem naprostého zoufalství a pohlédl na její naběhlé břicho.

Pak zamířil ke dveřím a Jenny jen nevěřičně přihlížela s dítětem schovaným v záhybech její sukně.

„Neměl jsem se vracet! Odcházím.“

„Neuděláš to, Jamie Frasere,“ prohlásila Jenny rozhodně. „Alespoň ne dřív, než mě vyslechneš. Posad' se a já ti řeknu o kapitánu Randallovi, když to chceš vědět.“

„Nechci to vědět. Nechci to poslouchat!“ Otočil se prudce k oknu, dívaje se na dvůr. Stoupla si k němu a znovu se pokusila ho oslovit. „Jamie...“ Ale on ji zuřivě odstrčil.

„Ne! Nemluv na mě! Řekl jsem, že to nechci slyšet!“

„Ach, tak je to?“ Jamie stál u okna s nohama rozkročenýma, ruce položené na římse, otočený k sestře zády. Ta se kousala do rtů a přemýšlela. Pak ji něco napadlo a nenápadně mu zasunula ruku pod kilt.

Jamie potupně zařval a byl tak překvapený, že se nedokázal pohnout z místa.

„Muži jsou na těch místech velmi citliví,“ utrousila směrem ke mně a potutelně se usmívala. „A zvířata také. Nemusíš udělat nic jiného, jen je chytit za varlata. Teď mě poslouchej pokud možno civilizovaným způsobem,“ přikázala bratrovi, „nebo tě víc zmáčknou.“

Jamie stál, rudý v obličejí, se zaťatými zuby a těžce oddychoval. „Poslouchám,“ procedil, „a pak ti zakroutím krkem, Janet!“

Velmi opatrně se pohnul a otočil se k ní.

„Co to, sakra, děláš?“ vykřikl. „Chceš mě zostudit před mojí ženou?“ Jenny jeho pohoršení ani trochu nevzrušovalo. Zhoupla se na podpatcích a jízlivě si ho měřila.

„Hm, když je to tvá žena, očekávám, že tvá varlata zná lépe než já. Já je neviděla od tvé puberty, kdy ses začal mýt o samotě. Trochu povyrostla, co?“

Jamieho tvář několikrát změnila barvu. Civilizované způsoby mu velely držet své vášně na uzdě, ale nepochybovala jsem o tom, že by svou sestru nejraději praštil po hlavě. Civilizace nakonec zvítězila a on pronesl s maximálním sebeovládáním: „Pust' má varlata. A pak, protože nebudeš mít klid, dokud tě nevyslechnu, řekni mi o Randallovi. Řekni mi, proč jsi neposlechla mé příkazy a nechala zneuctít sebe i celou naši rodinu.“

Jenny si oběma rukama podepřela boky připravená k boji.

„Ach? Neposlechla tvé příkazy? To tě žere, co, Jamie? Ty víš všechno nejlépe a my ostatní tě musíme poslouchat, protože jsme hloupí,“ spustila zlostně. „Kdybych tenkrát udělala, cos mi nakázal, byl bys už dávno mrtvý. Pověsili by tě nebo poslali do vězení za zabití Randalla a naše půda by propadla králi. Skončili bychom v bídě a stali by se z nás žebráci.“

Jamie vzplanul hněvem.

„Jo, a proto ses rozhodla, že se budeš raději prodávat než žebrat! Já bych raději žebral, než se dožil takové hanby a ty to dobře víš!“

„Jo, vím to. Ty jsi ale tupec, Jamie, a vždycky jsi byl!“ vykřikla popuzeně.

„Přestaň! Tobě nestačí, že jsi zničila své dobré jméno a také mé, musíš pokračovat v tom skandálu a zostudit nás v celém okolí!“

„Nebudeš se mnou takhle mluvit, Jamesi Frasere! Co myslíš tou ostudou? Jsi hotový blázen...“

„Co *myslím*? Chodíš si tady jako nějaká nafouklá ropucha.“ Gestem rukou napodobil její velké břicho.

Ustoupila o krok a vlepila mu vydatný políček. Hlava se mu zakymácela a na tváři zůstaly otisky jejích prstů. Opatrně se jich dotkl rukou, zíraje nevěřícně na svou sestru. Oči jí zuřivě plály a prsa se dmula, když procedila mezi zuby.

„Ropucha, ano? Hnusný zbabělče – odešel jsi, opustil jsi mě a já myslela, že jsi mrtvý nebo ve vězení, a pak se jednoho krásného dne vrátíš – se svou ženou – posadíš se v salonu a nadáváš mi do ropuch, běhen a...“

„Nenazval jsem tě běhnou, ale měl jsem! Jak můžeš...“

Stáli proti sobě jak dva kohouti, skoro se dotýkali nosy a syčeli na sebe ztišenými hlasy, aby jejich vzrušenou hádku neslyšeli ostatní v domě. Ale to se nezdařilo a z kuchyně, chodby a ze dvora nakukovali do salonu zvědavé obličej. Zeman z Broch Tuarach přichystal všem velmi zajímavou podívanou.

Pomyslela jsem si, že bude nejlépe, nechat je o samotě a potichu vycouvala na chodbu, kterou jsem prošla na dvůr. Stál tam košatý strom a pod ním dřevěná lavička, na níž jsem usedla a zvědavě se rozhlížela kolem.

V sousedství se rozkládala malá obezděná zahrada s odkvétajícími růžemi. Spatřila jsem také holubník, do něhož se slétali a vylétali holubi a usedali na střechu domu.

Věděla jsem také, že je tu někde chlév a stodola. Musejí být na opačné straně domu, kde je zřejmě i sýpka, kurník a stará kaple. Stála tu ještě jedna nízká kamenná budova, o níž jsem nevěděla, k čemu slouží. Protože vál vítr směrem od ní, ucítila jsem vůni chmelu a kvasu. Byl to místní pivovar, kde se vařilo pivo pro celou zdejší oblast.

Přístupová cesta k domu pokračovala vzhůru do malého kopce. Na ní jsem zahlédla skupinku mužů, kteří scházeli dolů. Na chvíli se zastavili a o něčem se dohadovali a pak jeden z nich vykročil směrem k domu, zatímco ostatní se rozešli do polí ke vzdáleným chalupám.

Muž, jenž se blížil k domu, silně napadal na jednu nohu. Když přišel k bráně, bylo mi jasné proč. Chyběla mu spodní část levé nohy až ke kolenu. Měl ji nahrazenou dřevěným kolíkem.

Přestože kulhal, působil mladistvým dojmem a já mu hádala tak kolem dvaceti let. Byl vysoký, skoro jako Jamie, ale mnohem útlejší v ramenou a hubenější.

Zastavil se v bráně, opřel se o mříže a se zájmem si mě prohlížel. Husté hnědé vlasy mu padaly přes vysoké čelo a hluboké hnědé oči se usmívaly.

Jamie se sestrou se hádali stále hlasitěji. Okno bylo otevřené, protože venku bylo příjemně teplo a hádka byla slyšet široko daleko.

„Zatracená chlípna děvko!“ vykřikoval Jamie do poklidného večerního ticha.

„Nemáš v sobě kousek slušnosti...“, odpovídala sestra.

Příchozí kývl hlavou směrem k domu.

„Ach, Jamie je doma.“

Přikývla jsem na souhlas a nebyla si jistá, jestli se mám představit. Ale mladík mě s úsměvem předešel.

„Jsem Ian Murray, manžel Jenny. A vy jste asi... hm...“

„Holka od Sassenachů, kterou Jamie pojal za manželku,“ dokončila jsem. „Jmenuji se Claire. Slyšel jste už o nás?“ zeptala jsem se, když se hlasitě rozesmál. Jeho slova mi vrtala hlavou, *manžel Jenny*?

„Jo, jasně. Říkal nám to Joe Orr, který to slyšel od dráteníka v Ardraighu. Na vysočině se nic dlouho neutají. Víme to, i když se to stalo před měsícem. Jenny je už několik týdnů zvědavá, co jste zač?“

„Děvko!“ hřímal Jamie ze salonu. Manžel Jenny nehnul ani brvou a s přátelskou zvědavostí si mě prohlížel.

„Jste milé děvče,“ řekl. „Máte Jamieho ráda?“

„Ehm..., ano. Mám,“ opáčila jsem poněkud v rozpacích. Pomalu jsem si zvykala na přímost, s jakou jednala většina obyvatel vysočiny, ale čas od času mě přece jen zaskočila.

Spokojeně kývl hlavou a posadil se vedle mě na lavičku.

„Lepší bude, když je ještě pár minut necháme,“ řekl a ukázal směrem k domu, kde se teď hádka odehrávala v galštině. Vypadal naprosto klidně, jako by se ho to vůbec netýkalo. „Fraserovi neposlouchají nic a nikoho, když se vztekají. Až se vykřičí, dá se s nimi mluvit.“

„Ano, všimla jsem si,“ poznamenala jsem věcně a zasmála se.

„Takže vy už jste si toho stačila všimnout, že? Slyšeli jsme, jak Dougal přesvědčil Jamieho, aby si vás vzal,“ pokračoval. „Ale Jenny tvrdí, že kdyby Jamie nechtěl, Dougal MacKenzie by ho k tomu nepřinutil. Teď, když vás vidím, chápu, proč to udělal.“ Zvedl uznale obočí a čekal na moje vysvětlení.

„Myslím, že měl své důvody,“ řekla jsem, naslouchajíc jedním uchem, co se děje v domě. „Nechci..., myslím, doufám...“ Zaváhala jsem a podívala se do otevřeného okna.

„Aha, zřejmě s tím povykem máte co do činění. Ale Jenny si nebere servítky. Bezmezně a vášnivě Jamieho miluje a strašně se o něho bála, když odešel. Zvláště po náhlé smrti otce. Slyšela jste o tom?“ Jeho oči byly pronikavé, jako by chtěl odhadnout hloubku mého vztahu s Jamiem.

„Ano. Jamie mi to řekl.“

„Hm.“ Kývl směrem k domu. „Jenny čeká dítě.“

„Ano, poznala jsem to,“ řekla jsem.

„Těžko to lze přehlédnout, co?“ poznamenal Ian a oba jsme se zasmáli. „Je trochu podrážděná,“ vysvětloval. „Nemám jí to za zlé, když je v devátém měsíci.“ Opřel se a natáhl svoji dřevěnou protězu před sebe.

„Přišel jsem o ni v Daumier,“ vysvětloval. „Zasáhli mě a příšerně to bolelo,“ pokračoval, a podrbal se nad koženým páskem, kterým měl kolík připevněný k noze.

„Zkusil jste už nohu omývat pepřovou vodou?“ zeptala jsem se. „Nebo roztokem routy, ten také pomáhá.“

„Pepřovou vodu jsem nezkoušel,“ přiznal se. „Zeptám se Jenny, jak se připravuje.“

„Ach, ráda vám s tím pomohu,“ nabídla jsem se. Ten muž se mi docela líbil. „Jestli tady zůstaneme déle,“ dodala jsem a pohlédla směrem k domu. Chvíli jsme jen tak klábosili a oba poslouchali hádku, která nebrala konce, až Ian vstal, pečlivě si srovnal umělou končetinu a vykročil.

„Myslím, že bychom už mohli jít dovnitř. Jestli ani jeden z nich nepřestane řvát, budou si zbytečně ubližovat.“

„Doufám, že skončí jen u slov.“

Ian se zakřenil. „Nemyslím, že by ji Jamie uhodil. Jen tak provokuje. A co se týká Jenny, možná mu vlepí facku, ale to je tak všechno.“

„Už se stalo.“

„Hm, pistole jsou uloženy a zamčené a všechny nože jsou v kuchyni s výjimkou Jamieho výzbroje. A nepředpokládám, že by ji nechal vytrhnout mu dýku z opasku. Ne, jsou v bezpečí.“ U dveří se na okamžik zastavil. „A co se týče vás a mě...“ Spiklenecky na mě zamrkal. „Rozumíme si.“

Služící v domě v Ianově přítomnosti znervózněli a ustupovali z cesty. Jenny stále postávala v salonu. Když na ni Ian promluvil, nadskočila, jako by ji píchl špendlíkem.

Ian na ni zdvořile kývl, vzal malého chlapce do náručí a pohladil ho po vlasech. Zastavili jsme u dveří a obhlíželi situaci. Bratr se sestrou teď nabírali síly pro další bouřlivý výstup a stáli proti sobě jako dvě zdivočelé kočky.

Malý Jamie se díval na matku, začal kopat a křičet a natahoval k ní drobné ruce. „Mami!“ vřískal. Otočila se, chytila chlapce do náruče a držela ho před sebou jako nabitou zbraň.

„Můžeš říci svému strýci, kolik je ti let, srdíčko?“ zeptala se ho mírným hlasem. Chlapec byl vylekaný, otočil se a skryl hlavu v matčiných šatech. Poplácala ho něžně po zádech, nespouštějíc oči z Jamieho.

„Protože ti to sám neřekne, řeknu ti to já. Byly mu dva roky letos v srpnu. A jestli jsi nezapomněl počítat – o čemž pochybuji – došlo ti, že byl počat šest měsíců poté, co jsem naposledy viděla Randalla na našem dvoře, kde tě bil a spílal ti.“

„Opravdu?“ Jamie nevěřícně civěl na svou sestru. „Slyšel jsem něco jiného. Říká se, že jsi s ním spala. Nejednou, že byl tvým milencem. A dítě je jeho.“ Kývl na svého malého synovce, jenž na něho pokukoval z matčina objetí. „Věřím ti, že dítě, které čekáš, není Randallovo. Byl do konce března ve Francii. Kdo tě pro změnu takhle obšťastnil?“

Vysoký muž vedle mě omluvně zakašlal.

„Já,“ řekl mírně. „A to první je také moje.“ Vzal opět chlapce z náručí matky a posadil si ho na ramena. „Těší mě.“

Chlapec se svému otci ve tváři velmi podobal. Měl kulatý obličej, mírně zahnutý nos, stejně klenuté obočí a hluboké hnědé oči. Jamie na ně užasle zíral a vypadal jako schlíplý pes. Několikrát těžce polkl a očividně nevěděl, co říci.

„Ian,“ zamumlal v rozpacích. „Vy jste tedy manželé?“

„Jo,“ odpověděl jeho švagr pyšně.

„Aha,“ vykoktal Jamie. Odkášlal si a díval se užasle na svého švagra. „To je, ehm, od tebe laskavé, Iane. Že sis ji vzal. Velmi laskavé.“

Cítila jsem, že potřebuje v tuto chvíli morální oporu, přistoupila k němu a dotkla se jeho paže. Jenny si mě kriticky prohlížela, ale nic neříkala. Jamie stále nevycházel z údivu a byl překvapený, že mě vidí, jako by úplně zapomněl, že existuji. Konečně se vzpamatoval a postrčil mě dopředu.

„Moje žena,“ řekl poněkud nejistě. Kývl směrem k Jenny a Ianovi. „Moje sestra a její, ehm...“ Zmlkl a my si s Ianem vyměnili zdvořilé úsměvy. Jenny nezajímaly společenské formality.

„Cos myslel tím, že mi prokázal laskavost, když si mě vzal?“ zeptala se a opovržlivě na Jamieho pohlédla. „Myslí, že od tebe bylo laskavé, Iane, vzít si mě s mojí pochybnou pověstí!“

„Pochybnou pověstí?“ vykoktal Ian. Jamie přistoupil k sestře a pevně ji uchopil za ramena.

„Tys mu o Randallovi neřekla?“ zeptal se zděšeně. „Jenny, jak jsi to mohla udělat?“

Jenny se už už chtěla vrhnout Jamiemu po krku, ale Ian ji zadržel. Postavil chlapce na zem, vzal Jamieho kolem ramen a taktně ho odváděl do patřičné vzdálenosti.

„To není konverzační téma do salonu,“ řekl tlumeným hlasem. „Možná budeš překvapený, když ti sdělím, že tvá sestra byla o svatební noci ještě panna.“

Zlost Jenny byla teď rozdělena mezi bratra a manžela.

„Jak se opovažuješ říkat takové věci v mé přítomnosti, Iane Murrayi?“ vybuchla. „Moje svatební noc se netýká nikoho jiného než mě a tebe – jistě ne *jeho*! Příště mu snad ukážeš prostěradlo z lože nevěsty!“

„Myslel jsem, že ho to umlčí,“ řekl Ian konejšivě. „Pojď sem, *mi dhu*, měla bys na sebe být opatrná, dítěti to nedělá dobře, když se rozčiluješ. A také našemu Jamiemu.“ Objal svého synka, jenž natahoval, a zdálo se, že se každou chvíli rozpláče.

Popadla jsem Jamieho za paži a táhla ho ke křeslu v rohu místnosti, Ian posadil Jenny na pohovku a pevně ji objal kolem ramen.

Přestože tak Ian Murray na první pohled nepůsobil, měl nepopíratelnou autoritu. Měla jsem ruku položenou na Jamieho rameni a cítila, jak jeho napětí slábne.

Napadlo mě, že salon vypadá tak trochu jako boxerský ring, v němž soupeři čekají v rozích, až jim jejich manažer dá pokyn k akci.

Ian kývl na svého švagra a usmál se. „Jamie, rád tě vidím, kamaráde. Jsme rádi, že jsi zase doma i se svou ženou. Je to tak, *mi dhu*?“ zeptal se zdvořile své ženy.

Ale ta nebyla z těch, které se dají k něčemu nutit. Rty měla pevně sevřené a chvíli trvalo, než odpověděla.

„Záleží na okolnostech,“ řekla a zase zmlkla.

Jamie se podrbal na bradě, pak zvedl hlavu, připravený na další kolo.

„Viděl jsem tě jít do domu s Randallem,“ trval na svém. „A z toho, co mi později řekl – jak může vědět, že máš na prsou mateřské znaménko?“

„Vzpomínáš si na všechno, co se ten den stalo, nebo ti to kapitán vymlátí z hlavy?“ ozvala se Jenny.

„Jistěže si vzpomínám! Jak bych na to mohl zapomenout!“

„Pak si možná vzpomeneš, jak jsem kapitánovi vrazila koleno do jistého místa, že?“

Jamie pokrčil rameny a neochotně přiznal. „Jo, na to si vzpomínám.“

Jenny se významně usmála.

„Dobrá tedy, když tvá žena – mohl bys mi konečně říci, jak se jmenuje, Jamie. Nemáš vůbec žádné způsoby – když ti udělá to samé, myslíš, že budeš schopen za pět minut plnit své manželské povinnosti?“

Jamie už otevíral ústa, aby promluvil, ale hned je zase zavřel. Zadíval se na sestru a potutelně se šklebil.

„Záleží na okolnostech,“ řekl. Seděl předkloněný v křesle, díval se na Jenny mírně skeptickým pohledem mladšího bratra, jenž musí poslouchat sestřiny historky, kterým se mu nechce věřit.

„Opravdu?“ prohodil.

Jenny se otočila k Ianovi. „Běž a přines prostěradla, Iane,“ nařídila mu.

Jamie zvedl obě ruce nad hlavu a vykřikl. „Ne. Ne, věřím ti, jen nechápu, proč kapitán tvrdil...“

Jenny se pohodlně opřela v pohovce, přitiskla se k Ianovi a pyšně objala svého malého syna.

„Není divu. Těžko přece mohl přiznat před svými vojáky, že se na nic nezmohl. Musel předstírat, že je všechno v pořádku, ne? A,“ pokračovala, „musím říci, že ten muž byl velmi nepříjemný, uhodil mě a roztrhl mi šaty. Ve skutečnosti jsem po jeho ráně na chvíli ztratila vědomí, a když jsem se probírala, Angličané už byli pryč a odvezli tě s sebou.“

Jamie žalostně vzdychl a zavřel oči. Velké ruce měl položené na kolenou a já jednu z nich uchopila a jemně ji stiskla. Otevřel oči, slabě se na mě usmál a znovu se zaměřil na sestru.

„Dobrá,“ řekl. „Ale chci znát, Jenny. Věděla jsi, když jsi s ním šla do domu, že ti neublíží?“

Chvilí mlčela, dívající se upřeně na bratra, a zavrtěla hlavou.

„Když se tvůj život dal vyměnit za mou čest, proč bych váhala?“ řekla a podívala se láskyplně na Jamieho. „Chceš mi snad říci, že tě nesmím milovat tak, jako ty mě? Protože jsi Jamie Fraser, říkám ti, že mohu!“

Jamie chtěl něco odpovědět, ale zřejmě nevěděl, co by řekl. Seděl se zavřenými ústy a jeho sestra se opět ujala slova.

„Já tě miluji, přestože jsi pacholek a tupec. A nenechám tě zemřít na cestě u svých nohou jen proto, že jsi tak umíněný a nedokážeš alespoň jednou držet jazyk za zuby!“

Hleděli na sebe stejnýma modrýma očima a nic neříkali. Jamie jen obtížně polykal urážky a hledal rozumnou odpověď. Zdálo se, že se k něčemu rozhodl. Rezignovaně svěsil ramena a vzdychl.

„Dobrá, omlouvám se,“ řekl. „Mýlil jsem se a žádám tě o prominutí.“

On a sestra seděli dlouhou chvíli mlčky. Jestliže Jamie očekával nějakou omluvu také od ní, mýlil se. Stále se na něho dívala, kousala se do rtů a on už to nevydržel.

„Řekl jsem, že se omlouvám! Co víc ode mě chceš?“ zeptal se. „Chceš, abych si před tebou klekl na kolena? Klidně to udělám, když řekneš.“

Zavrtěla hlavou a nepřestávala se kousat do rtů.

„Ne,“ řekla konečně. „Nechci, abys klečel ve svém vlastním domě. Ale vstaň.“

Jamie se postavil a ona přešla místnost a stoupla si před něj.

„Svlékni si košili,“ nařídila mu.

„Ne!“

Vytáhla mu cípy košile z kiltu a sápala se po knoflících. Jamiemu nezbývalo než poslechnout nebo být svlečený násilím. Ustoupil a stáhl si košili. Snažil se za všech okolností zachovat si jistou důstojnost.

Obešla ho, pozorně prohlížela jeho záda a v obličeji měla výraz jako Jamie, když se snažil zakrýt silné emoce. Kývla souhlasně hlavou, jako by se jí potvrdilo dávné podezření.

„Když se chováš jako blázen, Jamie, zaplatíš za to.“ Položila mu jemně ruku na záda a zakryla nejhorší jizvu.

„Jistě to velmi bolelo.“

„Bolelo.“

„Plakal jsi?“

Sevřel bezděčně pěsti. „Ano.“

Jenny mu pohlédla do tváře vážnýma modrýma očima. „Já také,“ řekla klidně. „Každý den od chvíle, kdy tě odvedli pryč.“

Jejich široké tváře teď byly téměř k nerozeznání a byly plné emocí. Vstala jsem, po špičkách se vykradla z místnosti a nechala je o samotě. Ve dveřích jsem ještě zahlédla, jak chytil sestru za ruce a řekl něco v galštině. Přistoupila k němu a bouřlivě se objali.

Poslední důvod

U večere jsme jedli jako hladoví vlci, pak se odebrali do velké vzdušné ložnice a usnuli jako špalky. Když jsme se ráno vzbudili, slunce už stálo vysoko na obloze, zpola zakryté mraky. V domě vládl čilý ruch, lidé pospíchali za prací a zezdola se linula příjemná vůně.

Po snídani se muži rozhodli jít ven navštívit nájemce, obhlédnout pastviny a vůbec se věnovat každodenním činnostem na venkovské usedlosti. Zastavili se v chodbě, aby si oblékli kabáty a Ian, dívaje se na velký koš stojící na stolku, poznamenal směrem k ženě.

„Mám přinést nějaká jablka ze sadu, Jenny? Alespoň nebudeš muset chodit tak daleko.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Jamie a kriticky si prohlížel sestřino vzedmuté břicho. „Neměli bychom ji pouštět daleko.“

„Neměj péči, Jamie Frasere,“ odsekla, podávajíc svému muži kabát. „Buď také jednou užitečný a vezmi toho malého d'áblíčka s sebou. Paní Crooková je v prádelně, může si ho tam rovnou nechat.“ Otočila se na podpatcích a postrčila malého Jamieho, jenž jí visel na sukni, dopředu.

Jamie vzal synovce za ruku a vystrčil ho ze dveří. „Ach,“ vydechla Jenny spokojeně a začala se prohlížet v zrcadle nad stolkem. Naslinila si prst a uhladila obočí, a pak si zapnula horní knoflík blůzy. „Je příjemné se oblékat a nemít za sukni někoho, kdo tě neustále drží za šaty. Někdy mi soukromí strašně chybí a přála bych si, aby mě alespoň chvílku nikdo nerušil.“

Tváře měla lehce zardělé a černé vlasy výrazně kontrastovaly s modrým hedvábím jejich šatů. Ian se na ni láskyplně usmál.

„Teď budeš mít čas promluvit si s Claire,“ poznamenal. „Doufám, že bude tak zdvořilá a vyslechne tě. Ale, proboha, nerecituji jí své básně, nebo usedne do nejbližšího kočáru jedoucího do Londýna ještě předtím, než se Jamie vrátí.“

Jenny mu pohrozila pěstí a zasmála se.

„Nemám strach, muži. Do příštího dubna nejede žádný kočár a počítám, že tu s námi do té doby bude muset zůstat. A běž už, Jamie čeká.“

Když muži odešli za svými povinnostmi, začaly jsme spolu opatrně rozmlouvat, pozorující se koutkem oka. Jamie byl ústředním tématem naší konverzace.

„Vy vedete dům od smrti vaší matky?“

„Ach, ano. Od svých deseti let.“

Vychovávala jsem ho a pečovala o něj, když byl ještě chlapec. Co ty s ním máš společného?

„Jamie říkal, že jste výbornou léčitelkou.“

„Spravila jsem mu rameno, když jsme se poprvé potkali.“

Ano, jsem schopná se o něho postarat.

„Slyšela jsem, že jste se brali velmi narychlo.“

Vzala sis mého bratra pro peníze a pozemky?

„Ano, bylo to rychlé. Dokonce jsem před svatbou neznala ani Jamieho pravé příjmení.“

Nevěděla jsem, že je zemanem na téhle usedlosti. Vzala jsem si ho pro něj samého.

A tak to pokračovalo celé dopoledne až do lehkého oběda. Odpoledne jsme opět hovořily, sdělovaly si důležité informace, názory, občas vtipkovaly a stále zkoumaly jedna druhou. Ženu, která vedla velkou domácnost od svých deseti let a převzala veškerou zodpovědnost za hospodářství po smrti svého otce a bratrově odchodu, nebylo možné přehlížet. Byla jsem zvědavá, co si myslí o mně, ale byla stejně jako její bratr schopná skrývat své myšlenky, pokud se tak rozhodla.

Když hodiny na krbové římsě odbíjely pátou, Jenny zívla a protáhla se a prádlo, které zrovna zašívala, jí spadlo na zem.

Snažila se shýbnout a sebrat ho, ale to už jsem klečela u ní.

„Ne udělám to.“

„Děkuji... Claire.“ Poprvé se usmála, když mě oslovila jménem a já jí úsměv oplatila.

Než jsme se stačily vrátit k našemu rozhovoru, vstoupila do salonu hospodyně paní Crooková. Strčila dovnitř svůj dlouhý nos a zeptala se, jestli jsme neviděly miláčka Jamieho.

Jenny odložila šití a vzdychla.

„Už se zase ztratil? Neměj strach, Lizzie. Asi odešel s otcem nebo se strýcem. Půjdeme se po něm podívat, ano, Claire? Potřebuji se před večerí nadýchat čerstvého vzduchu.“

Těžce vstala z pohovky, podepřela si ruce v zádech a vzdychla.

„Ještě tři týdny. Už se nemůžu dočkat.“

Kráčely jsme pomalu po dvoře, Jenny mi ukázala pivovar a kapli, přiblížila historii jejich panství a vyprávěla, kdy byly jednotlivé budovy postaveny.

Když jsme se blížily k holubníku, zaslechly jsme hlasy.

„Tady je ten uličník!“ vykřikla Jenny. „Jdu si to s ním vyřídit.“

„Počkejte chvíli,“ řekla jsem a uchopila ji mírně za paži. Poznala jsem ještě jeden hlubší hlas, který se ozýval.

„Neměj strach, kamaráde,“ říkal Jamie. „Naučíš se to. Je to trochu složité, když tvůj kohoutek není větší než tvůj pupík.“

Otočila jsem hlavu a spatřila, jak sedí na špalku na štípání dříví, zabrán do konverzace se svým jmenovcem.

„Co děláš s tím dítětem?“ zeptala jsem se opatrně.

„Učím malého Jamese, jak si nepočůrat nohy,“ vysvětloval.

Zvedla jsem pobaveně obočí. „Nestačí jen mluvit. Měl bys mu to názorně ukázat.“

Zašklebil se. „Dobrá, přistoupíme tedy k praktickému předvedení. To předchází se ale příliš nepovedlo, že mladíku?“ Vyměnili si se synovcem vyčítavé pohledy. „Protože ses na mě nedíval,“ káral chlapce. „Byla to tvoje chyba.“

„Aha,“ poznamenala Jenny, dívajíc se střídavě na bratra a malého Jamieho. Ten si zahanbeně zakryl obličej rukama, zatímco Jamie vstal, očistil si kilt od smetí a postrčil chlapce směrem k domu.

„Všechno na světě má svůj čas,“ citoval, „a všechno také svůj účel. Nejdřív práce, miláčku Jamesi, pak se umyjeme a pak – díky Bohu – je čas k večerí.“

Příští odpoledne si Jamie udělal čas a provedl mě po domě i okolí. Byl postavený v roce 1702 a na svou dobu byl skutečně moderní. Nechyběly tu takové novinky jako porcelánová kamna a velká cihlová

pec v kuchyni, kde se pekl chléb. Vydlážděná chodba, schodiště a obrazy visící na zdech salonu. Často to byly výjevy z venkovského života nebo studie zvířat, ale většinou se jednalo o podobizny rodinných příslušníků.

Zastavila jsem se před dětským portrétem Jenny. Seděla na zahradní zídce, po níž se pnulo červené víno, a v řadě před ní poskakovali ptáci. Vrabci, drozdi, skřivani a dokonce i bažant. Byl to docela neobvyklý obraz oproti ostatním, většinou formálním podobiznám, z nichž se Jamieho předci dívali z rámců, jako by je škrtil límec.

„To malovala moje matka,“ řekl, když si všiml mého zájmu. „Další visí na schodišti. Tenhle měla obzvlášť ráda.“ Velkým prstem se lehce dotkl olejomalby a přešel po ní. „To byli ptáci, které si Jenny ochočila. Kdykoliv někdo našel ptáka se zlomenou nohou nebo pochroumaným křídlem, ona ho léčila, krmila z ruky. Tenhle mi připomíná Iana.“ Poklepal prstem na bažanta s roztaženými křídly, dívajícího se na svou velitelku obdivným zrakem.

„Ty jsi strašný, Jamie,“ řekla jsem se smíchem. „Jsi tu někde na obraze také?“

„Jo.“ Vedl mě na opačnou stranu k oknu.

Z obrazu se na nás dívali dva rudovlasí chlapci s obrovským loveckým psem u nohou. To musí být Nairn, Branův dědeček, Jamie a jeho starší bratr Willie, jenž zemřel na neštovice v jedenácti letech. Jamiemu nebyly víc než dva roky, když byl obraz pořízen, pomyslela jsem si. Stál vedle staršího bratra, s rukou položenou na hlavě psa.

Jamie mi o Williem vyprávěl během naší cesty z Leochu. Bylo to jednou v noci u ohně, v opuštěném lesíku. Vzpomněla jsem si na malého hada, vyřezaného z třešňového dřeva, kterého mi tehdy ukázal.

„Willie mi ho dal k pátým narozeninám,“ řekl a prstem přejížděl po řezbě. Byl to komický hádek, tělo měl zkroucené a hlavu otočenou dozadu.

Jamie mi ho podal a já ho zvědavě obracela v ruce.

„Co je vyřezané na spodní straně? S-a-š-e-n-k-a. Sašenka?“

„To jsem já,“ vysvětloval Jamie rozpačitě. „Je to zdrobnělina mého druhého jména Alexander. Tak mi Willie říkal.“

Tváře chlapců na obraze si byly velmi podobné. Všechny Fraserovy děti měly stejně přímý a hrdý pohled. Na tomto portrétu však byla

Jamieho tvář zakulacená a nos dětsky rozplácly, zatímco rysy jeho bratra už měly výraz dospělosti, které nikdy nedosáhl.

„Měl jsi ho hodně rád?“ zeptala jsem se a položila mu ruku na paži. Přikývl a zahleděl se do plamenů hořícího krbu.

„Jo, měl,“ odpověděl, slabě se usmívaje. „Byl o pět let starší než já a já myslel, že je Bůh nebo přinejmenším Kristus. Chodil jsem za ním úplně všude, když mi to dovolil.“

Otočil se a zadíval se na police s knihami. Nechtěla jsem ho v tuto chvíli rušit a raději se dívala z okna.

Z této strany domu bylo vidět zamlžený kopec, zarostlý trávou. Připomněl mi kouzelný kopec, na němž jsem se dotkla kamene, a stalo se to, co se stalo. Šest měsíců. Ale zdálo se to být strašně dávno.

Jamie si stoupl vedle mě k oknu. Díval se nepřítomně do drobného deště a řekl. „Ještě tu byl jeden důvod. Ten hlavní.“

„Důvod?“ opáčila jsem nechápavě.

„Proč jsem si tě vzal.“

„A jaký?“ Nevěděla jsem, co od něj mohu očekávat, snad nějaké další odhalení spleťtých rodinných vztahů. To, co mi pak řekl, byl pro mě naprostý šok.

„Protože jsem tě chtěl.“ Přestal se dívat z okna a pohlédl na mě. „Víc než všechno, o co jsem kdy v životě stál,“ dodal.

Zírala jsem na něho jako omráčená. Očekávala jsem od něj cokoli, ale tohle ne. Když viděl má otevřená ústa, pokračoval. „Když jsem se ptal svého otce, jak poznám tu správnou ženu, řekl mi, až přijde čas. Nepochyboval jsem o tom. Pak jsem se probudil ve tmě pod stromem cestou na Leoch, ty jsi mi ošetřovala ránu a já si řekl: ‚Jamie Frasere, přestože ji ve tmě nevidíš a ani vlastně nevíš, jak vypadá, tohle je ta pravá žena.‘“

Stále jsem na něj udiveně civěla a on nepřestával hovořit. „Řekl jsem si: ‚Vyléčila tě dvakrát během několika hodin. Život mezi MacKenziiovými muži je takový, jaký je, a mohlo by být dobré vzít si ženu, která umí ovázat rány a napravit zlomené kosti.‘ A ještě jsem si řekl: ‚Jamie, chlapče, jestli ti její doteky dělají tak dobře, představ si, jaké by to mohlo být v posteli...‘“

„Jistě, napadlo mě, že by to mohlo být i tím, že jsem strávil čtyři měsíce v klášteře, kde nebyly žádné ženy, ale ta společná cesta v noci,“ odmlčel se a dramaticky vzdychl, „a tvůj zadek mezi mými stehny,“

uhnul políčku, jenž jsem mu chtěla uštedřit, „a tvrdá hlava poskakující mi na prsou, řekl jsem si...“

Smál se tak, že lapal po dechu a ani nemohl mluvit. „Jamie... řekl jsem si... je to sice holka od Sassenachů a jazyk má jako zmije... ale takový zadek... co na tom záleží, jestli v obličejí vypadá jako opice.“

Vrhla jsem se na něho, on se zapotácel, povalil křeslo a sám spadl také na dřevěnou podlahu. Ozvala se hromová rána. To už jsem mu klečela na prsou a bušila do něho pěstmi.

„Chceš mi říci, že sis mě nevzal z lásky?“ vřískala jsem. Lapal po dechu, stále se otrásaje smíchy.

„Neřekl jsem to snad dost jasně?“

Jednou rukou mě chytil za rameno, druhou mi strčil pod sukni a několikrát mě štípl do zadnice.

Jenny vplula do salonu pro svůj košík s vyšíváním a pobaveně sledovala svého bratra při jeho počínání. „Copak to děláš, můj malý Jamie?“ prohodila s úsměvem.

„Laškuji se svou ženou,“ odsekl a znovu mě štípl.

„Možná byste si mohli najít vhodnější místo,“ řekla, „nebo si zadřete třísky do zadnice.“

Lallybroch byl sice docela poklidným místem, ale zároveň také velmi rušným. Každý tu vstával za rozbřesku a farma vřela a žila až do západu slunce a ještě i po něm. Večer začal ruch ustávat, lidé se navečeřeli a odebrali se do tvrdých postelí, aby se ráno jako mávnutím kouzelného proutku zase objevili na svých místech.

Všichni, muži, ženy i děti, se zdáli být naprosto vytížení a já si jen těžko dokázala představit, jak mohla tak rozlehlá usedlost fungovat v posledních několika letech bez přítomnosti svého pána. Nejen Jamie, ale také já jsem byla plně zaměstnaná prací. Konečně jsem pochopila, proč si Skotové tak zakládají na pracovitosti a nesnášejí lenost. A nejsou to jen staromilské povídačky starců. Lenost byla chápána jako morální prohřešek a urážka přirozeného řádu věcí.

Samozřejmě existovaly chvíle, které netrvaly dlouho, kdy všeobecný ruch utichl. Byly to chvíle, kdy odcházel den a přicházela noc a čas se jakoby zastavil.

Dokonale jsem si vychutnala takovou chvíli druhý nebo třetí den po našem příjezdu. Seděla jsem večer na zídce za domem, pozorovala temně žlutá pole táhnoucí se do dálky a vzdálené shluky stromů černající se proti tmavnoucí obloze. Blízké i vzdálené objekty se zdály být stejně blízko a jejich podlouhlé stíny se ztrácely v šeru.

Vzduch byl s příchodem prvních podzimních mrazíků chladný a nemohla jsem dlouho zůstat venku, přestože mi bylo líto rozloučit se s takovou krásou. Ani jsem nepostřehla, že se přiblížil Jamie, až jsem ucítila měkkou vlněnou látku pláště na svých ramenou.

Objal mě a já se k němu přitulila. Už jsem se začínala třást zimou.

„Viděl jsem z domu, jak se třeseš,“ řekl a uchopil mé zkrehlé ruce. „Nastydneš, jestli budeš tak neopatrná.“

„A co ty?“ Otočila jsem se a podívala se na něho. Navzdory chladnému večernímu vzduchu vypadal naprosto spokojeně, oblečený jen do košile a kiltu. Nos měl trochu zarudlý, ale tentokrát to nebylo z ostrého jarního slunce.

„Já jsem na to zvyklý. Skotové nejsou tak chudokrevní jako vy.“ Zvedl mi bradu a políbil mě na nos. Vzala jsem ho za uši a jemně zatahala.

Chvíli trvalo, než se naše tělesná teplota vyrovnala a já se přestala třást. Vítr foukal ze zadu a hnal mi vlasy do obličeje. Jamie je odhrnul a prsty čečral zcuhané pramínky, jimiž prosvítalo zapadající slunce.

„Vypadáš, jako bys měla svatozář,“ řekl měkce. „Anděl se zlatou korunou.“

„A ty,“ zašeptala jsem, přejíždějíc mu rukou po bradě, na níž jeho rezavé strniště zářilo jako jantar. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Věděl, co mám na mysli. Nadzvedl jedno obočí a usmál se. Polovina jeho obličeje byla zalita sluncem a druhá zůstávala ve stínu.

„Věděl jsem, že sis mě nechtěla vzít. Nepřál jsem si tě zatěžovat nebo před tebou vypadat jako hlupák, když ti to řeknu. Dokud mi nebylo jasné, že se mnou nespíš jen kvůli manželskému slibu, k němuž jsi byla přinucena.“ Zašklebil se a jeho bílé zuby zasvítily v šeru. Nečekal na moje námitky a dodal. „Prostě to nešlo. Mám svou hrdost.“

Přitáhla jsem ho blíž k sobě. Stál teď mezi mýma nohama, zatímco já stále seděla na kamenné zídce. Jeho kůže už byla také studená a já obtočila nohy kolem jeho beder a zakryla je pláštěm. Pod silnou látkou mě pevně sevřel a přitiskl můj obličej ke své ušpiněné košili.

„Lásko,“ zašeptal. „Ach, moje lásko. Tolik tě chci.“

„Není to stejné, že?“ zeptala jsem se. „Milovat a chtít.“

Ochraptěle se zasmál. „Velmi podobné, Sassenachová, alespoň pro mě.“ Poodstoupil, sklonil se a vzal mě do náruče.

„Kam jdeme?“ Vzdalovali jsme se od domu směrem k přístřešku pod velkými jilmy.

„Někam na seno.“

28

Polibky a spodky

Postupně jsem si nacházela své místo v pravidelném řádu panství. Protože Jenny už nemohla chodit na dlouhé trasy do chalup, navštěvovala jsem je sama, doprovázena někdy chlapcem ze stáje, jindy to byl Jamie nebo Ian. Brala jsem s sebou jídlo a léky, léčila nemocné, jak nejlépe mohla a dávala instrukce, jak zlepšit zdraví a hygienu.

Na Lallybrochu jsem se částečně starala o dům a pozemky a snažila se být všude tam, kde mě bylo třeba, zejména na zahradě. Kromě rozkošné malé zahrádky s květinami byla u domu ještě zahrada s bylinami a zelinářská zahrada patřící ke kuchyni, kde se pěstovaly tuřínky, zelí a další běžná zelenina.

Jamie byl téměř všude, v pracovně vedl účetní knihy, na polích a také ve stájích u koní dohlížel spolu s Ianem. Nebyla to jen povinnost a přirozený zájem. Brzy jsme se chystali odjet a on chtěl dát věci do pořádku, aby panství prosperovalo i v jeho nepřítomnosti, než se vrátí – vrátíme natrvalo.

Věděla jsem, že musíme odjet z tohoto klidného místa, kde jsme byli obklopeni laskavou přítomností Jenny, Iana a malého Jamieho a já se tu cítila konečně jako doma.

Jednou ráno po snídani vstal Jamie od stolu a oznámil, že se chystá vypravit až na konec údolí, aby si prohlédl koně, jehož se chystá prodat jistý Martin Mack.

Jenny se otočila od kredence s nesouhlasným výrazem v obličeji.

„Myslíš, že je to bezpečné, Jamie? Poslední měsíc jsou všude kolem anglické hlídky.“

Pokrčil rameny a sáhl po kabátu, který měl přehozený přes opěradlo židle.

„Budu opatrný.“

„Jamie, chtěl jsem se zeptat,“ vmísil se Ian, jenž přinášel plnou náruč dříví do krbu, „mohl by ses dnes zastavit ve mlýně? Jock mi včera říkal, že se mu porouchalo mlýnské kolo. Byl jsem se tam už podívat, ale nepodařilo se nám kolo zprovoznit. Myslím, že je zanesené někde pod vodou.“

Lehce si poklepal na dřevěnou nohu a vysvětloval mi.

„Mohu chodit, díky Bohu, jezdit na koni, ale nemůžu plavat. Plácám sebou ve vodě a jdu ke dnu jako kámen.“

Jamie položil kabát zpátky na židli a usmál se na svého švagra.

„Alespoň nemusíš lézt ráno do studeného rybníka. Jo, zajdu tam.“ Otočil se ke mně.

„Nechceš jít se mnou, Sassenachová? Je příjemné ráno a můžeš si s sebou vzít svůj rozkošný malý košík.“ Ironicky zamrkal na můj obrovský koš z vrbového proutí, s nímž jsem chodila do zahrady. „Půjdu si převléknout košili. Budu za chvíli zpátky.“ Vyrazil ke schodům, bral je po dvou i po třech a v mžiku vyběhl nahoru.

Vyměnili jsme si s Ianem úsměvy. On sám sice takového výkonu schopen nebyl, ale měl upřímnou radost z Jamieho fyzické zdatnosti.

„Je dobře, že se vrátil,“ poznamenal.

„Jen si přeji, abychom tu mohli zůstat,“ řekla jsem lítostivě.

„Neodjíždíte okamžitě, že ne?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ještě ne. Ale musíme odjet, než napadne sníh.“ Jamie rozhodl, že se nejdřív vypravíme do Beaulieu, sídla klanu Fraserů, za jeho dědečkem Lordem Lovatem. Možná by mu mohl pomoci. A pokud ne, alespoň by nám mohl zařídit odjezd do Francie.

Ian spokojeně přikývl. „Jo. Ještě vám zbývá pár měsíců.“

Byl nádherný podzimní den, vzduch voněl spadányi jablky a obloha byla blankytně modrá. Šli jsme pomalu a já se mohla potěšit pohledem na poslední kvetoucí plané růže a štětinaté bodláky.

„Příští týden je svátek,“ poznamenal Jamie. „Budeš mít už hotové ty nové šaty?“

„Doufám. Co je to za den?“

Vzal mi košík z ruky a usmál se, zatímco jsem trhala stonky mochny husí.

„Nic tak výjimečného. Nic jako Columovy velké slavnosti, ale na Lallybrochu se shromáždí všichni nájemci, aby zaplatili čtvrtletní rentu – a projevíli úctu nové paní.“

„Myslím, že budou překvapeni, že sis vzal za ženu Angličanku.“

„Počítám, že někteří otcové budou zklamáni, dvořil jsem se totiž jedné nebo dvěma dívkám, než mě odvezli a uvěznili ve Fort William.“

„A proč sis vlastně nevzal některou z místních dívek?“ zajímalo mě.

„Nečekej, že ti odpovím, že jsem chtěl, když tu stojíš s nabroušeným nožem,“ opáčil. „A jistě víš, že mám vytříbený vkus.“

Upustila jsem nůž na zem, rozpřáhla ruce a čekala. Když mě konečně pustil z objetí, shýbla jsem se pro nůž a škádlivě poznamenala. „Stejně se divím, jak jsi mohl tak dlouho zůstat panic? Copak jsou všechny dívky na Lallybrochu tak ošklivé?“

„Ne,“ řekl a zašilhal do ranního slunce. „Za to může můj otec. Často jsme spolu večer chodívali po polích a hovořili o všem možném. A když už jsem byl dost starý na takový rozhovor, řekl mi, že muž musí být zodpovědný za každé semeno, které zaseje a je jeho povinností pečovat o ženu a chránit ji. A dokud na to nebude připravený, nemá právo zatěžovat ženu svými neuváženými činy.“

Podíval se zpátky na dům a malý hřbitov pod věží, kde byli pohřbeni jeho rodiče.

„Řekl, že největší věc v životě muže je ležet se ženou, kterou miluje,“ pokračoval ve vzpomínkách. Usmál se a pohlédl na mě očima tak modrýma jako nebe nad námi. „A měl pravdu.“

Dotkla jsem se lehce jeho tváře a prsty přejela až k bradě.

„Bylo to pro tebe těžké, čekat tak dlouho,“ řekla jsem.

Jamie se zakřenil a kilt mu vlál kolem kolen v čerstvém podzimním větru.

„Ano, v kostele nás učili, že sebeukájení je hřích, ale můj otec říkal, že jestli má muž na výběr mezi sebeukájením a špatnou ženou, slušný muž dá přednost tomu prvnímu.“

Když jsem se přestala smát, řekla jsem: „Ne, nebudu se tě na nic ptát. Prostě jsi zůstal panic.“

„Jsem za to vděčný Bohu a svému otci, Sassenachová. Od svých čtrnácti let jsem nemyslel na nic jiného než na holky. Ale pak mě poslali na výchovu k Dougalovi do Beannachdu.“

„A tam nebyly žádné dívky?“ zeptala jsem se. „Dougal má přece dcery.“

„Jo, má. Čtyři. Dvě nejmladší nepřicházely v úvahu, ale ta nejstarší byla opravdu moc hezká. Jmenovala se Molly a byla tak o rok starší než já. Ale můj obdiv jí ani trochu nelichotil. Cívil jsem na ni přes stůl u večeře a ona se na mě podívala a zeptala se, jestli nemám náhodou rýmu. A pokud mám, ať jdu raději do postele, protože by mi byla velmi zavázána, kdybych zavřel pusy a ona se nemusela dívat při jídle na mé krční mandle.“

„Začínám chápat, proč jsi zůstal panic,“ poznamenala jsem. „Ale všechny dívky přece nebyly takové jako ona?“

„Ne,“ odpověděl zamyšleně. „Nebyly. Tabitha, mladší sestra Molly, byla o něco přátelštější.“ Usmál se při té vzpomínce.

„Tibby byla první dívka, kterou jsem políbil. Nebo spíše ona políbila mě. Nesl jsem dvě díže s mlékem z chléva do mlékárny a celou cestu přemýšlel, jak bych ji dostal za dveře a políbil. Ale měl jsem plné ruce a ona mi musela přidržet dveře, abych mohl projít. Přitom mě chytila za uši a políbila. A mléko se rozlilo,“ dodal.

„To je pozoruhodná první zkušenost,“ vyprskla jsem smíchy.

„Pochybuji, že pro ni byla také první,“ řekl s grimasou v obličeji. „Věděla o tom mnohem víc než já. Ale neměli jsme čas to praktikovat, o dva dny později nás její matka přistihla ve spižárně. Nic neřekla, jen si mě změřila ostrým pohledem a nařídila Tibby, aby šla prostříť stůl k večeři. Ale musela o tom říci Dougalovi.“

Jestliže Dougal MacKenzie tak urputně bojoval za čest své sestry, nedovedla jsem si představit, co dělal, když se jednalo o čest jeho dcery.

„Neodvažuji se pomyslet,“ řekla jsem a otrásla se.

„Ani já ne,“ řekl Jamie. Pohlédl na mě koutkem oka a vypadal rozpačitě.

„Asi víš, že se mladí muži někdy ráno probouzí s... s...,“ začervenal se až po uši.

„Ano, vím,“ řekla jsem. „Stává se to i starším mužům. Třeba třiatvacetiletým. Myslíš, že jsem si nevšimla? Tobě se to stává dost často.“

„Mmmhm. Ráno potom, co nás matka Tibby nachytala, jsem se probudil za úsvitu. Snil jsem o ní celou noc – Tib, myslím, ne její matku – a ucítil jsem ruku na svém penisu. Co mě překvapilo, že to nebyla moje ruka.“

„Byla to Tibby?“

„Ne, nebyla. Byl to její otec.“

„Dougal? Co vlastně?“

„Hm. Otevřel jsem oči a on se na mě usmál, velmi příjemně. Pak se posadil na postel a měli jsme krátký rozhovor strýce se synovcem. Řekl, jak se těší z mé přítomnosti, protože on vlastního syna nemá a tak podobně. A jak mě má jeho rodina ráda. A jak ke mně jeho dcery chovají čisté nevinné city a on je šťastný, že mi v tomto ohledu může věřit jako vlastnímu synovi.“

„A celou dobu, co mluvil, držel jednu ruku na dýce a druhou na mých varlatech. A já říkal, ano, strýčku, ne, strýčku, a když odešel, zabalil jsem se do deky a zdálo se mi něco o prasatech. Pak už jsem žádnou dívku nepolíbil až do svých šestnácti let, když jsem přijel na Leoch.“

Stále se smál a pozoroval mě. Vlasy měl vzadu svázané koženým řemínkem, ale několik pramenů se uvolnilo a zlatorudě zářilo a vlálo v čerstvém povětří. Tvář měl opálenou do bronzova a připomínal podzimní list, radostně poletující ve větru.

„A co ty, moje milá Sassenachová?“ zeptal se zvědavě. „Brousili za tebou chlapani nebo jsi byla stydlivá a cudná?“

„O něco méně než ty,“ řekla jsem obezřetně. „Bylo mi osm.“

„Kristepane, kdo byl ten šťastný chlapec?“

„Bylo mu devět a stalo se to v Egyptě.“

„Jo, to byl jistě nějaký pohan. Ani mě to nepřekvapuje.“

Mlýn osvětlovalo ranní slunce a byl to rozkošný obrázek. Po bílých zdech se pnulo divoké víno a zeleně natřené okenice byly otevřené. Voda proudila přes stavidlo, ale mlýnské kolo se ani nepohnulo. Na rybníce pluly divoké kachny, které se tu zastavily cestou na jih.

„Podívej,“ řekla jsem, zastavujíc na vršku kopce. „Není to nádhera?“

„Byl by to mnohem hezčí pohled, kdyby se kolo točilo,“ poznamenal Jamie věčně. Pohlédl na mě a usmál se.

„Jo, Sassenachová, je to opravdu hezké místo. Chodíval jsem sem plavat, když jsem byl malý – je tu docela hluboká tůň.“

Když jsme přišli blíž, uviděli jsme rybník obrostlý vrbami v plné kráse. A také chlapce. Byli to čtyři naháči, kteří výskali a šplíchali po sobě vodou.

„Brr,“ otřásla jsem se při pohledu na ně. Bylo sice příjemné podzimní počasí, ale už dost chladno a já byla ráda, že jsem si na cestu vzala vlněný šál.

„Je mi zima, jen když je vidím.“

„Jo?“ opáčil Jamie. „Tak tě trochu zahřeji.“

Podíval se dolů na koupající se chlapce, ustoupil do stínu velkého kaštanu, položil mi ruce kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Nejsi první děvče, které jsem políbil,“ řekl měkce a sklonil hlavu do mých vlasů, „ale přísahám, že budeš poslední.“

Když jsem byla představena mlynáři, šla jsem si odpočinout na břeh rybníka, zatímco Jamie naslouchal majiteli, jenž mu barvitě líčil problém. Jamie chvíli stál a zíral na temnou, řasami pokrytou hladinu rybníka. Lehce se otřásl a začal se svlékat.

„Nedá se nic dělat,“ povzdychl si. „Ian měl pravdu, nějaká překážka ve vodě brání, aby se kolo otáčelo. Potopím se a...“ Přestal a podíval se k místu, kde jsem seděla i se svým obrovským košem.

„Co je s *tebou*?“ zeptal se. „Neviděla jsi nikdy muže ve spodkách?“

„Ne... ne... *takových!*“ Kousala jsem si nehty, abych nevyprskla smíchy. Poněvadž očekával, že se bude muset potopit, oblékl si pod kilt obstarožní červené flanelové spodky. Musely rozhodně patřit někomu mnohem většímu a plandaly mu kolem zadku a stehén.

„Ty jsou tvého otce?“ hádala jsem, snažíc se potlačit hihňání. „Nebo tvé matky?“

„Mého otce,“ řekl a chladně si mě změřil. „Neočekávala jsi snad, že budu plavat nahý před svou ženou a svými nájemci, že?“

S komickou důstojností si spodky přidržel a vstoupil do rybníka. Přiblížil se k mlýnskému kolu, zhluboka se nadechl a ponořil do vody. Poslední, co jsem zahlédla, byly nafouklé červené spodky na hladině. Mlynář se vykláněl z okna, povzbuzoval Jamieho křikem a dával mu pokyny, kdykoli se jeho mokrá hlava vynořila z vody.

Na břehu rybníka rostlo plno užitečných bylin a já jsem je hůlkou vyhrabávala i s kořeny. Když jsem měla koš z poloviny plný, zaslechla jsem za sebou zdvořilé zakašlání.

Byla to velmi stará paní, nebo tak alespoň vypadala. Opírala se o silnou hůl a oblečená byla do starých obnošených šatů.

„Dobré ráno,“ řekla a kývla hlavou, na níž měla posazený naškrobený bílý čepec, který jí zakrýval vlasy, až na pár šedých pramenů padajících jí do povadlého obličeje.

„Dobré ráno,“ odvětila jsem a škrabala se na nohy. Udělala několik drobných krůčků a dřepala si poměrně čile vedle mě. Doufala jsem, že bude schopná se i postavit.

„Já jsem...,“ spustila jsem, ale ona mě okamžitě přerušila.

„Vy jste ta nová paní. Já jsem MacNab – Grannie MacNabová. Stejně jako moje snacha.“ Natáhla hubenou vrásčitou ruku, přitáhla si koš k sobě a prohlížela jeho obsah.

„Kořeny slézu – ty jsou dobré na kašel. Ale tohle byste neměla užívat, děvče.“ Ukázala na malou hnědou hlízu. „Vypadá to jako kořen lilie, ale není.“

„A co je to?“ zeptala jsem se.

„Zmij jazyk. Když ho sníte, děvenko, budete se motat jako motovidlo.“ Vytáhla hlízu z koše a hodila ji do rybníka. Položila si koš do klína a odborným zrakem zkoumala ostatní rostliny, zatímco já ji pozorovala napůl pobaveně, napůl rozmrzele. Konečně mi ho vrátila se spokojeným výrazem ve tváři.

„Nejste tak hloupá na to, že patříte k Sassenachům,“ poznamenala. Pohlédla směrem k rybníku, kde se krátce objevila hlava Jamieho a opět zmizela pod vodou. „Myslím, že si vás náš zeman nevzal jen pro vaši hezkou tvář.“

„Děkuji,“ řekla jsem a brala to jako poklonu. Oči stařeny, ostré jako jehly, se dívaly na můj pas.

„Ještě nečekáte dítě?“ zeptala se. „Listy maliní, ty pomáhají. Smíchejte jich hrst s plátky růží a vypijte, když dorůstá měsíc.“

„Ach,“ řekla jsem, „ano...“

„Chtěla jsem se na něco zeptat zeman,“ pokračovala, „ale když je tak zaneprázdněný, řeknu to *vám*,“

„Dobrá,“ souhlasila jsem chabě, neboť jsem nevěděla, jak ji odbýt.

„Týká se to mého vnuka,“ řekla a upírala na mě malé šedé oči, chladné jako mramor. „Mého vnuka Rabbieho. Mám šestnáct vnuků a tři se jmenují Robert. Jednomu říkáme Bob, dalšímu Rob a tenhle je Rabbie.“

„Blahopřeji vám,“ opáčila jsem zdvořile.

„Chtěla bych, aby mého vnuka zaměstnal zeman ve stájích,“ řekla.

„Já nemohu říci...“

„Je to kvůli jeho otci, rozumíte,“ pokračovala a důvěrně se ke mně naklonila. „Ne, že bych si myslela, že se k chlapci chová špatně a náš dobrý pán ví, že chlapci potřebují občas výprask, aby z nich nevyrostli povaleči. Ale když bije dítě tak, že nemůže vstát, jen proto, že si vzalo o jednu ovesnou placku navíc, pak...“

„Otec Rabbieho bije, tak to myslíte?“ přerušila jsem ji.

Stařena přikývla, potěšena mou chápavostí. „Nechtěla jsem vás tím obtěžovat, ale Rabbie je můj miláček. A není jeho chyba, že si otec často přihne.“

Zvedla varovně ukazováček. „Neříkám, že by se můj manžel čas od času nenapil. Ale nikdy nevztáhl ruku na děti ani na mě,“ dodala zamyšleně. Spiklenecky na mě zamrkala a já si teprve teď uvědomila, jak musela být ta žena v mládí krásná.

„Uhodil mě jednou,“ svěřila se mi, „a já popadla poleno z ohniště a praštila ho s ním.“ Kývala se sem a tam a smála. „Málem jsem ho přizabila a říkala si, co bych dělala já, vdova se dvěma dětmi? Ale přišel k sobě,“ dodala věcně, „a už nikdy se mě a dětí nedotkl. Porodila jsem jich třináct a vychovala deset,“ řekla pyšně.

„Blahopřeji,“ řekla jsem opět.

„Malinové listí,“ opakovala a položila mi důvěrně ruku na koleno. „Věřte mi, děvče, to vám pomůže. A když ne, přijďte za mnou a já vám připravím nápoj z třezalky a tykvových semínek. Ještě do toho

přijde syrové vejce. Nápoj zavede manželova semena přímo do vašeho lůna a do Velikonoc budete jako dýně.“

Zakašlala jsem a zrudla v obličeji. „Hm. A vy byste chtěla, aby Jamie, myslím zeman, vzal vašeho vnuka do služby ve stáji? Aby byl z dosahu svého otce.“

„Jo, přesně tak. Rabbie je velmi šikovný a pracovitý a pán s ním jistě bude...“

Stařena se zarazila uprostřed věty a tvář jí ztuhla. Otočila jsem se a ztuhla také. Rudokabátníci. Šest dragounů na koních, jedoucích z kopce přímo ke mlýnu.

Paní MacNabová velmi duchapřítomně vstala a posadila se na Jamieho šaty, které ležely na břehu. Ještě si kolem sebe rozprostřela sukni, aby nebylo nic vidět.

Z rybníka se ozvalo silné šplouchnutí, jak se Jamie znovu vynořil. Bála jsem se pohnout nebo na něho zavolat, abych nevzbudila pozornost anglických dragounů, ale on už je také spatřil. Do nastalého ticha sotva slyšitelně zašeptal.

„Merde.“

Seděly jsme se stařenou nehnutě s kamennými obličeji a pozorovaly, jak vojáci sjíždějí z kopce. Ještě předtím, než zabočili na cestu ke mlýnu, stařena se na mě obrátila a položila si kostnatý prst na ústa. Nesměla jsem promluvit, aby nepoznali, že jsem Angličanka. Ani jsem neměla čas přikývnout, když se koně v oblacích prachu zastavili několik stop od nás.

„Dobré ráno, dámy,“ řekl velitel. Měl hodnost kaprála a k mé velké radosti to nebyl kaprál Hawkins. Při letném pohledu jsem zjistila, že nikdo z mužů nepatří k těm, s nimiž jsem se setkala v pevnosti Fort William, a viditelně se mi ulevilo.

„Viděli jsme zeshora mlýn,“ řekl dragoun. „Možná bychom si tu mohli koupit něco k jídlu.“ Uklonil se směrem k nám oběma.

Paní MacNabová odpověděla chladně, ale zdvořile.

„Dobré ráno,“ řekla, naklánějíc hlavu na stranu. „Jestli jste si přijeli pro jídlo, obávám se, že budete zklamáni. Mlýnské kolo je porouchané. Snad příště, až tudy zase pojedete.“

„A co se stalo?“ zeptal se se zájmem kaprál, malý mladý muž zdravého vzezření. Došel až ke břehu a díval se na mlýnské kolo.

Vtom se z domu vynořil mlynář, ale když viděl vojáky, opět rychle zalezl.

Kaprál zavolal na jednoho ze svých mužů. Ten přivolal dalšího, jenž pomohl kaprálovi vylézt vojákovi na záda. Pak se odvážný velitel chytil doškové střechy, vyhoupl se na ni a pokoušel se roztočit mlýnské kolo.

Zavřela jsem oči, abych neviděla, co se bude dít dál. Nebyla jsem dostatečně obeznámena s chodem vodního mlýna a obávala jsem se, že jestli se kolo dá do pohybu, rozdrtí pod vodou vše v jeho dosahu. Nebyla to planá obava, neboť paní MacNabová promluvila a ostře se pustila do jednoho z postávajících vojáků.

„Neměli byste dovolit vašemu veliteli, aby se pouštěl do takových věcí, chlapče. Neví, jak pracuje mlýn a plete se do věcí, kterým nerozumí.“

„Není důvod k obavám, paní,“ uklidňoval ji voják. „Otec kaprála Silvera má mlýn na obilí v Hamshire.“

Paní MacNabová si se mnou vyměnila zoufalý pohled. Kaprál mezitím slezl ze střechy a celý uřícený si přisedl k nám. Rychle oddychoval a utíral si zarudlý obličej špinavým kapesníkem.

„Nemůžu to zeshora rozhýbat a ten hlupák mlynář nerozumí vůbec anglicky.“ Podíval se na masivní hůl paní MacNabové a pak na mě. „Možná by tady mladá dáma mohla jít se mnou a promluvit s ním.“

Paní MacNabová natáhla kostnatou ruku a chytila mě za rukáv.

„Musíte moji snachu omluvit, pane. Ztratila řeč poté, co se jí narodilo mrtvé dítě. Nepromluvila už přes rok, chudák děvče. Nemůžu ji ani na chvíli spustit z očí, protože se bojím, aby neskočila do vody a neutopila se žalem.“

Snažila jsem se tvářit nepřičetně, což mi za těchto okolností nedalo velkou práci.

Kaprál byl úplně vyvedený z míry. „Ach,“ řekl. „Ano...“ Sešel na kraj rybníka a zíral do vody.

„Nedá se nic dělat, Collins,“ řekl staršímu vojákovi. „Musím pod vodu, abych se podíval, co to mlýnské kolo brzdí.“ Svlékl si šarlatový kabát a začal si rozepínat manžetové knoflíky u košile. S hrůzou jsem pohlédla na paní MacNabovou.

Uvažovala jsem o tom, že sehraji přesvědčivý epileptický záchvat, když mlýnské kolo náhle hrozivě zavrзло. Otočilo se asi do poloviny, na chvíli se zastavilo a pak se zase začalo otáčet v pravidelném rytmu.

Kaprál se přestal svlékat a nadšeně obrovské kolo pozoroval.

„Podívejte, Collinsi! Co ho asi zastavilo?“

Odpovědi na jeho otázku se mu dostalo při dalším pohledu. Na jedné z mohutných lopatek visely červené flanelové spodky. Lopatka se ponořila, spodky na okamžik zmizely ve vodě a pak majestátně vypluly na hladinu rybníka.

Starší voják je vylovil dlouhou tyčí a s hořkým úšklebkem ukazoval svému veliteli. Ten je s mírným odporem sundal z tyče.

„Hm,“ řekl, prohlížeje si kriticky mokrý kus pánského spodního prádla. „Odkud se sem, proboha, dostaly? Je zvláštní, že něco takového může způsobit tolik problémů, že, Collinsi?“

„Ano, pane,“ odpověděl zdvořile Collins, přestože ho nějaký skotský mlýn zjevně nezajímal.

Kaprál několikrát spodky obrátil, pak je odložil a začal si čistit zašpiněné ruce.

„Pořádný kus flanelu,“ poznamenal, ždímaje vodou nasáklé prádlo. „Něco jako suvenýr, co, Collinsi?“ Způsobně se uklonil paní MacNabové i mně a zamířil ke svému koni.

Dragouni ještě úplně nezmizeli za kopcem a z rybníka se ozvalo mocné šplouchnutí, svědčící o tom, že Jamie svůj podvodní pobyt přežil.

V obličeji byl promodralý jako carrarský mramor a zuby mu drkotaly tak silně, že jsem mu nerozuměla ani slovo. Pronesl cosi v galštině.

Paní MacNabová ale rozuměla dobře. Poklesla jí brada a udiveně se dívala na zuboženého zemana a svého pána. Když ji uviděl, zůstal stát ve vodě, která mu zakrývala nahé hýždě. Zhluboka se nadechl, sevřel cvakající zuby a strhl si lepkavé vodní řasy z ramene.

„Paní MacNabová,“ řekl a uklonil se staré paní.

„Pane,“ odpověděla a také se uklonila. „Máme hezký den, že?“

„Poněkud chladný,“ řekl a vrhl na mě prosebný pohled. Bezmocně jsem pokrčila rameny.

„Jsme rádi, že vás zase vidíme doma, pane, a věříme, že se brzy vrátíte natrvalo.“

„Já také, paní MacNabová,“ opáčil Jamie zdvořile. Opět na mě vrhl zoufalý pohled a já se mdle usmála.

Stařena ignorovala naše vzájemné pohledy, položila si ruce do klína a zaujala důstojný posez.

„Mám tu čest zeptat se Jeho Urozenosti,“ spustila, „na záležitost týkající se...“

„Grannie MacNabová,“ přerušil ji Jamie a s hrozivým výrazem vykročil ke břehu. „Cokoli si přejete, bude vám splněno. Za předpokladu, že mi vrátíte mé šaty, na kterých sedíte. Nebo mi upadne zadek.“

29

Více upřímnosti

O večerech, když už jsme byli po jídle, sedávali jsme v přijímacím salonu s Jenny a Ianem, mluvili o všem možném nebo poslouchali vyprávění Jenny.

Dnes byla řada na mě a já bavila všechny líčením setkání s paní MacNabovou a rudokabátníky.

„Náš dobrý pán ví, že chlapci potřebují občas výprask, aby z nich nevyrostli povaleči.“ Imitovala jsem Grannie MacNabovou poměrně zdařile.

Jenny se smála tak, až jí tekly slzy.

„Ano, to je čistá pravda. Kolik měla chlapců, Iane? Osm?“

Ian přikývl. „Jo, nejméně. Ani si nevzpomínám, jak se všichni jmenují. Vždycky kolem nás byla kupa MacNabů, když jsme chytali ryby nebo se koupali, já a Jamie.“

„Vy jste vyrůstali společně?“ zeptala jsem se. Jamie s Ianem se na sebe přátelsky zašklebili.

„Jo, byli jsme kamarádi,“ řekl Jamie se smíchem. „Ianův otec byl na Lallybrochu správcem, tak jako teď Ian. Mnohokrát jsme stáli společně s Ianem a poslouchali výchovná kázání našich otců.“

„A stejně tak se ohýbali přes plot a dostávali výprask. A já poslouchal, jak zde přítomný pan Fraser řve a čekal, až na mě přijde řada.“

„Nikdy!“ zval se Jamie rozhořčeně. „Nikdy jsem neřval!“

„Říkej si tomu, jak chceš, Jamie,“ opáčil Ian. „Ale slyšet tě bylo dost.“

„Oba jste řvali tak, že vás bylo slyšet na míle daleko,“ vmísila se Jenny. „A nejen řvali. Jamie obvykle celou dobu něčím argumentoval.“

„Jo, měl ses stát právníkem, Jamie. Ani nevím, proč jsem tě vždycky poslechl,“ řekl Ian, kroutě hlavou. „Pokaždé jsi nás dostal do nějakého maléru.“

Jamie se opět rozesmál. „Myslíš věž?“

Ian se otočil ke mně, ukazuje na západ, kde se za domem tyčila starobylá kamenná věž.

„Jeden z Jamieho pověstných argumentů byl následující,“ pokračoval, obraceje oči v sloup. „Řekl Brianovi, že je necivilizované užít hrubou fyzickou sílu k prosazení vlastního názoru. Tělesné tresty prý jsou barbarské a zaostalé a není to konstruktivní způsob potrestání.“

Všichni jsme se upřímně smáli.

„Poslouchal ho Brian vůbec?“ zeptala jsem se.

„Jo, poslouchal,“ přikývl Ian. „Stál jsem tehdy vedle Jamieho a pokyvoval hlavou na souhlas. Když Jamiemu konečně došla slova, jeho otec zakašlal a řekl: ‚Aha‘. Pak se na chvíli zamyslel, švihal páskem do vzduchu a nic neříkal. My jsme tam stáli a potili se strachy. Konečně nás Brian vyzval, abychom ho následovali do stáje.“

„Vrazil každému z nás do ruky koště, kartáč a vědro s vodou a ukázal směrem k věži,“ ujal se slova Jamie. „Prohlásil, že jsem ho svými argumenty přesvědčil a on se rozhodl pro ‚konstruktivní‘ formu trestu.“

Ian zakoulel zoufale očima.

„Ta věž je vysoká šedesát stop,“ řekl. „Má průměr třicet stop a tři patra.“ Těžce vzdychl. „Zametli jsme ji odshora dolů a drhli odzola nahoru. Trvalo to celých pět dní a já se ještě dnes klepu, když si na to vzpomenu.“

„A třetí den jsi mě chtěl zabít,“ dodal Jamie. „Protože jsem tě do toho namočil.“ Sáhł si opatrně na hlavu. „Měl jsem pořádný šrám na hlavě, když jsi mě praštil koštětem.“

„No jo,“ opáčil Ian. „Ty jsi mně zase zlomil nos, takže jsme si kvit.“

„Věřte Murrayovi, co se týče skóre,“ prohlásil Jamie.

„Jak to tak poslouchám,“ řekla jsem, „Fraserové jsou tvrdohlaví, Campbellové záludní, MacKenziové šarmantní, ale lstiví a Grahamové hloupí. Jaká je hlavní charakteristika Murrayů?“

„Můžeš se na ně spolehnout v boji,“ řekli oba přátelé najednou a rozesmáli se.

„Můžeš předpokládat,“ doplnil Jamie, „že tě nezradí.“ Jenny souhlasně pokývla hlavou.

„A my už nemáme žádné víno,“ řekla. Odložila šití a ztěžka vstala. „Pojď se mnou, Claire. Podíváme se, jestli paní Crooková připravila k portskému nějaké občerstvení.“

Když jsme se asi za půl hodiny vracely chodbou s tácem s občerstvením, slyšela jsem Iana, jak se ptá: „Nevadí ti to tedy, Jamie?“

„Co by mi mělo vadit?“

„Že jsme se vzali bez tvého souhlasu – já a Jenny.“

Jenny, která šla přede mnou, se zastavila přede dveřmi do salonu.

Z pohovky, kde ležel rozvalený Jamie s nohama na polštáři, se ozvalo krátké zakašlání. „Protože jsem ti neřekl, kde jsem, a nevěděl jsi, kdy se vrátím, jestli se vůbec vrátím, nemohu ti to mít za zlé.“

Viděla jsem Ianův profil skloněný nad košem se dřívím. Jeho podlouhlá tvář vypadala zamyšleně.

„Víš, nemyslel jsem, že je to správné, protože jsem mrzák...“

Z pohovky se ozvalo nesouhlasné mrmlání.

„Jenny si nemohla vybrat lepšího manžela, i kdybys přišel o obě nohy a ruce,“ řekl Jamie. Ianova bledá tvář lehce zrudla rozpaky. Jamie opět zakašlal, sundal nohy z polštáře a shýbl se pro třísku, která vypadla z koše.

„Jak ses mohl vůbec oženit, když máš takové předsudky?“ zeptal se.

„Dobrý muži,“ opáčil Ian, „myslíš, že jsem si mohl vybírat? Vybrat ji, Fraserovou?“ Potřásl hlavou a zamrkal na Jamieho.

„Přišla za mnou sama jednoho dne na pole, když jsem se pokoušel opravit polámané kolo u vozu. Vylezl jsem celý od bláta a uviděl, jak stojí nade mnou a vypadá jako rozkvetlý keř. Prohlédla si mě od hlavy k patě a řekla,“ odmlčel se a podrbal na bradě... „Už nevím přesně, co řekla, ale nakonec mě políbila se slovy: ‚Dobře, tak se vezmeme na svatého Martina‘.“ Rozpřáhl ruce s výrazem komické rezignace. „Stále jsem jí vysvětloval, proč to nemůžu udělat, až jsem se ocitl před knězem a slyšel se, jak říkám: ‚Beru si tě, Janet‘... a takové ty věci.“

Jamie se zaklonil a smál se, až se za břicho popadal.

„Jo, znám ten pocit,“ řekl. „Člověk si připadá poněkud vykořeněný, že?“

Ian se usmál a dodal: „Jo, je to tak. Pořád mám ten pocit, když Jenny nečekaně spatřím, jak stojí ve slunci na kopci nebo drží malého Jamieho v náručí. Vidím ji a myslím si: ‚Bože, člověče, nemůže být přece tvoje!‘“ Potřásl hlavou a hnědé vlasy mu spadly do čela. „A ona se otočí a usměje se na mě...“ Podíval se na Jamieho, jako by od něj očekával nějaké vysvětlení.

„Ale asi to znáš také. Všiml jsem si, že je to s tebou a Claire úplně stejné. Ona je... dost zvláštní, co?“

Jamie přikývl. Usmál se a náhle zvažněl.

„Jo,“ řekl mírně. „To je.“

Nad portským a plackami Jamie s Ianem dál vzpomínali na společně strávené dětství a své otce. Ianův otec William zemřel minulé jaro a svěřil synovi správu panství.

„Vzpomínáš, jak nás tvůj otec vzal ke kováři, abychom viděli, jak se nasazuje kolo na vůz?“ zeptal se.

„Jo, a nechápal, proč se pořád tak ošíváme a nevydržíme klidně stát.“

„A ptal se, jestli nepotřebujeme jít na záchod...“

Oba muži se smáli tak, že ze sebe nemohli vypravit slovo. Podívala jsem se nechápavě na Jenny.

„Ještěrky,“ poznamenala suše. „Oba měli za košilí pět nebo šest ještěrek.“

„Ach, Bože,“ řekl Ian. „Když ti jedna vylezla po krku a vyskočila z košile na kovadlinu, myslel jsem, že umřu.“

„Nechápu, proč mi kolikrát otec nezakroutil krkem,“ řekl Jamie, krouťe hlavou. „Divím se, že jsem vůbec dospěl.“

Ian se láskyplně podíval na svého potomka, jenž pečlivě rovnal polena na hromadu vedle krbu. „Nevím, jestli to zvládnou, až povyrostete, a já budu muset použít stejné metody. Myslím... zatím je, je tak *malý*.“ Bezmocně rozpřáhl ruce směrem k synkovi.

Jamie si cynicky měřil svého synovce. „Bude to stejný rošťák jako ty nebo já. Také já jsem byl kdysi malý a nevinný.“

„To jsi byl,“ přitakala Jenny a poklepala bratra po hlavě.

„Jako dítě jsi byl velmi roztomilý, Jamie. Vzpomínám si, jak jsem stála nad tvou kolébkou, to ti byly tak dva roky. Spal jsi s palcem v puse a my se shodli na tom, že jsme nikdy neviděli tak hezkého chlapečka. Měl jsi baculaté červené tváře a rozkošné rezavé lokny.“

Ten roztomilý chlapeček teď seděl, poslouchal a popíjel jablečný mošt z cínového šálku.

„Ale netrvalo to dlouho, Jamie,“ pokračovala Jenny a zlomyslně se na bratra usmála. „Kolik ti bylo, když jsi dostal první výprask, Jamie? Sedm?“

„Ne, osm,“ opravil ji Jamie a přiložil poleno do ohně. „Kristepane, to bolelo. Dvanáct ran přes zadek. A všechny pěkně ostré.“ Seděl s nohama složenýma pod sebou a drbal se na nose. Byl mírně zarudlý v obličejí a oči mu zářily vzrušením.

„Když skončil, posadil se otec na kámen a čekal, až přestanu řvát. Přitáhl mě k sobě a já si dodnes vzpomínám, co mi řekl. Možná bys to mohl použít při výchově malého Jamieho, Iane, až přijde čas.“ Jamie zavřel oči a vzpomínal.

„Držel mě mezi svými koleny a přinutil mě dívat se mu do očí. Pak řekl: ‚Tohle bylo poprvé, Jamie. Udělám to znovu, možná stokrát, než vyrosteš v muže.‘ Pak se zasmál a dodal: ‚Můj otec mě tak trestal také a ty jsi stejně umíněný, jako jsem byl kdysi já. Někdy to udělám s radostí, pokud si to zasloužíš. Většinou ale ne. Nicméně to udělám. Takže si to pamatuj, chlapče. Když tvoje hlava vymyslí nějakou neplechu, tvůj zadek za to zaplatí.‘ Objal mě a řekl: Jsi milý chlapec,

Jamie. Běž teď za matkou do domu, ať tě utěší.‘ Už jsem se chystal něco odpovědět, ale on mě přerušil: ‚Ne, vím, že to nepotřebuješ, ale ona to potřebuje. Jdi za ní.‘ Šel jsem do domu a matka mi dala chleba s džemem.“

Jenny se najednou rozesmála. „Vzpomínám si,“ řekla, „jak mi otec vyprávěl takovou historku, Jamie. Říkal, že když tě poslal jednou po výprasku do domu, zastavil ses v půli cesty a čekal na něho.“

„Když k tobě přišel, položil jsi mu záludnou otázku: ‚Chtěl bych vědět, jestli se ti to tentokrát líbilo?‘ Otec odpověděl NE a ty jsi prohlásil. ‚To je dobře, mně se to také nelíbilo.‘“

Všichni jsme se začali smát, Jenny se podívala na bratra a potřásla hlavou. „Rád tu historku vyprávěl. Otec vždycky říkal, že z tebe bude mít smrt, Jamie.“

Z Jamieho tváře zmizel úsměv a zadíval se na své velké ruce, složené na kolenou.

„Jo,“ řekl tiše. „A to se také stalo, nebo ne?“

Jenny s Ianem na sebe zděšeně pohlédli a já se raději dívala do klína, nevědouc, co bych řekla. Chvilí bylo ticho a bylo slyšet jen praskání ohně. Pak Jenny uchopila bratra za ruku.

„Jamie,“ řekla. „Nebyla to tvoje vina.“

Vzhlédl a chabě se usmál.

„Ne? A čí tedy?“

Zhluboka se nadechla a odpověděla. „Moje.“

„Cože?“ Zíral na ni prázdným pohledem.

Jenny zbledla, ale zůstala klidná.

„Říkám, že to byla moje vina, že se stalo tobě i otci to, co se stalo.“

Položil jí dlaň na hřbet ruky a jemně ji hladil.

„Nemluv nesmysly, děvče,“ řekl. „Udělal jsi všechno proto, abys mě zachránila. Máš pravdu, kdybys tehdy s Randallem nešla, pravděpodobně by mě zabil na dvoře.“

Pozorně sledovala bratrovu tvář s ustaranými vráskami na čele.

„Ne, nelituji, že jsem vzala Randalla do domu – ani kdyby... ne. Ale tím to není.“ Vzdechla a pokračovala.

„Když jsem ho odvedla dovnitř, vzala jsem ho do svého pokoje. Nevěděla jsem, co od něho mohu očekávat – nikdy... jsem nebyla s mužem. Zdál se velmi nervózní a červenal se, jako by si nevěřil. To mi připadalo divné. Povalil mě na postel, stál nade mnou a masíroval

se. Nejdřív jsem si myslela, že jsem ho opravdu zranila kolenem, přestože jsem věděla, že úder nebyl příliš silný.“ Tváře jí zčervenaly a pokradmu pohlédla na Iana.

„Ted' vím, že se pokoušel – aby byl připravený. Nechtěla jsem, aby poznal, že mám strach. Posadila jsem se na posteli a dívala se na něho. To ho rozzlobilo a poručil mi, abych se otočila. Neposlechla jsem ho a stále se na něho dívala.“ Ted' už byla v obličejí rudá jako růže před domem. „Rozepnul se a já... usmála jsem se na něho.“

„Co jsi udělala?“ zeptal se Jamie nevěřicně.

„Zasmála jsem se. Nevěděla jsem, jak to muži mají. Často jsem tě sice viděla nahého i Willyho a Iana. Ale on...“ Nechtěně se usmála, i když se snažila úsměv potlačit. „Vypadal tak směšně, byl celý rudý v obličejí a zuřivě se masíroval a...“

Ian významně zakašlal, ona se kousla do rtů, ale statečně pokračovala.

„Vadilo mu, že se směju, tak jsem se smála ještě víc. To už se na mě vrhl a roztrhl mi šaty. Uhodila jsem ho do tváře a on mi ránu vrátil, až se mi zatmělo před očima. Trochu se tím uklidnil, zřejmě mu to dělalo dobře, a lezl za mnou do postele. Nevěděla jsem, co počít, tak jsem se zase smála, klekla si a ukázala mu prsa. Řekla jsem mu, že není skutečný muž a nemůže nic mít se ženami. Já...“

Sklonila hlavu níž a tmavé vlasy jí spadly přes planoucí obličej. Mluvila velmi tiše, téměř šeptem.

„Já... vysmívala jsem se mu, že se mě bojí, protože to nemůže dělat se ženami, ale jen se zvířaty a mladými chlapci...“

„Jenny,“ vzdychl Jamie bezmocně.

Vzhlédla a podívala se na něj. „Ano, to jsem řekla,“ dodala. „Nic jiného mě tehdy nenapadlo... a pochopila jsem, že asi opravdu nemůže. Dívala jsem se mu na kalhoty a smála se. Chytil mě za krk, třásl se mnou, až jsem se praštila hlavou o pelest a... když jsem se probrala, byl pryč a ty s ním.“

V nádherných modrých očích měla slzy, když uchopila Jamieho za ruku.

„Jamie, odpustíš mi? Vím, že kdybych ho tak neprovokovala, nezacházel by s tebou tak krutě, a také otec...“

„Ach, Jenny, *mo cridh*, přestaň.“ Klečel vedle ní a přitáhl si její obličej k sobě. Ian, stojící poblíž, vypadal, jako by právě zkameněl.

Jamie ji lehce hladil po vlasech, zatímco usedavě vzlykala. „No tak, holubičko. Jednala jsi správně, Jenny. Nebyla to tvoje chyba a možná ani moje.“ Poplácal ji po zádech.

„Poslouchej, *mo cridh*. Přišel sem, aby nám uškodil, to je jasné. Chtěl nám způsobit problémy, zburcovat venkov proti Angličanům. Měl pro to své důvody – stejně jako muž, jenž si ho najal.“

Jenny přestala plakat a udiveně na bratra zírala.

„Zburcovat lidi proti Angličanům? Proč?“

Jamie netrpělivě mávl rukou. „Potřebuje vypátrat lidi, kteří podporují prince Charlese, což by mohlo vést k dalšímu povstání. Ale já pořád nevím, na čí straně stojí muž, jenž Randalla zaměstnává. Jestli chce znát jména těch lidí proto, aby jim zabavil majetek, nebo proto, že sám také stojí za princem Charlesem a chce, aby byli lidé připraveni na válku, až nastane vhodná doba. Nevím to a teď to ani není důležité.“ Pohládl sestru po hlavě a opatrně jí odhrnul vlasy z čela.

„Důležité je, že ti neublížil a že jsem zase doma. Brzy se vrátím a zůstanu tu napořád, *mo cridh*. Slibuji.“

Přiložil si její ruku ke rtům a políbil ji. Sáhla do kapsy pro kapesník, aby se vysmrkala. Pak se podívala na Iana, jenž se stále nehýbal a tvářil se uraženě.

Něžně se dotkla jeho ramene.

„Zlobíš se, že jsem ti o tom neřekla.“

Stále se na ni vyčítavě díval, nehýbaje se z místa. „Ano,“ řekl tiše.

Zastrčila kapesník do šatů a vzala ho za obě ruce.

„Jane, můj milovaný muži, neřekla jsem ti to, protože jsem tě nechtěla ztratit. Můj bratr byl pryč, vzápětí odešel i otec. Nechtěla jsem ztratit také tebe. Jsi mi dražší, než můj domov a rodina, můj milovaný.“ Pokradmu pohlédla na Jamieho a dodala. „Tak to prostě je.“

Dívala se Ianovi do očí a on se zmítal mezi pocity lásky a zraněné pýchy. Jamie vstal z pohovky a vzal mě za paži. Potichu jsme odešli z pokoje a nechali je o samotě u doutnajícího krbu.

Byla jasná noc a měsíc svítil skrz vysoké okno tak, že jsem nemohla usnout. Jamie na tom byl asi stejně, tiše ležel, ale podle jeho dechu jsem nepoznala, jestli spí nebo je vzhůru. Převalil se na záda a sotva slyšitelně se zasmál.

„Co ti připadá směšné?“ zeptala jsem se tlumeně.

Otočil ke mně hlavu. „Ach, já jsem tě vzbudil, Sassenachová? Promiň. Jen jsem si na něco vzpomněl.“

„Nespala jsem.“ Přisunula jsem se blíž k němu. Postel byla určena pro rodinu, která v těch dobách většinou spávala pohromadě a byla dostatečně široká. Obrovská matrace, na níž muselo být spotřebováno peří stovek hus, byla pohodlná a měkká. „Na co sis vzpomněl?“ zeptala jsem se.

„Na svého otce. Na to, co říkal.“

Složil si ruce pod hlavu a hleděl zadumaně do nízkého dřevěného stropu. „Je to zvláštní,“ řekl, „když otec ještě žil, nebral jsem ho moc vážně. Ale teď, když je mrtvý, mně všechno, co říkal, připadá smysluplné.“ Opět se krátce zasmál. „Vzpomněl jsem si na poslední výprask, který jsem od něho dostal.“

„A to je k smíchu?“ divila jsem se. „Už ti někdo řekl, že máš neobvyklý smysl pro humor, Jamie?“ Šátrala jsem pod dekou po jeho ruce. On mě hladil po zádech a tetelil se blahem.

„Bil tě tvůj strýc, když jsi něco provedla?“ zeptal se zvědavě. Ta myšlenka mi připadala naprosto absurdní.

„Kristepane, ne! To by ho ani ve snu nenapadlo. Strýček Lamb odsuzoval bití dětí – vyznával zásadu, že by se s nimi mělo jednat jako s dospělými.“ Jamie cosi posměšně zabručel.

„To má za následek defekty na tvém charakteru,“ prohlásil, poplácávaje mě po zadnici. „Nedostatek disciplíny v dětství.“

„Jaké defekty na mém charakteru?“ vyzvídala jsem. Měsíc svítil tak jasně, že jsem viděla, jak se ušklíbl.

„Chceš, abych je vypočítával všechny?“

„Ne.“ Dloubla jsem ho loktem do žeber. „Vyprávěj mi raději o tvém otci. Kolik ti bylo, když jsi dostal poslední výprask?“

„Tak třináct – možná čtrnáct. Byl jsem vytáhlý a hubený. Ani si nevzpomínám, za co to tehdy bylo. Ale velmi dobře si vzpomínám, že jsme oba byli ve varu. Tehdy mě skutečně seřezal s radostí.“ Přitáhl mě blíž k sobě a objal. Šimrala jsem ho na břicho a na pupíku.

„Přestaň. Lechtá to. Chceš to slyšet, nebo ne?“

„Ano, chci to slyšet. Co budeme dělat my dva, až budeme mít děti – diskutovat s nimi, nebo je bít?“ Srdce mi začalo tlouci rychleji, i když to byla jen akademická otázka. Chytil mě za ruku a držel ji na břiše.

„To je jednoduché. Ty s nimi budeš diskutovat a až skončíš, já je odvedu ven a nařežu jim.“

„Myslela jsem, že máš děti *rád*.“

„Mám. Můj otec mě měl také rád, když jsem se nechoval jako idiot. A měl mě rád i tehdy, když jsem se jako idiot choval.“

„Dobrá. Tak mi o tom řekni víc.“

Jamie se posadil a podložil polštáři, aby se mu pohodlněji leželo. Složil si ruce pod hlavu a spustil.

„Poslal mě k plotu jako obvykle – vždy mě tam posílal jako prvního a já se dusil vztekem a výčitkami svědomí, když jsem na něho poslušně čekal. Ale tentokrát byl velmi rozzlobený. Ohnul jsem se, kousal se během výprasku do rtů, rozhodnutý nevydat ani hlásku, aby neviděl, jak mě to bolí. Zarýval jsem prsty do dřeva tak silně, že mi v nich zůstaly třísky – a byl úplně rudý v obličeji.“

Obvykle jsem poznal, kdy se výprask chýlí ke konci, ale tentokrát otec nepřestával. Mohl jsem jediné držet jazyk za zuby a chtělo se mi brečet, ale statečně jsem držel.“ Jamie ležel v posteli do půl těla nahý a jeho hebká kůže porostlá rezavými chloupky v měsíčním svitu zářila. Viděla jsem, jak se mu zvedá hrud' při každém úderu srdce.

„Nevím, jak dlouho to trvalo,“ pokračoval. „Možná ne tak dlouho, ale mně se to zdála být věčnost. Konečně na chvíli přestal a zařval na mě. Byl vzteky bez sebe a já také a stěží jsem vnímal, co říká.“

„Křičel: ‚Jdi k čertu, Jamie! Ty nebudeš brečet? Jsi už dospělý a já tě nemíním pořád řezat, ale chci, abys alespoň zaskučel. A já tě přestanu bít a budu si myslet, že měl trest na tebe patřičný účinek!‘“ Jamie se při té vzpomínce zasmál.

„Úplně mě to vyvedlo z míry, napřímil jsem se a zařval na něho: ‚Tak proč jsi to neřekl blíž, ty starý blázne! Auu!‘“

„Pak už jsem ležel na zemi, zvonilo mi v uších a hrozně mě bolela čelist, kam mě otec praštil. Stál nade mnou, po chvíli se sklonil a pomohl mi vstát.“

„Dotkl se mé brady a řekl vážně: ‚To je proto, že jsi nazval svého otce bláznem. Je to možná pravda, ale je to neuctivé. Pojd', musíme se

umýt k večeři.‘ A od té doby už mě nikdy neuhodil. Křičel na mě a já na něho, to ano, ale byla to hádka muže s mužem.“

Uvolněně se smál a já také, ležíc schoulená v jeho pažích.

„Přála bych si, abych tvého otce znala,“ řekla jsem. „Ale možná je to takhle lepší,“ vyhrkla jsem vzápětí. „Možná by se mu nelíbilo, že sis vzal za ženu Angličanku.“

Jamie mě objal ještě pevněji a přetáhl mi deku přes holá ramena. „Respektoval by moji volbu, ať už by byla jakákoli, ale ty...“, sklonil se a políbil mě na čelo, „tebe by měl velmi rád, Sassenachová.“ A pro mě byla jeho slova velkou poctou.

30

Rozhovor u krbu

Jestliže byla mezi Ianem a Jenny po jejím přiznání nějaká roztržka, zdálo se, že je zapomenuta. Seděli jsme příští den po večeři v salonu, Ian s Jamiem hovořili o pracovních záležitostech a popíjeli bezinkové víno, zatímco Jenny odpočívala na pohovce s nohama vyloženýma na polštáři. Já se snažila sepsat nějaké praktické návody, o nichž jsme spolu přes den hovořily.

HNISAVÝ ZÁNĚT – nadepsala jsem první list.

Tři železné cvočky namočit na týden do kyselého piva. Přidat hrst rozdrceného cedrového dřeva. Když se dřevo usadí na dně, směs je hotova. Užívat třikrát za den.

SVÍČKY Z VČELÍHO VOSKU – začínal druhý list.

Seber med z plástu. Odstraň mrtvé včely. Rozpusť plást v malém množství vody ve velkém kotli. Seber veškeré nečistoty z povrchu. Míchej roztok asi půl hodiny a pak jej nech usadit. Vylíj špinavou vodu a dvakrát propláchni čistou vodou.

Už mě bolela ruka a ještě zbývalo dopsat, jak se zhotoví knot a svíčky usuší.

„Jenny,“ zeptala jsem se. „Jak dlouho trvá výroba svíček celkem?“

Odložila dětskou košilku do klína a přemýšlela.

„Tak den a půl na sbírání plástů, den počítej na odstranění nečistot, možná dva. Půl dne zabere výroba knotů, jeden až dva dny svíčky tvaruješ a pak nejméně den sušíš. Celkem tak jeden týden.“

V chabém světle lampy a s rozskřípaným brkem jsem svoje úsilí vzdala, unavená po celodenní práci. Přisedla jsem si k Jenny a obdivovala jemnou výšivku na dětském prádle.

Její kulaté břicho se najednou pohnulo, když dítě změnilo pozici. Dívala jsem se na ni úplně fascinovaně. Nikdy jsem nebyla tak blízko těhotné ženy a neuvědomila si, jak bouřlivé aktivity probíhají uvnitř jejího těla.

„Chceš si sáhnout?“ zeptala se Jenny, když viděla, jak na ni zírám.

„Ano...“ Chytla mě za ruku a položila si ji na břicho.

„Tady. Počkej chvíli, brzy zase kopne. Tahle poloha se dětem nelíbí.“

Překvapivě silný náraz mi zvedl ruku o několik palců.

„Bože! To je síla!“ vykřikla jsem.

„Jo.“ Jenny si poklepala na břicho s výrazem pýchy. „Bude hezké, jako jeho bratr a otec.“ Usmála se na Iana, jenž s Jamiem seděl nad záznamy o narozených hříbátech.

„Nebo jako jeho zrzavý strýček,“ dodala hlasitěji a šťouchla do mě.

„Hej?“ Jamie vzhlédl od papírů. „To jste mluvili na mě?“

„Divím se, že ho zmínka o zrcích vytrhla z práce,“ zašeptala mi Jenny do ucha.

Jamiemu odpověděla sladkým hlasem, „Ale nic, *mo cridh*. Jen jsme tak spekulovali o tom, že by to novorozeně mohlo být po strýčkovi.“

Strýček se zašklebil a sedl si na pohovku vedle Jenny.

„Podrbej ho za mě, Jamie,“ požádala ho. „Umíš to lépe než Ian.“

Poslechl a Jenny se blaženě opřela v pohovce a zavřela oči. Položila si dětskou košilku na břicho a to se opět pohnulo, jako by dítě reagovalo. Jamie uchváceně zíral na pohyby, stejně jako já před chvílí.

„Není to nepohodlné?“ zeptal se. „Mít někoho, kdo se neustále hýbe, v břiše?“

Jenny otevřela oči a zakřenila se.

„Hm. Někdy cítím, jak se má játra proti těm prudkým kopancům bouří. Ale většinou je to docela příjemný pocit. Je to jako...“ Zarazila

se a ušklíbla na svého bratra. „Je těžké to popisovat muži, protože je jinak stavěný. Asi ti to nedokážu přiblížit, stejně jako ty mi nevysvětlíš, jaké to je, když tě někdo kopne do varlat.“

„Já ti to předvedu.“ Sehnul se, nasadil zmučený výraz, obrátil oči v sloup a příšerně zaječel.

„Je to tak, Iane?“ zeptal se, otáčeje se k židli, na níž seděl Ian a bláznivě se chechtal.

„Dobrá, ty šašku. V tom případě jsem ráda, že nemám žádná varlata,“ poznamenala Jenny.

Jamie se narovnal a odhrnul si vlasy z čela. „Ne, opravdu,“ řekl se zájmem. „Je to jenom proto, že jsme jinak stavění? Nechceš to třeba popsat Claire? Je konec konců žena, i když ještě nerodila.“

Jenny si pozorně prohlížela mé břicho.

„Hm, snad,“ řekla rozvážně. „Cítíš, jako bys měla velmi tenkou kůži. Všechno, co se tě dotkne, dokonce i látku šatů a nejen na břicho, ale i bocích, prsou a nohách.“ Bezděčně si přejela rukou po ňadrech. „Jsou nalitá a těžká... a velmi citlivá, především bradavky.“ Drobnými prsty se dotýkala prsou a já spatřila, jak ji pod látkou vystupují bradavky.

„A samozřejmě jsi tlustá a neohrabaná,“ zasmála se Jenny. „Potřebuješ mnohem více místa, než na jaké jsi byla zvyklá.“

„Tady,“ ukázala rukou na svůj žaludek, „tady to cítíš nejvíc.“ Hladila si vyboulené břicho, jako by to už bylo dítě samotné. Ian očima sledoval ruce své ženy, jak se pohybují po obrovském břicho a dotýkají se látky šatů znovu a znovu.

„V prvních týdnech to spíše připomíná plynatost,“ pokračovala se smíchem. Šťouchla bratra do břicha palcem nohy. „Tady – jako by ti v břicho pluly malé bubliny. Ale později, když se dítě začne hýbat, zdá se ti, že se v břicho pohybují malé rybky a vlastně si vůbec nejsi jistá, jestli nějaký pohyb cítíš.“ Dítěti se zřejmě nelíbil matčin popis a na protest se pohnulo sem a tam. Břicho Jenny se vyboulilo nejdříve na jednu a pak na druhou stranu.

„Snažím se si to představit,“ řekl Jamie fascinovaně.

„Hm.“ Opět si přiložila ruku na kulaté břicho, jako by chtěla dítě utiшит. „Spí několik hodin denně. Někdy máš strach, že je mrtvé, když se dlouho nepohne a snažíš se ho probudit. Když se znovu pohne, jsi velmi šťastná. Celkově se cítíš nateklá, zvláště v posledních týdnech.“

Nebolí to... jen se ti zdá, že každou chvíli praskneš.“ Jenny se na mě nedívala. Upírala pohled na svého muže. Mě a Jamieho teď vůbec nevnímala. Byla to velmi intimní chvíle mezi ní a Ianem a zdálo se, že nikdy neskončí.

Hlas měla ztlumený a rukama se opět dotýkala těžkých, plných ňader.

„Poslední měsíc se ti začne tvořit mléko, prsa se nalijí a už se nemůžeš dočkat, až budeš kojit.“ Zavřela oči, opřela se v pohovce a poklepávala si na břicho v pravidelném rytmu, jako by prováděla nějaký magický rituál. Napadlo mě, že pokud existují čarodějnice, Janet Fraserová k nim také patří.

V místnosti se spolu s kouřem vznášela zvláštní atmosféra touhy, dojetí a rozkoše. Aniž bych se podívala na Jamieho, věděla jsem, že je náladou absolutně pohlcen.

Jenny otevřela hluboké oči a usmála se na manžela s výrazem budoucího příslibu.

„A v těch posledních dnech před porodem, když už se dítě hýbe stále, připadá ti, jako bys měla uvnitř sebe svého muže, který vniká hlouběji a hlouběji do tvého těla, až tě celou zaplní. Dítě utichne a místo něj v sobě nosíš jeho.“

Najednou se ke mně otočila a kouzlo zmizelo. „Zdá se ti to zvláštní?“ zeptala se tiše a záhadně se usmála. „Muži se chtějí vrátit do lůna.“

O něco později Jenny vstala a odplula ke dveřím. Ještě než vyšla, podívala se významně na svého manžela, jenž vystartoval za ní. Čekajíc na něho, obrátila se na bratra, který seděl u hořícího krbu.

„Dohlédneš na oheň, Jamie?“ Protáhla se a ohnula. Křivka její páteře teď připomínala vypouklé břicho. Ian jí přejel rukou po zádech a ona zasténala. A pak odešli.

Protáhla jsem se také, zvedla paže a cítila příjemné napětí v unavených svalech. Jamie mi rukama sáhl na boky. Uchopila jsem je a přiložila na břicho, představujíc si, jak se dotýkají nenarozeného dítěte.

Chtěla jsem ho políbit, ale všimla jsem si malé hromádky v rohu místnosti.

„Podívej. Zapomněli tu Jamieho.“ Chlapec obvykle spával v postýlce v ložnici svých rodičů. Tentokrát usnul u krbu, zatímco my si povídali u vína a na něho úplně zapomněli.

„Jenny nikdy na nic nezapomene,“ ujistil mě. „Myslím, že teď s Ianem nestojí o žádnou společnost.“ Začal mi vzadu rozvazovat sukni. „Ať zůstane, kde je.“

„A co když se vzbudí?“

Žádostivé ruce mně vnikly pod živůtek. Jamie se ještě přesvědčil, že jeho malý synovec spí jako dudek.

„Jo. Alespoň se přiučí něčemu, co bude v životě potřebovat. Snad nechceš, aby byl takový ignorant jako jeho strýc?“ Položil na podlahu před krbem několik polštářů a společně jsme na ně ulehli.

Zář ohně osvětlovala bledé jizvy na jeho zádech. Jamie vypadal jako by byl z kovu, jenž pronikal a zářil skrze jeho jemnou kůži. Přejížděla jsem lehce prsty po jizvách a on se pod mými dotyky slabě chvěl.

„Myslíš, že měla Jenny pravdu?“ zeptala jsem se později. „Chtějí se muži opravdu vrátit zpátky do lůna? Proto se s námi milují?“ Zasmál se mi do ucha a jeho dech mě zašimral.

„Není to první věc, na níž myslím, když jdu s tebou do postele, Sassenachová. Ale...“ přiložil mi dlaně na prsa a začal líbat bradavky. „Nemohu říci, že by tak úplně pravdu neměla. Někdy... někdy by bylo dobré vrátit se zpátky dovnitř, do bezpečí. Ale protože víme, že to není možné, chceme plodit. Když se nemůžeme vrátit my sami, alespoň dáme ten vzácný dar svým synům, i když jen na určitou dobu...“ Ošil se jako pes, vytřepávající si vodu z mokrého kožichu.

„Neber mě vážně, Sassenachová,“ zamumlal. „Po bezinkovém víně jsem příliš sentimentální.“

Výroční den

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře a Jenny vstoupila dovnitř, přinášejíc složený sváteční oděv a klobouk. Podívala se kriticky na bratra a pokývla hlavou.

„Jo, košile bude dobrá. Vynechala jsem tvůj parádní kabát. Poněkud jsi vyrostl a zmohutněla ti ramena od té doby, co jsem tě naposledy viděla.“ Naklonila hlavu na stranu a nahlas uvažovala. „Posaď se tam a já něco provedu s tvými vlasy.“ Ukázala na stoličku u okna.

„S mými vlasy? Co je na nich špatného?“ vykrucoval se Jamie. Vlasy mu padaly až na ramena a většinou je míval stažené dozadu a svázané koženým řemínkem.

Jenny nelenila, dostrkala ho ke stoličce a začala rázně česat hřebenem ze želvoviny. „Máš v nich smetí, to za prvé.“ Sebrala malý hnědý list a položila ho na stolek. „Dubové listí. Kde jsi *byl* včera? Pobíhal jsi v listí pod stromy jako čuník? Vlasy máš zcuchané jako klubko příze.“

„Au!!“

„Bud' zticha, *roy*.“ Plně se soustředila a hřebenem mu rozčesávala zamotané prameny vlasů, které měly v ranním slunci barvu mědi, skořice a zlata. Jenny je roztrásala prsty a kroutila hlavou.

„Nedokážu pochopit, proč Pán mrhal tolika vlasy na muže,“ poznamenala.

„Nejsou nádherné?“ zeptala jsem se. „Podívej, místy je má úplně blond.“ Objekt našeho obdivu se na nás zamračeně díval.

„Jestli obě okamžitě nepřestanete, oholím si hlavu.“ Natáhl se ke stolu, na němž ležela břitva. Jeho sestra, byť v pokročilém stupni těhotenství, ho důrazně plácla kartáčem přes prsty. Zařval jednou a ještě podruhé, když ho silně zatahala za vlasy.

„Sed' klidně,“ nařídila mu. Začala rozdělovat vlasy do tří silných pramenů. „Udělám ti pořádný cop,“ oznámila spokojeně. „Nedovolím, abys šel mezi své nájemce a vypadal jako divoch.“

Jamie zamumlal cosi na protest, ale podřídil se počínání své sestry. Obratně přehazovala jednotlivé prameny a splétala z nich cop.

Nakonec sáhla do kapsy a vytáhla hedvábnou stužku, kterou cop vítězoslavně převázala.

„Hotovo,“ řekla. „Hezké, že?“ Otočila se na mě a já souhlasně přikývla. Stažené vlasy dávaly vyniknout tvaru jeho hlavy a zvýraznily pravidelný obličej. Čistý a upravený ve sněhobílé košili a šedých kalhotách vypadal opravdu úchvatně.

„Zvláště ta hedvábná stuha,“ řekla jsem, potlačujíc záchvat smíchu. „Má stejnou barvu jako jeho oči.“

Jamie se podíval na sestru.

„Ne,“ řekl rozhodně. „Žádné stuhy. Nejsme ve Francii nebo na dvoře krále Jiřího! Žádné stuhy, Janet!“

„No dobrá, nepanikař.“ Rozvázala stuhu a ustoupila o krok zpátky.

„Jo, půjde to,“ prohlásila spokojeně. Podívala se na mě pronikavými modrými očima.

„Hm,“ utrousila zamyšleně.

Protože jsem přijela v roztrhaných šatech, bylo nutné pořídit mi nejméně dvoje nové, co možná nejrychleji. Jedny prosté na běžné denní nošení a druhé hedvábné pro slavnostní příležitosti, jako byla tato. Pomáhala jsem při jejich zhotovení, stříhání a špendlení, ale návrh a šití jsem musela přenechat Jenny a paní Crookové.

Odvedly dokonalou práci a žluté hedvábné šaty mi padly jako ulité. Rukávy měly bohatě našasené a stejně tak širokou nabíranou sukni. Protože jsem odmítala nosit korzet, přišly ženy s nápadem vyztužit mi živ útek velrybí kosticí, kterou vzaly ze starého korzetu.

Jenny si mě pozorně prohlížela od hlavy k patě. S povzdechem sáhla pro kartáč.

„Ty se také posad,“ řekla.

Posadila jsem se, rudá v obličejí, a vyhýbala se Jamieho pohledu, když mi Jenny vytahovala z vlasů drobné větvičky a lístky dubu a pokládala je na stolek.

Konečně byly mé vlasy učesány a sepnuty a ona opět sáhla do kapsy a vytáhla krajkový čepeček.

„Tak,“ řekla, připevňujíc mi ho na vyčesané vlasy. „Vypadáš velmi úctyhodně.“

Vzala jsem to jako kompliment a zamumlala jakousi zdvořilou odpověď.

„Máš vůbec nějaké šperky?“ zeptala se Jenny.

Zavrtěla jsem hlavou. „Obávám se, že ne. Všechno, co mám, jsou perly, které mi dal Jamie k svatbě a ty...“ Vzhledem k okolnostem, za nichž jsme opouštěli Leoch, byly perly to poslední, na co jsem myslela.

„Ach!“ vykřikl Jamie, jenž si náhle vzpomněl. Sáhł do brašny a triumfálně vytáhl náhrdelník.

„Kde jsi je vzal?“ zeptala jsem se udiveně.

„Murtagh je dnes ráno přivezl,“ odpověděl. „Vrátil se na Leoch a vzal všechno, co pobral – myslel, že to budeme potřebovat. Hledal nás nejdřív na cestě, ale my se vydali nejprve... na kopec.“

„Je pořád tady?“ zeptala jsem se.

Jamie si stoupl za mě a zapínal mi náhrdelník.

„Jo, jasně. Je. Dole v kuchyni, kde se cpe vším možným a dobírá si paní Crookovou.“

Kromě několika písní jsem slyšela toho malého mužička říci za celou dobu jen několik desítek slov. Představa, že by si někoho dobíral, mi připadala směšná. Na Lallybrochu se musí cítit jako doma, pomyslela jsem si.

„Kdo je Murtagh?“ zeptala jsem se. „Myslím, jestli je váš příbuzný.“

Jamie s Jenny vypadali překvapeně.

„Ano,“ řekla Jenny, obracejíc se na bratra. „Je – co vlastně je, Jamie? Strýc otcova druhého bratrance?“

„Synovec,“ opravil ji. „Zapomněla jsi? Starý Leo měl dva syny a...“

Zacpala jsem si rukama obě uši. Moje gesto zřejmě Jenny připomnělo něco velmi důležitého.

„Náušnice!“ vykřikla. „Myslím, že mám jedny perly, které se hodí k tomu náhrdelníku! Přinesu je!“ Zmizela s obdivuhodnou rychlostí.

„Proč ti tvoje sestra říká Roy?“ zeptala jsem se zvědavě. Zapínal si límec u košile a nasadil obvyklý výraz muže svádějícího boj s úhlavním nepřítelem. Takový výraz mívají při této činnosti všichni muži. Zamrkal na mě a zašklebil se.

„Ach, tak. To není anglické jméno Roy. Je to zdobnělina v galštině a značí barvu mých vlasů. Slovo ‚ruadh‘ znamená červený.“ Musel mi ten výraz opakovat několikrát, abych rozpoznala rozdíl.

„Mně to zní jako Roy,“ řekla jsem, kroutíc hlavou.

Jamie sáhł po brašně a začal z ní vytahovat rozličné věci. Našel zamotaný rybářský vlasec a další podivuhodné zbytečnosti, které

pečlivě rovnal na hromádku na postel. Začal je třídit, horlivě rozplétal smotaný vlasec a háčky na ryby zapichoval do malého kousku korku. Přistoupila jsem k němu a užasle si prohlížela všechny ty zbytečnosti.

„Nikdy jsem neviděla tolik nesmyslů pohromadě,“ prohlásila jsem. „Ty jsi jako straka, Jamie.“

„To nejsou nesmysly,“ bránil se dotčeně. „Všechny ty věci používám.“

„Dobrá, vlasec a háčky, ty ano. A oka na zvěř. Pistole a náboje – ty máš u sebe pořád. Ten malý hádek, co ti dal Willy – to ještě chápu. Ale kameny? A hlemýždí ulitu? Skleněný střep? A...“ Sklonila jsem se nad tmavým chlupatým chomáčem čehosi.

„Co je – snad ne? Jamie, proč s sebou, proboha, nosíš krtčí pacičku?“

„Proti revmatismu, pochopitelně.“ Sebral mi doličnou věc před nosem a strčil ji do brašny.

„Ach, pochopitelně,“ přitakala jsem ironicky. Mírně zrudl ve tváři a zatvářil se rozpačitě. „To nepochybně účinkuje.“ Vzala jsem do ruky malou bibli a listovala v ní, zatímco Jamie ukládal věci zpátky do kožené brašny.

„Alexander William Roderick MacGregor.“ Hlasitě jsem předčítala jméno na předsádce. „Ty jsi řekl, že mu to dlužíš, Jamie. Co jsi tím myslel?“

„Ach, to.“ Posadil se vedle mě na postel, vzal mi knížku z rukou a opatrně si ji prohlížel.

„Říkal jsem ti, že patřila vězni, který zemřel ve Fort William?“

„Ano.“

„Já jsem ho osobně neznal. Zemřel měsíc předtím, než jsem tam přišel. Ale doktor, jenž mi tu knížku dal, mi o něm hodně vyprávěl, když mi ošetřoval záda. Myslím, že to potřeboval někomu říci a vojáci z posádky nepřicházeli v úvahu.“ Zavřel knihu, položil si ji na kolena a zadíval se ven z okna do říjnového slunce.

Alex MacGregor byl asi osmnáctiletý chlapec a byl uvězněný za krádež dobytka. Byl to hodný, tichý mladík a měl být propuštěný z vězení bez potrestání. Týden před svým propuštěním byl nalezen ve stáji oběšený.

„Nebylo pochyb o tom, že si to udělal sám, říkal doktor.“ Jamie pohladil koženou vazbu knihy a přejel prsty po hřbetě. „Ale svěřil

doktorovi, že měl soukromý rozhovor s kapitánem Randallem zhruba před týdnem.“

Těžce jsem polkla a zachvěla se, přestože bylo docela teplo.

„A ty myslíš...“

„Ne,“ řekl rozhodně. „Nemyslím. *Vím* a věděl to i doktor. A věděl to jistě také seržant, a proto zemřel.“ Položil si ruce na kolena a díval se na své dlouhé prsty. Silné a šikovné, ruce farmáře, ruce válečníka. Uchopil opatrně bibli a vsunul ji do brašny.

„Řeknu ti tohle, *mo duinne*. Jednoho dne Jack Randall zemře mou rukou. A až bude mrtvý, pošlu tu knížku matce Alexe MacGregora se slovy, že její syn je pomstěn.“

Napětí, které panovalo v pokoji, povolilo, když se objevila Jenny v modrých hedvábných šatech s krajkovým čepcem na hlavě a přinášela velkou krabici z marocké kůže.

„Jamie, Curransovi jsou už tady a také Willie Murray a Jeffriesovi. Měl bys jít dolů a posnídat s nimi – připravila jsem čerstvé placky a solené herynky a paní Crooková upekla koláče s džemem.“

„Jo. Claire, přijď dolů, až budeš hotová.“ Vstal, dlouze mě políbil a zmizel. Jeho kroky se ozývaly na chodbě, zpomalily ve druhém poschodí a zvolna pokračovaly do přízemí.

Jenny se spokojeně usmála a začala se věnovat mně. Položila krabici na postel, odklopila víko a uvnitř se objevily různé šperky a cetky v nepřehledném chumlu. Byla jsem tím docela překvapená, protože Jenny byla jinak velmi pečlivá a svědomitá a svoji železnou rukou hladce řídila chod domácnosti od úsvitu do západu slunce.

Hrábla rukou do hromady cetek a pak, jako by mi četla myšlenky, vzhlédla a usmála se.

„Už dlouho si říkám, že ty věci musím srovnat. Když jsem byla malá, matka mi dovolila hrabat se v krabici, která pro mě byla takovým kouzelným pokladem – nikdy jsem nevěděla, co v ní ještě najdu. Myslím, že až ji uspořádám, kouzlo navždy zmizí. Je to bláznivé, že?“

„Ne,“ řekla jsem a oplatila jí úsměv. „Ne, není.“

Společně jsme se probíraly obsahem krabice a braly do rukou šperky, které nosily čtyři generace žen.

„Tohle je mé babičky Fraserové,“ řekla Jenny, ukazujíc mi stříbrnou brož. Měla tvar srpku měsíce, na němž zářil jako hvězda malý diamant.

„A tohle...“ vytáhla tenký zlatý kroužek s rubínem a brilianty. „To je můj svatební prsten. Ian za něj dal polovinu svého ročního platu, přestože jsem mu říkala, že je blázen.“ Vyleštila prsten s drahokamy rukávem, ještě jednou se na něj obdivně zadívala a vrátila ho do krabice.

„Budu šťastná, až se dítě narodí,“ řekla a poklepala si rukou na vypouklé břicho. „Ráno mám tak nateklé prsty, že nemůžu prsteny vůbec navléknout.“

Na dně krabice jsem zahlédla podivný lesklý předmět a ukázala na něj. „Co je to?“

„Ach, tohle,“ odpověděla a hrabala se v krabici. „Nikdy jsem to nenosila. Ale ty bys mohla – jsi vysoká a urostlá jako moje matka. Jsou její.“

Byl to pár náramků, umně vyřezaných z klů divokého kance, se stříbrnými ozdobami na koncích.

„Bože, ty jsou nádherné! Nikdy jsem nic podobného neviděla... nic tak nádherně barbarského.“

Jenny se bavila. „Ano, to jsou. Někdo je dal mé matce jako svatební dar, ale nikdy mi neřekla kdo. Otec si ji občas dobíral, že má nějakého tajemného ctitele, ale neřekla nic ani jemu. Jen se potutelně usmívala. Zkus si je.“

Náramky byly chladné a těžké.

„Ano, sluší ti,“ prohlásila uznale Jenny. „A jdou ti k těm žlutým šatům. Tady jsou náušnice – nasad' si je a půjdeme dolů.“

Murtagh seděl u kuchyňského stolu a cpal se plátky šunky, které nabodával na konec své dýky. Paní Crooková pobíhala po místnosti a chodíc kolem něho, hodila mu do talíře tři čerstvé, ještě horké ovesné placky.

Jenny na všechno pečlivě dohlížela. Na chvíli se zastavila a zírala Murtaghovi přes rameno do jeho už téměř prázdného talíře.

„Jen si dej, brachu,“ poznamenala. „V chlívků jsou ještě další vepři.“

„Ty mi závidíš, co?“ zeptal se Murtagh s plnou pusou.

„Já?“ Jenny si podepřela rukama boky. „Proboha, ne. Vždyť jsi snědl zatím jen čtyři porce. Paní Crooková,“ otočila se za odcházející hospodyní, „až doděláte další placky, dejte jich tomu muži plnou mísu, aby náhodou nehladověl. Nechceme, aby nám tu hlady omdlel.“

Když mě Murtagh spatřil ve dveřích, zaskočil mu kus masa v krku.

„Mmmmmhm,“ zabručel místo pozdravu, zatímco mu Jenny bušila do zad.

„Ráda vás vidím,“ řekla jsem a posadila se proti němu. „Děkuji vám.“

„Mhm?“ Tentokrát měl v puse placku namazanou medem. „Za to, že jste přinesl mé věci z tvrze.“

„Mmp.“ Odbyl mě mávnutím ruky.

„Přivezl jsem vám také nějaké ty byliny a tak,“ vypravil ze sebe konečně a mrkl k oknu. „Jsou na dvoře v brašnách.“

„Vy jste přivezl moji lékárníčku? To je úžasné!“ Měla jsem opravdu velkou radost. Některé z bylin byly skutečně vzácné a nebylo lehké je najít a zpracovat.

„Ale jak se vám to podařilo?“ zeptala jsem se. Když jsem se trochu vzpamatovala z čarodějnického procesu, často jsem přemýšlela, jak asi obyvatelé tvrze přijali mé náhlé zatčení a útěk. „Doufám, že jste neměl nějaké potíže.“

„Ach, ne.“ Ukousl si pořádný kus placky a počkal, až ji spolkne, aby mu zase nezaskočilo. Pak odpověděl.

„Paní Fitzová je zabalila do krabice. Šel jsem nejdřív za ní, rozumíte.“

„Velmi chytré. Nedovedu si představit, že by vás paní Fitzová vyhodila,“ souhlasila jsem. Z čerstvých ovesných placek se kouřilo a báječně voněly. Sáhla jsem po jedné a na zápěstí mi zacinkaly těžké náramky z kančího klu. Viděla jsem, jak se na mě Murtagh upřeně dívá.

„Nejsou nádherné?“ zeptala jsem se. „Jenny říkala, že patřily její matce.“

Murtagh sklopil oči na mísu plnou placek, kterou mu paní Crooková přistrčila pod nos.

„Sluší vám,“ zamumlal. „Ne, nevyhodila by mě. Nemohla by mi odmítnout pomoc. Před nějakým časem jsem s Glennou FitzGibbonsovou byl velmi zadobře.“

„Byla to vaše dávná láska?“ dobírala jsem si ho, představujíc si toho drobného mužička v objetí s mohutnou paní Fitzovou.

Murtagh chladně vzhlédl od talíře.

„To nebyla a byl bych vám vděčný, kdybyste se o té dámě vyjadřovala uctivě. Její manžel byl bratr mé matky. A ona se pro vás trápila. Měla byste to vědět.“

Sklopila jsem oči a zastyděla se. Natáhla jsem se po medu, abych zakryla své zahanbení. Kameninový džbán stál v hrnci s horkou vodou, aby med neztuhl a byl na dotek příjemně teplý.

„Promiňte,“ hlesla jsem, roztírajíc zlatavou směs po placce. „Byla jsem zvědavá, víte, co si myslela, co cítila, když... když jsem...“

„Nejdřív si ani neuvědomila, že tam nejste,“ sděloval mi Murtagh, nevšímaje si mé omluvy. „Když jste nepřišla na večeři, myslela si, že jste se zdržela na polích a šla spát bez jídla. Měla jste zamčené dveře v pokoji. A další den se strhl povyk kolem zatčení paní Duncanové a nikdo vás nepostrádal. Mluvílo se jen o ní a ve všeobecném vzrušení nikoho nenapadlo vás hledat.“

Zamyšleně jsem přikývla. Nikdo mě nepostrádal, neboť jsem trávila většinu času, kdy byl Jamie pryč, v Columově knihovně.

„A co Colum?“ zeptala jsem se. To mě opravdu zajímalo. Skutečně celou akci naplánoval, jak si myslela Geilie?

Murtagh pokrčil rameny. Zaměřil se na stůl a hledal něco dalšího k snědku. Pak se opřel na židli a skřížil ruce na břiše.

„Když slyšel zprávy z vesnice, nařídil nejdřív zavřít všechny brány a zakázal obyvatelům tvrze vycházet, aby nebyli chyceni.“ Seděl a zkoumavě si mě prohlížel.

„Paní Fitzová vás druhý den hledala. Ptala se všech sloužících, jestli vás někde nezahlédli. Nikdo vás neviděl, ale jedna z dívek si vzpomněla, že jste se vypravila do vesnice – a zřejmě tam zůstala.“ Jedna z dívek, pomyslela jsem si cynicky. Ta, která velmi dobře věděla, kde jsem.

Slabě si říhl, aniž se obtěžoval zakrýt si ústa rukou.

„Paní Fitzová obrátila tvrz vzhůru nohama, a když vás nikde nenašla, požádala Columa, aby poslal muže do vesnice. A když se dozvěděla, co se stalo...“ Ve tváři se mu objevil poťouchlý výraz.

„Neřekla mi úplně všechno, ale pochopil jsem, že naléhala na zemana, aby poslal do vesnice ozbrojené muže – a on ji odbyl s tím, že

všechno je teď v rukách vyšetřovatelů a on pro vás nemůže nic udělat a tak podobně. Myslím, že v tom se s bratrem neshodl,“ řekl zamyšleně.

„Byl to Ned Gowan, jenž našel kompromis mezi oběma bratry a nabídl se, že se do vesnice vypraví sám. Ne jako zástupce zemana, ale jako nezávislý advokát.“

„Myslí si paní Fitzová, že jsem čarodějnice?“ zeptala jsem se zvědavě. Murtagh si krátce odkašlal.

„Myslím, že staré ženy na čarodějnice věří a někdy i mladé. Proto si muži myslí, že ženy jsou záhadná stvoření, když takovým věcem věří.“

„Začínám chápat, proč jste se neoženil,“ podotkla jsem.

„Ano?“ Prudce vstal ze židle a přitáhl si pléd blíž k tělu.

„Musím už jít. Pozdravuj ode mě zemana,“ řekl Jenny, která se právě vrátila z haly, kde vítala příchozí. „Je teď asi hodně zaměstnaný, o tom nepochybují.“

Jenny mu podala velký plátěný vak zavázaný provazem, v němž byly zásoby jistě na celý týden.

„Něco k zakousnutí na cestu domů,“ řekla, usmívajíc se na něho. „Mělo by ti to stačit.“

Pevně utáhla provaz a spokojeně kývla hlavou.

„Jo,“ zabručel. „A pokud ne, umřu hlady a zvěř bude ohlodávat mé kosti.“

„To si pochutná,“ odpověděla a prohlížela si posměšně jeho vychrtlou postavu. „Myslím, že koště má víc masa.“

Murtaghův zachmuřený výraz se nezměnil, ale v očích mu zajiskřilo.

„Jo?“ prohodil. „Řeknu ti, děvče...“ Jejich hlasy v chodbě slábly, a když došli do vstupní haly, zanikly úplně.

Zůstala jsem sedět u stolu a zasněně hladila náramky Ellen MacKenziové. Vzdálené bouchnutí dveří mě vytrhlo z nečinnosti a já vstala, abych se ujala role paní Lallybrochu.

Panský dům vždy překypoval aktivitou, ale ve Výroční den tu bylo jako v úlu. Celý den přicházeli a odcházeli nájemci. Někteří se dostavili jen proto, aby zaplatili rentu, jiní zůstali celý den, prohlíželi si

panství, povídali s přáteli a známými a občerstvovali se v salonu. Jenny v zářivě modrých hedvábných šatech a paní Crooková v bílé naškrobené zástěře poletovaly mezi kuchyní a salonem, dohlížejíce na dvě služebné, které přinášely obrovské talíře s ovesnými plackami, ovocnými koláči a dalšími sladkostmi.

Jamie mě obřadně představil nájemcům a odebral se do pracovny s Ianem, kde přijímali nájemce jednotlivě. Hovořili s nimi o jejich problémech, úrodě, prodeji vlny a obilí a společně se připravovali na další čtvrtletí.

Pobíhala jsem radostně po domě, pomáhala s občerstvením a všude, kde bylo zapotřebí a někdy jen tak postávala v pozadí a sledovala nově příchozí.

Po rozhovoru se starou paní MacNabovou u mlýna jsem netrpělivě čekala, až se objeví Ronald MacNab.

Přišel krátce po poledni se statnou mulou, doprovázený malým chlapcem, jenž se ho držel za opasek. Pozorovala jsem je ze dveří salonu a byla zvědavá, jestli popis staré paní odpovídal skutečnosti.

S tím opilstvím možná přeháněla, ale jinak byly její postřehy správné. Ronald MacNab měl dlouhé umaštěné vlasy, svázané vzadu šňůrkou a límec a manžety košile zašlé špínou. Byl jistě o rok nebo dva mladší než Jamie, ale vypadal o dobrých patnáct let starší. Obličej měl nezdravě opuchlý a malá šedá očka zarostlá tukem.

Chlapec byl také zanedbaný a špinavý. Držel se bázlivě za otcem, jenž ho co chvíli častoval nadávkami. Jamie si stoupl do dveří pracovny, dvojici také viděl a vyměnil si ostrý pohled se svojí sestrou.

Ta chápavě pokývla hlavou, vzala chlapce za ruku a odváděla ho do kuchyně se slovy, „Pojď se mnou, chlapče. Určitě máš rád sladké. A co takhle ovocné koláče?“

Jamie formálně podal Ronaldu MacNabovi ruku a ustoupil stranou, aby muž mohl projít do pracovny. Zavíral dveře a zachytil můj pohled. Kývl na mě, abych šla za chlapcem a Jenny do kuchyně.

Našla jsem je v příjemné konverzaci s paní Crookovou, která nalévala punč z velkého kotle do skleněné mísy. Nalila trochu do malého hrnku a nabídla ho chlapci. Ten se na ni nejdřív bojácně podíval a pak hrnek přijal. Jenny s chlapcem klábosila o všem možném a ten jí odpovídal jednoslovným mručením. Přesto se zdál být docela spokojený.

„Tvoje košile je trochu špinavá, chlapče,“ řekla Jenny, naklonila se k němu a prohlížela límec. „Svlékni ji a já ji přeperu, než odejdete.“

„Špinavá,“ bylo slabé slovo, ale chlapec se přesto bázně stáhl. Stála jsem za ním a chytila ho za ruce, aby náhodou neutekl.

Kopal kolem sebe a křičel, ale Jenny s paní Crookovou ho popadly a společně se nám podařilo košili z něj stáhnout.

„Ach,“ zděšeně vzdychla Jenny, když uviděla chlapcova hubená záda plná šrámů a strupů. Některé byly ještě čerstvé, jiné se pomalu hojily. Držela chlapce za krk a mírně k němu promlouvala. Pohlédla na mě a kývla směrem ke dveřím.

„Měla bys mu to říci.“

Zaklepala jsem opatrně na dveře pracovny, nesouc s sebou ták plný placek namazaných medem. Jamie cosi zabručel a já vešla dovnitř.

Když jsem obsluhovala Ronalda MacNaba, musela jsem se tvářit tak hrozivě, že Jamie pochopil, oč jde a obrátil se ke svému nájemci.

„Tak tedy, Ronnie, to by bylo ohledně obilí. Ale je tu ještě jedna věc, o níž bych s tebou chtěl mluvit. Máš chlapce jménem Rabbie, jak jsem pochopil a já bych potřeboval někoho takového do stájí. Co na to říkáš?“ Jamie obracel v prstech dlouhé husí brko. Ian, sedící u malého postranního stolku, si podepřel bradu a se zájmem se díval na MacNaba.

Ten se zamračil. Vypadal jako notorický pijan, jenž sice není opilý, ale nutně se potřebuje něčeho napít.

„Ne, já ho potřebuji doma,“ řekl mrzutě.

„Hm.“ Jamie se zaklonil na židli a ruce zkřížil na prsou. „Zaplatím mu za práci, samozřejmě.“

Muž se zavrtěl na stoličce.

„Byla za vámi moje matka, co? Říkám ne a myslím to vážně. Je to můj syn a budu s ním jednat, jak uznám za vhodné.“

Jamie se na MacNaba zamyšleně podíval, ale nic neřekl a začal listovat v účetní knize.

Později odpoledne, kdy se nájemci přišli ohřát a občerstvit do salonu, předtím než se vydají domů, jsem zahlédla Jamieho, jak jde pomalu směrem k prasečímu chlívku a drží MacNaba kamarádsky kolem krku. Dvojice mi zmizela z očí a za minutu nebo dvě se zase objevila. Mířili k domu.

Jamie stále držel MacNaba kolem ramen, ale zdálo se, že ho tentokrát podpírá. Mužova tvář byla nezdravě šedivá a zpocená, šel velmi pomalu a hrbil se.

„Dobrá, tak tedy ujednáno,“ slyšela jsem Jamieho přívětivý hlas, když se oba přiblížili. „Počítám, že tvá žena bude ráda za peníze navíc, co, Ronalde? A tady je to tvoje zvíře – vypadá spokojeně, že?“ MacNabová mula postávala na dvoře nad hromadou sena, které s chutí žvýkala.

Jamie pomohl MacNabovi, jenž to očividně potřeboval, nasednout na hřbet. Ten vůbec nemluvil, ani neodpověděl, když mu Jamie popřál šťastnou cestu. Jen pokývl hlavou a pomalu odjížděl se skloněnou hlavou, jako by ho cosi trápilo.

Jamie se opřel o plot a vyměňoval si zdvořilostní fráze s ostatními nájemci, kteří také opouštěli usedlost, až shrbená postava MacNaba zmizela za kopcem. Pak se napřímil a tiše zapískal. Malý chlapec v roztrhané, ale čisté košili se opatrně vyplížil zpoza hromady sena.

„Tak, Rabbie,“ řekl Jamie vítězoslavně. „Tvůj otec ti dovolil pracovat ve stáji. Jsem si jistý, že budeš šikovný a otec z tebe bude mít radost, ano?“ Chlapcovy kulaté oči se vděčně dívaly na Jamieho, jenž ho vzal jemně za rameno a postrčil dopředu.

„V kuchyni na tebe čeká večeře. Jdi a nejdřív se trochu opláchni. Paní Crooková je velmi náročná žena. A Rabbie,“ naklonil se a zašeptal chlapci do ucha, „nezapomeň si umýt uši nebo to udělá za tebe. Dnes ráno mi je také drhla.“ Přiložil si ruce za uši a zamával jimi na chlapce, který se slabě usmál a zamířil k neckám.

„Jsem šťastná, že se ti to povedlo,“ řekla jsem a zavěsila se do Jamieho. „Myslím toho malého Rabbieho MacNaba. Jak jsi to zařídil?“

Zašklebil se. „Vzal jsem Ronalda do pivovaru a dal mu pěstí do břicha. Zeptal jsem se ho, jestli chce oželet chlapce nebo svá játra.“ Nejistě se na mě podíval.

„Nebylo to správné, ale nepřišel jsem na nic lepšího. A nechtěl jsem, aby se s ním chlapec vrátil domů. Ostatně jsem to jeho babičce slíbil. Jenny mi říkala, jaká má ten chlapec záda.“ Okamžik zaváhal. „Řeknu ti, Sassenachová, můj otec mě sice bil dost často, neboť jsem si to zasloužil, a dnes se tomu směju. Ale malý Rabbie se asi smát nebude.“

Nahrbil ramena a otrásl se. Tohle charakteristické gesto jsem u něho už dlouho neviděla.

„Ronald měl pravdu, Rabbie je jeho syn a on si s ním může dělat, co chce. Já nejsem Bůh, jsem jen zeman a to je o dost nižší šarže. Jenže...“ podíval se na mě tentokrát s pot'ouchlým úsměvem.

„Mezi spravedlností a brutalitou je velmi tenká hranice, Sassenachová. Já jen doufám, že stojím na té správné straně.“

Položila jsem mu ruce kolem pasu a objala ho.

„Udělal jsi správnou věc, Jamie.“

„Myslíš?“

„Jistě.“

Loudali jsme se k domu, který zářil bělostí v zapadajícím slunci. Ale dovnitř jsme nešli a Jamie mě odvedl na malý kopec za domem. Usedli jsme na nízkou zídku a před námi ležely budovy i okolní pole jako na dlani.

Položila jsem Jamiemu hlavu na rameno a vzdychla. Na oplátku mě lehce stiskl.

„Tohle je to, k čemu ses narodil. Je to tak, Jamie?“

„Snad, Sassenachová.“ Rozhlédl se kolem sebe, přes pole a budovy, cesty a louky a šťastně se usmál.

„A ty, moje Sassenachová? K čemu ses narodila ty? Být paní na usedlosti nebo spát na poli jako cikánka? Být léčitelkou nebo ženou profesora či psance?“

„Narodila jsem se pro tebe,“ řekla jsem prostě.

„Víš,“ zeptal se, „že jsi něco takového ještě nikdy neřekla?“

„Dokud jsem nepoznala tebe.“

„Já vím. Už jsem ti řekl, že tě chci víc než cokoli jiného na světě?“

„A já řekla, že milovat a chtít nemusí být nutně stejné věci,“ opáčila jsem.

Zasmál se. „Možná máš pravdu, Sassenachová.“ Shrnul mi vlasy z obličeje a políbil mě na čelo. „Chtěl jsem tě od první chvíle, kdy jsem tě spatřil – ale milovat jsem tě začal, když jsem tě držel v náručí a těšil tě tu první noc na Leochu.“

Slunce zmizelo za tmavými obrysy borovic a vyšly první hvězdy. Byla polovina listopadu a večerní vzduch už byl chladný, přestože ve dne bylo stále příjemně. Jamie stál na opačné straně zídky, sklonil se a dotkl se čelem mého.

„Ty první.“

„Ne, ty.“

„Proč?“

„Bojím se.“

„Čeho, Sassenachová?“ Tma padala na krajinu a přicházela noc. Světlo vycházejícího měsíce zvýraznilo jeho čelo, nos a tváře.

„Bojím se, že když začnu, nikdy neskončím.“

Podíval se k obzoru, nad nímž visel srpek měsíce. „Je skoro zima a noci budou dlouhé, *mo duinne*.“ Roztáhl paže a já se přitiskla k němu, cítíc teplo jeho těla a tlukot jeho srdce.

„Miluji tě.“

32

Těžká práce

O několik dnů později, když se chýlilo k západu slunce, jsem byla na kopci za domem a vyrývala ze země hlízy dymnivky. Slyšela jsem kroky blížící se ke mně v trávě a otočila se v domnění, že uvidím Jenny nebo paní Crookovou. Místo toho jsem spatřila Jamieho, jak šplhá do kopce jen v košili a vlasy má mokré a rozčuchané. Přišel za mnou ještě před večerí, objal mě a položil mi bradu na rameno. Společně jsme pozorovali zlatorudé slunce zapadající za borovicový háj. Krajina kolem nás byla tichá a poklidná a my tu stáli ve spokojeném objetí. Když se začalo smrákat, zavolala nás Jenny k večerí.

„Měli bychom už jít dovnitř,“ řekla jsem.

„Mmmm.“ Jamie se nepohnul z místa, jen mě sevřel pevněji a stále se zádumčivě díval do večerní krajiny, jako by si chtěl vrýt do paměti každý kámen či stéblo trávy.

Otočila jsem se k němu a objala ho kolem krku.

„Co se děje?“ zeptala jsem se tiše. „Budeme muset odjet?“ Srdce se mi sevřelo při pomýšlení na odjezd z Lallybrochu, ale věděla jsem, že

je pro nás nebezpečné zůstat tu déle. Další návštěva rudokabátníků se dala očekávat každým dnem.

„Jo. Zítra nebo nejpozději pozítří. V Knockchoilumu jsou Angličané. Je to dvacet mil odtud a pouhé dva dny jízdy za příznivého počasí.“ Přelézala jsem zídku, ale Jamie mě chytil pod kolena, zvedl mě a přitiskl k sobě.

Cítila jsem jeho teplou kůži ještě zahřátou sluncem a vůni ovesných klasů z jeho košile. Pomáhal sklízet poslední obilí a vůně mi připomněla večeri před týdnem, kdy jsem poprvé měla pocit, že mě Jenny, jinak přátelská a zdvořilá, přijala za člena rodiny.

Žně představovaly těžkou a namáhavou práci a Ian s Jamiem se často vraceli z pole pozdě večer. Jednou jsem vstala od stolu, abych donesla pudink a našla je oba v hlubokém spánku. Ian byl schoulený ve své židli, brada mu padala na prsa a zhluboka oddychoval. Jamie spal s hlavou položenou na stole mezi talíři se zbytky jídla.

„Neustále zívali,“ smála se Jenny, „a já jen čekala, kdy oba usnou u stolu. Zmlkla jsem a za dvě minuty už spali, jako když je do vody hodí.“ Lehce pohladila Iana po vlasech.

„Proto se v červnu rodí tak málo dětí,“ vysvětlovala a tajemně se zatvářila. „Muži v listopadu brzy usínají, nevydrží dlouho vzhůru.“ Byla to pravda a já se její poznámce zasmála. Položila jsem Jamiemu ruku na krk a pohladila ho. Nečekaně se usmál a zase upadl do hlubokého spánku.

Jenny ho pozorovala a prohodila: „Je to legrační. Tohle jsem u něj neviděla od dob, kdy byl ještě malý.“

„Neviděla co?“

„Usmívat se ve spánku. Často to dělával, když jsme k němu přišli a mazlili se s ním. Někdy jsme ho s matkou schválně ve spánku hladily a čekaly, až se usměje.“

„To je zvláštní, že?“ zeptala jsem se, znovu ho pohladila po hlavě a krku a byla odměněná úsměvem. Pak se jeho tvář opět uvolnila v blaženém spánku.

„Proč se asi usmívá?“ řekla jsem, fascinovaná pohledem na něho. Jenny se na mě potutelně zašklebila.

„Myslím, že je šťastný.“

Ale další den jsme neodjeli. Uprostřed noci mě probudil tlumený rozhovor v místnosti. Otevřela jsem oči a uviděla Iana, jak se s rozsvícenou svíčkou v ruce sklání nad postelí.

„Dítě je na cestě,“ řekl Jamie, když viděl, že jsem vzhůru. Posadil se a zívl. „Není to předčasné, Iane?“

„Nikdy nevíš. Malý Jamie se narodil později. Lepší je dřív než později, myslím.“ Ian se nervózně zasmál.

„Sassenachová, umíš odrodit dítě? Nebo mám zajít pro porodní bábu?“ otočil se na mě s otázkou. S odpovědí jsem nezaváhala.

Zavrtěla jsem hlavou. „Dojdi pro porodní bábu.“ Během své praxe jsem byla svědkem jen tří porodů. Všechny se odehrály na sterilním porodním sále a s použitím anestetik.

Jamie už pospíchal pro porodní bábu, paní Martinsovou, a já následovala Iana ze schodů.

Jenny seděla v křesle blízko okna a pohodlně se opírala. Na sobě měla starý župan, postel byla čistě povlečená a zakrytá vlněnou dekou. Ona trpělivě čekala.

Ian kolem ní nervózně pobíhal. Jenny se usmívala, ale měla zvláštní roztržitý pohled, jako by naslouchala něčemu velmi vzdálenému, co může slyšet jen ona. Ian byl oblečený, přecházel po místnosti, bral do rukou různé předměty a zase je pokládal na původní místo, až ho Jenny požádala, aby odešel.

„Jdi dolů a vzbud' paní Crookovou, Iane,“ řekla. „Ať přichystá věci pro paní Martinsovou. Ví, co má dělat.“ Nadechla se a položila si obě ruce na břicho, které se silně stáhlo. Kousla se do rtu, těžce dýchala, ale vzápětí se uvolnila. Břicho se vrátilo do původního stavu a zůstalo v klidu.

Ian jí položil konejšivě ruku na rameno a ona ji uchopila a usmála se na něho.

„A požádej ji, aby tě nakrmila. Potřebujete s Jamiem něco sníst. Říká se, že porod druhého dítěte je rychlejší než porod prvního. Než dojdete snídani, možná už bude po všem.“

Stiskl jí silně rameno, políbil a odcházel, cosi si pro sebe mumlaje. U dveří na okamžik zaváhal, ohlédl se, ale ona ho gestem ruky poslala pryč.

Uběhla nějaká doba a Jamie s porodní bábou se nevraceli a já byla čím dál nervóznější. Kontrakce byly stále silnější a na tváři Jenny se zračila bolest. Druhé dítě přichází na svět rychleji, pomyslíla jsem si. A co když přijde na svět dřív, než dorazí paní Martinsová?

Jenny si se mnou zpočátku povídala, občas se předklonila a chytila se za břicho. Ale brzy přestala, opřela se v křesle a tiše odpočívala. Po jednom ze silných, bolestivých stahů vstala a zavrávala.

„Pomoz mi trochu chodit, Claire,“ požádala mě. Nebyla jsem si jistá, co mám dělat, a tak jsem ji poslechla. Pevně jsem ji uchopila za paži a několikrát jsme pomalu obešly místnost. Pak Jenny ulehla na postel a čekala na příchod porodní báby.

Paní Martinsová působila uklidňujícím dojmem. Byla vysoká a hubená, měla široká ramena a vyvinuté svaly na ruce. Tvářila se přesvědčivě a respekt vzbuzovaly i dvě hluboké vrásky táhnoucí se mezi šedivým obočím.

Nejdřív provedla předběžnou prohlídku. Všechno bylo v pořádku, paní Crooková přichystala hromadu čistých prostěradel a paní Martinsová jedno z nich vzala a podložila pod Jenny. Na bílé látce se objevila tmavá skvrna od krve.

Když viděla mé zděšení, kývla na mě paní Martinsová shovívavě hlavou.

„Jo. To je v pořádku. Jen když je krev jasně rudá a krvácení je silné, bývá to nebezpečné. Tohle není nic hrozného.“

Obě dvě jsme se posadily a čekaly. Paní Martinsová tichým, chlácholivým hlasem hovořila k Jenny a lehce jí rukou přejížděla po zádech. Bolesti se dostavovaly stále častěji, Jenny zatínala zuby a těžce dýchala nosem. Občas vydala hluboký sten.

Vlasy měla zpocené a přilepené k hlavě a obličej rudý a stažený. Dívala jsem se na ni a uvědomila si, proč je porod někdy přirovnáván k těžké práci. Byla to zatraceně těžká práce.

Během příštích dvou hodin se nedělo téměř nic, jen bolesti se ještě zvětšily. Jenny už nebyla schopná promluvit a obličej měla střídavě křídově bílý a šarlatově rudý.

S vypětím sil mě uchopila za ruku a sevřenými ústy přerývané zašeptala.

„Když bude dítě živé... a bude to děvče... at' se jmenuje Margaret. Řekni Ianovi... at' jí dá jméno Margaret Ellen.“

„Ano, jistě,“ uklidňovala jsem ji. „Ale pojmenuješ ho sama. Nebude to už dlouho trvat.“

Zavrtěla zesláble hlavou, jako by mi nevěřila a opět zařala zuby bolestí. Paní Martinsová mě chytla za paži a odstrčila stranou.

„Neber to vážně, děvče,“ řekla věčně. „Rodičky si většinou myslí, že zemřou.“

„Ach,“ hlesla jsem s úlevou.

„Ale někdy opravdu zemřou,“ uvedla vše na pravou míru.

Jenže i paní Martinsová měla jisté obavy, když bolesti neustávaly a porod stále nepřicházel. Jenny už byla úplně vyčerpaná a chvílemi upadala do mdlob.

„Nemůže být dítě obráceně?“ zeptala jsem se opatrně. Ostýchala jsem se vyslovit takovou domněnku před tak zkušenou porodní bábou. Ale ta se ani v nemenším neurazila, jen vrásky mezi obočím se jí výrazně prohloubily.

Odhrnula prostěradlo a župan a pustila se do práce. Rychlými, obratnými pohyby prstů stlačovala obrovské břicho Jenny v pravidelných intervalech. Po několika stlačeních se dostavily další bolesti a kontrakce.

Jako by to byl ten správný signál, paní Martinsová se vztyčila a pokynula mi rukou.

„Podepři jí trochu záda, děvče,“ nařídila mi, aniž by se nechala vyvést z míry srdcervoucím křikem rodičky.

Pak přistoupila porodní bába k činu. Přes ochablou a tenkou kůži uchopila dítě v děloze a snažila se ho otočit. Jenny křičela, svírajíc mi křečovitě ruce, když začala další kontrakce.

Paní Martinsová opakovala akci znovu a znovu, až její úsilí zabralo a dítě se pohnulo správným směrem. Břicho Jenny nabylo úplně jiný tvar a stažený obličej se uvolnil.

„Teď zatlač.“ Poslechla a paní Martinsová si klekla na kolena vedle postele. Vzápětí vstala, a popadla malou láhev na stolku. Nalila si nepatrné množství čehosi podobného oleji na prsty a začala třít Jenny mezi stehny.

Ta slabě zaprotestovala a paní Martinsová na chvíli přestala, aby vzápětí pokračovala v lehké masáži. Celou dobu rodiče cosi pobrukovala, říkala, že všechno je v pořádku, jen odpočívej a teď... zatlač!

Během další kontrakce položila paní Martinsová ruce na břicho Jenny a silně zatlačila. Jenny zavřískla, ale porodní bába nepovolila.

„Příště zatlač spolu se mnou,“ nařídila mi. „Už to skoro bude.“

Přiložila jsem ruce na břicho a na pokyn paní Martinsové jsme všechny tři společně zatlačily. Ozval se vítězný výkřik Jenny a mezi jejími stehny se objevila malá hlavička. Roztáhla nohy, zapřela je o matraci a zatlačila ještě jednou. Margaret Ellen Murrayová vyklouzla na svět růžová jak selátko.

O chvíli později se už Jenny šťastně usmívala a já jí utírala zpocený obličej kusem látky. Za oknem zapadalo slunce.

„Cítím se dobře,“ řekla Jenny. „Docela dobře.“ Na tváři se jí rozhostil výraz hlubokého uspokojení. Zvedla ochable ruku a zatahala mě za rukáv.

„Jdi to říci Ianovi,“ požádala mě slabým hlasem. „Jistě si dělá starosti.“

K mému překvapení se její domněnka nepotvrdila. V pracovně se mi naskytl pohled na Iana a Jamieho po bouřlivé oslavě. Na stole stála prázdná karafa spolu s několika dalšími láhvemi a v místnosti se vznášely silné alkoholické výpary.

Pyšný otec odpočíval znavený s hlavou na pracovním stole a zeman, jenž byl stále při vědomí, se válel v křesle a kalnými očima zíral před sebe.

Přistoupila jsem pohoršeně k Ianovi, popadla ho za rameno a silně jím zatřásla. Jamie koktavě zamumlal: „Sassenachová, počkej...“

Ian se probral k vědomí, neochotně zvedl hlavu a podíval se na mě strnulým tupým pohledem. Uvědomila jsem si, že si zřejmě myslí, že jsem mu přišla oznámit tragickou zprávu o smrti jeho ženy.

Jemně jsem ho poklepala po rameni.

„Je v pořádku,“ ujistila jsem ho. „Máš dceru.“

Položil opět hlavu na stůl a hubená ramena se mu roztřásla. Jamie ho objal a poplácal po zádech.

Oba muži vzápětí ožili a upravení se shromáždili v pokoji Jenny ke slavnostnímu obřadu. Malá Margareta, zabalená v čisté dece, byla předána otci a ten ji uchopil s patřičnou vážností.

„Nazdar, miláčku Maggie,“ zašeptal a prstem se něžně dotkl malého nosíku podobného knoflíku.

Jeho novorozená dcera zůstala nedotčena obřadností chvíle, zavřela oči, ztuhla a počůrala otci čistou košili.

Propuklo všeobecné veselí nad jejími vybranými způsoby a malému Jamieu se mezitím podařilo vyškubnout se paní Crookové a vlézt do postele k Jenny. Objala ho kolem krku ochablou rukou a přitiskla k sobě.

„*Moje maminko!*“ vykřikl a přitulil se k ní.

„Ano, já jsem tvoje maminka. Koho jiného?“ zeptala se. Sevřela ho, políbila na hlavičku a on se šťastně usmál.

„Polož si hlavu na mě, chlapče,“ řekla. „Odpočiň si.“ Jamie, uklidněný přítomností matky, si strčil palec do pusy a blaženě usnul.

Když přišla řada na Jamieho, ukázalo se, že je docela šikovný. Uchopil ochmýřenou hlavičku do jedné dlaně a druhou rukou holčičku opatrně držel. Pak ji neochotně vrátil Jenny, která si ji položila na prsa a cosi něžně pobrukovala.

Konečně jsme se odebrali do svého pokoje, jenž se zdál být oproti rušnému pokoji rodičky tichý a klidný. Ian dole klečel u postele své ženy a rukou hladil malého Jamieho, zatímco Jenny chovala novorozeně. Teprve teď jsem si uvědomila, jak jsem unavená po čtyřadvaceti hodinách vypětí spojeného s obtížným porodem.

Jamie za námi tiše zavřel dveře pokoje. Beze slova ke mně přistoupil a začal mi vzadu rozvazovat šaty. Objal mě a já se vděčně opřela o jeho hrud'. Sklonil hlavu a políbil mě na krk. Cítila jsem se vyčerpaná, rozněžnělá a trochu smutná.

„Možná je to tak dobře,“ řekl Jamie pomalu, jakoby pro sebe.

„Co je dobře?“

„Že jsi neplodná.“ Neviděl mi do obličeje, ale musel cítit, jak jsem po jeho slovech ztuhla.

„Jo. Vím to už dlouho. Geilis Duncanová mi to řekla krátce po naší svatbě.“ Lehce mě poplácal po zádech. „Nejdřív jsem toho litoval, ale pak si začal myslet, že je to tak správně. Při způsobu života, který vedeme, by bylo velmi těžké, kdybys měla dítě. A teď,“ slabě se

zachvěl, „teď jsem docela spokojený. Nechtěl bych, abys takhle trpěla.“

„Nevadilo by mi to,“ řekla jsem po dlouhé chvíli, sledujíc před sebou ochmýřenou hlavičku a drobné prstíky.

„Mně ano.“ Políbil mě do vlasů. „Viděl jsem Ianův výraz. Tvářil se, jako by mu rvali maso z těla pokaždé, když Jenny vykřikla.“ Objala jsem ho rukama a hladila jizvy na jeho zádech. „Já dokážu snášet bolest,“ dodal tiše, „ale nechci, abys trpěla ty. Bylo by to nad mé síly.“

33

Hlídka

Jenny se po narození Margaret rychle zotavovala a trvala na tom, že už druhý den po porodu vstane z postele. Na vytrvalé naléhání Iana a Jamieho jen neochotně přistoupila na to, že nebude pracovat, jen na všechno dohlížet z pohovky v salonu. Margaret ležela v kolébce vedle ní.

Nedokázala však nečinně přihlížet a za dva dny už se odvážila do kuchyně a poté i na zahradu. Seděla na zídce s dítětem v povijanu v náručí a dělala mi společnost, když jsem vytrhávala suché výhonky vinné révy. Paní Crooková a služebné zatím praly prádlo ve velkém kotli a čisté věšely na šňůry na dvoře.

Malý Jamie mi „pomáhal,“ rval suché rostliny ze země a rozhazoval je všude kolem. Zavolala jsem na něho, ať se nepřibližuje k rozžhavenému kotli, ale on mě neposlechl a já se rozběhla za ním. Naštěstí kotel už vychladl a voda v něm nebyla vroucí. Popadla jsem železnou nádobu a sundala ji z železného podstavce, na němž stála.

Vyšplíchl z ní špinavá voda a já ustoupila, abych se neopařila. Malý Jamie si klekl na zem a radostně se cákal v teplé louži, která se vytvořila na dvoře. Bláto stříkalo kolem a já měla ve chvílce zašpiněnou sukni.

Jenny vstala ze zídky, vytáhla ho za límec na nohy a plácla přes zadek.

„Copak nemáš rozum, *qille*? Podívej se na sebe! Teď musíme vyprat i tvou košili. A podívej, co jsi provedl se sukní tety, ty rošťáku!“

„To nevádí,“ namítla jsem, když jsem viděla, jak se malý zlosyn třese.

„Ale mně to vadí,“ řekla Jenny a káravě se na syna podívala. „Omluv se své tetě, chlapče, a pak jdi do domu, ať tě paní Crooková trochu umyje.“ Poplácala ho jemně po zadnici a postrčila směrem k domu.

Vrátily jsme se k hromadě mokrého prádla, když se na cestě ozval dupot koňských kopyt.

„To se jistě vrací Jamie,“ řekla jsem. „Ale je to příliš brzy.“

Jenny zavrtěla hlavou a neklidně se dívala na cestu. „To není jeho kůň.“

Koně, jenž se vzápětí objevil, Jenny neznala a ztuhla. Ale jezdce znala. Stála vedle mě nepohnutě, pak se rozběhla k bráně s dítětem v náručí.

„To je Ian!“ vykřikla.

Byl rozedraný a zaprášený, ve tváři měl podlitiny a ošklivě roztržené a nateklé obočí. Jenny ho vzala za paži, když slezl z koně a já si uvědomila, že nemá svou dřevěnou protězu.

„Jamie,“ zašeptal. „Potkali jsme u mlýna hlídku. Čekali na nás. Věděli, že přijedeme.“

Sevřel se mi žaludek. „Žije?“

Přikývl, lapaje po dechu. „Jo. Není ani zraněný. Odvezli ho na západ směrem ke Killinu.“

Jenny si pozorně prohlížela mužův potlučený obličej.

„Jsi zraněný, Iane?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Vzali mi koně a nohu. Nepotřebovali mě zabít. Stejně bych je nemohl pronásledovat.“

Jenny se zadívala k obzoru, na slunce zářící nad stromy. Jsou tak čtyři hodiny odpoledne, odhadovala jsem.

„Potkali jsme je kolem poledne. Trvalo mi dvě hodiny, než jsem se dostal někam, kde mi půjčili koně,“ vysvětloval Ian.

Jenny chvíli stála a přemýšlela, potom se obrátila na mě s rozhodným výrazem ve tváři.

„Claire, pomoz Ianovi do domu, prosím, a pokud potřebuje ošetřit, udělej to. O dítě se postará paní Crooková.“

Odešla dřív, než jsme oba mohli protestovat.

„Ona chce..., ale to nemůže!“ vykřikla jsem. „Je ještě slabá a nemůže tu nechat dítě!“

Ian se těžce opíral o mé rameno a pomalu jsme mířili k domu. Zavrtěl bezmocně hlavou.

„Asi by neměla. Ale pochybuji, že dovolí Angličanům pověsit svého bratra.“

Už se stmívalo, když jsme dojely na místo, kde byl přepaden Jamie s Ianem. Jenny sesedla z koně a plížila se křovím jako malý teriér, rozhrnovala větve a mumlala si pro sebe cosi, co silně připomínalo kletby jejího bratra.

„Východ,“ řekla, když vylezla z křoví, potřhaná a špinavá. Očistila si sukni a vzala koně za uzdu. „Nemůžeme jet v noci, ale aspoň vím, jakým směrem se dát za úsvitu.“

Zbudovaly jsme malý tábor, přivázaly koně a rozdělaly oheň. Obdivovala jsem zručnost, s jakou Jenny postupovala a ona se usmála.

„Chtěla jsem po Jamiem a Ianovi, aby mi ukázali, jak se co dělá, když jsem byla malá. Jak zapálit oheň, šplhat na stromy – dokonce jak stahovat zvířata. A jak stopovat.“ Podívala se směrem, kterým odjela hlídka.

„Neměj strach, Claire.“ Usmála se na mě a posadila se k ohni. „Dvacet koní nemůže v takovém terénu ujet daleko, ale dva mohou. Hlídka zřejmě pojedje směrem k Eskadale. Vezmeme to přes kopec a potkáme je blízko Midmains.“

Drobnými prsty si rozepla živůtek šatů. S údivem jsem sledovala, jak si svléká prádlo a obnažuje prsa. Byla velká a těžká, nalitá mlékem. Zahanbeně jsem si uvědomila, že nevím, co dělají matky, když nemohou kojit.

„Nemůžu opustit dítě na dlouhou dobu,“ řekla, jako by četla mé myšlenky. Podložila si ňadro a z bradavky jí začalo vytékat řídké, namodralé mléko. Vytáhla z kapsy šátek a položila si ho pod prsa.

Vedle ní ležel na zemi malý cínový hrnek, který vzala s sebou. Přiložila si ho pod ňadro, které jemně zmáčkla dvěma prsty. Mléko začalo vytékat rychleji.

„Nevěděla jsem, že se to dělá!“ vyhrkla jsem s údivem.

Jenny zvedla hrnek, aby tekutinu zachytila a přikývla. „Jo. Velmi se ti tak uleví.“ Zavřela spokojeně oči.

Vylila obsah hrnku na zem a poznamenala. „Je škoda ho vylít, ale co s ním?“ Opět přiložila hrnek k ňadru a celý proces opakovala.

„Je to otravné,“ řekla a dívala se na mě. „Starat se o děti je často opravdu otravné. Ale nemůžeš si vybrat, jestli je chceš nebo ne.“

„Ne,“ řekla jsem tiše. „Nemůžeš.“

Dívala se na mě přes oheň s klidnou vyrovnanou tváří.

„Tvůj čas ještě nepřišel,“ řekla. „Ale jednou budeš mít vlastní děti.“

Zasmála jsem se poněkud křečovitě. „Ale nejdřív musíme najít otce.“

Vyprázdnila druhý hrnek a začala se oblékat.

„Ach, najdeme ho. Zítra. Musíme, nemůžu nechat Maggie víc než den samotnou.“

„A když ho najdeme,“ zeptala jsem se, „co pak?“

Pokrčila rameny a zabalila se do deky.

„To záleží na Jamiem. A jak moc ho zranili.“

Jenny měla pravdu, hlídku jsme našly už druhý den. Opustily jsme náš tábor časně ráno a zastavovaly se jen občas, aby se mohla zbavit mléka. Byla schopná dokonale se orientovat v krajině, nalézt stopy, a já ji následovala bez řečí v těžkém, zalesněném terénu. Nemohly jsme postupovat příliš rychle, neboť nám to nedovolilo husté křoví, ale ujišťovala mě, že jedeme tou nejkratší cestou.

Narazily jsme na hlídku kolem poledne. Zaslechla jsem řinčení postrojů a nějaké hlasy jako první a zvedla ruku, abych Jenny upozornila.

„Je tu brod přes řeku,“ zašeptala mi. „Vypadá to, že se u něho zastavili, aby napojili koně.“ Sklouzla z koně, vzala ho za uzdu

a přivázala. Kývla na mě a já ji obezřetně následovala do hustého křoví, kde jsme se plížily jako dva hadi.

Zavedla mě na zakrytou vyhlídku, odkud jsme dobře viděly na řeku i brod. Sledovaly jsme muže z hlídky, kteří sesedli z koní, hovořili v malých skupinkách, někteří seděli na zemi a jedli, jiní odváděli koně k řece. Ale Jamieho jsme neviděly.

„Myslíš, že ho zabili?“ zašeptala jsem v panice. Počítala jsem muže několikrát, abych se nezmyšlila a napočítala jich dvacet. Koní bylo dvacet šest. Ale žádný náznak Jamieho přítomnosti, nikde se neobjevila jeho zářící rezavá kštice.

„Pochybuji,“ odpověděla Jenny. „Ale existuje jen jeden způsob, jak to zjistit.“

„A jaký?“

„Zeptat se.“

Cesta se za brodem zužovala, připomínala spíše prašnou stezku mezi borovicemi a olšemi a muži z hlídky museli jet za sebou.

Když se přiblížil poslední muž v řadě, Jenny Murrayová vystoupila na cestu a postavila se před něj. Kůň se vzepjal, muž cosi zaklel a chytil zvíře za uzdu. Už otevíral ústa, aby se Jenny zeptal, co to má znamenat, když jsem vyskočila ze křoví já a praštila ho zezadu po hlavě silnou větví.

Vyjekl překvapením, ztratil rovnováhu a spadl na pěšinu. Nebyl omráčený, úder ho jen srazil. Jenny ho dorazila ránou kamenem do hlavy a muž omdlel.

Chytila koně za uzdu a rázně na mě gestikulovala.

„Pojď!“ zašeptala. „Odtáhneme ho do křoví, dřív než si všimnou, že zmizel.“

Když se Robert MacDonald z hlídky Glen Elrive probрал k vědomí, zjistil, že je přivázaný ke stromu a míří na něho nabitá pistole rozlícené Jenny.

„Co jste udělali s Jamie Fraserem?“ zeptala se.

MacDonald zavrtěl tupě hlavou, možná si myslel, že je to všechno jen halucinace. Pak začal nadávat a klít a snažil se vyprostit z pout, ale nakonec mu došlo, že se může zachránit jen tím, že nám řekne pravdu.

„Je mrtvý,“ pronesl mrzutě. Jenny položila prst na spoušť a on zděšeně vykřikl: „Já ho nezabil! Byla to jeho chyba!“

Jamie byl spoután koženými řemeny a jel mezi dvěma muži z hlídky. Choval se velmi poslušně a ukázněně, a tak nebyla učiněna žádná zvláštní opatření, když dojeli k brodu asi šest mil od mlýna.

„Ten blázen se vrhl do vody do hluboké tůně,“ řekl Mac Donald a otrásl se. „Vystřelili jsme po něm. Museli jsme ho zasáhnout, protože už nevyplaval. Je tam silný proud a dost hluboko. Chvíli jsme ho hledali, ale nenašli. Musel ho odnést proud. A teď, dámy, mě můžete rozvázat.“

Jenny mu ještě chvíli vyhrožovala a dožadovala se podrobností, ale pak se rozhodla ho odvést. Poté jsme rychle utekly z místa.

„Myslíš, že je skutečně mrtvý?“ hlesla jsem, když jsme doběhly k našim koním.

„Nemyslím. Jamie plave jako ryba a vydrží pod vodou tři minuty bez nadechnutí. Pojd'. Prohledáme břeh řeky.“

Chodily jsme nahoru a dolů po břehu, přelézaly kameny, občas spadly do vody a ruce i obličej jsme měly poškrábané do krve od vrbových větví, které dosahovaly až k hladině.

Konečně Jenny vítězoslavně vykřikla a já se rozběhla za ní, nebo spíše jsem se za ní vypořádala.

V ruce držela kožený řemen, jenž byl na jedné straně zakrvácený.

„Vyvlékl se z toho,“ řekla, obracejíc řemen v ruce. Podívala se zpátky, směrem odkud jsme přišly, na rozeklané skály a hluboké tůně a zavrtěla hlavou.

„Jak se ti to podařilo, Jamie?“ zeptala se jen tak pro sebe.

Našli jsme místo porostlé trávou, kde Jamie evidentně odpočíval. Na kmeni osiky jsem objevila zaschlou tmavou skvrnu.

„Je zraněný,“ řekla jsem.

„Jo, ale může se pohybovat,“ odpověděla Jenny a prozkoumávala zem.

„Jsi dobrý stopař?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase.

„Nejsem lovec,“ odvětila. „Ale snad se mi to podaří.“

Široká stopa vedoucí uschlým kapradím mířila ke kopci a mizela v hustém vřesovišti. Jenny náhle nevěděla, jak dál.

„Tady se ztratil,“ řekla, usedla na pařez a ovívala se rukou. Zdálo se mi, že je bledá a uvědomila jsem si, že taková namáhavá činnost není vhodná pro ženu, která před několika dny porodila.

„Jenny,“ řekla jsem. „Měla by ses vrátit. Jamie také mohl jít domů, do Lallybrochu.“

Zakroutila hlavou. „Ne, to by neudělal. Ať už nám Mac Donald tvrdil cokoli, oni se nevzdají tak snadno, je tu přece ta odměna. Určitě pošlou někoho, aby sledoval usedlost, pro všechny případy. Ne, tam se vrátit nemůže.“ Přitáhla si šaty blíž ke krku. Den byl chladný, ale ona se slabě potila a na prsou měla tmavé skvrny od mateřského mléka.

Viděla, jak se na ni dívám, a kývla hlavou. „Jo. Brzy se budu muset vrátit. Paní Crooková zatím krmí malou kozím mlékem a cukrovou vodou, ale nemůže to dělat dlouho. Jenže se mi nelíbí myšlenka, že tě tu nechám samotnou.“

Představa, že budu sama na Skotské vysočině pátrat po zmizelém muži, mě také nijak netěšila, ale zatvářila jsem se odhodlaně.

„Zvládnou to,“ prohlásila jsem. „Mohlo to být horší. Alespoň žije.“

„To je pravda,“ souhlasila. Podívala se na slunce, které už stálo nízko nad obzorem. „Zůstanu s tebou ještě přes noc.“

Seděly jsme v noci u ohně a příliš nemluvily. Jenny se zaměřovala myšlenkami na své opuštěné dítě a já přemýšlela o tom, co budu dělat sama v divočině, bez znalosti místního zeměpisu a galštiny.

Najednou Jenny zpozorněla a poslouchala. Já jsem také zbystrila sluch, ale nic jsem neslyšela. Zírala jsem do tmavého lesa, ale naštěstí jsem nezahlédla nic zvláštního.

Otočila jsem se zpátky k ohni a Murtagh už seděl na opačné straně a zahříval si ruce nad plameny. Chtěla jsem vykřiknout, ale Jenny mi zakryla ústa rukou a usmála se.

„Mohl jsem vám oběma podříznout krk, aniž byste mě zpozorovaly,“ utrousil malý mužík.

„Jo, myslíš?“ Jenny seděla se skrčenými koleny a rukama si objímala kotníky. Nepozorovaně strčila ruku pod sukni a v záři ohně se zaleskla čepel dýky.

„Není to špatné,“ řekl uznale Murtagh. „Je Sassenachová také tak dobrá?“

„Ne,“ odvětila Jenny a dýku schovala. „A proto bude dobře, když zůstaneš s ní. Poslal pro tebe Ian, hádám?“

Malý muž přikývl. „Jo. Už jste našly hlídku?“

Vyprávěly jsme mu, co jsme zjistily. Když slyšel, že jim Jamie utekl, ušklíbl se koutkem úst.

Po chvíli Jenny vstala a složila deku.
„Kam jdeš?“ zeptala jsem se udiveně.
„Domů.“ Kývla na Murtagha. „On zůstane s tebou, už mě nepotřebuješ.“

Murtagh pohlédl na oblohu. Bledý měsíc byl sotva vidět za clonou mraků a v korunách boroví zašuměl déšť.

„Počkej do rána. Zvedá se vítr a nikdo nebude v noci venku.“

Jenny zavrtěla hlavou, uvazujíc si šátek kolem hlavy. „Znám cestu. A když nikdo nebude v noci venku, alespoň mě nikdo nebude cestou zdržovat.“

Murtagh netrpělivě vzdychl. „Jsi tvrdohlavá jako tvůj bratr. Jako berani, promiň. Nemáš důvod pospíchat domů – pochybuji, že by si tvůj muž přivedl místo tebe do postele nějakou děvku.“

„Nevidíš si na špičku nosu, *duinne*, a ten je dost krátký,“ odsekla Jenny. „Máš sice už pár křížků na krku, ale nevíš nic o kojící matce a hladovém dítěti.“

Murtagh zvedl ruce v sebeobraně. „Jo, rozhodni se sama. Už ti do toho nebudu mluvit. Očekávám, že víš, co děláš.“

Jenny se náhle zasmála. „A já očekávám totéž od tebe, ty starý ničemo.“ Sehnula se a zvedla ze země těžké sedlo. „Uvidíme, jak se dokážeš postarat o moji příbuznou a dej vědět, když najdete Jamieho.“

Už se chystala osedlat koně, když Murtagh dodal: „Připrav se na to, že v kuchyni najdeš novou služebnou.“

Zarazila se a položila sedlo na zem. „A kdo je to?“ zeptala se.

„Vdova MacNabová,“ odpověděl bez rozmyšlení.

Chvilí stála nehnutě, jen šátek a sukně jí vlály v narůstajícím větru.

„Jak?“ ozvala se konečně.

Murtagh se shýbl pro sedlo. Přestože bylo docela těžké, zvedl ho jako pírkó.

„Oheň,“ řekl, přitahuje koni popruhy. „Dávej pozor na cestu, až pojedíš kolem velkého pole. Popel bude stále ještě žhavý.“

Chtěl jí pomoci nasednout na koně, ale ona zavrtěla hlavou, místo toho uchopila uzdu a kývla na mě.

„Pojď se mnou na kopec, Claire.“

Vzduch byl chladný až mrazivý. Sukni jsem měla vlhkou od sezení na zemi a pletla se mi při chůzi mezi nohama. Jenny kráčela s hlavou skloněnou proti větru, obličej měla bledý a rty se jí chvěly zimou.

„Byl to MacNab, kdo udal Jamieho Angličanům?“ zeptala jsem se konečně.

„Jo. Ian na to přišel, nebo někdo jiný, nezáleží kdo.“

Uvědomila jsem si, že Jenny se na mě dívá, na něco se ptá a roztržitě jsem kývla.

Zastavily jsme na vršku kopce, odkud se nám Murtagh jevil jako malá tmavá skvrna vedle ohně. Jenny se začala hrabat v kapse sukne a pak mi vložila do ruky malý kožený váček.

„To je renta vybraná ve Výroční den,“ řekla. „Můžeš ji potřebovat.“

Chtěla jsem jí peníze vrátit a namítala, že Jamie si nebude chtít vzít peníze, které jsou potřeba na správu usedlosti, ale ona je nepřijala. Janet Fraserová byla sice o polovinu menší než její bratr, avšak stejně tvrdohlavá.

Nakonec jsem své úsilí vzdala a ukryla váček s penězi do bezpečí svých šatů. Na naléhání Jenny jsem přijala také malou dýku *sqian dhu*, kterou mi vnutila.

„Patří Ianovi, ale má ještě jinou,“ řekla. „Schovej si ji pod sukni a připevni podvazkem. Neodkládej ji ani ve spánku.“

Na chvíli se odmlčela, jako by mi chtěla ještě něco říci. A chtěla.

„Jamie říkal,“ začala opatrně, „že bys mohla... mohla bys mi něco důležitého sdělit. A že se mám podle toho zařídit. Existuje něco, co bys mi chtěla říci?“

Hovořili jsme s Jamiem o nutnosti připravit Lallybroch na blížící se povstání. Ale mysleli si, že je ještě dost času. Ted' jsem měla pět minut na to, abych jeho sestře sdělila důležité informace, které by mohly ochránit Lallybroch před nadcházející bouří.

Být prorokem je velmi nelehký úkol, pomyslela jsem si a pocítila sympatie k Jeremiášovi a jeho utrpení. Také mně došlo, proč byla Cassandra ve své době tak neoblíbená. Ale udělat jsem to musela. Na skalnatém skotském kopci, za tmy, v podzimním větru, který mi cuchal vlasy a zvedal sukni, jsem zvedla hlavu k temnému nebi a prorokovala.

„Zasad'te brambory,“ pronesla jsem.

Jenny stála s otevřenými ústy, vzápětí je zavřela a přikývla. „Brambory. Jo. Musíme pro ně zajet do Edinburgu, ale pošlu pro ně. Kolik?“

„Tolik, kolik můžete. Na vysočině se zatím nepěstují, ale budou. Jsou odolné a dlouho vydrží a urodí se jich tu víc než pšenice. Za dva

roky přijde hladomor. Pokud nějaká pole leží ladem, prodejte je, za peníze. Vypukne válka a velké krveprolití. Muži budou pronásledováni tady a všude na vysočině.“ Chvilí jsem přemýšlela a pak se zeptala. „Je v domě nějaký úkryt?“

„Ne, není.“

„Vybudujte ho nebo alespoň nějaké bezpečné místo, kde byste se mohli ukrýt. Doufám, že Jamie ho nebude potřebovat.“ Těžce jsem polkla a pokračovala. „Ale někdo jiný by mohl.“

„Dobrá. Je to všechno?“ Její tvář byla vážná a zamyšlená. Žehnala jsem Jamiemu za jeho nápad sestru varovat. A jí byla vděčná za důvěru, s níž mě vyslechla. Neptala se na nic, jak to vím, proč, jen pozorně naslouchala tomu, co říkám a já věděla, že mé pokyny uposlechne.

„To je všechno. Alespoň pro tuto chvíli.“ Pokusila jsem se usmát, ale dopadlo to všelijak.

Ona se usmála a na rozloučenou se krátce dotkla mé tváře.

„Bůh buď s tebou, Claire. Znovu se setkáme – až přivedeš Jamieho domů.“

Část šestá

Hledání

34

Dougalův příběh

Ačkoli určité vymoženosti civilizace bývaly sporné, pomyslela jsem si hořce, výhody některých byly nepopíratelné. Například takový telefon. Nebo noviny, které byly oblíbené v takových metropolích jako Edinburg nebo Perth, ale naprosto neznámé na divoké Skotské vysočině.

Bez možnosti masové komunikace se zprávy šířily ústním podáním od jedné osoby k druhé a všechno šlo velmi pomalu. Lidé se většinou dozvěděli, co potřebovali, ale s několikátýdenním zpožděním. Proto hledání Jamieho záviselo na tom, jestli ho někdo potká a podá zprávu na Lallybroch. To však mohlo trvat týdny. Zima se rychle blížila a naše cesta do Beaully byla ohrožena. Seděla jsem u ohně, přikládala suché větve a zvažovala všechny možnosti.

Jakým směrem se Jamie mohl vydat po svém útěku? Zpátky na Lallybroch ne, tím jsem si byla jistá a určitě se také nevydal na sever na území MacKenziů. Snad na jih, kde se mohl setkat s Hughem Munrem nebo svými dřívějšími přáteli? Ne, nejspíše šel na severovýchod směrem k Beaully. Ale když to napadlo mě, mohlo to napadnout i muže z hlídky.

Murtagh se vrátil z průzkumu s ohromnou hromadou dříví. Posadil se k ohni, zkřížil nohy a zabalil se do deky, aby mu nebyla zima. Pohlédl směrem k obloze, kde prosvítal měsíc za plynoucími mraky.

„Ještě nebude sněžit,“ poznamenal. „Možná příští týden nebo přespříští. Do té doby bychom se do Beaully mohli dostat.“ Potvrdil mi tak mé předchozí dohady.

„Myslíte, že bude tam?“

Malý mužík pokrčil rameny a přitáhl si deku blíže k tělu.

„Těžko říci. Cesta pro něho nebude jednoduchá, přes den se musí skrývat a držet se mimo cesty. A nemá koně.“ Podrbal se na zarostlé bradě. „My ho nemůžeme najít. Počkáme, až on najde nás.“

„Jak? Budeme mu vysílat ohňové signály?“ prohodila jsem sarkasticky. Ať už jsem řekla cokoli, Murtagh se tvářil, jako by nic neslyšel.

„Vzal jsem vám vaši krabici s léky,“ řekl a ukázal na brašnu ležící na zemi. „Máte kolem Lallybrochu dobrou pověst a brzy se stanete vyhlášenou léčitelkou v celém regionu.“ Pak spíše pro sebe dodal: „Jo, to bude dobré.“ Bez dalšího vysvětlení ulehl na zem, zabalil se do deky a usnul, nevnímaje skučení větru v korunách stromů, drobný déšť a samozřejmě ani mě.

Brzy jsem zjistila, co měl na mysli. Cestovali jsme pomalu po hlavních cestách a zastavovali se v každé chalupě a vesnici, které jsme míjeli. Tam provedl rychlý průzkum místní populace, vyhledal všechny nemocné a zraněné a přivedl je za mnou. Lékařů bylo v těch končinách málo a byli daleko a vždycky se našel někdo, kdo potřeboval moji pomoc.

Zatímco jsem ošetřovala nové pacienty, on seděl a klábosil s příbuznými postiženého a podrobně jim popisoval, kudy pojedeme do Beaulieu. Když jsem náhodou neměla žádného pacienta, zůstávali jsme přes noc na místě a našli si přístřeší v některé chalupě nebo v hostinci, kde Murtagh večer zpíval a bavil posluchače za drobný poplatek. Tvrdošíjně trval na tom, že si musím schovat peníze, které jsem měla, neboť budou zapotřebí, až najdeme Jamieho.

Přestože nepřekypoval hovorností, učil mě některým svým písním, když jsme přejížděli z místa na místo.

„Máte docela ucházející hlas,“ prohodil jednoho dne po mém poměrně povedeném pěveckém pokusu. „Neskolený, ale silný a výrazný. Zkusíte to ještě jednou a večer budete zpívat se mnou. V Limraighu je dost dobrá hospoda.“

„Skutečně myslíte, že je to vhodné?“ zeptala jsem se. „Myslím to, co děláme.“

Poposedl v sedle a chvíli váhal s odpovědí. Nevypadal jako typický jezdec, spíše připomínal opici, která se naučila jezdit na koni. Přesto na

konci dne seskočil čile z koně, zatímco já se belhala a klopýtala vyčerpáním.

„Jo, je,“ řekl konečně. „Viděla jste v těchto dnech hodně nemocných, co?“

To byla pravda a já souhlasila.

„To je dobré,“ pokračoval vážně. „Znamená to, že se o vašich dovednostech bude mluvit v okolí. A to právě potřebujeme. Ale můžeme udělat ještě něco lepšího. Proto dnes večer budete zpívat. A možná...“ Zaváhal, jako by se zdráhal něco navrhnout.

„Možná co?“

„Víte něco o věštění osudu?“ zeptal se opatrně. Chápala jsem důvod jeho zaváhání. Byl svědkem šílenství, které se rozpoutalo v Cranesmuiru.

Usmála jsem se. „Trochu. Chcete, abych to zkusila?“

„Jo. Čím více budeme moci nabídnout, tím více lidí přijde – a budou to vyprávět ostatním. Pověsti o nás se rozšíří, až se dostanou k Jamiemu a my ho najdeme. Zkusíte to?“

„Jestli to pomůže, proč ne?“

Měla jsem premiéru jako zpěvačka a vykladačka osudu ten večer v Limraighu a sklidila značný úspěch. Přišla jsem na to, že paní Grahamova měla pravdu, když mi říkala – tváře, ne ruce, vypovídají o osudu.

Naše proslulost se šířila pomalu, ale jistě a další týden už lidé vybíhali z chalup a zdravili nás, když jsme přijížděli do vesnice. Při našem odjezdu nám dávali drobné mince a dárky.

„Víte, mohli bychom společně uspořádat skutečné představení,“ navrhla jsem jednou večer Murtaghovi po našem zdařilém výstupu. „Škoda, že poblíž není žádné divadlo. Zorganizovali bychom pravé muzikálové turné – Mág Murtagh se svou okouzující asistentkou Gladys.“

Murtagh přešel můj návrh s obvyklým mlčením, ale měla jsem v zásadě pravdu. Docela nám to spolu šlo, přestože jsme byli každý úplně jiný. Možná to bylo tím, že nás pojil společný úkol najít Jamieho.

Počasí se rychle zhoršovalo a postupovali jsme stále pomaleji. Dosud jsme o Jamiem nezaslechli ani zmínku. Jednu noc jsme u Belladrumu narazili v dešti na skupinu cikánů.

Nedůvěřivě jsem pozorovala jejich pomalované vozy na palouku u cesty. Vypadalo to přesně tak jako cikánský tábor, který jsem každoročně vídala v Hampshire Down.

I lidé vypadali stejně, snědí, veselí, hluční a otevření. Když zaslechli cinkání našich postrojů, vykukovali z vozů a zdravili nás. Jedna žena si nás chvíli prohlížela, pak cosi vykřikla a palouk najednou ožil rozesmátými snědými obličejí.

„Dejte mi svoji peněženku, pro všechny případy,“ řekl Murtagh, zamračeně se dívaje na mladého muže mířícího k nám v promoklé pestrobarevné košili. „A neotáčejte se k nikomu zády.“

Byla jsem velmi opatrná, ale naše přivítání bylo srdečné a bouřlivé. Byli jsme také pozváni na cikánskou večeři. Voněla báječně – snad nějaké dušené maso – a já s radostí pozvání přijala, ignorujíc Murtaghovy námitky, týkající se původu dušeného masa.

Mluvili trochu anglicky a trochu galsky, většinou jsme se však dorozumívali gesty a podivným jazykem, jakým mluvili jejich předkové zejména ve Francii. Ve voze, kde jsme jedli, bylo teplo a příjemně, muži, ženy a děti jedli z misek šťavnaté maso a přikusovali chléb. Bylo to nejlepší jídlo, jaké jsem jedla za posledních několik týdnů a olizovala jsem se až za ušima. Dosti přejedená jsem po večeři zapěla a Murtagh mě doprovázel.

Naše vystoupení bylo odměněno bouřlivým potleskem a cikáni na oplátku zazpívali také. Jeden mladý muž spustil jakýsi žalozpěv za doprovodu staříčkových houslí a tamburíny, na níž hrála sotva osmiletá dívka.

Murtagh byl při vyptávání po venkovských chalupách velmi opatrný, ale s cikány to bylo jiné. K mému překvapení jim řekl přímo, koho hledáme, vysokého muže s vlasy jako oheň a očima barvy letní oblohy. Cikáni si vzájemně vyměnili pohledy, ale nikdo z nich takového muže neviděl. Pak... se mladý muž v purpurové košili, jenž nás vítal, nabídl, že se po něm podívají.

Uklonila jsem se se zdvořilým úsměvem a Murtagh gestem naznačil, že jim za takovou informaci zaplatí. Jeho nabídka byla všeobecně přijata s nadšením. Byla jsem ráda, když Murtagh prohlásil, že v táboře nemůžeme zůstat přes noc a musíme se opět vydat na cestu a poděkoval cikánům za jejich pohostinnost. Vytřásl několik drobných mincí z brašny a obdaroval jimi přítomné. Ještě jednou poděkoval za

výtečnou večeří a my se rozloučili, doprovázeni hlasitým pokřikem. Naši hostitelé nám přáli šťastnou cestu a zdar při našem nelehkém počínání – alespoň tak jsem tomu rozuměla.

Přesto nebylo vyloučené, že nás cikáni budou sledovat a podříznou nám krky, proto Murtagh popohnal koně do klusu a za křížovatkou, vzdálenou asi dvě míle od tábora, jsme raději opustili hlavní cestu a zajeli do lesa.

Když jsme opět zamířili na cestu, Murtagh se obezřetně rozhlédl kolem. Všude bylo pusto, smrákalo se a padal drobný déšť.

„Myslíte, že nás sledují?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Nemohu říci, ale protože jich bylo dvanáct a my jsme jen dva, myslím, že bychom takovou možnost měli připustit.“ Znělo to rozumně a já ho bez řečí následovala cestou necestou, až jsme konečně dojeli do Rossmooru, kde jsme našli přístřeší v jedné stodole.

Příští den začalo sněžit. Padal drobný sníh a pokryl zemi jako jemný poprašek mouky. Myslela jsem na Jamieho a bála se o něho, samotného a bez střechy nad hlavou, jak se ukrývá někde ve vřesovišti ve sněhové bouři, oblečený jen do tenké košile a plédu, které měl na sobě v době svého zatčení.

O dva dny později se objevil posel.

Slunce stálo nízko nad obzorem a schylovalo se k večeru, když jsme procházeli údolím obklopeným mohutnými skalami. Bezlisté stromy vrhaly temné stíny na pěšinu, která v šeru téměř nebyla vidět. Ze strachu, abych posla neztratila v houstnoucí tmě, držela jsem se tak blízko za ním, že jsem mu několikrát přišlápla dlouhý plášť.

Konečně cosi rozmrzele zamumlal a pustil mě před sebe.

Zdálo se, že jdeme nekonečně dlouhou dobu. Jen jsem doufala, že Murtagh se drží někde poblíž, slyší nás nebo dokonce vidí. Muž, jenž přišel za mnou do hostince, byl cikán středního věku, který nerozuměl ani slovo anglicky. Odmítl, aby šel kdokoli s námi, ukazuje na Murtagha a vzápětí na zem, aby bylo jasné, že můj společník se nesmí hnout z místa.

V tuto roční dobu už byly noci mrazivé a můj plášť mě příliš nechránil před zimou a ledovým povětrím. Cítila jsem zděšení při představě, že Jamie někde leží v takové zimě a mokru, ale zároveň se těšila, že ho opět uvidím. Třásla jsem se, nikoli zimou, ale rozčilením.

Konečně mi můj průvodce poručil zastavit, významně mi stiskl rameno a zmizel mezi stromy. Stála jsem nepohnutě a snažila se ovládnout třes. Byla jsem si jistá, že se můj průvodce vrátí, neboť jsem mu dosud nezaplatila. Vítr se proháněl ve větvích jako nějaký neviditelný duch, vnikal mi pod šaty a boty už jsem měla úplně promočené.

Můj průvodce se objevil tak rychle, jako předtím zmizel a já se kousla do jazyka, abych překvapením nevykřikla. Pokynul mi hlavou, abych ho následovala a rukou odhrnoval větve olší, které nám bránily v chůzi.

Vchod do jeskyně byl úzký a uvnitř zářila lucerna, která osvětlovala vysokou postavu stojící venku.

Vyrazila jsem dopředu, ale vzápětí si uvědomila, že to není Jamie. Zmocnilo se mě obrovské zklamání, zvedl se mi žaludek a já ustoupila zpátky a několikrát naprázdno polkla.

Přitiskla jsem ruce k tělu a sevřela pěsti, abych nabrala potřebnou sílu a dokázala promluvit.

„Tohle není vaše obvyklé místo, že?“ zeptala jsem se překvapivě pevným hlasem.

Dougal MacKenzie se zájmem sledoval moje úsilí ovládnout se a na jeho tváři se objevil náznak sympatie. Vzal mě za loket a odváděl do tmavé jeskyně. Na zemi ležely na hromadě balíky a bylo jich tolik, že by je jeden kuň neunesl. Dougalovi musel někdo pomáhat. Ať už byl obsah balíků jakýkoli, nebyl určen všetečným pohledům zvědavců.

„Pašované zboží, předpokládám?“ poznamenala jsem. A ještě jsem dodala: „Ne přímo pašované – určené pro prince Charlese, že?“

Ani se neobtěžoval mi odpovědět, sedl si na kámen naproti mně a složil ruce na kolena.

„Mám nové zprávy,“ řekl náhle.

Zhluboka jsem se nadechla a čekala. Má zprávy a ne dobré zprávy, to jsem vyčetla z jeho tváře. Nadechla jsem se podruhé, ztěžka polkla a vyzvala ho.

„Řekněte mi je.“

„Žije,“ oznámil mi a křeče v žaludku povolily. Naklonil hlavu k jedné straně a zkoumavě si mě prohlížel. Očekával snad, že padnu do mdlob? Vlastně to bylo jedno. Neomdlela jsem.

„Odvezli ho ke Kiltorlity asi před dvěma týdny,“ pokračoval Dougal, nespouštěje mě z očí. „Nebyla to jeho chyba, spíš nešťastná náhoda. Narazil na šest dragounů v zatáčce cesty a jeden z nich ho poznal.“

„Byl zraněný?“ Hlas mi zněl klidně, ale ruce se mi třásly. Přitiskla jsem je ke kolenům, abych je ovládla.

Dougal zavrtěl hlavou. „Ne, jak jsem slyšel.“ Na chvíli se odmlčel. „Je ve vězení ve Wentworthu.“

„Wentworth,“ opakovala jsem bezděčně. Vězení Wentworth. Původně jedna z největších pevností na hranicích byla vybudována koncem šestnáctého století a rozšiřována dalších sto padesát let, Teď se mohutná kamenná stavba rozkládala zhruba na dvě stě akrech půdy a byla obehnána neprostupnými žulovými zdmi. Ale i žulové zdi mají brány, pomyslela jsem si. Vzhledla jsem, abych položila Dougalovi další otázku, ale ten se tvářil velmi neochotně.

„A co ještě?“ zeptala jsem se konečně. Jeho pronikavé hnědé oči se setkaly s mými.

„Měl soud před třemi dny,“ řekl Dougal. „Byl odsouzen k smrti oběšením.“

Žaludek se mi znovu sevřel a zavřela jsem oči.

„Jak dlouho?“ hlesla jsem hlasem, který zněl jako z velké dálky. Otevřela jsem oči a zamrkala. Dougal potřásl hlavou.

„Nevím. Ale dlouho to asi trvat nebude.“

Dech se mi trochu zrychlil a ruce přestaly třást.

„Musíme si pospíšet,“ řekla jsem rozhodně. „Kolik mužů je s vámi?“

Místo odpovědi Dougal vstal a přešel ke mně. Sehnul se, uchopil mě za ruku a vytáhl na nohy. Náznak sympatie v jeho tváři zmizel a v očích se objevil výraz hlubokého žalu. Tak jsem ho dosud neznala a zachvěla se.

„Ne, děvče,“ řekl. „Nemůžeme udělat vůbec nic.“

Zděšeně jsem od něho ustoupila.

„Musíme!“ vykřikla jsem. „Něco se jistě dá dělat! Říkal jste přece, že žije!“

„A ještě jsem řekl ‚ne dlouho‘!“ odbyl mě ostře. „Ten chlapec je ve vězení Wentworth, ne v šatlavě pro zloděje v Cranesmuiru! Můžou ho pověsit dnes nebo zítra, nebo příští týden a neexistuje možnost, jak by se deset mužů mohlo dostat do věznice ve Wentworthu.“

„Ne?“ začala jsem se třást, tentokrát hněvem. „To nemůžete vědět! Vy jen prostě nechcete riskovat vlastní kůži nebo váš mizerný... profit!“ Začala jsem zuřivě bušit pěstmi do balíků.

Dougal mě chytil za ruce a já ho uhodila do prsou bez sebe vzteky a lítostí. Pevně mě chytil a přitáhl k sobě a já se přestala bránit.

„Claire.“ Bylo to poprvé, co mě nazval křestním jménem a já se ještě víc vyděsila.

„Claire,“ opakoval a poněkud uvolnil sevření. „Myslíš si, že bych neudělal všechno proto, abych chlapce zachránil, kdyby byla sebemenší šance? Sakra, je to přece můj příbuzný! Ale žádná šance neexistuje – žádná!“ Zatřásl mnou, abych si uvědomila žalostnou realitu.

„Jamie by rozhodně nechtěl, abych se s muži vrhal do zbytečných dobrodružství. Víš to stejně dobře jako já.“

Už jsem nedokázala zadržet slzy. Stékaly mi po ledových tvářích, když jsem se snažila vymanit z Dougalova stisku. Sevřel mě ještě pevněji a tiskl moji hlavu k rameni.

„Claire, drahá,“ řekl něžně. „Moje srdce truchlí pro toho chlapce a pro tebe. Můžeš jít se mnou. Poskytnu ti bezpečí. Ve svém vlastním domě,“ dodal, když jsem při jeho slovech ztuhla. „Nemyslím Leoch.“

„Ve vašem domě?“ opakovala jsem nechápavě a v hlavě mi vzrůstalo děsivé podezření.

„Jo,“ přitakal. „Nemyslíš si přece, že bych tě vzal zpátky do Cranesmuiru?“ Krátce se usmál a opět zvažněl. „Ne. Vezmu tě na Beannachd. Tam budeš v bezpečí.“

„V bezpečí?“ opáčila jsem. „Nebo bezmocná?“ Ruce mu klesly a zarazil se.

„Jak to myslíš?“ Jeho jinak příjemný hlas zněl teď velmi chladně.

Já se mezitím trochu uklidnila a přitáhla si plášť blíž k tělu.

„Držel jste Jamieho pryč od domova a tvrdil mu, že jeho sestra má dítě s Randallem,“ řekla jsem, „a to se vám a vašemu vzácnému bratrovi velmi hodilo. Ale teď ho mají Angličané a vy jste ztratil

možnost kontrolovat přes něho vaše pozemky.“ Ustoupila jsem o další krok zpátky a těžce polkla.

„Vy jste strůjci svatební smlouvy vaší sestry. Bylo to na vaše naléhání – vaše a Columovo – že Broch Tuarach přešel do držení ženy. Myslíte si, že když Jamie zemře, Broch Tuarach případně mně – nebo vám, když mě svedete nebo přinutíte si vás vzít.“

„Cože?“ zeptal se nevěřicně. „Myslíte... myslíš, že všechno jsou jen intriky? Dobrý bože! Myslíš, že ti lžu?“

Zavrtěla jsem hlavou, stále si od něho udržujíc dostatečný odstup. Ale nevěřila jsem mu ani slovo.

„Ne, věřím vám. Kdyby Jamie nebyl ve vězení, neodvážil byste se mi říci něco takového. Není těžké si to ověřit. Nemyslím si ani, že jste ho prozradil Angličanům – že byste byl schopen udělat něco takového vaší vlastní krvi. A kdybyste to opravdu udělal a vaši muži se o tom dozvěděli, postavili by se proti vám. Zradu na jednom z členů klanu by vám neodpustili.“ Vtom jsem si na něco vzpomněla.

„Byl jste to vy, kdo napadl Jamieho vloni na hranici?“

Zvedl překvapeně husté obočí.

„Já? Ne! Našel jsem chlapce na pokraji smrti a zachránil ho. Myslíš, že bych mu dokázal tak ublížit?“

Sáhla jsem si rukou na stehno a s ulehčením nahmatala svoji dýku.

„Když jste to nebyl vy, tak kdo?“

„Nevím,“ Jeho hezká tvář zpozorněla, ale zdálo se, že nic neskrývá.

„Byli tam tři muži – psanci – kteří se tehdy spolu s Jamiem skrývali v lesích. Obviňovali se navzájem a nebylo možné zjistit pravdu, alespoň ne tehdy.“ Otřásl se a cestovní plášť mu sklouzl ze širokých ramen.

„Ale na tom teď nezáleží. Dva z těch mužů jsou mrtví a třetí je ve vězení. Za něco úplně jiného.“

„Dobrá, věřím vám.“ Byla to svým způsobem úleva, dozvědět se, že Dougal není tím vrahem. Neměl důvod mi v tuto chvíli lhát. Byla jsem úplně bezmocná a on si se mnou mohl dělat, co chtěl. Nebo si to přinejmenším myslel. Uchopila jsem pod šaty rukojeť své dýky.

V jeskyni bylo málo světla, ale já všechno bedlivě pozorovala a zahlédla v jeho tváři krátký záblesk nerozhodnosti. Pak se však rozhodl, udělal krok směrem ke mně, ale zastavil se, když viděl, jak před ním ustupuji.

„Claire, moje sladká Claire.“ Hlas měl nezvykle měkký. Rozhodl se zřejmě být raději něžný a neodolatelný, než mě k něčemu nutit násilím.

„Vím, proč se mnou mluvíš tak chladně a proč mě nemáš v oblibě. Ale víš, že po tobě toužím, Claire. A to je pravda – chci tě od chvíle, kdy jsem tě políbil během shromáždění na tvá sladká ústa.“ Položil mi jemně ruku na rameno a posouval ji ke krku. „Kdybych nebyl ženatý, když tě Randall ohrožoval, vzal bych si tě za ženu já a poslal toho muže k čertu.“ Přibližoval se ke mně stále víc a já couvala ke zdi jeskyně. Prsty mi sáhl na krk a chtěl mi rozepnout plášť.

Musel vidět, jak se tvářím a přestal, ačkoli se prsty stále dotýkal mého krku.

„I tak,“ řekl, „když víš, co k tobě cítím a nedokážu to dál skrývat – i tak si myslíš, že bych obětoval Jamieho, kdyby byla nějaká šance ho zachránit? Jamie Fraser je to nejbližší, co mám. Je jako můj vlastní syn.“

„Ne tak docela,“ odvětila jsem. „Máte vlastního syna. Nebo už možná dva.“ Prsty se mu lehce zachvěly a vzápětí mě pustil.

„Co tím myslíš?“ Předstírání a hra skončily. Oči měl vážné a plné rty se mu zkřivily. Byl vysoký a silný a stál těsně u mě. Ale už jsem se ho nebála.

„Znamená to, že vím, kdo je skutečným otcem Hamishe.“ Zřejmě něco takového očekával a zatím se dokázal kontrolovat. Přesto jsem v jeho pohledu zahlédla nepatrný projev šoku a náhlé paniky.

Oči býka. Navzdory stále hrozícímu nebezpečí jsem zažívala pocit uspokojení. Měla jsem pravdu a ta byla zřejmě zbraní, kterou jsem v tuto chvíli potřebovala.

„Víš?“ zeptal se tiše.

„Ano,“ řekla jsem. „A jsem přesvědčena, že Colum také.“

Na okamžik strnul. Hnědé oči se mu nebezpečně zúžily a já uvažovala, jestli je ozbrojený.

„Myslel si nějaký čas, že je to Jamie,“ pokračovala jsem nebojácně, neuhýbajíc jeho sveřepému pohledu. „Kolovaly takové pověsti. Vy jste je spustil tím, že jste jimi krmil Geilis Duncanovou. Proč? Měl snad Colum nějaké podezření a začal vyslýchat Letitii? Nebo Geilie věděla, že jste milencem Letitie a vy jste označil Jamieho, abyste vyvrátil její podezření? Je to žárlivá žena, ale nemůže mít žádný důvod vás v tuto chvíli chránit.“

„To nemůže,“ prohodil. „Ta čarodějnice je mrtvá.“

„Mrtvá!“ vykřikla jsem hrůzou. Zešíroka se usmál.

„Jo,“ řekl. „Upálili ji. Nejdřív jí pomazali nohy smolou, potom přivázali ke kůlu a zapálili jako pochoděň. Poslali ji za d'áblem na hranici pod velkým jeřábem.“

Zprvu jsem si myslela, že jeho podrobný popis má na mě zapůsobit, ale mýlila jsem se. V matném světle jsem spatřila v jeho tváři výraz hlubokého hoře. Svým obšírným vyprávěním jako by trestal sám sebe. Přesto jsem ho za daných okolností nelitovala.

„Takže vy jste ji miloval?“ zeptala jsem se. „Ale vůbec nic jste pro ni neudělal. A co uděláte s dítětem?“

Pokrčil rameny. „Má dobrý domov. Je to syn a zdravý, přestože jeho matka byla čarodějnice a cizoložnice.“

„A jeho otec cizoložník a zrádce,“ odsekla jsem. „Vaše žena, vaše milenka, váš synovec, váš bratr – existuje ještě někdo, koho jste nepodvedl? Vy... vy...“ slova mi vázla v hrdle a otřásla jsem se nevolí. „Ani nevím, proč mě to překvapuje,“ pokračovala jsem, snažíc se mluvit klidně. „Když nemáte dost loajality ke svému králi, proč byste ji měl mít ke svému synovci, bratrovi a ostatním.“

Trhl hlavou a ostře si mě změřil. Svrástil obočí, stejně jako měl Colum, Jamie a Hamish. Hluboké oči, široké lícni kosti a krásně tvarovaná lebka. Starý Jacob MacKenzie měl silného následovníka.

Jeho velká ruka mi bolestivě stiskla rameno.

„Můj bratr? Myslíš, že jsem zradil svého bratra?“ Z nějakého důvodu ho mé obvinění rozhořčilo a tvář mu potemněla hněvem.

„Sám jste to přece přiznal!“ A pak mě to napadlo.

„Vlastně jste se na tom asi dohodli,“ řekla jsem pomalu. „Vy a Colum. Tak jak to obvykle děláte.“ Setřásla jsem jeho ruku z ramene.

„Colum by nemohl být náčelníkem, kdybyste za něho nebojoval. Neudržel by klan pohromadě, kdybyste vy neobjížděl území a nevybíral rentu. On nemohl jezdit na koni, nemohl se vydat na cesty. A nemohl také zplodit syna a předat mu funkci náčelníka. A vy žádného syna s Maurou nemáte. Přísahal jste, že budete Columovými pažemi a nohama,“ začala se mě zmocňovat hysterie, „proč byste nemohl být i jeho penisem?“

Dougala už hněv přešel. Stál a zkoumavě si mě prohlížel. Usoudil, že nemám kam utéci, klidně se usadil na jeden z balíků a čekal, až se svou tirádou skončím.

„Takže jste to provedl s Columovým vědomím. Přála si to také Letitia?“ Věděla jsem už, jak jsou oba bratři MacKenziové bezohlední, a že by dokázali Letitii přinutit násilím.

Dougal klidně přikývl.

„Jo. Dost to chtěla. Nemá mě příliš v lásce, ale strašně chtěla dítě – dost na to, aby mě tři měsíce strpěla v posteli, než jsme počali Hamishe. Byl to otravný úkol,“ dodal Dougal mrzutě a seškrábl si bláto z boty.

„Řekl jste to Columovi?“ zeptala jsem se. Zaslechl v mém hlase škodolibost, pohlédl na mě a krátce se usmál.

„Ne,“ odpověděl tiše. „To jsem mu neřekl.“ Podíval se na své velké ruce, obrátil je dlaněmi vzhůru a pečlivě si je prohlížel.

„Řekl jsem mu,“ pokračoval, aniž by se na mě díval, „že byla velmi něžná a sladká jako zralá broskev a dala mi všechno, co muž potřebuje od ženy.“

Přestal si prohlížet dlaně a vzhlédl. Oči už měl chladné a sardonické. Takové, jaké Dougal Mackenzie obvykle míval.

„Něžná a sladká, ale to se o *tobě* říci nedá,“ poznamenal. „Ale všechno, co muž může od ženy chtít...“ Ledovýma očima pomalu sjížděl po mém těle, o něco déle ulpěl pohledem na mých nadrech a bocích.

„Ale kdo ví?“ řekl po chvíli spíše pro sebe. „Mohl bych mít ještě jednoho syna – tentokrát legitimního. Jenže,“ odmlčel se a pozorně zkoumal mé břicho, „když se to nepovedlo Jamiemu, možná jsi neplodná. Ale zkusím to. Majetek má v každém případě velkou cenu.“

Vstal a udělal krok směrem ke mně.

„Kdo ví?“ opakoval. „Když budu orat a zašívát to zatím neúrodné pole každý den...“ Udělal další krok vpřed.

„Dobrá, tak neztrácejte čas,“ řekla jsem podrážděně.

Když si uvědomil, že se nedívám na něho, ale na vchod do jeskyně, zatvářil se udiveně.

„Není zdvořilé vás přerušovat,“ řekl Murtagh, stojící u vchodu s nabitými pistolemi v rukách. Jednou mířil na Dougala a druhou ukazoval směrem k východu.

„Navrhuji vám, abyste se vzdálil. A pokud můj návrh nepřijmete, vzdálíme se my.“

„Nikdo se nebude vzdalovat,“ prohlásila jsem rozhodně. „Posad'te se,“ vyzvala jsem Dougala, jenž pořád stál, zíraje na Murtagha jako na nějaké strašidlo.

„Kde je Rupert?“ zeptal se nevěřicně.

„Ach, Rupert.“ Murtagh se podrbl na bradě hlavní pistole. „Pravděpodobně na cestě do Belladrumu. Mohl by být zpátky před úsvitem,“ dodal spokojeně, „se soudkem rumu, pro který si myslí, že jste ho poslal. Zbytek vašich mužů spí v Quinbrough.“

Dougal se skoro rozesmál. Posadil se s rukama na kolenou a pobaveně se díval na Murtagha. Chvíli bylo ticho.

„Tak?“ zeptal se Dougal konečně. „A co teď?“

To není špatná otázka, pomyslela jsem si. Šok z toho, že jsem nenašla Jamieho, ale Dougala, a jeho nemístné návrhy způsobily, že jsem neměla čas myslet na to, co je třeba udělat. Naštěstí byl Murtagh lépe připravený.

„Potřebujeme peníze,“ řekl rázně. „A muže.“ Mrkl na balíky v rohu jeskyně. „No,“ řekl zamyšleně. „Vezmeme si, co potřebujeme.“ Jeho malá očka zašilhala na Dougala.

Drsný život na Skotské vysočině naučil její obyvatele přijímat bez reptání tvrdý osud. Dougal vzdychl, sáhl do své brašny a hodil mi k nohám malý kožený váček.

„Dvacet zlatáků a třicet šilinků,“ řekl. „Vem si to.“

Když viděl můj pochybovačný výraz, potřásl hlavou.

„Jo. Myslím to vážně. Jamie je syn mé sestry a jestli ho dokážeš osvobodit, Bůh ti žehnej. Ale nedokážeš.“

Podíval se na Murtagha, jenž na něho stále mířil pistolí.

„A co se týče mužů, ne. Jestli chcete spolu s dámou spáchat sebevraždu, nemohu vám v tom zabránit. Mohu vás jen pohřbít spolu s Jamiem. Ale mé muže do toho pekla zatahovat nebudete.“ Zkřížil ruce na prsou, opřel se zády o stěnu a chladně si nás měřil.

Murtagha jeho slova nevyvedla z míry. Letmo na mě pohlédl, jestli si snad nepřejí Dougala zastřelit.

„Uzavřeme dohodu,“ řekla jsem.

Dougal zvedl zpytavě obočí.

„Jste teď v pozici, kdy si můžete diktovat,“ prohodil. „Jaký je váš návrh?“

„Nechte mě promluvit si s vašimi muži,“ řekla jsem. „A jestli se mnou budou chtít do toho jít, nebraňte jim. Jestli ne, odejdeme, jak jsme přišli – a vrátíme vám peníze.“

Zašklebil se koutkem úst a zkoumavě si mě prohlédl, jako by odhadoval mé přesvědčovací schopnosti. Pak kývl.

„Dojednáno,“ řekl.

Opouštěli jsme jeskyni s Dougalovými penězi a pěti muži. Rupertem, Johnem Whitlowem, Willie MacMurtrym a dvojčaty Rufusem a Geordie Coulterovými. Byl to Rupert, kdo mi pomohl muže přesvědčit a stále jsem měla před očima – s pocitem uspokojení – výraz Dougalovy tváře, když se jeho pravá ruka, vousatý Rupert, na mě podíval, pak si poklepal na opasek a řekl: „Jo, děvče, proč ne?“

Věznice ve Wentworthu byla vzdálená asi třicet pět mil. Půl hodiny jízdy rychlým automobilem po dobré silnici. Dvoudenní trmácení zmrzlým blátem na koňském hřbetě. *Ne dlouho*. V uších mi zněla Dougalova slova a seděla jsem v sedle jako přibitá, i když jsem skoro padala únavou.

Moje tělo bylo unavené k smrti dlouhou strastiplnou cestou, ale mysl jsem měla čilou a jasnou. Snažila jsem se nemyslet na Jamieho a zaměstnávala se vzpomínkami na rozhovor s Dougalem v jeskyni.

A posledními slovy, která mi řekl. Stála jsem venku před vchodem a čekala, až Rupert a jeho druzi přivedou koně z místa ve skalách, kde je ukrývali. Dougal se na mě náhle otočil.

„Mám pro tebe zprávu,“ řekl. „Od čarodějnice.“

„Od Geilie?“ vyhrkla jsem udiveně.

Neviděla jsem mu ve tmě do tváře, ale poznala jsem, že kývl hlavou.

„Mluvil jsem s ní,“ řekl tiše. „Když jsem šel pro dítě.“ Za jiných okolností bych k němu cítila soucit. Navždy ztratil milovanou ženu a syna, jehož mohli společně vychovávat. Přesto jsem pronesla ledovým hlasem.

„Co říkala?“

Odmíchl se a já nevěděla, jestli mi její vzkaz nechce vyřídit nebo jen neví, jak to říci. Nevěděl, ale po chvíli promluvil.

„Říkala, že jestli tě ještě jednou uvidím, mám ti vyřídit dvě věci. Ta první je: ‚Myslím, že je to možné, ale nevim.‘ A ta druhá, to jsou pouze čísla. Nutila mě několikrát je opakovat, abych nezapomněl správné pořadí. Ta čísla jsou, jedna, devět, šest, sedm.“ Jeho vysoká postava se hrozivě rýsovala ve tmě.

„Říká ti to něco?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla jsem. Ale samozřejmě jsem věděla, co to znamená.

Myslím, že je to možné. To mohlo znamenat jen jedinou věc. Myslela tím, že je možné, abych se skrze kamenný kruh vrátila zpátky na své pravé místo. Ona sama se o to nepokusila a vybrala si, ke své škodě, že zůstane. Zřejmě pro to měla své důvody. Snad Dougal?

Co se týká čísel, také jsem se domnívala, že vím, co znamenají. Řekla mu je odděleně, jedna, devět, šest, sedm. Devatenáct set šedesát sedm. Byl to rok, kdy zmizela v minulosti.

Pocítila jsem zvědavost a lítost zároveň. Jaká škoda, že jsem si nevšimla znaménka po očkování dřív. A kdybych si všimla, dokázala bych se vrátit ke kamennému kruhu, třeba i s její pomocí, a opustit Jamieho?

Jamie. Myšlenka na něho ležela jako závaží v mé mysli a nedala se odbýt. Cesta před námi byla pustá a bezútěšná a nebrala konce. Jeli jsme zamrzlým bahnem, loukami a vřesovišti. V mrznoucím mrhlení, které se každou chvíli mohlo změnit ve sněh, jsme dosáhli našeho cíle druhý den navečer.

Budova se hrozivě rýsovala proti obloze pokryté mraky. Měla tvar obrovské krychle, čtyři sta stop dlouhé, s věží v každém ze čtyř rohů. Mohla pojmut tři sta vězňů, čtyřicet vojáků se svými veliteli, civilního guvernéra a jeho personál a čtyři tucty kuchařů, sluhů a dalších pomocníků, potřebných pro chod takového zařízení. Věznice Wentworth.

Pohlédla jsem na tmavé žulové zdi, v základech široké dvě stopy, s několika úzkými okny. Některá z nich byla slabě osvětlená. Další, pravděpodobně cely vězňů, byla temná. Těžce jsem polkla. Vidouc tak masivní stavbu s neproniknutelnými zdmi a monumentální bránou,

kteřou hlídali ozbrojené stráže v rudých uniformách, začala jsem mít vážné pochybnosti.

„Co když,“ ústa jsem měla vyschlá a musela si olíznout rty, „co když to nedokážeme?“

Murtaghův výraz byl stejný jako obvykle, ušklíbal se a špinavou rukou se drbal na bradě.

„Pak nás Dougal pohřbí s ním,“ řekl. „Pojďme, čeká nás spousta práce.“

Část sedmá

Útočiště

35

Wentworthská věznice

Sir Fletcher Gordon byl malý, zavalitý muž, jehož pruhovaný hedvábný kabátek do pasu mu těsně obepínal pupek. S povislými rameny a objemným břichem vypadal spíše jako velká kýta sedící v pohodlné guvernérské židli.

Byl holohlavý a zarůžovělý a měl jasně modré oči. Listoval svazkem papírů na svém psacím stole úhledným ukazováčkem.

„Ano, tady to je,“ řekl po dlouhé době, když si přečetl spis. „Fraser James. Odsouzen za vraždu k smrti oběšením. A kde je příkaz k popravě?“ Znovu se odmlčel a hrabal v papírech. Zabořila jsem prsty do saténové kabelky a snažila se zachovat bezvýrazný obličej.

„Ach, ano. Datum poprav. 23. prosinec. Ano, stále je tady.“

Polkla jsem naprázdno a nevěděla, jestli se mám radovat nebo panikařit. Pořád byl živý. Ještě zbývají dva dny. A je někde blízko, ve stejné budově jako já. Pocítila jsem vzrušení, adrenalin stoupal a ruce se mi roztráslly.

Seděla jsem naproti guvernérovi v židli určené pro návštěvníky a snažila se vypadat přitažlivě.

„Mohu ho vidět, pane Fletchere? Jen na chvíli, pro případ, že... by chtěl poslat nějaký vzkaz své rodině.“

Vydávala jsem se za anglickou přítelkyni rodiny Fraserů, a proto nebylo těžké získat povolení ke vstupu do věznice a k návštěvě guvernéra. Nicméně bylo nebezpečné žádat o návštěvu Jamieho a guvernéř mě mohl snadno odmítnout, zvláště proto, že o mně vůbec nic nevěděl. V tom případě bych musela odejít s nepořízenou. Také

jsem si nebyla jistá, jestli se dokážu ovládnout, až Jamieho opět uvidím. Ale bylo nutné zjistit, kde se nachází. Šance najít ho v tak rozlehlé budově by jinak byla téměř nulová.

Sir Fletcher ztuhl a přemýšlel. Nepochybně považoval žádost rodinné přítelkyně za krajně nevhodnou, ale nebyl to bezcitný muž. Nakonec zavrtěl odmítavě hlavou.

„Ne, má drahá. Ne, obávám se, že to opravdu nemohu povolit. Jsme v současné době poněkud přeplněni a nemáme žádné prostory na soukromé rozhovory. A ten muž je teď v...“ znovu se podíval do papírů, „v jedné z největších cel v západním bloku, s několika dalšími odsouzenými trestanci. Bylo by pro vás krajně nebezpečné navštívit ho tam. Jedná se o nebezpečného vězně, chápete. Vidím, že je od svého příchodu spoután v řetězech.“

Sevřela jsem znovu svoji kabelku, tentokrát proto, abych s ní civilního guvernéra nepraštila do hlavy.

Opětovně zavrtěl hlavou a namáhavě zasupěl. „Pokud byste skutečně byla rodinným příslušníkem, snad...“ Vzhlédl a zamrkal. Pevně jsem semkla rty, rozhodnutá se bránit. Jistě by za těchto okolností nějaké přesvědčování bylo na místě.

„A možná, má drahá...“ Očividně dostal nějaký nápad. S obtížemi vstal od stolu a přešel k vnitřním dveřím, které hlídal uniformovaný voják. Něco mu tiše řekl, voják kývl hlavou a zmizel.

Sir Fletcher se vrátil ke svému stolu s karafou a dvěma sklenicemi, které vzal ze skříně. Nabídl mi červené víno a já je s radostí přijala. Nutně jsem se potřebovala něčeho napít.

Už jsme dopíjeli druhou sklenici, když se voják vrátil. Vstoupil bez vyzvání, položil na stůl dřevěnou krabici a odcházel. Zvědavě na mě pohlédl a já skromně sklopila oči. Měla jsem na sobě šaty vypůjčené od jedné Rupertovy známé. Byly navoněné tak, že mi bylo jasné, čím se dotyčná dáma živí. Doufala jsem, že voják šaty nepoznal.

Sir Fletcher dopil svoji sklenici a přitáhl si krabici k sobě. Byla to prostá krabice z neopracovaného dřeva s posuvným víkem. Na něm bylo cosi napsáno křídou. Podařilo se mi nápis přečíst. Stálo tam velkými písmeny FRASER.

Sir Fletcher odsunul víko a chvíli zíral dovnitř, pak krabici zavřel a přisunul ji ke mně.

„To jsou osobní věci odsouzeného,“ vysvětloval. „Obvykle je po popravě posíláme lidem, jež odsouzený sám určí, jako například nejbližším příbuzným. Dotyčný vězeň nicméně,“ zakroužil nechápavě hlavou, „odmítá cokoli říci o své rodině. Nějaké neshody, o tom není pochyb. Není to nic neobvyklého, ale za těchto okolností je to politováníhodné. Myslel jsem, paní Beuchampová, jelikož jste přítelkyně rodiny, že byste jeho věci mohla předat správné osobě.“

Nevěděla jsem, co říci, tak jsem pouze přikývla a hleděla si svého vína.

Siru Fletcherovi se očividně ulevilo, nepochybně doufal, že už brzy odejdu. Pohodlně se opřel v křesle a povzbudivě se na mě usmál.

„Je to od vás velmi laskavé, paní Beuchampová. Víím, že taková věc je velmi bolestivá pro mladou citlivou dámu, jako jste vy, a jsem velmi dojat vaší laskavostí a ušlechtilostí. O tom vás ujišťuji.“

„Děkuji vám,“ vykoktala jsem, vstala a sáhla po krabici. Měřila asi osm palců na délku a hluboká byla tak pět palců. Docela malá na to, aby se do ní vešel život jednoho muže.

Znala jsem všechny věci v ní obsažené. Tři vlasce úhledně stočené, kousek korku na háčky na chytání ryb, křesací kámen, malý skleněný střep, několik kamínků. Vysušenou krtčí pacičku, zázračnou věc proti revmatismu. Bible – nebo mu ji ponechali? Doufala jsem v to. Rubínový prsten, jestli ho někdo neukradl. A malého vyřezávaného hádka z třeshňového dřeva s vyrytým nápisem SAWNY vespod.

U dveří jsem se zastavila a chytila za obrubeň, abych se uklidnila.

Sir Fletcher, jenž mě vyprovázel pohledem, okamžitě přiskočil.

„Paní Beuchampová? Je vám nevolno, má drahá? Stráže, přineste židli!“

Cítila jsem, jak mi po tvářích stéká ledový pot, ale dokázala jsem se usmát a odmítnout nabízenou židli. Potřebovala jsem něco jiného – čerstvý vzduch, hodně čerstvého vzduchu. A také být sama a plakat.

„Ne, jsem docela v pořádku,“ řekla jsem, snažíc se působit přesvědčivě. „Je tu jen... trochu těsno. Ne, budu úplně v pořádku. Venku mě čeká můj sluha.“

Přinutila jsem se opět k úsměvu a vtom mě cosi napadlo. Možná to nepomůže, ale rozhodně to nemůže uškodit.

„Ach, pane Fletchere...“

Byl velmi ohleduplný a galantní.

„Ano, má drahá?“

„Teď mě něco napadlo... Pro mladého muže musí být velmi bolestivé být v takové situaci odtržen od rodiny. Myslela jsem... kdyby jim chtěl něco napsat – dopis na usmířenou, snad? Byla bych ráda, kdybych dopis mohla předat jeho – jeho matce.“

„Jste tak ohleduplná, má drahá.“ Sir Fletcher pookřál jistotou, že se mu nezhroutím na koberec. „Jistě. Zjistím to. Kde jste ubytována, má drahá? Pokud napíše odsouzený dopis, rád vám ho pošlu.“

„Dobře,“ souhlasila jsem a stále se křečovitě usmívala. „Ale to je v tuto chvíli dosti nejisté, mám několik příbuzných a známých ve městě, u nichž se musím zastavit, abych někoho z nich neurazila.“ Rozšafně jsem se zasmála.

„Kdyby vás to příliš neobtěžovalo, můj sluha by mohl dopis vyzvednout, ano?“

„Samozřejmě, samozřejmě. To je výborný nápad. Výborný!“

Letmo pohlédl na karafu s vínem, pustil moji ruku a poslal mě s doprovodem k bráně.

„Je ti lépe, děvče?“ zeptal se Rupert a špinavou rukou mi odhrnul vlasy z tváře. „Vypadáš jako zpráskaný pes. Tady se trochu napij.“

Zavrtěla jsem hlavou a odmítla nabízenou láhev s whisky. Posadila jsem se a utřela si obličej, který mi předtím umazal.

„Ne, už jsem v pořádku.“ Doprovázená Murtaghem, jenž byl převlečený za mého sluhu, jsem vylezla na koně a vyrazili jsme k malému hostinci ve Wentworthu. Tam jsem sklouzla z koně a klesla na zem do sněhu. V klíně jsem držela Jamieho krabici a tiskla ji rukama, až mě Murtagh zvedl a zavedl mě do hostince, kde nám Rupert zajistil nocleh. Seděli jsme v horní místnosti, odkud věznicí v houstnoucím šeru nebylo skoro vidět.

„Chlapec je tedy mrtvý?“ Rupertova široká tvář obrostlá hustým vousem byla laskavá a prostá jakékoli ironie.

Zavrtěla jsem hlavou a zhluboka se nadechla. „Ještě ne.“

Rupert vyslechl mé vyprávění, přecházejí přitom pomalu po místnosti. Murtagh tiše seděl a tvářil se nezúčastněně jako obvykle. Byl by dokonalým hráčem pokru, pomyslela jsem si.

Rupert se zastavil, žuchl na postel vedle mě a vzdychl.

„Dobrá, je stále naživu a to je teď nejdůležitější. Kdybych tak, sakra, věděl, co počít. Neexistuje žádný způsob, jak se dostat dovnitř.“

„Existuje,“ pronesl Murtagh náhle. „Díky nápadu s dopisem.“

„Mmmhm. Ale dostane se tam pouze jeden z nás a ještě jen do guvernérový kanceláře. Ale jo. Pro začátek to stačí.“ Rupert vytáhl svou dýku a poškrabal se ve vousech. „Je to sakra velká budova a bude těžké ho najít.“

„Vím, kde je,“ řekla jsem. Cítila jsem se už lépe s vědomím, že mí přátelé se nevzdávají, přestože je naše situace téměř beznadějná. „Alespoň v jakém křídle budovy se nachází.“

„Ano? Hmmm.“ Zasunul dýku do pouzdra a opět začal přecházet po pokoji. „Kolik máš peněz, děvče?“

Zašátrala jsem v kapse pláště, kde jsem měla uschované peníze. Byly to peníze od Dougala a Jenny a ještě perlový náhrdelník. Rupert perly odmítl, ale váček s penězi si vzal a vysypal mince do své velké dlaně.

„To by mohlo stačit,“ prohlásil a zacinkal jimi. Podíval se na dvojčata Coulterovy. „Vy dva, chlupci, a Willie – půjdete se mnou. John a Murtagh tady zůstanou s děvčetem.“

„Kam jdete?“ zeptala jsem se.

„Ach,“ řekl vlažně. „Je tu ještě jedna hospoda na opačné straně města. Chodí tam strážníci z věznice, když mají po službě, protože to je blízko a je tam laciné pít.“ Cvrnkl palcem do mince, ta vyletěla do vzduchu a on ji dvěma prsty chytil.

Sledovala jsem ho a docházelo mi, co zamýšlí.

„Je to tak?“ řekla jsem. „Nepředpokládám, že tam hrají karty, vy ano?“

„Nevím, děvče. Nevím,“ odpověděl vyhýbavě. Vyhodil minci ještě jednou do vzduchu a chytil ji oběma rukama. Pak ukázal dlaně, v nichž neměl vůbec nic. Zasmál se a v černých vousech mu zasvítily bílé zuby.

„Ale zajdeme tam a uvidíme, ne?“ Roztáhl prsty a v nich držel minci.

Krátce po jedné hodině jsem opět procházela pod špičatými hroty mříže na bráně Wentworthské věznice. Za dvě stě let své existence neztratila nic ze své pověstné nedobytnosti a já se lehce dotkla své dýky, abych si dodala odvahu.

Sir Fletcher byl zaneprázdněn polední hostinou, jak zjistil Rupert od vězeňských strážců včera večer. Vrátili se z hospody krátce před úsvitem, vrávorali a měli zarudlé obličejy. Všechno, co mi Rupert o návštěvě hospody řekl, bylo: „Ach, děvče. Je to jen otázka štěstí. Snad se k nám neobrádí zády.“ Schoulil se v rohu pokoje a upadl do hlubokého spánku, zatímco ona se celou noc procházela po místnosti polomrtvá strachem.

Vzbudil se o hodinu později, s jasnýma očima a čistou hlavou a nastínil mi plán naší akce.

„Sir Fletcher nedovolí nikomu vyrušovat ho při jídle,“ řekl. „Každý, kdo něco chce, musí čekat tak dlouho, až dojde a dopije. Po vydatném obědě je zvyklý si na chvíli zdřímnout.“

Murtagh převlečený za mého sluhu přišel do věznice o čtvrt hodiny dřív a byl bez obtíží vpuštěn. Dalo se předpokládat, že je někde v kanceláři Sira Fletchera a čeká, až skončí oběd. Dostal za úkol prohledat kancelář a najít plánek západního křídla a také klíče k cele. Pokud tam nějaké budou.

Na chvíli jsem se zastavila a podívala se na oblohu, abych si upřesnila čas. Kdybych přišla dřív, mohl by mě Sir Fletcher pozvat na oběd, což by bylo krajně nevhodné. Ale strážní Ruperta ujistili, že guvernér své zvyky pečlivě dodržuje. Zvonek ohlašující oběd zazvoní přesně v jednu hodinu a o pět minut později je servírována polévka.

U brány měl službu stejný voják jako včera. Když mě uviděl, zatvářil se překvapeně, ale srdečně mě pozdravil.

„Je to tak nepříjemné,“ řekla jsem. „Chtěla jsem, aby můj sluha donesl panu Fletcherovi malý dárek za jeho laskavost, kterou včera projevil. Ale zjistila jsem, že ten hlupák odjel bez něj, a tak ho musím předat sama. Doufám, že pana Fletchera zastihnu.“ Ukázala jsem vojákovi malý balíček a usmála se. Jelikož jsem neměla ve tvářích

důlky, což je u ženy obzvlášť rozkošné, vycenila jsem alespoň zdravé zuby.

Zdálo se, že to účinkovalo. Byla jsem bez dlouhých řečí vpuštěna dovnitř a odvedena chodbami ke guvernérově kanceláři. Přestože tato část budovy byla docela slušně zařízena, stejně připomínala vězení. Všude kolem byl cítit zápach. Bída a strachu, napadlo mě. Ale především to byl pach zašlé špíny a nedostatku kanalizace.

Strážný mě pustil před sebe a diskrétně mě sledoval v patřičné vzdálenosti. A bylo to zatraceně dobře, neboť když jsem zabočila za roh ke kanceláři Sira Fletchera, zahlédla jsem otevřenými dveřmi Murtagha, jak cpe dalšího strážného pod obrovský pracovní stůl.

Ustoupila jsem o krok zpátky a upustila balíček na zem. Ozval se řinkot skla a vzduchem se začala šířit aromatická vůně brandy.

„Ach, bože,“ zavzdychala jsem. „Co jsem to provedla?“

Zatímco strážný volal na vězně, aby nepořádek uklidil, taktně jsem zamumlala, že počkám na pana Fletchera v jeho soukromé kanceláři, vklouzla dovnitř a spěšně za sebou zavřela dveře.

„Co to tu, zatraceně, děláte?“ vyštěkla jsem na Murtagha. Prohledával rozložitou postavu strážného a vůbec se nevzrušoval.

„Pan Fletcher nemá v kanceláři klíče od cel,“ informoval mě potichu, „ale tenhle chlápek má celou sadu.“ Vytáhl objemný svazek klíčů z mužova kabátu tak šikovně, že ani nezacinkaly.

Poklekla jsem vedle něho. „Hm, dobrá práce,“ řekla jsem uznale. Zběžně jsem prohlédla ležícího vojáka, jenž byl v bezvědomí, ale dýchal. „A co plánek vězení?“

Zavrtěl hlavou. „Žádný tu není, ale tady můj kamarád mi něco málo řekl, když jsme tu společně čekali. Ta cela je na stejném patře jako kancelář, asi uprostřed západního koridoru. Jsou tam celkem tři cely a víc nevím – byl poněkud podezřivý.“

„To stačí – alespoň doufám. Dobrá, dejte mi klíče a zmizte.“

„Já? Vy musíte zmizet, děvče, a hezky rychle.“ Mrkl ke dveřím, ale za nimi se neozval žádný zvuk.

„Ne, musím to udělat já,“ řekla jsem a natáhla se po klíčích. „Poslouchejte,“ pokračovala jsem netrpělivě. „Když vás najdou, jak se potulujete po vězení se svazkem klíčů, zabijí nás oba.“ Chňapla jsem po klíčích a strčila je do kapsy.

Murtagh se tvářil pochybovačně a kroutil hlavou.

„A když chytanou vás?“ namítl.

„Omdlím,“ řekla jsem. „A až se konečně proberu, řeknu, že jsem viděla, jak jste zabil stráž a utekl. A já hledala pomoc a zabloudila jsem.“

Pomalou přikývl. „Jo, dobrá.“ Vykročil ke dveřím, ale v půli cesty se zastavil.

„Ale proč – hm.“ Vrátil se k pracovnímu stolu, vytahoval jednu zásuvku za druhou a jejich obsah házel na zem.

„Loupež,“ vysvětloval. Otevřel dveře a vykoukl na chodbu.

„Jestli to má vypadat jako loupež, neměl byste něco vzít?“ navrhla jsem, hledajíc něco vhodného. Zvedla jsem ze země malou smaltovanou tabatěrku. „Snad tohle?“

Odbyl mě netrpělivým gestem, stále vyhlížeje ven škvírou ve dveřích.

„Ne, děvče. Jestli mě chytanou s majetkem Sira Fletchera, mohou mě pověsit. Za pokus o krádež hrozí jen bičování nebo zmrzačení.“

„Ach.“ Odhodila jsem tabatěrku, stoupla si za něho a dívala se mu přes rameno. Chodba se zdála být prázdná.

„Půjdu jako první,“ prohlásil. „Čekejte tady a počítejte do třiceti, pak mě následujte. Sejdeme se v lesíku na severu.“ Otevřel dveře a ještě před odchodem mi nakázal.

„Když vás chytí, odhodte klíče.“ Než jsem stačila promluvit, prosmýkl se dveřmi jako úhoř a pohyboval se tiše jako stín.

Trvalo to věčnost, než jsem našla západní křídlo. Procházela jsem tmavými chodbami staré pevnosti, nakukovala za rohy a ukrývala se za sloupy. Cestou jsem spatřila pouze jednoho strážného, přitiskla se ke zdi a srdce mi tlouklo jako splašené. Naštěstí mě stráž bez povšimnutí minula.

Když jsem konečně našla západní křídlo, měla jsem jisté pochybnosti, jestli jsem na tom správném místě. Na chodbě byly tři velké dveře s malými okénky, kterými dovnitř téměř nebylo vidět.

„Ententyky dva špalíky, čert vyletěl...“, mumlala jsem si pro sebe a zamířila k prostřední cele. Klíče ve svazku nebyly označené a měly

různé rozměry. Ke dveřím přede mnou jistě patřil jeden ze tří největších klíčů. Pochopitelně to byl ten poslední. Zhluboka jsem se nadechla, když zarachotil zámek, utřela si zpocené ruce do sukně a otevřela těžké dveře.

Rozčileně jsem se rozhlížela po mužských postavách, loudavě se pohybujících po cele. Hluk otevíraných dveří probudil vězně, kteří spali na špinavé podlaze. Posadili se a udiveně cosi mumlali. Někteří z nich byli přikováni ke zdi, a když se pohnuli, těžké řetězy zařinčely. Vzkročila jsem dovnitř a popadla za ruku jednoho z nejbližších stojících vězňů. Byl to zarostlý muž v potrhaném žlutozeleném plédu. Paže měl vyhublé až na kost a připomínal chodící kostru. Angličané očividně vězně příliš nevykrmovali.

„James Fraser! Vysoký, rudovlasý muž! Je tady v cele? A kde?“

Muž se pohnul k pootevřeným dveřím spolu s dalšími vězni, kteří nebyli spoutáni. Chtěli využít příležitost a dostat se ven. Così si mezi sebou šeptali, když mizeli za dveřmi v prázdné chodbě.

„Kdo? Fraser? Ach, dnes ho odvedli.“ Muž se ošil, odstrčil mi ruku a odcházel.

Chňapla jsem ho za rukáv a zastavila. „Kam ho odvedli? A kdo?“

„Nevím kam. Odvedl ho kapitán Randall.“ Rozzlobeně se mi vytrhl a zamířil ke dveřím.

Randall. Zůstala jsem jako opařená, zatímco se muži kolem strkali a pokřikovali. Po chvíli jsem se vzpamatovala a snažila se přemýšlet. Geordie hlídkoval před pevností už od rána. Nikdo budovu neopustil kromě několika kuchařů, kteří šli obstarávat nákupy. Takže je Jamie stále někde tady.

Randall měl hodnost kapitána, pravděpodobně nejvyšší v pevnosti, kromě Sira Fletchera. Zřejmě mohl dávat příkazy ostatnímu personálu a sám mučít odsouzené, když se mu zachtělo.

O tom nebylo pochyb. I když byl vězeň odsouzený k smrti oběšením, Randall si svoji oblíbenou kratochvíli neodpustil. Měl krutou a záluďnou povahu, jak se ukázalo v pevnosti Fort William. Nikdy si nenechal ujít příležitost hrát si se svou obětí jako kočka s myší.

Zapudila jsem děsivé myšlenky na to, co všechno se mohlo stát od dnešního rána, a vyrazila ke dveřím, kde jsem se srazila s anglickým vojákem, jehož přivolal nezvyklý hluk. Voják se zapotácel a opřel

o stěnu. Já jsem také ztratila rovnováhu, narazila do obrubně dveří a praštila se do hlavy. V uších mi zvonilo a slyšela jsem Ruperta, jak říká: *Využijte momentu překvapení, děvče!*

Bylo otázkou, kdo z nás dvou je překvapený víc, pomyslela jsem si. Sáhla jsem do kapsy, kde jsem měla ukrytou dýku a v duchu si vyčítala, že jsem ji nevytáhla ještě před vstupem do cely.

Anglický voják nabyl ztracenou rovnováhu a zíral na mě s otevřenými ústy. Uvědomila jsem si, že moment překvapení je nenávratně pryč. Stála jsem s vytaženou dýkou a vší silou bodla. Zasáhla jsem ho pod bradou ve chvíli, kdy sahal po zbrani na svém opasku. Chytil se oběma rukama za krk, pak se zapotácel a sesul pomalu na zem. Udělal stejnou chybu jako já. Šel zjistit, co se děje a neměl připravenou zbraň. To zdánlivé opomenutí ho stálo život. Měla jsem štěstí, že jsem za svoji chybu nezaplatila životem já. Chladnokrevně jsem překročila jeho bezvládné tělo, aniž bych se na ně podívala.

Spěchala jsem zpátky cestou, kterou jsem přišla a hledala nějaké schody. Objevila jsem místo u zdi, kde jsem se mohla ukrýt. Opřela jsem se o kamenné kvádry a snažila se uklidnit.

Utřela jsem si zpocené ruce do šatů a zkontrolovala dýku, která byla mou jedinou zbraní.

S dýkou v ruce jsem se obezřetně rozhlédla po chodbě. Vězni, kteří utekli z odemčené cely, už zmizeli. Neměla jsem tušení, kam šli a co dělali, ale v tuto chvíli mi to bylo jedno. Nevěděla jsem, kam se vydat, ale pokládala jsem za rozumné vzdálit se co nejdále od místa činu.

Z úzkého okna vysoko nade mnou dopadalo na chodbu matné světlo, byla jsem tedy stále na západní straně pevnosti.

Schody. Přinutila jsem se přemýšlet, kam asi mohl Randall Jamieho odvést. Kdybych chtěla někoho mučit, určitě bych hledala soukromí na nějakém odlehlém místě. Nejpravděpodobnějším se jevila hladomorna. A ty byly ve věznicích pod zemí, odkud nebylo slyšet žádné výkřiky a pláč.

Dlouhá chodba končila jednou ze čtyř věží – a ve věži bývají schody.

Točité schodiště vedoucí dolů bylo tmavé a strmé, a co chvíli hrozilo pádem. Světlo z chodby, které sem dopadalo, bylo tak chabé, že bylo těžké odhadnout výšku jednotlivých schodů. Několikrát jsem

nebezpečně uklouzla a odřela si ruce o kamennou zeď, když jsem se něčeho chtěla zachytit.

Schodiště však přece jen skýtalo jednu výhodu. Skrz úzké okno jsem viděla celý dvůr a konečně se mohla zorientovat. Malá skupinka vojáků postupovala v úhledné řadě směrem k budově, zřejmě měli být přítomni potrestání nějakého skotského rebela. Na dvoře stála šibenice, tmavá a opuštěná a pohled na ni mě vyděsil. Zítra ráno. Sešla jsem ze schodů s odřenými lokty a okopanými palci.

Dole jsem se zastavila a poslouchala. Všude kolem panovalo mrtvé ticho. Na zdech byly zavěšeny pochodně a osvětlovaly žulové kvádry načervenalým světlem. Tato část budovy se tedy používala. Z hořících pochodní stoupal kouř v šedých kotoučích ke klenutému stropu podzemní chodby.

Z místa, kde jsem se nacházela, se dalo jít jen jedním směrem. Vyrasila jsem vpřed s dýkou v ruce. Tiše a obezřetně jsem kráčela ponurou chodbou. Viděla jsem předtím už několik hladomoren, když jsme s Frankem navštěvovali historické hrady. Ale většina z nich ztratila na své hrůzostrašnosti umělým osvětlením, které bylo instalováno v podzemí kvůli turistům. Vybavily se mi malé, zatuchlé prostory, které se už více než sto let nepoužívaly a přesto působily poněkud děsivě. Když jsem viděla pozůstatky mučících nástrojů a těžké okované dveře, dokázala jsem si představit nepopsatelné utrpení odsouzených. Teď mi moje tehdejší naivita připadala směšná. Existují věci, na něž je naše představivost krátká, jak řekl Dougal.

Míjela jsem masivní dveře, které byly tak silné, že jimi nemohl proniknout žádný zvuk. U každých jsem se sklonila, jestli snad neuvidím na zemi úzký proužek světla. Kamenná podlaha byla pokryta staletou špínou a silnou vrstvou prachu. Tato část věznice se zcela jistě nepoužívala běžně. Ale rozžaté louče byly znamením, že v podzemí někdo je.

Pod čtvrtými dveřmi se rýsoval proužek světla. Poklekla jsem na zem a poslouchala s uchem na dřevě, ale neslyšela nic kromě praskání ohně.

Dveře nebyly zamčené. Opatrně jsem do nich strčila a úzkou škvírou nahlédla dovnitř. Jamie tam byl. Seděl na zemi u zdi s hlavou položenou na kolenou. Na hladomornu byla místnost docela útulná, zařízená pryčnou, dvěma židlemi a stolem, na němž se povalovalo

několik předmětů včetně cínové láhve a dřevěných šálků. V rohu jsem však zahlédla mihnout se krysy a příznivý dojem byl ten tam. Napadlo mě, že si důstojníci z posádky zařídili tuhle místnost, aby sem mohli vodit dámské návštěvy a mít tu naprosté soukromí ke svým radovánkám.

„Jamie!“ zavolala jsem tiše. Nezvedl hlavu, ani neodpověděl a já se zachvěla strachem. Zavřela jsem za sebou dveře, přistoupila k němu a dotkla se jeho ramene.

„Jamie!“

Konečně vzhlédl. Tvář měl mrtvolně bílou, byl neoholený a zbrocený potem. Vlasy měl spleené a košili úplně promočenou. V místnosti to páchlo potem a zvratky.

„Claire,“ zašeptal vyschlými rozpukanými rty. „Jak ses – musíš odtud okamžitě odejít. On se brzy vrátí.“

„Nebud' směšný.“

Rychle jsem zhodnotila situaci a zvažovala, co dál. Musela jsem jednat rychle a obezřetně.

Jamie byl připoután řetězem kolem kotníku ke zdi, ale jinak byl volný. Na stole ležel provaz, kterým byl zřejmě předtím spoután a na zápěstích a loktech mu zůstaly krvavé pruhy.

Byla jsem zděšená, v jakém se nachází stavu. Byl očividně omámený a každá část jeho těla vypovídala o velké bolesti, přestože jsem žádné viditelné zranění nespátřila. Nebyla vidět ani krev, ani nějaká otevřená rána. Klekla jsem si k němu a začala zkoušet klíče ze svazku, pokoušejíc se odemknout železný okov na kotníku.

„Co to s tebou udělali?“ zeptala jsem se. Hovořila jsem šeptem ze strachu z návratu Randalla.

Jamie stále seděl na místě, nepřítomně se kolébal ze strany na stranu, oči měl zavřené a po tváři mu stékaly pramínky potu. Hrozilo, že každou chvíli omdlí, ale při zvuku mého hlasu otevřel oči. S obrovskou námahou zvedl levou rukou věc, kterou měl schovanou v klíně. Byla to jeho pravá ruka, která ničím nepřipomínala lidský úd. Byla neskutečně nateklá, rudofialová a prsty měla nepřirozeně zkroucené. Z kůže na prostředníku mu trčel kus kosti a klouby měl rozedrané do krve.

Lidská ruka je důmyslný nástroj složený ze svalů, kloubů a šlach, ovládaný miliony drobných nervových vláken, výjimečně citlivých. Zlomený prst dokáže i silného muže dostat do kolen.

„Splátka,“ řekl Jamie, „za jeho nos.“ Chvíli jsem nic neříkala a pak promluvila hlasem, který jsem nepoznávala. „Za tohle ho zabiju.“

Jamie se namáhavě usmál i přes obrovskou bolest, kterou cítil. „To ti zakazuji, Sassenachová,“ zašeptal. Opět zavřel oči a klesl na zeď.

Pokračovala jsem ve zkoušení klíčů a ke své radosti konstatovala, že se mi vůbec netřesou ruce. Strach zmizel a vystřídal ho upřímný hněv.

Dvakrát jsem vyzkoušela všechny klíče, ale žádný z nich se nehodil. Prsty se mi začínaly potit a klíče mi v nich prokluzovaly jako malé mřenky. Moje tlumené kletby probraly Jamieho z otupělosti a podíval se, co vlastně dělám.

„Nepotřebuješ správný klíč,“ řekl a pevně se opřel o zeď. „Najdi nějaký větší, vraz ho do zámku a potom do něho něčím uhoď.“

„Ty jsi už podobný zámek viděl?“ Chtěla jsem, aby zůstal pokud možná při vědomí a mluvil. Musel být schopen chůze, jestli se odtud dostaneme.

„Už jsem takový měl, když mě sem přivezli. Spoutali mě řetězy ve velké cele spolu s ostatními. Vedle mě byl chlápek jménem Reilly. Byl to kovář, prošel většinou věznic v Irsku a rozhodl se pro změnu vyzkoušet Skotsko.“ Jamie mluvil s vypětím sil. Uvědomoval si stejně jako já, že se musí vzchopit. „Hodně mi vyprávěl o zámcích a ukázal, jak otevřít ty naše, když budeme mít kus kovu, což jsme neměli.“

„Tak mi to řekni.“ Mluvení ho vyčerpávalo, ale zdálo se, že přichází k sobě. Soustředění na naléhavý úkol mu pomáhalo.

Postupovala jsem podle jeho pokynů, našla vhodný klíč a vrazila ho do zámku, kam až to šlo. Pak jsem se rozhlédla po něčem, čím bych mohla do klíče silně praštit.

„Vem si tu palici na stole, Sassenachová,“ radil Jamie. Podívala jsem se na stůl, kde ležela středně velká dřevěná palice.

„Je to ta...“ hlesla jsem zděšeně.

„Jo. Zapři okov o zeď a pak do něho uhoď.“

S odporem jsem uchopila palici a potěškala ji. Nebylo vůbec snadné zapřít okov tak, abych při úderu nezranila Jamieho.

První dva údery byly slabé a neúčinné. Po třetí jsem se rozmáchla a vši silou třískla do klíče. Palice sklouzla po hladkém kovu a zasáhla Jamieho kotník. Instinktivně před sebe natáhl zdravou ruku, aby se chránil. Zaúpěl a sesul se na zem.

„Sakra,“ zaklela jsem, když Jamie omdlel. Přesto jsem pokračovala v práci, otočila jeho kotník a bušila palicí tvrdošijně do klíče. Ale bez účinku. V duchu jsem proklínala irského kováře, když dveře za mnou zavržaly.

Randallova tvář, stejně jako Frankova, v určitých chvílích vypovídala o tom, co si myslí, přestože jinak byla neproniknutelná. Kapitána na okamžik opustila jeho příslovečná chladnokrevnost, stál ve dveřích s otevřenými ústy stejně jako muž, jenž ho doprovázel. Byl to obrovský hromotluk ve špinavé, roztrhané uniformě, měl nízké čelo, plochý nos a odulé rty, charakteristické pro lidi s mentálním postižením. Výraz měl tupý a nezměnil ho, ani když se díval na mě nebo Jamieho, ležícího v bezvědomí na zemi.

Randall se vzápětí vzpamatoval, přešel k Jamiemu a zkoumal okov na jeho kotníku. „Poškozujete královský majetek, má drahá. To je trestné, jak jistě víte. A to nemluvím o pokusu napomoci k útěku nebezpečnému zločinci.“ Jeho šedé oči se pobaveně zaleskly. „Budeme pro vás muset najít něco vhodnějšího. Tahle palice...“ Vytáhl mě na nohy a svázal mi ruce za zády.

Jakýkoli odpor z mé strany byl zbytečný, přesto jsem mu vši silou dupla na nohu. Možná proto, abych si ulevila.

„Au!“ Vrazil mi herdu do zad, až se mi podlomily nohy a padla jsem na hrubou pryčnu. Randall mě s úsměškem pozoroval. Přitom si čistil ušpiněnou botu plátěným kapesníkem. Pohlédla jsem na něho a on se hlasitě rozesmál.

„Nejste vůbec zbabělá, to musím říci. Ve skutečnosti se k němu docela dobře hodíte.“ Kývl na Jamieho, jenž se začal pomalu probírat. „A berte to ode mě jako kompliment.“ Sáhl si rukou na krk, kde měl velkou krvavou podlitinu. „Pokoušel se mě zabít, když jsem ho rozvázal. A skoro se mu to podařilo. Škoda, že jsem si neuvědomil, že je levák.“

„Jak nerozumné od něho,“ utrousila jsem.

„Naprosto,“ přitakal Randall. „Nepředpokládám, že byste byla stejně nezdrovilá.“ Otočil se na svého uniformovaného sluhu, jenž trpělivě postával ve dveřích a čekal na příkazy.

„Marley,“ řekl Randall, „pojď sem a prohledej tu ženu, jestli nemá u sebe zbraň.“ Pobaveně sledoval, jak mě sluha neohrabaně osahává a začíná přitom slintat.

„Nelíbí se vám Marley?“ zeptal se kapitán, když viděl můj výraz nevole. „To je škoda. Jsem si jistý, že vy jemu ano.“

„Chudák Marley nemá štěstí u žen,“ pokračoval Randall, pomrkávaje na sluhu. „Nebo snad ano, Marley? Nechtějí ho dokonce ani děvky. Říkají, že je příliš velký.“ Zvedl posměšně jedno obočí. „To je od prostitutky docela nemístné, že?“ Zvedl druhé obočí a vyčkával.

Marley, jenž začal během prohlídky hlasitě funět, na chvíli přestal a utřel si rukávem sliny, které mu vytékaly z koutku úst. Otřásla jsem se odporem.

Randall pokračoval: „Myslím, že by se s vámi Marley rád pobavil, až tady skončíme. Možná se o tu radost bude chtít podělit s přáteli, ale to záleží jen na něm.“

„A vy se nebudete dívat?“ zeptala jsem se sarkasticky.

Randall se upřímně rozesmál.

„Možná mám poněkud zvláštní choutky, což jistě víte. Ale vyznávám určité estetické zásady.“ Pohlédl na svého špinavého, tlustého sluhu, jenž neustále pohyboval čelistmi, jako by něco žvýkal a přitom se tlustými prsty hrabal v rozkroku.

„Ne,“ řekl Randall. „Jste velmi hezká žena, i když poněkud prostořeká. Vidět vás s Marleym – ne, nemyslím, že bych o to stál. A navíc má Marley podivné zvyky.“

„Jako vy,“ odsekla jsem.

„Může být.“ Odmlčel se a zpytavě si mě prohlížel. „Stále bych rád věděl, kdo vlastně jste. Zřejmě Jakobitka, ale čí? Marischalova? Seaforthova? Nejspíš Lovatova, protože držíte s Frasery.“ Randall šťouchl Jamieho naleštěnou botou, ale ten se stále nehýbal.

Viděla jsem, jak se mu pravidelně zvedá hrud'. Možná upadl z bezvědomí rovnou do spánku. Tmavé kruhy pod očima svědčily o tom, že toho mnoho nenaspal.

„Dokonce jsem od někoho slyšel, že jste čarodějnice,“ prohodil kapitán. Hlas měl příjemný, ale pohled chladný a pronikavý. Díval se na mě tak, jako bych se každou chvíli mohla proměnit v sovu a uletět. „Měla jste v Cranesmuiru nějaké problémy, že? Ale to jsou samozřejmě jen hloupé pověry.“

Nepřestával si mě zkoumavě prohlížet. „Mohl bych s vámi uzavřít dohodu,“ řekl náhle. Zaklonil se, opíraje se o stůl a uvažoval.

Hořce jsem se zasmála. „Nemohu říci, že mám náladu a pozici na nějakou dohodu. Co mi vlastně chcete navrhnout?“

Randall pohlédl na Marleyho. Ten idiot se na mě upřeně díval a něco si pro sebe drmolil.

„Takovou volbu. Řeknete mi – a přesvědčíte mě – kdo jste a kdo vás poslal do Skotska. Co máte za úkol a jaké informace a komu předáváte. Když mi to řeknete, předám vás Siru Fletcherovi a ne Marleymu.“

Záměrně jsem se vyhýbala pohledu na Marleyho. Viděla jsem hníjící zbytky zubů v jeho zanesených dásních a myšlenka na to, že mě líbá – raději jsem ji rychle zapudila. Randall měl pravdu, nebyla jsem zbabělá. Ale nebyla jsem ani blázen.

„Nemůžete mě odvést k Siru Fletcherovi,“ namítla jsem, „A víte to stejně dobře jako já. Mohla bych mu prozradit, co tu provádíte.“ Rozhlédla jsem se po zatuchlé malé místnosti, seděla na prýčně a Jamie mi ležel u nohou. „Ať už je guvernér jakýkoli, nedovedu si představit, že by strpěl mučení odsouzených ve věznicích. I anglická armáda musí mít *nějaké* směrnice.“

Randall se zatvářil udiveně. „Mučení? Ach, myslíte tohle?“ Pohlédl lhostejně na Jamieho znetvořenou ruku. „To byla nehoda. Upadl v cele a byl podupán ostatními vězni. Cely jsou poněkud přeplněné, jak víte,“ dodal posměšně.

Mlčela jsem. Nebyla jsem si jistá, jestli by Sir Fletcher uvěřil mému tvrzení nebo tomu, že Jamieho zranění byla pouhá nehoda.

Randall mě neustále pozoroval s chladnokrevnou tváří. „Tak? Máte na výběr.“

Neměla jsem na výběr, ale těžko jsem mu mohla říci proč.

„Nemohu vám nic říci,“ hlesla jsem slabě.

„Myslím, že jsme pro tuto chvíli skončili.“ Překročil opatrně Jamieho nehybné tělo a vytáhl z kapsy uniformy klíč. „Budu teď potřebovat Marleyho pomoc, ale pak ho pošlu na ubytovnu – a vás s ním, jestli nechcete spolupracovat.“ Sklonil se k Jamiemu, odemkl železný okov a s překvapivou silou zvedl bezvládné tělo, přestože sám nebyl žádná těžká váha. Svaly na pažích se mu napjaly pod čistou bílou košilí, když odnášel Jamieho na stoličku v rohu. Kývl směrem k místu, kde stálo vědro s vodou.

„Prober ho,“ přikázal okounějícímu hromotlukovi. Proud chladné vody dopadl na kamennou zeď a stékal na zem, kde vytvořil kalnou louži. „Ještě jednou,“ nařídil Randall, pozoruje Jamieho, jenž slabě zasténal s hlavou opřenou o zeď. Při druhé spršce ledové vody se pohnul a zakašlal.

Randall přistoupil k němu, chytil ho za vlasy a hrubě jím zatřásl jako s nějakým zvířetem. Jamie otevřel tupé oči. Randall ho pustil a s výrazem odporu si utřel ruku o kalhoty. Pak se otočil. Zřejmě za sebou ještě zahlédl nějaký pohyb, ale už se nedokázal bránit Jamieho výpadu.

Ten ho chytil vší silou za krk. Nemohl používat pravou ruku, tak použil levou a zmáčkl jí kapitánovu průdušnici. Randall začal modrat a padat, Jamie ho na chvíli pustil a vrazil mu pěst do ledvin. Přestože byl zesláblý, rána byla tak silná, že srazila kapitána na kolena.

Když vyřídil kapitána, otočil se Jamie na slabomyslného sluhu, jenž všechno sledoval s tupým výrazem v obličeji. Přestože zjevně nechápal, co se děje, pohnul se a uchopil dřevěnou palici ležící na stole. Jamie se k němu blížil, třímaje v ruce těžkou stoličku. V obličeji sluhu se nečekaně objevil ostražitý výraz, stáli teď s Jamiem proti sobě, muž proti muži.

Lépe vyzbrojený Marley zaútočil jako první a rozmáchl se palicí po Jamiem. Ten uhnul a oháněje se stoličkou, tlačil sluhu ke dveřím. Další rána by Jamiemu jistě roztříštila hlavu, kdyby zasáhla cíl. Místo toho rozštípla stoličku, kterou Jamie používal jako štít.

To, co z ní zbylo, však Jamiemu jako zbraň stačilo. Byl to jakýsi silný kyj asi dvě stopy dlouhý s ostrým špičatým koncem.

Vzduch v cele zhoustl kouřem z loučí a téměř se nehýbal, byl slyšet jen zrychlený dech obou zápasících mužů a nárazy dřeva. Neodvažovala jsem se promluvit, abych Jamieho zbytečně nerozptylovala, vytáhla nohy na postel a přikrčila se ke zdi.

Bylo mi jasné – a zřejmě i slabomyslnému sluhovi – že se Jamie brzy unaví. Vůbec jsem se divila, že se držel na nohách a byl schopen boje. Všichni jsme věděli, že zápas nemůže trvat dlouho. Pokud měl Jamie nějakou šanci utéci, musel jednat rychle. Ostrým koncem kůlu tlačil Marleyho do rohu, kde neměl možnost se pořádně rozmáchnout. Ten si to včas uvědomil a v poslední chvíli udeřil palicí.

Jamie hbitě uskočil a praštil ho do zátylku. Zaujatá zápasem, nevěnovala jsem žádnou pozornost Randallovi, jenž stále ležel na podlaze u dveří. Když jeho sluha zavravoral a vytřeštil oči, zaslechla jsem u svého ucha zlověstný šepot.

„Dobrý úder, Frasere.“ Randallův hlas byl ochraptělý, ale klidný jako vždy. „Stálo tě to několik zlomených žeber, co?“

Jamie se opřel o zeď a ztěžka oddychoval. V ruce stále třímal kyj, díval se na podlahu a odhadoval vzdálenost.

„Vzdej to, Frasere,“ ozval se zdvořilý hlas. „Bude mrtvá, než uděláš dva kroky.“ Chladné ostří nože mi přejelo po krku a lehce se mi zabodlo do brady.

Jamie obhlížel situaci a stále se opíral o zeď. Pak se namáhavě napřímil a slabě zavravoral. Kyj dopadl s bouchnutím na kamennou podlahu. Randall se ani nepohnul, jen mi víc přitlačil nůž na krk. Jamie pomalu vykročil ke stolu, obezřetně se shýbl a sebral ze země dřevěnou palici. Držel ji před sebou a nevypadal, že by chtěl zaútočit.

Pak ji položil na stůl před sebou. Ležela na desce z dubového dřeva, solidní, smrtící nástroj. Mezi předměty na stole byl také rákosový košík plný hřebíků, který tu pravděpodobně nechali truhláři, zařizující místnost. Jamie se chytil zdravou rukou rohu stolu, ztěžka dosedl na židli a složil ruce v klíně.

Nepřestával se dívat na Randalla unavenýma očima, když říkal: „Nechte ji odejít.“

Tlak nože na krku trochu povolil. „Proč bych měl?“ zeptal se Randall výsměšně.

Jamie byl teď úplně při sobě, přestože měl obličej křídově bílý a po tvářích mu stékaly proudy potu připomínající slzy.

„Nemůžete použít jeden nůž na dva lidi najednou. Když tu ženu zabijete, zabiju já vás,“ řekl Jamie tichým hlasem, v němž zazníval slabý skotský přízvuk.

„A co mi zabrání zabít vás oba?“

Jamieho výraz připomínal úsměv, ale úsměv to nebyl. „Chcete připravit o práci kata? Těžko byste to zítra ráno vysvětloval, co?“ Pokývl směrem k hromotlukovi, nehybně ležícímu na podlaze. „Vzpomínáte si, jak jste poručil svému sluhovi, aby mě spoutal provazem, než jste mi zlomil ruku?“

„Tak?“ Nůž zůstával ve stále stejné poloze.

„Váš sluha vám teď mnoho nepomůže.“ To byla pravda. Hromotlucky sluha ležel otočený tváří k zemi v rohu místnosti a sípavě dýchal. Asi otřes mozku nebo dokonce krvácení, pomyslela jsem si. Nepřála jsem si nicméně, aby mi zemřel před očima.

„Budete se mnou mít práci, přestože mohu používat jen jednu ruku.“ Jamie pomalu pokyvoval hlavou, odhaduje přitom Randallovu sílu a velikost. „Jsem větší a lepší bojovník. Kdybyste nedržel tu ženu, sebral bych vám nůž a nacpal vám ho do krku. A vy to víte, a proto jí neublížíte.“

„Ale já ji držím. Můžeš odejít sám, pochopitelně. Cesta ven je docela blízko odtud. Odejdeš a odsoudíš svoji ženu – říkal jsi, že je to tvoje žena? – k smrti.“

Jamie se otrásl. „A sebe také. Nedostal bych se daleko s tolika vojáky za zády. Ale být zastřelen na útěku je lepší než být oběšen.“ Hořce se usmál a zadržel dech, aby potlačil bolest.

„Zdá se, že jsme se dostali do slepé uličky,“ prohodil Randall lhostejně. „Pokud ovšem nemáš nějaký návrh?“

„Mám. Vy mě chcete.“ Jamieho hlas byl naprosto klidný. „Nechte tu ženu jít a jsem vám k dispozici.“ Nůž se pohnul a zabodl se mi lehce do ucha. Cítila jsem, jak mi vytryskla krev.

„Dělejte si se mnou, co chcete. Nebudu se bránit, můžete mě dokonce svázat, jestli chcete. A nebudu o tom mluvit.“ Upírala jsem oči na Jamieho znetvořenou ruku. Pod prostředníkem se vytvořila velká krvavá skvrna a já si s hrůzou uvědomila, že si záměrně způsobuje bolest, aby se udržel při vědomí. Chtěl mi zachránit život a zaplatit za něj tím jediným, co měl – sebou samým. Kdyby teď omdlel, tu možnost by promarnil.

Randall se už naprosto uvolnil, nůž však stále držel v mé blízkosti. Přesto si musel s rozhodnutím pospíšet. Dříve nebo později ho tady někdo objeví. I když by jistá míra brutality mohla být mezi anglickými důstojníky tolerována – včetně zlomené ruky a bičování – jeho zvrácené choutky už by tolerovány být nemusely. Bez ohledu na to, že byl Jamie zločinec odsouzený k smrti, pokud by ráno oznámil, že byl Randallem zneužit, jistě by začalo vyšetřování. A kdyby se zneužití prokázalo, Randallova kariéra by skončila a možná i jeho život. Kdyby však Jamie odpřisáhl mlčení...

„Dáš mi své slovo?“

Jamieho modré oči nepřírozeně plály. Po chvíli souhlasně přikývl. „Výměnou za vaše.“

„Ujednáno.“ Randall zasunul nůž do pouzdra a přešel kolem mě ke stolu. Vzal do ruky dřevěnou palici a ironicky se zeptal: „Dovolíš mi malou zkoušku tvé upřímnosti?“

Jamieho výraz byl klidný stejně jako jeho ruce ležící nehybně na stole. Snažila jsem se něco říci, protestovat, ale hrdlo jsem měla stažené a úplně vyschlé.

Randall nikam nespěchal, nahnul se přes Jamieho a vytáhl z rákosového košíku dlouhý hřebík. Rozvážně ho přiložil k Jamieho ruce, zvedl palici a čtyřmi dobře mířenými údery ji přibil ke stolu. Jamieho prsty se zkroutily bolestí jako nohy pavouka přibitého k pevné podložce.

Zasténal, oči vytřeštěné a tvář smrtelně bílou. Randall odložil palici na stůl, vzal Jamieho za bradu a zvedl ji. „Teď mě polib,“ řekl sladce a sklonil hlavu k Jamieho rtům.

Když se napřímil, měl v obličeji zasněný výraz, něžné oči, a na rtech mu hrál úsměv. Mívala jsem ten úsměv kdysi ráda a ten zasněný pohled mě příjemně blažil. Teď se mi z něj dělalo špatně. Slzy mi stékaly po tvářích, ačkoli jsem si nedokázala vybavit, kdy jsem začala plakat.

Randall stál chvíli jako v transu a hleděl na Jamieho. Pak se rozpomenul, probral se a vytáhl nůž z pouzdra.

Ostří přeřízlo má svázaná zápěstí a poškrábalo kůži. Ani jsem si nestačila ruce promnout, abych v nich obnovila krevní oběh, a on už mě strkal ke dveřím.

„Počkejte!“ vykřikl Jamie a Randall se netrpělivě otočil.

„Nedovolíte mi, abych se rozloučil?“ Spíše než otázka to bylo konstatování. Randall na okamžik zaváhal, pak kývl a postrčil mě k nehybné postavě u stolu.

Jamieho zdravá ruka mě objala kolem ramen a silně stiskla.

„To nemůžeš,“ zašeptala jsem. „Nemůžeš. Nedovolím to.“

Jeho horké rty se téměř dotýkaly mého ucha. „Claire, zítra ráno mě pověsí. Co se se mnou teď stane, je už jedno.“ Odtáhla jsem hlavu a podívala se na něho.

„Mně to není jedno!“ Slabě se usmál, zvedl ruku a dotkl se mých mokrých tváří.

„Vím to, *mo duinne*, a proto teď odejdi. A já budu vědět, že existuje někdo, kdo na mě stále myslí.“ Přitáhl mě k sobě, něžně políbil a zašeptal v galštině: „On tě nechá odejít, protože si myslí, že jsi bezmocná. Já vím, že nejsi.“ Pustil mě a dodal anglicky: „Miluji tě. Teď běž.“

Randall mě uchopil za loket a táhl ze dveří. „Brzy budu zpátky.“ Byl to hlas muže, jenž jen neochotně opouští svého milence a žaludek se mi sevřel v křeči.

Jamie se podíval na přibitou ruku a řekl. „Očekávám, že mě tu najdete.“

Black Jack. Společná přezdívka pro lotry a darebáky v osmnáctém století. Někdy se tak říkalo i romantickým hrdinům, lupičům a loupežníkům v širokých kloboucích ozdobených péry. Teď krácel Black Jack po mém boku.

Co se však skrývalo pod romantickou maskou? Tragédie a násilí se časem proměnily v hrdinství. A s trochou vypravěčské dovednosti je tu sentimentální romance o vzdychajících pannách a krvavých soubojích. Moje krev vřela a žádná panna jistě nevzdychala tak jako Jamie, ukrývající znetvořenou ruku v klíně.

„Tudy.“ Bylo to poprvé od našeho odchodu z cely, kdy Randall promluvil. Ukázal na malý, neosvětlený výklenek ve zdi. To byla cesta ven, o níž říkal Jamiemu.

Už jsem měla dost sil na to, abych promluvila. Zastavila jsem se pod jednou z rozžatých pochodní, abych mu připomněla svoji tvář.

„Ptal jste se mě, kapitáne, jestli jsem čarodějnice,“ řekla jsem klidným, vyrovnaným hlasem. „Teď vám na vaši otázku odpovím. Jsem čarodějnice. A proklínám vás. Oženíte se, kapitáne, a vaše žena bude nosit pod srdcem vaše dítě, ale vy se jeho narození nedočkáte. Proklínám vás a vězte, Jacku Randalle – řeknu vám hodinu vaší smrti.“

Tvář měl ukrytou ve stínu, ale podle záblesku v očích jsem poznala, že mi věří. A proč by neměl? Mluvila jsem pravdu a věděla to. Vybavily se mi Frankovy genealogické poznámky včetně jmen. „Jonathan Wolverton Randall,“ pokračovala jsem chladně,

vzpomínajíc na historická data. „Narozen 3. září 1705. Zemřel...“ Pohnul se prudce směrem ke mně, ale já nepřestala.

Úzké dveře v neosvětleném výklenku se otevřely a železné panty zavržaly. Mé oči, přivyklé tmě, oslnil bílý sníh. Silnou rukou mě vystrčil ven a dveře se za mnou zavřely.

Ležela jsem ve škarpě za věznicí. Kolem mě byly hromady něčeho, pravděpodobně odpadků, pokryté vrstvou sněhu. Dopadla jsem na něco tvrdého, snad dřevo, a pomalu se vzpamatovávala. Vzhledla jsem a na zdi nad sebou spatřila zbytky jídla, které zřejmě vyhazovali ven posuvnými dveřmi asi čtyřicet stop nade mnou. Musí to být část budovy, kde se nachází kuchyně.

Začala jsem se hrabat na nohy, napřímila se a spatřila pár vytřeštěných modrých očí nad sebou. Obličej byl skoro stejně modrý jako vypoulené oči. Rychle jsem vstala a klopýtala pryč.

Zhluboka dýchej a nerozhlížej se, nakazovala jsem si. *Nesmíš omdlít, už jsi viděla mrtvé muže, spoustu mrtvol, neomdlíš... Bože, měl modré oči jako – nesmíš omdlít, sakra!*

Můj dech se zpomalil a spolu s ním i splašený pulz. Když panika ustoupila, přinutila jsem se otočit k té žalostné postavě. Nevím, jestli to byla zvědavost nebo šok, co mě přiměly se otočit. Už klidná, hleděla jsem na mrtvého oběsence, jenž mi teď nepřípadal tak hrozný. Na mrtvém muži není nic hrozného. Bez ohledu na to, jakou smrtí zemřel, je to jen přítomnost trpící lidské duše, která je hrozná. Když odejde, zbyde pouze neživý objekt.

Modrooký cizinec, jenž byl oběšen, nebyl jediným obyvatelem škarpy. Nepokoušela jsem se zkoumat hromadu zavátou sněhem, o níž jsem už bezpečně věděla, co obsahuje. Rozpoznala jsem obrysy zmrzlých lidských údů a oblých hlav pod vrstvou sněhu. Leželo tu nejméně deset mužů, čekajících na to, až se oteplí a bude možné je pohřbít, jestli do té doby neposlouží za potravu divoké zvěři z blízkého lesa.

Ty myšlenky mě vytrhly ze strnulosti. Neměla jsem čas se jimi zabývat a čekat, až na mě vykouknou další mrtvé oči ze sněhu.

Musela jsem vyhledat Murtagha a Ruperta. Tajné dveře ve výklenku mohly být použity, snad. Nebyly neprostopupné a hlídané jako hlavní brána a další východy z vězení. Ale potřebovala jsem pomoc. A potřebovala ji rychle.

Pohlédla jsem na oblohu. Slunce stálo nízko nad obzorem a zářilo skrze mlhu nad vrcholky stromů. Vzduch byl prosáklý vlhkostí. Pravděpodobně bude v noci sněžit, usoudila jsem z těžkých mraků na východě. Do setmění zbývala tak hodina.

Vydala jsem se kolem hromady, aniž bych na ni chtěla vylézt, pokud bych nemusela. Škarpa zatáčela za věznicí směrem k řece a pravděpodobně sloužila k odtoku splašků. Už jsem byla několik kroků od budovy, když jsem za sebou zaslechla slabý zvuk. Otočila jsem se. Zvuk způsobil kámen padající z hromady, na níž stál velký šedý vlk.

Protože měl spoustu žrádla pod sněhem, usoudila jsem, že si mě možná ani nevšimne. Navíc jsem se mohla pohybovat a bránit se. Na druhou stranu jsem byla příliš pomalá a neohrabaná a nebyla jsem zmrzlá na kost na rozdíl od lidských těl, ležících na hromadě. Také jsem páchla čerstvou krví, což šelma jistě cítila. Zvažovala jsem všechny možnosti, ale zvíře také. A rozhodlo se.

V nemocnici Pembroke byl jeden Američan. Jmenoval se Charlie Marshall. Byl to srdečný a přátelský chlapík, jak Američané bývají a měl své zvířecí miláčky. Byli to psi. Charlie byl seržantem a vyletěl do povětří spolu se svými dvěma psy, když šlápl na minu v malé vesnici blízko Arles. Přežil a hořekoval pro své mrtvé mazlíčky. Často mi o nich vyprávěl, když jsem s ním sedávala během služby.

Jednou mi radil, co mám a nemám dělat, pokud budu napadena psem. I když jsem věděla, že je poněkud bláznivé, srovnávat to děsivé stvoření přede mnou se psem, doufala jsem, že některé vlastnosti mají přece jen společné.

„Zlý pes,“ řekla jsem pevně, dívajíc se do žlutých vlčích očí. „Skutečně,“ pokračovala jsem a couvala zpátky ke zdi. „Jsi velmi strašlivý pes.“ (*Mluv klidně a hlasitě, slyšela jsem Charlieho hlas.*) „Asi nejstrašnější, jakého jsem kdy viděla,“ řekla jsem klidně a hlasitě. Pokračovala jsem v ústupu a cítila za sebou chladnou kamennou zeď. Plížila jsem se podél ní k rohu budovy vzdálenému asi deset yardů.

Sáhla jsem si rukou na krk a šátrala po sponě na plášti a dál klidně a hlasitě hovořila k vlkovi. Říkala jsem mu o jeho předcích a bezprostředních zvířecích příbuzných. Zvíře to evidentně zajímalo, stálo s vyplazeným jazykem a poslouchalo. Pak pomalu vykročilo, nemělo na spěch a pokulhávalo na jednu nohu, jak jsem si všimla,

když se o něco přiblížilo. Bylo vyzábělé a prašivé. Možná už vlk nedokázal nic ulovit, a proto se odvážil k vězení do blízkosti lidí. To bylo docela nadějně zjištění. Čím zesláblejší bude, tím lépe pro mě.

V kapse pláště jsem našla kožené rukavice a navlékla si je. Svlékla si plášť a omotala si těžkou sametovou látku kolem pravého předloktí. „Jdou po krku,“ instruoval mě Charlie, „pokud jim trenér nepřikáže něco jiného. Nepřestávej se mu dívat do očí. Poznáš, kdy se rozhodne zaútočit. To je tvoje chvíle.“

Vyčetla jsem ze žlutých vlčích očí hodně. Hlad, zvědavost, nerozhodnost, ale ne útočnost.

„Jsi odporná potvora,“ řekla jsem, „ne aby ses *odvážil* skočit mi na krk!“ Měla jsem lepší nápad. Kolem pravého předloktí jsem měla omotaný plášť, který byl dostatečnou ochranou proti zubům šelmy, jak jsem doufala.

Vlk byl vyzábělý, ale ne zesláblý. Odhadovala jsem, že váží tak osmdesát nebo devadesát liber. Méně než já, ale zase ne tak málo, aby to pro mě znamenalo výhodu. Ta byla naopak na jeho straně. Čtyři nohy proti mým dvěma mu zaručovaly větší stabilitu na kluzkém ledovém povrchu. Usoudila jsem, že bude lépe opřít se zády o zeď.

Pokračovala jsem v ústupu, až jsem se dostala ke zdi věznice. Vlk byl ode mě vzdálený tak dvacet stop. Oklepala jsem si sních z bot a čekala.

Ani jsem nepostřehla, kdy se vlk odrazil od země. Přísahala bych, že jsem se na něho nepřestala dívat, ale jeho akce byla tak rychlá, že jsem ani neměla čas zareagovat. Čistě instinktivně jsem zvedla pravou ruku, když se na mě řítila šedá chlupatá masa.

Zuby se zakously do pláště s neuvěřitelnou silou. Bylo to těžší, než jsem myslela. Nebyla jsem připravená na takovou váhu a paže mi klesla. Měla jsem v plánu odhodit zvíře na zeď a možná ho i omráčit. Místo toho jsem dopadla na zeď já a přimáčkla vlka svým tělem. Ostrými drápy mi začal trhat sukni a škrábat na stehnech. V sebeobraně jsem mu vrazila kolenem do hrudi a on zakňučel. Vzápětí mi došlo, že jsem zakňučela také.

Bylo zvláštní, že jsem se vůbec nebála a v hlavě měla jedinou myšlenku. Musím to zvíře zabít, nebo zabije ono mě. Proto ho zabiju.

Následoval vyčerpávající fyzický zápas, kdy už padáte únavou, ale přesto se vzchopíte a pokračujete. Ženy prožívají něco takového při porodu, muži v boji.

Když překročíte pomyslnou hranici vašich fyzických možností, necítíte ani strach, ani bolest. Život se stává velmi jednoduchým a vy děláte to, co musíte dělat, nebo zemřete.

Viděla jsem takový zápas na život a na smrt už předtím, ale nikdy ho sama nezakusila. Teď bylo všechno moje soustředění zaměřené na čelisti, zakousnuté do mého předloktí.

Podařilo se mi udeřit hlavou bestie do zdi, ale úder nebyl dostatečně silný. Rychle jsem se unavovala a bylo mi jasné, že jestli je vlk v dobré kondici, nemám žádnou šanci. Téměř okamžitě se z nárazu vzpamatoval a začal se pode mnou svíjet. Nedařilo se mi pravou ruku uvolnit z jeho železného sevření, a tak jsem ho druhou rukou chytila za vlhký čenich.

Strčila jsem mu prsty do rozevřené tlamy a silou ji roztáhla. Sliny mi potřísnily ruku a stékaly na zem. Roh budovy byl teď asi osmnáct stop přede mnou. Nějak se tam musím dostat, aniž bych bestii, která se zuřivě svíjela, pustila.

Držela jsem zvíře vši silou a palec po palci se posouvala dopředu. Nemohlo to trvat více než několik minut, ale zdála se to být věčnost. Šelma chňapala ostrými drápy po mých nohách a břiše.

Konečně jsem se dostala na roh budovy. Teď přišla rozhodující chvíle zápasu. Musím otočit vlka tak, abych ho mohla oběma rukama chytit pod čenichem. Byl teď uvězněn v malém prostoru mezi mým tělem a zdí. Než se mu podařilo postavit se na nohy, vrazila jsem mu kolenem do propadlého břicha. Zakňučel a svíjel se bolestí, přitlačený ke zdi.

Podařilo se mi chytit ho oběma rukama pod čelisti. Prsty jedné ruky jsem měla v jeho tlamě a cítila silné, ostré tesáky. Táhla jsem vši silou chlupatou hlavu dozadu a chvílemi myslela, že si při tom zlomím ruku. Ale byla to má jediná šance.

Neozval se žádný zvuk, ale ucítila jsem prudké škusnutí celého těla, když jsem bestii zlomila vaz. Její napjaté údy se uvolnily a ochably. Zůstala jsem bez hnutí stát, stejně ochablá jako umírající šelma. Chtěla jsem se pohnout, ale nemohla jsem.

Myslím, že jsem vyčerpáním na chvíli usnula, ležíc na mokrém bříše vlka. Když jsem otevřela oči, viděla jsem nazelenalé kameny věžeňské zdi jen několik palců přede mnou. Pouze myšlenka na to, co se děje uvnitř, mě přiměla postavit se na nohy.

Klopýtala jsem kolem hromady těl, táhla za sebou potrhaný plášť a zakopávala o kameny pod sněhem. Věděla jsem, že se vlci pohybují ve smečkách a nepřekvapilo mě, když jsem zaslechla zlověstné vytí, ozývající se z lesa.

Opatrně jsem se rozhlédla, odkud zvuk přichází. Už jsem byla na planině za věznicí a neměla žádnou zbraň. Měla jsem štěstí, že se mi podařilo vyřídit hladového vlka holýma rukama – ale kolik jich tu ještě je? Smečka, kterou jsem viděla na pasece, v noci v létě čítala asi dvacet šelem. Vybavilo se mi cvakání jejich zubů, když požíraly svůj úlovek. Kladla jsem si otázku, jestli bych se do dalšího boje vůbec pustila nebo si lehla na zem do sněhu a odevzdaně čekala. Ta myšlenka mě docela přitahovala.

Jamie už také vzdal svůj zápas o život a pomohl mi dostat se z vězení. Musela jsem se pokusit zachránit ho, dlužila jsem mu to.

Pomaloučku jsem se otočila. Denní světlo už sláblo a brzy se úplně setmí. Pochybovala jsem, že by tma pro mě byla vysvobozením. Vlci nejraději loví v noci.

První z nich se už objevil na vršku hromady, rozježené zjevení, stojící bez hnutí a číhající. S hrůzou jsem si uvědomila, že další dva jsou na planině přede mnou. Pohybovali se pomalu a měli skoro stejnou barvu jako okolní sníh – špinavě šedou – a téměř nerozeznatelnou od obdobně zbarveného pozadí. Šelmy se pomalu přibližovaly, aniž by se snažily skrýt se.

Zůstala jsem stát. Pokus o útěk by byl zhola zbytečný. Shýbla jsem se a sebrala ze země silnou borovicovou větev. Zamávala jsem jí nad hlavou a vykřikla. Zvířata se zastavila, ale nedala se na ústup. Jedno z nich nastražilo uši a naježilo se.

„Nelíbí se ti to?“ křičela jsem. „Zatracená potvoro. Uteč, ty podělané hovado!“ Sebrala jsem ze země kámen a mrštila jím po vlkovi. Minul ho, ale zvíře přesto uhnulo stranou. Povzbuzená účinkem, začala jsem zuřivě házet kameny, větve a hrsti sněhu, vším, co bylo po ruce. Řvala jsem tak, že mi přeskakoval hlas a připomínal nápadně vlčí vytí.

Zprvu jsem si myslela, že jeden z kamenů zasáhl cíl. Vlk zavyl a začal se zmítat. Vzápětí kolem mě zasvištěl šíp a zabodl se do hrudi druhého vlka. Zvíře bylo na místě mrtvé. Jeho druh se stále kroutil ve sněhu a těžce zraněný bojoval o život.

Nějakou dobu jsem na šelmy tupě zírala a pak se pomalu rozhlédla po planině. Zahlédla jsem, jak další vyhladovělé zvíře mizí v lese, odkud se ozývalo zuřivé vytí.

Dívala jsem se upřeně na tmavé obrysy stromů, když mě čísi ruka chytila za loket. Vyjekla jsem a otočila se. Přede mnou stál neznámý muž. Měl úzký obličej a bradu i tváře zarostlé strništěm vousů. Neznala jsem ho, ale podle plédu a dýky bylo zřejmé, že je Skot.

„Pomozte mi,“ zaprosila jsem a padla mu do náruče.

36

MacRannoch

V chatrči byla tma a v rohu místnosti se hrozivě tyčil medvěd. V panice jsem se dala na ústup před další divokou bestii. Můj průvodce mě však postrčil dopředu. Doklopýtala jsem k ohništi a v matném světle zjistila, že domnělý medvěd je jen vysoký muž, oblečený do medvědí kůže.

Abych byla přesná, měl přes ramena přehozenou medvědí kožešinu u krku sepnutou stříbrnou sponou, velkou jako má dlaň. Měla podobu dvou zápasících jelenů, zaklesnutých do sebe parohy.

Všimla jsem si spony dobře, neboť byla přímo před mým nosem. Vzhlédla jsem a na okamžik zapochybovala, jestli se skutečně jedná o muže. Možná je to opravdu medvěd.

Jenže medvědi nenesí ozdobné spony a nemají blankytné oči, kulaté a zářivě modré. Dívaly se na mě z tváře porostlé černými, místy prošedivělými vousy. Husté vlasy spadaly muži až na ramena a splývaly s medvědí srstí.

Malé oči na mě zamrkaly. A zhodnotily můj zubožený zjev. Potrhané šaty z poměrně kvalitní látky a dva mé svatební prsteny, jeden zlatý a druhý stříbrný.

„Zdá se, že máte nějaké problémy, paní,“ řekl muž věcně, pokyvuje hlavou. „Snad bychom vám mohli pomoci.“

Přemýšlela jsem, co říci. Zoufale jsem potřebovala pomoc těch mužů, ale obávala jsem se, že podle řečí poznají, že jsem Angličanka. Muž, jenž mě sem přivedl, mě předešel.

„Našel jsem ji blízko Wentworthu,“ řekl na vysvětlenou. „Bojovala s vlky. Je to Angličanka,“ dodal. Modré oči medvědího muže vypadaly po tomto odhalení zamyšleně. Napřímila jsem se a zaujala postoj důstojné matrony.

„Narozena jako Angličanka, ale provdána za Skota,“ pronesla jsem důležitě. „Jmenuji se Claire Fraserová. Můj manžel je uvězněn ve Wentworthu.“

„Aha,“ řekl medvědí muž rozvázně. „Já se jmenuji MacRannoch a teď se nacházíte na mém území. Podle vašeho oblečení soudím, že patříte k nějaké vážené rodině. Jak jste se ocitla v Eldridgském lese sama, v zimě a ještě k tomu v noci?“

Využila jsem příležitost k tomu, abych objasnila své postavení a pokusila se zjistit, co je s Murtaghem a Rupertem.

„Přijela jsem do Wentworthu se dvěma muži z klanu mého manžela. Protože jsem Angličanka, mysleli jsme, že získám povolení ke vstupu do věznice a snad se mi, hm, podaří dostat mého muže ven. Nicméně – opustila jsem vězení jinou cestou. Hledala jsem své přátele a byla napadena vlky – a tento džentlmen mě zachránil.“ Vyloudila jsem vděčný úsměv, ale příliš to nezabralo.

„Ano, zřejmě jste byla opravdu napadena vlky,“ souhlasil MacRannoch, ohlížeje moji roztrhanou sukni. Přestože se stále tvářil podezíravě, projevil ochotu mi pomoci.

„Jste zraněná? Poškrábaná? Jste promrzlá na kost a dosti otřesená, jak je vidno. Posad'te se tady k ohništi. Hector vám donese něco k pití a pak mi řeknete víc o svých přátelích.“ Přitáhl k ohni velkou stolicí z hrubého dřeva a usadil mě na ni.

Ohniště vydávalo chabé světlo, ale báječně hrálo. Bezděčně jsem se zachvěla, když mi krev opět začala proudit do zkřehlých rukou. Pár vydatných doušek z kožené láhve, kterou donesl Hector, mi krev dostatečně rozproudilo.

Vysvětlila jsem v hrubých obrysech svoji situaci, ale zřejmě to nestačilo. Můj popis útěku z vězení a následného zápasu s vlky byl přijat se zjevnými pochybnostmi.

„Vám se tedy podařilo dostat se do Wentworthu? Nezdá se však být pravděpodobné, že by Sir Fletcher nechal někoho potulovat se po věznicích. Nebo to, že by vás kapitán Randall našel v hladomorně a ukázal vám tajný východ.“

„Měl – měl důvod mě propustit.“

„A jaký?“ Modré oči si mě neúprosně měřily.

Velmi stručně jsem jim celou záležitost objasnila. Byla jsem příliš unavená na to, abych se o celé té nechutné věci obšírně šířila.

MacRannoch se mi do jisté míry podařilo přesvědčit, ale do žádné akce se mu zjevně nechtělo.

„Jo, chápu vás,“ souhlasil, „ale situace se mi nezdá být tak zlá.“

„Ne?“ vykřikla jsem rozhořčeně.

Zakroutil hlavou, jako by odháněl mouchy. „Domnívám se,“ řekl na vysvětlenou, „že kromě zadku vašeho muže jiná část jeho těla neutrpí. A vy jste vyvázla bez úhony, madam,“ kývl hlavou směrem ke mně, „na sodomii ještě nikdo neumřel!“ Mávl lhostejně rukama velkýma jako talíře.

„Jo, neříkám, že se mu to bude líbit, ale říkám, že Siru Fletcherovi to až tak vadit nebude. Moje pozice je velmi vratká, rozumíte, velmi nejistá,“ zdůraznil s povzdechem.

Nebylo to poprvé, kdy jsem litovala, že neexistují skutečné čarodějnice. Kdybych já byla čarodějnici, proměnila bych ho okamžitě v ropuchu. Velkou, tlustou a plnou bradavic.

Potlačila jsem vztek a snažila se rozumně argumentovat.

„Nejde mi tak o záchranu jeho zadku, ale jeho krku. Angličané ho chtějí zítra ráno pověsit.“

MacRannoch si pro sebe něco mumlal a neustále přecházel sem a tam jako medvěd v těsné kleci. Náhle se zastavil přede mnou a nosem se skoro dotýkal mého. Kdybych nebyla tak vyčerpaná, jistě bych ucouvla. Místo toho jsem jen rozpačitě zamrkala.

„Kdybych šel za sirem Fletcherem, co bych mu asi řekl? Vím o kapitánovi z vaší posádky, jenž mučí vězně ve svém volném čase? A když se zeptá, jak to vím, řeknu mu, že mí muži našli nějakou podivnou ženskou od Sassenachů, potulující se v noci, a ta jim o tom

řekla? Že její manžel, který je ve vězení za vraždu, dostává od kapitána neslušné návrhy?“

MacRannoch se zastavil u stolu a položil na něj svou obrovskou tlapu. „A co se týče možnosti dostat se do vězení? *Kdyby* se nám podařilo dostat se dovnitř...“

„Mohlo by se to podařit,“ přerušila jsem ho. „Ukážu vám cestu.“

„Mmmhm. Mohlo, nemohlo. Kdybychom se náhodou dostali dovnitř, co by následovalo, pokud by Sir Fletcher našel mé muže, jak se potulují ve vězení? Pošle okamžitě kapitána Randalla vyzbrojeného děly a srovná Eldridge Hall se zemí. Tak to je!“ Zakroutil odmítavě hlavou.

„Ne, děvče, nevidím...“

Přerušil ho hluk otevíraných dveří a do chatrče vstoupil další lučičník, strkaje před sebou Murtagha. MacRannoch se odmlčel, zíraje vyjeveně na příchozí.

„Co je to?“ zeptal se. „Copak máme nějaký květen, aby se chlapci a děvčata potulovali po lukách a trhali kytky? Je přece zima a sněží!“

„To je muž z klanu mého manžela,“ řekla jsem. „Říkala jsem vám o něm...“

Murtagh, jehož hartusení nijak nevyvedlo z míry, si pozorně prohlížel medvědího muže.

„Ty jsi MacRannoch, že?“ zeptal se. „Účastnil ses shromáždění na tvrzi Leoch před nějakým časem. Je to tak?“

MacRannoch byl víc než překvapen. „Před nějakým dlouhým časem, tak bych to řekl. Muselo to být tak před třiceti lety. Jak to víš, člověče?“

Murtagh spokojeně přikývl. „Jo, myslel jsem si to. Byl jsem tam. A vzpomínám si na to shromáždění stejně jako ty.“

MacRannoch zkoumal malého scvrklého mužíka a snažil se rozpomenout.

„Jo. Znáš tě,“ řekl konečně. „Nevím, jak se jmenuješ, ale znám tě. Skolil jsi sám zraněného medvěda dýkou během lovu. Pořádná bestie! MacKenzie ti dal za odměnu dárek – celou sadu kostěných náramků. Dobrá práce, člověče.“ Murtagh byl jeho pochvalou očividně potěšen.

Vzpomněla jsem si na nádherné barbarské náramky, které jsem viděla na Lallybrochu. *Jsou mé matky*, řekla Jenny, *dostala je od nějakého ctitele*. Dívala jsem se nevěřičně na Murtagha. Přestože od té

doby uplynulo třicet let, nedokázala jsem si ho představit jako něžného milovníka.

Myslíc na Ellen MacKenziiovou, vzpomněla jsem si na její perlový náhrdelník, který jsem stále nosila ukrytý v kapse. Nahmatala jsem ho a vytáhla ven.

„Mohu vám zaplatit,“ řekla jsem. „Neočekávám, že by vaši muži riskovali jen tak pro nic za nic.“

MacRannoch bleskurychle chňapl po perlách, které jsem držela v ruce a nedůvěřivě si je prohlížel.

„Kde jste k nim přišla, paní?“ zeptal se. „Říkala jste, že se jmenujete Fraserová, je to tak?“

„Ano,“ odvětila jsem klidně a zvedla hlavu. „A ty perly jsou moje. Dal mi je můj mazel v den naší svatby.“

„Opravdu?“ Jeho hrubý hlas nečekaně zněžněl. Obrátil se na Murtagha, otáčeje perly v ruce.

„Syn Ellen? To děvče je ženou Ellenina syna?“

„Jo,“ přitakal Murtagh nevzrušeně jako vždy. „Sám se přesvědčíš, až ho uvidíš. Jako by jí z oka vypadl.“

MacRannoch probíral prsty lesklé kuličky, zakrýváje dojetí.

„Dal jsem je Ellen MacKenziové jako svatební dar,“ řekl. „Byl bych raději, kdyby si vzala mě, ale vybrala si někoho jiného – myslel jsem na ni často, jak ho nosí kolem krku. Chtěl jsem, aby na mě myslela, kdykoli si ho připne. Hm!“ Vzdychl při té vzpomínce a opatrně mi perly vrátil.

„Teď jsou tedy vaše. Ať vám přinesou štěstí, děvče.“

„Snad by mohly,“ řekla jsem a snažila se zakrýt netrpělivost při těch sentimentálních výlevech. „Kdybyste mi pomohl manžela osvobodit.“

„Hm,“ řekl MacRannoch a podrbal se ve vousech. „Chápu. Ale jak jsem řekl, děvče, nevím, jak to provést. Mám doma ženu a tři děti. Jo, rád bych něco udělal pro Ellenina chlapce. Ale žádáte ode mě příliš.“

Podlomila se mi kolena a já dopadla na zadek a hlava mi klesla. Zoufalství mě úplně ochromilo. Zavřela jsem oči a ocitla se v šedavé mlze, kde Murtaghův stále argumentující hlas zněl jako vzdálený štěkot.

Z otupělosti mě vytrhlo bučení dobytka. Ztěžka jsem otevřela oči a zahlédla MacRannocha, vycházejícího ze dveří chatrče. Otevřenými dveřmi vnikl dovnitř závan mrazivého vzduchu spolu s bučením

dobytky a mužským křikem. Dveře se za medvědímu mužem zabouchly a já se otočila k Murtaghovi, abych se ho zeptala, co budeme dělat.

Pohled na jeho tvář mě zarazil. Zřídka jsem ho spatřila s jiným než netečným výrazem v obličejí. Teď zářil potlačovaným vzrušením.

Chytla jsem ho nedočkavě za ruku. „Co se děje? Řekněte mi to!“

Stačil jen vyhrknout: „Dobytek! Patří MacRannochovi!“ MacRannoch už vklouzl zpátky do dveří. Před sebou tlačil vyčouhlého mladíka.

Postrčil ho prudce k omítnuté zdi chatrče a používaje stejnou metodu nos proti nosu, stoupl si před chlapce. Ten couval ustrašeně ke zdi.

MacRannoch začal docela příjemným tónem. „Absalome, chlapče. Poslal jsem tě před třemi hodinami, abys přivedl čtyřicet kusů dobytka. Řekl jsem ti, že je důležité najít všechna zvířata, neboť se žene sněhová bouře.“ Zvýšil hlas a pokračoval. „A když jsem slyšel bučení dobytka, řekl jsem si, Marcusi, to je Absalom a přivádí všechny dobytek. Je to hodný chlapec. Teď můžeme jít všichni do svých domovů a ohřát se u ohně, protože dobytek bude v bezpečí ve chlévě.“

Položil obrovskou pěst mladíkovi pod nos.

„A pak jsem vyšel ven, abych ti pogratuloval za dobře odvedenou práci a začal počítat zvířata. A kolik jsem jich napočítal, Absalome, můj milý chlapče?“ Teď už Marcus MacRannoch řval. Měl plíce jako tři statní muži a jeho hlas burácel v místnosti.

„Patnáct!“ křičel na nešťastného Absaloma. „Našel jsem patnáct zvířat ze čtyřiceti! A kde jsou ostatní? Kde? Ztracení někde v závějích, kde dočista umrznou!“

Murtagh se tiše stáhl do kouta. Pozorovala jsem jeho tvář a zahlédla v jeho očích záblesk veselí. V tu chvíli mi došlo, co mi chtěl říci a kde je Rupert. Ani ne tak, kde je, ale co dělá. A zasvitla mi naděje.

Byla naprostá tma. Pod námi se hrozivě rýsovala budova věznice s chabě blikajícími světly a připomínala potopenou loď. Čekala jsem pod stromy se svými dvěma společníky a v duchu si probírala všechny možné varianty záchranné akce.

Dodrží MacRannoch naši dohodu? Měl by, pokud chce, aby se mu vrátil jeho drahocenný dobytek. Uvěří Sir Fletcher MacRannochovi a nařídí prohledat podzemní hladomorny? Baronet jistě nebyl z těch, kteří se dají lehce oklamat.

Sledovala jsem dobytek pohybující se po planině v blízkosti tajných dveří pod dohledem Ruperta a jeho mužů. Ale podaří se jim přinutit zvířata, aby prošla úzkými dveřmi dovnitř věznice? A pokud ano, co se bude dít, až se zdivočelý skot ocitne v uzavřené kamenné chodbě osvětlené loučemi? Snad se všechno podaří. Chodba v podzemí se dost podobá kamennému chlévu, kde se také svítí loučemi. Jestli se zvířata dostanou dostatečně daleko, plán by mohl vyjít. Randall sám jistě nebude volat o pomoc, aby nebyly odhaleny jeho pochybné hrátky.

Rupertovi muži musí opustit věznici co nejdříve a odjet na koních na území MacKenziů. Co bude s Randalle, bylo vcelku jedno. Ale co když hluk v podzemí přivolá vězeňskou stráž příliš brzy? Když Dougal odmítl pomoci svému synovci dostat se z Wentworthu, dovedla jsem si představit jeho hněv, pokud bude několik MacKenziů zatčeno a uvězněno za násilné vniknutí do věznice. Přestože se Rupert sám nabídl a byl ochoten pro záchranu Jamieho riskovat, nebylo mi dobře při pomyšlení, že by se MacKenziovým mužům mou vinou něco stalo. Kousala jsem si palec a snažila se zůstat klidná a doufat v dobrý konec.

Nabízela se také další varianta, že se sice plán zdaří, ale bude příliš pozdě. Randall už mohl dostat své. Věděla jsem od vojáků, kteří se vrátili ze zajateckých táborů, že není nic snazšího, než označit smrt vězně za nešťastnou náhodu a tělo odstranit dřív, než se stačí okolnosti úmrtí vyšetřit. A i kdyby se vyšetřily a Randall byl usvědčen, mně a Jamiemu by to už nepomohlo.

Zakázala jsem si přemýšlet o věcech, které se povalovaly na stole hladomorny a mohly sloužit jako mučicí nástroje. Ale stále jsem měla před očima Jamieho ruku přibitou ke stolu. Třela jsem si klouby na ruce o hrubé sedlo, abych zapudila takové představy. Cítila jsem slabé pálení a stáhla si rukavici, abych si prohlédla oděrky, které mi zůstaly na ruce po vlčích zubech. Nebylo to zlé, jen několik škrábnutí a malá rána v místě, kde tesák pronikl kůží. Nepřítomně jsem si olízla zranění. Bylo malou útěchou, že jsem udělala všechno, co jsem mohla. Čekání se stávalo téměř nesnesitelným.

Konečně jsme zaslechli slabý zmatený křik od budovy věznice. Jeden z MacRannochových mužů chytl mého koně za uzdu a popohnal směrem do lesa. Sníh na zemi se bělal a větve jím byly obtěžkané tak, že se skláněly až k zemi. Nesněžilo tu tak hustě, přesto byla viditelnost špatná a my se na poslední chvíli vyhýbali spadlým kmenům a kamenům. Došli jsme na malou mýtinu na kopci a tam se zastavili.

V závějích sněhu jsme zaslechli dusot kopyt až ve chvíli, kdy byla zvířata těsně za námi. Dva MacRannochovi muži vytáhli okamžitě pistole a ukryli se i s koňmi mezi stromy, ale já se zastavila a čekala.

Sir MacRannoch na grošáku a v medvědí kožešině už přijížděl po svahu směrem k nám a za ním skupina mužů. Všichni byli v dobrém rozmaru a čas od času se zastavili, aby dohlédli na zmatené, bučící stádo dobytka a popohnali je směrem k MacRannochovým chlévům.

MacRannoch přijel ke mně a smál se z plných plic. „Musím vám poděkovat za velmi zábavný večer, paní Fraserová,“ křičel radostně. Jeho podezíravost byla ta tam a pozdravil mě jako starou dobrou známou. Knír a obočí měl pokryté sněhem a vypadal jako rozjařený Ježíšek. Uchopil mého koně za uzdu a odváděl ho dál do lesíka, stále se pro sebe chechtaje.

„Měla jste ho vidět!“ křičel a otřásal se smíchem. „Sir Fletcher zrudl jako krocan, když jsem ho vyrušil uprostřed večere a křičel, že ukrývá ve věznici ukradený majetek. A když jsme sestoupili do podzemí a uviděl splašený dobytek, myslel jsem, že pukne zlostí. Měl...“ Netrpělivě jsem ho přerušila.

„Nechme sira Fletchera být. Našli jste mého manžela?“

MacRannoch se přestal smát a utřel si uszlzené oči rukávem. „Jo. Našli jsme ho.“

„Je v pořádku?“ zeptala jsem se klidně, ale chtělo se mi křičet.

MacRannoch kývl směrem ke stromům za mnou, já se otočila a spatřila jezdce na koni, jenž si namáhavě razil cestu sněhem. Na sedle před ním se kymácelo bezvládné mužské tělo. Vyrasila jsem bez otálení k němu.

„Není mrtvý, nebo alespoň nebyl, když jsme ho našli. Ale týrali ho a mučili, chudáka chlapce.“ Odhrnula jsem látku zakrývající Jamieho hlavu a co nejpečlivěji ji prohlédla. Spatřila jsem tmavé podlitiny a krvavé skvrny ve vlasech, ale z nich se nedalo nic soudit. Myslela jsem, že na jeho krku cítím slabý pulz, ale nebyla jsem si jistá.

MacRannoch mě chytil za loket a táhl pryč. „Bude nejlépe, když ho odvezeme co nejrychleji někam do tepla. Pojd'te se mnou. Hector ho odveze do mého domu.“

V hlavním přijímacím pokoji na MacRannochově usedlosti Eldridge složil Hector bezvládné břemeno na předložku u krbu. Opatrně rozbalil deku a bezvládné nahé tělo se vykutálelo na růžovožlutý kobereček, jenž byl zřejmě chloubou paní domu Lady Annabelle MacRannochové.

Ke cti paní Annabelle musím říci, že jí nevadila krev, která potřísnila její poměrně drahý, ozdobný koberec. Byla to drobná žena kolem čtyřiceti let, oblečená do kanárkově žlutých šatů, a energicky se ujala svého úkolu. Živě gestikulujíc rukama dávala pokyny sloužícím, kteří přinášeli deky, prostěradla, horkou vodu a whisky, abych je měla po ruce.

„Bude lépe otočit ho na břicho,“ radil Sir Marcus, přinášeje dvě velké láhve s whisky. „Má těžce zřízená záda a musí ho to dost bolet. I když nevypadá, že by něco cítil,“ dodal, dívaje se zblízka na Jamieho popelavou tvář a zavřená promodralá víčka. „Jste si jistá, že žije?“

„Ano,“ odpověděla jsem pevně a doufala, že se nepletu. Snažila jsem se Jamieho obrátit. Jeho bezvládné tělo bylo třikrát tak těžké. MacRannoch mi pomáhal a konečně jsme ho uložili na deku zády k ohni.

Rychlá prohlídka mě přesvědčila o tom, že skutečně žije a je celý. Nehrozilo mu ani vykrvácení a já si ulehčeně oddychla.

„Pošlu pro doktora,“ navrhla paní Annabelle, sledujíc s jistými pochybnostmi mé počínání. „Ale nebude tu dřív než za hodinu. Venku hutě sněží.“ V jejím hlase zaznívala neochota a já si uvědomila, že by přítomnost doktora v domě mohla být nebezpečná. Jamie byl uprchlý zločinec a jeho přechovávání bylo trestné.

„Není třeba,“ řekla jsem, „já jsem lékař.“ Nevěnujíc pozornost překvapeným výrazům manželů MacRannochových, poklekla jsem vedle svého muže, přikryla ho částečně dekou a začala přikládat horké obklady. Moje první starost byla ho zahřát.

Paní Annabelle v dostatečné vzdálenosti přihlížela a dávala rady a pokyny služebnictvu. Její manžel si dřepel vedle mě a začal Jamiemu třít promrzlé nohy svými ohromnými prsty. Přitom se občerstvoval vydatnými doušky whisky.

Odhrnula jsem část deky a zjišťovala škody. Od zátylku po kolena se táhly krvavé šrámy zřejmě způsobené jezdeckým bičem. Byly pravidelné a svědčily o důkladné promyšlenosti trýznitele, což mě dohánělo k zlosti.

Jamieho ramena byla pokryta podlitinami a ranami nějakou silnou holí a místy bylo vidět ramenní kost. Přiložila jsem na ně obklad a pokračovala v dalším ohledávání.

Na levé straně, v místě zasaženém dřevěnou palicí, byla černofialová naběhlá boule větší než ruka Sira Marcuse. Měl také zlomená žebra, ale ta mohla počkat. Moje pozornost se soustředila na popelavé skvrny na krku a hrudi, svrašťelé a puchýřovité, jejichž okraje byly pokryté popelem.

„Co to s ním, sakra, dělali?“ zeptal se Sir Marcus, pokukuje mi přes rameno.

„Žhavý pohrabáč.“ Hlas byl slabý a neurčitý, ale já si okamžitě uvědomila, že to promluvil Jamie. Namáhavě zvedl hlavu a ústa měl opuchlá jako po vosím bodnutí.

Velmi duchapřítomně podložil Sir Marcus Jamieu hlavu a nalil mu do úst trochu whisky. Jamie zamrkal, ztěžka tekutinu spolkl a opět položil hlavu na koberec. V jeho zamžených očích slabě zajiskřilo. „Krávy?“ zeptal se. „Byly to opravdu krávy nebo se mi to zdálo?“

„Ano, bylo to jediné možné řešení,“ řekla jsem a zaradovala se, že je živý a při vědomí. Položila jsem mu jemně ruku na hlavu. „Vypadáš příšerně. Jak se cítíš?“ zeptala jsem se ze zvyku.

„Naživu.“ Vztyčil se na lokti a znovu si lokl whisky z láhve, kterou mu Sir Marcus nabídl.

„Myslíš, že bys měl tak pít?“ zeptala jsem se a prohlížela mu zornice, abych zjistila, jestli nemá otřes mozku.

„Jo,“ řekl Jamie a vrátil prázdný pohár Siru Marcusovi.

„Pro tuto chvíli by to stačilo, Marcusi.“ Paní Annabelle se vrátila do místnosti jak vycházející slunce a včas překazila záměr svého manžela pokračovat v pití. „Ten chlapec potřebuje horký silný čaj, ne další whisky.“ Čaj ve stříbrné konvici vzápětí přinesla služebná, které na důstojnosti neubralo ani to, že byla v noční košili.

„Horký silný čaj se spoustou cukru,“ doplnila jsem.

„A možná s trochou whisky,“ přidal se Sir Marcus, odklopil víko čajové konvice a nalil do ní pořádnou dávku whisky ze své láhve.

Jamie se posadil a s povděkem přijal kouřící šálek, který pozvedl na počest Sira Marcuse. Ruka se mu při tom třásla, a tak jsem ji raději přidržela.

Několik sloužících zatím přineslo přenosnou postel, matraci, další příkrývky, obvazy a horkou vodu. Také velkou dřevěnou truhlici plnou léků.

„Myslela jsem, že bude lepší, když zůstane ležet u krbu,“ švitořila paní Annabelle vysokým hláskem. „Je tu více světla a je to nejteplejší místo v domě.“

Na její pokyn dva statní sluhové uchopili deku i s Jamiem a přenesli ji na postel stojící vedle krbu. Služebná v noční košili rozžala svíčky ve svícnu na příborníku. Paní Annabelle všechno řídila a navzdory jemnému hlásku a drobné postavě projevila duši vojáka.

„Máte nějaké prkno asi dvě stopy dlouhé?“ zeptala jsem se, „a pevný řemen a možná i rovné tyčky asi takhle dlouhé?“ Roztáhla jsem ruce do vzdálenosti zhruba čtyř palců. Jeden ze sluhů beze slova zmizel jako džin, aby splnil mé přání.

Celý dům byl opravdu kouzelný a útulný snad proto, že venku panoval takový nečas. Příjemné teplo a přítomnost Jamieho způsobily, že jsem se naprosto zklidnila a uvolnila po těch nekonečných hodinách strachu a hrůzy.

Těžký tmavý nábytek se leskl ve světle svíček a sada jemného skla a ozdobné čínské ornamenty na krbové římse byly v přímém kontrastu se zuboženou, zakrvácenou postavou Jamieho v těsné blízkosti.

Nikdo se na nic neptal. Byli jsme hosty Sira Marcuse a paní Annabelle se chovala tak, jako by byla návštěva zraněného krvácejícího muže v jejich domě o půlnoci něčím naprosto běžným. Napadlo mě, že něco podobného už předtím zažila.

„Velmi odporné,“ řekl Sir Marcus, prohlížeje si znetvořenou ruku zkušeným zrakem bojovníka. „A zatraceně bolestivé, soudím.“ Napřímil se a sdělil mi důvěrným tónem.

„Myslím, že to mohlo dopadnout hůř, jak jste říkala. Kromě žeber a ruky nemá zlomenou žádnou kost a zbytek se brzy zahojí. Řekl bych, žeš měl štěstí, chlapče.“

Z postele se ozvalo slabé zamumlání.

„Dalo by se to tak říci. Chtěli mě ráno pověsit.“ Jamie pohnul hlavou na polštáři, aby na Sira Marcuse lépe viděl. „Věděl jste to... pane?“

MacRannoch mávl rukou, jako by to nebylo nic tak hrozného.

„Bože, já jsem unavený,“ hlesl Jamie.

Nechala jsem ho odpočívat do doby, než sluha donesl tyčky potřebné délky. Opatrně jsem zvedla Jamieho pravou ruku a ještě jednou si ji při svíčke dobře prohlédla.

Musela být co nejdříve ošetřena a zafixována. Pocítila jsem beznaděj, když jsem zjistila rozsah poškození. Ale pokud by chtěl v budoucnu ruku používat, muselo se zkusit všechno.

Paní Annabelle se zájmem sledovala moje počínání. Když jsem ruku začala rovnat, přistoupila blíž a otevřela truhlu s léky.

„Myslím, že budete potřebovat kostival a třešňovou kůru. Nevím...“ Pohlédla kriticky na Jamieho. „Co myslíte, pijavice?“ Vzala do ruky džbán opatřený víčkem, plný zakalené nevábné tekutiny.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nemyslím. Alespoň ne teď. Co bych skutečně potřebovala... nemáte náhodou nějaké opium?“ Sklonila se nad truhlicí a prohledávala její obsah.

„Ach, ano!“ vykřikla a sáhla po malé zelené lahvičce. „Květy opia,“ četla na nálepe. „Stačí to?“

„Naprosto.“ Vděčně jsem přijala lahvičku.

„Tak,“ řekla jsem energicky Jamiemu, nalévajíc malé množství aromatické tekutiny do sklenice. „Musíš se posadit a tohle vypít. Po tom usneš a budeš spát dlouho.“ Ve skutečnosti jsem měla jisté pochybnosti o účinku opia po vypitím množství whisky, ale jiná možnost – náprava ruky při plném vědomí – byla nemyslitelná. Naklonila jsem lahvičku a nalila do sklenice ještě trochu tekutiny.

Jamie mě zdravou rukou zadržel.

„Nechci žádné drogy,“ řekl rozhodně. „Snad jen ještě trochu whisky,“ zaváhal a jazykem si přejel rozbité rty, „a něco, do čeho bych se mohl zakousnout.“

Sir Marcus to slyšel a přešel do rohu místnosti k masivnímu stolu, v němž začal něco hledat. Ve chvíli byl zpátky s malým kouskem kůže. Při bližším pohledu jsem zjistila, že jsou v něm otisky zubů.

„Tohle,“ řekl Sir Marcus spokojeně. „Používal jsem to v St. Simone, když mi vytahovali kulku z nohy.“

Dívala jsem se na něho s otevřenými ústy, zatímco Jamie uchopil kůži, poděkoval kývnutím hlavy a přejížděl prsty po otiscích. „Ty si skutečně myslíš, že budu rovnat devět zlomených kostí, když budeš při plném vědomí?“ hlesla jsem zaraženě.

„Jo,“ řekl Jamie pevně, vložil si kůži mezi zuby a zkušebně skouzl. Posunoval ji dopředu a dozadu, hledaje nejvhodnější místo.

Můj klid a rozvaha při jeho nesmyslném počínání vzaly za své a já vybuchla.

„Přestaň se chovat jako nějaký zatracený románový hrdina! Všichni víme, co jsi už vykonal a nemusíš nám dokazovat, co všechno ještě vydržíš! Kdo si, sakra, myslíš, že jsi? Nějaký filmový John Wayne?“

Nastalo trapné ticho. Jamie na mě zíral s otevřenou pusou. Konečně promluvil.

„Claire, jsme asi dvě míle od věznice Wentworth. Mám být ráno oběšen. Bez ohledu na to, co se stalo s Randallem, Angličané si brzy všimnou, že jsem zmizel.“

Kousla jsem se do rtu. To, co řekl, byla pravda. Určitě ho začnou postrádat a co nejdříve po něm vyhlásí pátrání. A nebylo pochyb o tom, že se zaměří na MacRannochovu usedlost Eldridge.

„Jestli budeme mít štěstí,“ pokračoval Jamie tichým hlasem, „sníh zdrží pátrání do doby, než odjedeme. Jestli ne...“ Otrásl se a zahleděl do plamenů. „Claire, nechci, aby mě odvedli zpátky. A být zdrogovaný a ležet bezmocný, až přijdou a probudit se spoutaný v cele... Claire, to bych nesnesl.“

Do očí mi vstoupily slzy, ale nechtěla jsem, aby mě viděl plakat.

Zavřel oči a nehnutě ležel. Ve světle plamenů měl kůži úplně bílou. Viděla jsem, jak se mu pohnuly svaly na krku, když těžce polkl.

„Neplač, Sassenachová,“ řekl tak tiše, že jsem ho sotva slyšela. Natáhl ruku a poklepal mi po noze zdravou rukou. „Teď jsme na chvíli v bezpečí, děvče. Přesto nás mohou chytit a já nechci zbytečně ztrácet čas. Jdi a přiveď sem Murtagha. Pak mi dáš napít a pustíme se do toho.“

Byla jsem zaměstnána přípravou k zákroku a neslyšela, co Murtaghovi řekl. Viděla jsem jen dvě mužské hlavy těsně u sebe, pak se Murtaghova šlachovitá ruka jemně dotkla Jamieho ucha – jednoho z mála míst, které zůstalo nezraněné.

Murtagh krátce pokývl hlavou na rozloučenou a zmizel ve dveřích. Jako krysa, pomyslela jsem si. Vyplížil se kolem stěn, aniž by si ho kdokoli všiml. Vyběhla jsem za ním a chytila ho za plášť, ještě než stačil zmizet nadobro.

„Co vám řekl?“ naléhala jsem. „Kam jdete?“

Malý muž chvíli zaváhal a pak nevzrušeně odpověděl. „Jdu s mladým Absalomem hlídkovat k věznici. Jestli tudy rudokabátníci pojedou, mám je napadnout. Vy se zatím ukryjete ve sklepě, který je docela bezpečný, pokud není prohlídka příliš důkladná.“

„A když nebude čas se ukryt?“ namítla jsem.

„Pak ho mám zabít a vás odvést s sebou,“ odpověděl klidně. „Ať už chcete nebo nechcete,“ dodal a ušklíbl se.

„Ještě chvíli!“ řekla jsem příkře. „Máte nějakou náhradní dýku?“

Svrástil rozježené obočí a rukou si sáhl za opasek.

„Potřebujete nějakou? Tady?“ Rozhlédl se pochybovačně po klidné a útulné vstupní hale s malovanými biblickými výjevy na stropě.

Kapsu sukně, v níž jsem nosila svoji dýku, jsem už měla úplně potřhanou. Vzala jsem od Murtagha dýku a strčila ji za živůtek, jak to dělají cikánské ženy.

„Jeden nikdy neví, že?“ poznamenala jsem.

Přípravy na zákrok byly u konce a já ještě jednou prohlédla zraněnou ruku, než jsem se pustila do práce. Jamie zadržoval dech, když jsem se dotkla nějakého zvláště bolestivého místa a ležel se zavřenýma očima. Velmi opatrně jsem osahávala kosti a klouby a omlouvala se: „Promiň.“

Uchopila jsem jeho zdravou ruku a pečlivě ji porovnávala s tou poškozenou. Bez možnosti rentgenu jsem se musela spolehnout pouze na vlastní úsudek a cit.

První kloub byl v pořádku, ale druhý byl ošklivě rozdrcený. Silou jsem se pokoušela vrátit ho do původní polohy.

„Promiň,“ zamumlala jsem znovu.

Jamie se nečekaně vztyčil na lokti a chytil mě za ruku. Přestože v zubech pevně svíral kůži a nemohl mluvit, sledoval mě s výrazem pobaveného zájmu.

„Sassenachová,“ procedil mezi zuby, „jestli se budeš omlouvat pokaždé, když mně způsobíš bolest, bude to trvat hezky dlouho – a my si to nemůžeme dovolit.“

Musela jsem se zatvářít dotčeně, poněvadž namáhavě pokračoval. „Vím, že mi nechceš ublížit. Ale nemáš na výběr a není důvod, aby ses kvůli tomu trápila. Dělej, co je potřeba a já budu křičet, když to nepůjde jinak.“

Když jsem ho uchopila za pochroumané zápěstí, vycenil na mě zuby a raději zavřel oči. Vypadal jako schlíplý tygr a já se při pohledu na něho hystericky rozesmála a nemohla přestat.

Zakryla jsem si ústa rukou a zrudla, když jsem viděla udivený výraz paní Annabelle a sloužících, kteří stáli za postelí a neviděli Jamiemu do tváře. Sir Marcus seděl vedle postele a šklebil se do vousů.

„Uvažuji o tom,“ řekl Jamie a vyplivl kus kůže z úst, „že jestli sem přijdou Angličané, poprosím je, aby mě vzali zpátky.“

Zvedla jsem rozžvýkanou kůži ze země a strčila mu ji do pusy.

„Šašku,“ řekla jsem. Dál jsem pokračovala v práci mlčky a sledovala sebemenší pohyb jeho tváře.

Plně jsem se soustředila na svůj obtížný úkol a vložila veškerý um do svých prstů, hodnotila závažnost poškození a rozhodovala se, jak nejlépe ošetřit každý zraněný prst. Palec naštěstí utrpěl nejméně, zlomený byl jen první kloub. Ale druhý kloub na prsteníku byl úplně zničený. Opatrně jsem ho uchopila mezi prsty, pomalu jím otáčela a Jamie zaúpěl. Nic se s tím nedalo dělat, jen doufat, že se to časemlepší.

Kombinovaná zlomenina prostředníku byla snad nejhorší. Prst se musel narovnat silou a kost vrátit na původní místo. Okolní svaly a šlachy byly zle potřhané. Už jsem takový zákrok viděla – při celkové anestézii a s rentgenovým snímkem. Bylo skutečně velmi obtížné rozhodnout se, jaký postup zvolit při rekonstrukci pochroumané ruky. Navíc lékaři většinou neošetřují rodinné příslušníky. Já jsem musela a říkala si, že některé úkony v medicíně vyžadují jistou bezohlednost, aby mohly být úspěšně zvládnuty. Odstup v takových případech je nezbytně nutný.

Sir Marcus si neslyšně přisunul židli k posteli. Pohodlně se usadil a sevřel Jamieho zdravou ruku.

„Drž se mě, chlapče,“ řekl.

Bez medvědí kožešiny a s upravenými vlasy už MacRannoch nevypadal jako lesní muž, ale střízlivě oblečený pán středního věku s vojenským držením těla. Jeho klidná přítomnost mě zbavovala nervozity a pomáhala mi v práci.

Zhluboka jsem se nadechla a vděčně na něho kývla.

Byla to dlouhá, strastiplná a nervy drásající práce, ale přesto mě svým způsobem fascinovala. Některé části, jako například dva prsty s jednoduchými frakturami, šly spravit docela snadno. Jiné ne. Jamie hlasitě křičel, když jsem rovnala jeho prostředník a silou tlačila na roztržitěnou kost, vyčnívající z kůže. Na chvíli jsem přestala, ale Sir Marcus mě povzbudil slovy, „Pokračujte, děvče.“

Vzpomněla jsem si, co mi Jamie řekl, když se Jenny narodila dcera; *Já mohu snášet bolest, ale nejsem schopen snést tu tvoji. Vyžaduje to víc síly, než mám.* Měl pravdu. Vyžadovalo to být silný. A já jen doufala, že jsme oba silní dost.

Jamie otočil obličej na druhou stranu, přesto jsem viděla, jak svírá čelisti a zatíná zuby do kousku kůže. Také jsem zatnula zuby a pokračovala v nelehkém úsilí. Ostrý konec kosti zmizel pod kůží a zkřivený prst se narovnal. Třásli jsme se oba dva.

Pomaloučku jsem ztrácela přehled o tom, co se děje kolem. Jamie čas od času vykřikl a dvakrát jsem musela přestat, neboť se mu udělalo zle. Možná to způsobila také whisky nebo hlad, kterým trpěl ve vězení. Stále si něco mumlal v galštině a čelem se opíral o kolena Sira Marcuse. Nevěděla jsem, jestli se modlí nebo kleje.

Všech pět prstů bylo narovnáno a zafixováno krátkými dřevěnými dlahami. Obávala jsem se infekce, zejména nejvíce poraněného prostředníku, ale jinak jsem si byla jistá, že se zlomeniny budou dobře hojit. Šťastnou náhodou byl silně poškozený pouze jeden kloub, ale další by mohly časem normálně fungovat. Hluboké rány jsem ještě vymyla převařenou vodou a přiložila obklady a jen se modlila, aby se

do nich nedostal tetanus. Ustoupila jsem, třesouc se po celém těle, a po zádech mi stékaly proudy ledového potu.

Paní Annabelle už stála vedle mě, odváděla mě k židli a vnutila mi šálek čaje s trochou whisky. Sir Marcus, jenž se projevil jako výtečný asistent, si zatím třel zarudlé místo na ruce, kde ho Jamie držel. Paní Annabelle mě jemně uchopila za loket. „Pojďte, drahoušku. Musíme ošetřit také vaše zranění a potřebujete se vyspat.“

Zdvořile jsem ji odmítla se slovy, „Ne, nemohu. Musím dokončit...“ V hlavě jsem měla tmou a slova mě zrazovala. Sir Marcus mi opatrně vzal láhev s vinným octem z ruky.

„Postarám se o zbytek,“ řekl. „Mám už zkušenost s obvazováním ran z boje, rozumíte.“ Stáhl z Jamieho deku a začal mu otírat zaschlou krev z ran s dojemnou ohleduplností. Zachytil můj vděčný pohled a radostně se zašklebil. „Čistil jsem už v životě spoustu takových šrámů,“ vysvětloval. „Tohle nic není, děvče. Zahojí se to za pár dnů.“ Věděla jsem, že má pravdu a přistoupila k posteli. Jamie byl vzhůru a mírně se ošíval, když mu Sir Marcus omýval čerstvé rány dezinfekčním roztokem. Víčka měl ztěžklá a modré oči potemnělé bolestí a vyčerpáním.

„Jdi se vyspat, Sassenachová. Já udělám to samé.“

Jestli to tak opravdu bude, jsem nevěděla. Já sama jsem padala únavou a šrámy na nohou mě pálily a bolely. Absalom mi je už v chatrči vyčistil, ale potřebovaly namazat masťou.

Tupě jsem přikývla a otočila se k paní Annabelle, která mě stále držela za loket.

V půli schodiště jsem si vzpomněla, že jsem Siru Marcusovi neřekla, jak se ovazují řezné rány. Hluboká zranění na Jamieho zádech potřebovala zvlášť silný obvaz, aby na ně bylo možné obléknout košili v případě, že budeme muset urychleně odjet. Lehčí šrámy po bičí mohly zůstat odkryté, aby se lépe hojily. Omluvila jsem se paní Annabelle a odklopýtala zpátky do přijímacího pokoje.

U dveří jsem se zastavila a paní Annabelle také. Jamie ležel se zavřenýma očima, zmožený whisky a obrovskou únavou. Přikrývka byla odhrnutá a Sir Marcus stál nad ním s rukou položenou na jeho nahé zadnici. Jamie se prudce pohnul, svaly na hýždích se napjaly, a slabě zaprotestoval. Překulil se na bok a díval se na Sira Marcuse udivenýma očima. Ten ho uchopil za paži a jemně ho znovu položil na

břicho. Pak mu opatrně olejem natíral hýždě a záda, které se v záři ohně rudozlatě leskly.

„Tak,“ řekl spokojeně, zakryl Jamieho přikrývkou až do pasu a ten se konečně uvolnil a klidně odpočíval.

Sir Marcus se pohodlně usadil na židli vedle Jamieho hlavy a nalil další dva pohárky whisky. „Chce to namazat ještě zevnitř,“ poznamenal a podal Jamiemu pohárek. Ten se opřel o loket a vděčně ho přijal.

„Jo, máte pravdu,“ přitakal.

Sir Marcus se vydatně napil a sevřel zamyšleně rty. Chvilí bylo ticho, bylo slyšet jen praskání ohně v krbu a já ani paní Annabelle jsme se neodvážily vstoupit do pokoje.

„Jestli se ti uleví,“ promluvil Sir Marcus konečně, „on je mrtvý.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se nevěřičně Jamie.

„Ještě jsem neviděl, že by byl někdo podupán třiceti kravami a přežil. Vyplížil se na chodbu, aby zjistil, co se děje a chtěl znovu zalézt do cely. Ale býk ho zachytil rohem za rukáv, vytáhl ho ven a přimáčkl ke zdi. Scházeli jsme právě se Sirem Fletcherem ze schodů a on poslal pro vojáky, aby kapitánovi pomohli, ale ti se k němu nemohli přes rozběsněné stádo dostat. Dobytek byl tak rozrušený, že srážel louče ze zdí a v podzemí propuklo opravdové peklo. Ježíš, chlapče, měl jsi to vidět!“ Sir Marcus se při té vzpomínce rozesmál a lokl si whisky, tentokrát z láhve. „Tvoje manželka je vzácná žena, o tom není pochyb, chlapče!“ Nalil si další skleničku a napil se, zalykaje se smíchem.

„Nicméně,“ uzavřel své líčení, „když se nám podařilo vyhnat všechny dobytek ven, zbylo na zemi jen rozdupané, zkrvavené tělo. Muži Sira Fletchera ho odnesli pryč, a pokud ještě žil, nemohlo to trvat dlouho. Ještě trochu, chlapče?“

„Jo, díky.“

Opět se rozhostilo ticho, které Jamie po chvíli přerušil. „Ne, nemohu říci, že by se mi výrazně ulevilo, ale díky, že jste mi to řekl.“ Sir Marcus se na něho zamyšleně podíval.

„Mmmhm. Nezapomeneš na to,“ řekl. „Ani se o to nepokoušej. Zahojí se to jako všechny tvé rány.“ Starý bojovník zvedl ruku a vyhrnul si rukáv na předloktí. Objevila se dlouhá jizva táhnoucí se od lokte po zápěstí. „Jizvy už nebolí.“

„Jo. Některé jizvy, snad,“ hlesl Jamie a převalil se na bok. Sir Marcus odložil prázdnou sklenici a zahlaholil.

„Chlapče, buď opatrný! Máš zlomená žebra, nezapomeň!“ Pomohl Jamiemu opřít se o pravý loket a přehodil přes něj deku.

„Potřebuji nůž,“ řekl Jamie, těžce dýchaje. „A pořádně ostrý, jestli je to možné.“ Sir Marcus se bez zbytečných otázek odkolébál k příborníku a začal se hrabat v zásuvkách. Nakonec vytáhl nůž na ovoce s perlovou rukojetí. Vložil ho Jamiemu do levé ruky a znovu se posadil se sklenicí v ruce.

„Nemyslíš, že už máš dost jizev?“ zeptal se. „Chceš přidat ještě nějakou další?“

„Jen jednu.“ Jamie se kolébal na lokti s hlavou opřenou o hrud' a přiložil si ostří pod levou bradavku. Sir Marcus zbystřil a chytil ho za zápěstí.

„Pomůžu ti, chlapče.“ Jamie jen neochotně pustil nůž a ulehl. Ukázal na místo asi palec nebo dva pod levou bradavkou.

„Tady.“ Sir Marcus se natáhl pro svícen na příborníku, vstal a postavil ho na stoličku. Sklonil se nad Jamieho a chvíli se mlčky díval. Neviděla jsem na co, ale vypadalo to jako malá zarudlá spálenina. Vydatně si přihnul whisky ze sklenice, položil ji na židli a přiložil nůž k Jamieho hrudi. Musela jsem sebou bezděčně trhnout, neboť mě paní Annabelle chytila za rukáv a cosi zamumlala. Nůž se zabodl do kůže, Jamie zabručel a tenký pramínek krve začal stékat po jeho břicho na přikrývku. Převrátil se na břicho a zabořil do matrace.

Sir Marcus nůž odložil a pravil: „Jakmile toho budeš schopen, chlapče, vezmi svoji ženu do postele, ať tě oblaží. Ženy to dělají rády.“ Dodal s lišáckým úsměvem. „Bůh ví proč.“

Paní Annabelle zašeptala: „Pojďme, drahoušku. Bude lepší, když zůstanou sami.“ Usoudila jsem, že mě Sir Marcus při ošetřování skvěle nahradí a odklopýtala jsem po úzkém schodišti do svého pokoje.

Probudila jsem se ze snu, v němž jsem stoupala po nekonečných schodech, na jejichž konci cosi hrozivého číhalo. Bolela mě záda a nohy, ale posadila jsem se na posteli ve vypůjčené noční košili

a natáhla se po svíčce. Myslela jsem na Jamieho a kladla si otázky. Co když mě teď potřebuje? Co si počne sám a neozbrojený, jestli přijdou Angličané? Přitiskla jsem tvář k chladné okenici a přesvědčila se, že venku stále sněží. Zatímco pokračovala sněhová vánice, my byli relativně v bezpečí. Oblékla jsem si župan a se svíčkou a dýkou se vypravila na schody.

Dům byl tichý, bylo slyšet jen praskání ohně. Jamie spal, nebo měl alespoň zavřené oči a tvář otočenou k ohni. Sedla jsem si na podložku na zemi tiše, abych ho nezbudila. Bylo to poprvé od těch zoufalých chvil v hladomorně Wentworthské věznice, co jsme byli spolu sami. Zdálo se mi, že od té doby uplynulo několik dlouhých let. Pozorně jsem si Jamieho prohlížela jako nějakého cizince.

Nevypadal tak zuboženě, jak by se dalo předpokládat, ale stejně jsem se o něho bála. Vypil tolik whisky během chirurgického zákroku, že by to porazilo koně.

Jamie nebyl můj první hrdina. Ti procházeli polní nemocnicí, aniž bychom se my, zdravotní sestry, mohly s nimi blíže seznámit, ale stále jsem v duchu viděla ty málomluvné muže, kteří občas žertovali a nehnutě a osamoceně leželi na polních lůžkách.

A věděla jsem, co je třeba pro ně udělat. Pokud byl čas a byli nakloněni si povídat, sedávala jsem s nimi potmě a poslouchala jejich vyprávění. Když mlčeli, dotýkala jsem se jich a čekala na chvíli, kdy je opustí zlí démoni a stanou se sdílnější. Pokud byl čas. A když nebyl, vstříkla jsem jim morfium a doufala, že ještě bude příležitost si promluvit.

Jamie si také bude potřebovat promluvit. Ten čas přijde. Ale přála jsem si, abych to nebyla já, kdo mu bude naslouchat.

Ležel do pasu nezakrytý a já se sklonila a prohlížela jeho záda. Byl to nehezký pohled. Pak jsem se podívala na jeho zápěstí – nepoškozená. Dodržel tedy slovo a nebránil se. Bez odporu snášel těžkou zkoušku a platil tak za moji svobodu.

Utřela jsem si oči do rukávu. Látka slabě zašustila a on otevřel oči. Usmál se na mě slabě a unaveně, ale úsměv to byl. Už jsem otvírala ústa, ale vtom jsem si uvědomila, že vlastně nevím, co mám říci. Zeptat se, „Jak se cítíš?“, bylo za těchto okolností směšné. Musel se cítit hrozně. Zatímco jsem přemýšlela, promluvil.

„Claire, jsi v pořádku, lásko?“

„Jestli já jsem v pořádku? Bože, Jamie!“ Slzy mi vhrkly do očí a zamrkala jsem. Pomalu zvedl zdravou ruku, jako by ji měl spoutanou řetězy, a pohládl mě po vlasech. Přitáhl mě k sobě, ale já se odtáhla a uvědomila si, jak asi vypadám s poškrábaným obličejem a rozčuchanými špinavými vlasy.

„Pojď sem,“ řekl. „Chci tě chvíli držet.“

„Ale jsem zašpiněná od krve a zvratků,“ protestovala jsem a marně se snažila upravit si vlasy.

Chtěl se zasmát, ale místo toho zasípál, neboť mu to zlomená žebra nedovolila. „Matko Boží, Sassenachová, je to moje krev a mé zvratky. Pojď sem.“

Bylo příjemné cítit jeho paži kolem ramen. Položila jsem si hlavu na polštář vedle něho, seděli jsme mlčky u krbu a čerpali klid a sílu jeden z druhého. Prsty se lehce dotkl malé ranky na mé bradě.

„Nemyslel jsem, že tě ještě uvidím, Sassenachová,“ řekl tlumeným hlasem, poněkud ochraptělým whisky a křikem. „Jsem šťastný, že jsi tu.“

Napřímila jsem se. „Nevidět mě! Proč? Nemyslel sis snad, že tě v tom nechám?“

Usmál se koutkem úst. „Ne, nevěřil jsem, že bys mohla. Spíš jsem myslel, že budeš umíněná a odmítneš odejít.“

„Já a umíněná!“ ohradila jsem se rozhořčeně.

Nastalo ticho, které se stávalo trapným. Existovaly věci, na něž jsem se chtěla zeptat. Z lékařského hlediska to bylo nutné, ale z osobního dosti choulostivé. Konečně jsem se zmohla na otázku: „Jak se cítíš?“

Oči měl zavřené, temné a zapadlé ve světle svíčky, ale svaly na zádech se pod obvazy napjaly. Jeho široká, rozbitá ústa se zkroutila do úsměvu nebo spíše jakéhosi šklebu.

„Nevím, Sassenachová. Nikdy jsem se tak necítil. Moje mysl vypovídá poslušnost a tělo mě zrazuje. Chci se odtud dostat co nejdříve a běžet tak daleko, jak jen můžu. Chci někoho zbít. Bože, jak moc chci někoho udeřit! Chci vypálit Wentworthskou věznici do základů. A chci spát.“

„Kameny nehoří,“ namítla jsem věcně. „Raději by ses měl vyspat.“

Jeho zdravá ruka zašátrala po mé. Našla ji a jeho obličej se uvolnil, i když oči zůstaly stále zavřené.

„Chci tě držet a líbat a nenechat tě nikdy odejít. Chci si tě vzít do postele a zacházet s tebou jako s děvkou, až zapomenu, že existuji. A chci položit hlavu do tvého klína a plakat jako dítě.“

Koutek úst se mu opět stáhl a modré oči otevřely.

„Naneštěstí,“ dodal, „nemůžu udělat nic z toho, abych neomdlel, snad jen to poslední.“

„Dobrá, tak to udělej a zbytek odlož do budoucnosti,“ řekla jsem a zasmála se.

Pohnul se a skoro se mu udělalo zle. Ale nakonec jsem seděla na posteli, zády opřená o zeď a chovala jeho hlavu v klíně.

„Co ti to Sir Marcus vyřízl z hrudi?“ zeptala jsem se. „Cejch?“ Ale odpověď nepřicházela. Místo ní jen kývl hlavou.

„Pečeť s jeho iniciálami,“ řekl a krátce se zasmál. „Dost na tom, že budu mít jeho cejch po zbytek života jako nějaký malovaný suvenýr.“

Jeho hlava těžce spočívala na mých stehnech a dech se mu zklidnil. Bílé obvazy na ruku vypadaly na tmavé dece přízračně. Přejela jsem prstem po vypáleném znamení na jeho rameni. Bylo potřené léčivým olejem a matně se lesklo.

„Jamie?“

„Mmmm?“

„Jsi hodně zraněný?“ Probral se a pohlédl na mě. Víčka mu klesla a začala se chvět. Napadlo mě, že jsem svoji otázkou přivolala nějakou nesnesitelnou vzpomínku, ale vzápětí mi došlo, že se směje. Smál se tak, až mu po tvářích tekly slzy.

„Sassenachová,“ zavzdychal. „Zbylo mi asi šest čtverečních palců nepoškozené kůže, nepořezané, nezmožděné, nepopálené. Jsem zraněný?“ Otřásal se smíchem tak, až matrace pod ním zavržala.

Poněkud dotčeně jsem pravila: „Myslela...“ Ale přerušil mě, uchopil za ruku a přiložil ji ke rtům.

„Vím, co jsi myslela, Sassenachová,“ řekl. „Neměj obavy. Těch šest palců zdravé kůže je mezi mýma nohama.“

Byla jsem vděčná za jeho pokus o žert, jakkoli chabý. Lehce jsem ho pleskla přes ústa. „Jste opilý, Jamesi Frasere,“ řekla jsem a chvíli přemýšlela. „Šest, hm?“

„Ale to jsem nemyslela,“ dodala jsem.

Zvážněl a stiskl mi ruku.

„Vím,“ řekl. „Nechceš se mě dotknout.“ Opatrně se nadechl a zamrkal na mě. „Měl jsem pravdu, bolelo tě méně než bičování.“ Znovu zavřel oči. „Ale bylo to mnohem méně zábavné,“ pokusil se o hořký vtip. „Alespoň už nebudu trpět zácpon.“ Trhla jsem sebou a on se kousl do rtů a zalapal po dechu.

„Promiň, Sassenachová. Já..., nemyslel jsem, že se o tom zmíním. Ale je to v pořádku. Nejsem zničený.“

Ze všech sil jsem se snažila ovládnout. „Nemusíš mi o tom říkat, jestli nechceš. Ale jestli ti to pomůže...“ Můj hlas zanikl v rozpačitém tichu.

„*Nechci*,“ řekl důrazně, „nechci na to ani myslet, ale neměl jsem na vybranou. Ne, děvče, nechtěl jsem ti o tom říkat, jestli to nechceš slyšet... Ale myslím, že to ze sebe musím dostat, než mě to zadusí,“ vybuchl s hořkostí v hlase.

„Chtěl, abych se plazil po zemi a žebрал, a já to udělal. Jednou jsem ti říkal, Sassenachová, že můžeš zlomit každého, když chceš a víš, jak na to. A on chtěl a věděl. Poručil mně, abych se plazil a žebрал. A nutil mě dělat ještě horší věci a já chtěl jen zemřít.“

Dlouho ležel mlčky a díval se do ohně, pak se ztěžka nadechl a tvář se mu zkřivila bolestí.

„Přál bych si, abys mi mohla pomoci, Sassenachová. Přeji si to z celého srdce, protože já sám to nedokážu. Ale není to jako bodnutí jedovatým trnem, který vytáhneš, a rána se zahojí.“ Jeho zdravá ruka spočívala na mém kolenu. Sevřel prsty, rudé ve světle ohně, a zase je uvolnil. „Není to jako zlomenina. Kdybys to mohla spravit kousek po kousku jako moji ruku, bolest bych vydržel.“ Zat' al ruku v pěst a zuřivě se na ni díval.

„Je... těžké to vysvětlit. Je to... je to jako... myslím, že každý z nás má uvnitř takové malé místo, naprosto soukromé, které si chrání. Je to taková malá pevnost, kde přebývá ta nejintimnější část – snad je to duše – nebo to, co tě dělá sebou samým a ne někým jiným.“ Jazykem si bezděčně přejel naběhlé rty.

„Neukazuješ ten kousek sebe nikomu, snad jen tomu, koho opravdu miluješ.“ Slabě mi stiskl koleno. Měl zavřené oči a víčka pevně semknutá.

„Teď si připadám... jako by moji pevnost někdo rozmetal na kusy – nezůstalo nic než popel a kouřící základy. A ta malá křehká věc

přebývajících uvnitř křičí a třese se strachem a snaží se ukrýt někde v trávě nebo listí, ale... ale... ale nejde to.“ Hlas se mu zlomil a ukryl tvář do záhybů mé sukně. Nemohla jsem dělat nic, a tak jsem ho jen hladila po vlasech.

Najednou hlavu zvedl a svaly v obličeji měl napjaté. „Byl jsem několikrát na pokraji smrti, Claire, ale nikdy jsem *nechtěl* opravdu zemřít. Tentokrát ano. Já...“ Hlas se mu zadrhl, přestal mluvit a pevně mi sevřel koleno. Když opět promluvil, zadýchal se jako po dlouhém běhu.

„Claire, můžeš mě – já – Claire, drž mě. Jestli se začnu zase třást, nedokážu přestat. Claire, drž mě.“ Začal se skutečně silně třást a sténat. Bála jsem se, abych mu neublížila, ale potřebovala jsem zastavit ten třes.

Sklonila jsem se nad ním, objala ho kolem ramen a držela ho, jak nejpevněji jsem mohla. Kolébala jsem ho v náručí sem a tam, jako by pravidelný rytmus mohl uvolnit křeč. Jednu ruku jsem měla položenou vzadu pod krkem a masírovala mu stažené svaly na zátylku. Konečně třes ustal a jeho hlava mi vyčerpaně klesla do klína.

„Omlouvám se,“ řekl o chvíli později už normálním hlasem. „Nechtěl jsem. Pravdou je, že jsem zle zřízený a příliš opilý. Nedokážu se kontrolovat.“ Připustit, že je opilý, je pro Skota důkazem, že je na tom opravdu zle, pomyslela jsem si.

„Potřebuješ se vyspat,“ řekla jsem konejšivě a stále mu třela zátylek. „Sakra to potřebuješ.“ Masírovala jsem ho prsty jemně a obratně, jak mi ukazoval Starý Alec, a on pomalu usínal.

„Je mi zima,“ zamumlal. Oheň v krbu hořel a byl přikrytý několika dekami, přesto byly jeho prsty na dotek studené.

„Jsi v šoku,“ řekla jsem věčně. „Ztratil jsi spoustu krve.“ Rozhlédla jsem se kolem, ale MacRannochovi sloužící už se vytratili do svých postelí. Murtagh byl zřejmě stále venku a hlídkoval u věznice pro případ, že by se Angličané vydali nás pronásledovat. Vstala jsem, stáhla si noční košili a vlezla do postele vedle Jamieho.

Velmi opatrně jsem se k němu přitiskla, abych ho zahřívala svým tělem. Stulil se mi v náručí jako malý chlapec. Hladila jsem ho po vlasech a třela mu svaly na zátylku, vyhýbajíc se zraněným místům. „Polož si na mě hlavu, chlapče,“ šeptala jsem mu jako Jenny svému malému synkovi.

Jamie spokojeně zavrnl. „To mi říkala má matka, když jsem byl ještě dítě.“

„Sassenachová,“ zamumlal ještě.

„Hm?“

„Kdo je, proboha, John Wayne?“

„Ty,“ řekla jsem. „A teď spi.“

37

Útěk

Ráno už měl Jamie lepší barvu, ačkoli podlitiny přes noc ztmavly a teď pokrývaly značnou část jeho obličeje. Zhluboka vzdychl, zasténal a opatrně vydechl.

„Jak se cítíš?“ Položila jsem mu ruku na čelo. Chladné a vlhké. Žádná horečka, díky bohu.

Ráno přestalo sněžit. Obloha byla stále šedá a hrozila další vánicí, ale hrozba pronásledování Angličany byla větší, a tak jsme se krátce před polednem chystali opustit usedlost Eldridge. Oblékli jsme se do silných pláštíků proti mrazivému počasí, pod nimiž měli Murtagh s Jamiem schované zbraně. Já měla pouze svoji dýku a také dobře ukrytou. Ačkoli jsem s tím nesouhlasila, měla jsem se vydávat za unesené anglické rukojmí, kdyby došlo k nejhoršímu.

„Ale viděli mě ve věznici,“ namítala jsem. „Sir Fletcher ví, kdo jsem.“

„Jo.“ Murtagh, jenž neúnavně nakládal pistole, krabice s náboji, střelný prach, hole a vaky, si mě zle změřil. „V tom je právě ten vtíp, děvče. Musí to vypadat, že tě držíme násilím. Proti tvé vůli.“

„Sir Fletcher za námi nevyšle pronásledovatele za takového počasí. Jestli narazíme na nějaké rudokabátníky, pravděpodobně tě nebudou znát. A pokud nás zadrží, můžeš říci, že jsme tě násilím přinutili jet s námi a že nemáš nic společného se dvěma skotskými lumpy, jako jsem já a tenhle vyvrhel.“ Kývl na Jamieho, kymácejícího se na židli s teplým mlékem a chlebem.

Spolu se Sirem Marcusem jsme vycpali Jamiemu zadnici a stehna několika vrstvami obvazů, na něž si navlékl punčochy a kalhoty. Byly tmavé, aby nebylo vidět prosakující krvavé skvrny. Jamie se odmítl učesat, poněvadž měl poraněnou a citlivou kůži na hlavě, a vypadal divoce a hrozivě s rezavými vlasy trčícími kolem nateklého obličej, z něhož mžouralo jediné zdravé oko.

„Když vás chytí,“ radil Sir Marcus, „řekněte jim, že jste můj host, jehož unesli, když se projížděl po mém panství. Oni vás přivezou zpátky na Eldridge kvůli identifikaci. My jim řekneme, že jste přítelkyně paní Annabelle z Londýna.“

„A pak tě bezpečně dostaneme odtud ještě předtím, než ti Sir Fletcher nabídne svoji pomoc.“

Sir Marcus nám chtěl poskytnout jako doprovod Hectora a Absaloma, ale Murtagh případně poznamenal, že by na Eldridge padlo podezření, kdybychom potkali nějaké anglické vojáky. Tak jsme vyjeli my tři na cestu do Dingwallu. Vezla jsem s sebou nabitý měšec a průvodní dopis od pána Eldridge, které nám měly zajistit cestu přes kanál.

Ve sněhu se jelo velmi těžce. Koně se bořili do závějí, které zakrývaly kameny, výmoly a další překážky, jež zvířatům ztěžovaly chůzi. Spršky sněhu a bláta odletovaly od koňských kopyt a horký dech se srážel v mrazivém vzduchu.

Murtagh nás vedl mělkou brázdou, značící cestu. Jela jsem vedle Jamieho, abych mu pomohla, kdyby ztratil vědomí. Pro všechny případy byl ke koni pevně přivázán. Měl volnou pouze levou ruku, položenou na své pistoli, ukryté pod pláštěm.

Minuli jsme několik osamělých chatrčí, z nichž se kouřilo, ale všichni jejich obyvatelé byli zřejmě uvnitř včetně zvířat, skryti před mrazem.

Sem tam se nějaký muž vyskytl před chlévem s náručí sena, ale jinak byla cesta úplně opuštěná.

Dvě míle za Eldridge jsme minuli Wentworthský zámek na svahu kopce. Půda tu byla udusaná a provoz před zámkem patrně neustával ani za špatného počasí.

Naše jízda byla načasována na dobu kolem poledne, kdy se hlídky občerstvují v hostincích masem a pivem. Vyhnuli jsme se cestě

vedoucí k bráně a potkali několik pocestných, kteří ke své smůle museli být venku i za takového nečasu.

Když jsme přešli vězení, zastavili jsme a nechali koně odpočinout v malém borovém háji. Murtagh se sklonil a podíval se na Jamieho, jenž měl tvář maskovanou širokým kloboukem.

„Všechno v pořádku, chlapče? Není tě vůbec slyšet.“

Jamie zvedl hlavu. Tvář měl bledou, po krku navzdory mrazu stékaly stroužky potu, ale zmohl se na ironický úšklebek.

„Jo, jsem.“

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se nedočkavě. Seděl shrbený v sedle, ani známky po jeho obvykle vzpřímeném držení těla.

„Snažil jsem se přijít na to, co mě bolí nejvíc – žebra, ruka nebo zadek. Přitom jsem nějak opomněl záda.“ Vydatně si lokl z láhve, kterou nám Sir Marcus předvídavě věnoval, otrásl se a podal mi ji. Pálenka byla mnohem lepší a jemnější než ta, kterou jsem pila cestou na Leoch, ale stejně silná. Pokračovali jsme v cestě a v žaludku mě příjemně hrálo.

Koně se těžce šplhali do mírného svahu, boříce se do sněhu, když jsem zahlédla, jak sebou Murtagh trhl. Podívala jsem se stejným směrem a spatřila čtyři rudokabátníky na koních na vršku kopce.

Už nebylo úniku. Viděli nás a křičeli. Nebylo kam se před nimi schovat. Museli jsme se pokusit je ošálit. Aniž se na mě Murtagh podíval, vyrazil jim v ústrety.

Kaprál byl muž středního věku a seděl vzpřímeně v sedle v teplém zimním kabátě. Zdvořile se mi uklonil a pak se soustředil na Jamieho.

„Omlouvám se, pane, madam. Máme příkaz zastavit všechny pocestné na cestě, abychom prověřili, zda se nejedná o nedávno uprchlé vězně z Wentworthské věznice.“

Vězně. Podařilo se mi tedy dostat na svobodu nejen Jamieho. Ulevilo se mi z mnoha důvodů. Za prvé se tím mohlo zkomplikovat pátrání a my jsme teď byli tři proti čtyřem. To nebylo tak zlé.

Jamie neodpověděl. Naklonil se dopředu a hlava mu klesla. Viděla jsem, jak se mu při tom zablesklo v očích. Byl při vědomí. Musel vojáky znát a jeho hlas by ho prozradil. Murtagh se postavil s koněm mezi mě a vojáky.

„Ten muž je nemocný a je mu špatně, jak vidíte,“ řekl úlisně. „Možná byste mi mohl ukázat nejkratší cestu do Ballaghu? Nejsem si jistý, jestli jedeme správně.“

Nechápala jsem, oč mu jde, až jsem zachytila jeho pohled. Těkal očima nahoru a dolů, pak na vojáka, jenž poněkud znejistěl. Hrozilo nebezpečí, že Jamie spadne z koně? Předstírala jsem, že si upravuji baret, ohlédla se přes rameno a ztuhla zděšením.

Jamie seděl vzpřímeně, hlavou sklopenou, aby mu nebylo vidět do obličeje, z boty mu kapala krev a tvořila na sněhu výrazné rudé skvrny.

Murtagh se tvářil, že je úplně natvrdlý a podařilo se mu odvést vojáky o něco dále pod záminkou, že potřebuje ukázat cestu. Široko daleko byla jen jediná cesta vedoucí přes Ballagh do Dingwallu.

Sesedla jsem spěšně z koně a začala utahovat koni popruhy na břicho. Při tom jsem kopala nohou do sněhu a nenápadně tak zakryla krvavé skvrny pod Jamieho nohou. Mrkla jsem na skupinku vojáků, kteří stále o něčem diskutovali s Murtaghem. Jeden z nich na nás zběžně pohlédl, aby se přesvědčil, že jsme nikam nezmizeli. Radostně jsem mu zamávala, a jakmile se otočil, roztrhla jsem jednu ze svých spodniček. Odhrnula jsem Jamiemu kabát a nacpala mu kus látky pod stehno, ignorujíc jeho bolestné úpění. Opět jsem ho zakryla pláštěm a věnovala se úpravě popruhů, když se vrátil Murtagh v doprovodu Angličanů.

„Musela jsem něco upravit na postroji,“ vysvětlovala jsem a upřela oči na jednoho z vojáků.

„Hm? A proč jste dámě nepomohl?“ zeptal se voják Jamieho.

„Mému manželovi není dobře,“ řekla jsem. „Udělal jsem to raději sama.“

Kaprál to zjevně zaujalo. „Nemocný, hm? A co vám je?“ Popojel s koněm dopředu a zkoumavě si prohlížel Jamieho bledý obličej, zakrytý kloboukem. „Nevypadá dobře, řekl bych. Sundej si klobouk, kamaráde. Co se ti stalo s obličejem?“

Jamie na něho vystřelil, aniž by vytáhl pistoli zpod pláště. Kaprál se sesul ze sedla a na krku se mu objevila rudá skvrna větší než má ruka.

Murtagh už také vytáhl pistole, ale kaprál již ležel na zemi. Jedna kulka z Murtaghovy pistole vyšla naprázdno, když sebou trhl jeho kůň, vylekaný hlukem. Druhá zasáhla paži dalšího z vojáků a rukáv se mu zbarvil krví. Postřelený voják se přesto stále držel v sedle a sahal jednou rukou po šavli.

Jeden ze zbývajících vojáků otočil koně a vzal nohy na ramena. Vyrazil směrem k věznici, pravděpodobně pro posily.

„Claire!“ ozvalo se nade mnou. Vzhlédla jsem a spatřila, jak Jamie mává rukou za prchajícím vojákem. Hodil mi svoji pistoli a vytáhl meč, aby byl připravený na souboj se čtvrtým z vojáků.

Můj kůň byl vycvičený z boje. Teď stál s ušima přitisknutýma k hlavě, netrpělivě podupával, ale nehnul se z místa. Chytila jsem ho za uzdu, nasedla a zvíře vyrazilo za mizejícím vojákem ještě dřív, než jsem se stačila připoutat.

Sněhové závěje pronásledování brzdily, ale stopa před námi už byla prošlapaná a já měla lepšího koně. Pomalu jsme se k prchajícímu vojákovi přibližovali, ale stále to bylo málo. Před námi se tyčil malý kopec. Kdybych ho objela, mohla bych na Angličana počkat na rovině za kopcem. Pevně jsem se usadila v sedle, šklubla uzdou, prudce koně otočila a vyrazili jsme dopředu.

Přede mnou byla vzdálenost asi deseti yardů, kterou jsem musela překonat. Kdyby byla trasa delší, muže bych jistě dostihla. Ale nebyla, a míli před námi se už tyčily zdi věznice a hrozilo nebezpečí, že nás uvidí stráž.

Zastavila jsem a sesedla z koně. Přestože byl ostřílený v bojích, nevěděla jsem, co udělá, až uslyší výstřel z pistole. Klekla jsem si do sněhu, opřela loket o koleno a pistoli zapřela o předloktí, jak mě učil Jamie. „Podepři ji tady, zamiř a *vystřel*,“ říkával. Udělala jsem přesně to.

K mému překvapení jsem zasáhla běžícího koně. Uklouzl, spadl na kolena a kutálel se ve sněhu, kopaje nohama. Ruku jsem měla ztuhlou po nárazu pistole, začala si ji třít a pozorovala vojáka ležícího i s koněm na zemi.

Byl zraněný, pokoušel se vstát, ale padl zpátky do sněhu. Kůň krvácel z ramene, namáhavě vstal a klopýtal pryč s povolenou uzdou.

Nevím přesně, o čem jsem v tu chvíli uvažovala, ale věděla jsem, že si nesmím dovolit nechat vojáka naživu. Byli jsme příliš blízko věznice a všude kolem byly hlídky, pátrající po uprchlých vězňích. Netrvalo by dlouho a vojáky by určitě našly. A kdyby zůstal naživu, nejenže by nás podrobně popsal, ale ještě by vyradil, jakým směrem jsme jeli. Zbývalo nám ujet tři míle na východ, dvě hodiny jízdy ve sněhových

závějích. A pak ještě sehnat loď. Nemohla jsem si dovolit, aby o nás komukoli řekl.

Když jsem se přiblížila, podařilo se mu opřít o lokty. Oči se mu rozšířily údivem, jakmile mě viděl, ale pak se uvolnil. Byla jsem žena a on se mě nebál.

Zkušenější muž by jistě byl opatrnější, ale tohle byl ještě chlapec. Není mu víc než šestnáct let, pomyslela jsem si šokována. Jeho uhrovitý obličej stále nesl známky dětství, přestože na horním rtu už se černal náznak vousů.

Otevřel ústa a zasténal bolestí. Přitiskl si ruku k tělu a já spatřila, jak mu skrz kabátu prosakuje krev. Vnitřní zranění, pomyslela jsem si, kuň na něho musel spadnout.

Je možné, že zemře tak jako tak. Ale s jistotou jsem s tím počítat nemohla. Držela jsem v pravé ruce dýku a zakrývala ji pláštěm. Levou ruku jsem položila chlapci na hlavu. Stejně jako jsem ji předtím pokládala na hlavu stovek mužů. Jemně a konejšivě, aby se uklidnili. A oni se na mě podívali, stejně jako tenhle zraněný chlapec s nadějí a vírou.

Nemohla jsem mu podříznout hrdlo. Poklekla jsem na kolena a otočila mu hlavu. Rupert mě učil, jak rychle zabít za předpokladu, že nepřítel klade odpor. Ale chlapec se nevzpíral, když jsem mu ohnula hlavu a zabodla dýku do zátylku.

Nechala jsem ho ležet tváří obrácenou do sněhu a vrátila se k ostatním.

Náš neskladný náklad zakrytý dekami byl uložený na palubě lodi *Cristabel*, aby přečkal případnou bouři.

„Vypadá to, že zatím je vítr klidný a mírný,“ řekla jsem optimisticky se vztyčeným navlhčeným prstem.

Murtagh zamyšleně obhlížel mraky černající se nad přístavem a sněhový příval dopadající do chladné vody. „Jo, snad. Doufejme, že plavba bude klidná. Jestli ne, dovezeme zřejmě mrtvolu.“

O hodinu a půl později jsme vypluli na rozvlněnou hladinu Anglického kanálu a já pochopila, co Murtagh svou poznámkou mínil.

„Mořská nemoc?“ řekla jsem nevěřicně. „Skotové přece netrpí mořskou nemocí.“

Murtagh byl nevrlý. „Pak je to možná rudovlasý Hotentot. Vím jen, že je zelený jako shnilá ryba a zvrací. Můžete jít se mnou dolů a pomoci mi nějak ho rozumně uložit?“

„Sakra,“ řekla jsem Murtaghovi, když jsme vystupovali zpátky na palubu, kde byl čerstvý vzduch, ze zatuchlého podpalubí. „Když víte, že trpí mořskou nemocí, proč, proboha, trval na cestě lodí?“

Murtaghova baziliščí tvář se ani nepohnula. „Protože ví zatraceně dobře, že by po souši jet nemohl a také nemohl zůstat v Eldridge, kam mohou kdykoli přijít Angličané.“

„Takže se rozhodl pro sebevraždu na moři,“ poznamenala jsem hořce.

„Jo. Počítá, že zemře bez cizího přičinění. To je nesobecké, že?“ dodal Murtagh a zamířil zpátky do podpalubí, odkud se ozývaly charakteristické zvuky.

„Gratuluji,“ řekla jsem Jamiemu o hodinu nebo dvě později, odhrnujíc si vlhké prameny vlasů z čela. „Myslím, že se dostaneš do historie lékařství jako jediný člověk, jenž zemřel na mořskou nemoc.“

„Dobrá,“ zamumlal do hromady dek a polštářů. „Nechci ani pomyslet na to, že všechno tohle je zbytečné.“ Převalil se namáhavě na stranu. „Bože, už to zase přichází.“ Zůstali jsme s Murtaghem s ním. Bylo obtížné udržet ho v nehybnosti, když ho sužovaly silné křeče a úporné zvracení.

Zkontrolovala jsem mu pulz a položila ruku na vlhké čelo. Murtagh mi četl ve tváři a mlčky mě následoval na horní palubu. „Není na tom moc dobře, co?“ zeptal se tiše.

„Nevím,“ řekla jsem bezmocně a prohrábla si rukou zpocené vlasy. „Popravdě řečeno jsem nikdy neslyšela o nikom, kdo by zemřel na mořskou nemoc, ale už zvrací krev.“ Malý muž se pevně chytil zábradlí a zaťal prsty do dlaně. „Nevím, jestli má nějaké vnitřní zranění, způsobené zlomenými žebry, nebo je jeho žaludek neustálým zraněním naprosto vyčerpaný. V každém případě to není dobré znamení. A pulz má slabý a nepravidelný. Je to velký nápor na jeho srdce, rozumíte?“

„Má srdce jako lev,“ řekl Murtagh tak tiše, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem ho vůbec slyšela. Měl v očích slzy, ale mohl to způsobit

také sláný vítr, vanoucí od moře. Náhle se ke mně otočil. „A vůli jako dobytče. Máte ještě to opium, co vám dala paní Annabelle?“

„Ano, mám. Přestože ho nechce, teď ho potřebuje. Pojd'me.“

Pospíchali jsme rychle do podpalubí. „Ale nevím, jestli ho zase neodmítne.“

„Nechte to na mě. Připravte lahvičku a pomozte mi ho posadit.“

Jamie byl tak napůl při vědomí a ochabně protestoval, když jsme se ho pokoušeli posadit. „Umřu,“ řekl slabě, ale klidně. „A čím dříve, tím lépe. Odejděte a nechte mě zemřít v klidu.“

Murtagh ho popadl za vlasy, zvedl mu hlavu a přiložil lahvičku k ústům. „Polkni to, ty můj malý neřáde. Nebo ti zlomím krk. Jsem rozhodnutý ti zacpat pusu a nos. Jestli to vyzvrátíš, tak leda ušima.“

Společnými silami se nám podařilo pomalu dostat obsah lahvičky Jamiemu do úst. Kašlal a dusil se, ale nakonec vypil tolik, kolik při svém zuboženém stavu dokázal. Zezelenal a lapal po dechu, opřený hlavou o polštář. Murtagh mu skutečně zacpal nos a pusu pro případ, kdyby začal zvracet. Uložili jsme ho na postel a čekali, až opíat začne působit. Rezavé vlasy mu na polštáři plály a světlé řasy se lehce chvěly.

Odešla jsem z kajuty na horní palubu a Murtagh přišel o chvíli později. „Podívejte,“ řekla jsem, ukazujíc před sebe. Mlhavé sluneční světlo prosvítalo mezi mraky a dopadalo na skalnaté francouzské pobřeží před námi. „Kapitán říkal, že přistaneme tak za dvě za tři hodiny.“

„A to bude stačit,“ dodal můj společník a odhrnul si splihlé vlasy z očí. Otočil se ke mně a překvapivě mě obdařil úsměvem. To se ještě nikdy předtím nestalo.

A tak jsme i se zuboženým Jamieho tělem, které nesli dva silní mniši, prošli branami opatství St. Anne de Beaupré.

Opatství

Opatství byla obrovská stavba z dvanáctého století, opevněná proti vzdutým mořským vlnám i proti možné invazi ze souše. Teď, v dobách míru, byly brány otevřené a zajišťovaly styk s blízkou vesnicí. Budova měla malé kamenné cely v křídle pro hosty, které byly pohodlně zařízené nábytkem a nástěnnými koberci.

Vstala jsem z čalouněné židle ve svém pokoji a přemýšlela, jak se pozdravím s opatem. Mám pokleknout na koleno a políbit mu prsten? Nebo je to nutné pouze v případě papeže? Rozhodla jsem se pro zdvořilou poklonu.

Opat měl kočičí oči a masivní bradu stejně jako Jamie a celá větev Fraserů, ale vousy měl černé.

Opat Alexander měl také stejně široká ústa jako jeho synovec, i když nevypadal, že by se často usmíval. Zešikmené modré oči se na mě dívaly chladně a zkoumavě, když mě vítal vřelým, příjemným úsměvem. Byl mnohem menší než Jamie, měřil asi tolik, co já, a byl zavalitý. Oblečený byl do kněžského hávu a měl krok válečníka. Pravděpodobně jím ve své době také byl.

„Vítejte, *ma niéce*,“ řekl, nakláníje hlavu. Poněkud mě jeho přivítání překvapilo, ale zdvořile jsem se uklonila.

„Jsem vám vděčná za vaši pohostinnost,“ řekla jsem upřímně. „Viděl – viděl jste už Jamieho?“ Mniši Jamieho vykoupali, čehož jsem se raději neúčastnila.

Opat přikývl. „Ano,“ přitakal se slabým skotským přízvukem kultivovanou angličtinou. „Viděl jsem ho. Pověřil jsem bratra Ambrose, aby mu ošetřil zranění.“ Musela jsem se při jeho slovech zatvářít pochybovačně, neboť dodal: „Nemějte strach, madam. Bratr Ambrose je velmi kvalifikovaný.“ Přehlédl mě zkoumavým pohledem, jak to často dělával jeho synovec.

„Murtagh říkal, že jste schopná lékařka.“

„Ano, jsem,“ řekla jsem sebejistě. „Vidím, že netrpíte hříchem falešné skromnosti,“ poznamenal.

„Mám jiné,“ řekla jsem a oplatila mu úsměv.

„Stejně jako my všichni,“ odvětil. „Bratr Ambrose si jistě bude chtít s vámi promluvit.“

„Řekl vám Murtagh... co se stalo?“ zeptala jsem se váhavě.

Pevně semkl rty. „Řekl. Alespoň to, co ví, že se stalo.“

Bylo jasné, že mi chce položit nějaké otázky, ale byl tak ohleduplný, že se na nic neptal. Místo toho zvedl ruku, požehnal mi a propustil.

„Jste tu vítána,“ opakoval ještě jednou. „Pošlu pro obsluhujícího bratra, ať vám donese něco k jídlu.“ Ještě jednou si mě změřil. „A nějaké potřeby, abyste se mohla umýt.“ Udělal rukou znamení kříže a vzdálil se ve své široké hnědé sutaně.

Až teď jsem si uvědomila, jak jsem unavená. Odebrala jsem se do postele a přemýšlela, jestli vydržím neusnout ještě dřív, než se najím a umyji. Přemýšlela jsem a hlava mi klesla na polštář.

Měla jsem příšerný sen. Jamie stál na druhé straně kamenné zdi bez dveří. Slyšela jsem ho křičet, víc a víc, ale nedostala se k němu. Zoufale jsem se rukama opřela o zed' a ty se do ní zabořily jako do bláta.

„Ach!“ posadila jsem se na úzké posteli a zjistila, že rukou tlačím do tvrdé zdi u postele. Kývala jsem se dopředu a dozadu a svírala třesoucí ruku mezi stehny, až mi došlo, že ten křik je skutečný.

Přestal, když jsem vyběhla na chodbu. Dveře Jamieho pokoje byly otevřené a světlo lampy pronikalo do tmavé chodby.

U Jamieho stál mnich, jehož jsem předtím neviděla, a pevně ho držel. Obvaz na Jamieho zádech byl prosáklý krví a ramena se mu neovladatelně třásla.

„Noční můra,“ vysvětloval mnich, když mě viděl stát u dveří. Vložil mi Jamieho do náruče a přešel ke stolu pro obvazy a džbán s vodou.

Jamie se stále třásl a tvář měl zmáčenou potem. Oči měl zavřené, těžce dýchal, sípal a sténal. Mnich se posadil vedle mě a začal mu jemně utírat tváře a odhrnovat mokré vlasy ze spánků.

„Vy jste jeho žena,“ řekl mi, „a myslím, že se s vámi bude cítit lépe.“

Třes po chvíli ustal a Jamie otevřel oči a vzdychl.

„Jsem v pořádku,“ řekl. „Claire, už jsem v pořádku. Ale, sakra, zbavte mě toho smradu!“

Teprve teď jsem ucítila vůni v místnosti – mdlou, kořeněnou, květinovou. Levandule. Vůně mýdla a toaletní vody. Naposledy jsem ji cítila v hladomorně Wentworthské věznice z prádla nebo samotného kapitána Jonathana Randalla.

Tady vůně vycházela z malé kovové nádoby naplněné vonným olejem, zavěšené nad hořící svíčkou.

Vůně měla uklidnit nemocného, ale účinek byl právě opačný. Jamie sice dýchal lehčeji, seděl na posteli a v ruce držel šálek s vodou, který mu mnich podal, ale obličej měl úplně bílý a koutek úst stažený.

Kývla jsem na františkána a ten okamžitě přiskočil, zabalil nádobku s olejem do ručníku a odnesl ji pryč z místnosti.

Jamie se úlevně nadechl, ale vzápětí bolestivě zasténal. „Trochu ti krvácejí rány na zádech,“ řekla jsem a lehce ho pootočila. „Ale není to nic hrozného.“

„Já vím. Musel jsem se při spánku převalit na záda.“ Tlustá složená deka, která ho podpírala, sklouzla na podlahu. Vrátila jsem ji na místo a lehla si k němu do postele.

„To zřejmě zavinilo můj sen. Zdálo se mi, že jsem bičováný.“ Otrásl se, usrkl vodu ze šálku a pak mi jej podal. „Potřebuji něco silnějšího, jestli je to možné.“

Jako na zavolanou se náš opatrovník vrátil se džbánem vína v jedné ruce a malou láhví makového sirupu v druhé.

„Alkohol nebo opium?“ zeptal se Jamieho s úsměvem. „Můžete si vybrat.“

„Dal bych si víno, prosím. Už jsem měl dnes v noci dost snů,“ řekl Jamie, pokoušeje se o úsměv. Pomalu upíjel víno, zatímco mi františkán pomáhal vyměnit zakrvácené obvazy a mazal mu záda měsíčkovou mastí. Přichystala jsem Jamieho ke spánku, upevnila přikrývku a mnich pomalu odcházel.

Když míjel Jamieho postel, sklonil se nad ním a pokřičoval ho. „Odpočívej v pokoji,“ řekl.

„Děkuji vám, otče,“ hlesl v polospánku. Uvědomila jsem si, že mě už do rána nebude potřebovat, dotkla se na rozloučenou jeho ramene a vyšla na chodbu za mnichem.

„Děkuji vám,“ řekla jsem. „Jsem vám velmi vděčná za vaši pomoc.“

Mnich odmítl můj díky graciézním mávnutím ruky.

„Jsem rád, že vám mohu pomoci,“ řekl výbornou angličtinou s mírným francouzským přízvukem. „Procházel jsem právě křídlem pro hosty do kaple St. Giles, když jsem zaslechl křik.“

Otrásla jsem se při vzpomínce na křik, sípavý a hrozivý, a doufala, že už ho nikdy neuslyším. Pohlédla jsem na okno na konci chodby, zda už náhodou nesvítá. Ale za okenicemi byla naprostá tma.

„Do kaple?“ zeptala jsem se překvapeně. „Myslela jsem si, že bohoslužby se konají v hlavním kostele. A navíc je ještě příliš brzy.“

Františkán se usmál. Byl docela mladý, tak kolem třiceti let, ale hnědé vlasy už měl prošedivělé. Byly krátké a upravené a měl také hnědé vousy, které mu sahaly ke kolárku jeho kněžské sutany.

„Ano, je příliš časně na bohoslužby,“ souhlasil. „Šel jsem do kaple, neboť je řada na mně, abych uctíval Nejsvětější svátost v tuto hodinu.“ Pohlédl zpátky do Jamieho pokoje, kde značky na svíci ukazovaly půl třetí.

„Už jsem se opozdil,“ řekl. „Bratr Bartolome už jistě chce jít spát.“ Zvedl ruku a požehnal mi, otočil se ve svých sandálech a zmizel v otáčivých dveřích dříve, než jsem se ho stačila zeptat na jméno.

Vešla jsem do pokoje zkontrolovat Jamieho. Opět spal a lehce oddychoval s mírně svraštělým obočím. Pohladila jsem ho jemně po vlasech. Rýha mezi obočím povolila a vzápětí se opět prohloubila. Vzdychla jsem a pečlivě ho přikryla dekou.

Ráno jsem se cítila mnohem lépe, ale Jamie měl tupý pohled a byl malátný po neklidné noci. Rezolutně odmítl teplou polévku a chléb k snídani a rozezleně se po mně ohnal, když jsem mu chtěla zkontrolovat obvazy na ruce.

„Kristepane, Claire, copak mě nemůžeš nechat samotného? Nechci být neustále smýkán sem a tam.“

Odtáhl ruku a zamračil se. Beze slova jsem se otočila a šla se zaměstnávat rovnáním kelímků a krabiček s léky na stole. Srovnala jsem je do malých hromádek podle účinku a užití, měsíčkovou mast

a balzám z topolu na zklidnění, kůru z vrby a třešně a heřmánek na léčivé čaje, česnek a řebříček na dezinfekci.

„Claire.“ Otočila jsem se a spatřila, jak sedí na posteli a provinile se na mě usmívá.

„Omlouvám se, Sassenachová. Střeva se mi kroutí a mám dnes ráno zatraceně mizernou náladu. Ale neměl jsem na tebe vrčet. Odpuštěš mi to?“

Přešla jsem k němu a jemně ho objala.

„Víš, že není co odpouštět. Ale co myslíš tím, že se ti kroutí střeva?“ Nebylo to poprvé, kdy jsem si uvědomila, že intimita a romantika k sobě nepasují.

Zašklebil se, předklonil a položil si ruce na břicho. „To znamená,“ řekl, „že chci, abys mě na chvíli opustila. Jestli ti to nevádí?“ Spěšně jsem jeho přání uposlechla a odešla na snídani.

Když jsem se vracela z refektáře, zahlédla jsem známou postavu františkána v černé sutaně, která mířila přes dvůr ke klášterní budově. Pospíchala jsem za ní.

„Otče!“ zavolala jsem. Mnich se otočil a usmál se, když mě uviděl.

„Dobré ráno,“ řekl. „Paní Fraserová, tak se jmenujete? Jak se daří vašemu manželovi dnes ráno?“

„Lépe,“ řekla jsem v naději, že je to pravda. „Chci vám ještě jednou poděkovat za včerejší noc. Odešel jste, aniž bych se vás mohla zeptat na jméno.“

Jeho jasné oči ořechové barvy zajiskřily a obřadně se uklonil s rukou přiloženou na srdci. „Francois Anselm Mericoeur d'Armagnac, madam,“ představil se. „Tak jsem byl pokřtěn. Teď jsem znám pod jménem otec Anselm.“

„Anselm z Radostného srdce?“ zeptala jsem se s úsměvem. Pokrčil rameny typickým galským gestem, které se nezměnilo po staletí.

„Dobrý pokus,“ řekl a ironicky se zašklebil.

„Nechci vás zdržovat,“ řekla jsem a pohlédla směrem ke klášteru. „Jen jsem vám chtěla poděkovat za vaši pomoc.“

„Nezdržujete mě ani trochu, madam. Už jsem se stejně opozdil do práce a hříšně lenošil.“

„Jaká je vaše práce?“ zeptala jsem se zvědavě. Ten muž nebyl stálým obyvatelem opatství, které patřilo benediktýnům. Měl černou sutanu františkánů a byl tu zřejmě na návštěvě. Bylo zde několik

takových návštěvníků, jak mi řekl bratr Polydor, jenž měl na starosti obsluhu hostů. Většinou to byli učenci, kteří využívali služeb zdejší proslulé knihovny. Anselm byl nepochybně jedním z nich. Pracoval tu na překladu Herodotových spisů.

„Už jste viděla knihovnu?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. „Pojďte tedy se mnou. Je skutečně velmi impozantní a jsem si jistý, že váš strýc opat by proti tomu neměl námitek.“

Byla jsem zvědavá na knihovnu a rovněž se mi nechtělo vrátit se zpátky do samoty hostinského pokoje. Následovala jsem mnicha bez váhání.

Knihovna byla nádherná, s vysokým goticky klenutým stropem. Mezi sloupy byla velká úzká okna, jimiž do prostoru vnikal dostatek světla. Většina z nich byla opatřena čirým sklem, jiná skleněnými vitrážemi s biblickými výjevy. Kráčela jsem po špičkách kolem bádajících mnichů a zastavila se pod oknem s výjevem znázorňujícím Útěk z Egypta.

Některé z regálů vypadaly běžně a knihy v nich byly úhledně srovnány vedle sebe. V jiných byly knihy uloženy tak, aby se nepoškodila vzácná vazba. Byla tu také zasklená police, v níž ležely role pergamenů. V knihovně panovala poklidná, radostná atmosféra a vzácné exempláře jako by souzněly v dokonalé harmonii. Opouštěla jsem místnost s pocitem klidu v doprovodu otce Anselma.

Ještě jednou jsem mu poděkovala za pomoc, ale on mé díky zdvořile odmítl.

„Nic to nebylo, mé dítě. Doufám, že se vašemu manželovi daří dnes lépe.“

„Já také,“ řekla jsem. Nechtěla jsem se k tomu tématu vracet, a tak jsem se zeptala: „Co je přesně uctívání Nejsvětější svátosti? Říkal jste, že jste tak strávil včerejší noc?“

„Vy nejste katolička?“ zeptal se překvapeně. „Ach, já zapomněl, že jste Angličanka. Takže jste zajisté protestantka.“

„Nejsem si úplně jistá, co vlastně jsem s ohledem na víru,“ řekla jsem. „Ale technicky vzato jsem spíše katolička.“

„Technicky?“ Zvedl údivem obočí. Zaváhala jsem, vědoma si svých zkušeností s Otcem Bainem, ale tento muž nebyl z těch, kteří by mi před očima mávali krucifixem.

„Dobrá,“ řekla jsem a shýbla se, abych vytrhla plevel, rostoucí mezi kamennou dlažbou. „Byla jsem pokřtěna jako katolička. Ale mí rodiče zemřeli, když mi bylo pět a já pak žila se strýcem. Strýc Lambert byl...“ odmlčela jsem se a vzpomněla si na strýcovu neukojitelnou touhu po vědění a jeho cynismus, s nímž pohlížel na všechna náboženství. Podle něj byla pouhými doklady o lidské kultuře, které mohly být přehledně katalogizovány. „Hm, byl vším a ničím, co se týče víry,“ uzavřela jsem. „Znal všechna náboženství, ale nevěřil žádnému. Takže s mojí náboženskou výchovou to bylo všelijaké. A můj... první manžel byl katolík, ale ne příliš zapálený, obávám se. Já jsem ve skutečnosti spíše bezvěrec.“

Obezřetně jsem na něho pohlédla, ale vůbec nebyl mým přiznáním šokován. Naopak se srdečně rozesmál.

„Vším a ničím,“ opakoval po mně. „To se mi líbí. Ale o vás se neobávám. Přestože o víře víte málo, jste stejný katolík jako náš Svátý otec, papež.“ Pohlédl na oblohu. Byla zamračená, ale vítr nefoukal a olše blízko kostela se ani nepohnuly.

„Vítr už ustal. Jdu na krátkou procházku, abych si na čerstvém vzduchu pročistil hlavu. Nechcete mě doprovodit? Potřebujete se také osvěžit čerstvým vzduchem a já využiji té příležitosti, abych vám osvětlil, co je uctívání Nejsvětější svátosti.“

„Zabijete dvě mouchy jednou ranou, že?“ poznamenala jsem. Ale představa procházky na vzduchu byla lákavá.

Anselm mě vedl se sklopenou hlavu ztichlou kaplí dolů ke klášteru a ven do zahrady.

„Je to velmi jednoduchá myšlenka. Vzpomínáte na bibli a Getsemanskou zahradu, kde náš Pán čekal hodiny na soud a ukřižování a jeho přátelé, kteří ho doprovázeli, mezitím usnuli.“

„Ach,“ řekla jsem, neboť jsem věděla, o čem mluví. „A on řekl: ‚Nedokážete bdít ani hodinu?‘ A to vy děláte – bdíte s ním hodinu, abyste mu to vynahradili.“ Ta myšlenka se mi zamlouvala a tmavá kaple se mi najednou zdála být přívětivá a útulná.

„Oui, madam,“ souhlasil. „Velmi jednoduché. Střídáme se postupně, aby nezůstal oltář nikdy opuštěný.“

„Není příliš těžké být vzhůru?“ zeptala jsem se zvědavě. „A vždy bdíte jenom v noci?“

Přikývl a jemné vlasy se mu rozvlnily. Jeho tonzura už potřebovala oholit, krátké vlasy ji obrůstaly jako mech.

„Každý z nás si vybere dobu, jež mu nejlépe vyhovuje. Pro mě jsou to dvě hodiny ráno.“ Pohlédl na mě váhavě, jako by přemýšlel, jak přijmu jeho další slova.

„Pro mě v tu chvíli...“ Odmlčel se. „Je to, jako by se zastavil čas. Všechny tělesné funkce, krev, žluč, pot, co člověk má. Je to, jako by všechno v těle pracovalo v dokonalé harmonii.“ Usmál se. Měl poněkud křivé zuby, jediný nedostatek na jeho jinak bezchybném zjevu.

„Nebo jako kdyby se naráz zastavily. Často mě napadá, jestli se ta chvíle nepodobá okamžiku zrození nebo smrti. Ale vím, že každý člověk je nastaven jinak, muž... nebo žena,“ dodal a galantně se uklonil.

„Ale v ten časový úsek se zdá, že všechno je možné. Můžete překonat své hranice a shledat, že nic neznamení. V tu chvíli, kdy se čas zastaví, víte, že můžete podstoupit cokoli, dokončit to a vrátit se sám k sobě. A zjistit, že svět zůstal nezměněn a všechno je takové jako dřív. A je to jako...“ Opět zaváhal a pečlivě hledal slova.

„Víte, že všechno je možné, ale zároveň, že nic není nutné.“

„Ale... a uděláte něco v tu chvíli?“ zeptala jsem se. „Myslím, třeba modlitba?“

„Já? Hm,“ řekl pomalu. „Sedím a dívám se na něho.“ Po tváři se mu rozlil blažený úsměv. „A on se dívá na mě.“

Jamie seděl na posteli, když jsem se vrátila do pokoje. Pak zkoušel chvíli chodit po chodbě, opřený o mé rameno. Ale jakákoli námaha ho příliš vyčerpávala, potil se a ani neprotestoval, když jsem mu nařídila vrátit se do postele.

Nabídla jsem mu polévku a mléko, ale zavrtěl odmítavě hlavou. „Nemám chuť k jídlu, Sassenachová. Jestli něco sním, bude mi zase zle.“

Nenutila jsem ho a odnesla polévku pryč.

Při večeři jsem na něho naléhala více a přinutila ho sníst několik lžic polévky. Ale v žaludku ji neudržel.

„Promiň, Sassenachová,“ řekl. „Jsem odporný.“

„Tak to není, nejsi odporný.“ Odněla jsem mísu za dveře, sedla si na postel vedle něho a odhrnula mu spleené vlasy z čela.

„Neměj strach. Je to proto, že tvůj žaludek je pořád podrážděný mořskou nemocí. Možná tě do jídla nutím příliš rychle. Musíme nechat žaludek odpočinout a uzdravit se.“

„Budu v pořádku,“ řekl bez zájmu. „Co jsi dnes dělala, Sassenachová?“

Když jsem mu vyprávěla své dnešní zážitky, o knihovně, kapli, lisu na víno a také o zahradě s bylinami, kde jsem potkala již známého bratra Ambrose, trochu pookřál.

„Je úžasný,“ vyprávěla jsem nadšeně. „Ach, zapomněla jsem, ty ho také znáš.“ Bratr Ambrose byl vysoký – dokonce vyšší než Jamie – a vyzáblý. Měl protáhlý, zplihlý obličej jako baset.

„Zdá se, že pod jeho rukama *všechno* roste,“ řekla jsem. „Má v zahradě běžné byliny a skleník tak malý, že se v něm nemůže postavit. V něm pěstuje vzácné cizokrajné byliny, které ve zdejším podnebí nerostou, včetně koření a drog.“

Zmínka o drogách mi připomněla včerejší noc a s obavami jsem pohlédla z okna. Už se setmělo a venku byla téměř tma. Mniši s lucernami se pohybovali po nádvoří sem a tam a plnili si své pracovní povinnosti.

„Už je skoro tma. Myslíš, že budeš moci spát? Bratr Ambrose má několik přípravků na spaní.“

Oči se mu klížily únavou, ale zavrtěl odmítavě hlavou.

„Ne, Sassenachová. Nic nechci. Jestli usnu... ne, budu si chvíli čist.“ Anselm mu donesl nějaké filozofické a historické spisy z knihovny a on sáhl po výtisku Tacita, který ležel na stole.

„Potřebuješ se vyspat, Jamie,“ řekla jsem mírně. Otevřel knihu, opřel se o polštář, ale nečinně zíral do zdi.

„Neřekl jsem ti, co se mi zdálo,“ ozval se náhle.

„Říkal jsi, že se ti zdálo o bičování.“ Jeho obličej se mi nelíbil. Byl bledý, pokrytý modřinami a zpocený.

„Máš pravdu. Když jsem vzhlédl, uviděl jsem svá svázaná zápěstí. Ruce mi zčernaly a provaz se zařezával do masa při každém pohybu.“

Hlavu jsem měl opřenou o kůl. Pak jsem ucítil, jak mi masem na zádech pronikají rány bičem.“

„Bití pokračovalo, přestože už mělo dávno přestat a já si uvědomil, že nikdy neskončí. Konce řemenů mi trhaly kusy masa. Krev... krev mi stékala po zádech a vsakovala do kiltu. Byla mi zima.“

„Pak jsem opět vzhlédl a viděl jsem, jak mi z rukou opadává maso, kostnaté prsty se zarývají do dřeva a zanechávají v něm hluboké rýhy. Kostí na rukou jsem měl obnažené a jen provazy je držely pohromadě. Myslím, že v tu chvíli jsem začal křičet.“

„Slyšel jsem hrozivý zvuk, když mě udeřil a vzápětí si uvědomil, co to bylo. Trhal mi maso z kostí a bič chřestil o má odkrytá žebra. A věděl jsem, že jsem mrtvý a bylo mi to jedno. On pokračoval a nikdy by neskončil, až jsem se začal rozpadat na kusy a rány stále pokračovaly a...“

Chtěla jsem ho zastavit, ale přestal sám a uchopil zdravou rukou knihu. Zuby zatínal do rozbitého zkrvaveného rtu.

„Jamie, dnes v noci s tebou zůstanu,“ řekla jsem. „Lehnu si na slavník na podlahu.“

„Ne.“ Byl slabý, ale vrozená tvrdohlavost ho neopustila. „Bude lepší, když zůstanu sám. A ještě nejsem ospalý. Jdi se navečeřet, Sassenachová. Já... já si budu trochu číst.“ Sklonil hlavu nad rozevřenou knihou. Chvíli jsem ho bezmocně pozorovala, a pak odešla.

Obávala jsem se víc a víc o Jamieho zdraví. Nevolnost přetrvávala, téměř nic nejedl a to, co snědl, většinou vyzvrátil. Byl stále bledší a netečnější a téměř o nic nejevil zájem. Prospal většinu dne, protože v noci neusnul. Přes děsivé sny mi nedovolil zůstat s ním v pokoji, aby nerušil můj odpočinek.

Nechtěla jsem na něj neustále dohlížet a trávila většinu času s bratrem Ambrosem v zahradě nebo sušárně. Také jsem se bezcílně procházela po pozemcích opatství a rozmlouvala s otcem Anselmem. Chopil se příležitosti přiblížit mi katechismus a základy katolické víry, přestože jsem ho neustále ujišťovala o mém agnosticismu.

„*Ma chère*,“ řekl konečně, „vzpomínáte si, co jsem vám řekl o podmínkách nutných ke spáchání hříchu?“

S mou pamětí bylo všechno v pořádku, na rozdíl od mé morální nedokonalosti.

„Za prvé je to špatné a za druhé, že se to děje s naším souhlasem,“ memorovala jsem.

„Že se to děje s naším souhlasem,“ opakoval. Opírali jsme se o ohradu vepřina a pozorovali několik velkých hnědých vepřů, choulících se k sobě v mdlém zimním slunci. Položil si hlavu na ruce zkřížené na prkně ohrady.

„Nevím, jak můžu...“,“ řekla jsem a pokračovala, „ušlechtilost je něco, co v sobě máte nebo nemáte, myslím,“ zaváhala jsem, neboť jsem nechtěla být hrubá, „že pro vás tou podstatnou věcí na oltáři je Bůh. Pro mě je to kousek chleba.“

Netrpělivě vzdychl, napřímil se a protáhl si záda.

„Všiml jsem si cestou do kaple, že váš manžel nespí dobře,“ řekl. „A tím pádem ani vy. Proto vás zvu, abyste se mnou dnes v noci šla do kaple a strávila se mnou hodinu bdění.“

Zvědavě jsem na něho pohlédla. „Proč?“

Pokrčil rameny. „Proč ne?“

Nedělalo mi obtíže vstát a jít na schůzku s Anselmem, protože jsem v noci nespala. Stejně tak Jamie. Kdykoli jsem nahlédla do tmavé chodby, viděla jsem, jak se v jeho pokoji svítí a slyšela, jak obrací stránky a převaluje se na posteli.

Protože jsem věděla, že zřejmě neusnu, ani jsem se nesvlékla a byla proto připravená, když se ozvalo slabé tukaní na dveře.

Klášter byl tichý a ve všech prostorách vládl téměř naprostý klid. Denní ruch ustal, ale život se úplně nezastavil, zpomalil se, ale pokračoval. Někteří obyvatelé byli vzhůru, neslyšně se pohybovali po chodbách a dohlíželi, aby se chod kláštera nezastavil. A teď byla řada na mně, držet hlídku.

V kapli byla tma, až na hořící červené světlo na oltáři a několik prostých bílých svící, jejichž plamen klidně hořel v nehybném vzduchu před podobiznami světců.

Kráčela jsem za Anselmem centrální uličkou beze slova. Před námi se rýsovala postava bratra Bartolomea, jenž klečel na zemi se skloněnou hlavou. Neotočil se, když nás zaslechl přicházet, zůstal bez pohnutí v tichém uctívání.

Svatost sama byla téměř nepostřehnutelná v obrovské, velkolepé monstranci zářící zlatem, stojící na oltáři, v jehož středu ležel malý kousek chleba.

Připadala jsem si dosti neobratně a usedla na místo, které mi Anselm ukázal. Lavice byly vyřezávané a zdobené motivy andělů, květin a démonů a byl mezi nimi dostatek místa, aby se dalo pohodlně projít. Zaslechla jsem za sebou slabé zavržení, když Anselm usedal na své místo.

„Ale co mám dělat já?“ zeptala jsem se tlumeným hlasem, abych nerušila naprosté ticho kaple.

„Nic, *ma chère*,“ odpověděl prostě. „Jen tu budete.“

Tak jsem seděla, poslouchala svůj vlastní dech a tiché zvuky, které se čas od času ozývaly. Za normálních okolností bych si jich nevšimla. Praskání kamenů, skřípání dřeva, sykot hořících plamenů. Tichý šustot nějakého malého tvora, který se po kapli pohyboval.

Bylo to místo plné klidu a míru a byla jsem za to Anselmovi vděčná. Přestože jsem se cítila unavená a strachovala se o Jamieho, pomalu jsem se uvolňovala a chmury v mé hlavě postupně mizely. K mému překvapení jsem si nepřipadala ospalá, navzdory bezpočtu probdělých hodin a napětí posledních dnů a týdnů.

Co jsou dny a týdny proti věčnosti? A stejně tak pro Anselma, Bartolomea, Ambrose, pro všechny mnichy včetně samotného opata Alexandera.

Byla to uklidňující myšlenka, že události, které se dějí v okamžiku, se stávají ve světle věčnosti bezvýznamné. Pochopila jsem, jak je možné se zastavit a spočinout v rozjímání o nekonečném bytí.

Oltářní lampa hořela klidně a její světlo se odráželo v okolním zlatě. Plameny svíčky před sochou Matky boží čas od času zablikaly, když se knot kroutil a ponořil do rozteklého vosku. Ale věčné červené světlo hořelo klidně, bez jediného záchvěvu.

Pokud existovala věčnost, nebo alespoň domněnka o ní, měl možná Anselm pravdu. Všechno je možné. A láska? Zamyslela jsem se. Milovala jsem Franka a dosud miluji. A milovala jsem Jamieho víc než svůj život. Ale spoutaná časem a vlastním tělem, nemohla jsem je mít oba. A existuje něco za tím? Něco, kde čas neexistuje, nebo kde se zastaví? Anselm si to myslel. Místo, kde je všechno možné. A nic není nutné.

A existovala tam také láska? Byla možná a byla vůbec nutná?

V hlavě mi zněl hlas strýčka Lamba. Myslela jsem na svoji rodinu a na všechno, co jsem věděla o lásce jako dítě. Byl to muž, jenž se mnou nikdy o lásce nemluvil, nepotřeboval, protože jsem věděla, že mě miluje. Stejně jako jsem věděla, že žiji. Tam, kde existuje skutečná láska, slova nejsou nutná. To je vše. A je to věčné. A stačí to.

Čas ubíhal, aniž bych si to uvědomovala, a byla jsem překvapená, když Anselm stanul přede mnou. Vyšel z malých dveří blízko oltáře. Seděl opravdu za mnou? Ohlédla jsem se a spatřila mladého mnicha, jehož jméno jsem neznala. Klečel na zemi u zadního vchodu. Anselm se uklonil před oltářem a pokývl hlavou ke dveřím.

„Vy jste tam nebyl?“ řekla jsem, když jsme byli venku před kaplí. „Ale já jsem se domnívala, že nemůžete nechat Svátost opuštěnou?“

Klidně se usmál. „Nenechal jsem, *ma chère*. Byla jste tam vy.“

Potlačila jsem nutkání namítnout, že nejsem kompetentní. Třeba neexistuje nic jako kompetentní uctíváč. Musíte být pouze člověkem a to jsem snad byla.

V Jamieho pokoji stále hořela svíčka a slyšela jsem šustění papíru. Chtěla jsem se u něho zastavit, ale otec Anselm pokračoval v chůzi a odváděl mě ke dveřím mého pokoje. Zastavila jsem se, abych mu popřála dobrou noc a poděkovala za to, že mě s sebou vzal do kaple.

„Bylo to... uklidňující,“ řekla jsem, hledajíc vhodná slova.

Přikývl a hleděl na mě. „Oui, madam. Je to uklidňující.“ Když už jsem vcházela do dveří, dodal: „Řekl jsem vám, že Požehnaná svátost nezůstala opuštěná, protože jste tam byla vy. Ale co vy, *ma chère*. Vy jste se cítila opuštěná?“

Chvilí jsem mlčela a upřeně se na něho dívala.

„Ne,“ řekla jsem. „Necítila.“

Vykoupení duše

Ráno jsem šla jako obvykle zkontrolovat Jamieho a doufala, že se mu podaří sníst něco k snídani. Z výklenku blízko pokoje vyklouzl Murtagh a zastoupil mi cestu.

„Co se děje?“ řekla jsem udiveně. „Něco se stalo?“ Srdce mi začalo tlouci rychleji a zpotily se mi ruce.

Moje panika byla zbytečná, protože Murtagh zavrtěl hlavou. „Ne, je v pořádku. Nebo alespoň ve stavu, v jakém byl.“ Chytil mě hubenou rukou za loket a odváděl dolů chodbou. Pomyslela jsem si, že je to poprvé, co se mě vědomě dotknul. Jeho ruka byla lehká, ale zároveň silná jako křídlo pelikána.

„Co je s ním?“ zeptala jsem se. Murtaghův obličej byl jako obvykle bez výrazu, ale víčka se mu zachvěla.

„Nechce vás vidět,“ řekl.

Ztuhla jsem a vytrhla se mu.

„Proč ne?“ naléhala jsem.

Murtagh zaváhal a hledal vhodná slova. „Hm... rozhodl se, že pro vás bude lepší, když ho opustíte a vrátíte se do Skotska. On...“

Nestačil to dořici a já už prchala pryč.

Těžké dveře v Jamieho pokoji se za mnou zabouchly. Jamie dřímал s tváří zabořenou do polštáře. Nebyl zakrytý dekou a na sobě měl jen krátkou košili, jakou nosí novicové. V místnosti hořelo dřevěné uhlí v kotlíku a bylo tu teplo, i když zakouřeno.

Zuřivě sebou škubl, když jsem se ho dotkla. Oči měl ospalé a hluboko propadlé. Vzala jsem jeho dlaň do svých, ale vytrhl se mi. S výrazem zoufalství zavřel oči a zabořil tvář hlouběji do polštáře.

Nechtěla jsem ho příliš rušit, tiše si přistavila stoličku k jeho posteli a posadila se. „Nebudu se tě dotýkat,“ ujistila jsem ho. „Ale musíš se mnou mluvit.“ Čekala jsem několik minut, zatímco ležel bez pohnutí, celý schoulený. Konečně vzdychl a posadil se. Pomalu a bolestivě spustil nohy z pelesti postele.

„Jo,“ řekl netečně, aniž se na mě podíval. „Jo, asi musím. Měl jsem to udělat už dřív... ale byl jsem příliš zbabělý.“ Hlavu měl sklopenou,

rukama svíral kolena a hlas mu zněl hořce. „Nikdy jsem se nepovažoval za zbabělce, ale jsem. Měl jsem nechat Randalla, aby mě zabil, ale neudělal jsem to. Nemám důvod žít, ale nejsem tak statečný, abych zemřel.“ Hlas se mu zlomil a mluvil tak tiše, že jsem ho sotva slyšela. „A chtěl jsem tě ještě vidět... abych ti řekl... Claire, má lásko... ach, má lásko.“

Zvedl polštář a objal ho místo mě. Položil si na něj hlavu a sbíral sílu.

„Když jsi mě tehdy ve Wentworthu opustila, Claire,“ řekl tiše, hlavu stále sklopenou, „poslouchal jsem tvé kroky, jak se vzdalují po chodbě, a řekl si, že na tebe budu myslet. Vzpomínat na tvoji kůži a vůni tvých vlasů a ústa, která se dotýkají mých. Budu na tebe myslet, než se dveře znovu otevrou. A budu na tebe myslet ráno, až budu stát na šibenici, abych si dodal odvahu.“

V těsné hladomorně seděl se zavřenýma očima a čekal. Bolest ani necítil, ale věděl, že přijde. Obával se jí, protože ji důvěrně znal. Znal ji a jen doufal, že ho nezlomí příliš brzy. Myšlenka na fyzické násilí mu byla odporná. Jeho zoufalství bylo svým způsobem anestetikem.

V místnosti nebylo žádné okno a neměl ponětí o čase. Do hladomorny ho přivedli pozdě odpoledne, ale nebyl si tím vůbec jistý. Kolik hodin ještě zbývá do svítání? Šest, osm, deset? Než všechno skončí. Pomyslel si hořce, že Randall mu alespoň dopřeje, aby se na smrt těšil.

Když se dveře otevřely, vzhlédl s očekáváním – čeho? Stál tam ten známý muž drobnější postavy, hezký a poněkud rozčuchaný, v roztrhané košili, opíral se o rám dveří a pozoroval ho.

Po chvíli Randall přešel mlčky místnost a postavil se za něho. Položil mu ruku na krk, sklonil se a vytrhl Jamieho ruku, přibitou ke stolu. Jamie při tom málem omdlel. Randall před něj postavil sklenici brandy, zvedl mu hlavu a pomohl mu se napít.

„Vzal mou hlavu do dlaní a olízl mi ze rtů kapky brandy. Chtěl jsem se odtáhnout, ale dal jsem slovo a držel.“

Randall Jamieho hlavu chvíli tiskl, díval se mu upřeně do očí, pak ji pustil a posadil se na stůl.

„Seděl tam nějakou dobu, nic neříkal, jen pohupoval nohou sem a tam. Neměl jsem tušení, co chce, a neodvážil se hádat. Byl jsem

unavený a bylo mi špatně, protože mě bolela ruka. Položil jsem si hlavu na stůl a otočil se.“ Těžce vzdychl.

„Po chvíli jsem ucítil jeho ruku na hlavě, ale nepohnul jsem se. Začal mě velmi jemně hladit po vlasech. Nic se neozývalo, byl slyšet jen chrapot toho silného chlapa a praskání ohně a já si pomyslel... že si na chvíli zdřímnu.“

Když se vzbudil, Randall stál před ním.

„Cítíš se už o něco lépe?“ zeptal se zdvořile.

Jamie beze slova přikývl a vstal. On ho jemně uchopil za ruku a odváděl k posteli.

„Přestože jsem dal slovo, že se podvolím, nemohl jsem si pomoci a zůstal jsem stát jako zdřevěnělý. Myslel jsem, že ho nechám, ať si se mnou dělá, co chce, a nebudu se na tom nijak podílet – budu se držet zpátky, alespoň v duchu.“ Randall se usmál a smýkl zesláblým Jamiem na postel. Poklekl na zem před něho a v několika otřesných minutách mu předvedl, o co mu jde.

„Když vstal, vzal nůž a přejel mi jím po hrudi. Nebyl to hluboký zářez, ale začal jsem trochu krváčet. Chvíli mě pozoroval, pak si namočil prst do krve.“ Jamie mluvil roztřeseným hlasem a čas od času se zajíkal. „Olízl mou krev z prstu jazykem a vypadal jako kocour, který se myje. Zase se usmál a pak – velmi něžně – sklonil hlavu k mé hrudi. Nebyl jsem sice svázaný, ale nemohl jsem se pohnout. Jen jsem... seděl, zatímco on mě olizoval... nebolelo to, ale bylo to velmi zvrácené. Po chvíli vstal a utřel se pečlivě ručníkem.“

Dívala jsem se Jamiemu na ruku. Protože měl odvrácenou tvář, jen tak se dalo poznat, jak se cítí. Zatínal ji křečovitě do pelesti postele.

„Řekl... řekl mi, že... jsem rozkošný. Rána na prsou mi přestala krváčet, ale on vzal ručník a třel ji tak silně, že opět začala.“ Klouby na Jamieho ruce dočista zbělely. „Rozepnul si kalhoty, začal se potírat mou krví a řekl, že teď je řada na mně.“

Pak Randall uchopil jeho hlavu, otíral mu lehce obličej mokrým ručníkem a dal mu brandy, aby si vypláchl ústa od zvratků. Střídavě byl zvrácený a něžný, působil Jamiemu bolest a laskal ho, až se Jamie podvolil fyzicky i psychicky.

Chtěla jsem Jamieho zastavit, říci mu, aby nepokračoval, že nemusí pokračovat, ale místo toho jsem se kousala do rtu, abych nepromluvila a svírala pevně ruce, abych se ho náhodou nedotkla.

Dovyprávěl mi zbytek příběhu, líčil promyšlené bití bičem prokládané polibky. Bolest, která ho vytrhla z bezvědomí do další degradace. Řekl mi všechno, někdy zaváhal, někdy plakal. Řekl mi víc, než jsem byla schopná snést. Ale naslouchala jsem mu tiše a soustředěně. Krátce na mě pohlédl a otočil se.

„Vydržel bych rány, bez ohledu na bolest. Očekával jsem, že budu... zneužitý a myslel si, že to také vydržím. Ale nedokázal jsem... já... on...“ Zarývala jsem nehty do dlaní, abych zůstala zticha. Čas od času se zachvěl a odmlčel a opět promluvil tichým, zoufalým hlasem.

„Neubližoval mi, ani mě zneužil. Miloval se se mnou, Claire. Ublížil mi tím – víc než – byl to od něj akt lásky. A přinutil mě, abych mu odpovídal – sakra! Dokázal mě vzrušit!“ Sevřel ruku v pěst a udeřil do pelesti tak silně, že se postel otřásla.

„Nejdřív... byl na mě velmi něžný. Použil olej a dlouho mě jím natíral... a dotýkal se jemně všech částí mého těla. Nedokázal jsem se ubránit jeho dotykům, stejně jako jsem nedokázal zastavit krvácení.“ Jamieho hlas zněl unaveně a zmučeně. Odmlčel se a podíval se na mě poprvé od chvíle, kdy jsem vešla do pokoje.

„Claire, nechtěl jsem na tebe myslet. Ležel jsem tam nahý a... bylo nesnesitelné myslet na tebe. Bylo by to rouhání. Chtěl jsem tě vypudit z mysli a jen... existovat tak dlouho, jak musím. Ale nedokázal jsem to.“ Tváře měl mokré, ale neplakal.

„A mluvil. Celou dobu ke mně mluvil. Hrozil nebo mi vyznával lásku, ale také často mluvil o tobě.“

„O mně?“ Zasípala jsem, poněvadž jsem dlouhou dobu vůbec nepromluvila. Přikývl a zadíval se na polštář.

„Jo. Hrozně na tebe žárlil.“

„Ne, to není možné.“

Znovu přikývl. „Ale ano. Ptal se mě, když se se mnou laskal: ‚Dělá to ona také? Vzrušuje tě tvá žena stejně jako já?‘“ Hlas se mu otřásl. „Neodpověděl jsem mu – nemohl jsem. A pak se zeptal, jak by ses cítila, kdybys mě viděla... viděla...“ Kousl se zuřivě do rtu, neschopný pokračovat.

„Udeřil mě a začal laskat, až mě vzrušil... a celou dobu mluvil o tobě a maloval mi tě před očima. Snažil jsem se... snažil jsem se ho nevnímat, oddělit mysl od těla. Snažil jsem se, Claire. Bože, tak jsem se snažil, ale...“

Chytil si hlavu do dlaní a prsty zarýval do spánků. Náhle promluvil. „Už vím, proč se mladý Alec MacGregor oběsil. Udělal bych to také, kdybych nevěděl, že je to smrtelný hřích.“ Chvíli panovalo mlčení a on se snažil ovládnout. Bezděčně jsem si všimla, že polštář na jeho kolenech je provlhlý a chtěla jsem vstát a vyměnit ho. Zavrtěl hlavou, stále se dívaje na nohy.

„Teď... teď je mi všechno jasné. Nemůžu na tebe myslet, Claire, nebo tě líbat a dotýkat se tě bez obav, že by se ta hrůza, bolest a nevolnost vrátily. Ležím tu a vím, že umřu bez tvých dotyků, ale když se mě dotkneš, budu zvracet hanbou a hnusit se sám sobě. Nemohu tě už vidět bez...“ Položil čelo na sevřené pěsti, šlachy na krku napjaté k prasknutí.

„Claire, chci, abys odešla. Vrať se do Skotska na Craigh na Dun. Vrať se na své místo, ke svému... manželovi. Murtagh tě ochrání, požádal jsem ho o to.“ Odmlčel se a já seděla bez hnutí.

Sebral odvahu, pohlédl mi do očí a řekl.

„Budu tě milovat do konce svého života, ale už nemohu být tvůj muž. A nic jiného být nedokážu.“ Tvář se mu zkřivila. „Claire, chci tě tak moc, že mě bolí všechny kosti v těle, ale bojím se tě dotknout.“

Chtěla jsem se k němu přiblížit, ale zastavil mě gestem ruky. Sváděl obrovský vnitřní zápas, ale ještě dokázal říci.

„Claire... prosím, prosím, odejdi. Je mi velmi zle a nechci, abys mě v takovém stavu viděla. Prosím. Bůh mi pomáhej.“

V jeho hlase zněla naléhavá prosba a já věděla, že ho musím poslechnout. Vstala jsem a poprvé za svou profesionální kariéru nechala nemocného muže bez pomoci, bezmocného a osamělého.

Odešla jsem z pokoje otupělá, opřela se o venkovní zeď a chladila si rozpálené tváře o studené kameny, ignorujíc udivené pohledy Murtagha a bratra Williama. *Bůh mi pomáhej*, řekl.

Napřímila jsem se a vzdychla. Dobrá, proč ne? Nikdo jiný už to nedokáže.

V pozdní hodinu jsem poklekla ve výklenku kaple sv. Jiljí. Anselm tu byl také, seděl vzpřímeně ve svém kněžském hávu. Nikdo jiný tu kromě nás nebyl. Ani se nepohnul a neotočil, přesto jsem se v kapli necítila opuštěná.

Chvíli jsem klečela, obklopená tichou temnotou a uklidňovala mysl. Když jsem cítila, jak se můj srdeční tep zpomalil a souzněl s rytmem noci, usedla jsem na zadní lavici.

Seděla jsem strnule, neboť jsem neznala žádné rituály a liturgické úkony, které pomáhají bratrům rozmlouvat s Bohem. Nevěděla jsem, jak začít. Konečně jsem řekla, tiše a naléhavě. Potřebuji pomoc. Prosím.

Kolem mě se rozhostilo ticho, pohltilo mě a zahalilo jako záhyby mého pláště. Čekala jsem, jak mi radil Anselm, a minuty ubíhaly.

V zadní části kaple byl malý stolek pokrytý ubrusem a na něm kroupka se svatou vodou a bible, spolu s dalšími dvěma nebo třemi liturgickými předměty. Pro ty, kteří si v tichu nevědí rady, pomyslela jsem si.

Ticho se stávalo tíživým i pro mě, vstala jsem, vzala bibli a vrátila se do lavice. Jistě jsem nebyla jediná osoba, jež hledala útočiště a pomoc ve chvílích zmatku a soužení. Svíce v kapli vydávaly dostatek světla na to, abych si mohla číst. Otáčela jsem opatrně tenkými stránkami a četla útržky tištěného textu.

„... a stihl je emerody a Oni byli celí zhnisaní.“ Jistě byli, pomyslela jsem si. Ale co jsou, sakra, emerody? Zkus žalmy.

„Ale já jsem pouhý červ, a žádný... vytékám jako voda a všechny mé kosti jsou vykloubené, mé srdce je jako z vosku, rozmělněné mezi vnitřnostmi.“ Ano, odpovídající diagnóza, usoudila jsem poněkud netrpělivě. Ale existuje nějaká léčba?

„Nebud' ode mě tak vzdálen, Pane, moje síla k Tobě spěchá o pomoc. Zachraň mou duši od dýky, mého miláčka z moci psa.“
Hmm.

Uchýlila jsem se k Jobově knize, oblíbené četbě Jamieho. Jestli je někde možné najít radu...

„A jeho tělo bude sužováno bolestí a jeho duše bude truchlit.“
Mmm, ano, pomyslela jsem si a obrátila stránku.

„Je ztrestán bolestí i na loži, a jeho kosti jsou bolavé... jeho maso je zničeno a jeho kosti vyčnívají.“ Čti dál, pomyslela jsem si. Co následuje?

„Jeho duše tažena do hrobu a jeho život do zkázy.“ To nebylo dobré, ale další pasáž byla povzbuzující. „Jestliže je s ním posel a vykladač a prokáže svoji čestnost a milost, zachrání ho od pádu do pekel. Našel jsem vykoupení.“ Jaké je výkupné, které může osvobodit lidskou duši a zachránit mého miláčka z moci psa?

Zavřela jsem knihu a oči. Slova biblického textu mi splývala a mísila se s mými. Právě utrpení se mě zmocnilo, když jsem vyslovila Jamieho jméno. Opakovala jsem znovu a znovu: „Ó Pane, vkládám do Tvých rukou duši Tvého služebníka Jamese.“ A napětí povolilo a já pocítila mír v duši.

Napadlo mě, že by snad Jamiemu bylo opravdu lépe, kdyby byl mrtvý. Sám říkal, že chce zemřít. Byla jsem smířená s tím, že pokud ho opustím, jak si přál, brzy zemře. Možná v důsledku zranění a nemoci nebo v boji. Nepochybovala jsem o tom, že to dobře ví. Mám udělat, co mi řekl? Kdybych tak mohla, sakra. *Sakra*, kdybych jen mohla, řekla jsem nahlas, obrácená tváří k planoucímu oltáři a znovu otevřela knihu.

Po chvíli jsem si uvědomila, že mé zoufalé výkřiky už nejsou monologem. Jako by na mé otázky někdo odpovídal, možná já sama. „Ano, udělám to,“ vyslovila jsem nahlas.

Přestala jsem přemýšlet a poslouchala zvonící ticho. A pak jsem opatrně nehlasně opakovala: „Ano. Ano. Udělám to.“ A vzpomněla jsem si matně. *Podmínky ke spáchání hříchu jsou tyto; musí se to dít s tvým souhlasem... a podmínky k vykonání milosrdenství jsou tytéž,* zněl mi v hlavě Anselmův tichý hlas ozvěnou.

Najednou jsem měla pocit, zvláštní, celistvý, jako bych byla obdarována malou neviditelnou věcí a držela ji v dlaních. Vzácnou jako opál, hladkou jako ledvivec, těžkou jako říční kámen a křehčí než ptačí vejce. Nekonečně stálou a živou jako samo Stvoření. Ne dar, ale víra. Divoce milovaná a ochraňovaná. Slova se vynořovala a mizela v křížové klenbě stropu.

Ještě jednou jsem zbožně poklekla a opustila kapli, nepochybujíc o věčnosti chvíle, kdy se čas zastaví. Našla jsem odpověď, ale nevěděla jakou. Věděla jsem jen to, že jsem v dlani držela lidskou duši, jestli mou nebo někoho jiného, bych nedokázala říci.

Když jsem se ráno v obvyklou dobu probudila a přemítala o včerejší noci, zjevil se nade mnou bratr a sdělil mi, že Jamie má vysokou horečku.

„Jak dlouho to trvá?“ zeptala jsem se, pokládajíc mu ruku na čelo, záda, do podpaží a třísel. Vůbec se nepotil a kůže mu žhnula a připomínala suchý pergamen. Byl vzhůru, ale oči měl zavřené a blouznil. Příčina vysoké teploty byla zřejmá. Roztříštěnou pravou ruku měl oteklou a prosáklý obvaz ošklivě zapáchal. Zatracená infekce, pomyslela jsem si. Špína, hnis, otrava krve ohrožující život.

„Našel jsem ho, když jsem se vrátil z ranní bohoslužby,“ odpověděl obsluhující bratr, jenž pro mě přišel. „Dal jsem mu vodu, ale začal zvracet.“

„Měl jste pro mě přijít hned,“ řekla jsem. „Ale nevádí. Přineste mi horkou vodu, malinové listí a přiveďte bratra Polydora co možná nejdříve.“ Odešel s ujištěním, že všechno přinese, včetně snídaně pro mě, ale já jen mávla rukou. Natáhla jsem se pro cínový džbán s vodou.

Než se objevil bratr Polydor, snažila jsem se Jamieho donutit, aby se napil, ale zuřivě odmítl. Tak jsem namočila prostěradla a zabalila do nich jeho rozpálené tělo.

Pak jsem omyla zhnisanou ruku velmi horkou vodou, ale dbala, abych mu neopařila kůži. Při absenci antibiotik byla horká voda jediným prostředkem proti bakteriální infekci. Horečka pacienta byla přirozená, ale hrozilo nebezpečí poškození svalů a mozkových buněk. Bylo nutné aplikovat místně dostatečné teplo, aby zničilo infekci, zatímco ostatní části těla bylo třeba ochlazovat a přiměřeně hydratovat, aby se udržely normální funkce. Setsakramentsky těžký úkol, posteskla jsem si.

Jamie byl v žalostném stavu psychicky i fyzicky. Bylo nesmírně obtížné udržet ho naživu a nedalo se nic dalšího dělat, jen čekat, až infekce a horečka ustoupí.

Druhý den odpoledne začal blouznit. Přivázali jsme ho k posteli měkkými popruhy, aby nespadol na zem. Horečka nepolevovala a já ze zoufalství požádala bratry, aby přinesli koš sněhu, kterým jsme ho obalili. Začal se neovladatelně třást, byl úplně vyčerpaný, ale brzy horečka klesla.

Bohužel musel být tento způsob léčby opakován v hodinových intervalech.

Večer už pokoj vypadal jako močál, na podlaze byla louže a špinavý, rozbředlý sníh, kusy promočených prostěradel a obvazů a nad kotlem s hořícím dřevěným uhlím se vznášely oblaky páry. Byli jsme s bratrem Polydorem také úplně propocení, blízko kolapsu, a třásli se zimou z ledové vody, i když nám ochotně pomáhal bratr Anselm a ostatní mniši. Prostředky proti horečce jako vodilka, yzop a další bohužel nepřinesly kýžený účinek. A čaj z vrbové kůry nemohl být podáván příliš často.

Pokud byl Jamie při vědomí, žádal mě, abych ho nechala umřít a já odpovídala stejně jako včera v noci, „sakra, kdybych tak mohla“, a pokračovala v léčbě.

Slunce už zapadalo a na chodbě se ozvaly mužské kroky. Dveře se otevřely a vstoupil opat, Jamieho strýc Alex, doprovázený bratrem Anselmem a třemi dalšími mnichy. Jeden z nich nesl malou skříňku z cedrového dřeva. Opat ke mně přistoupil, požehnal mi a uchopil mě za ruku.

„Přišli jsme chlapce pomazat,“ řekl klidným hlubokým hlasem. „Ničeho se neobávejte.“

Otočil se k posteli a já se zuřivě podívala na bratra Anselma a očekávala nějaké vysvětlení.

„Poslední pomazání,“ řekl a přistoupil ke mně.

„Poslední pomazání! Ale to se dává umírajícím!“

„Psst.“ Odvedl mě dále od postele. „Mělo by se tomu příhodněji říkat pomazání nemocného, ačkoli je skutečně určeno těm, kteří jsou na pokraji smrti.“ Mniši obrátili Jamieho jemně na záda a dbali, aby ho jeho zranění nebolela.

„Dělá se to ze dvou důvodů,“ vysvětloval Anselm těsně u mého ucha. „Za první je to myšleno jako symbol uzdravení, modlíme se, aby se nemocnému vrátilo zdraví, pokud je to Boží vůle. Chrizma ve vysvěceném oleji je užíváno jako symbol života a uzdravení.“

„A ten druhý důvod?“ zeptala jsem se.

Anselm přikývl. „Jestli není Boží vůle, aby se nemocný uzdravil, pak je tím zbaven hříchů, my ho odevzdáme Bohu a jeho duše může odejít v pokoji.“ Viděl, že chci něco namítnout a položil mi ruku na rameno.

„To jsou poslední obřady církve. Má na ně právo, stejně jako na klid, který mu mohou přinést.“

Přípravy byly u konce. Jamie ležel na zádech se zakrytými bedry. U hlavy a nohou mu hořely svíčky, což mi nepříjemně připomnělo pohřeb. Opat Alexander usedl na pelest postele a vedle stál mnich, držící podnos se zakrytým ciboriem a malými stříbrnými lahvičkami se svěcenou vodou a chrizmem. Přes předloktí měl přehozený pruh bílé látky. Vypadá jako nějaký zatracený číšník, pomyslela jsem si hořce. Celý obřad mě znervózňoval a skličoval.

Byl prováděn v latině, ozývalo se měkké chlácholivé mumlání, jemuž jsem pranic nerozuměla. Anselm mi tiše vysvětloval význam jednotlivých částí. V jednom okamžiku se opat obrátil k bratru Polydorovi, který postoupil dopředu a přidržel malou lahvičku Jamiemu u nosu. Musela obsahovat čpavek nebo jiný stimulant, protože sebou trhl a otočil hlavu. Oči měl stále zavřené.

„Proč ho chtějí vzbudit?“ zašeptala jsem.

„Pokud je to možné, osoba by měla být při vědomí, aby vyslovila souhlas a lítost nad hříchy, které ve svém životě spáchala. A jestli toho bude schopen, opat mu udělí požehnání.“

Opat Jamieho lehce pleskl přes tvář a otočil ji k sobě. Přitom k němu tiše promlouval latinsky a skotsky.

„Jamie! Jamie, chlapče! Tady je Alex, chlapče. Jsem tu s tebou. Musíš se trochu probrat, jen trochu. Dám ti teď rozhřešení a pak ti požehnám. Napij se, abys mohl odpovídat.“ Bratr Polydor přiložil Jamiemu šálek ke rtům a opatrně mu lil do úst vodu. Jamie otevřel oči, zakalené horečkou, ale vnímavé.

Opat pokračoval otázkami v angličtině, ale šeptal a já ho téměř neslyšela. „Vzdáváš se Satana a všech jeho projevů? Věříš ve

Vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista?“ a tak dále. Na každou z otázek Jamie ochraptělým šepotem odpověděl „ano“.

Když byl obřad u konce, Jamie vzdychl a zavřel oči. Viděla jsem, jak se mu při dýchání zvedají žebra. Opat uchopil lahvičku se svěcenou vodou a chrizmem a udělal nad tělem nemocného znamení kříže. Pomazal mu hlavu, nos, uši a oční víčka. Pak udělal znamení kříže nad obnaženou hrudí, dlaněmi obou rukou a bosými chodidly. S nesmírnou opatrností pozvedl Jamieho zraněnou ruku a vtíral mu olej do ran. Pak ji položil nemocnému na prsa pod sinalou jizvu po noži.

Pomazání proběhlo poměrně rychle a velmi ohleduplně a opat projevil neuvěřitelnou něhu. „Pověry a kouzla,“ říkala rozumná část mého mozku, ale přesto jsem byla hluboce dojata zbožnými a laskavými výrazy mnichů, kteří se modlili. Jamie znovu otevřel oči, byly teď klidné a jeho obličej vyzařoval mír, poprvé od chvíle, co jsme opustili Lallybroch.

Obřad byl ukončen krátkou latinskou modlitbou. Opat měl ruku položenou na Jamieho čele a pronesl v angličtině: „Pane, do Tvých rukou vkládám duši Tvého služebníka Jamese. Uzdrav ho, modlíme se, pokud to bude Tvá vůle a dej sílu jeho duši a naplň ji milostí. Dopřej jí pokoj na věčnosti.“

„Amen,“ promluvili mniši. A také já.

V noci upadl Jamie opět do částečného bezvědomí. Síly mu valem ubývaly a my mohli jen dávat mu čas od času napít vody, která ho udržovala při životě. Rty měl rozpukané a už nemohl mluvit, ale oči měl stále otevřené. Už nás nepoznával, ležel s očima upřenýma do neznáma, pak je zavřel, otočil hlavu a zasténal.

Stála jsem u postele a dívala se na něho. Byla jsem naprosto vyčerpaná a cítila jen tupé zoufalství. Bratr Polydor se mě jemně dotkl a vytrhl mě ze strnulosti.

„Nemůžete teď pro něho nic udělat,“ řekl a odváděl mě pryč. „Musíte si odpočinout.“

„Ale...“ namítla jsem, ale zmlkla. Má pravdu, uvědomila jsem si. Udělali jsme pro Jamieho vše, co bylo možné. Buď horečka sama ustoupí, nebo Jamie zemře. Ani nejsilnější jedinec nemůže déle než dva dny odolávat pustošivému účinku vysoké teploty a Jamie byl už předtím hodně zesláblý.

„Zůstanu s ním,“ ujistil mě Polydor. „Běžte se vyspat. Zavolám vás, když...“ Nedokončil větu a mávl rukou směrem k mému pokoji.

Nemohla jsem usnout, ležela na posteli a dívala se na dřevěný strop. Oči jsem měla horké a suché a v krku mě bolelo, jako bych i já měla horečku. Zněla odpověď na moji otázku tak, že tu zemřeme spolu?

Konečně jsem vstala a došla si pro džbán a mísu, stojící na stole. Postavila jsem těžkou keramickou mísu doprostřed podlahy a naplnila ji vodou tak, až přetékala.

Cestou do svého pokoje jsem se zastavila u bratra Ambrose pro nějaké byliny. Nasykala jsem je do koše na oheň. Myrha začala pronikavě vonět a kafr hořel namodralým plamenem mezi červenými kousky dřevěného uhlí.

Postavila jsem svíčku za mísu s vodou, usedla na zem a začala přivolávat ducha.

Kamenná chodba byla studená a tmavá, spoře osvětlená olejovými lampičkami, které visely ze stropu. Má postava vrhala stín, když jsem pod nimi procházela. Ten se nejprve prodloužil a pak zmizel v okolní temnotě.

Přestože byla zima, byla jsem bosá a oblečená jen do bílé bavlněné noční košile. Nohy mě zábly a začala jsem se třást.

Zaklepala jsem slabě na dveře, a aniž bych čekala na vyzvání, vstoupila jsem.

Na Jamieho posteli seděl bratr Roger a se skloněnou hlavou probíral růženec. Dřevěné korálky zachrastily, když vzhlédl, ale nepřestal odříkávat modlitbu. Dokončil Ave Maria a pak se ke mně otočil.

Přešel pomalu ke dveřím a tiše hovořil, přestože mohl klidně křičet. Nehybně ležící tělo na posteli by stejně nerušil.

„Žádná změna. Jen jsem dolil vodu do nádoby.“ Několik kapek stékalo po stranách malé cínové nádoby na ohništi.

Přikývla jsem a položila mu ruku na paži jako výraz díků. Byla překvapivě pevná, teplá a na dotek příjemná.

„Ráda bych tu s ním zůstala sama, jestli vám to nevádí.“

„Jistě. Půjdu do kaple. Nebo mám raději zůstat někde poblíž pro případ...“ Odmlčel se a zaváhal.

„Ne.“ Pokusila jsem se o vlídný úsměv. „Běžte do kaple. Nebo ještě lépe do postele. Já stejně nemůžu spát. Zůstanu tu do rána. Kdybych potřebovala pomoc, pošlu pro vás.“

Stále váhal, dívaje se na postel. Ale bylo už velmi pozdě a on byl unavený. Pod laskavými hnědými očima se mu rýsovaly temné kruhy.

Těžké dveře zavrzaly v pantech a já s Jamiem osaměla. Zůstala jsem sama v obavách a vůbec si nebyla jistá tím, co jsem zamýšlela provést.

Stála jsem v nohách postele a chvíli Jamieho pozorovala. Pokoj byl matně osvětlený září z ohniště a dvěma obrovskými svícemi. Každá z nich byla vysoká skoro tři stopy a stály na stole u zdi. Jamie byl nahý a mdlé světlo ještě zdůrazňovalo propadliny na jeho těle. Modřiny na hrudi mu pokrývaly kůži jako jedovaté houby.

Umírající muž mívá bledou nazelenalou barvu. Nejprve kolem dolních čelistí, pak se sinalost postupně šíří po celém obličejí a dolů na hrud', když život z těla vyprchává. Viděla jsem to mnohokrát. Párkrát se stalo, že se mrtvolný proces zastavil a zvrátil, kůže se zbarvila okysličovanou krví a muž zůstal naživu. Ale častěji... otrásla jsem se nevolí a otočila se.

Vytáhla jsem ze záhybů noční košile věci, které jsem tajně sebrala v pokoji bratra Ambrose. Lahvičky se čpavkem, pytlík se sušenou levandulí a kozlíkem lékařským. Malou nádobu na vykuřování ve tvaru rozvitého květu. Dvě kuličky opia a nůž.

Pokoj byl těsný a zaplněný kouřem z hořícího kotle. Jediné okno bylo zakryté těžkým kobercem, na němž byla zobrazena smrt svatého Šebestiána. Dívala jsem se na světcovu tvář a probodané tělo a říkala si, kdo mohl vybrat takovou dekoraci do pokoje nemocného.

Koberec byl zhotoven z těžkého hedvábí a vlny. Nadzvedla jsem dolní okraj a zatřepala jím, abych rozehnala kouř v místnosti. Dovnitř pronikl chladný, vlhký vzduch a ochladil mi spánky, v nichž mi

horečně pulzovala krev. Dívala jsem se na vodu v nádobě, v níž se odrážela světla svící a rozpomínala se.

Za mou se ozvalo slabé zasténání, když Jamieho ovanul chladný vzduch. Dobré. Ještě není v hlubokém bezvědomí.

Nechala jsem koberec spadnout přes okno a vzala do rukou nádobu na vykuřování. Vložila jsem do ní kuličku opia a zapálila. Postavila jsem nádobu na malý stolek u Jamieho hlavy a dbala na to, abych se sama omamných výparů nenadýchala.

Nebylo mnoho času. Musela jsem rychle dokončit přípravu, než ho kouř z opia příliš omámí.

Rozvázala jsem noční košili na prsou a potřela si tělo levandulí a kozlíkem. Byla to příjemná, kořeněná, velmi výrazná vůně a nezaměnitelná. Vůně, jež mi připomněla muže, který ji používal. Vůně, která vzbuzovala představu teroru a ztracené lásky. Vůně, jež v Jamiem musela vyvolat vzpomínku na hrůzné hodiny strávené v bolesti a zuřivosti. Natřela jsem si zbytkem dlaně a kousky rozsypala po zemi.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvalu a uchopila lahvičku se čpavkem. Stála jsem u postele, chvíli ji držela a dívala se na vyhublou, zarostlou tvář. Mohl žít nejvyšší den, ale také pouhých několik hodin.

„No tak, ty zatracený skotský bastarde,“ řekla jsem něžně. „Uvidíme, jak tvrdohlavý opravdu jsi.“

Otevřela jsem lahvičku se čpavkem a přiložila mu ji k nosu. Začichal a pokusil se otočit hlavu, ale oči neotevřel. Zabořila jsem prsty do vlasů a otočila ho obličejem ke mně. Dala jsem mu znovu čichnout čpavku. Pomalu pohnul hlavou ze strany na stranu jako dobytče, probírající se z dřímoty a otevřel oči.

„Ještě ne, Frasere,“ zašeptala jsem mu do ucha, snažíc se napodobit Randallův hlas.

Jamie zasténal a schoulil se. Chytila jsem ho za ramena a hrubě jím zatřásla. Měl tak rozpálenou kůži, že jsem málem ucukla.

„Probud' se, ty skotský bastarde! Ještě jsem s tebou neskončil!“ Začal se drápat na lokty s žalostným úsilím, tak poslušně, že mi usedalo srdce. Hlava se mu stále kývala dopředu a dozadu a rozpraskané rty mumlaly znovu a znovu něco jako „prosím, už ne.“

Došly mu síly, obrátil se na bok a padl tváří do polštáře. Pokoj se začal plnit opiovým kouřem a já se cítila lehce omámená.

Zatnula jsem zuby a strčila mu ruku mezi hýždě. Vykřikl bolestí a převálil se na stranu. Začal se svíjet s rukama mezi stehny.

Strávila jsem hodinu ve svém pokoji, seděla nad mísou, v níž se odrážel můj obraz, a vyvolávala vzpomínky. Na Black Jacka Randalla a na Franka, jeho pra-pra-pra-pravnuka. Tak rozdílní muži, a tak si fyzicky podobní.

Vzpomínky na Franka mě bolely. Jeho tvář a hlas, jeho zvyky, způsoby milování. Snažila jsem se ho vypudit z mysli od chvíle, kdy jsem se dotkla kamene v megalitickém kruhu, ale on tu stále byl, stín v zákoutí mé duše.

Cítila jsem se bídne, že jsem ho zradila, ale musela jsem si vyčistit hlavu, jak mi nakazovala Geilie. Soustředila jsem se na mihotavý plamen svíčky a vdechovala omamné výpary z bylin. Musela jsem se koncentrovat natolik, abych ho mohla vyvést ze stínů, vidět zase rysy jeho obličeje a cítit dotek jeho ruky, aniž bych při tom plakala.

Ve stínu byl ještě další muž, měl stejné ruce a stejnou tvář. Oči oslněné září svíčky spatřily také jeho, naslouchala jsem, dívala se, viděla podobnost v rozdílnosti a vytvářela si – co? Představu, osobu, dojem, maškarádu. Tvář ve stínu, šeptající hlas a milující dotek. Opouštěla jsem svůj pokoj a modlila se za duši čarodějnice Geilies Duncanové.

Jamie teď ležel na zádech a slabě se svíjel bolestí. Oči měl otevřené, ale nebyla v nich známka poznání.

Laskala jsem ho způsobem, jaký znal, přejížděla rukou po žebrech a zádech, jemně, jako to dělával Frank a mírně přitlačila na citlivějších místech. Sklonila jsem se a olizovala mu jazykem ucho, ochutnávala a šeptala: „Bojuj se mnou! Braň se ty oplzlé prase!“

Jeho svaly se napjaly a čelisti sevřely, ale stále nepřítomně zíral do stropu. Nemám na vybranou. Budu muset použít nůž, pomyslela jsem si. Znála jsem všechna rizika, ale bude lepší, když ho zabiju sama. Lepší, než tu sedět a čekat, až sám zemře.

Vzala jsem nůž ze stolu a přejela mu ostřím po hrudi těsně pod zahojenou jizvou. Vzdychl a prohnul se v zádech. Uchopila jsem ručník a třela silně čerstvou ránu, až se objevila krev. Zabořila jsem

prsty do krvácející rány a potřela mu ústa jeho vlastní krví. Sklonila jsem se nad něho a zašeptala: „Teď mě polib.“

Nebyla jsem na takovou reakci připravená. Odhodil mě stranou, jak prudce vstal z postele. Zapotácela jsem se a padla na stůl, až se obrovská svíce zakymácela. Plamen se rozkmital, ale nezhasl.

Při pádu jsem se bolestivě uhodila do zad, ale včas jsem se vzpamatovala a stačila před ním uskočit. S neartikulovaným výkřikem se na mě vrhl s roztaženýma rukama.

Byl rychlejší a silnější, než jsem očekávala. Klopýtal a vrážel do věci v místnosti. Stála jsem teď mezi kotlem s uhlím a stolem a slyšela jeho sípavý dech, když po mě sáhl. Rozpřáhl se levou rukou po mém obličejí. Kdyby byl dostatečně silný a jeho reflexy byly normální, rána by mě zabila. Já však stačila uhnout a on mě zasáhl pěstí do čela. Spadla jsem na podlahu lehce omráčená.

Zalezla jsem po kolenou pod stůl. Natáhl se po mně, zavrával a padl na žhavý kotel. Rudé uhlíky se rozsypaly po kamenné podlaze. Zavyl, když se kolenem dotkl rozpáleného uhlí. Chytla jsem polštář a začala hasit hořící uhlíky na přikrývce. Přitom si nevšimla, že se ke mně blíží. Zasáhl mě do hlavy a já se svalila na postel.

Ta zaskřípala, když jsem se pokoušela vstát a rukou se držela pelesti, snažíc se probrat z otřesu. Mlhavě jsem zaslechla, jak se ke mně Jamie blíží, chrčí a mumlá nesrozumitelné věty v galštině. Pohlédl na mě tupýma očima a divoce se vrhl na postel.

Je těžké popsat, co se dělo pak, poněvadž se všechno odehrálo již mnohokrát a splývalo mi to ve vzpomínkách. Zdálo se, že Jamieho horké ruce sevřely můj krk jednou, ale trvalo to věčnost. Ve skutečnosti se to stalo mnohokrát. Pokaždé se mi podařilo vyprostit se z jeho sevření a odstrčit ho. Potácel se a vrážel do nábytku a znovu se na mě vrhal plný zuřivosti na pokraji smrti, klel a vzdychal a divoce sebou zmítal.

V převrženém kotli uhlíky rychle dohasínaly a místnost se ponořila do tmy černé jako smůla a plné démonů. V posledním záblesku ohně jsem spatřila, jak sedí skrčený u zdi, celý zakrvácený, se ztopořeným penisem mezi chomáči chlupů na břicho. Modré oči zabijáka planuly v křídově bílém obličejí. Zuřivý Viking. Jako severský ďábel, jenž přistál se svou dračí lodí na skotském pobřeží, aby zabíjel a plenil. Muž, jenž by zabíjel do posledního zbytku sil. Muž, který by na

pokraji sil znásilňoval a zašival semeno násilí do lůn podrobených žen. Nádoba na vykuřování už dohořela, ale stále jsem cítila těžkou vůni opia. V temnotě jsem zahlédla světlo, barevné světlo, které plulo v mých představách.

Zdalo se mi, že se brodím hlubokou vodou, pronásledována strašlivou rybou. Zvedla jsem pomalu kolena a cítila, jak mi voda stříkla do obličeje.

Probrala jsem se ze snu a uvědomila si, že mám skutečně mokrou tvář a ruce. Nebyly to slzy, ale krev a pot noční příšery, s níž jsem zápasila ve tmě.

Pot. Něco mi připomínal, ale nemohla jsem si vzpomenout. Na rameni mi spočívala těžká ruka a já ji odstrčila.

V hustém maliní opice pronásledovala lišku. Ale něco bylo špatně. Byla to liška, co honila mě, liška s ostrými bílými tesáky, které se mi zakously do předloktí. Ohnala jsem se a zuby zmizely, ale ostré drápy... všude kolem v hustém maliní.

Démon mě přitiskl ke zdi. Cítila jsem chladný kámen za svou hlavou a také pod prsty a kamenné tělo se na mě tisklo, tvrdé koleno mezi mýma nohama... tvrdost kamene... ach. Sladký pocit, příjemný klid, úleva uprostřed žalu...

Spadli jsme zakleslí do sebe na podlahu a váleli se zuřivě sem a tam, zamotaní do koberce, který mezitím spadl. Nezakrytým oknem proudil chladný vzduch a šílenství pomalu ustupovalo.

Uhodili jsme se o nějaký kus nábytku a zůstali nehnutě ležet. Jamie mi pevně svíral prsa a prsty se zarýval do masa. Cítila jsem na své tváři vlhko, snad pot nebo slzy, nevěděla jsem. Otevřela jsem oči a zjistila, že se na mě Jamie dívá. Obličej měl bledý v měsíčním světle, oči rozšířené a nepřítomné. Prstem mi přejížděl po ňadru až k bradavce. Lehčeji stiskl jako kojeneček sající z matčina prsu.

„Matko?“ řekl. Na krku se mi zježily vlasy. Slyšela jsem vysoký, čistý hlas malého chlapce. „Matko.“

Studený vzduch nás ovanul a odvál pryč z místnosti dusivý kouř. Natáhla jsem ruku a dotkla se jeho chladné tváře.

„Jamie, lásko,“ šeptala jsem se staženým hrdlem. „Pojď a polož si na mě hlavu, chlapče.“ Otřásl se a probral se. Objímala jsem jeho velké tělo a otřásala se pod jeho vzlyky.

Bylo štěstí, že nás ráno našel klidný a vyrovnaný bratr William. Vzbudil mě zvuk otevíraných dveří, sbírala jsem vědomí a zaslechla, jak si zdvořile odkašlal a řekl se slabým yorkshirským přízvukem: „Dobré ráno vám přeji.“

Těžké břemeno na mých prsou byl Jamie. Prameny rezavých vlasů mi zakrývaly ňadra jako květy čínských chryzantém. Tvář měl teplou a lepkavou potem, ale záda a paže studené stejně jako má stehna.

Denní světlo pronikající nezakrytým oknem odhalilo ničivé důsledky zuřivé noci. Já si jen mlhavě vzpomínala na to, co se dělo. V pokoji se válel rozmlácený nábytek a nádobí a dvě obrovské svíce ležely jako spadlé větve mezi roztrhaným a potřísněným ložním prádlem. Na zádech jsem měla bolestivě vytlačený nějaký vzor a došlo mi, že jsem musela ležet na hrubém koberci s výjevem svatého Šebestiána. Pro klášter to jistě nebude nenahraditelná ztráta.

Bratr William postával nehnutě u dveří, v ruce džbán a mísu a upřeně se díval na Jamieho levé obočí. „Jak se máte dnes ráno?“

Nastala poněkud delší pauza, během níž se Jamie ani nepohnul. Konečně ochraptělým hlasem odpověděl: „Mám hlad.“

„Ach, ano,“ opáčil bratr William, nepřestává se dívat Jamiemu na obočí. „Půjdu to říci bratru Josefovi.“ Odešel a dveře se za ním neslyšně zavřely.

„Bylo od tebe hezké, že ses nepohnul,“ poznamenala jsem. „Nechtěla bych, abychom měli na svědomí necudné myšlenky bratra Williama.“

Neproniknutelné modré oči se na mě podívaly. „Jo, jasně,“ řekl uvážlivě. „Ale pohled na můj zadek ještě nikoho nezkažil. Ačkoli ten tvůj...“ Zmlkl a odkašlal si.

„Co je s *mým* zadkem?“ zeptala jsem se.

Sklonil rezavou hlavu a políbil mě na rameno. „Ten tvůj by zkažil i biskupa.“

„Mmmhm.“ Ten typický skotský zvuk mi dělá dobře, pomyslela jsem si. „Myslím, že bys měl vstát. Nepředpokládám, že takt bratra Williama je nekonečný.“

Jamie přisunul hlavu k mé, položil ji na nástěnný koberec a po očku po mě pokukoval. „Nevím, co ze včerejší noci byl sen a co skutečnost.“ Rukou si bezděčně přejel po čerstvé ráně na hrudi. „Ale jestli se stala jen polovina toho, o čem vím, měl bych být teď mrtvý.“

„Ale nejsi. Vidím to.“ Na okamžik jsem zaváhala a pak se zeptala. „A chceš vůbec být?“

Usmál se a přivřel oči. „Ne, Sassenachová, nechci.“ Jeho obličej byl pohublý a unavený, ale klidný. Vrásky kolem úst se vyhladily a oči měl jasné. „Ale měl jsem k tomu sakra blízko. Ať už jsem chtěl nebo nechtěl. Jediný důvod, proč jsem ještě neumřel, je, že mám hrozný hlad. Nemůžu umřít hladový, co myslíš? To by bylo rouhání.“ Jedno oko měl zavřené a druhé zcela otevřené. Díval se na mě s tázavým výrazem.

„Ty nemůžeš vstát?“ zeptala jsem se.

Zvažoval odpověď. „Jestli na tom závisí můj život, mohl bych snad zvednout hlavu. Ale vstát? Ne.“

Vzdychla jsem, vymotala se z postele a upravila ji. Pak jsem se pokusila postavit ho na nohy. Vydržel stát několik vteřin a svalil se zpátky na postel. Polekaně jsem mu sáhla na krk, abych nahmatala pulz, ale všechno bylo v pořádku. Pulz měl pravidelný a silný. Bylo to jen vyčerpáním. Po měsíci věznění a týdnu obrovského fyzického a duševního stresu, hladovění, po vážném zranění, nevolnosti a vysokých teplotách se i on ocitl na konci svých sil.

„Srdce lva,“ řekla jsem a zakroutila hlavou. „A hlava dobytčete. Škoda, že nemáš také hroší kůži.“

Otevřel jedno oko. „Co je hroch?“

„Myslela jsem, že jsi omdlel.“

„Jo. Hlava se mi točí jako káča.“

Přikryla jsem ho dekou. „Teď potřebuješ jíst a odpočívat.“

„A ty teď potřebuješ něco na sebe,“ dodal, zavřel oko a tvrdě usnul.

Rozhřešení

Nezpomínám si, jak jsem se vrátila do své postele, ale musela jsem se tam nějak dostat, poněvadž jsem se v ní probudila. Anselm seděl u okna a četl. Bleskurychle jsem se napřímila.

„Jamie?“ zakňourala jsem.

„Spí,“ řekl a odložil knihu. Pohlédl na svíčku na stole. „Jako vy. Byla jste s anděly celých třicet šest hodin, *ma belle*.“ Nalil mi cosi do šálku z hliněného džbánu a přidržel mi ho u úst. Napadlo mě, že pít víno v posteli s nevyčištěnými zuby je dekadentní. Ale vzhledem k tomu, že se to dělo v klášteře ve společnosti zbožného františkána, nepřipadalo mi to tak zpustlé. A víno zahnal nepříjemnou pachutí v mých ústech.

Spustila jsem nohy z postele a zatočila se mi hlava. Anselm mě chytil za paži a položil mě zpátky na polštář. Zdálo se mi, že má čtyři oči a mnohem víc nosů a úst, než je nezbytně nutné.

„Mám závrať,“ řekla jsem a zavřela oči. Jedno jsem se odvážila po chvíli otevřít. O něco lepší. Seděl tam jen jeden člověk, i když poněkud rozostřený.

Anselm se ke mně sklonil.

„Mám dojít pro bratra Ambrose nebo bratra Polydora, madam? Já se bohužel v medicíně nevyznám.“

„Ne, nic nepotřebuji. Jen jsem se příliš rychle posadila.“ Zkusila jsem to znovu, pomaleji. Tentokrát zůstal pokoj včetně zařízení poměrně v klidu. Začala jsem si uvědomovat své šrámy, modřiny a bolavá místa. Chtěla jsem si odkašlat, ale hrozně to bolelo. Zašklebila jsem se.

„Opravdu, *ma chère*, myslím...“ Anselm vykročil ke dveřím, aby přivedl asistenci. Vypadal velmi znepokojeně. Natáhla jsem se pro zrcadlo na stole, ale okamžitě jsem toho nechala. Nebyla jsem na to duševně připravená. Místo toho jsem sáhla po džbánu s vínem.

Anselm se vrátil zpátky do pokoje a prohlížel si mě. Když se ujistil, že každou chvíli nezkolabuju, opět se posadil. Pomalu jsem usrkávala

víno a v hlavě se mi jasnilo. Snažila jsem se zbavit účinků snů vyvolaných opiem. Ale zůstali jsme naživu. Oba dva.

Mé sny byly zmatené, plné násilí a krve. Znovu a znovu se mi zdálo, že Jamie je mrtvý nebo umírá. A někde v mlze byl obraz chlapce ve sněhu, s překvapeným kulatým obličejem, jenž překrýval obraz Jamieho, zbitého a zuboženého. Chvílemi se objevila Frankova tvář s ubohým knírem. Zřetelně jsem si vzpomněla, že jsem zabila všechny tři. Cítila jsem se, jako bych strávila noc na jatkách. Bolely mě všechny svaly, což mě naplnilo tupou sklíčeností.

Anselm byl stále se mnou a s rukama na kolenou mě pozoroval.

„Ale něco byste pro mě mohl udělat, otče,“ řekla jsem.

Ochotně a vstal, aby mi pomohl a sáhl po džbánu.

„Ano? Ještě víno?“

Mdle jsem se usmála.

„Ano, později. Teď bych se vám chtěla vyzpovídat.“

Vypadal překvapeně, ale okamžitě zaujal profesionální postoj.

„Ale samozřejmě, *chère madame*. Pokud si to přejete. Ale nebylo by lépe, kdybych přivedl bratra Gerarda? Je vyhlášeným zpovědníkem, zatímco já,“ zaváhal, „mám povoleno vyslechnout zpověď, jistě, ale dělám to zřídka, jsem jen pouhý učenec.“

„Chci vás,“ trvala jsem na svém. „A chci se vyzpovídat hned.“

Rezignovaně vzdychl a šel si pro stolu. Položil si ji na krk a fialové hedvábí mu splývalo po tmavé sutaně. Usedl na stoličku, krátce mi požehnal a čekal.

A já se mu svěřila. Se vším. Kdo jsem a jak jsem se sem dostala. Mluvila jsem o Frankovi a Jamiem. A o mladém anglickém dragounovi s bledým, uhrovitým obličejem, umírajícím ve sněhu.

Výraz ve tváři se mu po celou dobu nezměnil, jen kulaté hnědé oči se rozšířily. Když jsem skončila, jednou či dvakrát zamrkal, otevřel ústa a už chtěl promluvit, ale opět je zavřel a potřásl hlavou.

„Ne,“ řekla jsem trpělivě. Odkašlala jsem si, neboť jsem kuňkala jako žába. „Nikdy jste nic takového neslyšel. Ani jste si to nedokázal představit. Už víte, proč jsem se chtěla vyzpovídat vám?“

Přikývl poněkud nepřítomně.

„Ano. Ano, buďte si jistá. Kdyby... ale ano. Jistě si přejete, abych o tom nikomu neříkal. A jelikož jsem pod přísahou, jistě očekáváte, že

tomu uvěřím. Ale...“ Podrbal se na hlavě a podíval se na mě. Ve tváři se mu objevil široký úsměv.

„To je úžasné,“ vykřikl nadšeně. „Tak výjimečné a tak podivuhodné.“

„*Podivuhodné* není přesně slovo, které bych použila,“ řekla jsem suše, „ale *výjimečné*, to sedí.“ Zakašlala jsem a natáhla se pro víno.

„Ale to je... *zázrak*,“ řekl spíše pro sebe.

„Jestli na tom trváte,“ vzdychla jsem. „Ale chtěla bych vědět, co mám dělat? Jsem vina z vraždy? Nebo z cizoložství? Už s tím zajisté nic neudělám, ale vědět bych to chtěla. A protože jsem tady, jak se mám chovat zde? Mohu – měla bych, myslím – použít to, co znám... a změnit věci? Ani nevím, jestli je to vůbec možné. Ale pokud ano, mám na to právo?“

Zhoupl se na stoličce a přemýšlel. Pak vztyčil oba ukazováčky, přiložil je k sobě a dlouho se na ně díval. Konečně potřásl hlavou a podíval se na mě.

„Nevím, *ma bonne amie*. Jistě za mou odpověď nejste vděčná. Ale budu o tom přemýšlet a modlit se. Určitě se budu modlit. Dnes v noci v kapli před Nejsvětější svátostí. A zítra vám dám možná odpověď.“

Naznačil mi, abych poklekla.

„A teď, mé dítě, vám dám rozhřešení. Ať už jste spáchala jakékoli hříchy, věřte, že vám budou odpuštěny.“

Pozvedl jednu ruku, žehnaje mi. Druhou položil na moji hlavu. „*Te absolvo, in nomine Patri, et Filii...*“

Pak mi pomohl se postavit.

„Děkuji vám, Otče,“ řekla jsem. Byla jsem bezvěrec a zpověď využila pouze k tomu, abych se mu mohla svěřit a předpokládat, že mě bude brát vážně. Proto jsem byla poněkud překvapená, že se mi výrazně ulevilo. Možná to bylo jen tím, že jsem někomu mohla říci pravdu.

Mávl odmítavě rukou. „Uvidíme se zítra, *chère madame*. Teď odpočívajte, jestli můžete.“

Zamířil ke dveřím, zastavil se na okamžik a usmál se na mě. V očích mu zářila dětská radost.

„A zítra možná...“ řekl, „možná byste mi mohla říci... jaké to je.“

Oplatila jsem mu úsměv.

„Ano, otče. Řeknu vám to.“

Když odešel, vyklopýtala jsem na chodbu podívat se na Jamieho. Viděla jsem už spoustu smrtelně nemocných, ale jeho zranění na hrudi už vypadala lépe a kůže se zbavila zlověstného sinalého odstínu.

„Budím ho každé čtyři hodiny, aby spolkl pár lžic polévky.“ Bratr Roger stál vedle mě a hovořil tlumeným hlasem. Podíval se z pacienta na mě a neuniklo mu, jak bíděně vypadám. Měla jsem se alespoň učešat. „Hm... možná, nepotřebujete něco?“

„Ne, děkuji. Myslím... myslím, že se musím ještě vyspat po tom všem.“ Už jsem se necítila tak deprimovaná, ale ospalá a údy mi ztěžkly únavou. Jestli to bylo zpovědí nebo vínem, nevěděla jsem. Ale hrozně jsem se už těšila do postele, až upadnu do stavu zapomnění.

Sklonila jsem se a dotkla se Jamieho. Byl teplý, ale horečku neměl. Lehce jsem ho pohladila po vlasech a upravila je. Usmál se slabě koutkem úst a já si byla jistá, že vše se obrací k lepšímu.

Obloha byla šedá a mdlá, na obzoru potažená šedým povlakem, který zakrýval vrcholky kopců pokryté sněhem. Celé opatství vypadalo jako zabalené do špinavé deky. Zimní chmura dopadla také na obyvatele kláštera. Zpěv při bohoslužbách zněl tlumeněji a silné kamenné zdi jako by pohlcovaly zvuk a ochromovaly rušnou denní aktivitu.

Jamie spal téměř dva dny, probouzel se pouze, aby pojedl trochu polévky nebo se napil vína. Začínal se pomalu uzdravovat jako každý mladý muž, ale byl poněkud sklíčený tím, že je odkázán na cizí pomoc. Byl netrpělivý, odevzdaný, naštvaný, rozmrzelý, podrážděný a většinou ve špatné náladě.

Zranění na ramenou ho bolela. Jizvy na nohách svědily. Dělal se mu špatně z neustálého ležení na břiše. V pokoji bylo příliš horko. Bolela ho ruka. Kouř z kotle s dřevěným uhlím mu dráždil oči a nemohl číst. Měl už dost husté polévky a horkého mléka. Chtěl maso.

Rozpoznala jsem příznaky uzdravování a byla šťastná. Neustále jsem mu v pokoji větrala, měnila přikrývky a prostěradla, natírala mu záda měsíčkovou masťou a nohy šťávou z aloe. Požádala jsem obsluhujícího bratra, aby donesl více polévky.

„Nechci už tu břechku! Potřebuji pořádné jídlo!“ Odstrčil zlostně podnos, až polévka vystříkla z mísy.

Zkřížila jsem ruce na prsou a dívala se na něho. Měl panovačný pohled, ale byl hubený jako tyčka a z obličeje mu vystupovaly lícní kosti a masivní čelist. Přestože se zotavoval poměrně rychle, jeho žaludek potřeboval delší čas. Stále ještě zvracel.

„Dostaneš pořádné jídlo, až řeknu,“ sdělila jsem mu. „A ne dřív.“

„Chci ho teď! Myslíš, že mně můžeš nařizovat, co mám jíst.“

„Ano, to zatraceně můžu! Jsem lékař, jestli jsi na to náhodou zapomněl.“

Spustil nohy z postele, rozhodnutý udělat pár kroků. Položila jsem mu ruku na prsa a tlačila ho zpátky.

„Musíš zůstat v posteli a dělat, co se ti řekne. Nejspíš poprvé v životě,“ vyštěkla jsem. „Nejsi na tom tak dobře, abys mohl vstát. Bratr Roger říkal, že jsi ráno zase zvracel.“

„Ať se bratr Roger stará sám o sebe a ty také,“ řekl se zaťatými zuby. Natáhl ruku a chytil se okraje stolu. S vypětím sil se postavil na nohy a nejistě stál.

„Běž zpátky do postele! Upadneš!“ Byl zoufale bledý a dokonce i pouhé stání způsobilo, že se celý zpotil.

„Ne,“ řekl. „Půjdu, až budu sám chtít!“

Byla jsem skutečně rozzlobená.

„Ach tak! A kdo si myslíš, že ti zachránil ten tvůj mizerný život? Ty sám snad?“ Chytila jsem ho za paži ve snaze dostat ho do postele, ale vytrhl se mi.

„Neprosil jsem se tě o to! Řekl jsem, abys odešla, ne? A nechci vidět, jak se obtěžuješ mě zachraňovat. Stejně to neděláš ráda!“

To už bylo příliš.

„Zatracený nevděčníku!“

„Fúrie!“

Napřímila jsem se a ukázala nesmlouvavě na postel. Se vší autoritou zdravotní sestry, které jsem se za léta praxe naučila, jsem řekla: „Vrať se zpátky do postele ty umíněný, idiotský...“

„Skote,“ dokončil větu. Udělal krok ke dveřím a byl by upadl, kdyby se na poslední chvíli nechytil stoličky. Sesul se na ni a seděl s očima zakalenýma mdlobou. Sevřela jsem ruce v pěst.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Zatracený tupče! Objednám ti chleba a maso a až pozvracíš podlahu, klekneš si a vytřeš ji. Já to dělat nebudu, a jestli to udělá bratr Roger, stáhnu ho zaživa z kůže.“

Vyběhla jsem do chodby a zabouchla za sebou dveře. Za nimi stála zajímavá skupinka nepochybně přivolaná rámusem. Bratr Roger s Murtaghem zírali na můj planoucí obličej. Roger vypadal poměrně nevzrušeně, ale Murtagh se usmál, když zaslechl z pokoje sprosté klení v galštině.

„Už je mu lépe,“ řekl spokojeně. Opřela jsem se o zeď a překvapivě se také usmála.

„Ano je,“ řekla jsem.

Na cestě do hlavní budovy z ranní návštěvy herbária jsem potkala Anselma, přicházejícího z kláštera. Rozzářil se, když mě uviděl a připojil se ke mně. Kráčeli jsme společně po dvoře a hovořili.

„Váš problém je velmi zajímavý,“ řekl a ulomil si klacík z keře, rostoucího u zdi. Zkoumavě si ho prohlédl a odhodil stranou. Podíval se na oblohu, kde nesměle prosvítalo slunce mezi mraky.

„Je už tepleji, ale do jara je ještě daleko,“ poznamenal. „Ale kapři jsou dnes živější – pojďme se projít k nádržím.“

Nebyly to žádné ozdobné kamenné kašny, jak jsem v duchu očekávala, ale spíše jakési kamenné necky, umístěné blízko kuchyně. Byly plné kaprů a zajišťovaly dostatek potravy v době, kdy silný vítr nedovolil vyplout na moře na lov tresek, herynků a platýzů.

Ryby byly skutečně velmi čilé, jejich těla se mrskala ve vodě a třela se o sebe a čeřila hladinu jejich malého kamenného vězení. Když na hladinu dopadly naše stíny, jeden kapr se k nám otočil jako ručička kompasu, ukazující na sever.

„Očekávají potravu, když spatří člověka,“ vysvětloval Anselm. „Byla by ostuda je zklamat. Chvilíčku, *ma chére*.“

Rozběhl se do kuchyně a vrátil se s dvěma bochníky tvrdého chleba. Stáli jsme na okraji nádrže, uždibovali malé kousky chleba a krmili jimi nenasytné ryby.

„Vaše situace se dá nahlížet ze dvou aspektů,“ řekl Anselm, zaujatý krmením. Zavrtěl hlavou a dodal. „Stále tomu nemohu uvěřit. Takový zázrak! Bůh je opravdu dobrý, když mi ukázal něco takového.“

„Ano, to je,“ řekl jsem poněkud suše. „Nevím jen, jestli je tak laskavý i ke mně.“

„Opravdu? Myslím, že ano.“ Anselm žmoulal chléb mezi prsty. „Pravdou je, že vám ta situace způsobila mnohé nepříjemnosti.“

„A nejen to,“ zamumlala jsem.

„Ale může být také chápána jako výraz Boží přízně,“ pokračoval a prohlížel si mě jasnými hnědými očima.

„Prosil jsem o radu, když jsem klečel před Nejsvětější svátostí a když jsem pak usedl v kapli, spatřil jsem vás jako ztroskotance. A to se mi zdá být dobrým příměrem k vaší současné situaci, ne? Náhle jste se ocitla sama, v cizí zemi, bez přátel a rodiny a bez prostředků. To se dá nazvat katastrofou, ale zároveň to skýtá obrovskou příležitost. Co když vaše nová země oplývá bohatstvím, najdete tu nové přátele a začnete nový život?“

„Ano, ale...“ namítla jsem.

„A tak...“ prohlásil autoritativně a pohrozil mi prstem, „jestli jste nebyla spokojená se svým dřívějším životem, Bůh vás obdařil jiným, jenž může být plnější a bohatší.“

„Ano, plný je,“ souhlasila jsem. „Ale...“

„Z pohledu církevního práva,“ řekl zamračeně, „nevidím žádný problém ohledně vašich manželství. Obě dvě jsou platná, posvěcená v kostele. A jasně řečeno, vaše druhé manželství s tím mladým kavalírem ruší váš předchozí sňatek s panem Randallem.“

„Ano, jasně řečeno,“ souhlasila jsem. „Ale ne v *mé* době. Nevěřím, že by církevní právo počítalo s takovou situací.“

Anselm se zasmál, až se mu špičatý konec jeho vousu roztřásl.

„To je víc než pravda, *ma chère*, víc než pravda. Všechno, co říkám, je bráno z přísně právního hlediska, nespáchala jste žádný hřích, ani zločin tím, že jste se provdala za oba zmíněné muže. Existují dva aspekty vašeho problému, o nichž jsem mluvil předtím. Co jste udělala a co *budete* dělat.“ Uchopil mě za ruku a přinutil mě usednout vedle něj. Naše oči teď byly na stejné úrovni.

„Na to jste se mě ptala při zpovědi, že? Co jsem udělala? A co mám dělat?“

„Ano, tak to je. A vy mi říkáte, že jsem neprovedla nic špatného? Ale já...“

Nesnášel přerušování stejně jako Dougal MacKenzie.

„Ne, neprovedla,“ řekl rozhodně. „Je možné chovat se přísně v souladu s Božími zákony a s vlastním svědomím a stejně se nevyvarovat obtíží a tragédie. To je bolestná pravda, kterou stále nedokážeme vysvětlit, *le bon Dieu* dovoluje existenci zla, což dokazují Jeho slova. ‚Stvořil jsem dobro,‘ říká v bibli, a stvořil jsem zlo.‘ Tím pádem dobří lidé, a myslím, že *zvláště* dobří lidé,“ dodal zamyšleně, „mohou prožívat velké zmatky a obtíže ve svém životě. Vezměte si například toho chlapce, jehož jste byla nucena zabít. Ne,“ řekl a zvedl ruku, aby předešel mým námitkám, „nemýlím se. Byla jste nucena ho zabít s ohledem na vaši naléhavou situaci. Dokonce i církev, jež učí svatosti života, zná potřebu bránit sebe a svoji rodinu. A s ohledem na situaci vašeho manžela,“ pohlédl na křídlo hostů, „nepochybují o tom, že jste byla nucena vydat se cestou násilí. Protože to tak bylo, nemusíte si nic vyčítat. Cítíte nad tím vinu a lítost, madam, poněvadž jste osoba citlivá a chápající.“ Poklepal mi jemně na ruku.

„Někdy naše nejlepší úmysly končí politováníhodnými skutky. A my nevíme, jaký byl Boží plán, co se týče toho mladého muže – možná to byla Jeho vůle, aby ho chlapec následoval do nebe. Ale vy nejste Bůh a jste omezená pozemskými limity.“

Roztřásla jsem se v chladném závanu větru a přitáhla si šálu blíže k tělu. Anselm to postřehl a vykročil směrem k nádrži.

„Voda v nádrži je teplá, madam. Nechcete si do ní namočit nohy?“

„Teplá?“ Zírala jsem nevěřícně na nádrž s rybami. Předtím jsem si toho nevšimla, ale nebyly v ní žádné kusy ledu jako v kašně před kostelem a na hladině plavaly zelené vodní řasy, vyrůstající z kamenů kolem nádrže.

Anselm si zul kožené sandály, aby mě přesvědčil. Stejně jako jeho tvář a hlas, byly jeho ruce a nohy jemné a ušlechtilé. Vyhrnul si sutanu ke kolenům a ponořil chodidla do vody. Kapr odplul a opět se přiblížil, aby prozkoumal neznámého vetřelce.

„Nekoušou, že?“ zeptala jsem se, dívajíc se na hejna hladových úst s jistým podezřením.

„Nejí maso,“ ujistil mě. „Nemají zuby.“

Zula jsem si také sandály a vložila nohy do vody. K mému překvapení byla příjemně teplá. Ne horká, ale ve srovnání s vlhkým, mrazivým vzduchem opravdu oblažující.

„Ach, to je příjemné.“ Kroutila jsem radostně prsty, k úžasu velkých kaprů.

„Blízko opatství je několik minerálních pramenů,“ vysvětloval Anselm. „Vyvěrají ze země a jejich horká voda má léčivé účinky.“ Ukázal ke vzdálené části nádrže, kde jsem spatřila malou štěrbinu ve skále, obrostlou řasami.

„Malé množství minerální vody je sem trubkou přiváděno z blízkého pramene. To umožňuje kuchaři mít dostatek čerstvých ryb na jídelníčku ve všech ročních obdobích. Jinak by zimní počasí bylo pro kapry velmi nebezpečné.“

Máchali jsme nohama v uklidňujícím tichu, tučná těla ryb kolem nás proplouvala a čas od času o ně zavadila s překvapující silou. Slunce opět vyšlo a zalilo Anselmovu tvář. V tu chvíli znovu promluvil.

„Váš první manžel – Frank se jmenoval? – také musí být svěřen Bohu, jako jedna z politováníhodných věcí, s nimiž nemůžete nic udělat.“

„Ale já jsem mohla něco udělat,“ namítla jsem. „Mohla jsem se vrátit – možná.“

Otevřel jedno oko a skepticky se na mě podíval.

„Ano, možná,“ souhlasil. „A možná ne. Nemusíte se kárat za to, že jste vážala riskovat svůj život.“

„To nebylo riskantní,“ řekla jsem a zamávala prsty na velkého skvrnitého kapra. „Nebo ne tak docela. Bylo to – měla jsem strach, to ano, ale spíš to bylo – že jsem nemohla opustit Jamieho.“ Bezmocně jsem pokrčila rameny. „Jednoduše – jsem nemohla.“

Anselm se usmál a otevřel obě oči.

„Dobré manželství je jedním z nejvzácnějších Božích darů,“ poznamenal. „Když se vám podaří rozpoznat a přijmout ten dar, není čeho litovat. A myslím...“ Naklonil hlavu k jedné straně jako vrabčák.

„Vy jste odešla z vašeho místa už téměř před rokem. Váš manžel se za tu dobu s tou ztrátou jistě smířil. Přestože vás tolik miloval, všichni muži musí snášet ztrátu, a je nám dáno překonat ji pro naše vlastní dobro. Možná si už začal budovat nový život. Bylo by pro vás lepší, opustit muže, jenž vás potřebuje víc a jehož milujete a vrátit se

k prvnímu manželovi a možná zničit jeho nový život? A kdybyste se vrátila jen z pocitu povinnosti a cítila, že vaše srdce je jinde – ne.“ Zavrtěl odmítavě hlavou.

„Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Teď, když je platné pouze jedno z vašich manželství, a to,“ znovu pokývl hlavou směrem k hostinskému křídlu, „vás váže k tomu kavalírovi. Je to svazek Boží.“

„A teď k dalšímu aspektu – co budete nebo byste měla dělat. To ovšem vyžaduje diskuzi!“ Vytáhl nohy z vody a osušil je do sutany.

„Pojďme se odebrat do kuchyně, madam, kde nás bratr Eulogius pohostí horkým nápojem.“

Zahlédla jsem na zemi kousek chleba, hodila ho kaprům a obula si sandály.

„Nedokážu vám říci, jak úlevné je o tom všem s někým hovořit,“ řekla jsem. „A stále se divím, že jste tomu opravdu uvěřil.“

Galantně mi nabídl rámě a podpíral mě, když jsem si zavazovala řemínek sandálu kolem nártu.

„*Ma chère*, sloužím muži, jenž nám dává chléb i ryby,“ usmál se a kývl směrem k nádrži, kde se hemžili kapři, „jenž léčí nemocné a křísí mrtvé. Mám být udiven tím, že mi pán věčností seslal do cesty mladou ženu skrze kameny, aby vykonala Jeho vůli?“

Ano, připustila jsem, je to lepší než být označena za babylonskou děvku.

Kuchyně opatství byla příjemně vyhřátá a připomínala jeskyni. Klenutý strop byl za několik staletí zčernalý kouřem. Bratr Eulogius, jenž měl ruce po lokte zabořené do díže s těstem, se pozdravil s Anselmem a francouzsky zavolal na jednoho z mnichů, aby nás obsloužil. Usedli jsme poněkud stranou s dvěma džbánky piva a talířem s ještě teplým pečivem. Přistrčila jsem talíř k Anselmovi v domnění, že má jistě větší hlad.

„Dovolte mi, abych pokračovala,“ řekla jsem a pečlivě volila slova. „Pokud je mi známo, že nějaká pohroma hrozí skupině obyvatel, měla bych se pokusit ji odvrátit?“

Anselm si utřel nos rukávem. V kuchyni bylo čím dál větší teplo.

„Principiálně ano,“ přitakal. „Ale závisí to rovněž na spoustě dalších věcí. Jaké to pro vás představuje riziko a jaké jsou vaše další závazky. A také jakou máte šanci uspět.“

„Nemám nejmenší tušení, jak by se to mohlo vyvíjet. Vím jen, že mám závazek – myslím, je tady Jamie. A on je jedna z osob, která by mohla být postižena katastrofou.“

Ulomil kus pečiva a podal mi ho. Nevěnovala jsem tomu pozornost a zabývala se dál svým pivem. „Ti dva muži, které jsem zabila,“ řekla jsem, „každý z nich mohl mít děti, kdybych je nepřipravila o život. Mohli by vykonat,“ mávla jsem bezmocně rukou, „kdo ví, co mohli vykonat? Mohu ovlivnit budoucnost... Ne, už jsem *ovlivnila* budoucnost. A nevím jak, a to mi nahání strach.“

„Hm.“ Anselm ztěžka vzdychl a přivolal mnicha, jenž spěchal kolem s čerstvým pečivem a pivem. Naplnil oba naše džbánky a řekl.

„Vy jste vzala životy, ale můžete je také ochraňovat. Kolik nemocných, které jste léčila, jste zachránila před smrtí? Oni také mohou ovlivnit budoucnost. Co když člověk, kterého jste zachránila, spáchá nějaké velké zlo? Je to vaše vina? Měla jste ho tedy raději nechat zemřít? Jistěže ne.“ Bouchl kameninovým džbánkem do stolu, aby zdůraznil váhu svých slov.

„Říkáte, že máte strach cokoli udělat, abyste neovlivnila budoucnost. To je nelogické, madam. Akce *každého* ovlivní budoucnost. I kdybyste zůstala na svém původním místě, vaše činnost by ovlivnila dění neméně než teď – jako činnost každého. Jediný rozdíl je, že můžete být v situaci, kdy víte, co vaše činnost způsobí – a také nemusíte vědět.“ Zavrtěl hlavou a hleděl upřeně přes stůl.

„Cesty Pána jsou nám skryty a není pochyb, že to má svůj dobrý důvod. Máte pravdu, *ma chère*, církevní právo nepočítá se situací, jako je ta vaše. Nemáte tedy žádné vodítko, jen své vlastní svědomí a Boha. Nedokážu vám říci, co máte dělat a co ne.“

„Máte svobodnou volbu jako všichni ostatní na světě. A historie, věřím, je souborem všech těchto aktivit. Někteří lidé jsou vybráni Bohem, aby působili na osudy ostatních. Možná jste jednou z nich. Možná ne. Nevím, proč jste zde. Vy to také nevíte. Je pravděpodobné, že se to ani jeden z nás nikdy nedozví.“ Zakoulel směšně očima. „Někdy ani nevím, proč jsem tu já?“ Zasmála jsem se a on také. Naklonil se ke mně přes hrubý stůl.

„Vaše vědomí o budoucnosti je nástroj, který vám byl dán. Je to stejné, jako když trosečník zjistí, že má u sebe nůž a rybářský vlasec.“

Není nemravné to použít v souladu s Božími zákony k vylepšení vašeho stavu.“

Odmlčel se, zhluboka nadechl a vydechl tak prudce, že se mu zatřásl jemný knír. Usmál se.

„A to, *ma chère madame*, je vše, co vám mohu říci – ne více, než každé sužované duši, která ke mně přijde pro radu. Věřte Bohu a prostě o radu.“

Přistrčil ke mně čerstvé pečivo.

„Ale cokoli uděláte, neobejde se bez vaší síly. Takže přijměte mou poslední radu; když jste na pochybách, najeďte se.“

Když jsem se večer vrátila k Jamiemu do pokoje, spal s hlavou na předloktích. Na podnose ležela prázdná miska od polévky a krajíc chleba a maso. Pohlédla jsem na nevinný spící obličej a zpátky na podnos. Sáhla jsem na chleba a přejela prstem po jeho měkkém povrchu. Byl čerstvý.

Nechala jsem Jamieho spát a odešla vyhledat bratra Rogera, jehož jsem našla ve spíži.

„Jedl ten chléb a maso?“ zeptala jsem se nepředpojatě.

Bratr Roger se usmál pod vousy. „Ano.“

„Nevyzvrátil ho?“

„Vyzvrátil.“

Přísně jsem na něho pohlédla. „Doufám, že jste to po něm neuklízeli?“

Vypadal pobaveně a zdravé tváře mu ještě víc zružověly. „Měl jsem se odvážít? Ne, měl pro všechny případy připravenou mísu.“

„Zatracený mazaný Skot,“ řekla jsem se smíchem. Vrátila jsem se k němu do pokoje a políbila ho na čelo. Pohnul se, ale neprobudil. Poslechla jsem otce Anselma, vzala podnos s chlebem a masem a odešla do svého pokoje se najíst.

Usoudila jsem, že musím Jamiemu dopřát čas na zotavení a zůstala většinu následujícího dne ve svém pokoji. Četla jsem si v herbáři bratra Ambrose, který mi půjčil. Po obědě jsem šla zkontrolovat mého vzdorovitého pacienta. Místo Jamieho jsem v pokoji našla Murtagha, jenž seděl na stoličce opřený o zeď a vypadal zadumaně.

„Kde je?“ zeptala jsem se a rozhlédla po místnosti.

Murtagh ukázal prstem k oknu. Byl chladný, ponurý den a světla zůstala rozsvícená. Okno bylo nezakryté a mrazivý vzduch vnikal dovnitř.

„On šel ven?“ zeptala jsem se nevěřicně. „Kam? A proč? A co si, proboha, oblékl na sebe?“ Jamie ležel v posledních několika dnech nahý, protože v pokoji bylo teplo a každý sebemenší tlak na jeho zranění byl bolestivý. Oblékal si mnišský háv, když opouštěl pokoj na nutnou pochůzku s bratrem Rogerem, ale oděv zůstal složený na posteli.

Murtagh se pohupoval na stoličce a šklebil se.

„Kolik to bylo otázek? Čtyři?“ Zvedl ruku se vztyčeným ukazováčkem.

„První; Jo, šel ven.“ Natáhl prostředník. „Druhá; Kam? Kdybych to, sakra, věděl.“ Následoval prsteník. „Třetí; Proč? Říkal, že je unavený ustavičným ležením v pokoji.“ Zakýval malíčkem. „Čtvrtá; Nevím, co si oblékl. Pravděpodobně nic.“

Murtagh zakýval palcem.

„Neptala jste se mě na to, ale odešel asi před hodinou.“

Byla jsem bez sebe vzteky a nevěděla, co mám dělat. Protože nebyl nikdo jiný po ruce, schytl to Murtagh.

„Víte, že venku mrzne a sněží? Proč jste ho nezastavil? A co myslíte tím, že na sobě neměl pravděpodobně nic?“

Malý mužík zůstával v klidu. „Jo, já vím. Počítám, že to ví i on, protože není slepý. A co se týče toho, že jsem ho měl zadržet, snažil jsem se.“ Kývl hlavou k hávu na posteli.

„Když mi řekl, že jde ven, namítl jsem, že není dost v kondici a že mě zabijete, když ho nechám jít. Vytrhl jsem mu z ruky háv a opřel se zády o dveře. Řekl jsem, že odejde jen přes mou mrtvolu.“

Murtagh se odmlčel a pak nesmyslně dodal: „Ellen MacKenziiová měla ten nejsladší úsměv na světě. Zahřál vás až do morku kostí.“

„Takže vy jste ho nechal jít ven, aby umrzl,“ řekla jsem rozhořčeně.
„Co s tím má společného úsměv jeho matky?“

Murtagh se zamyšleně podrbal na nose. „Když jsem mu řekl, že ho nepustím, mladý Jamie se na mě podíval. Potom se usmál stejným úsměvem jako jeho matka a vylezl na okno úplně nahý. Než jsem se k němu dostal, byl pryč.“

Otočila jsem oči v sloup.

„Asi byste ráda věděla, kam šel,“ pokračoval Murtagh. „To opravdu nevím, ale nedělejte si o něho starost.“

„Nedělat si starosti!“ zamumlala jsem a vyrazila ke stájím. „On bude mít starosti, až ho chytím.“

Venku byla pouze jedna cesta a já se po ní na koni rozjela. Rozhlížela jsem se po okolní krajině. Tato část Francie byla úrodnou zemědělskou oblastí, většina zdejších lesů byla pokácena a vlci a medvědi se tu naštěstí nevyskytovali.

Našla jsem Jamieho asi míli za branami kláštera. Seděl na jednom z římských milníků, které vyznačovaly cestu.

Byl bosý, ale jinak měl na sobě krátkou vestu a kalhoty, které mu zřejmě zapůjčil někdo ze stáje. Usoudila jsem tak podle četných špinavých skvrn.

Zastavila jsem koně a chvíli se na něho dívala, opřená v sedle. „Máš úplně modrý nos,“ poznamenala jsem konverzačním tónem a zaměřila se na jeho nohy. „A nohy také.“

Zašklebil se a utřel si nos hřbetem ruky.

„Stejně tak koule. Nechceš mi je trochu zahřát?“ Přestože byl promrzlý na kost, dobrá nálada ho neopustila. Susedla jsem z koně a stoupla si před něho.

„Nemá to smysl, že?“ zeptala jsem se.

„Co nemá smysl?“ Třel si rukou roztrhané kalhoty.

„Rozčilovat se kvůli tobě. Tobě je jedno, že můžeš dostat zápal plic nebo že tě sežerou medvědi? Je ti jedno, že mě vylekáš k smrti, že?“

„Ne, medvědů se opravdu nebojím. V zimě spí, jak víš.“

Přestala jsem se ovládat a napřáhla ruku, abych mu vlepila políček. Chytil mě za zápěstí a smál se. Po chvíli nesmyslného zápolení jsem se vzdala a rozesmála se také.

„Vrátíš se se mnou zpátky?“ zeptala jsem se. „Nebo máš v plánu něco jiného?“

Ukázal směrem na cestu. „Odved' koně zpátky do toho dubového háje a počkej tam na mě. Teď se budu ještě procházet. Sám.“

Kousla jsem se do rtu, potlačila veškeré námitky a dusíc se vzteky jsem se vzdálila do dubového lesíka. Odtud jsem ho pozorovala, jak se potácí po cestě. Ale dlouho jsem ten pohled nesnesla, otočila se a čekala.

Do kláštera jsme se spolu vraceli s velkými obtížemi. Jamie mě držel kolem ramen a ztěžka se o mě opíral. Zhlédla jsem bratra Rogera, číhajícího na chodbě, a poslala ho pro horkou pánev. Vtáhla jsem své těžké břemeno do pokoje a dovedla ho do postele. Svalil se, cosi zabručel, ale zůstal klidně ležet se zavřenýma očima, když jsem mu svlékala špinavé kalhoty.

„Tak a teď budeš ležet.“

Poslušně se natáhl a já ho přikryla dekou. Strčila jsem horkou pánev pod prostěradlo v dolní části postele. Chvilí jsem jí pohybovala sem a tam a pak ji vytáhla. Jamie natáhl své dlouhé nohy a odpočíval s blaženým výrazem v obličeji.

Tiše jsem se pohybovala po místnosti, složila svlečené šaty, poklidila nepořádek na stole, nasypala do kotle nové čerstvé uhlí a přidala do ohně vonné bylinky. Už jsem myslela, že spí, když promluvil.

„Claire.“

„Ano?“

„Miluji tě.“

„Ach.“ Byla jsem poněkud překvapená, ale příjemně potěšená.

„Také tě miluji.“

Vzdychl a pootevřel oči.

„Randall,“ řekl. „Neřekl jsem ti, co po mně chtěl.“ Jeho slova mě udivila a opatrně jsem se ozvala.

„Ach?“

Jamie upíral oči na otevřené okno, za nímž bylo vidět těžké sněhové mraky.

„Ležel jsem na podlaze a on ležel vedle mě. Byl nahý a oba jsme byli potřísněni krví – a dalšími věcmi. Vzpomínám si, že jsem se pokoušel zvednout hlavu, ale tvář jsem měl přilepenou k zaschlé krvi na kamenné podlaze.“ Zamračil se a v očích se mu při té vzpomínce objevil nepřítomný výraz.

„Už jsem ani necítil bolest – byl jsem jen příšerně unavený a všechno se zdálo být vzdálené a neskutečné.“

„To bylo dobře,“ řekla jsem věčně.

„Jo. To bylo dobře. Byl jsem v jakémisi polovědomí, takže nevím, jak dlouho jsme tam leželi. Když jsem se probрал, zjistil jsem, že mě drží a tiskne se ke mně.“ Zaváhal a s obtížemi pokračoval.

„Do té chvíle jsem ho neuhodil. Ale byl jsem už tak unavený, že jsem to nechtěl znovu snášet... Snažil jsem se vykroutit, nebral se s ním, jen se ho pokoušel odstrčit. Objímal mě kolem krku, tiskl se ke mně a já si uvědomil, že pláče. Nejdřív jsem nerozuměl tomu, co říká, ale potom jsem zaslechl, jak šeptá: ‚Miluji tě, miluji tě.‘ Znovu a znovu. Po hrudi mi stékaly jeho slzy spolu se slinami.“ Jamie se otřásl při té vzpomínce. Dlouze vydechl a obláček vonného kouře se vznesl ke stropu.

„Nedokážu říci, proč jsem to udělal. Objal jsem ho kolem ramen a chvíli jsme tak tiše leželi. Přestal plakat, líbal mě a hladil. Potom zašeptal: ‚Řekni, že mě miluješ.‘“ Jamie se odmlčel a mdle se usmál.

„Nemohl jsem. Nevím proč. Byl bych mu lízal boty a nazýval ho králem Skotska, kdyby to po mně chtěl. Ale nemohl jsem říci, že ho miluji. Nemohl jsem na to ani pomyslet – prostě nemohl.“ Vzdychl a přitáhl si zdravou rukou deku k tělu.

„Znovu mě zneužil – velmi hrubě. A stále opakoval: ‚Řekni, že mě miluješ, Alexi. Řekni, že mě miluješ.‘“

„On ti říkal Alexi?“ přerušila jsem ho.

„Divil jsem se, že zná mé druhé jméno. Ale nepřekvapilo mě, že ho používá.“ Pokrčil rameny.

„Nicméně jsem se nepohnul a neřekl ani slovo. Když skončil, vyskočil, jako by zešílel a začal mě něčím bít – neviděl jsem čím – nadával mi a křičel: ‚Ty víš, že mě miluješ! Tak mi to řekni! Vím, že je to pravda!‘ Držel jsem ruce nad hlavou, abych se chránil a po chvíli jsem omdlel. Poslední, na co si vzpomínám, byla bolest na ramenu. Když jsem se probрал, ležel jsem na břiše na koňském hřbetě a pak už si nic nepamatuji až do chvíle, kdy jsem ležel u krbu v Eldridge a ty ses na mě dívala.“ Znovu zavřel oči a řekl zasněným, téměř nepřítomným hlasem.

„Myslím... že kdybych ho o to požádal... zabil by mě.“

Některým lidem se zdají sny o hrůzných příšerách. Mně se zdálo o genealogických záznamech, rozvětveném stromu s daty a jmény. Opět jsem slyšela Frankův hlas, jak říká: *Stal se vojákem a byl to dobrý výběr pro druhého syna. Byl tu ještě třetí bratr, jenž se stal kaplanem, ale o něm toho příliš nevím...* Já jsem o něm také skoro nic nevěděla. Zнала jsem pouze jeho jméno. Na listu byly záznamy o třech synech Josefa a Mary Randallových. Viděla jsem ho mnohokrát; nejstarší William, druhorozený Jonathan a třetí Alexander.

Jamie opět promluvil a vytrhl mě z mých úvah.

„Sassenachová?“

„Ano?“

„Vzpomínáš, co jsem ti vyprávěl o malé pevnosti ve mně?“

„Ano, vzpomínám.“

Usmál se, aniž by otevřel oči a vzal mě za ruku.

„Nejspíš ji znovu postavím. A střecha vydrží i nejprudší déšť.“

Odebrala jsem se do postele unavená, ale klidná. Jamie se uzdravoval. Jestli jsem měla dřív nějaké pochybnosti a myslela jen na nejbližší hodiny, jídlo a léky, teď jsem se mohla dívat dále.

Opatství byla svatyně, útočiště, ale pouze dočasné. Nemohli jsme tu zůstat do nekonečna, přestože mniši byli velmi pohostinní. Skotsko a Anglie pro nás byly příliš nebezpečné a lord Lovat nám v naší situaci nemohl pomoci. Naše budoucnost ležela na této straně kanálu. Už jsem věděla, že Jamie trpí mořskou nemocí a chápala jeho nechuť odjet do Ameriky – tři měsíce nevolností byla skličující vyhlídka pro každého. Takže co zbývalo?

Nejpravděpodobněji Francie. Oba jsme plyně mluvili francouzsky. Zatímco Jamie ovládal také španělštinu, němčinu a italštinu, já jsem tak jazykově vybavená nebyla. Fraserova rodina měla ve Francii rovněž spoustu konexí. Možná by se dalo najít místo a území, které vlastní jeho přátelé nebo příbuzní a poklidně tam žít. Ta představa byla velmi lákavá.

A byla tu samozřejmě také otázka času. Psal se začátek roku 1744 – před dvěma týdny začal nový rok. A v roce 1745 Bonnie Prince

Charlie odpluje z Francie do Skotska, aby získal trůn svého otce. S ním přijdou také katastrofy. Válka a zabíjení, zničení tradičních skotských klanů na vysočině a konec všeho, co jsme Jamie a já milovali.

Zbývá jediný rok. Jeden rok, v němž se dá mnohé udělat. Mnohé, co by zabránilo pohromě. Jak a jakými prostředky ji lze odvrátit? Neměla jsem ponětí, ale nemohla jsem jen nečinně čekat.

Mohou být události změněny? Snad. Sáhla jsem si na levou ruku a bezděčně pohladila zlatý prsten na prsteníku. Vzpomněla jsem si, co jsem řekla Jonathanu Randallovi v hladomorně Wentworthské věznice, plná vzteku a zuřivosti.

„Proklínám vás,“ řekla jsem, „v hodině vaší smrti.“ A prozradila mu, kdy zemře. Datum, napsané na genealogické listině Frankovým kaligrafickým písmem – byl 16. duben 1745. Jonathan Randall zemře v bitvě u Cullagenu, kterou vyvolali Angličané.

A zemře jako bezdětný. Nebo jsem si to alespoň myslela. Listina – ta zpropadená listina! – ale uváděla datum jeho sňatku někdy v roce 1744. A narození jeho syna, Frankova pra-pra-pra-pradědečka, brzy poté. Kdyby Jack Randall zemřel bezdětný, jak by se mohl narodit Frank? Jeho prsten jsem stále nosila na ruce. On existoval. Utěšovala jsem se tou myšlenkou a hladila prsten ve tmě, jako by obsahoval Jinni, která mi může poradit.

Probudil mě jakýsi zvuk a vykřikla jsem.

„Pssst. To jsem já.“ Velká ruka mi zakryla ústa. Bez rozsvícené svíčky byla v pokoji černočerná tma. Zašátrala jsem kolem sebe a nahmatala něco pevného.

„Nesmíš vstávat z postele!“ vykřikla jsem, stále omámená spánkem. Na dotek bylo jeho tělo hladké a studené. „Jsi úplně promrzlý.“

„Ano, to jsem,“ řekl poněkud podrážděně. „Nemám nic na sebe a na chodbě je zima jako v morně. Pustíš mě k sobě do postele?“

Odsunula jsem se na stranu úzké postele a on vklouzl nahý ke mně, aby se ohřál. Dýchal nepravidelně a třásl se. Slabostí stejně jako zimou, pomyslela jsem si.

„Ty jsi krásně teplá.“ Přitiskl se blíž ke mně a vzdychl. „Je příjemné tě držet, Sassenachová.“

Neobtěžovala jsem se otázkou, co tu dělá. Bylo to naprosto jasné.

Jamie zhluboka vzdychl spokojeností a snad i úlevou. Leželi jsme chvíli úplně tiše, jako bychom se báli narušit křehké spojení nějakým

pohybem. Jamie mě zdravou rukou laskal a hledal si cestu ve tmě. Prsty měl hbité jako kočičí vousy a stejně tak citlivé. Přitlačil se ke mně a já mu odpověděla stejnou řečí.

Následovala delikátní hra pomalých pohybů, při nichž se projevila jeho touha i slabost, bolest i rostoucí tělesná radost. Pomyslela jsem si mlhavě, že musím říci Anselmovi, že existuje ještě jiný způsob, jak zastavit čas. Ale vzápětí mně došlo, že tento způsob není knězi dovolen.

Svírala jsem Jamieho pevně, s rukou na jeho zjizvených zádech. Milovali jsme se tiše až do samého konce. Když jsem cítila, že je unavený, pevně jsem ho stiskla a přitáhla k sobě. Pohybovala jsem rytmicky boky, aby se dostal hlouběji a došel vyvrcholení. „Ted’“, řekla jsem něžně, „přijď ke mně. Ted’!“

Viktoriáni to nazývali příhodně „malá smrt“, a měli k tomu dobrý důvod. Ležel ochable a nepohnutě a klidně jsem ho mohla považovat za mrtvého, kdybych necítila pomalý tlukot jeho srdce na hrudi. Zdálo se to být velmi dlouho, než se pohnul a zamumlal mi něco do ucha.

„Co jsi říkal?“

Otočil hlavu a já cítila jeho horký dech na krku. „Říkal jsem,“ odpověděl, „že už mě vůbec nebolí ruka.“

Zdravou rukou mi lehce přejížděl po obličeji a utíral pot s tváří.

„Bála ses o mě?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla jsem. „Myslela jsem, že je příliš brzy.“

Zasmál se tiše ve tmě. „Bylo. Málem mě to zabilo. Jo. Já se také bál. Ale když jsem se v noci vzbudil, bolela mě ruka a já nemohl spát. Převaloval jsem se na posteli a stýskalo se mi po tobě. Čím víc jsem na tebe myslel, tím víc jsem tě chtěl. Už jsem byl na chodbě, když jsem se začal bát, co s tebou vlastně budu dělat. A pak mě napadlo...“ Odmlčel se a pohládl mě po tváři. „Vím, nebyl jsem moc dobrý, Sassenachová, ale aspoň nejsem zbabělec.“

Otočila jsem hlavu a on mě políbil. V břiše mu hlasitě zakručelo.

„Nesměj se mi,“ zabručel. „Je to tvoje vina, že jsem slabý a hladový. Je vůbec div, že se mi to podařilo, když nejím nic jiného než hovězí vývar a pivo.“

„Dobrá,“ řekla jsem se smíchem. „Vyhrál jsi. Zítra dostaneš k snídani vejce.“

„Ha,“ zajásal radostí. „Věděl jsem, že mě nakrmíš, když se ti za to odměním.“

Usnuli jsme v objetí, s obličejí těsně u sebe.

41

Z lůna Země

Další dva týdny se Jamie uzdravoval a já se nepřestávala divit. Někdy jsem si říkala, že bychom mohli odjet do Říma na dvůr následníka a... co? Jindy jsem toužila jen po tom, najít si klidné a bezpečné místo a spokojeně žít.

Byl teplý jasný den, rampouchy visící z chrličů tály před očima a zanechávaly ve sněhu na zemi špinavé kaluže. Dveře Jamieho pokoje zůstaly pootevřené a okno nezakryté, aby se vyvětral nepříjemný kouř a nemoci.

Strčila jsem opatrně hlavu dovnitř, aniž bych Jamieho chtěla vzbudit, ale jeho postel byla prázdná. Seděl u otevřeného okna a nebylo mu vidět do obličejí.

Byl stále nezvykle hubený, ale ramena zůstala široká a vzpřímená pod hrubou košilí novice. Seděl pevně, netřásl se a linie jeho těla byly pevné a ladné. Držel si pravé zápěstí levou rukou a otáčel ho ke slunci.

Na stole ležela malá hromádka kusů látek. Sundal si obvaz ze zraněné ruky a zkoumavěji prohlížel. Stála jsem ve dveřích a nehýbala se. Viděla jsem odtud ruku poměrně dobře, když jí otáčel nahoru a dolů a zkoušel, co vydrží.

Jizva po hřebíku na dlani byla docela malá a dobře zhojená. Byla jsem tomu ráda a s uspokojením se dívala na malou zarůžovělou skvrnu, která postupně bledla. Na hřbetě se však rána podobírala zasažená infekcí, dosahovala velikosti šestipence a byla pokrytá strupy.

Také na prostředníku se táhla růžová jizva odshora dolů. Palec a ukazováček už byly volné a rovné, zatímco malíček se ošklivě křivil, poněvadž byl zlomený natřikrát. Nepodařilo se mi všechny prsty řádně

srovnat. Prsteník vypadal velmi zvláště a vyčníval lehce nahoru, když Jamie položil ruku na stůl.

Otočil ruku dlaní vzhůru a zkoušel opatrně ohnout prsty. Byly ztuhlé a neohebné a prsteník neohnul vůbec. Druhý kloub byl trvale poškozený, jak jsem se obávala. Otáčel rukou sem a tam, držel ji před obličejem a prohlížel si zkřivené prsty a ošklivé jizvy. Náhle sklonil hlavu, přiložil si zraněnou ruku na prsa a zakryl ji zdravou rukou, aby ji chránil. Ramena se mu slabě zachvěla.

„Jamie.“ Přešla jsem rychle místnost, poklekla vedle něj a položila mu hlavu na kolena.

„Jamie, promiň,“ řekla jsem. „Lépe jsem to nesvedla.“

Udiveně na mě pohlédl. V hustých kaštanových řasách se mu ve slunečním světle třpytily slzy a on je spěšně utřel hřbetem ruky.

„Co?“ zeptal se nechápavě. „Co ti mám prominout, Sassenachová?“

„Tu ruku.“ Natáhla jsem se a uchopila ji. Lehce jsem přejížděla po zkřivených prstech a dotýkala se jizvy na hřbetě.

„Bude to lepší,“ ujistovala jsem ho náruživě. „Opravdu bude. Vím, že teď ruka vypadá ztuhlá a nepoužitelná, ale je to proto, že byla dlouho v dlahách a kosti ještě úplně nesrostly. Ukážu ti, jak s ní cvičit a masírovat ji, aby se opět dala používat. Spraví se to, opravdu.“

Vzal mou hlavu do dlaní a pohládl mi tvář.

„Myslíš...“ Zmlkl a nedůvěřivě zakroutil hlavou. „Myslíš si...?“ Znovu se odmlčel.

„Sassenachová,“ řekl po chvíli, „doufám, že si nemyslíš, že hořekuji kvůli ztuhlým prstům a několika jizvám?“ Poněkud křečovitě se usmál. „Jsem sice marnivý mužský, ale tohle mi až tak nevadí.“

„Ale...“ namítla jsem. Uchopil mé ruce do svých, postavil se a vytáhl mě na nohy. Zvedla jsem ruku a utřela mu palcem slzu, která mu stékala po tváři.

„Plakal jsem radostí, Sassenachová,“ řekl tiše. „A děkuji Bohu, že mám dvě ruce. Dvě ruce, abych tě jimi mohl držet. Sloužit ti, milovat tě. Děkuji Bohu, že jsem celý muž. Kvůli tobě.“

„A proč bys nebyl?“ zeptala jsem se. A pak jsem si vzpomněla na řeznické nástroje, které jsem našla na Leochu v Beatonově ordinaci. A pochopila jsem. Pochopila, že v dobách, kdy neexistovala antibiotika, byla obvyklou – jedinou – léčbou amputace údu.

„Ach, Jamie,“ vzdychla jsem. Byla jsem tou myšlenkou tak otřesená, že jsem se musela posadit na stoličku.

„Nikdy mě to nenapadlo,“ řekla jsem tupě. „Nikdy jsem na to nepomyslela.“ Vzhledla jsem k němu. „Jamie. Kdyby mě to napadlo, možná bych to udělala. Abych ti zachránila život.“

„To není jako... oni jiný způsob neznají... ve tvých časech?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Máme léky, které zastaví infekci. Proto mě to ani nenapadlo,“ přiznala jsem. „Tebe ano?“

Přikývl. „Očekával jsem to, proto jsem tě žádal, abys mě nechala zemřít. Myslel jsem na to ve chvílích, kdy jsem byl při vědomí a – jednou – jsem si pomyslel, že tak nedokážu žít. Jako mrzák. To se stalo Ianovi, jak víš.“

„Opravdu?“ vykřikla jsem zděšeně. „Říkal mi, že přišel o nohu v boji, ale neptala jsem se ho na podrobnosti.“

„Ano, kulka mu zle poškodila nohu. A doktoři mu ji uřízli, aby nedostal otravu krve.“ Odmlčel se.

„Ian se s tím vypořádal docela dobře, ale...“ zaváhal a zahýbal poškozeným prstem, „znal jsem ho předtím. Je v pořádku, protože má Jenny. Ona... ho drží nad vodou.“ Usmál se na mě spiklenecky. „Jako ty mě. Nevím, proč to ženy dělají.“

„Dělají to rády,“ řekla jsem.

Zasmál se a přitáhl mě blíž k sobě. „Jo. Jen Bůh ví proč.“

Stáli jsme chvíli v objetí a nehýbali se. Hlavou jsem se opírala o jeho hrud' a ruce měla sepnuté za jeho zády. Slyšela jsem, jak mu bije srdce, pomalu a silně. Konečně se napřímil a pustil mě.

„Chci ti něco ukázat,“ řekl. Otočil se ke stolu a vytáhl malou zásuvku. Vyndal z ní složený dopis a podal mi ho.

Byl to doporučující dopis od opata Alexandera. Doporučoval svého synovce Jamese Frasera pozornosti rytíře sv. Jiřího – jinak známého jako Jeho Veličenstvo skotský král James – jako schopného lingvistu a překladatele.

„To je dobré místo,“ prohlásil Jamie, zatímco jsem skládala dopis. „A brzy budeme potřebovat někam odejít. To, co jsi mi řekla na Craigh na Dun – byla to pravda?“

Zhluboka jsem se nadechla a přikývla. „Je to pravda.“

Vzal mi dopis z ruky a zamyšleně se na něj podíval.

„Ale je to trochu nebezpečné.“

„Nevadí.“

Vložil pergamen do zásuvky a posadil se. Jeho tmavé modré oči se na mě upřeně zadívaly. Položil mi ruku na tvář.

„Můj život je ve tvých rukách, Claire,“ řekl tiše. „A je na tobě, abys rozhodla, co budeme dělat a kam půjdeme. Do Francie, Itálie nebo zpátky do Skotska. Mé srdce patří tobě od chvíle, kdy jsem tě spatřil a stejně tak má duše a tělo, kterým zajišťuješ bezpečí. Půjdeme tam, kam řekneš.“

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře a my od sebe provinile odskočili jako přistižení milenci. Chvatně jsem si upravila vlasy a pomyslela si, že klášter je sice vhodné místo k rekonvalescenci, ale ne k romantickým schůzkám.

Vstoupil jeden z bratrů a položil na stůl velkou koženou brašnu. „Od MacRannocha z Eldridge Manor,“ řekl zdvořile. „Pro mou paní z Broch Tiarach.“ Uklonil se a odešel, zanechávaje za sebou vůni slané vody a čerstvého povětří.

Rozvázala jsem kožené řemeny a byla zvědavá, co mi posílá MacRannoch. Uvnitř byly tři věci; nepodepsaný list papíru, malý balíček pro Jamieho a vydělaná kůže z vlka silně zapáchající koželužnou.

Na listu stálo: „Pro ctnostnou ženu je perla nejvzácnější dar, vzácnější než rubíny.“

Jamie rozbil svůj balíček a vytáhl z něj něco malého a blyštivého. S otázkou v očích si prohlížel vlčí kůži.

„Poněkud zvláštní. Sir Marcus ti posílá vlčí kůži, Sassenachová, a mně perlový náramek. Možná si spletl označení?“

Náramek byl rozkošný, jedna řada velkých barokních perel mezi zlatými řetízky.

„Ne,“ řekla jsem obdivně. „Je to správně. Ten náramek se hodí k náhrdelníku, který jsi mi dal k svatbě. Věnoval ho tvé matce, věděl jsi to?“

„Ne, nevěděl,“ odpověděl překvapeně a dotkl se perel. „Otec mi ho dal pro mou ženu, ať už jí bude kdokoli,“ po tváři mu přelétl úsměv, „ale neřekl mi, odkud je.“

Vzpomněla jsem si na pomoc Sira Marcuse, kterou nám poskytl ve svém domě a výraz jeho tváře, když jsme příští den odjížděli. Poznala jsem na Jamie, že také vzpomíná na toho muže, jenž mohl být jeho

otecem. Natáhl ruku a připnul mi náramek na zápěstí. „Ale ten není pro mě,“ protestovala jsem.

„Jo, je,“ řekl rozhodně. „Není vhodné, aby muž posílal šperky vdané ženě, tak je poslal mně. Ale jsou určeny tobě.“ Podíval se na mě a zašklebil se. „A navíc mám silnější zápěstí, i když jsem teď pořádně vyhublý.“

Vzal do ruky vlčí kůži a zatřepal jí.

„Proč ti MacRannoch poslal tohle?“ Přehodil si chlupatou kůži přes ramena a já zděšeně ucouvla. Hlava šelmy byla pečlivě vydělaná a opatřená párem žlutých skleněných očí, které na mě zíraly z Jamieho levého ramene.

„Uf,“ řekla jsem. „Vypadá, jako když byl živý.“

Jamie se také podíval na vlčí hlavu, která vypadala hrozivě a zlověstně. Vykřikl a odhodil kůži stranou.

„Ježíši Kriste,“ zašeptal a pokřižoval se. Kůže ležela na podlaze a žluté vlčí oči se děsivě leskly ve světle svíčky.

„Co jsi myslela tím, že vypadá, jako když byl živý, Sassenachová? To byl nějaký tvůj osobní přítel?“ zeptal se Jamie s přivřenýma očima.

Vyprávěla jsem mu všechno, co jsem dosud nestačila říci. O vlkovi a vlčí smečce, Hectorovi, chatrči s medvědem, rozmluvě se Sirem Marcusem a příchodu Murtagha. O stádu dobytka a čekání na kopci ve sněhové vánici a pochybnostech o tom, zda je živý či mrtvý.

Byl sice hubený, ale jeho hrud' byla stále široká a paže teplé a silné. Přitiskl mě k sobě a kolébal mě, zatímco jsem usedavě vzlykala. Snažila jsem se ovládnout, ale objal mě ještě pevněji a šeptal mi něžná slova do vlasů. Nakonec jsem podlehla a plakala jako dítě, až do úplného vyčerpání.

„Přestaň na to myslet, Sassenachová. Mám pro tebe také dárek,“ řekl a hladil mě po vlasech. Utřela jsem si nos do sukně, neboť jsem neměla kapesník.

„Promiň, ale já pro tebe nic nemám,“ řekla jsem a pozorovala, jak se hrabe ve zmuchlaném ložním prádle. Možná hledá kapesník, napadlo mě.

„A co takové drobnosti jako můj život, mé mužství a moje pravá ruka?“ zeptal se. „To jsou vzácné dary, *mo duinne*.“ Napřímil se a v ruce držel košili novice. „Svlékni se.“

Otevřela jsem ústa. „Cože?“

„Svlékni se, Sassenachová a obleč si to.“ Podal mi košili a zašklebil se. „Nebo chceš, abych se svlékl jako první?“

Zabalena do hrubé deky následovala jsem Jamieho po tmavém schodišti. Bylo úzké, ne širší než osmnáct palců a spoře osvětlené lucernou. Bylo to poněkud strašidelné, když jsme sestupovali níž a níž do černé šachty.

„Jsi si jistý, kam jdeme?“ zeptala jsem se. Můj hlas doprovodila ozvěna. Zněla velmi zvláště, jako bych mluvila pod vodou.

„Tady ani nemůžeš zabloudit, není kam,“ uklidňoval mě.

Sestoupili jsme do podzemí, ale cesta vedla ještě hlouběji.

Na konci tmavého schodiště byly dveře a před nimi malé podlaží vytesané do skály. Dveře byly z dubového dřeva, opatřené mosaznými panty. Dřevo bylo zasedlé věkem, ale stále pevné a podlaží vypadalo čerstvě uklizené. Také toto odlehlé místo v klášteře se nepochybně používalo. Vinný sklep?

Vedle dveří stála začouzená lucerna a v ní zpola vyhořelá svíčka. Jamie vzal roli papíru z vedlejší hromady a zapálil ji. Strčil do nezamčených dveří a oba jsme vešli.

Zprvu jsem neviděla vůbec nic, jen světlo lucerny, kterou nesl Jamie. Panovala tu černočerná tma. Světlo lucerny se míhalo přede mnou a já ho pozorovala, stojíc u dveří. Jamie se každou chvíli zastavil, pak pokračoval v chůzi a plamen svíčky střídavě slábl a opět se rozhořel rudým světlem. Když mé oči přivykly tmě, zahlédla jsem v dálce řadu luceren, připevněných ke kamenným pilířům.

Byli jsme v jeskyni. Zprvu jsem si myslela, že je z křišťálu, protože se prostor zvláštním způsobem leskl. Přešla jsem k prvnímu pilíři a rozhlédla se.

Přede mnou leželo jezero s průzračnou vodou, lesknoucí se jako sklo, v němž se odrážela rudá světla luceren. Vzduch byl vlhký a teplý a na chladných stěnách jeskyně se srážela pára.

Horký pramen. Ucítla jsem pronikavý pach síry. Vzpomněla jsem si na Anselmovo vyprávění o pramenech, které vyvěrají ze země v blízkosti opatství a jsou známé svými léčivými účinky.

Jamie si stoupl za mě a rozhlížel se kolem.

„Horká koupel,“ řekl pyšně. „Líbí se ti?“

„Ježíš H. Roosevelt Kristus,“ hlesla jsem.

„Aha, líbí,“ řekl s vítězoslavným úsměvem. „Tak pojd' me.“

Odhodil svoje šaty, stál nahý ve tmě a jeho kůže se zlatorudě leskla. Klenutý strop jeskyně jako by pohlcoval světlo luceren a ztrácel se ve tmě.

Poněkud váhavě jsem si svlékla hrubou košili.

„Je to horké?“ zeptala jsem se.

„Dost,“ odpověděl. „Neměj strach, neopaříš se. Ale kdybys tu zůstala tak hodinu, možná by ses uvařila.“

„Jak přitažlivá vyhlídka,“ řekla jsem.

Následovala jsem jeho vzpřímenou, štíhlou postavu a opatrně vstoupila do vody. Do kamene byly vytesány malé schůdky, které vedly do vody, a kolem stěny byl natažený provaz, sloužící jako držadlo.

Voda mi zaplavila boky a svaly na břiše se zachvěly rozkoší, když jimi proniklo teplo. Sestoupila jsem ze schůdků a stála v černém písku, voda mi sahala až k ramenům a má prsa se nadnášela jako vodní bójky. Kůže se mi zalila horkem a na krku pod vlasy mi vyvstaly kapky potu. Byla to dokonalá slast.

Povrch jezera byl hladký a nehybný, ale pod hladinou voda vřela a bublala. Cítila jsem, jak mi bubliny obíhají kolem těla, a chvílemi jsem propadala iluzi, že voda je živá – teplá, příjemná bytost, která mě laská a objímá. Anselm říkal, že prameny mají léčivé účinky a já o tom nepochybovala.

Jamie si stoupl za mě, sáhl mi na prsa a jemně je masíroval teplou vodou.

„Líbí se ti to, *mo duinne*?“ Sklonil se a políbil mě na rameno.

„Je to úžasné a je to poprvé od srpna, kdy mám teplé celé tělo.“ Táhl mě ve vodě za sebou a příjemné teplo hladilo mé tělo jako laskající ruce.

Zastavil se a usadil mě na tvrdé dřevo. Zahlédla jsem pod vodou prkna položená na kamenném výklenku. Usedl vedle mě a opřel se zády o kamennou stěnu.

„Bratr Ambrose mě sem vzal, abych se pořádně vykoupal,“ řekl. „Je to příjemné, že?“

„Víc než příjemné.“ Voda tak nadnášela, že jsem cítila, že odpluji, jestli se nebudu pevně držet dřevěné lavičky. Vzhlédla jsem ze stropu, kde se rýsovaly temné stíny.

„Žijí tu nějaké tvorové? Třeba ryby?“

Zavrtěl hlavou. „Nejen duch pramene, Sassenachová. Voda vyvěrá ze země úzkou štěrbinou v zadní části,“ kývl hlavou ke vzdálenému konci jeskyně, „a crčí desítkami malých otvorů ve skále. Ale žádný z nich nevede až na povrch. Dá se odtud vyjít pouze dveřmi.“

„Duch pramene?“ zeptala jsem se pobaveně. „To zní v klášteře poněkud pohansky.“

Natáhl si pohodlně dlouhé nohy, které pod průzračným povrchem vypadaly jako vodní rostliny.

„Ať už tomu budeme říkat jakkoli, sídlí tu. A mnohem déle, než klášter samotný.“

„Ano. Je to možné.“

Stěny jeskyně byly hladké, vlhké a tmavé, téměř jako z černého skla. Celý prostor vypadal jako obrovská bublina, zpola naplněná živou, ale sterilní vodou. Připadalo mi, jako bychom byli v samém lůně země, a kdybych přitiskla ucho ke stěně, slyšela bych tlukot velkého srdce.

Dlouho jsme zůstali mlčky, voda nás nadnášela, snili jsme a čas od času se vzájemně dotkli, když nás unášel neviditelný proud.

Konečně jsem promluvila pomalým, ospalým hlasem.

„Už jsem se rozhodla.“

„Hm. Bude to Řím?“ Jamieho hlas jako by přicházel z velké dálky.

„Ano. Jen nevím...“

„To nevádí. Uděláme, co můžeme.“ Natáhl ke mně ruce, které se pohybovaly tak pomalu, že se zdálo, že se mě nikdy nedotknou.

Přitáhl mě k sobě tak blízko, až se mé citlivé bradavky dotkly jeho hrudníku. Voda nebyla jen teplá a těžká, ale také hladká na dotek, jako napuštěná olej. Jeho ruce mi sjely po zádech na hýždě a zvedly mě.

Naše těla byla horká a kluzká a vznášeli jsme se ve vzájemném spojení, aniž bychom cítili, že se dotýkáme. Ale jeho úd ve mně byl pevný a důvěrný. Jako bychom byli vzájemně spojeni pupeční šňůrou. Překvapeně jsem vydechla, když do mě spolu s jeho penisem vnikl i slabý příval vody.

„Ach, to mám rád,“ řekl spokojeně.

„Co?“ zeptala jsem se.

„Ten zvuk, který jsi vydala. Slabý vzdech.“

Víc už jsem zrudnout nemohla. Moje kůže byla dostatečně rudá horkem. Nechala jsem vlasy splývat po tváři, pramínky rozprostřené po vodní hladině.

„Promiň, Nechtěla jsem být hlučná.“

Zasmál se a jeho hluboký hlas zněl ozvěnou v rozlehlém, uzavřeném prostoru.

„Řekl jsem, že to mám rád. A mám. Je to jedna z věcí, kterou mám při milování s tebou nejraději, Sassenachová. Ty slabé zvuky, které vydáváš.“

Přitáhl mě k sobě a já se hlavou dotýkala jeho krku. Lehce pohnul hýžděmi a já opět slabě vykřikla.

„Ano, tohle,“ řekl něžně. „Nebo...?“

„HmMMM,“ hlesla jsem.

„Na to jsem myslel nejvíc,“ pokračoval a rukama mi pomalu přejížděl po zádech a hladil a laskal mé boky. „Ve vězení v noci, kde jsem byl spoután s desítkami dalších mužů a poslouchal jejich chrchlání a chrápání. Myslel jsem na ty malé něžné zvuky, které vydáváš při milování a cítil tě ve tmě blízko mě,“ dech se mu pomalu zrychloval a byl horký, „na vzdech, který jsi vydala, když jsem s tebou spal poprvé.“

Také mně se zrychlil dech. Vznášela jsem se lehká jako pírkó a pevně se držela jeho ramen.

„Když jsem se tě zmocnil zuřivě a prudce a ty jsi pode mnou kňučela a bránila se, jako by ses chtěla vyprostit,“ mumlal mi do ucha, „věděl jsem, že se jen snažíš dostat se blíž ke mně, stejně jako já k tobě.“

Jeho ruce mě pomalu a něžně hladily a šimraly jako líní pstruzi. Zachvěla jsem se a hlasitě vzdychla.

„Nebo když jsem s tebou byl a ty sis mě vzala a tvé vzdechy zněly jako bzukot včel na slunci.“

„Jamie,“ řekla jsem ochraptělým hlasem. „Jamie, prosím.“

„Ještě ne, *mo duinne*.“ Stiskl mě silně v pase a stlačil dolů, až jsem zasténala.

„Ještě ne. Máme čas. A chci, abys sténala jako teď. Vzlykala a sténala, i když si to nepřeješ, ale nemůžeš si pomoci. Chci tě slyšet

sténat, jako by ti pukalo srdce a křičet touhou a pak mi plakat na rameni. Tehdy budu vědět, že jsem ti dobře posloužil.“

Mezi mými stehny nastal jakýsi pohyb a pronikl jako střela hluboko do mého břicha. Ztratila jsem nad sebou vládu, ruce mi ochably a bezvládně sjely z jeho ramen. Záda se mi prohnula a má kluzká ňadra se přisála k jeho hrudi. Zachvěla jsem se v horké, vláčné tmě a Jamie mě chytil, abych se nepotopila.

Spočívala jsem v jeho náruči a cítila se beztvará jako medúza. Nevěděla jsem, jaké zvuky vydávám, ale teď jsem nebyla schopná vypravit ze sebe nic. Začal se znovu pohybovat, byl silný a rychlý jako žralok pod vodou.

„Ne,“ řekla jsem. „Ne, Jamie. Už nemohu.“ V konečcích prstů mi proudila krev a jeho úd byl jako nádherný mučící nástroj.

„Můžeš, protože tě miluji,“ šeptal mi do mokrých vlasů. „A protože to chceš. Ale tentokrát budu s tebou.“

Přitlačil mě k sobě boky a já se propadla do tmy a slasti. Narážela jsem proti němu jako příboj na skálu a on do mě vnikal silou a tvrdostí žuly.

Bezvládná a vláčná jako voda kolem nás, držela jsem při sobě pouze objetím jeho paží, vykřikla jsem. Měkký, bublající, přerušovaný výkřik plavce tonoucího ve vlnách. A zaslechla jeho výkřik, odevzdaný a bezmocný, a věděla jsem, že jsem mu dobře posloužila.

Hrabali jsme se ven z lůna země, mokří a rozpálení, s údy ochablými vínem a horkem. Na prvním odpočívadle jsem klesla na kolena a Jamie, jenž se snažil mi pomoci, padl vedle mě v promočené košili a bosý. Bláznivě jsme se hihňali, opilí spíše láskou než vínem a po kolenou se začali plazit po schodech. Naráželi jsme do sebe a strkali se v úzkém prostoru, až jsme si konečně padli do náručí na druhém odpočívadle.

V arkýři nad námi bylo okno beze skel. Viděli jsme noční oblohu a měsíc zářící stříbrným světlem. Leželi jsme zaklesnuti do sebe, chvěli se v mrazivém vzduchu a čekali, až se naše splašená srdce uklidní a naše ztěžklá těla začnou opět dýchat.

Měsíc nad námi byl tak velký, že téměř zaplnil celé okno. Žádný div, že mořský příliv a ženy přitahuje ten vznešený prstenec, tak blízký a tak impozantní.

Ale mě už jeho chladné a pusté světlo nepřitahovalo a vědomí naplnění mé touhy mě zalilo štěstím.

„Já mám pro tebe také dárek,“ řekla jsem náhle Jamiemu. Otočil se ke mně a jeho velká silná ruka sklouzla po mém dosud plochem břiše.

„Ano?“

A svět kolem nás byl rázem nový a bohatší.

DIANA
GABALDON
CIZINKA

Z anglického originálu Outlander,
vydaného nakladatelstvím Delta, USA, 1998,
přeložila Marie Fulková
Grafická úprava a obálka Martin Zhouf
Odpovědný redaktor Lucie Křesťanová
Technická redakce Martin Zhouf
Sazba Jarka Černá

Knihy z nakladatelství Plejáda si můžete objednat
na adrese nakladatelství nebo e-mailem na adrese
obchod@knihyplejada.cz
www.knihyplejada.cz

Diana Gabaldonová

je autorkou oceněné ságy Cizinka (Outlander), popsané magazínem Salon jako „nejchytřejší historický sci-fi dobrodružný a romantický příběh, jaký kdy napsala držitelka titulu Ph.D.“ Celá sága, sestávající zatím ze sedmi knih, byla již publikována v 24 zemích a přeložena do 21 jazyků. K sérii patří také doprovodný svazek The Outlandish Companion a několik knih dílčí série, jejichž hlavní postavou je lord John Grey (vedlejší postava ságy). V současnosti Gabaldonová pracuje na třetím románu o lordu Johnovi a uvažuje o osmé knize ságy Cizinka.

Dr. Gabaldonová má tři akademické tituly, a to ze zoologie, mořské biologie a kvantitativní behaviorální ekologie, a než se začala věnovat psaní, byla dvanáct let profesorkou na univerzitě se zaměřením na vědeckou výpočetní techniku.

Napsala řadu vědeckých článků a učebnic, podílela se jako editorka na vzniku MacMillanovy encyklopedie počítačů, založila vědecký čtvrtletník Science Software a překvapivě napsala také četné texty pro komiksy Walta Disneye. Se svým manželem Douglasem Watkinsem má tři děti, dnes již dospělé, a většinu času tráví ve Scottsdale v Arizoně.